LARRY BOND

RED PHOENIX

Traducere
Valeriu CIUCULIN

Ebook v. [2.0]

GLOSAR

A-6E Intruder. Acest bimotor de atac este unul dintre puţinele avioane care pot lovi o ţintă independent de condiţiile atmosferice. Decolează de pe portavioane şi are o excepţională capacitate de încărcare. Cei doi oameni ai echipajului stau unul lângă altul; chiar dacă nu are o manșă, copilotul poate conduce avionul dându-i instrucţiuni prin intermediul computerului.

A-7E Corsair. Monomotor monopost folosit pentru prima oară în Vietnam. Este clasificat ca un reactor de atac uşor şi nu are nici instrumentarul sofisticat, nici capacitatea de transport a lui A-6E Intruder. Este foarte apreciat de piloţii săi.

AA-2 Atoll. Prima rachetă aer-aer sovietică cu ghidaj în infraroşu: copie a vechii AIM-9B Sidewinder din anii cincizeci. Ca primele modele, poate lovi ţinta numai din spate. Are o autonomie maximă de 4 km.

AA-7 Apex. Rachetă sovietică ghidată prin radar. Mediocră, are autonomie de 35 km.

AA-11 Archer. Rachetă sovietică cu rază scurtă ghidată în infraroşu. Are o autonomie de circa 7 km şi mai ales poate intercepta şi din faţă avionul inamic.

AIM-54C Phoenix. Rachetă americană ghidată prin radar, legat de sistemul AWG-9 de pe F-14 Tomcat. Armă de dimensiuni notabile, cu autonomie de aproape 200 km, zboară cu de cinci ori viteza sunetului.

AIM-7M Sparrow. Cea mai comună rachetă americană ghidată prin radar. Autonomia de 40 km este redusă faţă de AIM-54C Phoenix, dar este superioară faţă de Sidewinder sau altă rachetă cu infraroşii. A fost

perfecţionată mereu, şi dacă primele versiuni folosite în Vietnam aveau prestaţii mediocre, ultimele modele sunt considerate foarte eficiente.

AIM-9L Sidewinder. Una dintre rachetele cele mai apreciate care au fost produse. După lansare se ghidează după căldura gazelor emise de avionul ţintă. Nu are nevoie să „vadă” reactorul inamic, poate loca ţinta şi din faţă. Autonomie de circa 15 km.

AK-47. Puşcă sovietică simplă şi eficientă, copiată şi exportată de multe naţiuni. Foloseşte muniţie de 7.62 şi poate funcţiona în mod automat sau semiautomat. Cântăreşte circa 4,5 kg.

AKM. Noua versiune a puştii AK-47, cu greutate mai mică.

AN-2 Colt. Biplan sovietic, fabricat încă din anii patruzeci. În ciuda aspectului învechit, are prestaţii excelente, este economic şi are caracteristici bune pe distanţe scurte. Apreciat ca transportor uşor şi avion comercial, a fost construit în mai mult de 18 mii de exemplare.

APC (Armored Personnel Carrier). Vehicul blindat pentru transportul trupelor. Termen generic pentru a descrie vehicule folosite pentru transportul soldaţilor de infanterie pe câmpul de luptă. Blindajul său uşor oferă protecţie împotriva fragmentelor proiectilelor de artilerie şi împotriva armelor uşoare.

APS-115. Radar american transportat în partea anterioară a P-3C Orion. Numit radar pentru „căutare în suprafată”, este folosit pentru depistarea navelor şi mai ales a periscoapelor.

AS-4 Kitchen. Rachetă sovietică. Sigla „AS” înseamnă aer-sol şi „Kitchen” este numele de cod atribuit de NATO acestei arme. Supersonică, este lansată de avioane mari ca Backfire. Are autonomie de 450 km şi poartă o încărcătură de 1000 kg, convenţională sau nucleară.

Asroc (Antisubmarine Racket). Rachetă anti-submarine. Lansată de navele americane, este folosită împotriva submarinelor. Motorul său rachetă cu combustibil solid transportă rapid în localizarea prezumată a submarinului inamic capul exploziv, constituit dintr-o torpilă cu căutare automată Mark 46. Ajunsă în aria ţintei, torpila este lansată în apă cu o paraşută. În locul torpilei, Asroc poate purta ca bombă de profunzime o armă nucleară.

AWG-9. Radar montat în partea din faţă a avionului de luptă F-14 Tomcat. Este o unitate foarte puternică şi perfecţionată, ce permite pilotului să urmărească în acelaşi timp până la şase ţinte şi de a le intercepta cu rachete AIM-54C Phoenix.

BDU (Battle Dress, Uniform). Uniformă de luptă. Denumire recentă pentru uniforma de mascare dată de americani.

BLU-109. Un tip de bombă de 900 kg. Are un înveliş special de metal dur care îi permite să pătrundă printr-un perete de mai mult de un metru grosime înainte de aexploda.

BMP (Bronevaya Maschina Piekhota). Autoblindat sovietic, şenilat şi amfibiu, capabil să transporte şase soldaţi în afara conductorului şi mitraliorului. Cu o linie modernă, are o mică turelă cu un tun de 73 mm sau un tun automat de 30 mm, un lansator de rachete antitanc şi o mitralieră.

BOQ (Bachelor Officers' Quarters). Cartierul ofiţerilor necăsătoriţi. Rezidenţă şi dormitor: locuinţă destinată ofiţerilor necăsătoriţi, în interiorul unei baze. O cameră cu baie. Nu există bucătărie sau aragaz, dar de obicei sunt dotate cu un mic frigider.

BTR (Bronetransporter). Termen generic rusesc pentru definirea unei clase de autoblindate cu opt roţi pentru transportul trupelor.

BTR-60. Autoblindat cu opt roţi pentru transportul trupelor, implementat în anii şaizeci. Primul model dintr-o lungă serie de vehicule similare, are forma unei bărci şi poate transporta până la paisprezece oameni. Principalul defect al primelor serii era cele două motoare cu benzină, protejate de un blindaj prea subţire. În versiunile ulterioare defectul a fost înlăturat.

C-141 Starlifter. Cvadrimotor: avionul de transport utilizat în principal de aviaţia americană. Poate încărca 200 de oameni şi 35 tone de material.

C4. Nume de cod pentru un exploziv plastic folosit de armata SUA şi de alte naţiuni. Se poate modela ca plastilina, se poate apropia de flăcări şi poate fi lovit, dar pentru a exploda are nevoie de un detonator.

C-5 Galaxy. Avionul cel mai mare construit în SUA. Transportă 110 tone. Rar folosit pentru transportul de trupe, este de obicei folosit pentru încărcături voluminoase sau prea grele pentru C-141 Starlifter.

CAR-15. Versiunea puştii americana M16 construită în Coreea de Sud.

CEV. (Combat Engineering Vehicle) Vehicul de geniu militar. CEV M728 este un amestec de buldozer cu un tanc. Încorporează o macara, o lamă de buldozer şi un tun „de demolare”, de mare calibru şi cu viteză mică de lansare. Este folosit de armată pentru doborârea obstacolelor şi pentru a construi tranşee.

CH-53. Acest elicopter pentru marfă cu două motoare a funcţionat în Vietnam şi ca elicopter pentru recuperare, cu mitraliere, blindaj şi un colac pentru ridicarea piloţilor doborâţi în teritoriul inamic. În acest rol a fost foarte apreciat, ajungându-se la dezvoltarea actuală a modelului MH-53 Pave Low, o maşină ultrasofisticată, dotată cu multe arme şi numeroşi senzori.

CIA (Central Intelligence Agency). Agenţia centrală de informaţii. Una din numeroasele agenţii de contraspionaj americane, şi desigur cea mai cunoscută. Cartierul

general este la Langley, Virginia, pe malul Potomacului opus celui din Washington, D.C.

CIC (Combat Information Center). Centrul de informaţii de luptă. Într-o navă de război, cabina unde sunt adunate ecranele radar, sonar, optice şi ale tuturor celorlalte sisteme de depistare. Comandantul „conduce în bătălie” nava sa din această cabină, unde poate fi informat total asupra situaţiei. Ideea a apărut în al doilea război mondial, atunci când bătăliile navale s-au extins mult dincolo de raza vizuală.

Cincpac (Commander în Chief, Pacific). Comandantul şef, Pacific. Ofiţerul american care comandă toate forţele americane dislocate în aria Pacificului. De obicei poziţia este acoperită de un amiral, care controlează toate forţele armatei, aviaţiei şi ale marinei. Alt nume: „comandă unificată”.

Cincpacflt. (Commander în Chief, Pacific Fleet) Comandantul şef, flota Pacificului. Amiralul la comanda forţelor navale americane dislocate în Pacific. Depinde de Cincpac.

Claymore. În general minele sunt îngropate sub pământ şi explodează când sunt lovite de om sau vehicul. Claymore este diferită. Câteva picioruşe o ţin deasupra terenului. Explodează electric, şi împrăştie un „trandafir” aplatizat de bile de oţel care distrug tot ce întâlnesc. Mină „direcţională”.

Comsubpac. (Commander Submarines Pacific) Comandantul submarinelor, Pacific.

Defcon. (Defense Condition) Condiţie de apărare. O serie de niveluri predefinite care descriu situaţia forţelor armate americane. Defcon 5 corespunde păcii; Defcon 4 - alarmă; Defcon 3 - criză; Defcon 2 – este în curs un conflict cu arme convenţionale; Defcon 1 - un conflict cu arme nucleare.

Dicas. (Directional Command-activated Sonobuoy) Baliză sonar direcţională telecomandată. Acest dispozitiv

lansat din avion foloseşte la căutarea submarinelor. Când este în apă, emite la comandă impulsuri sonar.

Dragon. Rachetă antitanc cu rază medie, ghidată prin cablu, în dotarea infanteriei. „Vede” în infraroşu, autonomie de circa 1000 metri, poate perfora mare parte din blindajele existente.

DSC. (Defense Security Command) Comandamentul siguranţei militare. Sector al armatei sud-coreene având sarcina de a supraveghea ofiţerii pentru a releva semne de trădare şi pentru a împiedica lovituri de stat. Autoritatea sa este absolută.

DT .(Defensive Target Artillery Pire Mission) Misiune de bombardament de artilerie pentru apărarea unui obiectiv.

E-2C Hawkeye. Bimotor turboelice recunoscut după antena radar din botul fuselajului. E-2C are un echipaj de tehnicieni şi de controlori de zbor, poate supraveghea traficul aerian pe un arc de sute de kilometri şi controlează apărarea unei forţe navale. Nu este înarmat şi este relativ lent.

E-3 Sentry. Un Awacs (Airborne Early Waming and Contrai System: sistem aeropurtat de control şi de depistare rapidă) ultrasofisticat, instalat într-un Boeing 707. Ca şi E-2C Hawkeye, E-3 este caracterizat de o antenă mare şi de capacitatea sa de a conduce bătăliile aeriene pe o rază de sute de mile.

EA-6B Prowler. Un Intruder A-6 modificat. Acest bireactor are în fuselaj şi pe aripi o aparatură electronică foarte puternică, destinată bruiajului transmisiilor radio. Echipajul normal de două persoane s-a ridicat la patru: trei dintre ele se ocupă de aparatura electronică. Poate bruia de la mare distanţă armele inamicului, radarele şi transmisiile sale.

Elint. (Electronic Intelligence) Spion electronic. Avioane sau nave cu receptoare extrem de sensibile, supraveghează coastele inamice şi navele, înregistrând

semnalele radar şi trasmisiile radio intercetpate. Informaţiile sunt apoi transmise bazei şi analizate.

Emcon. (Emission Contra) Control al emisiunilor. Radarele şi aparatele radiotransmiţatoare emit semnale active care pot fi descoperite (vezi ESM). Controlul emisiunilor are scopul de a limita aceste transmisii şi de a reduce riscul ca o forţă navală să fie individuată.

ESM. (Electronic Support Measures) Sisteme de suport electronic. Acest termen în aparenţă lipsit de semnificaţie se referă la un tip de senzor instalat pe nave şi pe anumite avioane. Este folosit pentru descoperirea emisiunilor radar de pe nave şi avioane şi pentru a le determina natura şi direcţia.

ETR. (Estimated Time of Repair) Timp prevăzut pentru reparaţii.

F-14A Tomcat Avion de luptă, cu decolare de pe portavioane, destinat exclusiv interceptării la mare distanţă a aparatelor inamice, cu rachete Phoenix şi Sparrow ghidate de radar. Foarte manevrabil şi poartă Sidewinder şi un tun de 20 mm pentru lupte la distanţă apropiată. Are două motoare şi un echipaj de două persoane. Geometrie variabilă.

F-15 Eagle. Bimotor monopost de luptă al aviaţiei americane. Manevrabil ca F-16 Falcon, este mult mai mare şi înarmat cu rachete de distanţă lungă ghidate prin radar.

F-16 Falcon. Monomotor monopost de luptă american. Excelent pentru dueluri la distanţă mică, actualmente nu poate lansa rachete cu rază lungă.

F-18A Hornet. Bimotor monopost produs pentru a înlocui A-7 Corsair II. F-18A este un avion cu multiple roluri, utilizabil fie pentru atac, fie pentru interceptare. Foarte manevrabil, decolează de pe portavioane.

F-4 Phantom II. Bimotor cu două posturi, de luptă, adoptat de alte naţiuni. Pentru numărul de exemplare produs şi pentru diferitele roluri pe care şi le poate asuma,

F-4 este unul dintre aparatele cele mai apreciate din toate timpurile. Poartă rachete cu ghidaj radar, dar aviaţia sud-coreeană îl foloseşte mai ales pentru atacarea ţintelor terestre, sarcină pentru care este adaptat foarte bine.

FAAC . Front avansat al câmpului de luptă.

FAC. (Forward Air Controler) Controlor avansat de zbor. Din cauza vitezei lor, reactoarele nu pot depista ţinte mici mascate pe sol. Controlorii avansaţi de zbor folosesc avioane care zboară încet, la înălţime mică şi fixează ţintele pentru reactoarele de atac. Găsesc ţintele inamice, uneori le punctează cu rachete fumigene sau cu marcatori laser, şi ghidează până la ţintă avioanele de luptă.

FEBA. (Forward Edge of the Battle Area) Vârful avansat al câmpului de luptă. Termen al armatei americane cu care se indică punctul unde forţele americane sunt în contact cu cele inamice.

FENIX. Sonar sovietic în dotarea submarinelor din clasa Romeo. Are patruzeci de ani şi o bătaie foarte scurtă.

GAG. (Government Accounting Office) Oficiul contabilităţii statului. Controlorul fiscal al guvernului federal.

GAU-8/A. Tun rotativ Gatling de 30 mm montat în faţa A-10 Warthog. Gândit exclusiv ca armă antitanc, are o putere de foc de 4.200 lovituri pe minut. Foloseşte un proiectil special, extrem de greu, din uraniu sărăcit. (Vezi şi M-61 Vulcan.)

Geamandură sonar. Mic instrument sonar lansat din avion sau elicopter folosit pentru depistarea submarinelor. Balizele pot fi active, transmiţând impulsuri sonar, sau pasive şi doar le primesc.

GRU. (Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye) Directoratul principal de informaţii. Spionajul militar sovietic.

GSP. (Gusenichnii Samokhodnii Porom) Nume rusesc al unui transportor şenilat amfibiu folosit pentru traversarea râurilor de către tancuri şi alte vehicule grele.

HARM. (High Speed Antiradiation Missile) Rachetă anti-radiaţii cu viteză mare. Rachetă aer-sol destinată lovirii şi distrugerii radarelor inamice.

Harpoon. Rachetele americane Harpoon pot fi lansate de pe nave, de pe avioane sau chiar de pe submarine. Aceste rachete anti-nave pot purta un cap exploziv de 250 kg asupra unei ţinte sitiuate la mai mult de 100 km distanţă.

HARTS. (Hardened Artillery Site) Amplasament fortificat de artilerie. Tip de fortificaţie folosit de nord-coreeni pentru protejarea pieselor de artilerie.

HUD. (Heads-up Display) Ecran. Sistem pentru proiecţia datelor instrumentale direct pe sticla anterioară a carlingii, în faţa ochilor pilotului, pentru a nu-l obliga să lase capul în jos pentru citirea indicatoarelor. HUD este o necesitate vitală în timpul rapidelor lupte aeriene. Datele proiectate prezintă viteza, altitudinea, condiţia armamentului, acceleraţia, caracteristicile ţintei şi situaţia carburantului.

IFF. (Identification Friend or Foe) Recunoaştere prieten/inamic. Când intră în contact cu un avion sau cu o navă necunoscută, un avion (sau o navă) îi transmite un semnal electronic în cod. O cutie neagră plantată la bord, dacă primeşte codul bun, răspunde cu propriul semnal care spune că este „prieten”. Dacă nu răspunde la cod, este un „inamic”. Codul este schimbat zilnic.

Il-18. Vechi cvadrimotor civil sovietic. Diferitele versiuni sunt folosite atât de forţele armate cât şi de compania naţională, Aeroflot.

Il-76 Mainstay. Bazat pe un mare cvadrimotor de transport, acest avion radar are o antenă mare radar pe spatele fuselajului. Poate controla mişcările aeriene şi

navale pe o rază de sute de mile. Corespunde aproximativ cu E-3 Sentry american.

ITV. (Improved TOW Vehicle) Vehicul TOW modificat. Acest transportor de trupe M113 blindat şi convertit poartă două tuburi de lansare pentru rachete antitanc TOW. Tuburile de lansare şi sistemul de ochire pot să se ridice cu un metru, permiţând astfel vehiculului să nu se facă văzut în timp ce caută ţinta.

JIAN-7. Nume atribuit de chinezi copiei lor a avionului de luptă sovietic MiG-21.

KA-6D. Avion de alimentare în zbor. Versiune modificată a A-6, dotat cu un tub de alimentare extensibil. Decolează de pe portavion şi are misiunea de a alimenta cu carburant celelalte avioane.

Katusa. (Korean Attached to U.S. Army) Coreean încadrat în armata americană.

KGB. (Komitet Gosudartstvennoy Sigurnost) Comitetul pentru siguranţa statului. Organizaţie responsabilă cu siguranţa statului sovietic atât la interior cât şi la exterior. Se ocupă cu reprimarea subversiunii, contraspionaj, culegerea de informaţii etc.

Lamps. (Light Airbome Multipurpose System) Sistem uşor zburător multifuncţional. Elicopter. Vezi SH-2F Sea Sprite.

LAW. (Light Antitank Weapon) Armă uşoară antitanc. Rachetă de 66 mm cu tub de lansare din fibră de sticlă: o armă „foloseşte-o şi arunc-o”, pentru o singură lovitură; cântăreşte circa 2,5 kg. Are rază scurtă de tragere şi putere limitată de penetrare, dar asigură soldatului singur o puternică posibilitate de acţiune împotriva vehiculelor cu blindaj uşor, bunkerelor şi edificiilor.

LOFAR. (Low Frequency Analysis) Sunetele caracteristice emise de orice submarin sunt uşor diferite de la un submarin la altul: analizând aceste sunete, în căutarea submarinelor se poate adesea recunoaşte natura inamicului. Termenul este folosit şi pentru a se referi la o

clasă de balize sonar relativ economice lansate din avioane pentru a capta zgomotele submarinelor inamice.

M-l13. Vehicul blindat pentru transportul trupelor adoptat din 1960: este puţin mai mult decât o cutie montată pe şenile. Armat doar cu o mitralieră calibru 50, este apreciat pentru economicitatea sa, în ciuda protecţiei limitate asigurate. Armata americană îl înlocuieşte gradual cu vehiculul de luptă M-2 Bradley.

M16. Puşca standard a armatei, mult mai mică şi mai uşoară decât precedenta M14. M16 cântăreşte 4 kg şi poate fi folosită automat sau semiautomat.

M-48. Tanc. Construcţia acestui tanc a început la începutul anilor '50. Cu un tun de 90 mm şi motor cu benzină, a fost folosit de unităţile blindate americane şi exportat în multe ţări. Depăşit în anii '60, multe exemplare au fost dotate cu tun de 105 mm, motor diesel şi sisteme de ochire mai bune.

M-577. Versiune pentru M-113 profund modificată şi utilată pentru a servi ca post mobil de comandă.

M-60. Tanc. Are un tun de 105 mm şi de douăzeci de ani este în dotarea armatei americane. Este încă în serviciu, dar se înlocuieşte cu M-1 Abrams.

M60. Mitralieră. Arma standard a armatei americane, inspirată din modelul german MG din al doilea război mondial. Cântăreşte 10,5 kg şi în poziţie de tragere este sprijinită pe un trepied.

M61. Vulcan Acest tun revoluţionar de 20 mm reia principiul mitralierei rotative Gatling pentru folosirea la bordul avioanelor. Peste 3.000 de lovituri pe minut. Din anii '50 când a apărut, principiul a fost aplicat succesiv şi la alte calibre (vezi GAU-8).

MAC. (Military Airlift Command) Comanda aerotransportului militar. Secţiunea aeronauticii americane care se ocupă de avioanele de transpoart şi asigură transferul de oameni şi mijloace în ariile critice ale lumii.

MAD. (Magnetic Anomaly Detector) Relevator de anomalie magnetică. Instrument instalat pe avioanele marinei, pentru căutarea de submarine. Depistează distorsiunea câmpului magnetic terestru cauzat de prezenţa miilor de tone de oţel care constituie chila submarinului.

Mark 82. Bombă de profunzime folosită în Statele Unite şi de alte naţiuni. Este prima din serie: Mark 82 cântăreşte 115 kg; Mark 83, 450 kg; Mark 84, 900 kg.

MiG. Sigla semnifică „Mikoyan şi Gureyivich”, un birou care proiectează avioane încă din al doilea război mondial. Şi alte birouri de proiectare au desenat avioane de vânătoare, dar seria MiG este cea mai vestită şi cea mai răspândită. Numele codate ale avioanelor ruseşti sunt cele date de NATO, deoarece ruşii nu dau nume aparatelor lor ca „Falcon” sau „Eagle”. Numele de cod ale avioanelor de luptă încep întotdeauna cu litera F, cele ale bombardierelor cu B şi cele ale avioanelor cu misiuni speciale cu M.

MiG-19 UTI. Bimotor monopost de luptă construit după Războiul din Coreea. MiG-19 Farmer este un avion cu caracteristici depăşite dar care rămâne totuşi foarte manevrabil şi care reuşeşte să zboare şi după ce a fost grav lovit. „UTI” este sigla sovietică ce indică versiunea bipost de antrenament.

MiG-21 „Fishbed”. Monomotor monopost de luptă de proiectare sovietică destul de răspândit printre aliaţii ruşilor. Deşi este depăşit tehnic, rămâne totuşi un avion de temut în întâlnirile de la mică distanţă. Are un radar slab şi armat cu rachete cu ghidaj radar şi ghidaj termic, alături de un tun.

MiG-23 „Flogger”. Monomotor monopost răspândit şi printre aliaţii ruşilor. Foarte rapid, nu se pretează pentru luptele la distanţă mică, dar dispune de un radar foarte eficient şi de rachete cu ghidaj radar.

MiG-29 „Fulcrum”. Bimotor sovietic de luptă destul de răspândit. Chiar dacă este inferior actualelor modele

americane, diferenţa nu este atât de mare pentru a nu prezenta pericol. Are un radar bun şi este armat cu rachete.

Rachete ghidate. Toate rachetele aer-aer au un sistem de ghidare care le duce la ţintă. Cele mai răspândite sunt cele cu infraroşii (sau termic), ca sistemul de pe AIM-9L Sidewinder, şi cel cu ghidaj radar, ca cel de pe AIM-7M Sparrow. În esenţă, rachetele cu ghidaj radar se îndreaptă spre ţinta indicată de radarul avionului care le lansează. Au raza de acţiune mai mare ca rachetele cu ghidaj termic şi pot lovi ţinta din orice poziţie. Sunt şi mai complexe şi mai costisitoare.

MLR. (Main Line of Resistance) Linia principală de rezistenţă.

MRE. (Meals Ready to Eat) Raţii gata de mâncat. Modernul echivalent al vestitelor raţii „C”: o serie de săculeţi din plastic plini cu alimente liofilizate. Chiar dacă unii nu le suferă, în general sunt considerate mult mai bune ca predecesoarele lor.

NSP. (National Security Planning) Planificarea siguranţei naţionale. Noul nume al contraspionajului sud-coreean.

OV-10D Bronco. Avion de recunoaştere bimotor turboelice. Produs iniţial în timpul Războiului din Vietnam şi folosit drept controlor avansat al zborului. Are doi oameni în echipaj şi poartă un armament uşor.

P-3C Orion. Cvadrimotor turboelice, bazat pe avionul de linie Lockheed Electra. În loc de pasageri poartă diverse tipuri de relevatori, computere, şi un depozit de bombe plin cu balize sonar şi de torpile cu căutare automată a ţintei.

PC. Post de comandă.

PM. Poliţia militară.

PMP. (Pontonno-Mostovoi Park) Numele unui tip de pod plutitor rusesc.

PO. Post de observaţie.

CG. Cartier general.

RF-5A. Aparat de recunoaştere bazat pe F-5A Freedom Fighter. Mic bimotor de luptă care, în locul armelor de bord, poartă în secţiunea din faţă o serie de aparate de fotografiat. Singura sa apărare este viteza mare.

RIO. (Radar Intercept Officer) Ofiţer pentru interceptarea radar. Numele dat în marina americană ofiţerului de zbor al unui avion cu două posturi de luptă ca F-14 Tomcat sau F-4 Phantom II. În timp ce pilotul se ocupă de zbor, RIO se ocupă de complexul armament al aparatului.

Rorsat. (Radar Ocean Reconnaissance Satelit) Satelit pentru recunoaştere radar oceanică. Un satelit radar rusesc ce se ocupă cu căutarea navelor. Poate transmite informaţii către cartierele generale ale marinei sovietice şi furniza date pentru ochire direct navelor şi submarinelor dotate cu arme cu rază lungă.

RPG. (Rocket-propelled Grenade) Grenadă cu propulsie de rachetă. Nume dat de sovietici unei serii de simple arme antitanc. Cea mai comună este RPG-7, armă pentru distanţe mici şi trage dintr-un tub purtat pe umeri.

RPK. Nume sovietic al unei mitraliere uşoare cu efecte slabe. Cântăreşte circa 5,5 kg.

RSFSR. Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă. Cea mai mare dintre cele cincisprezece republici ce compuneau Uniunea Sovietică. În RSFSR locuieşte mai mult de jumătate din populaţia sovietică, iar teritoriul ei, trei sferturi din întreaga suprafaţă, se întinde de la Marea Baltică la Oceanul Pacific, incluzând întreaga Siberie.

S-60. Numele unui tun antiaerian sovietic de 57 mm cu ţevi jumelate. Este desfăşurat normal în baterii de şase piese sau în regimente de 24. Ochirea se face prin radar.

SA-2 Guideline. Veche rachetă antiaeriană sovietic. „SA” înseamnă „sol-aer” („suprafaţă-aer”). Interceptează ţinte la mare înălţime.

SA-7 Grail. Mică rachetă, lansată manual, echipată cu un sistem de ghidare termică. O versiune succesivă, SA-14 Gremlin, este net superioară.

SA-8 Gecko. Noua rachetă antiaeriană, mobilă, pentru interceptare la joasă şi medie cotă. Radarul şi rachetele sunt montate pe un vehicul amfibiu cu roţi.

SA-N-8. Versiune a SA-14 Gremlin folosită de marină.

Sabot. Proiectil anticar folosit de tancuri. Un mic penetrator din material supergreu, tungsten sau uraniu sărăcit, este fixat într-un cilindru de diametru superior, sabot, care are acelaşi calibru ca tunul de pe tanc. După tragere, cilindrul cade imediat pe sol şi penetratorul continuă spre ţintă.

SACEUR. (Supreme Allied Commander in Europe) Comandantul superior aliat în Europa. Grad NATO: în general poziţia este încredinţată unui general de corp de armată. În caz de conflict, are comanda tuturor forţelor NATO dislocate în Europa.

SAM. (Surface-to-air Missile) Rachetă sol-aer. Termen generic pentru rachetele antiaeriene.

SAR. (Search and Rescue) Căutare şi salvare. Folosirea de mijloace aeriene şi de echipe specializate pentru găsirea şi salvarea echipajelor avioanelor doborâte în spatele liniilor inamice.

SH-2F Sea Sprite. Mic elicopter bimotor cu trei oameni în echipaj. Poate decola de pe puntea unei nave mici şi să caute nave inamice şi submarine. Poate purta torpile şi bombe de profunzime. Se numeşte şi Lamps Mark I.

SH-60B Seahawk. Elicopter bimotor destinat să înlocuiască TSH-2F Sea Sprite. Dotat cu motoare foarte puternice şi cu instrumentar electronic modern, Seahawk se mai cheamă şi Lamps Mark III. Poate depista nave şi submarine şi ataca ambele tipuri de ţintă.

Sigint. (Signals Intelligence) Similar cu Elint, cuprinde fie culegerea de emisiuni electronice inamice, fie interpretarea lor ulterioară.

SIN. Sistem inerțial de navigaţie. Aparatura stabileşte poziţia înregistrând propriile mişcări în cele trei dimensiuni. În general „punctul" este arătat pe o hartă geografică, sub formă de grade de latitudine şi de longitudine. La început, SIN trebuie reglat pe coordonatele locului de plecare.

SOP. (Standard Procedures of Operation) Proceduri operative standard. Instrucţiuni standardizate ce indică modul optim de acţiune în diverse tipuri de operaţiuni, de la modul de formare a unui convoi până la atacarea unui bunker. Deoarece se consideră „standardizate" pentru toată armata, ar trebui să permită diferitelor unităţi să coopereze în modul cel mai eficient.

Submarine sovietice. Sovieticii nu dau numele şi clasele submarinelor lor, şi prin urmare NATO a dat fiecărei clase o literă a alfabetului fonetic radio (Alpha, Bravo, Charlie, Delta, Echo, Foxtrot, Golf, Hotel, India, Juliet, Kilo, Lima, Mike, November, Oscar, Papa, Quebec, Romeo, Sierra, Tango, Uniform, Victor, Whisky, Xray, Yankee, Zulu). Nu oglindesc secvenţa: de exemplu, submarinele diesel-electrice din clasa Kilo sunt apărute după cele de clasă Tango.

SQS-56. Sonar cu medie frecvenţă instalat pe fregatele americane din clasa O.H. Perry. Chiar dacă sunt mai slabe ca alte sonaruri americane, este mai eficient la adâncimi mici.

SS-N-2C Styx. Rachetă sovietică sol-sol. Cu raza de 75 km, Styx a fost produs pentru a asigura putere de foc şi navelor mici. Racheta a fost folosită în multe conflicte în toată lumea. Nu este foarte eficientă împotriva noilor apărări antirachetă.

Su-27 Flanker. Nou bimotor sovietic monopost de interceptare. Egal cu americanul F-15 şi poartă o cantitate însemnată de rachete cu ghidaj radar.

Su-7 Fitter. Proiectat de Suhoi, acest model de peste treizeci de ani este un aparat de atac monomotor monopost. Nu are autonomie mare şi poate transporta doar cantităţi mici de armament.

T-55. Tanc sovietic de model vechi, cu un tun de 100 mm de putere mică şi cu multe defecte de proiectare. De exemplu, muniţiile sunt protejate inadecvat şi tind să explodeze când tancul este lovit.

T-62A. Succesorul lui T-55. A apărut în anii '60. Are un tun de 115 mm şi sistemul de ochire îmbunătăţit; are un blindaj mai gros. Totuşi, echivalentul lui american, M60, îi este net superior.

T-72. Acest modern tanc sovietic are un tun de 125 mm şi blindajul a fost întărit. Prezintă încă diverse defecte, mai ales în sistemul de ochire şi în încărcarea automată. Totuşi, blindajul este greu de perforat.

TOW. (Tube-launched, Optical Wire-guided Missile) Rachetă cu tub de lansare, ghidat cu cablu optic. Rachetă anticar mare, cu rază lungă, a fost folosită la origine în Vietnam, unde a dat rezultate excelente. De atunci a fost îmbunătăţită şi actualmente este arma grea antitanc standard a armatei americane. Are raza de bătaie de 3.750 m.

Tu-16 BadgerF. Tu-16 este un bimotor cu turbină din anii '50. A fost folosit în cele mai diverse roluri. Modelul „F” poartă instrumente de detectare electronică pentru înregistrarea transmisiunilor inamicului.

Voyska PVO. Nume dat de sovietici apărării lor antiaeriene, care este o armă independentă. PVO este constituită dintr-o serie de radare pentru detectare avansată, de rachete sol-aer şi de avioane de interceptare.

XO. (Executive Officer) Ofiţer executiv. Termen cu care se defineşte în marină primul ofiţer al navei. Se ocupă de conducerea curentă a navei, pe când comandantul supraveghează un tablou mai larg.

ZD. Zona demilitarizată. Fâşie cu o lăţime de patru kilometri între cele două Corei: în ea nu pot intra forţe militare. În timp ce Zona însăşi nu este militarizată, cele două zone care o mărginesc la nord şi sud sunt foarte militarizate.

ZSU-23-4 Shilka. Vehicul antiaerian şenilat sovietic; poartă patru tunuri antiaeriene de 23 mm. Dispune de un radar de bord şi este considerat un adversar periculos.

ZU-23. Tun sovietic de 23 mm cu ţevi duble, pentru uz terestru. Are o eficacitate limitată, dar prezintă avantajul economicităţii.

DRAMATIS PERSONAE

AMERICANI

Paul BANNERMAN Secretarul de stat al USA.

Deputat Ben BARNES Democrat de Michigan, preşedinte al subcomisiei pentru comerţ.

Amiral Thomas Aldrige BROWN Comandantul Task Force 71, ofiţerul din marina americană cu gradul cel mai înalt prezent pe eşichierul coreean.

Căpitan Marc CHADWICK Ofiţer în serviciul de informaţii al armatei americane dislocate în Coreea de Sud.

Căpitan Tony („Saint”) CHRISTOPHER Pilot pe F-16 încadrat în Escadrila 35, Formaţia tactică 8, cu baza la Kun-san, Coreea de Sud.

Maior Colin DONALDSON Ofiţerul vicecomandant al Batalionului 1 din Regimentul 39, Brigada a 3-a, Divizia a 2-a infanterie, cu baza la Campo Howze, lângă Tong-duch'on, Coreea de Sud.

Doctor Blake FOWLER Funcţionar al Consiliului pentru siguranţa naţională, Washington, D.C.

Locotenent John „Hooter” GRESHAM Pilot din aviaţia americană, încadrat Escadrila 35, Formaţia tactică 8, cu baza la Kunsan, Coreea de Sud. Este tovarşul de zbor al căpitanului Christopher.

Căpitan Doug HANSEN Aghiotant al gen. McLaren.

Căpitan J.F. HUTCHINS Asistent administrativ la Biroul pentru raporturile cu civili din Divizia a 2-a, încadrat la comanda unei companii provizorii de infanterie.

Anne LARSON Civil, funcţionar în armată ca expertîn computere şi supervizor al sectorului programare logistică

la baza din Yongsan a armatei americane, Seul, Coreea de Sud.

Căpitan Richard LEVI Ofiţer în marina americană. Comandant pe eontratorpilorul de clasă Spruance *O'Brien*.

Sublocotenent Kevin LITTLE Ofiţer proaspăt absolvent, detaşat în Coreea de Sud. Comandant al Plutonului 2, Compania A, Batalionul 1, Regimentul 39 infanterie.

General John Duncan McLAREN Comandantul forţelor militare combinate din Coreea. Comandă forţele americane şi sud-coreene.

Căpitan MATUCHEK Ofiţer comandant al Companiei A, Batalionul 1, Regimento 39 infanterie.

Jeremy MITCHELL Asistent administrativ al deputatului Ben Barnes.

Caporal Jaime MONTOYA Operator radio încadrat în compania provizorie comandată de sublocotenentul Kevin Little.

Sergent Harry PIERCE Subofiţer în Plutonul 2, Compania A, Batalionul 1,Regimentul 39 infanterie.

George PUTNAM Consilier al preşedintelui Statelor Unite pe probleme de siguranţă naţională.

Amiral Philip SIMPSON Comandantul statelor majore reunite.

SUD-COREENI

General CHANG Jae-Kyu Ofiţer din armata sud-coreeană, comandant al Diviziei a 4-a infanterie.

Maior CHON Sang-Du Pilot pe A-10 aparţinând aviaţiei sud-coreene.

Căpitan LEE Ofiţer din unităţile de geniu militar sud-coreeene.

General PARK Şeful statelor majore sud-coreene.

Sublocotenent RHEE Han-Gil Ofiţer din armata sud-coreeană numit ofiţer de legătură cu Plutonul 2, Compania A, Batalionul 1, Regimentul 39 infanterie.

RUŞI

Colonel Serghei Ivanovici BORODIN Pilot pe MiG-29 care comandă o escadrilă de antrenament detaşată în Coreea de Nord.

Căpitan Nikolai Mihailovici MARKOV Comandant pe *Konstantin Dribinov*, submarin sovietic de clasă Tango.

Andrei Ivanovici RÎHAGOV Membru în Biroul Politic sovietic şi ministru al apărării.

NORD-COREENI

Căpitan şef CHUN Chae-Yun Comandant pe *Grande Guida*, submarin nord-coreean de clasă Kilo.

General maior CHYONG Dal-Joong Vicecomandant al lui Cho Hyun-Jae, apoi promovat la gradul de general loco-tenent şi numit la comanda Corp 2 de armată.

Locotenent SOHN Comandant de pluton, Grupul 2 de asalt, Batalionul 1, Regimentul 2 infanterie.

KIM Il-Sung Secretar general al Partidului Muncitorilor coreeni, preşedinte al Republicii Democrate Populare Coreea, comandant suprem al forţelor armate. Supranumit „Marele Conducător”, bătrânul şi bolnavul Kim Il-Sung este şeful absolut al Coreei de Nord.

KIM Jong-Il Supranumit „Iubit Conducător”, Kim Jong-Il este fiul şi moştenitorul desemnat de Kim Il-Sung, Marele Conducător.

Căpitan CHAE Ku-Ho Compania 1, Batalionul 2, Regi-mentul 91 infanterie.

General locotenent CHO Hyun-Jae Iniţial comandant al Corpului 2 de armată nord-coreean şi apoi promovat la gradul de general colonel şi numit la comanda Primei forţe de izbire.

PROLOG

19 august.
La sud de ZD, lângă Hakkok, Coreea de Sud

Mai erau câteva minute până în zori când au descoperit tunelul nord-coreean.

Cei doi autori ai descoperirii — un ofiţer din contra-spionajul SUA şi unul din trupele de geniu sud-coreean — au continuat pentru un timp observarea în tăcere a puţului vertical de şapte centimetri în diametru, de parcă ar fi fost vorba de un oracol antic.

Apoi căpitanul Marc Chadwick îngenuche pentru a-şi trece degetele pe buza puţului 5-A, ca să simtă roca netedă şi umedă.

— Uită-te la inele. Aproape circulare. Suntem chiar deasupra blestematului.

Adjunctul său coreean, căpitanul Lee, încuviinţă.

— Desigur. Şi 5-B şi 5-D indică poziţia asta.

Zâmbiră amândoi; după o urmărire îndelungată, găsiseră prada.

Totuşi, în aparenţă, puţul 5-A nu avea nimic special. Era o simplă gaură plină cu apă, care cobora în rocă pe vreo zece metri. Dar sistemul acela elementar permitea să pună în evidenţă vibraţiile subterane: de exemplu minele inginerilor nord-coreeni care săpau galerii sub zona demilitarizată — ZD — pentru a intra în teritoriul Coreei de Sud. Exploziile generau unde de izbire care se propagau de-a lungul rocii şi care faceau să scuipe afară apa din puţurile-sondă mai apropiate. Puţină apă: doi, cel mult cinci centimetri. Dar din acea apă un inginer bun

reuşea să înţeleagă multe lucruri, şi căpitanul Lee era specialist în munca sa.

Lee se întoarse să privească o înălţime a terenului, un kilometru mai la nord, care ascundea mare parte din ZD, şi înclină capul. Tunelul nord-coreean pătrunsese mai mult de doi kilometri la sud de liniile lor mai înainte de a fi descoperit. Trecuse pe sub fortificaţiile aliate construite sub ZD, şi nord-coreenii ar fi putut să-l utilizeze pentru a infiltra spioni şi sabotori, sau chiar pentru masive mişcări de trupe, dacă ar fi izbucnit războiul. Lee se încruntă. Comuniştii deveniseră abili în jocul infiltrărilor: prea abili după gustul său.

Privi spre răsărit. Soarele dimineţii lumina un peisaj pietros şi roşiatic, ars de căldura verii şi de secetă. Coreeanul calculă rapid cantitatea de muncă necesară, îşi umezi buzele şi spuse:

— Dacă începem imediat, echipa mea va reuşi să-l deschidă spre prânz.

Americanul fu de acord; amândoi mai priviră câtva timp gaura, înainte de a se întoarce la jeepul care îi aştepta. Ca mai întotdeauna, evaluările lui Lee fuseră exacte. Primul care sesiză liniştea fu Chadwick. Pentru şase ore de la răsăritul soarelui, în vale se auzi neîntrerupt numai zgomotul ascuţit al forezelor sud-coreene care săpau găurile de mină pentru explozivii care urmau să deschidă calea spre presupusul tunel nord-coreean. Un timp, americanul continuase să observe cu interes metodele de lucru; apoi, odată cu creşterea temperaturii, interesul îi scăzuse: se refugiase la umbră, în cabina unuia dintre camioane.

Dar acum forezele se opriseră. Chadwick se ridică şi aruncă cât colo ultimul număr din *Stars and Stripes*[1], cu care îşi acoperise faţa. Fără a coborî, îi privi pe artificierii

[1]Note:
?Stars and Stripes – (nickname pentru drapelul SUA) publicația oficială a Forțelor Armate ale SUA.

care lăsau să curgă firele detonatoarelor în puţ — acum lărgit — şi apoi cum se refugiau în spatele autocarelor, un moment mai târziu. Lee ridică degetele arătătoare pentru a-i da semnalul „Suntem gata”. Americanul coborî din camion şi se apropie de ofiţerul de geniu şi soldaţii săi.

Coreeanul îi zâmbi şi indică detonatorul.

— Vrei s-o faci tu ?

— Nu. Tu arunci în aer bazaconiile. Eu doar le fotografiez. Înainte şi după acţiune.

Lee zâmbi, îi facu semn să se aşeze pe sol şi apoi apăsă maneta. Din puţul 5-A se ridică o coloană de fum, flăcări şi fragmente de rocă. O explozie surdă se facu auzită în vale şi facu să tremure terenul.

Lee şi ai săi alergau deja către puţ în timp ce pulberea încă se mai depunea. Explozia săpase un puţ de formă neregulată, de cel puţin un metru în diametru. Şi, fapt important, nu i se vedea fundul. Chiar şi cu cea mai puternică lanternă portativă, nu se vedea decât un cerc întunecat. Ajunseseră la tunel.

Lee luă de la sergentul său o veche M3 semiautomată ce data din timpul războiului din Coreea (puşcă numită „pompă pentru uns”, din cauza formei sale) şi şi-o puse pe umăr. Privi către Chadwick.

— Revendic onoarea de a coborî primul. Mă însoţeşti ?

Americanul simţi dintr-odată că-l ia cu frig la subsuori, acolo unde uniforma sa era impregnată de sudoare, dar replică simplu, ridicând din umeri:

— Ne lasă jos cu o frânghie ?

Lee zâmbi.

— Desigur. Numai puşcaşii marini au obligaţia de a coborî prin forţa braţelor, căpitane.

Chadwick controlă încărcătorul pistolului de calibru 9 reglementar. Operaţiunile de sabotaj nu-i plăceau deloc. Poate la fundul puţului se aflau „băieţii răi” ai momentului, aşteptând ca muştele să le pice în plasă. În teorie, trebuia ca luptătorii de birou ca el să analizeze tunelele nord-

coreene, nu să le ia cu asalt. Dar acum nu găsea nici un mod onorabil de a ieşi din situaţie şi nu voia să facă o figură de speriat în faţa lui Lee. El şi inginerul faceau pereche de câteva luni şi lucraseră mereu bine împreună. Chadwick se îndoia că asta ar fi putut să dureze dacă în ocazia aceasta nu s-ar fi arătat la înălţime.

Rămase deci în aşteptare, în timp ce Lee se aşeza pe buza puţului, îşi lega o coardă de brâu şi facea semn oamenilor săi să-l lase în jos. Sud-coreeanul se balansă un moment în gol, apoi dispăru în deschizătura strâmtă, cu privirea aţintită în jos.

Puţin mai târziu, Lee dădu ordin oamenilor să se oprească. Coarda fu ridicată şi veni rândul lui Chadwick să se apropie de deschizătură.

Văzu defilând încet în faţa ochilor peretele crestat al puţului, care părea că vrea să-i prindă uniforma de luptă; apoi intră în zona întunecată. Îşi înghiţi nodul pe care-l simţea în gât şi încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea; era metoda cea mai simplă pentru a-şi învinge teama.

Pe primii cincisprezece metri, puţul era aproape circular, dar mai departe pereţii se depărtau ca partea inferioară a unei clepsidre: Chadwick se trezi suspendat în gol. Explozia demolase tavanul tunelului. Privi în jos. Pe podea era o grămadă de fragmente de rocă: cam cât să ajungă pentru umplerea a zece metri de săpătură.

Atinse pământul şi fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. Simţind că cineva îl prinde de braţ, tresări involuntar şi i se acceleră pulsul. Dar nu era decât Lee, care îl ajuta să se ţină pe picioare.

— Cristoase ! — exclamă cu voce joasă americanul. M-ai speriat.

— Scuze.

Lee îl lăsă şi facu un pas înapoi, pentru a lumina tunelul în faţa lor, cu lanterna. Săpaseră tavanul la mică distanţă de capătul galeriei, puţin spre o margine laterală.

Tunelul avea direcţia de la nord la sud şi avea un diametru de cel puţin treisprezece metri, cât o şosea cu trei benzi. La o oarecare distanţă de zona care era încă în construcţie, podeaua, pereţii şi tavanul erau oarecum finisate. Pe sus erau înşirate lămpi, dar acum nu erau aprinse şi unica lumină era dată de lanterna lui Lee şi de soarele care îşi trimitea razele prin spărtura de sus.

În curând coborâră şi alţi oameni, cu arme şi explozivi. Chadwick ceru explicaţii asupra planului de plantare a explozivului plastic pe care începuseră să-l lipească de pereţi.

— Cât îţi va trebui pentru a distruge şoseaua asta subterană ?

Lee îşi lăsă capul pe o parte, studiind cu dificultate tunelul învăluit în negură şi încă plin de praful suspendat în aer.

— Circa o tonă de C4, cred. Ne va trebui toată după amiaza pentru a lega încărcăturile. E una dintre cele mai mari „autostrăzi subterane” pe care am găsit-o.

Rânji ca o fiară şi ridică din umeri.

— Cine ştie... poate deseară, dacă calculăm bine, vom putea arunca totul în aer chiar peste comunişti, când vor reveni la lucru.

În timp ce oamenii lui Lee continuau să coboare materialele prin deschiderea strâmtă, cei doi căpitani porniră în explorarea tunelului, însoţiţi de şapte soldaţi înarmaţi cu M16. Geniştii doreau să-şi desfăşoare munca fără griji, şi Chadwick intenţiona să privească bine toate lucrările, înainte de a distruge galeria.

Temerile sale dispărură de îndată ce înţelese că inamicul era absent.

— Ce scrie pe perete ? — întrebă americanul, când des-coperi un scris în caractere hangul[2].

Lee se apropie.

— Inscripţia spune că aceasta este „Galeria conştiinţei socialiste”.

Sud-coreeanul părea în acelaşi timp şi vesel şi indignat.

— Eh, o să mai rămână astfel pentru puţine ore; apoi va deveni „Galeria socialistă prăbuşită”.

Scoase aparatul de fotografiat şi facu două poze ale înscrisului.

În acel punct parcurseseră deja circa trei sute de metri fară să vadă mare lucru. Roca finisată a pereţilor şi podelei, din loc în loc câte o gură de ventilaţie, şi acum înscrisul. Totul părea liniştit, dar fiecare pas îi purta mai aproape de teritoriul nord coreean.

Câţiva metri mai în faţă, raza lanternei lumină un şir de forme nedefinite, aemănătoare cu nişte cutii mari, care blocau trecerea. Maşini mari de construcţii ? Părea puţin probabil. Pentru a săpa o galerie nu se foloseau buldozere.

Grăbiră pasul pentru a ajunge la acele forme întune-cate. După vreo douăzeci de paşi. Chadwick se opri brusc.

— Fir-ar să fie ! Căpitane Lee, spune-mi că nu este ade-vărat.

Cu lumina lanternei, americanul descoperi forma rotunjită a turelei unui car armat, apoi pe aceea a unui al doilea şi al treilea. Trei tancuri, cu turelele îndreptate către înainte, gata de plecare, unul alături de celălalt în galerie.

Lee se întoarse să dea un ordin unui soldat, care se îndepărtă în fugă. Chadwick înţelegea suficientă coreeană pentru a recunoaşte cuvintele „colonel” şi „alţi oameni”.

---

[2]Note:

[?]Hangul (denumirea sud-coreeană) sau chosongul (denumirea nord-coreeană) este alfabetul fonetic al limbii coreene. Este grafia oficială în Coreea de Nordși Coreea de Sud.

Adică să contacteze şefii şi să vină întăriri. Până la acel moment, în tunelele nord-coreenilor nu fuseseră găsite arme. Cu mare înfrigurare se întoarse spre stânga, luminând pasajul dintre tanc şi perete: în spatele primului era un şir lung de alte tancuri.

Chadwick îşi îndreptă spinarea şi începu controlul detaliilor. Un tun de 115 mm. O mitralieră de 7,62. O altă mitralieră grea în vârful turelei, pentru lupta împotriva aviaţiei şi elicopterelor. Un far cu infraroşii montat alături de tun. Nu era nici un dubiu. Erau tancuri sovietice T-62A. Staţionate într-untunel nord-coreean, înăuntrul liniilor Coreei de Sud.

Îl încercă o mare bucurie. Înaintea lui se afla visul tuturor ofiţerilor din contraspionaj. Ar fi vrut să facă o sută de lucruri şi nu ştia cu care să înceapă. Calm, îşi spuse. Respiră profund. Expiră îndelung şi se întoarse spre Lee:

— Este posibil să lărgim intrarea pentru a putea scoate vreun tanc ?

— Intenţionez să cer permisiunea colonelului meu, când soseşte. Dacă muncim repejor, cred că vom fi în stare s-o facem. Am printre oamenii mei unii care au făcut cursuri de conducere pentru şenilate.

Chadwick sări pe unul din tancuri şi căută buşonul rezervorului de carburant. Îl deschise, ca un copil care se bucură de o jucărie nouă.

— Gol, desigur.

— În trei sferturi de oră putem aduce motorina, zise Lee. Nu vă faceţi probleme, căpitane. Pentru a face o rampă de ieşire va fi nevoie de mai mult timp.

Chadwick se ocupa cu examinarea unuia dintre tancuri, să-i deschidă capacul turelei şi să-i controleze interiorul, când sosiră doi colonei — unul american şi unul sud-coreean — urmaţi de o echipă de puşcaşi în echipament greu, obosiţi şi asudaţi. Ocazia era prea frumoasă pentru a renunţa la o glumă: luă poziţia drepţi şi zise, zâmbind către cei doi ofiţeri superiori:

— Mi-au venit până acasă, domnule. Pot să-i reţin ?

Ofiţerul de legătură cu trupele de geniu sud-coreene, colonelul Miller, se limită la un semn cu capul şi zise:

— La raport, căpitane.

Dar Chadwick îi văzu pe buze umbra unui zâmbet.

Chadwick coborî de pe tanc şi salută din nou.

— Domnule, se află cel puţin un batalion de blindate, aici în galerie. Tancuri T-62, în rânduri câte trei. Dacă m-am urcat pe turelă, am văzut alte blindate până unde luminează lanterna mea. Rezervoarele sunt goale, dar au muniţii pentru armele de la bord.

— Bine. Ai grijă să controlaţi tot, documente şi alte informaţii. Nuneglijaţi inscripţiile exterioare. După cum mi s-a raportat, este posibil să recuperăm vreunul ?

—Geniştii cred că este posibil, domnule colonel – zise Chadwick,arătând către Lee. Coreeanul stătea de vorbă cu superiorul său, care zâmbea şi facea gesturi largi de aprobare.

— Atunci, continuaţi. Cu căpitanul Lee, exploraţi tunelul pentru a vedea ce mai conţine. Fotografiaţi totul. Nu mergeţi mai departe de o jumătate de kilometru începând din acest punct. Şi mai ales, nu declanşaţi vreun război, căpitane.

După faţa îngrijorată a colonelului, Chadwick înţelese că nu era o glumă.

— Am înţeles, domnule.

Chadwick îl chemă pe Lee, care terminase discuţia cu superiorul său ce se îndepărta. Nicicând nu se mai văzuse un colonel sud-coreean care să se mişte cu o grabă aşa de mare...

Înaintară încet, un ofiţer de fiecare lateral, urmat de trei soldaţi în ţinută de luptă.

Chadwick îşi privi ceasul. Ora 14.30. La suprafaţă erau 35 de grade, dar galeria era rece ca pivniţa lui de acasă, din Statele Unite. Singura iluminare era dată de lămpile lor. Începând de la punctul prin care intraseră, tunelul

făcuse deja câteva mici curbe: probabil pentru a evita vreo formaţie de rocă şi pentru a-l încurca pe cel care ar fi încercat să depisteze direcţia de la suprafaţă. Deoarece nu erau alte lumini, Chadwick începu să strige „Foto !” înainte de fiecare declanşare a aparatului: astfel, însoţitorii puteau să închidă ochii şi nu erau orbiţi de lumina blitzului.

Lee avea interes numai pentru galerie: măsura rapid distanţele şi controla orientarea.

Chadwick numără şenilatele. Treizeci şi unu, ca la carte; clasica forţă a unui batalion blindat. Şi mai înainte erau camioanele, jeepurile şi restul de echipament. Tot acel material trebuie să fi fost adus acolo de cineva care iubea ordinea. După fiecare tip de vehicul, Chadwick aproape ştia la ce trebuia să se aştepte.

Dar de ce să le ascunzi sub pământ ? Îşi imaginase mereu că nord-coreenii vedeau tunelurile lor ca pe ceva mai mult decât simple şosele prin care se puteau infiltra în Sud. Dar o confirmare pe o scară atât de mare era complet neaşteptată. Cu toate acestea, din punct de vedere militar problema avea un oarecare sens. Acumularea în poziţie avansată a acelui tip de material de război demonstra o intenţie clară a unei ofensive masive dincolo de ZD şi n-ar fi permis americanilor şi sud-coreenilor să aducă în timp util forţele lor la frontieră. Dar oare nord-coreenii se aşteptau ca acele tancuri să rămână nederanjate acolo, jos, an după an, până la momentul folosirii lor, fară a fi descoperite ?

În spatele carelor armate, vehiculele erau în rând câte două: rămânea gol un pasaj. După Chadwick, acum trebuia să dea peste autocisterne; şi într-adevăr, câteva momente mai târziu, zări cilindrii turtiţi care conţineau motorina pe care tancurile T-62 o consumau cu zecile de litri. Dincolo de cisterne se afla încă un rând de piese de artilerie de câmp tractată de 122 mm; de la acel punct

înapoi, galeria era goală. Chadwick şi oamenii săi se opriră.

Primul care spuse ceva fu Lee:

— Cred că ar trebui să continuăm, căpitane. Trebuie să descoperim ce altceva conţine galeria.

— Cât drum am făcut ?

— Cinci sute de metri, nu mai mult. Mai e o jumătate de kilometru până la graniţă.

Chadwick simţi cum îi trece încordarea. Se întoarse la greutatea responsabilităţilor sale.

— Da, dar suntem în ZD. Hai, căpitane. Am pus mâna pe un batalion blindat fară să tragem un foc de puşcă. Să ne întoarcem cu avantajul acesta.

O clipă, Lee fu indecis: să respecte ordinele, bunul simţ sau curiozitatea. Apoi ridică din umeri, resemnat.

— De acord. Să examinăm acest material, da ?

— Da. Caporalul Rhee ar trebui să se ocupe de copierea tăbliţelor şi înscrisurilor şi toate celelalte. Noi doi ar trebui să căutăm tancul de la comandă. Probabil este în prima lin...

Fu întrerupt de un zgomot puternic provenind din fundul galeriei, imediat urmat de zgomotul a ceva ce lovea unul din vehicule. Pentru o fracţiune de secundă, Chadwick se gândi că or fi aruncat în aer tunelul, dar izbitura nu cadra cu explicaţia asta. Apoi înţelese: o împuşcătură în faţa lor; zgomotul proiectilului care se lovea de metal.

Reflexele sale erau deja în acţiune.

— Inamicul ! La adăpost !

Se refugie în spatele masivelor roţi ale unuia din tunuri. Fără să gândească, stinse lampa şi cu cealaltă mână scoase pistolul. Nu-şi dădu seama că îl avea în mână decât când încercă să bage glonţ pe ţeavă fară să lase lanterna.

„Calmează-te” îşi spuse Chadwick, şi se aplecă şi mai mult în genunchi. Toate lanternele erau stinse, în afara

uneia, căzute din mâna unui soldat, şi care ajunsese în mijlocul galeriei. Ecoul primelor împuşcături răsuna încă în tunel.

Înainte ca ecoul să se stingă definitiv, o rafală lovi terenul în preajma lămpii căzute. Proiectilele ricoşară pe podea şi loviră mai departe pereţii şi vehiculele. Unul lovi un soldat sud-coreean şi acesta căzu moale, într-o baltă de sânge. Un altul lovi alt soldat, care căzu în faţă, ducându-şi mâinile la faţă, unde fusese rănit. Ultimul lovi lampa, care se stinse. Tunelul căzu în negură şi în linişte. Şi Chadwick auzi ecoul unor voci. Nord-coreene.

Întunericul era spart numai de scântei, de flăcări, care deveneau din ce în ce mai dese pentru că nord-coreenii se apropiau. Trăgeau ţinând armele la şold şi împroşcau toată galeria cu plumbi. Oamenii lui Lee răspunseră la foc, ţintind spre locurile din care se vedeau pornind gloanţele, şiChadwick văzuumbra inamicilor care fuseseră loviţi. Dar atacul nu se întrerupse.

Se aruncă la sol când auzi loviturile gloanţelor pe cauciucurile din spatele său. Doamne !Nord-coreenii erau din ce în ce mai aproape şi erau prea mulţi ! Teama îi strânse stomacul, sfatuindu-l să se ridice şi să fugă. Dar se opuse tentaţiei. Fuga era modul cel mai sigur de a fi omorât.

Ceva greu se lovi în cauciuc şi Chadwick se trase într-o parte, rotindu-se. La fulgerele împuşcăturilor desluşi o cizmă de formă necunoscută: un soldat nord-coreean, care ridicase automatul AK-47 pentru a trage. Cu o mişcare convulsivă, Chadwick apăsă trăgaciul. Pistolul se descărcă de mai multe ori în timp ce americanul continua să tragă fară să se gândească.

Patru lovituri. Cinci. „Ajunge !” strigă ceva în mintea lui. Chadwick ridică degetul de pe trăgaci şi îl privi pe omul pe care îl lovise şi care mai respira încă. Două proiectile intraseră în stomacul nord-coreeanului şi-i scosese maţele. Al treilea şi al patrulea, din cauza

reculului care făcuse să se ridice ţeava, îl loviseră în piept. Al cincilea şi ultimul îi deschisese gâtul.

Lui Chadwick îi fu greu să se abţină să nu vomite. Nu mai ucisese până atunci un om; acum descoperi că senzaţia nu îi plăcea. Târându-se pe sol, se refugie în spatele altui cauciuc, depărtându-se de cadavru.

Când fu din nou la adăpost sigur, privi cercetător scena din faţa lui. Podeaua tunelului era acoperită de corpuri însângerate. Nimeni nu se mişca. Chadwick îşi regăsi stăpânirea de sine. Îi reveni şi simţul auzului, şi prima lui impresie fu că focul încrucişat de puşti era mai puţin intens. Ascultă cu mai mare atenţie, apoi aruncă o privire fugară în jur, descoperindu-l pe Lee, pe cealaltă latură a tunelului, iluminat de fulgerele de la capătul ţevii. Nimeni nu răspundea loviturilor sale. Pentru mai multă siguranţă, aşteptă încă puţin şi apoi se târî lângă sud-coreean, ţinându-se cât mai aproape de sol şi dorindu-şi ca soldaţii tovarăşului său să nu tragă orbeşte.

Se prinse de centura lui Lee şi îi indică fundul tunelului, strigând:

— S-a terminat ! Sunt morţi toţi !

Trebui să o repete de mai multe ori pentru a se face înţeles.

Lee în fine înţelese, luă fluierul pe care îl purta la gât şi emise trei şuierături scurte. „Încetaţi focul”. Oamenii încetară să mai tragă şi începură să aprindă lanternele.

Sud-coreeanul strigă câteva comenzi scurte în limba sa şi ieşi la loc deschis. Fără să coboare puştile M16, oamenii examinară corpurile imobile, căutând supravieţuitorii, dar nu găsiră nici unul. Erau morţi patru sud-coreeni şi nouă din Nord. Câteva dâre de sânge arătau că atacatorii îşi luaseră răniţii.

Chadwick se alătură lui Lee, cu pistolul în mână. Îl încerca un calm straniu, ca şi cum omul care luase parte la înfruntare fusese o cu totul altă persoană.

— Căpitane, ştim amândoi eă era numai o patrulă. Dar se vor întoarce dintr-o clipă în alta, şi atunci vor aduce după ei întreaga armată.

— Aşa mă gândeam şi eu. Trebuie să minăm şi să distrugem acest depozit. O să aducem termit şi explozivi. Putem pune încărcăturile în cinci minute după ce le vom avea aici.

Chadwick privi găurile făcute de gloanţe pe una dintre cisterne. Clătină obosit capul şi comentă:

— Numai să ne ajungă timpul.

Între timp soseau alţi oameni. Trei soldaţi purtau o mitralieră şi câteva lăzi de muniţie; le puseră pe sol în faţa vehiculelor şi începură să pregătească arma. Deasupra ţevii, Chadwick distinse un tub gros; înţelese că era un vizor în infraroşu. Dacă nord-coreenii s-ar fi întors la atac, măcar cei din Sud ar fi tras primul foc.

Urmări munca geniştilor, minunându-se până la ce punct neglijau măsurile de siguranţă şi procedurile normale. Puneau pe vehicule o ladă de C4 şi le amorsau, împrăştiau în toate părţile încărcăturile de termit şi lăsau pe podea lăzi întregi de exploziv, fără să le lege la detonatoare.

Munceau cu calmitate, în limitele posibile, dar erau nevoiţi să se folosească de lanterne şi Chadwick ştia că constituiau o ţintă uşoară.

Erau încă în desfăşurarea muncii când în tunel şuieră un zgomot ca un lătrat: mitraliera deschisese focul. Lee strigă câteva ordine şi oamenii începură să lucreze cu şi mai mare grabă. Acum, în loc să mai planteze noi încărcături, legau cablurile dintre ele la cele existente şi se retrăgeau spre deschizătura din care coborâseră. Inamicul răspunse la focul mitralierei: împuşcături izolate şi rafale de arme automate.

Chadwick văzu ieşind din întuneric o formă rotundă şi imediat se ascunse în dosul unui camion-cistemă lovit de o rafală. *Whummp !* Podeaua tremură de explozia

grenadei nord-coreene. Fragmentele loviră echipa de la mitralieră. Ochitorul scăpă un strigăt şi căzu la pământ, mort. Cei doi servanţi erau grav răniţi, arma devenise o grămăjoară de fier vechi. Apoi galeria fu invadată de un fum acru care tăia respiraţia şi reducea vizibilitatea la câţiva metri. Sute de proiectile zumzăiau în aer şi ricoşau de pereţi. Părea imposibil să se mişte fară a fi loviţi. Toţi trăgeau orbeşte, oprindu-se numai pentru a schimba încărcătoarele. Sosiră alţi soldaţi sud-coreeni, care îi îndepărtară pe geniştii ce încă mai plantau explozibilii. Câţiva fuseră loviţi şi căzură la pământ. Ceilalţi fugiră pentru a se refugia în dosul vreunui adăpost întâmplător — cauciucuri de camion, cutiile goale, corpurile celor căzuţi — şi deschiseră la rândul lor focul.

Fără a se mişca din propria ascunzătoare, Chadwick căută figura lui Lee. Sud-coreeanul, cu o faţă ce arăta o profundă concentrare, lega nişte fire între ele. Când termină, se întoarse către Chadwick, îi facu un semn şi se întoarse să mai lege nişte fire.

În mijlocul vacarmului de împuşcături se auzi un sunet metalic, şi Chadwick răsuci capul. O trompetă. „Doamne” îşi zise. „Nord-coreenii folosesc încă trompete.” îşi aminti de tatăl său, care îi descrisese avalanşele umane lansate la atac, în timpul Războiului din Coreea.

Strânse mai tare pistolul în mână.

Whummp ! Whummp ! Whump ! Explodară alte grenade, în succesiune rapidă, împroşcând peste apărători o ploaie de fragmente mortale. Pulberea şi fumul transformară scena într-un coşmar.

Din fum ieşi o grupă de soldaţi nord-coreeni, împinsă la asalt de sunetele trompetei. Fu doborâtă de focul concen-trat al puştilor, dar în spatele primului rând apăru de îndată un al doilea, şi trompeta continuă să sune.

Chadwick auzi ridicându-se de la oamenii de alături un strigăt de mânie. Un sergent sud-coreean, masiv, ieşi de la adăpost, îşi depărtă picioarele pentru a-şi menţine

echili-brul şi goli asupra nord-coreenilor încărcătorul puştii M16. Patru inamici căzură la pământ, loviţi la corp, la cap, la braţe. Dar şi sergentul căzu, secerat de o rafală de AK.

Timpul păru să se fi oprit, în timp ce lupta se apropia din ce în ce.

Chadwick văzu trecând în fugă prin faţa lui un nord-coreean, cu capul aplecat, ce se îndrepta către geniştii care încă mai lucrau. Ochi în grabă şi trase două focuri. Soldatul se clătină şi căzu la pământ.

Întorcându-se, americanul văzu venind un altul, care ridicase puşca pentru a-i sparge capul cu patul. Chadwick se aruncă într-o parte şi puşca îl lovi în braţ Strangând din dinţi de durere, trase un foc în stomacul omului. Nord-coreeanul se îndoi într-o parte şi căzu moale.

Chadwick îngenunche, încercând să-şi maseze braţul. I se părea că îl pusese într-o oală ce fierbea.

— Căpitane Chadwick !

Înălţă privirea, fară să înţeleagă. Întregul tunel era acoperit cu corpuri, răsturnate în poziţii absurde, ca păpuşile dezmembrate. Lee îl strigă din nou. Sud-coreenii se retrăgeau. Câţiva dintre ei continuau să tragă în mijlocul fumului, pentru a opri avansarea inamicului, dar ceilalţi se îndreptau către puţul prin care intraseră: purtau cu ei răniţii şi mergeau aplecaţi.

Chadwick se apropie de coreean.

— Ai terminat ?

Aerul saturat de fum îl ardea în gât.

Lee răspunse afirmativ.

— Totul este legat.

Cu policele, indică ieşirea.

— Aş sugera s-o-ntindem, cât mai avem posibilitatea s-o facem !

Din fundul tunelului ajunse din nou sunetul trompetei.

Răpăitul armelor AK-47 deveni mai intens, alte umbre ieşiră din fum. Un alt atac al nord-coreenilor. Unul din

oamenii lui Lee se întoarse să-i avertizeze şi căzu la pământ, cu o gaură în mijlocul frunţii.

Chadwick prinse puşca M16 a mortului şi trase o rafală către fundul tunelului, Strangând din dinţi pentru că reculul îi produsese durere în braţul lovit. Unul din nord-coreeni căzu, acoperit de sânge. Ceilalţi fugiră la adăpost.

— Vino, căpitane ! Nu este momentul să faci pe eroul !

Lee îl luă de braţ şi îl trase de acolo, dar ceea ce-l facu să grăbească pasul pe Chadwick fu un proiectil care îi trecu la mică distanţă de obraz. Sud-coreeanul avea dreptate. Era timpul să-şi ia tălpăşiţa.

Împreună cu ariegarda, dădură înapoi către intrarea tunelului, mişcându-se cât mai rapid posibil, dar căutând să nu se expună la focul inamic. Înapoia lor, trompeta îşi urla îndemnurile.

Ajunseră la primul rând de T-62 înainte ca nord-coreenii să înţeleagă că se îndepărtaseră. Apoi câteva proiectile începură să lovească vehiculele şi pietrele din jurul lor. Chadwick şi tovarăşi săi o luară la fugă. Americanul simţi o atingere la cot; întorcând capul, văzu că omul care îi fusese alături acum era la pământ, murdar de sânge.

Se aplecă asupra sud-coreeanului şi îl prinse de braţ, încercând să-l ajute să se ridice, dar omul nu se mişcă.

— Lasă-l, e mort ! — îi strigă Lee, trăgându-l către intrare. Chadwick îi dădu ascultare.

Continuară să fugă, împinşi de spaimă.

Înapoia lor, strigăte seci şi tropăit de cizme în fugă.

Respirând greu, dădură colţul după ultimul cot al galeriei şi văzură raza de lumină a zilei care venea din puţ... şi care ilumina ceva şi mai interesant: două scări de frânghie. Chadwick nu încetini ritmul; sări pe scară şi începu să se caţere. Dintr-odată durerea din braţ nu mai avea nici o importanţă. Din înaltul puţului, soldaţii îi îndemnau să se grăbească; sergentul lui Lee ţinea pregătit detonatorul.

De îndată ce ieşeau din puţ erau luaţi de subsuori şi traşi afară în grabă. Când toţi ieşiră, sergentul strigă un avertisment în coreeană şi apăsă maneta.

Nu fu o explozie seacă, ca în manuale. La început se auzi numai un huruit slab, în surdină, apoi un răget puternic şi în fine o serie de mişcări. Vibraţia dură câteva secunde şi apoi o undă de şoc, prea puternică pentru a fi definită sunet, îi trânti la pământ. Din puţ ieşiră flăcări, fum şi bucăţi de rocă, în timp ce terenul se lăsa lent, pentru a forma un canal jos, neregulat, îndreptat către nord. Tunelul se prăbuşise.

Chadwick rămase nemişcat câteva momente. Îşi privi însoţitorii, care aveau un aer zăpăcit. Şi Lee era la pământ şi respira greu, acoperindu-şi capul ca un boxer care luase prea mulţi pumni în figură.

După un timp, Chadwick se ridică şi studie în linişte şanţul creat de exploziv, care devenise mormântul unui întreg batalion blindat nord-coreean şi al apărătorilor săi. Câteva momente mai târziu îşi dădu seama că Lee se apropiase de el.

Sud-coreeanul era acoperit de pulbere, dar zâmbea.

— Ai văzut ? Până la urmă am reuşit să-l prăbuşim în capul comuniştilor.

Chadwick întoarse privirea către tunelul distrus.

— Da, le-am tras-o.

Privi în jos către teren, ca şi cum pietrele sparte şi iarba arsă de soare ar fi putut să-i dezvăluie intenţiile inamicului. Clătină din cap: răspunsurile erau îngropate prea adânc, precum erau resturile carelor armate nord-coreene.

Ce intenţii aveau oare acei nord-coreeni ?

1

Scântei

20 august.
Telejurnalul de dimineaţă

Cu aerul cel mai serios din lume, prezentatorul ridică ochii către telecameră.

„În primul răspuns oficial nord-coreean asupra descope-ririi unui tunel plin de armament efectuată de ofiţeri ameri-cani şi sud-coreeni, radio Pyongyang a dezminţit descope-rirea definind-o ca „o absurdă falsificare şi o minciună sfruntată inventată de clica militaristă care ocupă Seulul”.”

Prezentatorul staţiei din Atlanta şi biroul său hipertehnologizat dispărură pentru a fi înlocuiţi de imagini de arhivă: gardurile de sârmă ghimpată şi dealurile deşertice din zona demilitarizată.

„La Panmunjon, la reuniunea ordinară a Comisiei Naţiunilor Unite pentru armistiţiu, nord-coreenii au respins atât cererea de explicaţii cât şi cea de compensaţii pentru pierderile suferite de sud-coreeni în timpul confruntărilor de la frontieră. Ca răspuns la acest comportament, negociatorii ONU au anunţat intenţia de a continua în presiunile lor asupra Coreei de Nord până când vor fi obţinut satisfacţie.”

Pe ecran apărură imagini din Seul: străzile din jurul universităţii, pline de studenţi care demonstrau şi de poliţişti impasibili, între aruncări de coktailuri Molotov şi salve de grenade lacrimogene.

„Alte veşti din Coreea. Studenţii extremişti au început o nouă campanie de proteste contra guvernului: poliţia a răspuns prin folosirea tunurilor cu apă şi a gazelor lacrimogene. În ciocniri, numai pe durata a două ore au fost rănite zece persoane dintre demonstranţi şi forţele de ordine. Conducătorii mişcării studenţeşti au promis că nu vor înceta exercitarea presiunilor asupra guvernului până când Adunarea Naţională din Coreea de Sud nu va fi acceptat cererea lor pentru noi alegeri prezidenţiale şi pentru o mişcare semnificativă către o reunificare paşnică cu Coreea de Nord.”

Cu un efect de disoluţie, din imaginile protestelor studenţeşti se trecu la un prim plan al comentatorului din Atlanta.

„Din cronica internă reţinem ştirea potrivit căreia poliţia califomiană a afirmat că deţine noi indicii pentru a rezolva misterul crimelor atribuite celui care a fost numit „monstrul de pe plajă”...”

25 august
Pyongyang, Coreea de Nord

O sută cincizeci de kilometri la nord de zona demilitarizată, capitala Republicii democratice populare Coreea dormita sub canicula după amiezii. Ca în toate creaţiile artificiale, fiecare aspect al Pyongyang-ului reflecta convingerile constructorilor săi şi scara priorităţilor lor.

Oraşul era un amalgam de nesfârşite grupuri de blocuri de locuinţe urâte şi identice, de bulevarde largi dar goale, de statui idealizate, mult mai mari decât formatul natural, şi de construcţii oficiale masive. Pe fiecare dintre construcţiile şterse atârnau panouri propagandistice care îi îndemnau pe trecători să „Lupte mai intens pentru Pământul Părinţilor”, le reaminteau că „Munca este

onoarea şi datoria sacră a fiecărui cetăţean”, îi invitau la „Autosuficienţă prin inter-mediul acţiunii colective”. La principalele intersecţii, difu-zoarele repetau interminabila litanie a elogiilor Marelui Conducător Kim Il-Sung şi a fiului să Kim Jong-Il, Iubitul Conducător. Văzut în întregul său, Pyongyang răsărea între cele două râuri ale sale ca un monument de beton armat care demonstra lipsa de importanţă a individului, dar puterea extraordinară a statului.

Puţinii trecători care se aventurau de-a lungul străzilor pe care le cotropise zăduful aveau un aspect serios şi erau îmbrăcaţi cu haine bine croite: singura notă de culoare era dată de insigna obligatorie cu imaginea lui Kim Il-Sung pe care o purtau la rever. În ciuda soarelui dogorâtor, mergeau grăbiţi, atenţi să nu trezească curiozitatea cuiva şi să nu se arate prea încrezuţi. Coreea de Nord era o republică a muncitorilor şi era de aşteptat ca locuitorii ei să mun-cească. Pentru cei care nu înţeleseseră, lagărele de reedu-care erau mereu deschise.

Centrul nevralgic a acestui oraş steril şi fară zâmbete răsărea în capătul unuia din cele două mari bulevarde goale: era un bloc înalt din piatră cenuşie şi beton, care semăna mai mult cu o fortăreaţă decât cu o clădire de birouri.

Pe fiecare laterală a intrării principale străjuiau câte o grupă de poliţişti înarmaţi. Păreau nişte furnici în compa-raţie cu steagurile, lungi de şaizeci de metri, care repro-duceau portretele lui Kim Il-Sung şi Kim Jong-Il.

În interior, miile de funcţionari, de mici funcţionari ai partidului şi de agenţi ai poliţiei de stat care lucrau în clădire îşi desfăşurau în linişte activităţile. Răspundeau la telefon, băteau la maşină documente, arhivau rapoarte: totul într-o linişte nenaturală. Şi pentru asta exista o explicaţie simplă. Să-ţi exteriorizezi sentimentele şi propriile emoţii era considerat contraproductiv şi suspect, şi în spatele unui presupus prieten putea foarte uşor să fie

un rival, mereu la pândă pentru a surprinde o indiscreţie, un murmur de protest, un început de trădare îndreptată împotriva statului şi a Marelui Conducător al acestuia. Tăcerea era singurul mod de supravieţuire în labirintul coridoarelor cartierului general al Partidului muncitorilor.

Şi numai un om, în mijlocul tuturor acelor multe mii, putea să vorbească liber şi fară temeri.

25 august

Cartierul general al partidului, Pyongyang

Kim Jong-Il îl fixa cu ochi arzători pe ofiţerul cel slab cu părul sur, care rămăsese în faţa lui în poziţia drepţi. Lumina unei lămpi de birou se reflecta în lentilele groase ale ochelarilor săi cu montură neagră şi sublinia picăturile de sudoare de pe fruntea ofiţerului.

— Te fac personal responsabil de insucces — continuă Kim. Prostia ta te-a făcut să duci în tunel cu prea mult timp înainte preţioase furnituri militare. Incompetenţa ta a dat posibilitatea americanilor să le descopere. Lăudăroşenia ta le-a permis să pună mâna pe ele !

Omul vru să vorbească, dar Kim îl întrerupse.

— Linişte ! Ai trădat şi ai pus în pericol proiectul nostru istoric. Nu vreau să aud scuze. — Se întoarse către el. — Tovarăşe, când ai intrat în această încăpere erai colonel. Acum vei ieşi cu gradul de locotenent. Un locotenent la comanda unui pluton disciplinar.

Kim zâmbi văzând faţa ofiţerului. Într-o clipă îi ştersese treizeci de ani de carieră. — Acum dispari de-aici, nu vreau să te mai văd.

Aşteptă în linişte ca gărzile sale să-l îndepărteze pe individ. Într-adevăr, nici un drog nu putea să-i ofere exaltarea pe care o încerca în exercitarea puterii sale de fiu şi moştenitor al Marelui Conducător.

Dar încet-încet sentimentul acela fu înlocuit de nemulţumire. Tunelul în care nimeriseră întâmplător americanii era numai unul din atâtea, numai că inamicul fusese pus în cunoştinţă de cauză. Acum era necesar să întrerupă lucrul în celelalte galerii, sau măcar până ce vor reuşi să inducă un fals sens de siguranţă americanilor şi prietenilor acestora de la Seul. Kim Jong-Il vedea încă o dată alunecând către un viitor imprecis propriile planuri, dar nu voia să se gândească la aceasta. Nu învăţase niciodată ce înseamnă aceea răbdarea.

Povestea îi scăpa din mână. Din zi în zi Sudul îşi întărea economia şi armata. Din zi în zi, cele două jumătăţi ale Coreei se îndepărtau şi mai mult. Din zi în zi creştea riscul ca tatăl său să moară fără a-i asigura lui Kim succesiunea.

Strânse braţele pe marginea mesei. Ştia că mulţi exponenţi ai guvernului nord-coreean intenţionau să se debaraseze de el la prima ocazie. Unii din invidie. Alţii, care se autodefineau „adevăraţi comunişti”, pentru că erau împotriva unei succesiuni dinastice. Alţii, pentru că îi purtau ranchiună pentru cine ştie ce greşeală imaginară.

Dar cât va fi trăit Kim Il-Sung, inamicii fiului său nu puteau face nici o mişcare împotriva lui. Patruzeci de ani de domnie absolută făcuseră ca bătrânul Kim să construiască o naţiune după propria imagine, guvernată de voinţa sa. Kim Jong-Il ştia că acel tip de putere nu se putea moşteni: trebuia să şi-o câştige, să o întărească cu trecerea timpului... sau cu războiul împotriva acelor blestemaţi de americani.

Inamicii săi din interiorul guvernului făcuseră deja prima mişcare împotriva lui. Kim îşi aminti cu un fior bomba plasată în trenul personal al tatălui de câţiva ofiţeri devotaţi generalului Oh Chin-U, pe atunci ministru al apărării şi conducătorul facţiunii nord-coreene favorabile Chinei. Tentativa de asasinat eşuase şi conspiratorii sfârşiseră în morminte fără nume sau la munca în lagăre

speciale. Consecinţele sale, însă, ţineau încă în alarmă Partidul, armata şi ministerul Externelor.

Kim Jong-Il zâmbi. Nu toate acele consecinţe fuseseră negative. El se folosise de suspiciunile unui amestec chinez pentru a-şi convinge tatăl să se apropie de sovietici, şi asta fusese o mişcare esenţială pentru planul său. Numai sovieticii dispuneau de arme moderne care erau necesare Armatei Poporului pentru a ţine piept americanilor şi marionetelor lor. Dar Kim nu îşi facea iluzii asupra motivelor care îi asiguraseră sprijinul rus: sovieticii nu credeau în pomeni. Credeau în putere.

Şi fiecare armă de înaltă tehnologie pe care Uniunea Sovietică o ceda Coreei de Nord extindea dominaţia rusească la Pyongyang. Mai devreme sau mai târziu, nu se mai putea întoarce înapoi. El şi tatăl său vor fi sfârşit prin a vinde mult iubita lor autonomie, în schimbul unor rachete radar, tancuri modeme, submarine superavansate.

Kim Jong-Il cunoştea acel risc. Dar, în fond, ce era viaţa altceva decât o lungă serie de riscuri ? Mai bine s-o privească drept o formă de cursă între dominarea sovietică şi puterea militară. Mai bună pentru războiul care i-ar fi asigurat succesiunea decât mâna atentatorului sau decât sănătatea tatălui.

Şi acum un ofiţer incompetent pusese în încurcătură toate preparativele pentru război. Prostul ăla ! Ar fi trebuit să pună să-l împuşte, se gândi el făcând o strâmbătură.

Trebuia să găsească ceva cu care să distragă atenţia americanilor. Ceva care să pună în lumină proastă pe lacheii din Sud, care să-i îndepărteze de protectorii lor.

Ridică receptorul telefonului şi ordonă să i se aducă anumite dosare. Nu intenţiona să se oprească până nu găsea ceea ce căuta.

Când găsi, soarele răsărise de mult timp.

29 august
Cartierul general al Partidului, Pyongyang

Kang Huyn-chan şedea rigid pe fotoliul din piele cu spătar înalt, ţinându-şi drept capul fară pic de păr, cu privirea fixă. Degetele lungi, aproape feminine, pe care vârsta îşi pusese amprenta, rămâneau imobile pe pantalonii cenuşii din bumbac, de ţăran. Sub mâini, Kang avea proba tangibilă a celor şaptezeci de ani ai săi: cu timpul, picioarele deveniseră subţiri ca nişte bastoane. Pe vremuri erau tari şi musculoase, şi îl purtaseră pe toţi munţii din Manciuria pentru lupta împotriva japonezilor, cu partizanii. Zâmbi cu amărăciune. Toata viaţa se bătuse pentru Partid, la început ca soldat, apoi ca spion şi în sfârşit ca şef al spionilor. Şi toate acestea nu aveau nici cea mai mică importanţă, în acel moment.

Una din gărzile de corp, cu faţă ameninţătoare, îl introdusese în biroul imaculat, îi ordonase să şadă şi îl lăsase să aştepte acolo pentru aproape o jumătate de oră, în timp ce din mica încăpere de baie alăturată îi ajungea la urechi zgomotul apei care curgea.

Kang cunoştea perfect jocul: el însuşi îl practicase de nenumărate ori, în cei patruzeci de ani de serviciu la ordinele Departamentului de cercetări al Comitetului central. Liniştea, îndoiala, lunga aşteptare, îl rodeau în suflet. Totul pentru a duce la disperare pe subordonatul căzut în dizgraţie, sau pe cale de a cădea.

Predecesorul său în funcţia de director al Secţiunii cercetări Sud trebuie să fi avut o întâlnire identică cu a lui, înainte de „a se retrage” la vreo unitate specială agricolă. Pentru o clipă pe Kang îl încercă o furie intensă pentru injustiţia situaţiei. Predecesorul său comisese erori grave, care puseseră statul într-o poziţie incomodă. Dar el nu făcuse nimic asemănător. Era la curent cu furia lui Kim pentru catastrofa tunelului, dar nu era vorba de un

incident care cădea în responsabilitatea sa. Atunci de ce oare l-o fi chemat ?

Cu mare greutate îşi impuse să fie calm. Furia nu l-ar fi ajutat, ba chiar ar fi înrăutăţit lucrurile. Kang fusese întotdeauna un un fatalist. Poziţia în care ajunsese implica mari recompense, cărora le corespundeau riscuri la fel de mari. Astfel stăteau lucrurile şi nimic nu le puteau schimba.

— Dragul meu Kang, ce bucuros sunt că te văd !Arăţi într-adevăr bine !

Cu un zâmbet larg, fiul Marelui Conducător ieşi din baie.

Kang rămase fară replică. Nu se aşteptase la o întâmpinare aşa de amicală. Se grăbi să se ridice şi să se încline în faţa celui care era cunoscut ca Iubitul Conducător.

Kim se apropie de birou şi-i făcu lui Kang semn să se aşeze.

— Şezi, şezi ! Dragă Kang, nu e momentul să ne formalizăm. Avem aici o întâlnire de lucru, între doi vechi prieteni şi tovarăşi care au muncit asiduu numai în sprijinul operei de salvare a Revoluţiei, nu eşti de acord ?

Kang se aşeză din nou, reflectând asupra neaşteptatei primiri. Omul acela trebuie că urma să-i ceară ceva. Asta gândea. De spus, spuse altceva:

— Iubite Conducător, sunt onorat de primirea pe care mi-ai facut-o.

Kim se lăsă să cadă greu în fotoliul său. Moştenise de la tată corpul masiv, dar spre deosebire de acesta, el nu era obligat încă de circumstanţe să renunţe la mâncărurile bune care îngraşă.

Contrastul între ţăranii din Nord, slabi şi denutriţi, şi omul obez care intenţiona să-i comande se preta la orice reflecţii, dar Kang abandonă imediat acel şir de gânduri. În Republica democrat-populară Coreea, ironia nu era la mare preţ mai ales pentru un om în poziţia sa.

— Spune-mi, tovarăşe Kang, ai urmărit recentele eveni-mente din Sud ?

— Da, Iubite Conducător.

Ce-o crede el că facea toată ziua, că citeşte poezii ?

— Excelent. Atunci, spune-mi, tovarăşe, cum ai analiza aceste evenimente, şi în particular marile proteste studenţeşti din Seul ?

Expresia omului era indescifrabilă. Kang se retrase în interpretările propagandei oficiale şi înălţă din umeri.

— Este o poveste veche, Iubite Conducător. Olimpiada şi alegerile trucate au oferit regimului un pic de linişte, dar elemente noi se pun împotriva lor pentru a putea obţine o reformă semnificativă.

— Şi posibilităţile lor de reuşită ?

Kang clătină din cap.

— Inexistente. Protestele de stradă fară coordonare nu folosesc împotriva unui regim fascist care este de-acum consolidat.

Unde voia să lovească oare omul acela ?

Kim Jong-Il se întoarse către el.

— Atunci, de ce nu îi susţinem pe acei progresişti ? Sigur că ai văzut în acele demonstraţii de stradă o bună ocazie pentru a interveni. Pentru a forma un front unitar.

Ho, Ho ! Kang se întrebă care dintre duşmanii săi îi băgase în cap acele tâmpenii. Deja „arsese” prea mulţi agenţi în tentativa de a coordona protestele studenţilor sud-coreeni. Mai bine să-i scoată din minte ideea asta.

— Desigur — spuse — asemenea dezvoltări ne-ar putea fi de folos cu adevărat. Totuşi, imensa majoritate a acelor studenţi nu a ajuns la nivelul necesar de conştiinţă revoluţionară. Doresc reunificarea cu noi, dar nu acceptă disciplina necesară pentru a o obţine. Prin urmare, în ultima serie de demonstraţii, unele dintre cele mai bune reţele ale noastre au fost trădate. Riscul, acolo, este încă prea mare faţă de câştig, Iubite Conducător.

Pe faţa lui Kim, zâmbetul lăsă loc unei expresii impasibile, indescifrabile, şi Kang simţi nevoia să temporizeze.

— Normal, vom continua să evaluăm diferitele posibilităţi, de fiecare data când apare ceva nou.

Kim reîncepu să zâmbească.

— Sunt mulţumit, tovarăşe. Te-am considerat întotdeauna o persoană cu bun simţ.

Ridică o mână.

— Şi, evident, sfatul tău asupra acestor probleme va fi pentru mine ultimul cuvânt. Să-i lăsăm în voia lor pe acei studenţi din Sud.

Kang îi adresă o plecăciune, satisfăcut. Era greu să reuşească să-l convingă aşa uşor pe Iubitul Conducător să renunţe la o propunere, chiar atunci când o formula cu atâta grijă.

— Spune-mi, cum decurge proiectul Scorpionul ?

Kang fu surprins de trecerea la un alt argument. Îl privi cu atenţie pe Kim. Iată în fine adevăratul obiect al discuţiei. Propunerea de a ajuta pe studenţii sud-coreeni era numai un fals obiectiv, un sistem pentru a trece la un subiect şi mai important pentru Kang şi pentru Departamentul cercetări: proiectul *Scorpio*.

Acel proiect era mândria lui Kang. Îl ţinuse ocupat mare parte din cariera sa şi îl făcuse să ajungă pe culmile departamentului.

Scorpio era un agent: o „cârtiţă” implantată printre sud-coreeni în 1950, în timpul confuziei cauzate de invazia trupelor Nordului. Beria, şeful KGB din timpul lui Stalin, i-o sugerase lui Kim Il-Sung ca măsură de precauţie, în cazul unui insucces militar. Credea că ar fi fost relativ uşor să creeze pentru agent o acoperire — sau, cum se spunea în serviciile secrete, o „legendă” — dat fiind haosul din acea perioadă.

Şi aşa se întâmplase. Omul cunoscut cu numele de cod „Scorpionul” fusese recrutat, antrenat şi îndoctrinat cu

grijă şi apoi trimis în Sud, în spatele liniilor duşmane, protejat numai de falsa sa identitate: aceea a unui anticomunist mort de multă vreme într-un lagăr de prizonieri nord-coreean. Rudele adevăratului anticomunist fuseseră elimi-nate pentru a menţine secretul absolut. Nu rămăsese în viaţă nimeni care ar fi putut pune în dubiu identitatea Scorpionului.

În cei patruzeci de ani trecuţi de atunci, agentul Scorpionul făcuse carieră în birocraţia sud-coreeană. Şi Kang fusese controlorul său încă din anii şaizeci.

— Proiectul Scorpionul se desfăşoară bine, Iubite Conducător. Omul nostru ocupă o poziţie importantă în serviciile lor de siguranţă.

Kim îl întrerupse.

— Excelent, tovarăşe Kang. Ba chiar perfect. Se găseşte exact în locul ideal pentru a executa planul pe care îl am eu în minte.

6 septembrie

Ministerul Internelor, Seul

Omul cunoscut în Coreea de Nord cu numele de Scorpionul se oprise în faţa ferestrei biroului său. De acolo, de sus, putea să vadă norişorii alb-cenuşii de gaze lacrimogene care se ridicau în depărtare. Un alt protest studenţesc care se transformase în încăierare. Bine, i-ar fi simplificat sarcina, chiar dacă riscurile ar fi rămas la fel de ridicate, cel puţin pentru el.

Îşi aminti din nou de semnalul de urgenţă care îi ajunsese din Nord. Ce le veniseră nebunilor ălora ? Îşi pierduseră minţile ? El funcţionase ani mulţi pentru a ajunge la poziţia sa, pas cu pas, şi acum voiau să rişte totul într-o singură lovitură. Se îndepărta de fereastră.

Trebuia să refuze executarea ordinului ? Pentru un moment, îl tentă această opţiune, dar apoi şi-o scoase din

minte. Ar fi văzut-o ca pe o trădare, şi Pyongyang avea braţele lungi. Mai bine să rişte să fie descoperit de colegii săi din serviciile de siguranţă sud-coreene decât moartea sigură de mâinile tovarăşilor săi din Departamentul Informaţii din Nord.

De altfel, misiunea care îi fusese încredinţată avea şi o latură frumoasă, cerea o doză mare de viclenie. Un cuvânt pe ici, o sugestie pe dincolo. Şi totul mergea perfect cu personalitatea sa ascunsă. În anii de serviciu şi de discursuri pline de substanţă îşi dobândise faima unui anticomunist intransigent. Ancheta care ar fi căutat ceva în activitatea sa dacă ceva n-ar fi mers bine, n-ar fi găsit absolut nimic suspect.

Se opri alături de biroul său. Îşi îndeplinise misiunea. Scăpase de contraspionajul sud-coreean patruzeci de ani, va reuşi el să-i depăşească în viclenie şi de data aceasta.

Omul numit Scorpionul ridică receptorul telefonului.

— Dă-mi legătura cu ministrul.

Primele rafale

8 septembrie
În vecinătatea ambasadei americane, Seul

Generalul Jack McLaren ciocăni în geamul care-l despărţea de şofer.

— Opreşte maşina, Harmon. Vreau să văd ce naiba se întâmplă.

Şoferul zâmbi.

— Cum doriţi, domnule general. Oricum nu se mai poate merge înainte. Parcă am fi ajuns într-o parcare.

McLaren deschise portiera... şi începu imediat să transpire, de îndată ce ieşi din aerul condiţionat al limuzinei. Valuri de căldură tremurau şi sclipeau deasupra masei de automobile care erau oprite pe Sejong-Ro, bulevardul cu mai multe benzi de circulaţie care tăia Seul de la nord la sud.

Ţinându-şi bereta cu mâna, McLaren se întoarse către adjutantul său.

— Doug, sună-l pe marele lor şef şi spune-i că vom întârzia. Dar spune-i-o cu diplomaţie, te rog.

Omul aprobă şi ridică telefonul care era montat în braţul fotoliului. McLaren intră în mijlocul mulţimii, încruntându-se. Vânzătorii ambulanţi se grăbeau să-şi Strangă mărfurile şi angajaţii magazinelor acopereau cu obloane metalice vitrinele în care era expusă ultima modă occidentală. Lumea ieşea din maşini şi încerca să descopere cauza blocajului.

Dar doar după două sute de metri cauzele deveniră evidente. Mai multe sute de poliţişti sud-coreeni blocaseră

trecerea. Unii puneau panouri metalice, alţii direcţionau traficul către străzile laterale. În spatele poliţiştilor se vedeau masivele autoblindate cu ţevi pentru apă şi lansatoare de grenade; câteva zeci de metri mai încolo se înălţa zidul care înconjura ambasada americană.

„Aproape ca un ceas” gândi generalul. Suntem în septembrie, şi la Seul în această lună sunt demonstraţiile studenţeşti. Pentru câteva luni bune trebuie să ne aşteptăm la gaze lacrimogene, la pietre, şi la o mână de puştani care-şi rup gâturile pentru „democraţie” şi „drepturile econo-mice”, cuvinte cărora nici măcar nu le cunosc bine semnificaţia. Avuseseră deja loc trei astfel de manifestaţii, săptămâna trecută de când începuse şcoala. Cu oameni mulţi şi bine organizate, fiecare mai puternică decât cea dinainte.

Ridică privirea spre cerul orbitor de luminos. Zgârie norii din Seul proiectau pete de umbră mari pe Sejong, dar locurile goale dintre blocuri asigurau soarelui cale liberă. Urâtă treabă pentru o demonstraţie de stradă; „vreme de revoltă” i se spunea. Cu soarele deasupra capului, aerul irespirabil şi temperatura ridicată, lumea facea uşor vreo prostie, îşi pierdea pe neaşteptate raţiunea.

McLaren se apropiase de poliţişti. Unul dintre aceştia — un locotenent, văzu după epoleţi — îl salută, în poziţia drepţi. McLaren îl salută şi el; normal, omul acela îl cunoştea din vedere.

Locotenentul zâmbi.

— Bună ziua, domnule general McLaren. Pot să vă ajut cu ceva ?

Vorbea o engleză aproape perfectă.

— Păi, aş fi încântat dacă aţi trimite un om să-mi aducă maşina, care a rămas blocată în trafic. În câteva minute am o întâlnire cu preşedintele vostru şi cu şefii de stat major.

Omul pocni din călcâie.

— Imediat, domnule.

Se întoarse să dea ordine în coreeană; doi agenţi se îndepărtară în pas grăbit către automobilul lui McLaren.

— Imediat veţi avea maşina — garantă locotenentul. — Şi v-aş sugera, domnule, să vă depărtaţi de locul acesta. Ne aşteptăm... dacă pot spune aşa... la un pic de balamuc, peste puţin timp.

McLaren încercă să observe ce se întâmpla spre fundul străzii.

— Aşa e. Ştiu că era prevăzută o demonstraţie, dar ofiţerul meu de legătură mi-a spus că era anunţată mai către sud-est, la catedrală.

— A început acolo, domnule, dar demonstranţii au depăşit barajele şi acum mărşăluiesc în direcţia noastră. Suntem îngrijoraţi. Mai mulţi agenţi au fost deja răniţi. O grupă izolată a fost dată peste cap, bătută, le-au luat armele.

McLaren se încruntă. Şi câţi studenţi aţi băgat în spital astăzi ? Dar n-ar fi fost diplomat să adreseze astfel de întrebări. Se limită la a fi de acord.

— O treabă urâtă, într-adevăr.

Ofiţerul sud-coreean continuă să zâmbească, dar McLaren văzu că înghiţea în sec cu nervozitate, poate din cauza prezenţei comandantului forţelor reunite la o aşa de mică distanţă de demonstranţi, poate din cauza demonstra-ţiei înseşi.

Privi cu atenţie pe poliţişti. O adunătură de băieţi cu vizierele ridicate, toţi în uniforme noi. Nu formaseră încă rândurile. Stăteau în grupuri mici, vorbind între ei, şi chiar dacă nu înţelegea prea bine coreeana, McLaren înţelese imediat că erau cu nervii la pământ.

Apoi văzu lucrul cel mai surprinzător. Acela pe care ar fi trebuit să-l remarce de la bun început. Mulţi dintre acei atât de tineri şi neexperimentaţi agenţi nu aveau obişnuitul scut, bastonul de cauciuc şi aruncătoarele de lacrimogene. Aveau în schimb puşca M16, cu baioneta montată pe ţeavă.

Cu o strâmbătură, McLaren îl interpelă pe ofiţerul sud-coreean, pe un ton şoptit:

— Doamne, locotenente, ce naiba se întâmplă ? Ce e cu armele astea împotriva civililor care protestează ? Cine este nebunul care a dat acest ordin ?

Coreeanul îl fixă la rândul său pe McLaren, care, cu cei 1,80 m ai săi era un uriaş pe lângă el. Umeri laţi, ochi cenuşii şi îngheţaţi, nas de boxer, păr tuns periuţă, piele arsă de soare: aspectul unui om care făcuse pe soldatul în cele mai rele zone ale lumii, al unui om obişnuit să comande.

Cu nervozitate, coreeanul îşi trecu limba peste buze.

— Superiorii mei, domnule. Comuniştii mărşăluiesc către noi de la catedrala din Myongdong. Au declarat că vor să ia cu asalt palatul guvernului pentru a-l răsturna pe preşedintele nostru.

— Tâmpenii — zise McLaren. — O spun de fiecare dată.

— Domnule, nu putem să neglijăm acest gen de ameninţări. Mişcările destradă sunt din ce în ce mai violente şi cea de astăzi e cel mai greu de controlat. Criminalii speră să poată ajunge la palat. Dar vă asigur că nu vor putea trece de această linie. Este totul calculat, domnule. Oamenii mei vor trage o rafală în aer pentru a-i conStrange să se retragă, dacă lacrimogenele nu-şi vor face efectul. Am ordinele mele, domnule general, şi intenţionez să le execut. Nu putem să le permitem teroriştilor să ajungă aşa aproape de sediul guvernului... sau la ambasada dumneavoastră. Şi oricum, domnule general, e vorba de o chestiune de politică internă. Nu sunt la comanda dumneavoastră.

Acum, că-şi adusese aminte, locotenentul de poliţie părea mai sigur de sine. Îl salută sec pe McLaren şi se îndreptă către oamenii săi.

McLaren îl privi cu furie, forţându-se să nu explodeze. Totuşi, acel locotenent avea dreptate. În calitatea lui de

comandant şef al tuturor forţelor militare ale ţării, McLaren putea controla mişcările a mai mult de şase sute de mii de soldaţi coreeni şi americani. Dar nu avea autoritate asupra corpurilor paramilitare şi asupra forţelor de poliţie interne: nu putea da ordine acelui tâmpit de ofiţer. Un obstacol imposibil de depăşit... În timp util, cel puţin.

După câteva momente sosi automobilul său de reprezentanţă, lung şi închis la culoare. Caporalul Harmon scoase capul pe geam.

— Domnule general, suntem gata.

McLaren urcă în maşină şi trânti portiera.

— Ai telefonat, Doug ?

— Au anulat reuniunea de azi, domnule. Din cauza iminentei demonstraţii, „care cere atenţie imediată”.

Râse.

— Chiar dacă nu ştiu bine ce anume înseamnă asta.

McLaren îi arătă poliţiştii înarmaţi cu puşti M16.

— Îţi explic eu: nu înseamnă nimic bun. Să mergem la ambasadă.

Nu mai schimbară alte vorbe, în timp ce maşina ajungea la intrarea în ambasada americană. Dar când *marines* santinelă luară poziţia drepţi, McLaren strigă către şofer:

— Opreşte aici, Harmon. Prefer să cobor.

Se întoarse către adjutant.

— Doug, mergi tu la cartierul general. Cere rapoartele asupra demonstraţiei şi întreabă la CIA[3] de ce sud-coreenii sunt aşa de terorizaţi. Între timp eu vreau să controlez ceva... am un presentiment urât.

McLaren văzu că cei doi tovarăşi ai săi schimbară o privire. Să gândească ce-or vrea, îşi zise, ieşind din habitaclu. Nu aprobaseră niciodată modul său de înfruntare a situaţiilor, de-a dreptul, dar învăţaseră pe propria lor piele că nu era bine să încerce să-l oprească.

[3]Note: [?] CIA - Central Intelligence Agency

Nu stătea în caracterul său să stea la palavre cu ambasadorul în timp ce la mică distanţa de el se petrecea ceva foarte periculos.

Chiar dacă problema nu îl privea direct. În fond, demonstraţiile studenţeşti păreau a fi un fel de sport naţional sud-coreean. Anotimpul se deschidea odată cu începerea şcolii în septembrie şi dura până la sosirea primelor geruri, în noiembrie; apoi se redeschidea în primăvară şi continua până la musonul din iunie. Uneori demonstranţii şi poliţia dădeau impresia că vor doar să respecte vreun ritual antic. Apoi apărea câte un mort, lovit în cap de vreo lacrimogenă, ars de un molotov sau de un lansator de flăcări artizanal făcut dintr-o cutie de spray sau de vopsea, sau lovit de moarte într-o bătaie sălbatică. În acel punct nu mai era un joc, şi toţi o ştiau.

Dar până la acel moment poliţiştii sud-coreeni nu mai purtaseră puşti. Cel care dăduse ordinul de a li se da pe mână armele era fără îndoială terorizat. Şi el dorea să descopere motivul, înainte de izbucnirea balamucului.

Se întoarse pe Sejong-Ro şi se opri pe trotuar pentru a observa. Întregul trafic civil fusese îndepărtat de pe stradă, care acum se umplea de camionete de-ale poliţiei. Nu se auzea nici un zgomot; aerul devenise şi mai cald.

Apoi se înălţă un sunet ritmat, care îşi împrăştia ecourile pe faţadele blocurilor de pe lateralele bulevardului larg şi care devenea din ce în ce mai puternic. Un fel de cântec de o frază repetată la nesfârşit: „*Tokchae tato ! Tokchae tato !*”. Jos dictatura.

O auziră şi poliţiştii de la baricadă. McLaren văzu că ofiţerii — inclusiv locotenentul său cel iritant — desfăşurau oamenii. Autoblindatele porniră motoarele. Turelele tunurilor de apă şi lansatoarele de grenade se întoarseră către strada goală.

Mulţumită staturii sale, McLaren reuşea să vadă în capătul străzii lungile şiruri de contestatari în marş. Îi scăpă un fluierat uşor. Fir-ar să fie, erau o grămadă:

câteva mii. Şi strigau din ce în ce mai tare, acum că îi văzuseră pe poliţişti.

Nu aveau aspectul „pletoşilor” ieşiţi în stradă în Statele Unite când McLaren lupta în Vietnam. Erau îmbrăcaţi cu haine curate şi aveau părul scurt. Dar îşi acopereau feţele cu batiste şi cu măşti asemănătoare cu cele ale chirurgilor, pentru a se proteja de gaze. Şi în avansarea lor era ceva care speria.

Cu toată căldura, McLaren simţi că-l ia cu frig. Parcă ar fi fost în bătălie, dar era o chestie mecanică, de aşteptat. Parcă urmărea un film de desene animate asupra legilor fizicii: o masă cu o viteză mare loveşte un corp nemişcat. Şi McLaren înţelese şi care era acel lucru care îl enerva cel mai mult: nu se afla el la comandă, nu putea face nimic pentru a schimba finalul.

Deodată, simţi că cineva îl urmărea din spate. Aceeaşi senzaţie o încercase atunci când un lunetist vietcong îi plasase în picior un proiectil de AK. Fără a se întoarce, McLaren se adăposti în spatele unei coloane de marmură a unei intrări; din noua poziţie, privi înjur cu fereală. Tresări şi se abţinu greu să nu râdă. Ceea ce i se păruse a fi luneta unui ţintaş era numai obiectivul unei telecamere.

Dar se ascunse în spatele unei uşi, în timp ce operatorul şi asistentul său filmau strada şi baricada poliţiştilor. Un ofiţer american în uniformă nu trebuia să se facă văzut în TV chiar în mijlocul unei mişcări de protest sud-coreean. Era mijlocul cel mai bun care-i înnebunea pe purtătorii de cuvânt, acolo, la Pentagon.

Douăzeci de metri mai încolo, operatorul se urcă pe caroseria unui automobil pentru a-i filma pe demostranţi.

„*Tokchae tado ! Tokchae tado ! Tokchae tado !*” Sloganul era mai puternic şi gutural, mai ameninţător. McLaren nu reuşi să audă ordinele strigate de ofiţeri, dar dintr-o dată primele două rânduri de poliţişti luară scuturile şi ridicară bastoanele. Contestatarii ajunseră la cincizeci de metri, patruzeci, douăzeci. Pietre începură să

zboare împotriva scuturilor ridicate, şi McLaren oftă, nerăbdător. Ce naiba aşteptau de nu interveneau cu gazele ?

Acum. Dintr-un aruncător pomi prima grenadă, imediat urmată de altele. În scurt timp strada fu invadată de o ceaţă de gaze lacrimogene care începu să se mişte către sud, împinsă de vânt. La acel punct ar fi trebuit să intervină tunurile cu apă, dar poliţiştii idioţi le parcaseră prea departe de baricadă. Autoblindatele înaintară, însă acum era târziu. Manifestanţii erau chiar lângă forţele de ordine.

Se loviră cu primul rând de poliţişti, doborâră panourile metalice, luară din mâinile poliţiştilor scuturile, fară a înceta să strige „*Tokchae tado !*”. Poliţia se apără înlăturându-i pe studenţi cu bastoanele sau lovindu-i în faţă cu scuturile. McLaren văzu băieţi căzând la pământ cu feţele pline de sânge şi cu nasurile zdrobite. Dar desigur nu se sfârşise.

Demonstranţii depăşiseră baricadele, poliţiştii erau pe punctul de a ceda.

Acum, la pământ erau mulţi agenţi ghemuiţi din cauza durerilor; manifestanţii le aplicau cu sălbăticie lovituri de picior. Alţi agenţi erau dispersaţi în mijlocul mulţimii sau împinşi înapoi, către liniile tovarăşilor lor. Studenţii simţeau victoria aproape, şi mulţi dintre ei avansau deja către liniile din spate ale poliţiştilor. McLaren văzu căzând un ofiţer, cu faţa spartă de o cărămidă. Tâmpitul, nu lăsase viziera în jos.

McLaren ieşi din adăpostul său. Era momentul să se îndepărtezee. Dacă politia era dată peste cap, fiecare om în uniformă trebuia să se gândească la propria persoană.

Dar se opri imediat. Ariegarda poliţiei luase puştile în mâini şi avansase... se purta arma cu ţeava în sus. Şi se afla acolo şi blestematul acela de locotenent, pregătit să lase mâna în jos pentru a ordona să se tragă o salvă, ca şi cum ar fi fost la o paradă.

Dar, înainte de a lăsa mâna în jos, se întâmplă ce putea fi mai rău. McLaren nu reuşi să vadă cauza efectivă — vreo piatră, o lovitură cu cotul neaşteptată a vreunui coleg, sau numai frica şi idioţenia — dar o puşcă M16 începu să tragă la foc automat, scuipând douăzeci de poiectile îmbrăcate în oţel, cu viteza de ieşire de 990 m/s, în amestecul de contestatari şi de agenţi de poliţie.

Pentru o clipă, totul păru să se desfăşoare cu încetinitorul. Acolo unde lovi salva puştii de război, persoanele fuseră lovite în toate părţile. Faţa de ochelarist a unui student explodă când un proiectil o lovi în ochiul drept. Un agent căzu în genunchi şi apoi la pământ: din găurile făcute în spinare începu să se întindă o pată roşie. O fată frumoasă îşi privi îngrozită ciotul mâinii. Alţii dădură înapoi sau căzură moi la pământ.

Întreaga scenă reveni la normal. Demonstranţii din primele rânduri se întoarseră şi încercară să fugă, să se îndepărteze de locul masacrului. Dar multele mii de persoane care continuau să se îndrepte către nord de-a lungul Sejong-Ro nu puteau să vadă ce se întâmplase şi continuau să înainteze, împingându-i pe tovarăşii lor care urlau.

Oh, Doamne, gândi McLaren. Ceilalţi tineri poliţişti priviseră cu oroare corpurile însângerate. Dar acum, văzând cum se apropia mulţimea, fură cuprinşi de panică. La început unul, apoi toţi, începură să tragă la grămadă, la gura ţevii.

În puţine secunde căzură zeci de demonstranţi, cosiţi de ploaia mortală de arme automate. Şi mulţimea începu în sfârşit să se rarefieze: la început câteva sute, apoi mii de persoane care urlau se întoarseră şi căutară să fugă.

Dar poliţiştii îşi pierduseră de acum raţiunea. Începură să avanseze, fără să înceteze focul. Şi McLaren văzu că unii dintre ei căutau pe pipăite un nou încărcător. Doamne, unii dintre aceştia chiar voiau să-şi reîncarce puştile !

Fără să se gândească la ceea ce facea, McLaren fugi către ei. Poate ar fi putut să-i readucă la raţiune. Dar probabil era prea târziu.

Deja se aruncaseră în urmărirea mulţimii care fugea de-a lungul bulevardului Sejong-Ro. Unii agenţi continuau să tragă, cu armele lipite de şold, fară a înceta să alerge. Alţii se mulţumeau să-i lovească cu patul puştiii pe studenţii care se nimereau în faţa lor.

Sub ochii lui McLaren, unul dintre poliţişti se opri, îndreptă arma către un grup de tineri care se ghemuiseră, tremurând, în faţa vitrinei unui magazin şi trimise o rafală în ei. Băieţii fură aruncaţi printre manechinele din vitrină, străpunşi de gloanţe.

McLaren continuă să alerge, dar un strigăt şi un geamăt îl făcură să se oprească. Se întoarse. La mai puţin de zece metri de el, un poliţist cu ochi înflăcăraţi de furie încerca să smulgă telecamera din mâinile operatorului de la CNN pe care generalul îl văzuse puţin mai înainte. Tehnicianul audio se sprijinise de o maşină şi îşi ducea mâinile la faţa plină de sânge.

Şi asta, doamne, era într-adevăr prea mult. McLaren nu-i îndrăgise niciodată pe reporteri, dar acei doi oameni erau conaţionalii săi la urma urmei. Se aruncă spre grupul acela, îl prinse de centură pe poliţist şi-l lovi cu pumnul în faţă. Omul se dădu în spate, şovăind, şi McLaren profită de situaţie pentru a-i mai aplica un pumn în stomac, unde durerea învinge orice dorinţă de reacţie. Coreeanul căzu în genunchi, Strangându-se ghem şi McLaren, în ciuda celor întâmplate, se surprinse că zâmbea. Nu era deloc rău pentru un om care depăşise vârsta de cincizeci de ani. Se întoarse către operator, care îngenunchiase alături de colegul său.

— Este în stare să meargă ?

Omul îi răspunse cu un semn de adeverire.

— Cred că da. Trebuie să-l ajutăm.

Îşi puse cureaua de la telecameră pe umăr. Apoi trase cu ochiul la McLaren.

— Aoleu, omule ! Este prima dată când suntem salvaţi de adevărata Cavalerie a Statelor Unite.

Îi întinse mâna.

— Mulţumesc.

McLaren îi strânse şi el mâna.

— Pentru puţin.

Îşi petrecu peste umeri un braţ al tehnicianului încă ameţit

— Cred că ar fi bine s-o întindem de-aici.

Cu rănitul care şchiopăta între ei doi, se îndreptară către ambasada americană. În spatele lor, în tot centrul Seulului răsunau încă împuşcăturile armelor automate, ca şi cum s-ar fi creat un haos.

Un haos care putea foarte uşor să se extindă în întreaga Coree de Sud, atrăgându-l şi pe el şi pe oamenii săi.

3

Paşi de vals

8 septembrie
Capitoliul, Washington

În birourile comisiilor parlamentare, televizoarele nu se sting niciodată.

„Bună ziua. Vă vorbeşte Amanda Hayes cu un reportaj special de la CNN asupra masacrului din Seul.”

Jeremy Mitchell ridică ochii spre ecranul TV sprijinit cam precar pe bibliotecă. Cu o mână căută ochelarii cu ramă de baga, în timp ce cu cealaltă îndepărtă de pe birou ultimul comunicat de presă săptămânal asupra alimentelor congelate. Fără a-şi lua privirea de pe ecran, îşi chemă adjutantul voluntar: un student mic şi îndesat, de la Universitatea Michigan, care îşi petrecea aici un semestru, pentru a învăţa arta politicii arhivând pentru un parlamentar poşta care provenea din circumscripţia electorală. Mitchell nu se sinchisi de iritarea tânărului. Orele interminabile de muncă plictisitoare — liste, fotocopii, transcrierea scrisorilor standard — erau preţul care trebuia plătit pentru a avea drept, în viitor, la munci mult mai interesante.

El însuşi plătise din plin acest preţ. Toate vacanţele de vară le dedicase participării ca voluntar la campaniile electorale. Orele libere de la universitate le petrecuse lucrând pentru un salariu de mizerie, în secretariatul unui parlamentar. Doi ani după absolvire lucrase la coresponden-denţă, răspunzând scrisorilor de la electori. Dar în acel

punct înţelesese cum funcţionau lucrurile. Trebuia să te caţeri pe cadavrele prietenilor şi colegilor de muncă. Şi îi serviseră aceste cunoştinţe pentru a-şi câştiga avansările: la început asistent şi apoi secretarul unei comisii. Multe persoane care avuseseră încredere în zâmbetele sincere şi în caldele Strangeri de mână ale lui Jeremy Mitchell se căiseră mai apoi pentru această încredere.

Astăzi, zece ani mai târziu şi cu o serie de prietenii pierdute, ocupa maxima funcţie dintr-un birou parlamentar — asistent administrativ. Asta însemna că tot biroul depindea de el, inclusiv parlamentarul.

Mitchell zâmbi. Ben Barnes era atât de maleabil încât îl facea să se gândească la plastilina de modelaj: aceea pe care copiii o turtesc şi o lungesc după voia lor.

— Phil, sună-l pe deputat. Asta îl interesează.

Tânărul dădu afirmativ din cap şi se îndepărtă printre mulţimea de birouri, dulapuri de arhivă şi munţi de ziare caracteristice oricărui birou al Camerei Reprezentanţilor. Senatorii şi colaboratorii lor de bucurau de mai mult spaţiu, dar deputaţii munceau în condiţii de lagăr de concentrare. De obicei, un birou de două camere ajungea să găzduiască de la zece la cincisprezece funcţionari, cu telefoanele lor, arhive şi computerele personale.

După câteva momente apăru Ben Barnes, cu hainele mototolite şi păr în dezordine. Îşi desfăcuse cravata şi descheiase gulerul, şi avea ochii roşii şi umflaţi. Mitchell îşi notă în minte să nu-l mai lase să meargă singur la prânzurile fabricanţilor de automobile. Mulţumită lui Dumnezeu, nici un reporter al opoziţiei nu era prezent. Dacă nu se găsea pe-aproape cineva care să-l scoată de acolo, Barnes nu reuşea să reziste la un dulăpior cu băuturi.

Demnitarul îi adresă un zâmbet aiurit ajutorului său.

— Ce este, Jer ?

Mitchell îi arătă ecranul televizorului.

„...După cum se vede din acest reportaj făcut de unul dintre trimişii noştri, poliţia a deschis focul asupra studenţilor... după cum se pare, fară avertisment.

„Veştile sunt încă fragmentare şi guvernul sud-coreean a impus tăcerea presei, dar se pare că morţii se numără cu sutele, dacă nu mai mult. Informaţii care provin de la un singur spital din Seul susţin că au fost internaţi zeci de răniţi cu plăgi împuşcate; anumite surse susţin că sălile de reanimare ale tuturor spitalelor sunt pline de răniţi grav. Nu am avut nici o confirmare privind rănirea vreunor turişti europeni sau americani.

„Pentru moment, în Seul a fost impusă starea de urgenţă. Forţele de siguranţă sud-coreene au avertizat că vor trage fară somaţie asupra oricărei persoane care va viola regulile impuse, şi totul indică faptul că intenţionează să-şi menţină ameninţarea. Aici Amanda Hayes. Peste o jumătate de oră, în următorul nostru telejurnal, alte ştiri din Seul."

Mitchell dădu sonorul mai încet, sufocând publicitatea pentru un nou medicament împotriva alergiei la fân. Se întoarse către deputat.

Barnes nu înţelesese.

— Interesant, Jer. Dar nu era suficient să-mi fi lăsat o notiţă ? Mai am încă o mie de lucruri de făcut înainte de a se reuni comisia, după amiază.

— Dar nu vedeţi că...

Mitchell se întrerupse. La Capitoliu, pentru a avansa, nu trebuia să-ţi insulţi propriul şef. Reluă discursul.

— Ben, este tipul de deschidere pe care îl aşteptăm. Acest masacru din Seul ne oferă în sfârşit posibilitatea de a pune pe o linie preferenţialădecretul asupra importurilor.

— Perfect.

Dar Barnes avea încă o expresie uşor aiurită... aceea pe care încerca să n-o afişeze niciodată în faţa telecamerelor şi a alegătorilor.

Mitchell înţelese că trebuia să spună tot

— Coreea de Sud fabrică automobilele Hyundai cu costuri scăzute şi toate celelalte produse care sunt îngrijorătoare pentru sindicatele noastre. Ne-au cerut să punem taxe şi să impunem contingente pentru a echilibra situaţia, dar noi nu am reuşit niciodată să facem nimic în acest sens, nici în Cameră, nici în Senat.

Barnes începea să înţeleagă, şi Mitchell îi aruncă momeala.

— În acest moment, toată naţiunea a văzut telejurnalele, şi cred... că... Coreea va pierde mulţi susţinători, înaintea serii. Presa vorbeşte de rău deja de o bună bucată de timp despre asta, dar masacrul ar trebui cu adevărat să reorienteze opinia publică. Dacă acum, cât totul e cald, am face imediat un proiect de lege care să conţină obstacole împotriva importurilor, poate am reuşi să o facem să fie aprobată înainte ca grupurile pentru comerţul liber să-şi dea seama. Şi, în statul tău, chestia asta ar face fericiţi muncitorii din sectorul automobilistic.

— Şi anul viitor voi avea nevoie de voturile lor pentru a-mi depune candidatura la Senat — termină pentru el Barnes.

Zâmbi.

— Este o mare idee politică, Jer. Să facem cum zici tu. Scrie un proiect de lege, bine făcut, care să-mi aducă multe adeziuni şi să îmi aducă laude în ziare. Vorbim mai târziu despre asta. De acord ?

Mitchell aprobă şi se uită la Barnes care se depărtă fluierând vesel în surdină. Apoi se întoarse la tastatură şi deschise un nou fişier: „Jos cu Coreea”. Zâmbi în sinea sa. Un nume potrivit întrutotul.

Şi acum, îşi spuse, să vedem ce tip de schemă reuşesc să găsesc. În Cameră, forma reprezenta totul; dacă se voia ca o lege să fie aprobată, trebuia să se asigure că va conţine ceva pentru fiecare din principalele grupuri de presiune.

Mitchell începu să facă lista.

În primul articol trebuia să fie o condamnare fermă a violării drepturilor civile din partea Coreei de Sud şi lista reformelor democratice cerute, în afară de un termen — cât mai apropiat — înăuntrul căruia trebuiau să fie efectuate. Grupurile religioase şi lobby-urile progresiste ar fi fost super încântate.

Apoi sancţiunile pe care Statele Unite le-ar fi impus dacă coreenii nu ar fi respectat termenul.

Cea mai evidentă era constituită din noile taxe impuse asupra mărfurilor importate din Coreea. Asta i-ar fi mulţumit pe sindicalişti, care la rândul lor ar fi votat în masă pentru Barnes la viitoarele alegeri.

Mitchell se întrerupse şi continuă să reflecteze, fară să ia mâinile de pe tastatură. Sigur. Statele Unite aveau soldaţi în Coreea. Păi, bine, nu vrem să susţinem un regim corupt şi tiranic, nu ? Scrise: „Retragerea tuturor forţelor SUA dacă nu vor fi efectuate reformele”. Asta i-ar fi înfuriat la culme pe conservatori, dar în congresele partidului ar fi asigurat sprijinul progresiştilor. Poate chiar se putea face cumva ca forţele retrase din Coreea vor fi destinate bazelor din Texas: chestia asta ar fi plăcut speaker-ului Camerei, al cărui sprijin era esenţial pentru aprobarea oricărui proiect de lege.

Dar acum îi trebuia ceva pentru a învinge opoziţia conservatorilor. „Suspendarea ajutoarelor militare către Coreea de Sud şi folosirea fondurilor pentru a reduce deficitul.” Mitchell zâmbi. Acest articol i-ar mai fi adus câteva voturi. Şi le-ar fi dat democraţilor conservatori din Sud o frunză de palmier în spatele căreia să se ascundă, dacă ar fi votat pentru decret.

Ajunge atâta. Mitchell ştia că în câteva ore avocatul comisiei era în stare să transforme acele câteva notiţe într-o elegantă serie de formule legale. Şi el se putea ocupa de pregătirea materialului de însoţire: scrisorile „Dragă colega” care cereau ajutorul celorlalţi

parlamentari, documentaţia şi mai ales comunicatele pentru presă. În două, trei zile şi cu asistenţa oamenilor din biroul său ar fi reuşit să umple Camera şi eterul de comentarii asupra sancţiunilor propuse de reprezentantul Barnes.

Apoi se încruntă. Un proiect de lege ca al lui ar fi cules voturile foarte uşor. Singurul defect stătea în faptul că lovea în toţi şi în toate, de la comerţ şi taxe la apărare şi la afacerile externe. Prin urmare nu se putea evita ca aproape toate comisiile, de la Cameră şi de la Senat, să-şi bage nasul.

Mitchell nu ştia cine definise comisiile „darul lui Dumnezeu pentru plafonare, pentru inactivitate şi pentru întârziere”, dar uneori definiţia se potrivea ca o mănuşă. Cu puţinele săptămâni care rămâneau până la închiderea lucrărilor parlamentare, nu se putea da timp comisiilor să ţină audieri, să adauge modificările lor favorite, să producă unul dintre obişnuitele rapoarte de o mie de pagini. Barnes trebuia să se pună de acord cu alţi şefi de comisii pentru a accelera dezbaterea propunerii. În afară de asta, îi mai trebuia un senator care să facă aceeaşi treabă cu comisiile Senatului.

De acord, n-ar fi fost foarte greu, dar era obositor. Şi dacă ar fi reuşit să obţină aprobarea legii, Mitchell şi-ar fi dobândit pentru totdeauna renumele de mare strateg al politicii. Jocul merita efortul. Cu condiţia ca acei coreeni să continue să facă prostii, trăgându-şi unii altora în spate.

Mitchell începu să răsfoiască agenda. Sosise momentul să ceară anumite favomri. Ani întregi îl împinsese pe Barnes să dea apă la moară progresiştilor şi sindicatelor. Acum era momentul de a fi recompensat. Oricum, era vorba despre o propunere acceptabilă pe de-a-ntregul.

Luă prima fişă din agendă şi începu să formeze numărul.

11 septembrie
Telejurnalul de seară

Reporterul era încadrat pe fundalul cupolei Capitoliului.

„Sunt Phil Smith care vă transmite noutăţile zilei parlamentare. La numai trei zile distanţă de la masacrul din Seul, parlamentul începe să se mişte împotriva guvernului sud-coreean.

„Într-o conferinţă de presă ţinută azi după amiază, domnul Ben Barnes din Michigan, preşedinte al subcomisiei comerţului a Camerei şi senatorul James Farell din New York, preşedinte al comisiei senatoriale pentru relaţii externe, au anunţat un proiect de lege comun care prevede sancţiuni severe împotriva Coreei de Sud. Peste o sută de deputaţi şi treizeci de senatori au anunţat deja sprijinul lor.

„În proiectul de lege se cer guvernului sud-coreean câteva reforme importante. Între altele, abolirea cenzurii asupra presei, eliberarea prizonierilor politici şi demilitarizarea imediată a tuturor forţelor de securitate ale Coreei de Sud.

„Se mai cere de asemenea înlăturarea barierelor comerciale care împiedică exporturile americane în Coreea şi o semnificativă reducere a exporturilor de mărfuri coreene în Statele Unite.

„Dacă aceste cereri nu vor fi îndeplinite în termen de nouăzeci de zile de la intrarea în vigoare a legii, prin semnătura preşedintelui, vor fi impuse taxe suplimentare asupra tuturor produselor sud-coreene care intră în ţara noastră, Coreea va pierde statutul său de naţiune favorizată şi Statele Unite îşi vor retrage asistenţa lor militară. De asemenea, cu o mişcare destinată să

lovească defavorabil în mediile conservatoare, se cere retragerea forţelor armate care sunt staţionate acum în Coreea de Sud.”

Pe ecran apăru imaginea lui Ben Barnes care vorbea cu suflet în microfon.

„Nu nutrim nici o ostilitate contra poporului sud-coreean. Şi nu suntem adepţi ai protecţionismului comercial. Dar ştim că America nu se poate înclina în faţa opresiunii, a tiraniei, a terorii fară milă. Guvernul sud-coreean trebuie să înţeleagă că brutalitatea sa nu poate fi tolerată. America nu îi va ierta crimele făcute cu sânge rece. Şi Congresul nu poate rămâne în expectativă, în timp ce Coreea de Sud îşi bate joc de reformele democratice.”

Imaginea lui Barnes lăsă locul reporterului care vorbea de la New York.

„Alte noutăţi parlamentare. Astăzi, comisia pentru afaceri externe a Camerei a continuat lucrările sale privitoare la îmbunătăţirea raporturilor sovieto-americane, refuzând un amendament care cerea condamnarea intervenţiei ruseşti în Afghanistan.”

12 septembrie

Birourile executive de la Casa Albă, Washington

Blake Fowler citi telexul de la Seul şi îl puse pe celelalte hârtii care îi aglomerau biroul. Se lăsă pe spătarul scaunului, îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii. Of, începea să cam îmbătrânească, dovadă că îi era greu să mai stea toată noaptea treaz pentru a citi rapoarte tipărite cu caractere mici. Asta se facea la colegiu, la douăzeci de ani, dar la treizeci şi cinci nu mai reuşea.

Fowler înclină capul şi închise ochii. Poate ar fi reuşit să doarmă în birou, măcar vreo jumătate de oră. Nimeni nu te poate condamna pentru că ai fi facut-o, după ce nu

ai închis un ochi mai mult de douăzeci şi patru de ore, nu-i aşa ?

Dar ştia deja răspunsul. Funcţionarii Consiliului pentru siguranţa naţională trebuiau să fie în stare să rămână trezi multe zile în şir şi să împiedice diferitele agenţii de informaţii să se certe între ele. Exact lucrurile pe care le învaţă diplomaţii în ştiinţe politice cu specializare în afacerile asiatice. Fowler încercă să-şi găsească o poziţie mai comodă, dar nu reuşi. Scaunul pe care şedea el trebuie că fusese inventat de inchiziţia spaniolă.

— Bună ziua, Frumosul Adormit. Ar trebui să te trezesc cu un sărut ?

Fowler deschise cu fereală un ochi şi o văzu pe secretara sa, cu o ceaşcă de cafea în mână. Fata era la fel de obosită ca şi el; şi ea lucrase toată noaptea.

Fowler îşi îndreptă spinarea.

— Desigur, Ileană Cosânzeană. Poţi să mă săruţi. Dar după aia trebuie să mă salvezi de nevastă-mea.

Katie Morgan zâmbi.

— Atunci renunţ la idee. Prefer să merg la vânătoare de dragoni. Trezeşte-te cu cafeaua.

Puse ceaşca pe marginea biroului, evitând cu grijă maldărul de documente, şi îi arătă o foaie plină de notiţe.

— Apropo de reptile, Putnam vrea să fii la el în birou la nouă şi un sfert fix.

Privi ceasul.

— Adică peste zece minute. Doreşte să ştie ce s-a întâmplat în lume în timp ce dormea, sau recita rugăciunile congresiştilor sau cine ştie ce naiba facea.

Fowler răsfoi dosarele de pe birou.

— Katie, îmi trebuie ultimele analize ale CIA şi transcrierile interceptărilor. Putnam probabil nu va înţelege nimic din ele, dar fac impresie bună.

Se ridică, înăbuşindu-şi un căscat. Era cel mai prost mod de a începe o zi.

Drumul până la Casa Albă îl făcu să se simtă mai bine. Ar fi putut să o ia prin coridorul subteran, dar aerul rece al dimineţii îl trezi de tot, mai bine decât orice cafea. Un vânt uşor îi mişca părul. Semn că devenise cam lung, se gândi el, dar nu găsea niciodată timp să meargă la frizer.

Sosi la Casa Albă, arătă permisul infanteristului care era de serviciu la uşa laterală şi intră.

În funcţia sa de consilier al preşedintelui, Putnam avea biroul în coridorul care ducea la Biroul Oval (lucru pe care nu uita să-l amintească, la recepţii). Şi Fowler notă că de la ultima oară când trecuse el pe acolo, reuşise să-şi facă o firmă mai mare: GEORGE PUTNAM — CONSILIER PENTRU SIGURANŢA NAŢIONALA

Secretara îl întâmpină cu un zâmbet pe Fowler.

— Aţi avut o noapte obositoare ?

Dădu din cap afirmativ, trecându-şi mâna pe bărbie. Abia atunci îşi dădu seama că nu se bărbierise.

Cu un aer de scuză, femeia continuă:

— Consilierul vă roagă să aşteptaţi câteva minute. Are o convorbire importantă cu un vechi prieten al său de la Senat.

Fowler privi ceasul: 9.15 fix. Banditul ! Lăsa întotdeauna lumea să aştepte, pentru a demonstra cât de puternic şi important era el.

Se consolă la gândul că George Putnam, actual consilier şi tâmpit cu normă întreagă, era demonstraţia faptului că pendulul, după ce a oscilat înainte, se întoarce întotdeauna mai mult.

Mulţi dintre predecesorii săi erau militari de carieră, oameni extrem de serioşi şi pregătiţi, care însă, pentru un motiv sau altul, reuşiseră să pună în încurcătură administraţia. Presa şi parlamentul se plânseseră din această cauză şi o serie întreagă de experţi în politică externă afirmau că noul preşedinte trebuia să caute o persoană care să cunoască în totalitate Congresul şi chiţibuşurile politicii interne.

Noul preşedinte acceptase sugestia, şi mai mult ca sigur, îşi zise Fowler, avea să se căiască. Putnam era un înalt funcţionar parlamentar înainte de alegeri şi reuşise să se facă cunoscut de preşedintele ales, ocupându-se de trecerea sarcinilor. Apoi îi uimise pe toţi transformând sarcina lui temporară în aceea permanentă de consilier.

Fowler trebuia să admită că Putnam ştia să se mişte cu abilitate în mediile politicii. Era un tâmpit, dar azi era tâmpitul care trebuia să-l sfătuiască pe preşedinte asupra siguranţei naţionale.

De această dată, Putnam îl ţinu la saramură un sfert de oră şi, când Fowler intră, nici măcar nu ridică privirea de pe notele pe care le scria. Se limită să-i indice un scaun.

— Sunt gata într-o clipă, Blake. Cei drepţi nu au niciodată odihnă.

Fowler se aşeză, căutând să-şi ascundă bărbăteşte aversiunea pe care o încerca pentru superiorul său nominal. Putnam era încă tânăr, nu împlinise încă cincizeci de ani, dar arăta mai bătrân. Nu mai bătrân şi mai înţelept. Doar mai bătrân. Semăna cu un şcolar îmbătrânit, ultimul om dintr-o clasă care nu mai devenise adult pentru că nu mai luase de mult o riglă la palmă.

După un timp, Putnam puse jos pixul şi îi adresă lui Fowler un zâmbet. Îşi aranjă o şuviţă de păr.

— E bine să stai mereu cu urechile ciulite, Blake. De la Senat mi-au transmis lucruri foarte interesante.

„Lucrurile foarte interesante” ale lui Putnam, gândi Fowler, erau probabil câteva bârfe despre viaţa sexuală a vreunui senator. De aceea nu se arătă deosebit de curios.

Iritat de dezinteresul subordonatului său, Putnam spuse:

— În fine. Pe voi, profesioniştii, nu vă interesează să ştiţi cum se mişcă cu adevărat iţele politicii, aşa e ? Într-o zi, Blake, vei înţelege că oraşul acesta nu se mişcă pe

baza faptelor reale... ci în baza percepţiilor. A vocilor. A şoaptelor.

Se întoarse spre el, indicând vag direcţia Capitoliului:

— Şi cea mai mare fabrică de vorbe şi şoapte e acolo. Acolo se întâmplă totul. Fără Congres, agenda preşedintelui ar fi pierdută. De asta trebuie să stăm şi noi cu urechile ciulite. Trebuie să ştim cine urcă şi cine coboară, cine este în graţiile speakerilor celor două camere şi în ale şefilor majorităţilor, şi cine nu mai e. Şi trebuie să-i adulăm pe ăştia. Administraţia trebuie să fie într-un fel de simbioză cu Congresul. Eu te scarpin pe spinare, tu mă scarpini pe mine. Înţelegi ?

După părerea lui Fowler, cele mai bune administraţii prezidenţiale ţinuseră întotdeauna în frâu idioţiile celor două ramuri ale parlamentului, dar la acea oră matinală nu avea chef să intre într-o discuţie politică fară final. În schimb deschise mapa şi scoase un dosar.

— Bine, George, o să-ţi las ţie teoria politică americană. Am ostenit destul cât am urmărit-o pe cea sud-coreeană.

Putnam se încruntă.

— Aha. Coreea de Sud. Este argumentul asupra căruia trebuie să mă informezi. Ascultă-mă, Blake. Tot Congresul se agită pentru Coreea. Şi preşedintele trebuie să ştie exact ce se petrece acolo.

Fowler îi întinse cea mai proaspătă analiză a CIA, transcrierea unor interceptări de la agenţia pentru siguranţa naţională, telexul cu raportul comandantului forţelor americane în Coreea.

— Doamne, Blake, nu am timp să citesc toate prostiile astea ! Eşti angajat tocmai ca să faci tu asta. Mi-ai pregătit o jumătate de pagină de rezumat pentru semnătura mea... sau era prea mult efort ?

„Încearcă să te controlezi” îşi zise Fowler. „Nu-i da satisfacţia de a te învinge.” Ii arătă rezumatul pe care-l scrisese la ora patru dimineaţă.

Dar Putnam îl înlătură cu un gest.

— Pentru moment, fă-mi o prezentare. Nota o voi citi mai târziu.

Fowler încercă să rămână impasibil.

— În esenţă, ultimele rapoarte arată că situaţia s-a îmbunătăţit oarecum. Noaptea, la Seul şi în principalele oraşe sunt încă restricţii de circulaţie, dar guvernul pare intenţionat să le ridice în următoarele zile. Sunt ştiri despre câteva incidente minore în afara Seulului: demonstraţii, pietre aruncate împotriva poliţiei, dar nimic cu adevărat periculos. Universitatea e ca un furnicar de poliţişti, natural, dar acolo n-au fost bătăi. Studenţii sunt sub şoc.

„Şi până acum nord-coreenii nu au încercat să facă glume. Au fost câteva focuri propagandistice, dar nimic în afară de asta."

Putnam îl întrerupse.

— Dar masacrul ? Se ştie cine este responsabilul ? Şi toate lucrurile alea de care ne vor întreba ziariştii.

— Păi, guvernul local îl va pune sub acuzaţie pe vreun ofiţer subaltern din poliţie... fară îndoială unul din aceia care au fost ucişi. Dar generalul nostru, care a asistat personal la începutul masacrului, afirmă că adevăratul vinovat este persoana care a hotărât să dea arme poliţiei. Se pare că este o persoană sus-pusă, apropiată ministrului.

Putnam scutură din cap.

— Tâmpitul — zise, şi de astă dată Fowler se simţi de acord cu şeful său.

— Desigur. Dar nu ştim încă cine a fost. Anumite mari cartele industriale sud-coreene, acele *chaebol*, fac de mult timp presiuni asupra guvernului pentru a ţine sub control, în toamna asta. Anul trecut, din cauza protestelor, au fost nevoiţi să crească salariile, şi asta a redus competitivitatea mărfurilor lor pe pieţele internaţionale. Au vândut mai puţine maşini şi mai puţine componente de

computere decât era prevăzut, şi nu au reuşit să reducă cum ar fi vrut datoria lor externă. Dar nu cred că marile companii indus-triale ar fi dorit masacrul.

Fowler luă nota informativă (subliniată abundent cu markerul) şi îl puse în vârful muntelui de documente pe care, după părerea lui, Putnam se ferise cu mare grijă să le citească.

Putnam îl privi pe Fowler.

— Şi care e concluzia ? Preşedintele poate spune presei că este vorba de un caz izolat şi care nu se va repeta, sau e ceva care se va întâmpla din nou ?

Fowler înălţă din umeri.

— Nu se poate spune nimic sigur. După baia de sânge din 1980 de laKwangju, totul a rămas liniştit timp de şase sau şapte ani. Dar acum masacrul s-a desfăşurat sub ochii televiziunilor, şi mai ales la Seul, care este centrul ţării. Informaţiile pe care le avem la dispoziţie nu ne permit să formulăm o previziune adecvată.

— Ascultă, doctore Fowler, eu trebuie să prezint la al Nostru ceva mai mult. Nu poate să se pună în faţa telecamerelor şi să spună: „Drace, oameni buni, nu reuşim deloc să înţelegem dacă Coreea este pe cale de a se destrăma dintr-o clipă în alta”.

Tentativa de a prezenta nota pe un ton hazos îi ieşea de minune, dar în dosul ei se ascundea furia. Putnam continuă:

— Şi nu e vorba numai de presă, dar trebuie să ne gândim şi la Cameră şi la Senat. Ai aflat despre propunerea de sancţiuni prezentată de Barnes ?

Fowler facu un semn afirmativ din cap.

— Am citit nota informativă. Sincer, mi se pare cel mai prostesc lucru pe care...

Putnam îl întrempse.

— Mi se fâlfâie de părerile tale dezinformate asupra propunerilor de lege, Blake.

Făcea eforturi să nu explodeze.

— Propunerea aceea nu va aduce nimic nou, dar administraţia trebuie să ia o poziţie clară în privinţa aceasta. Şi nu numai, o poziţie definitivă !

— Aşa că uite ce trebuie să faci, Fowler. Organizează-mi un grup de lucru inter-agenţii, compus din experţi de nivel înalt de la toate serviciile interesate, pentru a analiza posibilele efecte ale propunerii Barnes. Departamentul de Stat, Apărarea, Comerţul, CIA şi toate celelalte. Organizează-l imediat şi asigură-te că toate recomandările sale vor trece pe la mine. Vreau să am pe biroul meu raportul definitiv în două săptămâni.

Fowler şterse mintal din agenda sa două săptămâni de seri petrecute acasă cu familia, serbarea fiicei sale şi mare parte din liniştea domestică.

— Departamentul de Stat şi Apărarea vor lupta ca nişte tigri pentru a avea preşedinţia — zise cu voce tare. Şi vor dori ca rapoartele să treacă pe la directorii lor.

Putnam îi adresă un zâmbet de şmecher.

— Ştiu. Dar fă uite aşa: pune-mă pe mine preşedinte, şi apoi eu te deleg pe tine. Clar ?

Fowler încuviinţă. Putnam era un fiu de căţea, un pierde-vară şi un analfabet total în afacerile externe, dar ştia cum să câştige în jocurile birocraţiei. Situaţia coreeană avea implicaţii un pic în toate, de la politica externă şi strategia militară la comerţul internaţional şi la afacerile interne. De aceea consilierul pentru siguranţa naţională era alegerea logică atunci când era vorba de preşedintele unui grup de studiu asupra Coreei. Şi asta ar fi făcut să-i crească puterea lui Putnam, pentru că numai şeful unui astfel de grup avea dreptul să comunice preşedintelui Statelor Unite raportul definitiv.

— De acord, Blake. Sunt sigur că ai destul de muncă şi de aceea nu te mai reţin.

Putnam privi din nou ceasul.

— De altfel, am chiar acum o reuniune importantă.

Fowler se ridică, îşi recuperă dosarul şi se îndreptă către uşă. O deschise, dar vocea lui Putnam îl opri în prag.

— Auzi, Blake, încearcă să nu arăţi întotdeauna de parcă ai fi un refugiat. Mă aştept ca funcţionarii mei să dea un exemplu bun, nu crezi ?

Fowler nu răspunse. Îşi înăbuşi dorinţa de a se întoarce la şeful său ca să-i tragă una în falcă şi ieşi, fară să-l privească pe omul care facea anticameră în celălalt birou. În spatele său, Putnam exclama, pe tonul cel mai confidenţial obişnuit la el:

— Ei, Jer ! Ce bine-mi pare că te văd ! Intră, intră, dragul meu !

4

Manevre în umbră

13 septembrie
Baza aeriană din Pyongyang

Pentru urechile colonelului Serghei Ivanovici Borodin, de asta data *Internaţionala* avea un timbru straniu. Notele erau reflectate de pereţii de granit ale hangarului şi continuau să aibă ecou îndelung, şi Borodin avea impresia că le aude cântate de cel puţin trei orchestre neacordate între ele.

Sunetul, aşa de ciudat distorsionat, îl facea să-şi piardă concentrarea, dar el n-avea voie să fie absent la ce se întâmpla. Trebuia să fie atent la multe lucruri, trebuia să-şi amintească multe amănunte. Misiunea lui avea şi un substrat diplomatic, în afară de cel militar, dar asta n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze: mai desfăşurase astfel de misiuni în multe alte ţări. Locul în care se găsea acum era totuşi — trebui să caute cuvântul — aşa de sufocant... Complet diferit faţă de întinsele deşerturi de lângă Tripoli sau de colinele ierboase din Etiopia.

Prima impresie că mergea pe o frânghie întinsă deasupra unei prăpăstii o avusese pe aeroportul moscovit din Domodedovo, înainte de a pleca.

„Fii atent, Serghei, te implor” îi bâlbâise comandantul său, generalul Petrov. Omul mai bătrân zâmbise văzând expresia alarmată a lui Borodin, dar îi vorbise deschis, lucru rar pentru acel vechi prieten al tatălui său. „Nord-coreenii au ochi migdalaţi, Serghei. Dar au ochi migdalaţi

extrem de şireţi. Multe decenii s-au sprijinit un pic pe noi, un pic pe chinezi, punându-ne unii împotriva altora, şi numai acum dau impresia că vor să intre în plasa noastră. Dar...” bătrânul ridicase degetul în semn de luare aminte „...de-abia, de-abia. Sunt încă gata să iasă din plasă, şi noi nu putem să ne asumăm riscul, Serghei Ivanovici. Clar ? Din cauza asta, nu trebuie să-i superi. Nu trebuie să-ţi sufli nasul în faţa cultului lor absurd al personalităţii... de beatificare la care i-a supus bătrânul Kim şi fiul său.” Petrov scăzuse tonul şi îi pusese o mână pe umăr. „Cine are urechi... Fii atent ce faci în Coreea, există ochi deasupra tuturor care supraveghează. Ochi ai celor din Biroul Politic, Serghei. Şi există riscul să termini la numărat de copaci sau la săpat în minele de aur, dacă înţelegi ce spun. Fii foarte atent.”

Amintindu-şi aceste cuvinte, Borodin avu un fior. Se aflau în epoca glasnost[4]-ului, dar minele asasine şi pădurile îngheţate siberiene erau mereu pe-acolo, pe-aproape... un pic mai în umbră, dar nimic diferit.

Îşi reaminti lungul zbor la mare înălţime în direcţia est, deasupra celei mai mari părţi a Uniunii Sovietice, şi apoi la joasă înălţime, către sud, peste munţi şi peste îngusta câmpie care ducea către Pyongyang şi la hangarul săpat în munte, la est de capitală.

„Iubitul Conducător”, Kim Jong-Il, fiul şefului absolut al Coreei de Nord, venise personal să-l întâmpine, dar asta era de prevăzut. Nici Borodin, nici comisarul său politic, maiorul Yepişev, nu se aşteptaseră să-l vadă apărând pe Marele Conducător în persoană, Kim Il-Sung. GRU şi KGB dădeau aceleaşi informaţii precum că bătrânul era bolnav de mult timp, şi pe de altă parte în ziua aceea ploua şi bătea un vânt puternic.

---

[4]Note:
?Glasnost – politică de deschidere și transparențăîn activitatea instituțiilor guvernamentale ale Uniunii Sovietice, introdusă de Mihail Gorbaciov în a doua jumătate a anilor ’80.

Acolo, înăuntru, oricum, timpul urât nu se resimţea, reflectă Borodin, studiind hangarul cel înalt care adăpostea uşor nu numai Iliuşin-ul său de linie, un Il-18, dar şi alte avioane de transport mai mici, scena şi mica mulţime de demnitari nord-coreeni în uniformă. Dimensiunile hangaru-lui nu respectau legile perspectivei şi îi faceau să pară neînsemnaţi pe ocupanţi: era lung de câteva sute de metri, se termina pe o parte cu o serie de galerii îndreptate către inima muntelui, pe cealaltă cu două imense porţi de metal. În sus, instalaţia de iluminat, de ventilaţie şi de stins incendiile transformau tavanul într-o pădure de ţevi, cable şi conducte.

Colonelul sovietic nu avea nici cea mai vagă idee despre cantitatea de muncă necesară pentru a săpa în roca dură o asemenea peşteră. Dimensiunile acelei opere depăşeau pe departe lucrările de geniu executate de forţele armate ale ţării sale. Aruncă o ochiadă către şirul de feţe impasibile de alături de el. Ce aveau în minte acei coreeni ?

Apoi, deodată, se lăsă liniştea. Fanfara terminase imnul, Kim Jong-Il se pregătea să vorbească.

Aspectul omului aceluia era înşelător. La o primă privire, „Iubitul Conducător” părea moale şi flasc... În contrast cu el, cu Borodin, care se lăuda că nu are nici pic de grăsime. Dar ochii, în spatele lentilelor groase, erau reci şi duri, periculoşi. Erau ochii omului care controla aparatul militar al naţiunii şi forţele sale de securitate.

Kim vorbea cu voce joasă, ca şi cum nu avea nevoie să-şi facă auzită puterea.

— Fraţi socialişti, vă spunem bine aţi venit. Ne dorim ca din vizita voastră de prietenie să ia naştere un schimb util de informaţii între popoarele noastre...

Schimb ! Acel termen era de râs, gândi Borodin. El şi oamenii săi — unii dintre cei mai abili piloţi şi cei mai buni tehnicieni sovietici — constituiau o grupă de antrenament.

Însăşi prezenţa lor dezminţea aşa-zisa doctrină a autosuficienţei a lui Kim Il-Sung.

Ceea ce se petrecea acolo era un fel de balet. Grupa sa trebuia să dea impresia că se află în Coreea pentru a studia tacticile aeriene nord-coreene, şi nu numai pentru a-i învăţa pe coreeni cum să folosească noile jucărele sosite din Uniunea Sovietică. Tacticile aeriene nord-coreene, ce idioţenie ! Ăştia încă mai credeau că pot folosi MiG-21 ca avion de asalt.

Totuşi, în instrucţiunile care le fuseseră date la Moscova de ministerele Apărării şi al Afacerilor Externe fusese de mai multe ori accentuată importanţa pe care Uniunea Sovietică o atribuia prieteniei şi colaborării lui Kim Il-Sung. Colonelul ştia că comunismul dinastic al bătrânului Kim era un fel de blestem pentru superiorii săi, dar nord-coreenii erau socialişti măcar cu numele, şi nu aveau sigur vreo simpatie pentru Occident. De altfel, naţiunea lor ocupa o importantă poziţie strategică: era centrul de greutate între Uniunea Sovietică, China şi Japonia.

O pârghie. Aşa vedea Kremlinul, Coreea de Nord. Politburo-ul o vedea ca pe punctul în care se putea exercita presiuni asupra chinezilor şi asupra japonezilor.

Şi dacă ruşii nu i-ar fi dat o mână de ajutor lui Kim, chinezii ar fi ieşit numaidecât în faţă: ţara sa nu-şi putea asuma acest risc.

Borodin o ştia la perfecţie. La începutul carierei sale prestase serviciul militar în Est, şi nu se poate decola de la Vladivostok fără a ţine seama de ameninţarea chineză.

Avioanele chinezeşti erau în mare parte vechi piese de muzeu. Tancurile lor şi tunurile pe care le aveau te faceau să râzi, în comparaţie cu armele modeme. Soldaţii lor erau prost echipaţi. Însă erau atâţia, şi erau atât de aproape de calea ferată transsiberiană, artera vitală care unea Rusia europeană de regiunile ei orientale.

Toţi ştiau că chinezii nu aşteptau decât momentul propice, pentru a împlânta pumnalul în spatele Marii Rusii. De ani de zile, acele feţe galbene, acei pseudocomunişti, nu faceau oare curte Occidentului, cerşind tehnologie şi comerţ ? Şi nu se încăpăţânau oare să aibă o politică externă proprie, independentă şi adesea antisovietică ?

Desigur, gândi Borodin, Biroul Politic facea bine să cultive prietenia nord-coreenilor. Statul avea nevoie de prieteni şi de aliaţi în acea parte a globului. Era necesar să i se dea Marelui Conducător al nord-coreenilor tot ajutorul care le trebuia, şi să i se pretindă în schimb tot ceea ce bătrânul Kim era dispus să dea. Coreenii permiseseră deja avioanelor ruseşti să survoleze teritoriul lor. Următorul pas, de la simplele vizite ale navelor sovietice, s-ar fi trecut la baze permanente. Şi noile avioane pe care grupa lui trebuia să-i antreneze pe piloţii nord-coreeni erau prima mărturie ale intenţiilor sovietice de a face un contraserviciu. Alte mărturii se vor adăuga în continuare.

Şi misiunea sa urma să deschidă drumul pentru diplomaţi şi pentru tratate, pentru că ar fi arătat acelor asiatici cât de preţioasă era asistenţa sovietică.

Îşi întoarse atenţia către Kim Jong-Il, Iubitul Conducător, care continua să vorbească despre „prietenia istorică” şi „lupta comună împotriva imperialismului”. După cum i se părea lui, tânărul Kim se arăta un aliat, chiar şi involuntar, al acelora care doreau extinderea influenţei sovietice asupra Coreei de Nord. Setea sa de tehnologii militare interzise era vestită, şi nu era o sete pe care chinezii ar fi putut să i-o satisfacă.

Borodin îşi fixă atenţie asupra discursului lui Kim. Era pe terminate, transmiţând urările standard:

— Şi suntem siguri că colonelul şi oamenii săi vor ajunge la o conştiinţă mai înaltă a luptei socialiste internaţionale şi a contribuţiei dinamice furnizată acestei lupte de poporul coreean sub îndrumarea Marelui nostru Conducător.

Kim coborî de pe podium, în aplauzele legiunii de ofiţeri şi soldaţi aliniaţi în hangar. Borodin însuşi bătu din palme, adresându-i lui Kim un zâmbet diplomatic şi privindu-l în ochi. Cu o mişcare a capului, nord-coreeanul îi indică podiumul.

Era semnalul pe care rusul îl aştepta. După cum îi fusese prescris în instrucţiuni, se înclină în faţa lui Kim şi a celorlalţi demnitari şi luă hârtia pe care îi pregătiseră discursul cei de la ministerul Externelor.

— Poporul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste mă însărcinează să transmit cele mai călduroase salutări ale sale...

Fără să gândească la cele ce spunea, Borodin citi frazele prelucrate şi răsprelucrate. Citise de atâtea ori acelaşi gen de discursuri lipsite de semnificaţie în zece ţări diferite. Ceremoniile nu aveau importanţă. Adevărata muncă venea mai târziu, cu uşile închise şi în habitaclurile avioanelor de luptă şi el era nerăbdător să înceapă. Cu cât vor începe mai repede, cu atâta el şi oamenii săi se vor fi depărtat de acel deprimant stat-închisoare asiatic.

Biroul GRU
Ambasada sovietică, Pyongyang

„...Complexitatea şi dimensiunea instalaţiilor subterane sunt impresionante, şi la fel gradul lor de antrenament...”

Borodin puse jos stiloul şi îşi masă ochii. Lămpile cu neon din birou îl faceau să-i lăcrimeze ochii, la ora aceea din noapte. Privi înjur: câteva mese de scris, pereţii cu vopseaua care se cojea, ceasul cu ora Moscovei şi ora de la Pyongyang, câteva dulăpioare cu fişiere, portretul secretarul PCUS. Un birou funcţional, dar fară valori estetice. Borodin gustă sunetul acestui ultim cuvânt.

Numai persoanelor *kulturny*, persoanelor de cultură, le putea veni în minte acel gen de cuvânt în situaţii ca a sa.

Maică Precistă, ce oboseală. Era absurd să sari opt fuse orare, să munceşti o zi întreagă şi apoi să-ţi petreci noaptea scriind un raport coerent. Dar instrucţiunile sale erau clare.

Şeful misiunii trebuia să scrie în fiecare zi un raport complet, să-l codifice şi să-l transmită. Coreea de Nord era un subiect fierbinte pentru oamenii cu grade înalte de la Ministerul Apărării.

Reciti ceea ce scrisese şi aprobă în sine. Raportul i se părea suficient de clar. Instalaţiile militare ale nord-coreenilor erau impresionante, şi la fel şi oamenii lor.

După ce au terminat discursurile oficiale, Kim cel tânăr le arătase baza din Pyongyang Est. Imensul hangar era numai începutul. În spatele lui erau galerii, dormitoare, birouri, centre de control, bucătării, rezervoare şi depozite. Radarurile bazei erau instalate în ascensoare, pentru a putea urca şi coborî în caz de atac inamic. Lateralele muntelui erau acoperite de baterii de rachete SA-2 şi de tunuri antiaeriene comandate prin radar. Până şi locurile de acces feroviar erau fortificate.

Şi, evident, nord-coreenii îşi rezervaseră ce era mai bun pentru marele final.

Un hangar încă şi mai mare ca primul, plin cu Jian-7s: MiG-21F de fabricaţie chineză. Borodin putuse să le examineze de aproape şi avusese sentimentul că era mai tânăr cu treizeci de ani. MiG-21 era primul avion de luptă pe care îl pilotase el.

Colonelul încercă să-şi amintească cuvintele exacte ale ultimului discurs al lui Kim, ţinut de tânărul coreean alături de unul dintre avioane. „Suntem siguri că putem să rezistăm la un atac şi să putem întoarce lovitura în mod eficace. Baze ca aceasta sunt împrăştiate pe întregul teritoriu al republicii populare şi fac imposibilă o agresiune."

Borodin reflectă. Kim Jong-Il adăugase altceva: ceva mai răsunător şi poate mai periculos. „Patru baze ca aceasta au fost construite lângă zona demilitarizată. De la ele va porni acţiunea noastră finală pentru eliberarea Sudului. Oamenii sunt bine antrenaţi şi pot folosi armamentul nostru cu eficacitate.”

Lui Borodin nu-i plăcuseră deloc acele cuvinte. „Acţiunea noastră finală pentru eliberarea Sudului.” În oricare altă situaţie ar fi înălţat din umeri şi ar fi luat-o ca pe una dintre frazele obişnuite propagandistice, dar tonul hotărât al lui Kim îl făcuse să simtă un fior. Era cazul să se refere la acele cuvinte, atrăgând asupra lor atenţia Moscovei ?

Poate că nu. „Eşti obosit, Serghei Ivanovici” îşi zise. „Munceşti prea mult cu fantezia. Vorbeşte doar despre ceea ce cunoşti, despre avioanele de luptă, şi lasă celelalte interpretări diplomaţilor.”

Terminând discursul, Kim făcuse un semn unui colonel din aviaţia nord-coreeană, care se limitase la a ridica pumnul strâns. Din înalt ajunsese sunetul unei sirene şi Borodin simţise cum îi sare inima. Abia reuşise să se abţină să nu sară într-un avion: vechile reflexe din epoca în care facea parte din apărarea aeriană, *Voyska PVO*, erau încă vii. Dar se oprise, privind oamenii care soseau în fugă din coridoare, şi în special pe unul dintre ei, care era îmbrăcat cu combinezonul de zbor.

Pilotul nord-coreean sărise la bord ca o gazelă, în timp ce câţiva mecanici executau ultimele controale. Apoi pornise motorul şi, în acelaşi moment, din tavan intraseră în acţiune marile ventilatoare. Oricum, mare parte din fum intra într-o mânecă de vânt postată în spatele aparatului. O altă galerie săpată în stâncă, constatase Borodin. Sfântă Fecioară, dar nord-coreenii ăştia erau mai rău decât cârtiţele.

În timp ce primul avion se mişca spre marile porţi ale hangarului, un colonel nord-coreean indicase în linişte

marele orologiu pus pe un perete. Evident, acesta începuse să funcţioneze când sunase alarma, şi acum arăta două minute şi jumătate. Chiar dacă se lua în consideraţie faptul că sistemele şi controalele pentru MiG-21 erau foarte simple, era vorba aici de un timp foarte bun, încadrat pe deplin în limitele prevăzute de normele de antrenament sovietice.

Porţile de ieşire erau încă închise totuşi. Pentru un moment, Borodin se întrebase dacă avionul urma să se lovească de porţile acelea metalice, dar când roata din faţă a MiG-ului atinsese o linie galbenă trasată pe podea, se auzise din nou sunetul sirenelor şi porţile hangarului se deschiseseră: tone de metal care se mişcaseră în doar câteva secunde. Avionul se lansase în câteva clipe, urmat imediat de tovarăşele sale, până când întreaga formaţie părăsise încăperea. Timpul: nouă minute şi cincisprezece secunde.

Un timp excelent, îşi zise Borodin. Chiar admiţând că le arătaseră cei mai buni piloţi şi cele mai bune echipe de mecanici, era clar că exerciţiile săptămânale ale nord-coreenilor dădeau rezultate bune.

Punând alături piloţii văzuţi de el, MiG-urile 23 deja prezente în alte baze nord-coreene, şi avioanele încă mai moderne care în curând vor sosi din Uniunea Sovietică, se ajungea la o aviaţie cu adevărat impresionantă. O forţă capabilă să înfrunte orice misiune.

Îi reveni în minte aerul sfidător al lui Kim Jong-Il. „Eliberarea finală” spusese el, şi poate vorbea serios. Ce zisese generalul Petrov în legătură cu nord-coreenii ? Că Pyongyang aproape căzuse în plasa Uniunii Sovietice. Borodin începea să se întrebe dacă nu cumva era adevărat contrariul.

5

Zboruri de noapte

9 septembrie
Baza aeriană din Kunsan, Coreea de Sud

Alături de uşa birourilor escadrilei, căpitanul Tony Christopher din aviaţia Statelor Unite se uita către soarele ce apunea, în spatele pistelor de zbor. Într-o mână ţinea casca şi masca de oxigen, în cealaltă un teanc gros de hârtii — planul de zbor, descrierea ţintei, hărţi, coduri — privitoare la misiunea F-16, şi se întreba unde naiba ajunsese partenerul lui de zbor.

Deodată se simţi atins pe umăr. Tresări uşor, dar reuşi să spună calm:

— Noroc, Hooter[5].

— Fir-ar să fie, Saint[6], mi-ai stricat distracţia. Ţi-am facut-o ieri şi ai sărit ca un greier.

Tovarăşul său de zbor, locotenentul John Gresham zis „Hooter”, i se alătură.

— Ce-mi mai rămâne din energie, o păstrez pentru misiune. Tu îl ai pe 494.

— Ştiu, zise Hooter. Supraveghetorul tău de zbor de antrenament era deja informat.

Toţi piloţii din a 35-a aveau o altă activitate în afara orelor de zbor. Fiecare dintre ei desfăşură o parte din munca administrativă necesară pentru eficientizarea

[5]Note:
[?]Hooter – claxon, sirenă, fluier
[6]Saint - sfânt

escadrilei şi Hooter trebuia să controleze ca ceilalţi să respecte riguroasele programe de antrenament prevăzute de regulamente.

— Apropo, cam când ai vrea să fixezi primul tău zbor în ţinută de război chimic ?

Tony lăsă să-i scape un oftat.

— Ascultă, Hooter. Dă-mi un pic de răgaz. Am mai făcut unul acum două luni !

— Nu-i rău, ca scuză, dar n-avem ce face. Ştii că la întâi iulie a început noua perioadă. Şi la fiecare şase luni trebuie să punem o cruciuliţă pe acel pătrăţel.

Nu exista pilot care să nu urască antrenamentul pentru războiul chimic. Să zbori cu greoiul echipament protector era ca şi cum ai lupta cu o caracatiţă într-o baie turcească.

— Bine, bine. Dar nu putem aştepta să se mai răcoreas-că ? Acum trebuie să ne gândim la misiunea de astăzi.

— Cum vrei.

Era o misiune de atac nocturn, şi chiar dacă F-16 era în stare să zboare şi să lupte pe timpul nopţii, nu avea sistemele complexe de detecţie care sunt instalate pe alte avioane proiectate special pentru zborurile nocturne. Pentru a depista ţinta, Tony şi Hooter ar fi trebuit să acţioneze împreună: un avion ar fi lansat rachete luminoase, în timp ce celălalt ar fi lovit ţinta. Simplu în teorie, dar era necesar să nu se uite că zburau cu patru sute de noduri şi atât de aproape de teren încât era suficient un sughiţ pentru a transforma aparatul F-16 şi pe pilotul său superantrenat într-o minge de foc.

Era nevoie să fie perfect dotaţi, pentru a zbura şi pentru a lupta. Cu coada ochiului, Tony îşi studie partenerul de zbor. Chiar dacă două persoane îmbracă aceleaşi haine, fac aceeaşi muncă, vorbesc despre aceleaşi lucruri, nu-şi pierd individualitatea. Ba chiar diferenţele ies în evidenţă mai abitir. Şi existau enorme

diferenţe între ei. Părea că cineva, în biroul de personal, hotărâse să facă un experiment: să combine între ele contrariile.

Tony era cel mai stabil dintre cei doi. Nu mai existase vreodată un pilot de luptă care să fie un introvertit, dar mişcările sale controlate şi zgârcenia sa la vorbă erau în evident contrast cu efervescenţa lui Hooter. Cine i-ar fi observat ar fi constatat că tovarăşul de zbor al lui Tony era mereu în mişcare, ca şi cum energia sa era de nestăpânit.

El avea mai multă experienţă ca Hooter, şi asta era poate unul dintre motivele diferenţei între cei doi. După academie, Tony trecuse imediat la pilotarea avioanelor F-16. Apoi, după o primă perioadă, mersese la Şcoala de Război de pe lângă baza Nellis din Nevada. Spre deosebire de cursul de aplicaţie de la Red Flag, unde se învaţă numai lupta aeriană, la Şcoala de Război se învăţa folosirea în modul cel mai eficient a întregului armament de la bord: numai cei mai buni piloţi sunt admişi acolo.

Cei care termină cursul îi învaţă apoi pe colegi cum să folosească puterea de foc a aparatelor Falcon împotriva oricărui gen de ţintă. Între altele, cursul deschide calea către gradele superioare şi către însărcinările de mai mare responsabilitate.

După terminarea cursului, Tony continuase să se documenteze asupra a tot ce se putea, nu numai pentru a fi la zi cu cunoştinţele, ci şi pentru că era convins că nivelul bogat de cunoştinţe pe care îl acumula îi va servi mai devreme sau mai târziu. Era cel mai bun expert al escadrilei, şi poate chiar din cadrul unităţii, în ceea ce priveşte modul de distrugere a unei ţinte. Se afla în Coreea de la începutul anului.

În schimb, Hooter era la prima sa misiune, proaspăt absolvent al cursurilor pentru ofiţeri, şi se afla în Coreea de puţine luni. În fiecare zi încă mai descoperea virtuţile şi

defectele aparatului Falcon. Fiecare zbor era o aventură, o experienţă memorabilă.

Tony accepta fară ranchiună glumele lui Hooter, pentru că ştia că partenerul său punea acelaşi suflet şi aceeaşi energie şi în zbor şi la munca pe care o desfăşură la sol.

Şi pentru timpul liber era la fel. Între cei doi erau câţiva ani diferenţă, dar uneori lui Tony îi era greu să ţină pasul cu prietenul său.

În ceea ce privea zborul, Tony îşi cunoştea propriile limite, chiar dacă nu şi le admitea. Era un pilot foarte bun, dar nu era cu siguranţă cel mai bun pilot existent. Mai degrabă, modul său de zbor era fructul studiului şi al calculului: să analizezi manevrele adversarului, să-i prevezi mişcările şi să-l împingi în punctul favorabil. O spusese chiar şi Hooter, vorbind despre Tony la cercul ofiţerilor, când îl credea departe. „Nu zic că Saint este cel mai bun pilot din lume” lăsase să scape tovarăşul său de zbor, după o monumentală beţie „dar are un zbor al naibii de tactic.”

Hooter, în schimb, pilota din instinct şi avea un talent natural pentru lovirea ţintei, dar îi lipsea experienţa şi, uneori, chiar raţiunea. De obicei, mulţumită abilităţii şi instinctului agresiv, reuşea să iasă elegant din pericol, dar pentru Tony „de obicei” nu era suficient, şi mereu îşi bătea la cap partenerul pentru a-l face să înţeleagă diferenţa între un „risc acceptabil” şi o „idioţie blestemată”. Oricum, de-acum zburau împreună de câteva luni şi Tony trebuia să admită că formau o pereche teribil de bună. În aer, personalităţile lor atât de diferite, maniera lor de zbor atât de diferită, se combinau pentru a da o sumă imbatabilă.

Erau diferiţi chiar şi sub aspectul fizic. Hooter era cu zece centimetri mai mic, şi zece centimetri, în habitaclul unui avion de vânătoare, sunt foarte mulţi, (Era un noroc, dat fiind că nu reuşea să stea liniştit.) Tony zâmbi: chiar în

acel moment, când aşteptau jeepul care trebuia să-i ducă la hangare, Hooter continua să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe celălalt.

Îşi întrerupse gândurile la sosirea jeepului. Hooter se urcase deja şi îl striga vesel:

— Ei, Saint, fă-te-ncoace. Papa ne lasă să ieşim în seara asta !

Tony îi zâmbi şi urcă şi el.

Avioanele lor — 492 şi 494 — erau în hangarele G şi H: acoperişuri arcuite, mari, din beton armat, capabile să reziste chiar şi la bombe de 250 kilograme. Porţile blindate anterioare şi posterioare erau foarte groase, dar perfect echilibrate: la nevoie, se puteau deschide chiar cu mâna. Se puteau închide ermetic, ca protecţie împotriva gazelor toxice.

În interiorul hangarului G, şeful mecanic Baines îl aştepta deja pe Tony. Sergentul Baines se ocupa exclusiv de 492. Pilotul acelui avion se schimba din când în când, dar Baines era mereu şeful său mecanic: pentru el, 492 era avionul său, şi piloţii îl luau doar cu împrumut pentru a face un tur.

Hangarul ar fi fost suficient pentru a primi comod înăuntru un bimotor F-15 şi chiar avioane mai mari: F-16, înăuntrul acelui spaţiu, părea mic şi rătăcit. Pe sol, peste tot în jur, se aflau utilajele şi sculele necesare pentru a-l ridica în aer: scăriţa, căruciorul de remorcare, extinctorul.

Tony începu să execute controalele de zbor. Nu că s-ar fi îndoit de mecanici, dar şi Baines era un om ca toţi ceilalţi. Piloţii nu puteau face decât o singură greşeală, iar Tony nu intenţiona să o încerce. Unor piloţi le plăcea să arate câtă încrederea aveau ei în mecanici şi singura chestie pe care o controlau era numărul înscris pe lateralul aparatului, pentru a fi siguri că nu greşeau avionul. Pe vremuri, o ştia toată lumea, Baines şi şmecherii lui hotărâseră să facă o glumă pe seama unui pilot şi parcaseră în hangar un avion fară motor.

Neglijentul pilot îşi dăduse seama de situaţie abia când se instalase în habitaclu şi încercase să pornească turbina pentru a treia oară.

Pentru început, Tony controlă încărcătura. Rezervorul auxiliar de 1.200 litri. Apoi nelipsitele Sidewinder, la capetele aripilor. Misiunea pentru care urmau să zboare era de tipul aer-sol, dar trebuia să fie gata oricând pentru o înfruntare aer-aer. Şi pe suporţi nu se puteau prinde decât acel tip de rachete. Apoi, în fuselaj, depozitul din stânga unde se aflau rachetele luminoase şi cel din dreapta cu bombele de exerciţiu, care cântăreau vreo zece kilograme fiecare şi aveau o mică încărcătură de pulbere neagră: atât cât să ajungă pentru a se vedea explozia. Petarde, în comparaţie cu monştrii de o tonă pe care F-16 le purta într-o misiune de atac reală. În fine tunul, care era încărcat: proiectile de 20 mm pentru trecerile de mitraliere care încheiau de obicei misiunea.

Apoi controlă ca la bombe şi rachete să le fi fost luate siguranţele. În caz contrar, nici unele, nici celelalte nu s-ar fi mişcat atunci când se apăsa butonul de lansare. Tony facu turul avionului, controlând şi uşiţele, partea din spate a căilor de evacuare, aşa cum făcuse deja de mii de ori. La final, se opri lângă scăriţă şi semnă certificatul de zbor pe care Baines i-l întinse. Din acel moment, avionul era al lui, până când avea să atingă din nou pământul.

Urcă la bord şi se legă cu centurile de scaun. Dacă ar fi fost obligat să acţioneze încăcăturile de ejectare, centurile ar fi ajutat să nu fie desprins de scaun. Legă tubul de oxigen, tubul costumului sub presiune, cablul de microfon. Apoi privi ceasul: 19,55. Nu era rău; cinci minute de ascensiune cu motorul şi nu-i rămânea decât să pună în funcţiune sistemul SIN, busola inerţială.

Acţionă întrerupătorul principal şi pomi sistemul inerţial de navigaţie. Giroscoapele aveau nevoie de trei minute pentru a ajunge la viteza normală; mai mult decât timpul necesar pentru pornirea motorului. În câteva

secunde termină controlul vizual al celorlalte echipamente din cabină şi când termină, îl chemă pe frecvenţa afectată solului pe partenerul său de zbor:

— Hooter, eşti gata ?

— Recepţionat. Când vrei, Saint.

Începând cu acel moment nu mai foloseau decât poreclele lor; erau mai uşor de ţinut minte decât secvenţe ca „Echo Zulu Tree” şi erau mai sigure ca „John” sau „Tony”. Pe o anumită frecvenţă puteau exista mai mulţi piloţi care se numeau John, dar în formaţia lor nu erau nici doi Hooter, nici doi Saint; avuseseră ei grijă să controleze pe listele cu codurile de zbor.

Tony privi din nou ceasul: ora 20.00.

— Să mergem — zise, şi în acelaşi timp îi facu un semn lui Baines, care deschise porţile hangarului. Tony apăsă butonul de pornire şi ascultă sunetul emis de turbină. La început un ronţăit ca al unui aspirator, apoi — când aduse motorul la două treimi din putere — o vibraţie joasă care facea să tremure oasele. Atâta cât trebuia ca să mişte avionul.

Pe frecvenţa de la sol, Tony chemă tumul:

— Zborul Bluejay pe inelul nord, gata pentru intrarea la decolare.

Din cască îi ajunse răspunsul:

— Bluejay puteţi să rulaţi.

Acum putea să scoată frâna. Aparatul ieşi din hangar.

La stânga lui Tony, Hooter tocmai ieşea şi el. Tony trecu pe frecvenţa turnului.

— Zborul Bluejay pe pista de rulaj.

— Recepţionat, Bluejay, sunteţi al treilea în ordine la decolare. Vânt unu cinci zero ora zece.

Rulând unul lângă celălalt, cele două F-16 atinseră inelul nord şi întoarseră spre dreapta. Hangarele escadrilei 35 erau situate alături de o pistă de rulaj circulară largă cât o autostradă cu două benzi, denumită „inelul nord”. Escadrila 80 avea şi ea un inel identic „inelul sud”.

Apropiindu-se de pista de decolare, văzură o pereche de avioane de vânătoare ca ale lor ridicându-se în zbor. Ajunşi la pistă, zăriră un avion de transport C-141 care aştepta să plece. Tumul îi dădu liber şi C-141 începu să prindă viteză.

Tony se puse din nou în contact cu controlorii de zbor.

— Turnul. Zborul Bluejay primul în lista de decolare.

— Recepţionat, Bluejay. Aşteptaţi, sunteţi următorii.

Starlifter se desprinse de pistă şi se înălţă greoi în aer. Din cască, Tony auzi din nou vocea controlorului de zbor:

— Bluejay, aveţi permisiunea de decolare.

Tony zise:

— Cer permisiunea de decolare de luptă.

O scurtă linişte. Apoi:

— Permisiune acordată.

Hooter ascultase în tot acest timp schimbul de replici. De îndată ce avură permisiunea, amândoi ajunseră la extremitatea pistei.

Tony se întoarse către tovarăşul său de zbor şi-i facu semn:

— Să mergem.

Amândoi împinseră maneta de gaze: la început sută la sută din puterea nominală, apoi acţionară postcombustia. Acceleraţia îi înfundă în scaune; aparatele o luară de-a lungul pistei.

Cele două F-16 atinseră repede viteza de decolare, circa o sută de noduri. Tony mai rămase pe pistă câteva secunde, pentru a atinge 150. În acel moment zise:

— Coboară flapsurile.

Se înălţă şi, privind în spate, văzu că Hooter îl urma. Când retrăseseră trenul de aterizare şi se închiseseră protecţiile, erau deja la cota de 150 metri şi se găseau la sfârşitul pistei.

— Acum ! — zise Tony, şi aduse alimentarea la fluxul de croazieră, oprind postcombustia. Simţi că zgomotul motorului îşi reducea net volumul; facu un viraj brusc la

stânga, apăsând în acelaşi timp butonul care lansa un şir de mici rachete luminoase. Hooter îl imită.

Virajul, oprirea postcombustiei şi lansarea rachetelor luminoase era suficient ca să încurce o eventuală rachetă ghidată cu infraroşii lansată de inamic. Piloţii executau adesea decolarea de luptă deoarece uneori inamicul „simulat” era foarte real: sabotori nord-coreeni debarcaţi pe plajă cu rachete SA-7.

Lăsând în urmă aeroportul fară a fi fost loviţi, urcară la 1500 metri şi luară direcţia către sudest. Ţinta era la numai cincisprezece minute de zbor: nu merita să urce la o cotă superioară, ca să economisească din carburant. Soarele apusese, terenul se răcea, nu erau curenţi de aer ascensionali.

Tony începu să se relaxeze. În acele locuri, spre deosebire de ceea ce se întâmpla în Statele Unite şi în Europa, nu erau restricţii asupra cotei de zbor. Nimeni nu se plângea când un avion supersonic zbura chiar deasupra vârfurilor arborilor. Inamicul era prea aproape.

Când se apropiară de ţintă, Tony clătină aripile uşor pentru a-i semnaliza lui Hooter şi inseră pe HUD — ecranul superior — opţiunea aer-sol. Armă bombele de exerciţiu şi coborî la 150 metri: cota minimă permisă în timp de pace pentru un zbor nocturn. În război se zbura la cota cea mai joasă permisă de condiţiile de vizibilitate şi de cele ale terenului: treizeci de metri, sau mai puţin de treizeci de metri. Din acel moment, urmau să adopte regulile de război.

Ţinta era plasată într-un pâlc de arbuşti, la care se ajungea printre nişte văi orientate de la nord la sud. Cele două F-16 se plasară pe una dintre ele pentru ca flancurile văii să le ascundă de radarele inamice (care în acel moment nu erau, dar care ar fi fost cu siguranţă dacă s-ar fi găsit într-o misiune reală).

Primul atac cădea în sarcina lui Hooter. Tony facu din nou să oscileze aripile: avioanele accelerară şi schimbară

formaţia. Hooter îşi lăsă tovarăşul să-i treacă înainte. Tony activă indicatorul „Rachete luminoase” pe panoul său de arme.

Cu un urlet puternic, la patru sute de noduri, cele două reactoare se precipitară către câmpie. Ajuns la capătul văii, Tony cabră avionul şi apăsă butonul de lansare. În spatele său, o racheta luminoasă de un milion de candele inundă spaţiul cu lumina albă a magneziului. Închipuindu-şi toată atenţia care s-ar fi concentrat asupra lui dacă inamicul ar fi fost prezent, Tony începu manevrele evazive, lansând un nor de fâşii de staniol şi o serie de mici rachete luminoase pentru a păcăli eventualele rachete în zbor către el. Din cauza manevrelor bruşte era mereu împins în scaun şi apoi era depărtat de el. Dacă n-ar fi fost centurile, s-ar fi lovit cu capul de acoperişul carlingii.

Hooter îl urmă pe Tony, dar numai până când văzu ţinta: o pată de vopsea pe teren, ce măsura circa zece metri. Dorind să piardă din înălţime, coborî repede în cădere liberă. Apoi, redresând aparatul, apăsă întrerupătorul de „bătălie”, care loca computerul armelor de la bord de poziţia ţintei. HUD se trasformă într-o serie de linii convergente şi de cifre care indicau distanţa. Asigurându-se că ţinta fusese locată corect, aduse alimentarea la regim maxim. Viteza sări la cinci sute de noduri.

Lumina rachetei luminoase începea să pălească; umbrele se apropiau de ţintă. Pe flancurile aparatului, terenul alerga prea repede pentru a-i distinge amănuntele; Hooter îşi concentra atenţia la menţinerea alinierii exacte între avion şi liniile mirei de pe HUD. Într-un colţ licări cuvântul LANSEAZĂ;

Hooter apăsă butonul şi în acelaşi timp trase brusc manşa către dreapta. Îşi încordă muşchii şi gemu, pentru că greutatea sa crescuse într-o clipă de cinci ori. Bomba

de antrenament se desprinse de avion, aruncată direct către ţintă, în timp ce aparatul deja se vira.

Ambele F-16 se îndreptară către sud, către punctul de întâlnire convenit. Hooter luă legătura prin radio cu însoţitorul său.

— Un timp excelent, Saint, cu racheta luminoasă. Un moment am crezut că nu pot loca ţinta.

Tony încercă să distingă avionul prietenului pe fondul nopţii.

— Ai făcut o lansare excelentă, Hooter. Acum e rândul meu. Controlează bine distanţa în timpul apropierii.

Inversând rolurile, se pregătiră pentru un alt pasaj deasupra ţintei. În timp de război, un al doilea pasaj deasupra unui inamic deja în alarmă era modul perfect pentru a pierde un avion. Dar zborul lor era unul de antrenament; F-16 purtau bombe suficiente pentru trei misiuni.

La primul pasaj, Tony lovi perfect ţinta, dar Hooter nu efectuă în modul corect manevrele evazive. Inversară din nou rolurile şi Tony îi spuse lui John să observe manevra sa în timp ce vira. În cursul pasajului succesiv, racheta luminoasă a lui Hooter nu se aprinse; trebuia să părăsească zona ţintei şi să reia formaţia iniţială. Îndreptându-se către sud pentru ultimul pasaj al lui Hooter pe deasupra petei de vopsea, Tony căuta în van o poziţie mai comodă pe fotoliu. Începea să se simtă obosit, dar misiunea nu era încă terminată. Se încruntă concentrându-se asupra ţintei.

Când lansă racheta luminoasă, auzi un *beep-beep-beep* în cască. Îşi aruncă ochii pe ecranul de control, apoi efectuă un viraj la stânga, la 6G. În acelaşi timp îşi chemă tovarăşul:

— Hooter ! Suspendăm lansarea. Vino lângă mine. Avioane în apropiere.

Masca i se lipi de faţă; forţă muşchii pentru a rezista la acceleraţie.

Hooter răspunse, pe un ton excitat:

— Înţeles. Vin în spatele tău, la dreapta.

În timp ce ecoul vocii tovarăşului de zbor încă îi mai răsuna în cască, Tony apăsă un buton pe manşă. Ecranul radar îi arătă spaţiul aerian şi în unghiul de jos din stânga apăru scris TUN. Bombele şi Sidewinder erau numai versiuni de antrenament, dar proiectilele de 20 mm ale tunului M61 erau încărcate. Când se apăsa butonul de luptă *dogfight*[7], computerul de bord alegea în mod automat opţiunea TUN.

În timpul virajului, radarul interceptă două contacte la treizeci şi cinci de kilometri. Identificarea IFF era pozitivă: două aparate prietene. Tony zâmbi şi stinse radarul pentru a nu-şi dezvălui propria poziţie.

Încetinind pentru a-i permite lui Hooter să-l ajungă, privi înapoi.

Tovarăşul său era încă în accelerare pentru a ajunge în coada sa, la un kilometru şi jumătate de el.

— Hooter, sunt prieteni. Pune siguranţa la arme; să ne distrăm un pic.

— Rachetele fotonice armate, căpitane.

Tony nu-i permise să întindă prea mult coarda. Începu manevra pentru a coborî avionul, deoarece la cotă mică era greu să-l depisteze careva. Hooter îl imită.

— Înţeles. Să începem spectacolul.

Distanţa se redusese la cincisprezece kilometri. Tony aprinse din nou radarul; pe HDD apăru un nou cerculeţ, care indica poziţia avioanelor ce se apropiau cu cinci sute de noduri. Cu o comandă mişcă HUD-ul la stânga, în afara liniei de zbor. Ar fi fost foarte greu să lovească ţinta, dar Tony era expertul în arme din toată escadrila, şi avea sarcina să-i înveţe şi pe alţii.

Deodată, în jurul cerculeţului, apăru un pătrăţel: radarul locase primul avion din cealaltă grupă. Tony alese AIM-9 Sidewinder în capătul aripii din stânga şi avu

[7]Note: [7] Dogfight – luptă „corp la corp” între avioanele de vânătoare.

satisfacţia de a auzi în cască un zumzet. Senzorul cu infraroşii al rachetei se aliniase pe ţintă; acum îi facea cunoscut acest lucru cu un semnal acustic. Pe HUD apăru scris foc; Tony apăsă butonul.

Era o rachetă de antrenament, fară cap exploziv şi fară motor: nu se desprinse de pe avion. Dar dacă ar fi fost o rachetă adevărată, ţinta ar fi fost scoasă din luptă. Tony zâmbi. Ca probă, la întoarcerea din misiune, înregistrarea video ar fi arătat toate datele din HUD.

Acum cele două avioane ce se apropiau erau pe deplin vizibile: zburau către el pe fondul înstelat.

Tony transmise pe frecvenţa escadrilei:

— Către conducătorul Falcon îndreptat spre sud lanţul Alpha, aici Bluejay Unu. Te-am lovit.

Pe circuit era perfect audibil zumzetul rachetei.

Nu răspunse nimeni, dar cele două aparate virară către ei. Tony reacţionă şi transmise:

— Burner (postcombustie).

Dădu la maxim alimentarea şi, când auzi mugitul turbinei, trase manşa.

Aparatul F-16 Falcon este unul dintre cele mai agile aparate din lume. Printre virtuţile sale se află şi un motor care asigură o forţă la înaintare mai mare decât greutatea avionului. Asta înseamnă că poate face multe lucruri interesante, precum accelerarea în timpul urcării pe verticală.

Tony depăşi rapid cota la care se găseau adversarii, aflaţi încă în viraj. Făcu mintal un calcul şi roti uşor în jurul axei proprii avionul, pentru a ajunge „în faţa” adversarilor, care acum erau sub el. Hooter îi rămase alături ca şi cum ar fi fost lipit de aripa lui.

Aparatul ajunsese la partea superioară a „cercului morţii”: Tony zări un orizont întunecat ce se înălţa în spatele său. Căută rapid „deasupra” sa şi văzu două punctuleţe luminoase: şi F-16 inamice porniseră post-

combustia, dar era prea târziu. Nu terminaseră încă de virat.

Accelerând la maxim, inseră comanda tunului. În timp ce configurarea radarului trecea pe cea de luptă dogfight, transmise:

— Hooter, cobor ca să lovesc primul aparat.

Pentru a-i da semnal că a primit mesajul, Hooter porni şi opri de două ori micofonul.

Radarul locă imediat ţinta; Tony corectă uşor ruta pentru a o centra cu precizie în reticul. Numără în minte „un cartof, doi cartofi” pentru a da timp giroscoapelor să se stabilizeze după acele manevre. Apăru din nou scrisul FIRE, şi Tony apăsă butonul.

— Şeful Falcon, aici Bluejay Unu. Eşti mort.

În cască îi ajunse vocea excitată a lui Hooter:

— Foarte frumos, Saint. Am putea organiza un spectacol public cu caseta. Fără o vorbă, cele două avioane „inamice” luară înălţime şi se îndepărtară spre destinaţii necunoscute, în timp ce Bluejay se întorceau la bază. Folosirea postcombustiei le afectase sever rezerva de carburant.

— Saint, cine or fi fost ? În aria noastră nu erau prevăzute alte Falcon în noaptea asta.

— Probabil vreun pilot din escadrila 80 care avea sarcina să ne ia prin surprindere. Se aude că şeful armatei ar fi avut intenţia de a face astfel de controale.

Hooter râse.

— Păi dacă o fi mereu aşa, pot să ne surprindă când vor.

— Nici aşa. Puteau să fie inamici adevăraţi. Bine că am aruncat bombele alea. Dacă ne întrerupeau înainte, ar fi trebuit să repetăm misiunea.

— Chiar ! Dar în cazul ăsta, ridicam siguranţa de la tun.

Zece minute mai târziu erau din nou la bază, şi le ajunseră cinci minute pentru a reintra în hangar. Ieşind din habitaclu, Tony avea impresia că stătuse înăuntru un

an de zile. Accelerările de cinci până la şapte G îi smulgeau toată energia.

Era ora 21.30, şi el cu Hooter mai trebuiau să piardă o altă oră pentru a face analiza operaţiei pe care tocmai o încheiasem, înainte de a putea să meargă la culcare. Dar mai existau şi doi bieţi nefericiţi din escadrila 80 care urmau să se culce foarte târziu şi care sigur nu se vor amuza privind caseta video a zborului lor.

14septembrie
Aeroportul internaţional Kimpo, Coreea de Sud

Sublocotenentul Kevin Little era foarte îngrijorat. În ziua aceea — prima sa zi de serviciu activ în Coreea — nimic, absolut nimic nu-i ieşise ca lumea.

Începând cu zborul său către aeroportul din Kimpo, în acea dimineaţă. La Seattle, condiţiile atmosferice nepri-elnice îl împiedicaseră să ajungă la Anchorage pentru a urca în avionul liniilor aeriene coreene, şi fusese obligat să aştepte următorul zbor. Un drum de paisprezece ore, atent programat, se transformase în douăzeci şi patru de ore de coşmar. Fie şi numai asta şi ar fi fost destul de urât. Dar nu reuşise să ia legătura cu biroul mişcări al batalionului din Camp Howze, pentru a-i înştiinţa că urma să întârzie.

Prin urmare, acum că în fine ajunsese la Kimpo, maşina care trebuia să-l ducă la batalion dispăruse demult. Şi la aeroport căpitanul din armata a 8-a care se ocupa de transporturile terestre îl făcea să înţeleagă că în Coreea simpatia era o marfă rară.

— Ascultaţi-mă, domnule sublocotenent Cumtecheamă, mi se fâlfâie că aţi pierdut autobuzul. Abia s-a terminat o alarmă de şase zile şi am alte chestii de făcut decât să caut maşină şi şofer pentru toţi soldaţii neinstruiţi, plângăcioşi şi disperaţi, care apar pe-aci, prin Coreea. De exemplu, trebuie să dorm. Clar ?

Căpitanul vorbea cu voce joasă, dar Kevin era sigur că toţi scribii şi soldaţii care se aflau în încăpere nu pierdeau nici un cuvânt.

Şi atunci ? Îi veni în minte prima sa zi de la cursul de antrenament. La întrebarea căpitanului era permis să se răspundă într-un singur mod.

Kevin luă poziţia drepţi.

— Am înţeles.

Cine ştie pentru ce motiv, căpitanul se roşea la faţă şi continuă în grabă:

— În acest caz, aţi putea să-mi spuneţi unde găsesc un taxi ?

— Doamne, tinere...

Omul mai în vârstă se forţă să nu râdă.

— Nu ştii că americanii, mai ales acum, sunt văzuţi foarte rău prin aceste părţi ? Ai putea găsi un taxi, dar ai ajunge la Pusan, în celălalt capăt al ţării, în loc de Camp Howze.

Se întoarse către un sergent care stătea la câţiva metri de el şi strigă:

— Fergie ! Vezi dacă putem să ajutăm oaia asta rătă-cită ! Azi e ziua în care trebuie să facem pe bonele.

Se întoarse la Kevin.

— Să nu te aştepţi la nimic luxos. Generalul McLaren, care este marele şef aici, în Coreea, nu vrea ca ofiţerii săi să-şi piardă timpul plimbându-se prin peisaj ca bogătaşii străini.

Pronunţat de căpitan cu o puternică inflexiune din Alabama, termenul „bogătaşi” căpăta o notă de adevărată obscenitate.

— Eşti norocos, locotenente: m-ai găsit într-un moment în care mă simţeam cu adevărat plin de compasiune. Acum că am încredinţat cazul tău în mâinile abile ale sergentului Ferguson, am făcut tot ceea ce puteam să fac. Mă scuzi, dar acum am treabă, am o grămadă de documente de examinat.

Şi intră în birou şi închise uşa.

Sergentul Ferguson (un om mic, slab şi pierdut) îi arătă lui Kevin un scaun.

— Mai bine aşezaţi-vă. Cine ştie cât timp ne trebuie. Azi nu prea sunt multe lucruri prin zonă. Dar ceva ar trebui să găsesc eu.

Începu să răsfoiască un maldăr de hârtii de pe un birou.

Kevin se aşeză pe scaun. Doamne, ce încurcătură ! Blocat în Coreea, la mila scribilor armatei. Noul său comandant de batalion probabil îl dăduse deja AFP: absent fară permisiune. Se vedea deja scriind părinţilor săi: „Dragă mamă şi dragă tată, mă întorc în seara asta din Coreea. Trimiteţi scrisorile la Leavenworth, la închisoarea militară”. Îşi sprijini capul de tocul uşii dintre cele două birouri şi tresări.

Din cealaltă parte, căpitanul sforăia.

Pe Autostrada 3
Coreea de Sud

Două ore mai târziu, Ferguson reuşi să-i găsească ceva; Kevin ajunse în cabina unui camion al armatei care trebuia să ajungă în zona demilitarizată. Schimbarea fusului orar începea să-şi facă simţite efectele; era obosit, anchilozat, avea ameţeli, şi şoferul camionului — un caporal cu privirea alunecoasă — părea să se distreze cotind în viteză, schim-bând pe neaşteptate vitezele şi făcând să scrâşnească angrenajele cutiei de viteze.

Omul nici măcar nu-l salutase când se urcase în camion la aeroport, şi Kevin nu ştia cum să se comporte: să-i facă raport pentru insolenţă sau s-o lase baltă ? Poate în Coreea nu se acorda prea multă atenţie la disciplină. Kevin nu ştia.

Pentru a-şi ascunde neplăcerea, privi afară pe fereastră. Se îndreptaseră spre vest, de-a lungul fluviului Han, şi apoi traversaseră Seulul pentru a lua-o în fine pe drumul către nord. Şi Seulul măcar părea un loc interesant. Zgârie-nori moderne, autostrăzi ample care se derulau pe lângă blocuri delicate cu acopriş roşu şi de străduţe strâmte şi întortocheate. Şi oraşul era imens: mult mai mare chiar decât Seattle. Trecu aproape o oră înainte de a lăsa în urmă extinsa periferie orăşenească.

Şi peisajul era deosebit de cel din Statele Unite pe care Kevin îl cunoştea: orezării verzi acoperite de apă, care se întindeau fară întrerupere de la şosea la îndepărtatele lanţuri de munţi de pe lateralele autostrăzii. Autocarul trecea pe lângă sate mici care păreau ieşite din paginile de la National Geographic: căsuţe cu un singur nivel, vopsite în culori închise, cu acoperişuri curbate de culoare portocalie, verde, albastru sau turcoaz. De la autostradă se desfăşurau drumuri înguste de câmpie închise între două şiruri nesfârşite de plopi sau sălcii care tremurau lent în vânt. Kevin începu să se simtă mai bine, dar numai până simţi mirosul. Era un fum ca de cărbune, de benzină cu cifră octanică mică, amestecate cu o substanţă exotică indefinită.

Caporalul râse când îl văzu pe Kevin că strâmbă din nas.

— Dacă vi se pare ciudat, asta e un fel de condiment pentru napalm pe care îl numesc *kimchee*. Îl pun peste tot. Este aşa, un amestec de ardei iuţi, varză, castraveţi, usturoi, ridichi şi alte chestii, le zdrobeşti şi le amesteci pe toate şi le laşi să fermenteze câteva luni bune. Cu un vânt favorabil, mirosul de *kimchee* este capabil să ajungă până

la Honolulu... Dar acum nu este foarte puternic. Cred că putoarea se simte mai bine în iulie şi august, când căldura te ucide de-abinelea.

Fu ultima frază completă pe care Kevin îl auzi spunând pentru tot restul drumului.

Camp Howze
lângă Tongduch'on, Coreea de Sud

Camp Howze era ca toate campamentele armatei. Şiruri de barăci albe, depozite, birouri, aşezate în linii drepte, cu precizie militară. Dar avea ceva diferit faţă de taberele din Statele Unite pe care Kevin le cunoştea. Howze era înconjurat de sârmă ghimpată şi avea trei laterale libere pentru tir; pe lateralele intrării principale erau două buncăre mimetizate[8].

O placă mare explica: CAMP HOWZE — CARTIER GENERAL BATALIONUL 1, REGIMENTUL 39, BRIGADA a 3-a, DIVIZIA a 2-a DE INFANTERIE.

Şoferul se opri în faţa intrării principale şi aşteptă până ce Kevin îşi luă propriul bagaj din spatele camionului. Apoi, fară nici un cuvânt, facu o curbă largă şi se întoarse către apus, către autostradă.

Un sergent ieşi din cabina de control şi se apropie de Kevin.

— Vă prezentaţi la raport, domnule ?

Kevin răspunse afirmativ, căutând în buzunarul gecii pentru a-şi căuta documentele de drum.

— Avionul a întârziat. Trebuia să fiu aici din noaptea trecută.

Sergentul aruncă un ochi pe hârtii.

— Da, domnule. Aveţi ordin să vă prezentaţi de îndată la raport la maiorul Donaldson, vicecomandantul.

---

[8]Note:
[?]Mimetizate – în culori de camuflaj

Kevin îşi privi genţile pe care le lăsase la picioare şi se gândi că ar fi avut nevoie de un duş şi să se radă pentru a căpăta un aspect mai omenesc.

Sergentul zâmbi:

— Cred că ordinul acela nu trebuie luat ad litteram, domnule. Aci la poartă va fi nevoie de vreo jumătate de oră ca să vi se facă hârtiile de introducere în baza de date. Între timp, o să vă ducem la MCG[9].

Sergentul strigă la doi soldaţi care îi priveau din spatele uşii:

— Malloy, Brunner ! Mişcaţi-vă fundurile aici, luaţi bagajele domnului locotenent.

Se întoarse către Kevin.

— Bine aţi venit la Camp Howze, domnule.

Un duş rapid la BOQ — căminul ofiţerilor necăsătoriţi — îl facu să se simtă mai bine, dar când bătu la uşa maiorului Donaldson simţea încă o durere în stomac.

— Intră.

Deschise uşa, intră, se apropie de biroul lui Donaldson şi luă poziţia drepţi.

— M-am prezentat la ordinele dvs, domnule.

Ce naiba îi tremura aşa vocea de câte ori încerca să ia o postură marţială !?

Maiorul Colin Donaldson, un om nu prea înalt, cu o faţă pătrăţoasă, îl privi atent pe Kevin câteva momente, cu indiferenţa studiată a unuia care priveşte calul pe care îi va veni vreodată cheful să-l cumpere. Kevin avu impresia că este examinat cu raze X. Se întrebă ce o fi văzut celălalt.

Ştia că nu este un tip prea înalt: avea o statură medie, nimic mai mult. Şi chiar dacă la cursul de ofiţeri îl ţinuseră în formă cu exerciţiile şi marşurile prelungite, moştenise de la tatăl său tendinţa de a se îngrăşa, în afară de păr şi de ochii limpezi. Tatăl său nu câştiga în greutate pentru că

---

[9] MCG - Mobile Command Group

muncea mult, de dimineaţa până seara, în ranchul lor din statul Washington.

Deranjat de examenul lui Donaldson, Kevin rămase împietrit în poziţia drepţi, fară a ceda tentaţiei de a-şi arunca ochii pe hărţile geografice şi pe lucrurile personale de care era plin biroul maiorului. Nu era momentul potrivit să-şi exteriorizeze propria curiozitate. Unul din puţinele lucruri pe care le învăţase la cursul de ofiţeri era că ai întotdeauna de câştigat dacă stai cuminte şi tăcut. Îl învăţaseră chestia asta o serie de instructori întotdeauna foarte nervoşi, în decursul a trei serii de cursuri de vară de antrenament de bază şi de cursuri avansate.

Curiozitatea, inteligenţa şi o oarecare sete de aventură, iată de ce Kevin nu era acasă la el, ca să mâne vacile de pe o colină pe alta. Dacă ar fi fost la fel ca cei de-o vârstă cu el din Ellensburg, nu ar fi avut niciodată dorinţa de a merge la colegiu. Fără această dorinţă nu s-ar fi înrolat în armată, care l-ar fi trimis la colegiu pe propria cheltuială. Şi acum, obligaţiile sale către unchiulSam[10] îl făcuseră să ajungă în acea bază militară, la puţini kilometri sud de zona demilitarizată.

În parte, chestia asta îl rodea încă. Când se înrolase nu se gândise deloc că va ajunge în Coreea; ordinul de a se prezenta acolo fusese un şoc şi o deziluzie. Dar o parte din el era excitată: acel loc era fară nici o îndoială mai interesant decât alte locuri uitate de Dumnezeu, în Texas, în Tennessee şi în Georgia, unde ajunseseră mulţi dintre tovarăşii săi de cursuri.

După un timp care i se păru o eternitate, maiorul Donaldson se ridică de pe scaun şi se apropie de el, întinzându-i mâna.

— Pe loc repaus, locotenente. Nu am intenţia să te muşc.

---

[10]Note:
[?] Unchiul Sam - (inițialele U.S.) este nickname-ul obișnuit pentru Guvernul S.U.A.

Ii strânse mâna, îi arătă un scaun şi se aşeză la rândul său pe marginea biroului.

Kevin crezu necesar să-şi explice întârzierea:

— Domnule, regret că nu am sosit la timp, dar ştiţi, avionul meu...

Donaldson îl întrerupse.

— Nu-ţi face probleme, locotenente. Nu pretindem ca ofiţerii noştri să nu ţină seama de timp, de liniile aeriene. Azi dimineaţa ne-au sunat de la Armata a 8-a ca să ne informeze ce ţi s-a întâmplat.

Se întrerupse pentru câteva clipe.

— Dar să nu crezi că de aici înainte vor fi tolerate alte întârzieri. Aştept ca plutonul tău să se mişte când spun „mişcaţi-vă" şi că săriţi când dau ordinul să săriţi. Clar ?

Kevin facu semn că înţelesese.

— Bine.

Donaldson luă un dosar şi începu să-l răsfoiască. Nu era prea mult de citit.

— Văd din notele despre tine că cunoşti ceva limbi. Coreeana, sper.

Kevin răspunse cu amărăciune:

— Nu, domnule. Am studiat germana... nu mă aşteptam să...

Se gândi că era mai bine să nu termine fraza.

Donaldson îl privi, cu un aer vizibil vesel.

— Nu te aşteptai să sfârşeşti în Coreea, locotenente ?

— Păi... nu, domnule. Cerusem să fiu repartizat la serviciul de informaţii, în Germania.

Donaldson clătină din cap.

— Să clarificăm un lucru. Ai studiat ani de zile germana şi probabil te-ai documentat în mod aprofundat asupra politicii şi culturii germane. Şi atunci te aşteptai ca armata să te trimită acolo ?

Maiorul puse pe birou dosarul lui Kevin.

— Bine ai venit în adevărata armată, locotenent Little. Îţi voi dezvălui un secret pe care toţi îl cunosc. Armata se

mişcă într-un fel misterios. Nu ne trimite în locul unde am vrea să ajungem, şi nici măcar în cel mai potrivit pentru noi. Ne trimite în primul loc unde este necesară o persoană.

Pe neaşteptate, Donaldson se ridică şi se apropie de o hartă a Coreei de Sud. O ciocăni de câteva ori cu degetul.

— Şi aici ne trebuie una, locotenente. Din întâmplare, aici în bază ne lipseşte un comandant de pluton. Asta va fi deci munca ta pentru următoarele douăsprezece luni. Ai înţeles ?

— Am înţeles, domnule. O să fac cum pot mai bine.

Donaldson îşi regăsi zâmbetul.

— Sunt sigur de asta. Acum, hai să-ţi spun câte ceva despre misiunea ta.

Se aşeză în dosul biroului.

— Îţi încredinţez Plutonul al doilea din Compania A. Vei fi sub comanda căpitanului Matuchek, care este un ofiţer excelent: dacă te vei ridica la nivelul lui, vei ajunge departe. Şi dacă te vei ţine departe de necazuri şi de lista mea neagră... care sunt lucruri de evitat...

Îi întinse lui Kevin un dosar foarte voluminos.

— Acestea sunt informaţiile despre oamenii pe care-i vei comanda. Învaţă să-i cunoşti. Trebuie să ştii în care să ai încredere şi pe care să-i supraveghezi. Dar să nu uiţi, alea sunt numai nişte hârtii. Nu explică situaţia reală. Învaţă să-i cunoşti pe oameni aşa cum sunt în realitate, nu ca în hârtii, şi va fi foarte bine.

Kevin nu ştia ce să răspundă; se limita să dea din cap de jos în sus şi de sus în jos... precum acei câini de plastic pe care lumea îi punea la luneta maşinilor.

Apoi înălţă privirea când auzi întrebarea lui Donaldson:

— Acum, spune-mi, care este persoana care poate să te ajute cu informaţiile care îţi trebuie, şi în general care să se asigure că te vei comporta ca un adevărat locotenent ?

Părea un fel de test, dar destul de simplu.

— Căpitanul Matuchek, domnule.

— Nu, nu. Căpitanul are chestii mai importante de făcut decât să se îngrijească de tine. Nu, omul pe care trebuie să te bazezi este sergentul. Şi tot el este omul care are toată experienţa necesară şi care ştie tot ce trebuie ca să te împiedice să faci vreo tâmpenie. Şi aici e tot norocul tău. Sergentul Pierce este un soldat excelent, unul dintre cei mai buni. Este un om cu o mare experienţă de luptă. A făcut două sezoane în Vietnam. Pentru asta va trebui să asculţi atent „sugestiile” lui Pierce. Într-o încăierare ar putea să-ţi salveze plutonul.

— Şi... poate şi pielea...

Maiorul se ridică.

— Bine, locotenente, am vorbit deja cam mult.

Privi ceasul.

— E ora unsprezece şi douăzeci şi cinci. Oamenii tăi nu se vor întoarce de la poligon înainte de trei. Mănâncă ceva, studiază dosarul şi apoi mergi să faci cunoştinţă cu ei. Întrebări ?

Kevin ar fi avut una, dar nu i se părea momentul potrivit pentru a se informa asupra paşilor necesari pentru a obţine transferul. Făcu semn că nu, luă sub braţ dosarul şi-şi salută superiorul.

Donaldson îl salută alene şi-şi lăsă ochii pe documentele de pe birou. Dar, când Kevin ajunsese la uşă, îi vorbi din nou:

— Încă o chestie, domnule locotenent. Uită toate tâmpeniile pe care te-au învăţat la cursul de elevi ofiţeri. N-or să te ajute de nici o culoare când e vorba de adevăraţii soldaţi.

Sediul Plutonului 2
Camp Howze

În afara ofiţerului comandant, un pluton de infanterie american este compus din patruzeci şi cinci de oameni, şi toţi cei patruzeci şi cinci erau aliniaţi în aşteptarea lui, când Kevin Little intră în construcţia care adăpostea plutonul al doilea (Compania A, Batalionul trei, Regimentul treizeci şi nouă de infanterie).

„*Atenţiune !*” O comandă puternică îi facu pe soldaţi să înlemnească şi aproape îi provocă lui Kevin un stop cardiac. Îşi propusese să intre cu calm şi să-i vorbească sergentului înainte de a prelua comanda. Planul A se dusese de râpă. Din păcate nu avea şi un plan B.

Un uriaş cu insemne de sergent făcu un pas înainte şi îl salută.

— Fiţi bine venit la plutonul al doilea, domnule. Sunt sergentul Harry Pierce.

Pierce era mai înalt decât Kevin şi probabil cântărea cu douăzeci de kilograme mai mult decât el: toate din muşchi. Avea părul înspicat, dar tuns atât de scurt încât abia se vedea.

Kevin ştia că nu poate să rămână cu gura căscată la nesfârşit ca un idiot.

— Mulţumesc, sergent. Ah...

Doamne, ce-or fi aşteptat de la el, un dicurs ?

Pierce îl întrerupse.

— Doriţi să faceţi inspecţia plutonului, domnule ?

Din tonul vocii era clar că era vorba despre una din acele „sugestii” despre care vorbise Donaldson, şi Kevin îi fu recunoscător. Sergentul părea că face tot ce era mai bine pentru a evita să-l pună în postura unui prost.

Kevin aprobă, încercând să se comporte ca şi cum preluarea comenzii unui pluton era pentru el o chestie pe care o făcea în fiecare zi.

— Da, sergent, asta voi face.

Doamne, ce frază pompoasă. Bine, era suficient să-l urmeze pe Pierce.

Sergentul îl conduse de-a lungul şirului de soldaţi aliniaţi. Nume şi feţe trecură aşa repede prin faţa lui, că Kevin reuşi să-şi amintească cu greu abia una din zece. Fruntaşul Donnelly, comandantul grupei întâi caporalul Kostowitz, soldatul Simpson, adjunctul de transmisiuni radio caporalul Jones, comandantul grupei arme grele caporalul Ramos...

Echipamentul părea în condiţii foarte bune, chiar dacă Kevin nu ar fi ştiut să distingă o puşcă în ordine perfectă de una care fusese doar lustruită pentru inspecţie. Dar sergentul, care-şi cunoştea meseria, nu-şi notase nici un nume; prin urmare totul trebuie să fi fost în ordine.

Mai rămânea să inspecteze un lucru; ajunşi la coada şirului, Kevin se întoarse către Pierce.

— Aş vrea să arunc o privire asupra APC-urilor, sergent. Sunt parcate în hangar ?

Kevin auzi că cineva din plutonul său râse; sau poate era o tuse. Roşi. Ce greşeală făcuse ?

Pierce privi ameninţător spre oamenii săi şi spuse cu voce joasă:

— Nu avem transportoare de trupe blindate, domnule. Batalioanele Brigăzilor a doua şi a treia, aici în Coreea, sunt simple forţe pedestre. Avem camioane pentru a ne duce în Zonă, dar în rest aici se merge pe jos, ca pe timpuri.

Fir-ar să fie ! Şi doar citise chestia asta în instrucţiunile pe care i le dăduseră în Statele Unite, dar mai apoi uitase.

— Aşa e. Probabil pentru că va trebui să luptăm din bunkere şi din celelalte fortificaţii ale ZD... dacă o fi nevoie să luptăm.

Phii, ce mai frază de adevărat militar de profesie !

Pierce îl privi calm.

— Da, domnule. Este unul dintre motive. De altfel, acele vehicule nu sunt în stare să traverseze orezăriile şi să se caţere pe aceşti munţi foarte abrupţi.

Kevin aprobă, ca şi cum Pierce ar fi confirmat pur şi simplu ceea ce el ştia deja. Avea totuşi neplăcuta impresie că nu reuşise să înşele pe nimeni, şi cel mai puţin dintre toţi pe sergent.

Mai bine să iasă din situaţia asta, înainte de a mai da dovezi despre neştiinţa sa.

— Bine, sergent, plutonul mi se pare în condiţii bune. Continuaţi cu programul obişnuit al zilei. Să vii în seara asta la mine să facem programul pentru zilele următoare.

Pierce îl salută. Apoi se întoarse către soldaţi, care rămăseseră smirnă.

— L-aţi auzit pe domnul locotenent. Ştiţi ce trebuie să faceţi. Liber !

Soldaţii se întoarseră la sarcinile lor. Imaginea de ordine şi de unitate dispăru într-o fracţiune de secundă; plutonul deveni un grup de indivizi în mişcare care din întâmplare erau îmbrăcaţi în acelaşi fel.

Kevin privi în jur, încercând să-şi ascundă propria nesiguranţă. Nu era pregătit pentru situaţia aceasta. Locul său era la un birou, în vreo bază germană, unde să evalueze rapoartele serviciului de informaţii provenind de dincolo de cortină. Coreea nu se vedea deloc în planurile sale.

Nu era deloc drept. Se înrolase pentru a frecventa colegiul şi pentru a vedea lumea. Nu pentru a face o figură de tâmpit în faţa unei grămezi de soldaţi de profesie foarte duri şi superantrenaţi. Şi i se părea că nu făcuse decât asta până la acel moment.

Reflecţiile îi fuseră întrerupte de vocea profundă a lui Pierce.

— Nu vă faceţi probleme, domnule. Este mai uşor decât pare la prima vedere. Aveţi nişte soldaţi foarte buni. I-am făcut să transpire muncind, dar sunt pregătiţi pentru orice.

Kevin fu de acord. Oamenii săi puteau fi pregătiţi. Dar el nu era deloc.

6

Raportul

19 septembrie
Washington

Mica încăpere unde se ţineau şedinţele era plină de fum, şi Fowler, cu ochii lăcrimând, se întreba de ce atâta lume din serviciile de informaţii se încăpăţâna încă să fumeze. Din cauza nervozităţii sau pentru a-şi da aere de duri ?

Prin pâcla aceea deasă de-abia se distingea ceasul de pe perete. Era fix cinci după amiază. Dincolo de pereţii acoperiţi cu panouri din lemn, dincolo de balconaşele în stil victorian ale vechiului edificiu al executivului, străzile Washingtonului se umpleau în acel moment de zeci de mii de funcţionari ministeriali care se întorceau acasă, luptând cu un trafic care pe fiecare zi părea din ce în ce mai haotic. Fowler zâmbi în sinea sa. Măcar orele suplimentare îl ajutau să evite şederea la volanul unei maşini blocată într-un ambuteiaj.

Se uită la persoanele aşezate împrejurul mesei. Aproape toţi membrii grupului de lucru pentru situaţia coreeană sosiseră. La început Mike Dolan de la CIA, un irlandez din Boston mai înalt decât media, cu păr negru ca noaptea, nasul coroiat şi un zâmbet ironic. Avea mai mult aerul unui boxer decât al unui spion, dar Fowler avea bănuiala că chestia asta nu-i displăcea deloc. Opus acestuia, cu coloritul său roşcat şi cu pipa sa, Alan Voorhees arăta exact ceea ce era: un academician trecut

la cariera de funcţionar al Ministerului Comerţului, inclusiv cravata elegantă şi mapa de piele plină de documente.

În acel moment, Voorhees vorbea cu cu un bărbat de culoare, rigid şi drept de parcă înghiţise un baston, care nu putea fi deloc confundat cu vreun birocrat: chiar şi în costum la două rânduri, generalul de brigadă Dennis Scott părea îmbrăcat în uniformă. Fowler ştia că reprezentantul Agenţiei de Informaţii a Apărării avea aproape cincizeci de ani, dar numai câte un fir de păr alb îi trăda adevărata vârstă. Pe terenul de squash, din apropierea casei sale din Falls Church, Scott îi bătea regulat pe tinereii din ministerul său.

Micul Carleton Pickering de la Agenţia pentru siguranţa naţională era cu greu zărit în spatele lui Scott. Ochii vioi ai lui Pickering, sprâncenele sale stufoase, vocea joasă şi precisă erau de mulţi ani un punct de referinţă în serviciile de contraspionaj. Minusculul analist avea o abilitate teribilă de a prinde din zbor cea mai mică informaţie şi apoi să tragă din aceasta o descriere plauzibilă a intenţiilor inamicului, a acţiunilor sale şi puterilor acestuia.

Uşa se închise cu un zgomot înfundat în spatele reprezentantului Pentagonului, un tip masiv, căpitan de vas, numit Ted Carlson. Omul se îndreptă către cuierul din colţ îşi scoase impermeabilul de pe care se scurgea apa şi bereta acoperită cu o folie de plastic. Câteva picături căzură pe covor şi Carlson zâmbi către colegii care îl priveau consternaţi. Apoi se aşeză alături de Fowler.

Mai lipsea doar o persoană. Tolliver, tânărul reprezentant al Departamentului de Stat, era din nou în întârziere, ca întotdeauna. Fowler sunase deja la biroul acestuia, dar secretara îi spusese că se afla în altă reuniune foarte importantă şi că nu credea că va ajunge la timp. Ei bine, Fowler nu intenţiona să se joace de-a baba oarba.

Pianotă un pic pe masă întrerupând bârfele liniştite ale celorlalţi.

— În seara asta avem multe documente de analizat, domnilor. Aş zice să începem. Şi eu m-aş bucura să ajung acasă înainte de miezul nopţii.

Generalul Scott râse.

— Nu-l aşteptăm şi pe tânărul nostru amic de la Foggy Botlom ?

Nu părea dezamăgit că nu se întâlneşte cu cel numit.

Pickering zâmbi.

— Nu cred că Tolliver va reuşi să ajungă la timp. Se pare că secretarul i-a încredinţat o nouă misiune: acum lucrează la masa americană.

Toţi izbucniră în râs. Era o glumă veche, dar mereu adevărată. Fiecare „masă” din Departamentul de Stat urma interesele unei anume naţiuni. Şi celelalte ministere şi celelalte agenţii care aveau în responsabilitate politica externă regretau că la departament nu exista şi o organizaţie asemănătoare care să protejeze interesele americane... interese care, după părerea lor, uneori erau neglijate de către diplomaţii în pantaloni raiaţi de la Foggy Bottom.

Fowler îl privi pe reprezentantul CIA.

— Mike, începi tu ?

Când organizase grupul, îi ceruse lui Dolan să-l informeze regulat asupra întâmplărilor din Seul. Era persoana cea mai indicată pentru a face asta. Toţi cei prezenţi aveau o bună experienţă a situaţiilor politice şi militare asiatice, dar CIA dispunea de informaţii mai bune.

Dolan stinse ţigara.

— Da. Am primit un telex de acolo, cu puţine minute înainte de a-mi părăsi biroul. Pe străzi situaţia este încă liniştită. Dar nu va dura mult. Serviciul de informaţii coreean spune că studenţii au în program noi demonstraţii. Şi asta este confirmat şi de agenţii noştri. Guvernul a trimis poliţia în Universitate, dar capii Mişcării studenţeşti s-au ascuns.

Dolan îi pasă lui Fowler câteva hârtii: telexul pe care îl recenzase.

— Şi comunicatul oficial asupra masacrului, aşa cum ni se promisese ?

Voorhees părea cu adevărat convins că putea să rezolve orice problemă.

Dolan pufni în semn de dispreţ

— Sursele noastre spun că va fi emis mâine. Dar cu siguranţă nu va schimba situaţia.

Privi către Fowler.

— Exact cum ai prevăzut, Blake. Se pare că vor să lovească în cine ştie ce ofiţer subaltern din poliţie, care ar fi dat ordinul să se tragă. Şi care, în modul cel mai potrivit, şi-a găsit moartea în înfruntare.

Toţi membrii grupului râseră, cu amărăciune.

— Şi în caz că nu va fi acceptată această explicaţie, se va anunţa în acelaşi timp demisia ministrului de interne. După câte se pare, acesta a acceptat rolul ce ţap ispăşitor.

Generalul Scott îşi drese vocea.

— Fir-ar să fie, nici măcar această demisie nu va mulţumi pe toată lumea. Îl cunosc pe vicele acelui om: are un cap mai pătrat decât al şefului său. Probabil el este cel care a ordonat poliţiei să împrăştie pe demonstranţi cu forţa.

Dolan încuviinţă.

— Este exact cum spui tu, Denny. Şi studenţii şi capii opoziţiei o ştiu foarte bine. Necazul este că în acest punct vor o predare fără condiţii din partea guvernului, care, de partea sa, nu intenţionează deloc să ridice steagul alb.

Toţi înţelegeau perfect semnificaţia acestor cuvinte. Noi demonstraţii şi probabil din nou sânge.

Fowler oftă.

— De acord. Prin urmare, analiza noastră a propunerii legii Barnes devine şi mai importantă. Biroul afacerilor legislative al executivului este convins că nu va ajunge

niciodată la vot, dar propunerea a primit deja din partea presei mai multă consideraţie decât era prevăzut.

Îşi aruncă ochii pe notiţele sale.

— Printre altele, am aflat azi după amiază că Comisia afacerilor externe a Camerei intenţionează să o discute mâine dimineaţă.

Ceilalţi îşi îndreptară spinările. Avizul comisiei era lucrul cel mai important. Audierile nu contau prea mult; adevărata muncă se desfăşura în timpul analizei.

— Doamne, dar repede se mai mişcă, nu ?

Căpitanul Carlson părea îngrijorat.

— Lasă, Ted. Ştii cum este Comisia pentru afaceri externe. Dacă ăia s-ar înclina un pic mai la stânga, ar cădea la pământ

Comentariul lui Scott fu primit cu murmure aprobative.

Generalul continuă:

— Şi ştim cu toţii că Barnes şi nemernicul ăla de Dugan sunt aşa.

Incrucişă două degete pentru a arăta cum erau preşedintele Comisiei pentru comerţ şi cel de la Comisia pentru afaceri externe.

Fowler şi colegii săi încuviinţară. Barnes şi Dugan aparţineau aceleiaşi aripi a partidului lor şi se ţineau alături de ani de zile. Aşa cum era de prevăzut, îşi făcuseră adesea câte un favor, şi acelaşi lucru se putea aştepta şi din partea altor aripi din senat. Din fericire, totuşi, propunerea trebuia să mai treacă pe la comisiile forţelor armate din ambele camere ale parlamentului, şi acele comisii — chiar dacă erau mai puţin conservatoare ca în trecut — erau mai apropiate de dreapta decât de stânga.

Lucru bun de ştiut, dar care nu îi ajuta desigur să întocmească, pentru uzul preşedintelui, un raport plauzibil şi concordant asupra proiectului de lege.

Fowler privi ordinea sa de zi.

— De acord. Punctul următor. Sancţiunile comerciale cerute de amicul nostru Barnes. Am examinat deja consecinţele pentru comerţul nostru. Dar întrebarea crucială este aceasta: sancţiunile îşi vor ajunge scopul ?

Îşi privi camarazii aşezaţi în jurul mesei.

Voorhees îşi scoase pipa din gură.

— Vrei să spui dacă vor conStrange guvernul sud-coreean să facă reformele ?

Reprezentantul Ministerului Comerţului îşi lipi spinarea de spătarul scaunului.

— Nu. Nu ştiu cum gândiţi voi, dar mie nu mi se pare posibil. Coreenii sunt prea orgolioşi. Pentru ei, a ceda în faţa lui Barnes ar fi ca o înfrângere în război.

Dolan fu de acord cu el, poate pentru prima oară.

— Drace, sud-coreenii sunt mai încăpăţânaţi decât nemernicii ăia de sudafricani. Nici măcar în vis nu vor gândi să se supună ameninţărilor Congresului american.

Lăsându-i pe ceilalţi să discute, Fowler îşi aruncă ochii din nou pe însemnările sale. Tot ceea ce văzuse în cursul anului de perfecţionare petrecut la Seul confirma cuvintele lui Dolan. Şi consecinţele erau extrem de neliniştitoare. Dacă propunerea lui Barnes ar fi fost aprobată, sud-coreenii nu s-ar fi mulţumit să cedeze înainte de intrarea în vigoare a sancţiunilor. Ar fi căutat să le suporte Strangând din dinţi... şi cu un cost catastrofic pentru economia lor.

În ultimii ani, sud-coreenii acumulaseră o datorie externă de mai mult de patruzeci de miliarde de dolari pentru modernizarea ţării. Cu acei bani făcuseră un adevărat miracol economic: autostrăzi, fabrici ultramo-derne, universităţi, toate infrastructuri ale unui stat industrial puternic. Dar era un miracol economic bazat pe un singur sprijin, nu foarte sigur: exporturile.

În 1984, o treime din produsul intern brut sud-coreean provenea din exporturi. Pentru a-şi achita datoria externă,

Coreea de Sud ar fi trebuit să mai vândă încă mulţi ani de-acum încolo surplusul produselor sale către restul lumii.

Dacă sancţiunile comerciale ale lui Barnes ar fi intrat în vigoare, Coreea de Sud ar fi pierdut de la o zi la alta cea mai mare piaţă comercială a sa. Şi Fowler ştia că chinezii şi japonezii ar fi urmat imediat exemplul american în a impune taxe de import pe produsele coreene. Şi acele guverne erau obligate să înfrunte grupuri de presiune parlamentare similare cu cele prezente în Congresul Statelor Unite, şi aveau tendinţa de a ceda mult mai uşor cerinţelor acestora.

Şi, spre deosebire de cazul Africii de Sud, Iranului şi Libiei, unde sancţiunile comerciale dăduseră un faliment total, Coreea de Sud nu producea nici un produs de neînlocuit. Fabricile sale prosperaseră producând automobile, computere şi ambarcaţiuni la preţuri inferioare celor ale concurenţilor. Dar nu s-ar fi prăbuşit niciodată economia unei naţiuni din imposibilitatea cumpărării televizoarelor Samsung sau a automobilelor Hyundai.

Fowler se încruntă. Riscul economic pentru Coreea de Sud era clar. Ce s-ar fi întâmplat cu economia unei ţări bazate exclusiv pe exporturi, dacă restul lumii ar fi încetat brusc să mai cumpere produsele acesteia ? Nimic bun, desigur.

Trecu la pagina a doua a notiţelor sale şi în acelaşi timp aruncă o ochiadă la ceas. Şedinţele acelea se terminau repede, dacă nu erau obligaţi să asculte peroraţiile domnului Tolliver de la Departamentul de Stat. Poate în viitor o să uite să-i spună lui Kate să-l mai cheme pe Tolliver. Ideea era foarte bună: Fowler ştia că cu greu ar fi putut să-şi reprime dorinţa asta.

— Am văzut nota în care Ted analiza partea din propunerea lui Barnes în care se cere retragerea forţelor noastre din Coreea de Sud. Susţine că ar fi dificil, dacă nu imposibil, să se respecte timpii prevăzuţi pentru îmbarcare. Are cineva observaţii de făcut ?

Toţi clătinară din cap, dar Carlson vru să adauge o precizare ulterioară celor scrise deja în raportul său:

— Să nu uităm că ar fi şi formidabil de costisitor. Este vorba de a muta dintr-o parte în alta a Pacificului trei brigăzi de avioane de luptă, şase batalioane de artilerie, baterii SAM, elicoptere şi o întreagă divizie de infanterie.

Scott pufni.

— Doamne. Asta va cere o mare parte din posibilităţile noastre de transport maritim şi aerian.

Carlson aprobă.

— Biroul meu studiază încă problema. În câteva zile vom avea cifrele exacte.

Fowler îşi notă ceva.

— De acord. Din cauza aceasta, probabil nu vom reuşi să ne retragem forţele în termenele prevăzute şi chestia asta ne va costa scump. Pe de altă parte, trebuind să ducem în acea zonă nave şi avioane pentru a transfera tmpele, vom diminua capacitatea de a răspunde rapid la eventuale crize în restul lumii.

Ridică privirea.

— Sunteţi toţi de acord cu acest rezumat al situaţiei ?

Mike Dolan răspunse pentru toţi:

— *Ugh*, omul alb de la Consiliul de siguranţă zice adevărul.

Fowler zâmbi. Putea conta oricând pe Dolan, care nu-şi dădea aere ca preşedinte al grupului. Lăsă stiloul jos.

— Asta e gata atunci. Dar ce îmi pot spune fraţii mei indieni despre consecinţele militare, după retragerea trupelor Marelui Şef Alb din Coreea ?

Deodată, toţi redeveniră redeveniră serioşi.

Primul care vorbi fu generalul Scott.

— Ar fi o greşeală blestemată... fară „dacă” şi fără „dar”.

— Nu mi se pare, Denny — obiectă Voorhees, clătinând din cap. Acolo noi avem patruzeci de mii de oameni. Sigur,

este o cifră frumoasă. Dar sud-coreenii au şase sute de mii. Nu mai au nevoie de noi pentru a menţine pacea.

— Aiurea.

Scott nu îndrăgea jumătăţile de măsură.

— Militarii coreeni sunt duri în bătălie. Ba chiar sunt foarte duri. Dar bastarzii de dincolo de ZD sunt la fel de duri, şi dacă stau liniştiţi, asta este dintr-o singură cauză. Deoarece ultima oară când au încercat să invadeze Sudul i-am expediat înapoi dincolo de paralela treizeci şi opt, cu şuturi în fund.

Blake era de acord cu generalul, chiar dacă ştia că Scott neglijase câteva amănunte importante, ca, de exemplu, că avuseseră nevoie de trei ani de bătălii grele şi mai mult de cincizeci de mii de morţi americani pentru a încheia un armistiţiu (cu multe violări) de-a lungul liniei de încetare a focului. Voorhees, totuşi, nu părea convins.

Interveni Dolan.

— Ascultă, Alan, necazul e că ameninţarea militară dinspre Coreea de Nord a crescut destul de mult, în ultimii ani. La Pyongyang se întâmplă o mulţime de chestii de care trebuie să ne îngrijorăm.

— Dă-mi un exemplu. Şi nu veni să-mi spui că sunt informaţii secrete. Toţi membrii acestui grup au acces la informaţiile care sunt sub cheie.

Dolan îl privi cu calm.

— Bine. De exemplu, faptul ca sovieticii continuă să furnizeze nord-coreenilor avioane de luptă din cele mai modeme. Sau că nord-coreenii dispun acum, pentru prima oară, de blindate moderne, de artilerie radar şi de rachete sol-sol. Sau că şeful întregului balamuc nord-coreean, Kim Il-Sung, a dat sovieticilor permisiunea de a survola teritoriul naţional şi le-a deschis porturile, chestie pe care le-a refuzat-o mereu în ultimii treizeci de ani.

— Haide, haide — râse Voorhees, cu un pic de nervozitate. N-o să vii iar cu lozinci de genul tâmpeniei ăleia alarmiste: „Vin ruşii ! Vin ruşii !”. Nimeni nu te-ar

mai crede. Ce confirmări ai ? Vreau să zic, poţi afirma că nu sunt doar zvonuri aruncate de contraspionajul sud-coreean pentru ca noi să continuăm sprijinul pentru Coreea de Sud ?

Fowler simţi că trebuia să intervină.

— În parte da, probabil. Dar nu toate. Sateliţii noştri au fotografiat noul material descărcat în porturile nord-coreene, şi în preajma Coreei de Nord a crescut prezenţa navelor şi avioanelor sovietice.

Se întrerupse o clipă.

— Aşa am aflat că îşi întăreşte sensibil puterea sa militară. Din păcate, nu avem informaţii sigure asupra scopului în care şi-a procurat armamentul. Asta e partea proastă. Cunoaştem forţa Nordului, dar nu şi intenţiile sale. Trebuie să fim gata pentru ce este mai rău.

Îl privi pe Dolan.

— Agenţia ta nu a reuşit să implanteze nici un agent în Coreea de Nord, nu-i aşa ?

Dolan clătină din cap.

— Nu. Nu avem nici măcar un om în teritoriul nord-coreean. Ţara aia este prea înregimentată, prea paranoică pentru a putea planta un spion. Decenii de-a rândul am lucrat împreună cu NSP pentru a infiltra un om, dar n-am avut succes. Agenţii intră în teritoriul nord-coreean... şi nu mai ies de-acolo.

Scott adeveri.

— Exact. Singurele informaţii pe care le primim de la Phenian ne vin de la firmele japoneze care fac comerţ cu nord-coreenii. Şi în general nu reuşim să avem confirmări.

Venise momentul să se tragă concluziile. Fowler îşi încrucişă privirea cu Voorhees.

— Atunci, ceea ce avem în faţă, Alan, este o ţară care este deja militarizată mai mult decât o cere raţiunea. O ţară care mai mult ca sigur achiziţionează noi arme. O ţară care are în spate o carieră de peste patruzeci de ani

de agresiuni, omoruri, acte de terorism. Cum ar trebui să interpretăm aceste fapte ?

Fowler observă cu atenţie faţa lui Voorhees. Părea că ex-academicianul începea să aibă oarece dubii. Bine. Trebuia să-l convingă că ameninţarea militară risca să crească după retragerea eventuală a unor forţe militare, cerută de Barnes. Dacă nu reuşeau să-l convingă, Voorhees ar fi sugerat superiorului său, secretarul de la Comerţ să nu aprobe raportul grupului. Şi asta nu i-ar fi plăcut deloc lui George Putnam. Şi, lucru şi mai important, ar fi putut conduce administraţia, încă o dată, la a răspunde în mod neuniform la o propunere de lege a Congresului.

Fowler îl privi pe Dolan.

— Poate îi arăţi lui Alan cea mai recentă evaluare a voastră asupra potenţialului militar nord-corean.

Dolan încuviinţă, cu un zâmbet larg.

— Desigur.

Se întoarse către Voorhees.

— Voi fi încântat să-ţi dau dosarul, când vrei să-l studiezi.

Voorhees privi împrejur. Îşi dădea seama că este în minoritate, iar Fowler îi oferise deja o ieşire onorabilă. Încuviinţă.

— De acord. Mă voi uita. Dacă ceea ce spuneţi voi despre ajutorul sovietic către forţele armate nord-coreene e adevărat...

Se întrerupse.

— Şi eu cred că o retragere a forţelor americane ar putea cauza probleme.

Fowler se abţinu cu greu să nu zâmbească. Învinseseră. Poate Voorhees încă mai avea vreo îndoială, dar nu s-ar fi opus analizei grupului. Privi din nou ceasul de perete. Era deja foarte târziu. Era momentul să proclame victoria şi să se întoarcă cu picioarele pe pământ.

Puse în ordine propriile note.

— Are cineva vreo propunere nouă ?

Nimeni nu vorbi.

— Bine. Voi pune să se facă o minută a raportului asupra propunerii Barnes. Cred că pot să v-o trimit mâine după prânz, apoi voi aştepta comentariile voastre.

Carlson vorbi pentru toţi.

— Când trebuie să o returnăm ?

Nu părea foarte satisfăcut. Probabil se temea că va pierde partida cu Redskin. Fowler ştia că îşi făcuse un abonament.

— Sincer, cât mai repede posibil. Îmi pare rău, Terry, dar Putnam mă presează. Şi, dacă propunerea merge la semnat, nu se înşeală cu toţii. Ai putea s-o iei cu tine la stadion.

Carlson râse. Fowler îşi puse notiţele în mapă.

— Serios, am impresia că această propunere de lege va face rapid traseul. Şi aş vrea ca raportul nostru să fie gata şi aprobat înainte de a trece Congresul pe al său.

Ceilalţi membri ai grupului de lucm fuseră de acord, îşi adunară notele şi ieşiră pe rând din cameră. Fowler se întoarse la biroul său.

Reuniunea se desfaşurase în cel mai bun mod. Chiar dacă el nu propusese deschis, toţi erau de acord: era necesar să se opună tare propunerii Barnes. Fuseseră obişnuitele discuţii asupra cuvintelor exacte ce trebuiau folosite, dar era convins că grupul aprobase în unanimitate un raport clar şi concis care recomnda preşedintelui acel curs de acţiune.

Şi Fowler ştia că acel raport putea fi vital. Din ziare şi din comentariile pe care le asculta în birou, propunerea lui Barnes primea adeziuni la stânga şi la dreapta... chiar dacă, mai bine zis, mai multe erau de la stânga. Sindicate, biserici, grupuri pentru drepturile omului, aşa-numitele organizaţii pentru interesul public, activişti de toate culorile, expediau scrisori şi ţineau conferinţe de presă.

Până şi una din asociaţiile agricultorilor se declarase în favoarea propunerii Barnes. Era indignată de refuzul Coreei de Sud de a deschide propriile pieţe pentru produsele agricole americane. Exista impresia că sezonul vânătorii împotriva Coreei se deschisese.

Şi Fowler începea să creadă că el şi fidelul lui computer erau printre puţinii care încercau să ridice un dig împotriva avalanşei. Se opri pe hol, îşi înăbuşi un căscat şi râse de el însuşi. Când se vorbea de nebunia omnipotenţei... Probabil se îmbolnăvise şi el de „boala de Washington”, curioasa idee că toată lumea depindea de acţiunile sale.

Credea că va fi imun la ea, dar probabil îi pătrunsese încet în creier, venind din lungile coridoare, din steaguri, din statuile marilor oameni morţi de o bună bucată de vreme, din senzaţia de putere care se încearcă de când primeşti prima oară un permis pentru Casa Albă.

Îşi reluă drumul, pipăind îngândurat permisul de plastic ce-i spânzura la gât, legat cu un lănţişor. Toate astea nu contau. El trebuia să scrie un raport, independent de faptul că importanţa acestuia era adevărată sau imaginară.

Când Fowler sosi acasă, trecuse de mult de miezul nopţii.

Încercă să nu facă prea mult zgomot. Casa pe care o închiriaseră într-o zonă rezidenţială din Virginia era bine construită, dar era mică: noaptea se auzea orice zgomot.

Merse pe pipăite prin hol, fară să aprindă lumina, şi ajunse la dormitorul fiicei. Se opri pentru câteva momente, ca să asculte dacă ritmul respiraţiei ei se schimba. O parte din el spera aproape ca ea să se trezească. Kary avea cinci ani, creştea repede, şi avusese puţine ocazii de a sta cu el în ultimele luni. Dar Fowler se îndepărtă de cameră. Acum fata mergea la şcoală. Trebuia să doarmă.

Mandy nu lăsase storurile în dormitorul lor şi lumina lunii care pătrundea în cameră îi permise lui Fowler să nu se împiedice de mobile. Îşi scoase în grabă hainele, punând pe un scaun pantalonii, cămaşa şi cravata, şi avu un fior. Căldura lunii august se cam dusese, două săptămâni mai înainte, acum nopţile începeau să fie mai reci.

Puse ochelarii, ceasul şi permisul pe noptieră, alături de pat, şi se băgă sub pătură.

El şi Mandy se cunoscuseră când erau amândoi la universitate şi participau în Japonia la un curs de vară. Else îndrăgostise la prima vedere. Nici azi nu-şi închipuia ce văzuse Mandy la el.

— Îmi pare rău că am venit aşa târziu.

— După ce am văzut telejurnalul, mi-am închipuit că vei veni târziu.

Fowler se încruntă.

— Dar ce a mai fost ?

— Credeam că ştii. A fost o nouă demonstraţie, cu alte împuşcături. Într-un loc numit Kwangju, mi se pare. Au spus la telejurnalul de la ora unsprezece.

Fir-ar să fie. Sud-coreenii erau cu adevărat cei mai răi inamici ai lor.

Îşi puse ochelarii şi luă permisul. În timp ce se ridica din pat, telefonul începu să sune.

21 septembrie

Cartierul general al forţelor armate sud-coreene

Jack McLaren bău cu plăcere ceaiul şi puse farfuriuţa pe masă. Văzu că generalul cu patru stele aşezat în faţa lui îl privea.

—*Aju masisumnida*. Delicios.

Generalul Park, şeful statelor magjore din Coreea de Sud, zâmbi în mod educat.

— Coreeana dvs s-a îmbunătăţit sensibil, domnule general. Într-o zi o să cred că sunteţi un compatriot de-al meu.

Park era un om atent şi elegant. Uniforma îi cădea perfect. Se menţinea evident într-o bună condiţie fizică.

— Mulţumesc, dar dvs vorbiţi limba engleză mult mai bine decât voi reuşi eu vreodată să o vorbesc pe a dvs.

General Park înclină uşor capul în semn de mulţumire pentru compliment.

— Mai doriţi ceai ? Sau pot să vă ofer altceva, mai pe gustul dvs ?

Ce naiba, gândi McLaren, de ce nu terminăm odată cu aceste salamaleicumuri şi nu ajungem la fondul proble-mei ? Dar căută să nu-şi arate nerăbdarea. La Roma trebuie să vorbeşti italieneşte. La Bonn trebuie să bei bere. La Seul trebuie să sorbi o jumătate de oră de complimente înainte ca buna educaţie să permită abordarea lucrurilor serioase.

Dar trebuia să recunoască faptul că anumite şedinţe de la Washington ar fi avut rezultate mai bune dacă partici-panţii şi-ar fi dat interesul să se cunoască un pic mai bine.

El îl cunoştea destul de bine pe generalul Park. În timpul războiului din Vietnam, Park luptase excelent la comanda unui batalion. Ulterior se lăsase atras în politică, şi asta se vedea acum.

McLaren înţelegea dispreţul pe care militarii ca Park îl încercau pentru politicieni şi pentru interminabilele neîn-ţelegeri ce păreau a prolifera în Coreea de Sud, dar nu gândea că militarii ar fi putut face ceva mai bun. Ce naiba, nu se poate guverna la infinit o naţiune prosperă, în dezvoltare, ca şi cum ar fi o cazarmă, şi puţinii militari care aveau capacităţile de a media între diversele curente pentru a ajunge la democraţie terminau prin a ajunge oameni politici ca toţi ceilalţi. Park, acum, era un politician aproape sută la sută.

McLaren termină ceaşca şi refuză când ordonanţa lui Park vru să-i mai toarne. Apoi generalul coreean puse elegant propria ceaşcă pe tăviţă şi îi facu semn omului să iasă.

Se lipi de spătar.

— Iată, prietene, acum suntem singuri. Aşa că suntem liberi să discutăm... nevinovat, cum aţi spune voi, americanii.

McLaren du de acord.

— Bine. S-o luăm pe rând. Pentru început aş vrea să felicit trupele voastre pentru modul în care au lichidat incursiunea sabotorilor nord-coreeni de la Ulchin, în dimineaţa asta. Cu adevărat o treabă bună.

Un grup de nord-coreeni debarcase de pe un submarin, pentru a îndeplini o misiune neprecizată în interiorul ţării. Chiar dacă nu era vorba de misiuni regulate, Nordul încerca acel gen de infiltrări în medie o dată pe lună. De obicei, misiunile aveau ca obiective acte de sabotaj şi omoruri. Indiferent ce sperau să facă nord-coreenii, de data asta apărarea puternică ce controla coasta îi oprise de la început.

— Îşi făceau numai datoria. Dar desigur voi fi încântat să-i transmit comandantului lor de divizie felicitările dvs. Va fi onorat, sunt sigur de asta, să primească elogiul comandantului forţelor noastre integrate.

McLaren desluşi o uşoară amăreală în cuvintele lui, dar trecu peste asta. Încă dinainte de a accepta comanda forţelor aliate din Coreea de Sud, ştia că acolo va găsi o situaţie cel puţin delicată. De înţeles, sud-coreenilor nu le plăcea că un general american cu patruzeci de mii de soldaţi va comanda armata lor, de circa şase sute de mii de oameni.

Înainte de a continua, îl privi pe Park drept în ochi.

— Dar nu pot îmbrăţişa ultima dvs cerere. Nu există motive militare valide pentru a retrage din ZD Divizia a treia de infanterie şi pentru a o desfăşură în interior.

Faţa lui Park rămase impasibilă.

— Trebuie să contest această decizie grăbită. Mai mult ca sigur statul major al dvs v-a făcut cunoscută creşterea tentativelor de penetrare ale comuniştilor.

— Da, ofiţerii mei sud-coreeni mi-au arătat studiile lor. Dar ştiu şi că forţele voastre desfăşurate de-a lungul coastelor nu au avut prea multe greutăţi în a opri ultimele infiltrări. Nu au nevoie de întăriri.

Se întoarse către Park.

— Ascultaţi-mă, domnule general. Ştiu bine că vreţi să aduceţi acei oameni în oraşe pentru a opri demonstraţiile studenţilor. Şi ştiţi bine că ţara mea nu poate aproba folosirea forţelor militare regulate pentru a sufoca protestele civile.

— Generale McLaren.

Park începea să dea semne de iritare.

— Acele mişcări de stradă sunt urmare prezenţei agitatorilor terorişti. Guvernul meu nu se găseşte în faţa unor simple grupări de studenţi indisciplinaţi. Manifestanţii sunt conduşi de un grup central de comunişti.

— Aiurea !

Îi scăpase. McLaren se bucură că nu era nici un gură cască de la Departamentul de Stat să asculte expresii atât de puţin elegante. Dar aşa se întâmpla când unui soldat i se încredinţa o misiune ce implica întorsături diplomatice.

— Hai să trecem peste asta, generale. Sunt sigur că nemernicii ăia de la Pyongyang îşi ling buzele văzând ce încurcături sunt pe aici. Dar nu încercaţi să mă faceţi să cred că studenţii sunt conduşi de comunişti. Nimeni nu e dispus să înghită chestia asta, nici aici, nici la Washington.

Fără ca McLaren să se aştepte la aşa ceva, generalul Park zâmbi.

— Foarte bine. Dacă dvs aţi fost în stare să vorbiţi atât de deschis, sunt şi eu capabil de acelaşi lucru. Dar nu voi recunoaşte niciodată că am facut-o, e clar ?

McLaren încuviinţă. Ehei, doar nu-şi închipuia Park că va înghiţi povestea cu agitatorii comunişti. Interesant.

— Realitatea este asta. Guvernul meu trebuie să refacă ordinea în oraşe... şi trebuie s-o facă cât mai repede. Ştiţi bine că noi avem... cum aţi spune voi ?... o tradiţie de intervenţii militare pentru a face ordine în momente de haos.

McLaren încuviinţă încă o dată. Militarii sud-coreeni interveniseră în politică în 1961 şi în 1979.

— Continuaţi.

— Există ofiţeri... subalterni, pentru precizie, dar tot ofiţeri... care sunt nesatisfăcuţi de modul în care guvernul a gestionat ultima criză. Au realizat că am dat semn de indecizie, chiar de slăbiciune, în răspunsul dat provocărilor studenţeşti.

— Şi ce dacă ? — întrebă McLaren. Însărcinaţi Comandamentul siguranţei militare să se ocupe de aceşti ofiţeri. Ce naiba, doar la asta serveşte, nu ?

McLaren nu reuşea să înţeleagă unde era problema. Comandamentul siguranţei militare era o vastă şi misterioasă organizaţie având ca singur scop protejarea guvernului sud-coreean de tentativele de lovitură de stat din partea militarilor. În fiecare comandament de o anumită dimensiune se găseau şi oameni de la siguranţă, cu ordinul de a supraveghea totul. Şi ofiţerii sud-coreeni ajungeau subiectele unor bruşte şi de neexplicat transferuri, când se bucurau de o excesivă admiraţie din partea soldaţilor lor. Sistemul reducea eficienţa militară, dar pentru guvern era singurul mijloc de a-i înfrâna pe militarii ambiţioşi.

Park clătină din cap.

— Nemulţumirea este prea mare. Dacă am lua vreo măsură grăbită împotriva unora din aceşti oameni, restul ar putea să ia vreo decizie neplăcută.

Vai, vai, o „decizie neplăcută” care ar pune punct carierei unui oarecare număr de exponenţi ai guvernului, ca de exemplu pentru generalul Park.

Park îl privi în ochi.

— De asta, generale McLaren, vedeţi că este esenţial să terminăm cu mişcările de stradă. Poliţia întâmpină greutăţi în a obţine acest rezultat. Trebuie să ne permiteţi să folosim soldaţi pentru a restabili ordinea. Este necesar.

Şmecher. Cu adevărat. McLaren ştia foarte bine că guvernul — dacă ar fi vrut pur şi simplu să folosească soldaţi pentru a linişti mişcările de stradă — s-ar fi servit de „beretele negre” ale sale: corpuri speciale care nu depindeau de Comanda forţelor combinate americano-sud-coreene. Dar folosirea forţelor regulate, de unităţi care nominal erau sub ordinele sale, echivala cu a face public în Coreea şi în lume că Statele Unite dădeau deplinul sprijin sistemelor alese de guvernul sud-coreean pentru a înăbuşi protestul studenţesc. Şi el nu intenţiona să se lase atras în acest joc.

— Nu, generale. Dacă guvernul dvs vrea să pună punct demonstraţiilor, vă sugerez folosirea forţelor de poliţie. Şi, dacă aş fi în locul dvs, aş fi foarte atent să nu fac vreun pas greşit. Dacă aţi urmărit ce se întâmplă chiar în aceste zile în Statele Unite, ştiţi că Congresul contestă administraţiei prezenţa noastră în Coreea.

Park, pentru o clipă, deveni rigid; apoi se ridică în picioare. McLaren se grăbi să-l imite.

— Atunci, generale McLaren — zise coreeanul — cred că nu mai avem ce discuta azi. Voi informa despre decizia dvs pe colegii mei.

McLaren îşi luă bereta şi mapa.

— Desigur, să-i informaţi.

— Nu vor fi satisfăcuţi. Poate preşedintele nostru va dori să discute această problemă cu al dvs.

Oare credeau că vor trece peste el ? Nu era o surpriză, desigur. Totuşi, McLaren nu credea că vor reuşi să obţină de la Washington mai mult decât obţinuseră de la el.

— Perfect. Sunt sigur că vor găsi foarte multe subiecte de discutat. Între timp, nu pretind ca stimaţii colegi ai dvs să fie satisfăcuţi de hotărârile mele. Mi-ar fi de ajuns să le accepte.

Îl salută pe Park şi se îndreptă către automobilul său. În ziua aceea trebuia să mai efectueze o inspecţie. Şi, cu iritarea pe care o resimţea, spera sincer, pentru binele comandantului Batalionului 4, Divizia a 7-a cavalerie, ca toate lucrurile să fi fost în ordine.

7

Intențiile

23 septembrie
Cartierul general al Partidului, Pyongyang

În tot oraşul Pyongyang luminile erau stinse. Oraşul era învăluit într-o negură luminată numai de stelele care se reflectau în râul Taedong. Toate clădirile guvernamentale masive, statuile monolitice, marile blocuri de locuinţe se transformaseră în pete de întuneric mai mult sau mai puţin intense, fară nici un semn distinctiv, fară linii definite, fară dimensiuni.

Kim Jong-Il zâmbi ironic, privind oraşul din biroul său. Ştia că acele periodice antrenamente în vederea unor atacuri aeriene nu aveau nici o relevanţă militară. Văzuse înregistrările în infraroşu făcute de bombardierele americane care loviseră Libia în 1986. Să le împiedici să se ghideze după luminile de pe străzi nu folosea la nimic.

Cu toate acestea, exerciţiile erau un important instrument de control politic. Erau o dovadă de unitate şi de disciplină. Le aminteau poporului sacrificiile trecutului şi pericolele încă prezente. Şi oricum, ce importanţă putea avea un mic deranj intern, faţă de ameninţarea maşinii militare a adversarilor ?

Kim se depărtă de fereastră şi aprinse lampa de pe birou. Micul cerc de lumină se reflectă pe pereţii acoperiţi cu lemn. Pierduse prea mult timp în mod inutil. Acum era momentul să acţioneze.

Munca agentului Scorpionul dăduse rezultate mult mai însemnate decât se aşteptaseră. Scenele însângerate transmise de pe străzile Seulului scuturaseră coaliţia care guverna în Sud, şi acum forţau Congresul american să ia distanţă de lacheii săi.

Obţinuse despărţirea pe care o căutase atâta timp. Acum era timpul s-o folosească.

Kim deschise dosarul sigilat care îi fusese transmis de la Ministrul Apărării, cu un curier particular, chiar în seara aceea. Conţinea un teanc de foi bătute la maşină şi de hărţi geografice adnotate. Titlul spunea simplu:

Planul de război „Phoenixul Roşu”. Ultrasecret.

24 septembrie

Corpul 2 de armată, Kaesong, Coreea de Nord

Zgomotul făcut de tancuri era asurzitor. Generalul locotenent Cho Hyun-Jae îl studie nervos pe oaspetele ce se afla alături de ele, pe podiumul de onoare. Apoi se întoarse să urmărească parada şi îşi permise să se relaxeze puţin.

Oaspetele său nu părea deloc plictisit de vederea şirului de vehicule blindate în ţinută de război pe care Cho îl pregătise pentru el. Dimpotrivă, Kim Jong-Il părea încântat, aproape excitat. Liniile dure, severe, din jurul gurii sale se îndulciseră uşor, şi Cho avea impresia că-l vede zâmbind de fiecare dată când un T-62 trecea scrâşnind prin faţa podiumului.

De altfel, era mai mult un exerciţiu decât o paradă. Un întreg batalion de care armate trecuse în viteză prin faţa lor, desfăşurat în plutoane de câte patru. Cele patruzeci de T-62 erau urmate de diferite rânduri de BMP şenilate şi de transportoare BTR, dintre care unele remorcau mortiere sau baterii antiaeriene uşoare. Cu Grupa a doua veneau în şir şi câteva ZSU-23-4 Shilkas, cu cele patru ţevi

de tun de 23 mm aţintite către înalt şi gata să tragă asupra norilor negri şi ameninţători care acopereau cerul.

Kim observa avid spectacolul, şi Cho le mulţumea zeilor inexistenţi, care îi sugeraseră să pregătească acea demon-straţie realistă a capacităţii de luptă a unui regiment motorizat, în loc de tradiţionala şi lenta paradă militară. Efectul său asupra Iubitului Conducător merita preţiosul carburant pe care fusese constrâns să-l irosească.

Când ultimul vehicul dispăru în dosul unei moviliţe, Kim se întoarse către el şi zise, prin zgomotul vehiculelor ce se îndepărtau:

— Excelent, generale. O impresionantă demonstraţie de putere. Oamenii tăi exemplifică cele cinci principii de război formulate de tatăl meu: tenace spirit revoluţionar; tactică complexă şi miraculoasă; putere fizică; foc la gura ţevii; disciplină de fier.

Cho înclină capul pentru a-i mulţumi.

— Mulţumesc, Iubite Conducător. Voi transmite soldaţilor mei elogiul tău.

Kim încuviinţă şi se întoarse să privească terenul profund însemnat de urmele şenilelor. Liniştea părea că nu se mai sfârşeşte. În fine, pe neaşteptate, fară să-l privească pe Cho, tânărul Kim zise:

— Să facem câţiva paşi, generale. Avem câteva chestiuni de discutat.

Pentru o clipă ce i se păru fără sfârşit, înaltul şi robustul comandant nord-coreean simţi o bătaie accelerată a inimii, dar căută să rămână impasibil. În mod normal, nu avea nimic de ce să se teamă. Curriculum-ul său militar era excelent, ţinuse scrupulos departe de viaţa sa personală orice viciu burghez, şi încă de mulţi ani îşi arătase cu claritate opiniile sale politice, aliniindu-se cu facţiunea prosovietică din statul major şi din Biroul Politic: la facţiunea condusă de tânărul Kim. Şi totuşi, Cho continua să aibă teamă de omul din faţa sa, care era în

stare, cu o singură vorbă, să şteargă o întreagă carieră sau o viaţă. Kim nu se comporta mereu în mod logic.

Îl urmă pe Kim pe teren. Cei doi oameni continuară să meargă câteva minute fară să vorbească, urmaţi de un grup de aghiotanţi în uniforme şi de o grămadă de gărzi ale lui Kim, înarmate până în dinţi, care se ţineau la o oarecare distanţă, astfel încât să nu audă cuvintele lor.

Kim se opri, îşi fixă privirea pe o moviliţă acoperită cu iarbă care fusese dislocată de tancurile lui Cho.

— O aşa forţă — murmură cu o voce joasă.

Apoi îl privi pe Cho.

— O aşa forţa, generale... Spune-mi, în funcţia ta de comandant al Corpului al doilea de armată, tu eşti cel care înfruntă cel mai direct inamicul, aşa e ?

— Exact, Iubite Conducător.

Kim puse uşor piciorul pe o bucată de teren noroioasă.

— Ştii câte chestii ameninţă revoluţia noastră ?

— Natural.

Ce naiba voia omul acela ? Lui Cho îi reveneau în memorie lecţiile de învăţământ politic din zilele când era la şcoală.

— Soţia ta e bine ? Îi place noul apartament de pe Bulevardul Changwang ?

Cho îl privi cu surpriză pe omul de lângă el. De ce o fi schimbat brusc subiectul ?

— Da, Iubite Conducător. De altfel, Pyongyang i-a plăcut dintotdeauna. În adâncul sufletului, soţia mea a fost întotdeauna o fată de oraş.

Kim zâmbi, arătându-şi pentru o clipă dinţii.

— Bine. Bine.

Îşi duse mâinile la spate.

— Spune-mi ce crezi despre planul *Phoenixul Roşu*, tovarăşe general.

Cho ridică din umeri.

— Am colaborat la compunerea acelui plan în ultima mea perioadă de la statul major, Iubite Conducător. Era un

plan bun atunci şi tot aşa este şi acum. Ba chiar, cred că este cea mai bună speranţă a noastră de a ajunge la eliberarea Sudului.

Se încruntă când văzu că o bucată de noroi, ridicată pe neaşteptate de cizmele însoţitorului său, îi lovise pantalonii.

— Înţeleg, zise Kim, cu un ton fară intonaţie. Planul prevede un atac prin surprindere de-a lungul aşa-zisei linii de încetare a focului. De ce ?

— Surpriza este vârful de pornire a victoriei — cită generalul. Inamicul are rezerve mai mari ca ale noastre. Un atac neaşteptat nu i-ar îngădui timpul necesar pentru a-şi mobiliza rezervele. Şi i-ar împiedica pe americani să-şi aducă rezervele de dincolo de ocean.

Kim încuviinţă. Continuară să meargă alte minute pe terenul însemnat ce şenile, înainte de a întreba cu o indiferenţă studiată:

—Şi cât timp ar fi necesar pentru a pune în practică planul *Phoenixul Roşu* ? Două săptămâni ? O lună ?

Stranie întrebare. Atât de ciudată încât Cho răspunse cinstit, fără să se gândească la posibilele consecinţe.

— Imposibil. Ar fi necesare câteva luni.

Kim îl asalta ca o fiară de pradă.

— De ce ? Tu şi ceilalţi generali v-aţi sustras responsabilităţilor voastre ? Unde este acel sentiment de a fi gata să intraţi în acţiune pe care l-aţi promis mereu ?

Zărind privirea lui Kim, lui Cho i se păru că vede o baionetă îndreptată către pieptul său.

Era momentul să procedeze cu grijă.

— Suntem gata să ne asumăm toate responsabilităţile, Iubite Conducător. Ai cuvântul meu. Dar planul *Phoenixul Roşu* nu face parte din strategia noastră oficială. Pentru a-l lansa cu succes ar trebui să transferăm pe front forţele noastre din linia a doua, fară a ridica suspiciuni. Asta cere timp. Căile ferate sunt acelea care sunt, şi doar pentru

puţine ore pe zi nu suntem supravegheaţi de sateliţii spion ai americanilor.

Arătă către terenul nămolos pe care mergeau.

— În afară de asta, avem în faţa noastră al doilea motiv, Iubite Conducător. Un asalt cu mijloace blindate s-ar bloca repede în orezării. Nu am avea mobilitatea necesară. Planul Phoenixul Roşu prevede un război dus pe timpul iernii: un război în perioada în care câmpurile sunt îngheţate şi tancurile noastre pot trece.

Se întrerupse, şi îşi dădu seama că are mâinile transpirate.

Kim lovi cu tocul cizmei în pământ, împrăştiind iarbă şi noroi. Apoi încuviinţă.

— Bine, generale. Accept explicaţia ta.

Cho îi adresă o înclinare a corpului.

Kim îl privi atent câteva clipe; la sfârşit păru să ajungă la un fel de decizie.

— Ceea ce-ţi voi spune acum, generale, este o chestiune care priveşte cel mai înalt nivel de siguranţă a statului. Nu trebuie să vorbeşti despre asta cu nimeni, fară a-mi cere mai înainte acordul. Clar ?

Cho încuviinţă fară să vorbească.

— Dacă nu vei asculta acest ordin, vei suferi. Şi împreună cu tine vor suferi şi cei care îţi poarta numele. Clar ?

Cho avu un frison. Acum înţelegea referirea la soţia sa.

— Da, Iubite Conducător.

— Excelent.

Kim îşi întoarse ochii de la el.

— Generale Cho, te autorizez să începi pregătirile pentru planul *Phoenixul Roşu*.

Pentru o clipă generalul reuşi doar să-l fixeze pe omul de alături. Simţea emoţii contradictorii: stupoare pentru vorbele simple, calme, sigure ale lui Kim; satisfacţie în perspectiva lansării armatei poporului împotriva inami-cului, după patruzeci de ani de aşteptare aparent

interminabilă; teama la gândul unei posibile înfrângeri. Îl mai privi atent pe cel de lângă el, care aştepta răspunsul său, înghiţi în sec şi în fine îşi regăsi vocea:

— Voi da ascultare cu mare plăcere ordinelor tale, Iubite conducător. Dar există... dificultăţi practice. Eu nu...

Kim îl întrerupse.

— Desigur, desigur, Cho. Le cunosc mai bine decât îţi imaginezi. În calitate de comandant al unui corp de armată, nu poţi ordona forţelor din linia a doua să treacă în front fară aprobarea statului major. Şi nu poţi face alte pregătiri.

Băgă mâna în manta şi scoase o hârtie. I-o întinse lui Cho.

— În două zile, statul major va aproba în unanimitate ordinul scris pe această foaie. În el se declară că recentele mişcări de stradă din Sud constituie o ameninţare pentru siguranţa noastră naţională şi se autorizează toate transferurile de trupe necesare pentru a face faţă pericolului. Am unul la fel pentru colegul tău de la Armata a 5-a.

Zâmbi ironic.

— Iar tu, cum e normal, vei face în aşa fel încât mişcările „defensive” ale acestor forţe să oglindească fidel dispoziţiile planului *Phoenixul Roşu*.

Cho nu reuşea să-şi găsească cuvintele. Planul *Phoenixul Roşu* ? Să se pregătească de război împotriva Sudului şi împotriva Statelor Unite fară aprobarea oficială a Marelui Conducător, a Consiliului şi al Comitetului Central ? Era de neconceput. Incredibil. Şi, fară să vrea, îi veni în minte un alt cuvânt: temerar.

Kim Jong-Il păru că-i citeşte gândurile.

— Ordinele mele ţi se par surprinzătoare ? Periculoase, poate ?

— Nu, Iubite Conducător. Doar că mi se par aşa...

— Aventuroase ? — termină pentru el Kim. Dar de ce să fie o chestie negativă, dragul meu Cho ? Numai bătrânii se tem de aventuri. Ori noi nu suntem bătrâni, nu-i aşa ?

Cho scutură din cap.

Kim zâmbi.

— Bineînţeles că nu.

Se întoarse către general, privindu-l în ochi.

— Crede-mă, Cho. Există în Sud o posibilitate care devine din ce în ce mai puternică... posibilitatea reunifieării pământului nostru sacru şi sfânt.

Kim strânse pumnii.

— Nu trebuie s-o irosim. Şi nu o vom irosi.

Cho îi simţi în voce o oarecare hotărâre.

Kim urmă, cu un ton calm şi sincer:

— Generale, există acum o situaţie, opera unor forţe... factori militari, politici, economici... care ne vor permite să lovim de îndată ce va fi posibil. Americanii se retrag, şi până când ameţiţii ăia din Sud nu-şi rezolvă problemele interne, vor fi vulnerabili. Pe de altă parte, tovarăşe, ţi-o spun sub rezerva secretului, nici pe ajutorul aliaţilor noştri socialişti nu ne putem baza prea mult. Aurul Sudului şi-a croit un drum până în Rusia şi în China, şi astea, de ce se apropie mai mult de Sud, de aia pierd din spiritul revoluţionar. Trebuie să ne mişcăm imediat, cât mai sunt dispuse să ne susţină cauza.

Kim tăcu, pentru a lăsa timp ca cuvintele sale să fie bine înţelese. Apoi îşi privi din nou însoţitorul şi zise:

— Urmează-mă, Cho, şi în şase luni vei fi general colonel şi vei comanda Prima forţă de izbire. Viitorul tău va fi asigurat. Vei fi un erou.

Apoi, în privire îi apăru un fulger.

— Respinge-mi oferta şi vei cădea în noroi, fără ca nimeni să-şi dea seama.

Cho îl privi în ochi. Ochii fiului Marelui Conducător. Ai moştenitorului celui care pentru nord-coreeni luase locul

lui Dumnezeu. Nu putea alege. Şi nici nu dorea. Generalul locotenent Cho Hyun-Jae luă poziţia drepţi şi îl salută.

Încet, încet, pe faţa lui Kim Jong-Il se desenă un zâmbet. Avea acum generalul său. Planul *Phoenixul Roşu* începuse.

8

Zona moartă

24 septembrie
Camp Howze

Era clar, căpitanului Matuchek îi sărea uşor muştarul.

— Pentru Dumnezeu, Little. Data viitoare când îţi voi pune o întrebare în timpul unui exerciţiu pe hartă, nu doresc o lecţie plicticoasă de istorie militară.

Kevin încuviinţă. Şi facu o strâmbătură. Doamne, ce-l mai durea capul.

Matuchek nu terminase încă.

— Te-am întrebat unde ai fi plasat mitralierele pentru a apăra cota 572. Nu mă interesează deloc lecţia Lordului Wellington şi a apărării sale clasice, model Waterloo, a versantului posterior. M-ai auzit ?

Kevin încuviinţă din nou, având impresia că-i va crăpa capul.

— Da, domnule. Am auzit şi am înţeles.

— Bine. Să nu se mai repete.

Matuchek mişcă scaunul câţiva centimetri şi deschise un sertar al biroului. Luă un dosar subţire şi i-l întinse lui Kevin.

— Nu vei participa la următorul exerciţiu. Plutonul dumitale va fi desfăşurat la Malibu West pentru o săptămână, începând de mâine dimineaţă la ora patru.

Kevin luă dosarul. Malibu ? Ce-o fi asta... ?

Matuchek zâmbi.

— Nu te bucura prea tare, locotenente. Nu vei găsi nici o fată frumoasă în bikini pe o placă de surf, la Malibu West. Este numele pe care îl dăm cotei 640.

Zâmbetul lui se lăţi.

— Vei fi găzduit într-un pitoresc bunker din ZD, la câţiva kilometri nord de încântătorul sat Korangpo.

— Numai noi, domnule ? Vreau să spun, şi restul companiei ?

Când vorbi, Kevin încercă să nu mişte capul.

— Ei, vom fi chiar în spatele dumitale. În poziţie pe MLR, linia principală de rezistenţă. Dumneata eşti de serviciu în prima linie, locotenente. Cum se spune, primii în luptă, primii care vor cădea.

Matuchek încrucişă braţele şi abordă o expresie de şmecher.

— Vreau ca plutonul dumitale să fie în camioane la ora două dimineaţa. Sergentul Pierce cunoaşte deja echipamentul şi muniţiile ce trebuie să le luaţi cu voi.

La două dimineaţa ? Perfect. Un marş de noapte. Dar două săptămâni la Divizia a 2-a îl învăţaseră să nu se plângă. Matuchek era un bun comandant, dar îşi pierdea uşor calmul; nu era momentul propice pentru ca Kevin să-i destăinuie lipsa sa de experienţă.

În două săptămâni, Kevin nu reuşise încă să găsească modalitatea în care să-l abordeze pe căpitan. Reuşea numai să-l enerveze. Matuchek, era clar, nu se dădea în vânt să facă pe profesorul. Unul din ceilalţi şefi de plutoane îi spusese lui Kevin să nu-şi facă probleme. Se zvonea că domnul căpitan şi soţia sa, în Statele Unite, ar fi avut „probleme conjugale” şi că asta ar fi fost cauza nervozităţii lui Matuchek.

Era uşor să crezi că asta era adevărat. Coreea era considerată o zonă periculoasă: soţiile şi familiile nu-i puteau vizita pe ofiţeri. Şi două persoane, în douăsprezece luni cât stăteau departe, puteau deveni aproape doi străini. Dar chiar dacă înţelegea acest motiv, Kevin nu

reuşea să evite ca furia lui Matuchek să se concentreze asupra lui.

— Bine, Little. Pentru astăzi e suficient. Studiază acel dosar. Vei găsi în el desfăşurarea plutonului, trasat de ofiţerul de dinaintea dumitale. Nu încerca să-l schimbi. Omul acela ştia bine ce trebuie să facă. Liber.

Cu vârful arătătorului îi indică uşa biroului.

Kevin se grăbi să asculte şi porni să-şi caute sergentul.

Umblatul de-a lungul taberei ca să-l caute pe Pierce îi provocă oboseală. Terenul se mişca parcă în faţa ochilor şi umbra nu-l lăsa să vadă unde pune picioarele. În orice caz, trebuia să facă ceva ca să scape de lista neagră a lui Matuchek; cum, încă nu ştia.

De exemplu, exerciţiul de pe hartă care îl ajutase să o ia peste nas. Kevin şi ceilalţi şefi de plutoane din Compania A simulau un atac pentru recucerirea unei poziţii americane în zona demilitarizată, în timpul unui ipotetic război. Mişcau înainte şi înapoi pe o hartă modele de carton, pentru a arăta desfăşurarea şi formaţiile de asalt. Kevin tocmai prezenta cum ar fi făcut el dispozitivul de luptă, cum ar fi desfăşurat grupele plutonului său şi diferitele arme care trebuiau să sprijine atacul, când Matuchek se enervase la culme deodată. Numai deoarece Kevin comentase că sprijinul mitralierelor nu ar fi servit la nimic, dat fiind că, logic, mare parte din forţa defensivă a agresorilor s-ar fi înfundat în tranşee în spatele colinei, pentru a se proteja de tirul direct. Când făcuse observaţia, i se păruse raţională. Şi i se părea raţională şi acum. Dar poate nu ar fi trebuit să spună că desfăşurarea pe versantul posterior era o tactică ce provenea de la Wellington şi de la bătălia de la Waterloo. Dar în acel moment i se păruse necesar să facă această precizare.

Kevin întoarse capul şi durerea îi reveni. Mai bine să lase naiba istoria militară, în prezenţa ofiţerului său comandant. Matuchek nu era înclinat către studiu.

Şi mai bine să meargă în vârfurile picioarelor, data viitoare, când va fi invitat în oraş de colegii săi. Sirroci, Owens şi O'Farrell definiseră invitaţia lor drept „iniţierea” sa în Coreea de Sud, şi îl duseseră prin toate barurile din Tongduch'on înainte de a se întoarce clătinându-se în tabără. Cinaseră într-un restaurant microscopic, dar nu-şi amintea ce mâncaseră. Judecând după arsurile pe care le simţea în gât şi în stomac, mâncarea conţinuse o cantitate de usturoi şi ardei iute de speriat. Însă după ceea ce văzuse până acum, bănuia că descrierea asta era valabilă pentru orice fel de mâncare din bucătăria coreeană.

Cu o sforţare, reuşi să uite de durerea de cap şi se întrebă unde Dumnezeu putea fi sergentul plutonului său, la ora aceea matinală.

Îl găsi pe Pierce la armurerie, implicat în controlul curăţeniei armelor. Zece oameni în uniformă de lucru lustruiau fiecare parte a puştilor lor. Era una din treburile cele mai plicticoase, care se făcea regulat, şi absolut necesare pentru a ocupa ziua soldaţilor. Pentru a menţine în funcţiune o M16 este necesară o mare cantitate de ulei pentru maşina de cusut şi de o curăţire zilnică.

La cursul de elevi ofiţeri, instructorii lui Kevin îi băgaseră în cap că a avea o M16 înţepenită era ca şi cum ai avea un tanc care nu vrea să se mişte. Evident, Pierce era de aceeaşi părere: pierdea mult timp ca să controleze ca fiecare puşcă a plutonului al doilea să fie curată şi gata pentru folosire.

Kevin băgă capul pe uşa micii încăperi şi-i facu semn sergentului să iasă, ca să-l informeze asupra noilor ordine.

— Malibu West, domnule ?

Faţă de el, Pierce nu folosea acelaşi ton ridicat.

— Exact, sergent. Şi căpitanul vrea să ne vadă pornind mâine la două.

Kevin ştia că el şi sergentul vor fi foarte ocupaţi în următoarele ore.

Logistica pentru transferul a 45 de oameni la ZD, a echipamentului lor personal, a două mitraliere uşoare M60, a trei lansatoare de rachete antitanc Dragon şi a proviziilor pentru o săptămână era extrem de complexă. Printre altele, el trebuia să se îngrijească de mijloacele de transport, să caute planul pentru sprijinul din partea artileriei, să stabilească comunicaţiile: totul, inclusiv sistemul pentru a face să parvină poşta oamenilor din pluton. Numai când se gândea îi creştea durerea de cap.

Pierce îl privi cu atenţie.

— Domnule, voi începe să pregătesc oamenii pentru plecare. Dar, oricum, este tot SOP.

Bravo, trăiască SOP-urile... procedurile operative standard. Când armata trebuia să facă un lucru de mai mult de două ori, îl punea pe hârtie sub forma unei SOP. Toate informaţiile de care avea nevoie Kevin se găseau deci în evanghelia armatei pentru mişcările de trupe: Army Manual FM 55-30, cu incitantul titlu *Operaţii de transport motorizat*. Ofiţerii experţi cunoşteau întotdeauna câte un truc care nu era prevăzut în manual, dar Kevin avea încă mult drum de parcurs înainte de a deveni expert.

— Nu vă faceţi griji, domnule. Băieţii au fost deja de mai multe ori la Malibu West: vor reuşi să pornească cu ochii închişi.

— Bine, sergent. Atunci, începeţi pregătirea plutonului. Il voi informa pe locotenentul Rhee despre noile ordine; mai târziu ne vom întâlni pentru a stabili ordinea operaţiunilor.

Pierce salută şi plecă fluierând. Kevin îl privi depărtându-se şi avu un sentiment de invidie pentru capacitatea acestuia de a aborda orice lucru în pas de marş.

Apoi se îndreptă către clădirea albă, cu două etaje, unde se afla BOQ; acolo urma să-l găsească pe omologul său coreean, locotenentul Rhee.

În structura forţelor combinate stabilită în anul 1978, fiecare ofiţer american de la regimente şi de la comenduiri avea propriul ofiţer de legătură coreean, însărcinat cu ţinerea legăturii cu armata Coreei de Sud. În parte, decizia fusese sugerată pe motive politice, pentru a calma sud-coreenii, care înghiţeau greu faptul că comandantul forţelor aliate era mereu un general american. Dar prezenta şi avantaje practice. Într-o situaţie când reveneau cinci-sprezece soldaţi coreeni pentru fiecare american, sistemul ofiţerilor de legătură servea la limitarea pierderilor cauzate în eficienţa militară de barierele lingvistice şi culturale.

La sosirea lui Kevin la Camp Howze, Rhee era absent pentru că se afla la un curs de reciclare. Dar se împrieteniseră repede, şi Rhee vorbea bine englezeşte. Atât de bine, încât adesea Kevin se simţea dezorientat în faţa lui: în cincisprezece zile, el reuşise să înveţe doar câteva fraze elementare în coreeană.

Locotenentul Rhee Han-Gil, cu o uniformă impecabil călcată, deschise uşa şi îl invită pe Kevin să intre. În afară de ţigara pusă în scrumieră, încăperea parcă aştepta o inspecţie din partea întregului stat major. Cărţile perfect aliniate, haine puse conform regulamentului, pătura de pe pat întinsă atât de bine încât ar fi făcut să sară nu numai un dolar, dar chiar şi un *won* (moneda coreeană) de hârtie. Chiar şi locotenentul sud-coreean părea gata pentru o inspecţie. Era mai scund decât Kevin, robust şi avea faţa subţire şi ascuţită.

— Ce pot să fac pentru dumneata, locotenent Little ?

Ca toţi compatrioţii săi, Rhee ţinea în mod exagerat la titluri. Modul familiar, dezinvolt, în care americanii obişnuiau să vorbească între ei, era total străin unor persoane crescute într-o cultură bazată pe respectul autorităţii. Rhee ar fi fost foarte surprins dacă Kevin l-ar fi tutuit.

— Ordine de transfer... cu foarte scurt preaviz.

Încercă să nu facă vizibilă antipatia sa pentru căpitanul Matuchek.

— Ne trimit pentru o săptămână într-un loc numit Malibu West.

— Ah, Malibu West. Am mai fost pe-acolo. Cred că este mult mai puţin plăcut decât adevăratul Malibu din California.

Rhee zâmbi uşor.

Kevin nu comentă. Nici el nu fusese la Malibu.

— Asta e. Plecăm mâine dimineaţă şi am vrut să o ştii din timp. Trebuie să fii pregătit de plecare la ora două.

Coreeanul îi arătă un sac de drum, pus într-un colţ.

— Mulţumesc, dar nu trebuia să te îngrijorezi. Eu sunt gata. Dar pot folosi timpul rămas ca să mă informez ce unităţi apără avanposturile din flancurile noastre.

— Cum naiba... Matuchek te-a informat deja că suntem trimişi în ZD ?— întrebă Kevin, iritat de faptul că acel căpitan reuşise din nou să pară un prost.

Cu un aer contrariat, Rhee răspunse:

— A, nu. Căpitanul nu mi-a spus nimic. Numai că o dată comuniştii au luat pe neaşteptate ţara mea, în timp ce dormeam. Azi învăţăm să fim oricând gata pentru orice eventualitate.

— În fine, în astea dumneata eşti mai bun ca mine — admise Kevin.

Se întrerupse, gândind că era momentul să renunţe puţin la orgoliul său.

— Poate mi-ai sugera ce să-mi iau acolo, în afară de puşcă şi uniformă.

— Natural, voi fi onorat să te ajut. Ia o pătură în plus. Nopţile devin mai reci, iar în zonă nu avem centrală termică.

Kevin rămase cu gura căscată.

— Păi şi de ce nu luăm sobe de campanie ? Or fi uitat ăia de la statul major...

Rhee nu comentă observaţia.

— Din păcate, sobele produc fum, şi comuniştii au prostul obicei de a se servi de fum drept ţintă pentru tirurile ocazionale de mortiere.

Mortiere ?! Fraţilor, era din ce în ce mai rău. În Germania nu ar fi avut aceste probleme. Cât de duşmănoşi erau ruşii, niciodată ei sau nemţii din Est nu trăgeau din senin cu mortierele dincolo de cortină.

— De acord. Nici o sobiţă. Pături. Şi ce altceva să mai iau ?

— Păi, ai putea lua un pachet de cărţi. O partidă de poker ajută să mai treacă timpul.

Aşadar Mister Perfecţiune iubea pokerul, nu ? Kevin îşi ascunse bine surpriza. În acele puţine zile înţelesese cât de orgolioşi erau coreenii. Mai bine să nu rişte să-l supere pe Rhee glumind pe seama slăbiciunii lui pentru joc. Căci, la urma urmelor, Kevin nu avea prea multe posibilităţi ca să-şi facă noi prieteni. Zâmbi.

— De acord, sfat acceptat. Ne vedem pe platou la unu şi jumătate.

Rhee zâmbi şi el.

— Cum ziceţi voi, americanii, e o întâlnire... Şi, locotenente — adăugă, în timp ce Kevin era la uşă — mi s-a părut că observaţia dumitale de azi de la exerciţiu, a fost foarte interesantă.

— Zău ? Mulţumesc. Păcat că domnul căpitan gândeşte invers.

Rhee ridică un pic sprâncenele.

— Un căpitan, desigur, este un ofiţer foarte bun. Dar există ceva atât de perfect încât să nu mai poată fi îmbunătăţit ?

Kevin îl salută şi o luă din loc. Se simţea mai bine după discuţie, şi parcă şi durerea de cap îi trecea.

Prin urmare, ofiţerul lui coreean îndrăgea jocul de cărţi. Eh, dacă vor rămâne îngropaţi pe undeva pentru o săptămână, o să profite de asta. Dacă în viaţa militară abia îşi făcea loc, nesigur, în privinţa pokerului, era o cu

totul alta poveste. Rhee nu putea şti, desigur, câte cheltuieli îşi asigurase la colegiu numai din câştigurile de la poker...

Se întoarse la barăcile plutonului său. Sergentul Pierce părea a fi în stare să pregătească totul, dar el ar fi dorit să observe şi să înveţe. Mai bine decât să stea în cameră, aşteptând să treacă timpul.

Aici, starea de mulţumire îi dispăru ca prin farmec. Mai erau destule ore până în zori. Vântul îngheţat care sufla dinspre nord facea şi mai intens întunericul din Camp Howze.

Plutonul îşi încărcase deja echipamentul în camioanele armatei parcate în spatele lor. Oamenii erau în rând, tremurând. Pierce facea un ultim control, ca să vadă dacă mai era vreunul care-i fenta stând în păturile din barăci.

— Walton ?

Fără a avea nevoie să strige, vocea lui Pierce ajungea până la celălalt capăt al taberei.

— Prezent.

— Wright ?

Linişte.

Pierce aşteptă câteva clipe înainte de a relua:

— Wright ? Ascultă, Mutulică, te-am văzut punându-ţi lucrurile în camion, acum două minute. Răspunde odată !

— Sunt aici, domnule sergent. Cred că am adormit, e aşa cald aici în Coreea...

Ceilalţi râseră zgomotos. Cu accentul său nazal din Arkansas şi glumele sale, soldatul Wright era bufonul plutonului.

Kevin se aştepta ca sergentul să-i facă morală, dar Pierce râse şi el şi zise:

— Foarte bine, domnule bufon. Ţi se pare că e cald în Coreea ? Atunci vei fi foarte mulţumit că în noaptea asta te pun de santinelă.

Întreg plutonul râse.

— Bravo, Johnny — zise careva din rând. Mulţumim că te-ai prezentat voluntar. O să ne gândim la tine, când vom sta în frig în sacii de dormit.

— Domnule sergent — încercă Wright o evitare. Ştiţi bine că sunt cam delicat cu plămânii. Cu noaptea asta urâtă, s-ar putea să-mi pierd suflul.

Dar Pierce se aştepta la ceva de genul acesta.

— Păi, soldat, salută-l pe sfântul Petru din partea noastră. O să-l înştiinţăm noi de sosirea ta.

Toată lumea râdea, inclusiv Wright. Kevin, în întuneric, se surprinse că zâmbea şi el, dar se stăpâni. Oare n-ar trebui să-şi păstreze demnitatea ? Însă Rhee, lângă el, râdea ca toţi ceilalţi.

— Gata, băieţi — zise Pierce. Să terminăm apelul şi să ne adăpostim de vântul ăsta.

— Yates ?

— Prezent.

— Zelinsky ?

— Sunt aici.

Pierce îşi puse mapa sub braţ

— Drepţi !

Apoi, către Kevin.

— Domnule, tot plutonul este prezent !

Kevin ieşi din umbră şi salută la rândul său.

Apoi repetă o frază pe care o auzise într-un film.

— Foarte bine, sergent. Urcă-i acum în camioane.

Pierce se întoarse din nou către pluton.

— L-aţi auzit pe domnul locotenent ? Toată lumea sus !

Oamenii rupseră rândurile şi începură să urce în benele camioanelor acoperite cu prelată. O grupă de unsprezece oameni pe vehicul.

Kevin urcă lângă şoferul primului camion. Rhee urcă în al doilea, Pierce în ultimul.

Cele cinci transportoare ieşiră pe poarta taberei. Ajunse pe autostradă, se îndreptară spre nord, către ZD.

Camp Howze era doar la cincisprezece kilometri de zona demilitarizată, dar drumul până la punctul de întâlnire dură aproape două ore. La fiecare o mie de metri erau obligaţi să oprească la puncte de control, cu baricade, cu sârmă ghimpată şi mitraliere. Şi de fiecare dată documen-tele lor erau examinate de soldaţi din serviciile de siguranţă sud-coreene, înarmaţi cu puşti mitraliere. Kevin n-ar fi ştiut să spună ce îl îngrijora mai mult: măsurile de siguranţă sau faptul că n-ar fi fost tocmai necesare.

La final părăsiră drumul asfaltat şi intrară pe o aleea mărginită de copaci, de pe marginea unei văioage. Caporalul care conducea primul camion reduse şi mai mult viteza. Sunetul motorului era acum ca un mormăit. Farurile luminară un soldat cu cască pe cap, care facea semnale cu o lanternă cu lumină roşie.

Şoferul spuse:

— Călăuza noastră.

Întinse mâna ca să stingă farurile, dar Kevin îl întrebă surprins de ce face aşa.

Omul puse în mişcare din nou camionul şi răspunse, fără a-l pierde din ochi pe soldatul care îi ghida:

— Regulamentul, domnule. Suntem la mai puţin de cinci kilometri de ZD, şi nord-coreenii nu trebuie să afle ce facem noi aici.

Punctul de întâlnire era un mic zăvoi, în apropierea tranşeelor şi bunkerelor din prima linie de rezistenţă, MLR. Erau în întârziere cu zece minute. Kevin ieşi cu greu din cabină şi se apropie de individul care îi ghidase pe ultima porţiune. Pierce dădu ordine cu o voce joasă şi oamenii coborâră din camioane. Era încă întuneric. Luna apusese şi cerul era acoperit de nori.

Raza roşie a lanternei se ridică pentru a se opri apoi pe faţa lui Kevin.

— Plutonul doi Alpha ?

Kevin dădu din cap afirmativ, dar apoi înţelese că poate omul nu era în stare să-l vadă clar.

— Da. Dumneata eşti ghidul aici, la Malibu West ?

— Sergent Hourigan, domnule. Plutonul trei, compania Bravo. Locotenentul Miller vă aşteaptă în avanpost. Dacă sunteţi gata, putem să mergem. Mai e o oră jumătate până se luminează şi mai sunt multe de făcut.

— Desigur.

Kevin se întoarse către coloana care îl urma.

— Sergent Pierce ?

— Toţi prezenţi, domnule. Plutonul gata de marş.

Kevin se întoarse către ghid.

— Gata, Hourigan. Să mergem.

Sergentul îi conduse către o deschizătură între sulurile de sârmă ghimpată întinse de-a lungul MLR. Terenul era accidentat, dar chiar şi pe întuneric Kevin era în stare să vadă că toţi copacii şi arbuştii deşi fuseseră tăiaţi pentru a deschide linia de tir pentru soldaţii plasaţi în spatele lor.

Hourigan se opri brusc, apoi facu câţiva paşi la stânga. Kevin facu la fel. Sergentul îl bătu pe spinare.

— Vedeţi acele plăcuţe albe ?

Kevin încuviinţă.

— Ei, este câte una la câţiva metri. Mergeţi printre aceste plăcuţe, dacă nu vreţi să săriţi în aer. Traversăm câmpul minat principal.

Coloana continuă marşul, mai încet, acum că se aflau printre mine. Kevin se ţinea cu greu de Hourigan. Îşi şterse sudoarea care-i intra în ochi. De ani de zile nu mai purtase în spate un sac de 25 de kilograme. În liniştea nopţii, fiecare pas, fiecare crenguţă care se rupea sub un picior, făceau un zgomot care se putea auzi de la kilometri distanţă.

Ieşiră într-un târziu din câmpul minat şi începură căţărarea pe o potecă ce devenea din ce în ce mai abruptă. Pe hartă păruse mai joasă.

În întuneric, pe neaşteptate, se auzi o voce:

— Stai !

Se auzi imediat şi clănţănitul închizătorului unei arme.

Santinela ordonă:

— Înaintaţi şi daţi parola.

Grupul mai facu câţiva paşi.

— E bine aşa. Marbles-Galore.

Sergentul se opri.

— Sunt Hourigan, tâmpitule.

— Puţin mă interesează. Dacă nu-mi spui parola, te curăţ.

— Zebra-Cardinal.

— Bine, înaintaţi.

Se auzi cum pune siguranţa la armă. Kevin îşi trecu palma peste faţă. Doamne, ce mai bandă de tâmpiţi paranoici.

Plutonul trecu de vârful cotei 640 şi se găsi la Malibu West. Aici se afla o altă coloană, gata de a coborî.

Un om cu epoleţi din plastic închis ieşi din grup.

— Little ? Sunt Miller. Încântat să te văd. Hai la postul de comandă să îţi transmit consemnele. Hourigan şi sergen-tul dumitale pot desfăşura oamenii.

Coborâră câteva trepte şi intrară într-un bunker cu tavanul scund, iluminat de o lampă chioară. PC-ul — postul de comandă — era înalt doar un pic peste un metru şi jumătate şi avea pereţi din saci umpluţi cu nisip, cu nişte bârne groase de lemn ca acoperiş. În interior era loc doar pentru două băncuţe, o masă, telefoane şi radio. Şi puţea de-ţi mişca nasul, a transpiraţie şi a mâncare râncezită. Kevin încercă să nu respire pe nas. Miller râse.

— Ştiu. Miroase tare, eh ? Dar privata şi serviciile igienice aici sunt de slabă calitate. Nu vă faceţi probleme, o să vă obişnuiţi.

Avea pungi sub ochi.

Îi indică lui Kevin măsuţa joasă cu harta şi telefoanele.

— Uitaţi, aici sunt concentrările de foc.

Îi arătă diverse foi pe care cu culori diferite erau trasate nişte cercuri ce indicau locurile preînregistrate de artilerie şi numerele lor în cod.

Miller continuă:

— Radio, telefon de teren, legături cu unităţile şi avanposturile vecine, legătura cu PC-ul companiei pe MLR, linia directă cu artileria.

Kevin facu semn că a reţinut.

— Întrebări ?

Kevin era gata să spună că nu, apoi se răzgândi:

— Una singură. A fost ceva mişcare în ultima vreme ?

— Nu. Totul e liniştit... ca mai mereu. Doar o alarmă: obişnuita „nu-i lăsa să stea liniştiţi”.

Miller se ridică, aplecându-şi capul ca să nu se lovească de tavan.

— Atunci, noroc şi să ne revedem în tabără.

Îi întinse mâna. Kevin i-o strânse şi abia atunci realiză că Miller abia aştepta să plece din Malibu West. Îi dădea dreptate.

Cu un ultim semn de salut, Miller ieşi la aer curat.

Kevin se lăsă să cadă greu pe una din băncuţe. Ce minunat, urma să petreacă o săptămână întreagă la intersecţia unei gropi de gunoi cu o cocină de porci. Puse sacul pe pământ. Măcar acum n-o să-i mai taie umerii. Apoi îşi aminti că trebuia să raporteze căpitanului Matuchek, pe MLR, pentru a-i confirma sosirea plutonului. Întinse mâna către telefonul care îl lega de comanda companiei.

Dar nu mai găsea codurile. Unde le pusese oare ? După ce se căută prin toate buzunarele, găsi foaia cu codurile radio.

Ridică receptorul.

— Alpha Echo Cinci Şase. Alpha Echo Cinci Şase. Aici Alpha Echo Cinci Doi.

— Vorbiţi, Alpha Echo Cinci Doi. Aici Alpha Echo Cinci Şase.

Pe bandă nu erau interferenţe. Lucru mulţumitor, putea cere ajutor fară probleme.

— Echo Cinci Şase, Echo Cinci Doi este în poziţie. Repet, Echo Cinci Doi este în poziţie.

— Recepţionat, Doi. Sunteţi în poziţie. Terminat.

Kevin închise radiotelefonul şi îşi masă pleoapele. Nu dormise în noaptea aceea şi ştia că mai are mult de stat treaz, pentru a face inspecţia poziţiei la lumina zilei.

Ceasul arăta 5,35. Soarele avea să apară peste vreo jumătate de oră. Cerul era deja mai puţin întunecat.

Pierce apăru peste câteva minute.

— Cred că e destulă lumină pentru a face o mică inspecţie, domnule locotenent.

Kevin se trezi brusc culcat pe laviţă. Cerul era deja portocaliu. Adormise, şi tocmai atunci, în prima zi, abia ajuns în ZD. Clipi des şi se ridică, amintindu-şi în ultima clipă să nu înalţe prea tare capul pentru a nu se lovi de tavan.

Îl urmă pe Pierce de-a lungul unei tranşei de legătură, care de la postul de comandă ducea la marginea colinei. Acolo se unea cu tranşeea principală care facea turul complet al avanpostului. Îi ajunse şi Rhee, care intenţiona ca şi ei să inspecteze ceea ce pentru o săptămână întreagă avea să fie casa lor.

Malibu West avea o forma aproximativ ovală, şi era constituită dintr-o tranşee de un metru şi optzeci adâncime care lega între ele şase bunkere din bârne, întărite, care puteau găzdui patru oameni în timpul incursiunilor aeriene inamice sau a vreunui bombardament de artilerie. Între un bunker şi celălat era o distanţă de cincisprezece metri de tranşee. Câteva trepte pentru tragere pe pereţii tranşeei permiteau soldaţilor să respingă un eventual atac de la sol. Două centuri de sârmă ghimpată şi un câmp de mine completau apărarea colinei.

Fiind vorba de un avanpost, Malibu West şi apărătorii săi urmau să lupte singuri, cu un generos sprijin de artilerie. Malibu şi celelalte puncte întărite distribuite de-a lungul întregii ZD aveau misiunea de a opri orice forţă de izbire, aceasta fiind obligată să lupte în zonă, înainte de a ajunge la frontul aliat principal. Se spera că în acel mod atacul inamic va fi întârziat suficient pentru a permite intervenţia aviaţiei şi a artileriei cu bătaie lungă, precum şi transferul rezervelor în punctele în care se concentra asaltul. Cu alte cuvinte, oamenii din avanposturi urmau să câştige timp pentru camarazii lor, cu preţul vieţii proprii.

— Am pus mitralierele în bunkere pe cele două părţi ale râpei. Ar trebui să acopere întregul front. Împreună cu poziţia am moştenit şi o altă mitralieră. Locotenentul Miller o plasase în spatele nostru şi mi s-a părut o idee bună. Am lăsat-o acolo.

Pierce se întrerupse.

— E bine — răspunse Kevin, buimăcit. Of, trebuia neapărat să se trezească.

— Aveţi vreo observaţie, locotenent Rhee ?

Sud-coreeanul părea perfect treaz. Natural...

— Nu. Mi se pare cel mai logic aranjament. Dar unităţile cu Dragon ?

Întrebare îndreptăţită. Rachetele Dragon erau cea mai bună apărare a lor împotriva tancurilor şi a transportoa-relor blindate.

— Le-am desfăşurat de-a lungul râpei din nord. Dacă totul se prăbuşeşte şi tancurile nord-coreenilor ne atacă din spate, poate lansatoarele de rachete o să-i oprească. Dar acolo unde se află acum au un unghi bun de tir.

Kevin încuviinţă.

— Bine, sergent. Excelent.

Se întoarse către Rhee.

— După cum am înţeles, în avanpostul vecin este un pluton sud-coreean. Aţi putea să mergeţi acolo şi să-i informaţi că noi suntem pe poziţii. De acord ?

— Imediat, domnule locotenent.

— Bine. Şi apoi mergeţi să dormiţi. Cred că abia peste câteva ore ne vom intra în ritm. O să fac eu primul planton, apoi sergentul Pierce şi dumneata al treilea. E bine ?

Rhee îi adresă un zâmbet şi mai larg.

— Desigur, domnule locotenent. Sunt întotdeauna încântat să pot dormi câteva ore fără întrerupere.

Kevin oftă din nou. Îi trebuia o cafea. O să-i ceară lui Zelinsky să pregătească. Între timp, putea să se ducă pe teren ca să observe teritoriul din jurul lui Malibu. Îl studiase pe hârtie, dar nu te poţi încrede întotdeauna în hărţi. Odată se pierduse într-un marş de noapte la Fort Lewis... şi noroc că găsise o benzinărie de unde ceruse informaţii.

Kevin învăţase lecţia la Fort Lewis. Niciodată să nu te încrezi în hărţi. Urcă pe treptele cuibului de tragere de lângă el şi ridică binoclul. Ia să vedem... În faţă o râpă pietroasă care cobora din vârful cotei 640, Malibu West, până într-o vale strâmtă, acoperită cu tufişuri. Numeroase adâncituri urcau până spre o creastă muntoasă, la nord, unde se zăreau ceea ce probabil erau bunkere acoperite.

O mână îl prinse brusc de combinezon şi îl trase înapoi cu putere.

— Ce naiba te-a găsit ?

Kevin se întoarse furios. Era Pierce, care acum îl lăsă.

— Îmi pare rău, domnule.

După tonul cu care vorbea, nu părea să-i pară atât de rău.

— Dar să ştiţi că mă plătesc şi pentru ca să am grijă ca duşmanul să nu tragă în locotenenţii mei chiar în prima zi de la sosirea în ZD.

— Şi era nevoie să mă tragi aşa ?

Kevin se speriase şi inima îi bătea nebuneşte. Mai mult îi era necaz că nici nu-l auzise pe Pierce când se apropiase. Omul ăla se mişca precum o stafie.

— Lunetiştii, domnule locotenent. Nord-coreenii sunt foarte mândri dacă lovesc pe cel care îi studiază printr-un binoclu curat. Dacă vreţi să vedeţi ZD, folosiţi periscopul.

— Ce de fiţe. Ştiu că nord-coreenii sunt toţi nebuni, dar nu pot să împuşte lumea la nimereală. Există un armistiţiu, nu ?

— Noi o ştim, dar comuniştii poate nu. Sau, chiar dacă o ştiu, îi doare-n cot.

Pierce vorbea cu voce înceată.

— Ascultaţi-mă bine. Aici nu suntem în vreme de pace. Ceea ce avem aici seamănă teribil cu vreme de război. Când eram un tânăr soldat recrut, înainte de Vietnam, mi-au încredinţat un post ca acesta.

Se întrerupse.

— Cu toate astea, situaţia nu s-a schimbat mult, în douăzeci şi ceva de ani...

Kevin era iritat. Începea să fie cald, dar lui îi trebuia neapărat o cafea.

— Şi într-o zi soseşte un general din liniile de spate, pentru o inspecţie. Acu', locotenentul îl conduce într-un tur al bunkerelor, al tranşeelor şi tot restul, dar generalul voia să vadă cu ochii lui pe comunişti. Şi nu era dispus să folosească un periscop ca al nostru.

Urcă pe treptele de tir fără să dea atenţie locotenentului care îl roagă mereu să nu facă aşa ceva. Continuă să nu-i dea atenţie, în timp ce celălalt îl roagă să coboare înainte ca un lunetist să-l lovească.

Pierce îşi puse degetul arătător pe rădăcina nasului, între ochi.

— Chiar aici l-a lovit, domnule locotenent. Lovitura l-a aruncat jos pe generalul cel tâmpit de pe treptele locaşului de tir, zburându-i puţinul creier pe care îl avea în dovleac.

— Doamne ! facu Kevin, surprins. Dar nu ştiam de aşa ceva.

— Cred că au trecut totul sub tăcere. Era un mod afurisit de stânjenitor să pierzi un general, nu ?

— Şi locotenentul vostru ?

— N-au fost prea mulţumiţi de el. Nu era vina lui, şi de aceea nu au putut să-l trimită la Leavenworth, dar s-au grăbit să-l dea afară din armată.

Kevin reflectă câteva clipe asupra cuvintelor lui Pierce şi la sfârşit îi adresă un zâmbet trist şi chinuit.

— De acord, sergent. M-aţi convins. Nu trebuie să pierdeţi în acelaşi mod şi pe locotenentul acesta tâmpit.

Pierce zâmbi la rândul său.

— Aşa trebuie s-o luaţi, domnule. Este numai o chestiune de experienţă. Şi de un lucru putem fi siguri: în ZD toată lumea devine expert în scurt timp.

1 octombrie

Malibu West, în ZD

După şase zile, lui Kevin i se urâse până peste cap de Malibu West. Şase zile de plictiseală continuă. Să nu poţi să te mişti liber în timpul zilei. Mese fară gust, somn puţin. Zile prea calde şi nopţi prea reci.

Singurele momente mai vesele erau partidele de poker zilnice cu Rhee, Pierce şi alţi doi subofiţeri. Să joace cărţi cu gradaţii din trupă era poate împotriva regulamentului, dar pe el îl ajuta să treacă mai uşor timpul. Mizele erau mici, nu era frumos ca ofiţerii să câştige prea mulţi bani de la subordonaţi, dar Kevin, la terminarea jocului, era mereu în câştig. Şi îi plăcea să vadă pe faţa lui Pierce un respect pentru „ştiinţa” cu care juca.

În afară de asta, mai nimic. În afară de câteva rapoarte zilnice neînsemnate şi o singură inspecţie fulger a căpitanu-lui Matuchek, care păruse plăcut surprins să vadă că avanpostul era încă întreg, perioada petrecută la

Malibu West fusese tot atât de emoţionantă ca privitul unei partide a convenţiei din Midwest prin gaura cheii...

Şi toate astea contrastau teribil cu alarma care veni într-o bună zi.

— Domnule.

Cineva îl scutura. Din ce în ce mai tare.

— Domnule !

Kevin gemu şi încercă să se întoarcă pe cealaltă parte. Nu era încă lumină, iar el stătuse treaz până la miezul nopţii, ca să completeze tot felul de hârtii nefolositoare şi absurde.

— Domnule !

Era Jones, radistul.

— E căpitanul la telefon, domnule. Zice că e urgent.

Uf. Acum ce naiba o mai vrea ? Probabil să-i frece ridichea pentru cine ştie ce hârtii pe care nu le completase în modul cel mai bun. Kevin ieşi de sub pături şi se târî spre telefon.

— Alpha Echo Cinci Şase. Aici Alpha Echo Cinci Doi. Spuneţi.

— Cinci Doi, aici Cinci Şase. Aşteptaţi.

Asta-i culmea. Mai întâi îl treziseră, iar acum zice să aştepte.

Dar câteva secunde mai târziu se auzi vocea lui Matuchek, şi tonul acestuia reuşi să-l trezească definitiv pe Kevin.

— Cinci Doi, aici Cinci Şase. Stare de alarmă. Alarmă generală pe toată ZD.

Dumnezeule mare. Kevin simţea că inima îi bătea cu putere.

— Şase, aici Doi. Este un exerciţiu ? Terminat.

Din radiotelefon se putu auzi toată furia lui Matuchek, puternic şi clar.

— De unde mama dracu să ştiu eu ? Şi ce-ai dori, mă rog ? Desfaşoară-ţi oamenii pe linia de tragere şi lasă-mi telefonul liber. Închid.

Kevin îi întinse lui Jones radiotelefonul şi privi împrejur, căutându-şi arma M16, vesta antiglonţ şi casca. Erau în colţul postului de comandă, unde le lăsase. Rhee era deja în picioare şi îşi încheia nasturii.

Kevin se întoarse către Jones.

— Chiamă-l pe Pierce. Repede.

Inspiră puternic, dar i se păru că nu putea să tragă aer cât ar fi vrut. Hai să ne calmăm. Luă vesta şi şi-o puse, dar după ce pierdu un timp cu ea văzu că o pusese de-a-ndoaselea. O întoarse cum trebuia şi reuşi s-o încheie peste tot. Rhee îi aruncă casca.

— Ce este, domnule locotenent ?

Pierce era la uşa postului de comandă, cu puşca în mână şi cu o faţă trează de parcă fi fost în picioare de câteva ore.

— Alarmă. În toată ZD. Nu ştiu dacă e adevărată sau nu, dar scoală-i pe oameni şi pune-i în poziţie.

Kevin luă puşca şi hărţile.

Pierce ieşi din postul de comandă şi dispăru în tranşeea întunecată, către bunkerul vecin. Rhee se îndreptă către cealaltă uşă şi Kevin îl acompanie până în tranşeea principală, urmat de Jones care ţinea radiotelefonul.

Luna era aproape plină; întreaga vale părea compusă numai din pete întunecate şi altele de lumină gri. Vântul dimineţii agita tufişurile şi şuiera uşor prin firele de sârmă ghimpată ce protejau accesele către Malibu West.

Kevin încercă să pună la punct periscopul. Cu vizibilitatea aceea redusă, valea de sub el putea fi plină de mii de duşmani. Sau putea fi complet goală.

Cei unsprezece soldaţi din grupa a doua trecură prin spatele lui, acompaniaţi de zgomotele uşoare ale echipamentului, şi se dispuseră de-a lungul tranşeei, în locaşurile de tragere.

— Domnule !

Auzind glasul lui Jones, Kevin se întoarse către tranşee.

— De la sergentul Pierce: toată lumea în picioare şi în poziţie. Nimic altceva.

— Zi-i lui Pierce să se întoarcă aici. Şi întreabă la companie dacă sunt alte noutăţi.

Pierce sosi imediat.

— Toată lumea desfăşurată, domnule locotenent. Unul dintre lansatoare avea probleme, dar Ramos îl repară acum. Ar trebui să fie gata în câteva minute.

„Ar fi bine să se grăbească. Doamne, şi dacă exact în timpul ăsta sosesc tancurile ?”

Kevin încercă să se calmeze. Coborî în tranşee şi se ghemui lângă Pierce.

— Se văd ceva mişcări în infraroşu sau cu senzorii ?

— Negativ. Nimic în mişcare jos, şi nici ceva cald.

— Atunci, poate e o alarmă falsă.

Pierce înălţă din umeri.

— Poate. Şi poate nu. În orice caz, va fi o noapte foarte lungă.

Un strigăt îi făcu să se ridice în picioare.

— Rachete ! Rachete la est !

Kevin întoarse periscopul către dreapta. La circa opt sute de metri distanţă, două rachete cu magneziu se mişcau încet către vest, suspendate de paraşute. Se surprinse că se ruga în şoaptă. „Doamne, te rog, fă să nu fie adevărat. Fă să nu fie război. Te rog.”

— E posibil să fi atacat în partea aceea — zise Pierce, calm ca întotdeauna. Sau poate fi o simplă tentativă de infiltrare.

Îşi facu mâinile pâlnie la urechi.

— Nu par să tragă...

Dar vocea îi era alertă.

— Rachetele acelea vin de la Drago Albastru ! Este poziţia sud-coreeană de la dreapta noastră.

Kevin îi strigă la rândul său:

— Ia telefonul, întreabă ce naiba se întâmplă.

— Domnule locotenent...

Pierce tuşi uşor pentru a-i atrage atenţia.

— Data viitoare când vreţi să conversaţi cu locotenentul Rhee vă rog să faceţi bine să nu mai strigaţi pentru tot universul. Dacă acolo jos sunt comunişti, acum ştiu că suntem în picioare şi că-i aşteptăm.

Kevin îşi simţi urechile arzând. Pierce avea dreptate, fară îndoială. Făcuse o greşeală prostească. Tipul de eroare care, aşa cum îl avertizase maiorul Donaldson, putea conduce la moarte oamenii săi. Se întoarse către caporalul Jones.

— Transmite-i locotenentului Rhee să vină la raport după ce vorbeşte cu avanpostul coreean.

Aşteptară câteva minute, dar nici o altă racheta nu se mai înălţă pe cerul nopţii; totul rămase liniştit. Rhee sosi în fugă şi se aruncă la pământ alături de Kevin şi Pierce.

— Am vorbit cu şeful transmisiunilor de la Dragonul Albastru. Se pare că unul din oamenii lor mai noi s-a speriat tare şi a lansat câteva rachete. O să-l pedepsească, evident.

Sau, mai bine, să-i dea o mamă de bătaie nenorocitului ăluia. Pe Kevin nu-l interesa ce-o să urmeze pentru acel om.

Apoi Jones îl prinse din nou de cot.

— Domnule ! Este căpitanul !

Kevin păli. Luă telefonul. Era război ? Gata, se declanşase ?

— Alpha Echo Cinci Şase, aici Alpha Echo Cinci Doi.

— Alpha Echo Cinci Doi, aici Cinci Şase. Încetarea alarmei. Repet, încetarea alarmei. Reluaţi programul normal. Era un exerciţiu, locotenente, unul tip McLaren Special.

— Recepţionat, Cinci Şase.

Încercă să răspundă pe un ton rece şi distant, dar ştia că Matuchek simţise îngrijorarea din glasul lui. Pierce şi

Rhee se linişteau vizibil, chiar dacă auziseră numai o parte a convorbirii.

— Deci, domnule locotenent ? Aveţi chiloţii plini cu o materie organică maronie ?

Matuchek părea mai puţin iritat decât de obicei, în ciuda cuvintelor folosite.

— Negativ, Cinci Şase. Puţin a lipsit, dar negativ.

Şi din fericire Matuchek nu putea să ştie că acesta era adevărul.

— Bine, domnule locotenent. Dacă chestia asta McLaren Special nu a reuşit să-ţi umple chiloţii, poate vom reuşi să facem din dumneata un adevărat soldat. Să ne vedem cu bine mâine în tabără. Terminat.

Kevin agăţă receptorul. Era obosit şi tremura. Dar era şi mai fericit, căci uite, trecuse prin cea mai urâtă chestie pe care o putea visa, chiar dacă era vorba numai de un exerciţiu. Dar avea destul timp să înveţe.

9

Dezvăluiri

Bunkerul Marelui Conducător,
Coreea de Nord

— Tovarăşe general. Tovarăşe general !

Generalul locotenent Cho Hyun-Jae deschise cu greu ochii. Lumina era aprinsă şi colonelul Chung, adjunctul său, era aplecat deasupra lui. Se ridică de tot.

— Ce s-a întâmplat, Chung ?

În mod automat, începu să se îmbrace. Indiferent ce-ar fi fost, dacă era aşa important pentru a-l trezi, era şi pentru a se îmbrăca.

— Domnule, inamicul a intrat în alarmă. Am văzut mişcări pe fortificaţii...

Cho ieşi în grabă, urmat de colonel, şi îşi încheie nasturii pe drum.

Bunkerul era construit în aşa fel încât camera lui să fie la mică distanţă de Centrul operativ al Corpului al doilea de armată.

Uşa era deschisă. Cho încetini pasul, inspiră îndelung şi intră în mijlocul unui balamuc bine organizat. Ofiţeri şi soldaţi continuau să intre în sală, luau poziţie în jurul meselor cu hărţi, la teleimprimatoare şi la centralele telefonice. Un perete întreg era ocupat de o singură hartă care arăta în amănunt zona frontului de lângă Kaesong, încredinţată trupelor sale. Generalul Chyong Dal-Joong, vicecomandantul său, era alături de hartă şi discuta cu

câţiva ofiţeri. Văzându-l intrând pe Cho, îl salută. Ceilalţi ofiţeri trecură la posturile lor.

— Raportează, generale. Un exerciţiu nou ?

Cho termină de încheiat nasturii de la uniformă în timp ce examina bucăţelele de lemn care închipuiau unităţile inamice pe teren.

— Bănuiesc că da, domnule. Nu am văzut mişcări în spate. Doar pe linia frontului, dar toate unităţile au fost desfăşurate pe poziţiile lor de luptă. Nu cred că este momentul potrivit pentru a începe eliberarea...

Chyong avu un zâmbet ironic.

Cho gândi în sinea sa că excesivul simţ al umorului de care dădea dovadă vicecomandantul său o să-l ducă mai devreme sau mai târziu în vreun câmp de concentrare al Departamentului pentru siguranţă politică, îşi frecă ochii.

— Am impresia că află cumva când mă culc eu târziu, ca să facă exerciţiile astea numai în scopul de a-mi distruge somnul. Maior Ko !

Îi facu semn ofiţerului de la serviciul de informaţii să se apropie.

— Maiorule, observaţiile tale, te rog.

— Da, domnule. Cred că este un exerciţiu. Trupele inamice care sunt în prima linie sunt rotite după un ciclu regulat de o săptămână. Alarma este dată întotdeauna dimineaţa devreme, către sfârşitul săptămânii. Joia este ziua aleasă cu predilecţie. Ordinul de stare de alarmă este dat numai forţelor din prima linie. Nici o altă unitate nu este adusă înainte. Şi aşa a fost şi de data asta.

— Din câte putem şti, îl corectă Cho.

Ko lăsă capul în jos.

— Da, domnule. Din câte putem şti.

Cho cită: „Revoluţia în gândirea militară se bazează pe cunoştinţă, nu pe ipoteze”.

— Da, domnule.

Ko se înclină uşor în faţa lui, pentru a-i arăta că acceptă corecţia.

Chyong îl privi pe superiorul său.

— Poate inamicii noştri ar trebui să citească gândurile Marelui Conducător. Imperialiştii sunt prea previzibili.

— Sau încearcă să ne adoarmă. Pregătirile noastre ?

— Excelente. Toţi oamenii s-au plasat la posturile lor de luptă în decurs de cinci minute.

Ţine-i acolo până se luminează. Fiecare subunitate să se antreneze pentru misiunea proprie în caz de atac inamic. Mută şedinţa comandanţilor de la şapte la cinci. Dat fiind că suntem deja treziţi, e mai bine să începem mai devreme.

Chyong plecă să comunice ordinele. Cho privea harta şi se gândea. Primele unităţi de întărire pentru planul *Phoenixul Roşu* ajunseseră de curând în noile puncte de dislocare, în apropiere de ZD. Oare cei de dincolo să fi aflat de aceste transferuri ? Nu, era o teamă iraţională. Fuseseră foarte atenţi, trenurile militare circulau numai când sateliţii spion americani erau departe de Coreea. Americanii nu puteau să ştie chiar tot.

Dar îngrijorarea îi reveni când începu să se pregătească pentru şedinţa specială cu comandanţii săi operativi şi cu noii ofiţeri superiori. Încercă să-şi înăbuşe teama, pentru evitarea oricărui dubiu care ar fi riscat să deranjeze discursul său. Kim Jong-Il insista pentru a ţine secret planul *Phoenixul Roşu*, dar acceptase într-un târziu sfatul său şi îl autorizase să inducă spiritul agresiv în ofiţeri şi soldaţi. Întâlnirea trebuia să fie primul pas în această direcţie.

Sala de şedinţe
Cartierul general, Kaesong

Mică şi spartană, sala era situată la nivelul al treilea subteran, în marele complex ce găzduia cartierul general al Corpului al doilea de armată. Şase comandanţi de

divizie, vicecomandanţii lor, generalul corpului de artilierie şi comandantul brigăzii 62 a forţelor speciale şedeau în poziţie rigidă pe scaunele de lemn, în faţa podiumului flancat de două tablouri, înalte de un metru, ale lui Kim Il-Sung şi Kim Jong-Il.

— Atenţiune ! — se auzi comanda în sală la intrarea lui Cho, care urcă pe podium şi adresă un semn de salut grupului.

— Abia am părăsit o întâlnire la statul major, unde Iubitul Conducător s-a adresat în mod special nouă. Ceea ce vă voi comunica este o ştire pe care o aşteptam de multă vreme.

Cho îşi alegea atent cuvintele, ştiind că vor fi înregistrate, transcrise şi expediate la Pyongyang în decursul a puţine ore. Acolo, Kim le va fi examinat cu atenţie, căutând cea mai mică urmă de nesupunere sau de neîncredere.

— Ştiţi toţi despre dezordinile din Sud, care ne-au obligat să adoptăm anumite măsuri defensive.

Cu un semn din cap, îi arătă pe cei trei comandanţi de divizie din forţele din linia a doua.

— Acum s-a ajuns la dezvoltări ulterioare ale situaţiei care ne atrag atenţia că trebuie să fim gata pentru un nou tip de acţiune.

Cho se întrerupse pentru a se potoli rumoarea din sală care urmase cuvintelor sale.

— Conform reţelei noastre de informatori, forţele care ocupă partea meridională a Coreei se pregătesc să se retragă. Şi-au dat seama cât de corupt este regimul din Sud, şi acum, ca nişte hoţi care nu se mai încred în proprii lor tovarăşi, părăsesc ţara. Astăzi când economia sa se prăbuşeşte, întemeindu-se pe aventurism, America nu mai este dispusă să plătească preţul ocupaţiei sale. Aceste informaţii nu sunt cunoscute de marea majoritate a naţiunii noastre, şi nici nu trebuie să fie. Dacă poporul ar

cunoaşte aceste lucruri, ar putea deveni prea nerăbdător să-şi elibereze prorii fraţi.

Cho facu o pauză, examinând expresiile ofiţerilor săi. Erau deja atenţi, daracum aşteptau cu urechile ciulite, în aşteptarea unor posibile ordine.

— Regimul din Sud a întărit masiv forţele sale, fiind ajutat de americani. Aceştia cumpără produsele Sudului, îi furnizează asistenţă militară şi ajută regimul să reprime protestele legitime împotriva exceselor sale.

Întărirea militară s-a oprit acum, iar pentru următoarele cinci luni s-a anunţat o retragere completă a forţelor americane. Este posibil ca în acel moment, lipsit de păpuşarii săi, regimul să se prăbuşească de la sine.

În perioada retragerii americanilor, situaţia politică va fi foarte instabilă. Dintr-un moment în altul poporul oprimat din Sud se va putea ridica în mod spontan pentru a-şi răsturna guvernanţii. Noi trebuie să fim gata să le sărim în ajutor şi să-i asistăm, de vor fi prea slabi pentru a se ridica la luptă.

Cho se întrerupse din nou pentru a lăsa cuvintele sale să pătrundă mai bine în minţile ascultătorilor. Vedea deja strălucind ochii ofiţerilor săi. Simţeau că se apropie completarea operei începută cu patruzeci de ani înainte cu Marele război de eliberare. Pronunţă încet cuvintele urmă-toare:

— Necesitatea unei astfel de acţiuni poate să apară din senin precum vântul din nord. Pentru acest motiv, statul major a vrut să amintească din nou că datoria oricărui soldat este să fie gata pentru o acţiune rapidă şi decisivă.

În următoarele luni, prin urmare, corpul nostru de armată va fi implicat într-o serie de antrenamente pentru luptele în atac. Oamenii şi materialele trebuie să fie în stare de alarmă maximă, pregătiţi pentru orice ordine ar veni de la Marele nostru Conducător.

Cho facu un pas înapoi pentru a-şi vedea mai bine ascultătorii.

— Există întrebări ?

Nu se auzi nici una, şi Cho studie atent reacţiile apărute pe feţele comandanţilor săi: nerăbdare, hotărâre, curio-zitate. Foarte bine. Arătase pentru un moment *Phoenixul Roşu*, şi generalii săi îl aprobaseră.

La momentul necesar, era sigur că îi va găsi gata de acţiune.

10

Semnale în eter

3 octombrie
Cartierul general al forţelor combinate, Seul

— Fir-ar să fie !

McLaren cocoloşi nervos hârtia şi o aruncă în coşul pentru hârtie de distrus, în cealaltă parte a încăperii. Nu nimeri ţinta. Clătină din cap; probabil anii erau de vină.

Aghiotantul său arătă cu capul spre hârtie.

— Ştiri proaste, domnule general ?

— Da, Doug,

Îl încercă tentaţia de a se ridica să se plimbe, dar îşi impuse să rămână pe loc.

— În Congres este încă blestemata aia de lege asupra sancţiunilor.

McLaren continuase urmărirea propunerii Barnes în buletinul cotidian deinformaţii trimis de Pentagon. Nu avea pretenţia că înţelege toate aiurelile unui circuit parlamentar al unei propuneri de lege, dar orice bun soldat era în stare să recunoască înaintarea unui inamic, când o vedea undeva.

Ce-i apucase oare pe parlamentari ? Nu ştiau oare că exista o lume întreagă, mare şi periculoasă, dincolo de graniţele districtelor lor electorale ? Situaţia internă sud-coreeană nu-i plăcea nici lui McLaren, dar nu se renunţă la o poziţie strategică vitală fară a avea ceva cu care s-o înlocuieşti. Iar Congresul tocmai asta ameninţa să facă.

Văzuse studiile. Sancţiunile prevăzute de propunerea stupidă a lui Barnes riscau să distrugă economia sud-coreeană... şi în acel moment creşterea economică a Coreei de Sud era singurul punct de sprijin al stabilităţii sale politice. Fără ea, ţara s-ar fi prăbuşit şi, în comparaţie cu ceea ce ar fi urmat, masacrul de la Seul ar fi putut părea o distracţie veselă. Kim Il-Sung şi-ar fi lins buzele, gata să fructifice orice slăbiciune a Sudului.

Oamenii ăia oare n-au privit şi ei o hartă geografică ? Peninsula coreeană era ca o săgeată îndreptată către inima Japoniei. Cel puţin aşa o vedeau japonezii, şi japonezii erau oameni pragmatici. Dacă chinezii şi sovieticii puneau piciorul în Coreea, coloşii industriali japonezi s-ar fi grăbit să le vândă acestora tehnologiile lor cele mai sofisticate, fară să-i intereseze tratatele asupra exporturilor de materiale strategice. Ideea te facea să îngheţi. Să se ia masiva superioritate sovietică în număml de avioane, tancuri, tunuri, nave şi submarine; să se amestece cu o doză generoasă de arme şi senzori de înaltă tehnologie de fabricaţie japoneză, şi ce se obţine ? Un coşmar blestemat, asta se obţine.

McLaren facu o strâmbătură. Oare la Washington n-a rămas nimeni cu creierul întreg ?

— Domnule general, aici sunt rapoartele asupra alarmei de săptămâna aceasta.

McLaren tresări. Începea să se copilărească ? Să se ocupe de Washington când avea atâta muncă de făcut aici.

— Da, fîr-ar să fie, Doug. Sigur.

Începu să răsfoiască maldărul de rapoarte care, în totalitatea lor, ar fi făcut să se înţeleagă ceea ce se întâmplase în ZD în cursul exerciţiului. Cum îi ziceau... McLaren Special ? Ştia că ofiţerii săi le urau în mod cordial, dar pentru ei constituiau un excelent antrenament. Nu se putea şti niciodată ce aveau în cap

nebunii ăia de la Phenian. În Coreea de Sud trebuia să fii mereu pregătit pentru orice eventualitate.

Sună telefonul. Era sala de comunicaţii.

— Domnule, este un apel pe o linie de siguranţă, maximă prioritate, pentru dvs. Este amiralul Simpson.

McLaren ridică sprâncenele. La Washington trecuse de miezul nopţii. Şeful statelor majore americane muncea până târziu.

— Fă-mi legătura.

Auzi câteva pârâituri şi apoi o serie de descărcări electrice.

— McLaren.

— Alo, Jack, ce mai faci ?

— Phil ! Măi băiete. Ce s-a întâmplat ?

În comunicaţie exista o oarecare întârziere, abia perceptibilă, pentru că semnalul trebuia să ajungă la un satelit geostaţionar, la patruzeci de mii de kilometri înălţime, şi apoi era transmis la Washington.

— Propunerea de lege Barnes. Casa Albă continuă să afirme că anul acesta nu va trece, dar am senzaţia că ar putea fi aprobată. Camera şi Senatul au griji electorale; ştim bine tâmpeniile de care sunt capabili să le facă, când caută un „rezultat” în politica externă pe care să-l prezinte electorilor.

— Păi, Phil, cum faci de te pricepi aşa bine la politică ?

Simpson râse.

— O respiri odată cu mediul. Anul acesta am luat parte la atâtea comisii parlamentare că am învăţat şi să vorbesc ca ei.

— Ferească-ne Dumnezeu.

— Păi soţia mea zice că asta nu-i displace. După părerea ei, încep în fine să vorbesc ca o persoană civilizată.

McLaren îşi strânse degetele pe receptor pentru o clipă. Poate şi soţia sa, Elly, îi dădea dreptate Carolinei Simpson.

Îşi drese glasul. Nu era momentul să se gândească la lucruri triste.

— Spune-mi, Phil.

— Trebuie săi dau preşedintelui ceva cu care să omoare propunerea Barnes cât timp mai e mică. Tu, Jack, trebuie să-mi trimiţi o informare asupra situaţiei din Nord. Îmi trebuie ipotezele tale asupra a ceea ce ar putea să se întâmple dincolo de frontieră.

— Culmea e că numai ipoteze pot să-ţi dau.

McLaren luă un creion.

— Dar voi, acolo, la Pentagon, nu aveţi copiile rapoartelor serviciilor mele de informaţii ?

— Vreau un raport recent. Ştiu că nu va fi foarte deosebit de ultimul, dar îmi trebuie ceva proaspăt să-i duc preşedintelui.

— Bine. Îl vei avea. Vicele meu îţi va trimite imediat unul adus la zi.

McLaren îşi facu o notiţă. Colonelul Logan, şeful serviciilor de informaţii,

În ziua aceea nu va mai avea timp să lenevească.

— Mulţumesc, Jack. Îţi sunt recunoscător. Scuză-mă, dar trebuie să fug. Aici e ora unu şi Caroline mă omoară şi apoi mă mănâncă la prânz, dacă nu mă întorc mai repede acasă.

McLaren zâmbi. Chiar dacă soţia lui era o femeie hotărâtă, nici măcar ea nu-l putea înfricoşa cu ceva pe Phil Simpson.

Omul acela scund şi îndesat, cu o bărbie ascuţită şi un zâmbet de diavol, nu avusese niciodată teamă de nimic. McLaren şi amiralul se împrieteniseră în Vietnam. Batalionul lui era staţionat în delta Mekong, la mică distanţă de ambarcaţiile fluviale şi de navele de supraveghere de coastă ale lui Simpson. Luptau împreună împotriva trupelor vietcong şi a soldaţilor nord-vietnamezi, şi apoi mergeau să facă o beţie în Saigon sau la Hong Kong. Prietenia se continuase apoi în anii de pace următori, de

promovări şi dislocări dintr-o parte în alta a lumii. Fiecare aprecia curajul, hotărârea şi firea întreprinzătoare a celuilalt.

— Nu te îngrijora, Phil. Te sun mai târziu. Mâine dimineaţă vei găsi raportul pe birou.

Simpson facu o pauză, la celălalt capăt al firului. Apoi întrebă cu grijă:

— Ascultă, te gândeai să vii în perioada asta la Washington ?

— Nu, de ce ?

Pentru anul acela, fiica lui intenţiona să vină la Seul, pentru crăciun. Iar fiul său dorea să-şi petreacă vacanţa la mare.

— Păi, nu este momentul cel mai bun să te faci văzut pe aici, prin State. Dacă ai fi în oraş şi te-ar vedea vreun funcţionar de la Congres, pentru a-şi face o imagine bună, ar putea să te cheme să faci o depoziţie asupra Coreei de Sud la vreo audiere publică. Şi nu te supăra, Jack, dar tu nu arăţi bine la televiziune. Nu ştiu dacă m-am exprimat clar.

McLaren râse.

— Ba da, te-ai exprimat clar. La West Point m-au picat la Diplomaţie, şi de atunci n-am mai făcut cursuri de reciclare.

— Nu glumi. Nu te cred. La revedere, Jack.

— Transmite-i Carolinei salutările mele.

McLaren puse receptorul în furcă şi apăsă butonul intercomului.

— Doug, spune-i lui Charlie Logan să vină imediat. Am de lucru pentru el.

Logan era un bun ofiţer, dar avea tendinţa să se mişte încet când nu-l supraveghea nimeni. McLaren notase tendinţa lui de a recicla vechile rapoarte, dacă situaţia nu comporta schimbări notabile. Lenea nu-i afectase cariera, dar probabil îl împiedicase să ajungă la stelele de general. Eh, Charlie nu va avea timp de pierdut, în ziua aceea.

Dacă şeful statelor majore voia înainte de micul dejun un nou raport asupra Coreei, McLaren va face totul ca acesta să îi parvină.

3 octombrie
Pentagon, Washington

Raportul informativ al Forţelor Combinate Coreene

ULTIMELE EVENIMENTE
Foarte sectret. ATENŢIE: *conţine informaţii clasificate*

REZUMAT: Recente evoluţii politice şi diplomatice în Coreea de Nord ar putea să fi crescut în mod semnificativ amenin-ţarea militară din partea regimului comunist de la Phenian asupra siguranţei regiunii şi a SUA...

Amiralul Philip Simpson încuviinţă, văzând că adjunctul de servicii de informaţii al lui McLaren ştia cum să scrie un raport. Îl va da lui Carlson, ca să i-l dea omului de la Consiliul de securitate, Fowler, pentru a-l include în raportul grupului de studiu asupra problemei coreene. Răsfoi documentul, ca să controleze dacă era vreun nou punct de evidenţiat. Îl găsi la pagina 4.

FORŢA DE LUPTĂ A AVIAŢIEI NORD-COREENE (continuare)

Noi probe indică faptul că astăzi este pe deplin operativă o nouă escadrilă de avioane de luptă nord-coreene MiG-23. Analiza celor mai recente fotografii din satelit (vezi tab. v-1) arată că au baza la aeroportul din Wonsan. Totuşi, date recente indică faptul că MiG-23 poate să nu fie singurul tip de avion sovietic superior primit de aviaţia nord-coreeană. Fotografiile de

recunoaştere (tabelele v-9 la v-11) arată nava de transport sovietică *Valentin Zolotarev* la ancoră în zona de maximă siguranţă a portului Wonsan. Trei lăzi (notate pe fotografii cu A, B şi C) aparţin tipului obişnuit folosit pentru transportul fuselajelor şi părţilor din avioane. Chiar dacă nu se poate recunoaşte tipul exact de avion transportat, dimensiunea lăzilor este suficientă pentru a conţine unul din cele mai recente avioane sovietice de luptă şi de atac.

În afară de acestea, staţiile de ascultare ale Agenţiei sud-coreene pentru planificarea siguranţei naţionale (NSP), în interceptarea întâmplătoare a benzilor radio au înregis-trat fragmente de comunicaţii între avioane, în ruseşte, fapt care indică prezenţa în Coreea de Nord a unui nou grup de instructori de zbor sovietici. Ştiind că există deja operative escadrilele de MiG-23 nord-coreene, interpretarea noastră este că noii instructori sovietici antrenează piloţii nord-coreeni să zboare pe un nou tip de avioane. (Vezi transcri-erea anexată.)

Simpson răsfoi ultimele pagini ale raportului, pentru a citi transcrierea interceptărilor radio:

„Transmisie din avion, neidentificată (Pilot): — Spune-i idiotului celuia să ţină aripile la acelaşi nivel ! Şi să regleze alimentarea. Se răsuceşte ca o curcă beată. Trasmisie de la sol, neidentificată (Controlul de zbor): — (*descărcări*)... Alpha Doi raportează... (*neinteligibil*)... motor din dreapta... Pilot: — Aiurea. Vorbeşte fără sens. Spune-i să ridice botul înainte de a termina... (*descărcări*) Controlul: — (*neinteligibil*) ... alimentarea... (*descărcări*) Pilot: — E mai bine. Botul este orizontal. Spune-i să vireze la stânga 25 de grade şi să accelereze motorul la maxim... (descărcări) ... Ce viteză are acum ?... (*neinteligibil*) Control: —Acum închid. Schimb frecvenţa de transmisie. Terminarea interceptării.

NOTĂ: Sentry Delta 595 din patrula de pe Marea Galbenă confirmă prezenţa avioanelor în zbor la o cotă de

6000-9000 metri în corespondenţă cu coordonatele punctului de transmisie.

Simpson sublinie toată această parte pentru căpitanul Carlson şi îşi sprijini spinarea pe spătar. Nord-coreenii şi sovieticii începeau să devină un pic prea prieteni pentru gustul său. Şi nu putea să facă nimic deocamdată.

Auzi bâzâitul interfonului

— Domnule amiral, a sosit maşina pentru a vă duce la Capitoliu.

Simpson puse raportul în cutia pentru poşta de expediat şi se ridică, luându-şi mapa. Trebuia să meargă la Comisia forţelor armate a Senatului, pentru a se certa privitor la drepturile militarilor pensionaţi. Aruncă o privire într-o agendă. Era a patra oară că se prezenta în faţa unei comisii, în săptămâna aceea. Adesea se gândea că era chiar neaşteptat faptul că-şi mai putea desfăşură munca sa proprie.

4 octombrie

Telejurnalul CNN

Reporterul CNN, o tânără frumuşică cu părul în două culori, vorbea dintr- un coridor placat cu marmură, din faţa unei săli de audienţe din Palatul Rayburn unde aveau sediul birourile Camerei.

„Sunt Connie Marlowe pentru ultimele ştiri ale CNN. Astăzi, spre marea noastră surpriză, Stephen Nicholson, preşedintele Comisiei forţelor armate din Cameră, a anunţat că Comisia sa nu se va opune propunerii de sancţiuni împotriva Coreei de Sud. Noua decizie, care a luat prin surprindere marea parte a observatorilor parlamentari, deschide propunerii Barnes dmmul către Comisia legislativă a Camerei. De aici ea va trece apoi la vot.”

„Principalul susţinător al propunerii, deputatul Ben Barnes din Michigan, era vizibil satisfăcut, când i-am luat interviul acum câteva minute.”

Pe ecran apăra reportajul înregistrat: un Ben Barnes zâmbitor, intervievat în acelaşi coridor.

„Natural, sunt încântat că onorabilul meu coleg Nicholson a înţeles importanţa unei acţiuni rapide şi hotărâte din partea Camerei. Drumurile şi magazinele Americii nu pot fi în continuare pline de produse urâte importate din Coreea în timp ce la Seul se continuă asasinarea studenţilor. Trebuie să trimitem guvernului Coreei de Sud un mesaj fară echivoc. Ajunge cu violenţa. Ajunge cu represiunea. Ajunge cu neruşinarea.”

Pe ecran apăru din nou Connie Marlowe.

„Alte noutăţi de la Capitoliu. La Senat, o propunere identică de lege a făcut un alt pas, obţinând aprobarea Comisiei afacerilor externe. Conservatorii au ameninţat cu obstrucţionarea, dacă propunerea ar ajunge la vot. Dar liderul majorităţii, senatorul Dickinson din Arkansas, este sigur că are suficiente adeziuni pentru a cere procedura de urgenţă, mişcare ce ar trebui să împiedice o dezbatere prelungită şi să reducă aprobarea la un simplu vot într-un răstimp fixat.”

Ecranul se împărţi în două ferestre: într-una corespondentul din Washington, în celălalt reporterul din studioul din Atlanta.

„Connie, nu este suficientă o majoritate de două treimi, la Senat, pentru a fi votată legea ? Propunerea de sancţiuni împotriva Coreei are deja un sprijin aşa de mare ?”

„Da, John. În mod normal, o atare siguranţă din partea liderului majorităţii ar indica o puternică adeziune. Dar acesta este doar un caz particular. Cu alegerile aşa de apropiate, mulţi aspiranţi la candidatură i-au acuzat pe actualii senatori că nu au făcut niciodată nimic. Din acest motiv, chiar şi senatorii care intenţionează să se opună

propunerii Barnes preferă să evite o obstrucţie îndelungată. Şi, în acest moment, nu este încă prea clar cum se va vota.”

6 octombrie
Comisia legislativă a Camerei, Washington

— Domnule preşedinte, această propunere de lege este o ofensă pentru raţiune, şi dvs o ştiţi bine !

Henry Fielding din Missouri, cel mai important reprezentant al minorităţii din Comisia legislativă, era nervos. Aruncă o privire răutăcioasă către grupul de funcţionari ai congresului care erau pregătiţi să ia notiţe.

Comisia legislativă se reunea întotdeauna într-o sală mică şi aglomerată pentru a reduce la minimul absolut numărul de spectatori. Într-un fel, aceasta era adevărata măsură a puterii sale. Comisia putea să facă să trăiască sau să moară o propunere de lege în decurs de nici o oră. Ea era cea care fixa ziua în care o propunere anume era supusă votului în Cameră. Pentru propunerile pentru care Speakerul era favorabil era stabilită o dată ce limita net posibilitatea dezbaterilor şi facea imposibile amendamentele. În schimb, propunerile care nu erau pe placul Speakerului nu mergeau niciodată la vot, punct şi gata.

Pentru a se asigura că lucrurile vor continua tot aşa, partidul majoritar dinCameră făcea astfel încât să aibă în comisie majoritatea de două treimi plus unul, independent de proporţia între deputaţii republicani şi democraţi.

Şi Speakerului îi plăcea propunerea Barnes.

Fielding ştia că nu poate învinge, dar promisese să încerce măcar o apărare de formă.

— Domnule preşedinte, data fixată de dvs şi de prietenii dvs îi va împiedica pe membrii Camerei să propună şi cel mai mic amendament la această propunere de lege. Nu aceasta este procedura de urmat, într-o

materie atât de importantă. Şi nu există nici o scuză la limitările absurde de timp pe care le impuneţi pentru dezbatere.

Preşedintele, deputatul Kerwin Bouchard din Louisiana, îl întrerupse.

— Domnule Fielding, ideile propunerii au făcut obiectul consideraţiilor aprofundate din partea comisiei.

Fără să-şi dea seama, îşi trecu mâna prin părul rar. Cadenţa târşâită, din Sud, deveni şi mai pregnantă.

— Nu avem nici un motiv să aşteptăm şi nu este nevoie de o dezbatere îndelungată.

Fielding pară lovitura:

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, este o absurditate. Nu am fost aleşi pentru a face să treacă propunerile comisiei. Misiunea noastră este să facem un organism deliberativ, şi data stabilită de dvs va împiedica un examen complet şi raţional al propunerii de lege sus zisă. Temele atinse de sancţiunile împotriva Coreei sunt prea complexe şi importante pentru a fi lichidate în acest mod şmecheros şi partizan.

Preşedintele asculta cu interes. Când se pornea să vorbească, Fielding ştia cu adevărat s-o facă. Şi preşedintele nu se îndoia că aceleaşi fraze şi aceleaşi obiecţiuni se vor auzi în timpul dezbaterilor în aulă. Dar instrucţiunile pe care le primise erau foarte precise, iar el nu ajunsese într-o poziţie în care să poată să nu dea ascultare Speakerului. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi se bucură de spectacol, sigur de finalul şedinţei.

Fu nevoie de aproape o oră de discuţii asupra formei, dar la sfârşit comitetul aprobă propunerea cu o majoritate de nouă contra patru. Nimeni dintre cei prezenţi nu se miră.

7 octombrie
Casa Albă, Washington

Putnam aruncă pe birou raportul destul de gros.

— Ce naiba, Blake. Nu ţi-am cerut o asemenea chestie.

Blake Fowler aruncă o privire asupra documentului, apoi îşi întoarse ochii către faţa roşie a consilierului pentru siguranţa naţională. Se aşeză pe unul din fotoliile lui Putnam fară a fi invitat.

— Doreai propunerile grupului de lucru. Şi pe acelea ţi le-am adus... — şi facu semn către fascicol.

Raportul era în întârziere cu aproape două săptămâni, dar le solicitase un fel de mic miracol şi numeroase ore suplimentare.

Pentru punerea pe hârtie a analizei propunerii Barnes fuseseră suficiente două zile. Dar să facă să se aprobe cuvintele exacte de la cinci birouri diferite, printre care ministere şi agenţii de siguranţă, fusese un adevărat coşmar. Fiecare dorise să-şi pună pe raport propria amprentă, şi prin urmare aduseseră numeroase schimbări. Că ceruseră aprobarea celorlalţi şi adesea aduseseră ciornele refăcute. Blake expediase atâtea copii din acelea încât ajunsese să-i cunoască pe toţi curierii autorizaţi să ducă documente secrete între Casa Albă şi diversele agenţii.

Un adevărat miracol era să salveze câteva fraze de înţeles. Membrii grupului erau adevăraţi profesionişti, dar nu erau scriitori, şi toţi erau obişnuiţi să se exprime în limbajul birocratic. În această limbă nu se zice că cetăţeanul de rând va plăti consecinţele, ci că „grupe de populaţie sunt afectate”. Riscurile unui război planetar nu se limitează la a se mări, ci „probabilitatea unor semnificative interacţiuni geopolitice şi militare” suferă „o modificare ascendentă”. Oriunde era posibil, Blake se opusese hotărât la folosirea genului acesta de fraze, şi adesea reuşise.

Dar ştia că asta nu avea nici o importanţă pentru Putnam. Consilierul era nemulţumit că Departamentul de

Stat refuzase să semneze raportul. Reprezentantul departa-mentului, Tolliver, nu-şi dăduse silinţa să prezideze toate şedinţele grupului, iar puţinele dăţi când o făcuse, nu făcuse altceva decât să arunce aluzii incitante.

După un timp, se înţelesese că secretamlui de stat, în loc de lamentări, îi plăceau mai mult sondajele de opinie publicate în jurnale, în care se cereau cu susţinere măsuri împotriva Coreei de Sud. Şi dacă nu se declara de partea unui document care să îmbine opoziţia, urma şi veto-ul preşedintelui. Pentru a avea semnătura Departamentului de Stat, Blake făcuse tot ce era posibil... În afară de a mai îndulci recomandările grupului de lucru. Ceruse de mai multe ori note de la secretaml de stat, dar nu reuşise niciodată să le aibă. Subordonaţii acestuia făcuseră tot posibilul pentru a nu răspunde favorabil. Secretaml de stat este mereu absent pentru „probleme de importanţă naţională” sau avea o „şedinţă urgentă a grupului geopolitic” şi o dată prezentaseră cea mai incredibilă scuză: „era ocupat cu delegaţia unei importante puteri străine”. Blake nici măcar nu reuşise să vorbească cu asistentul său pentru afacerile Asiei orientale şi ale Pacificului.

Înţelesese repede ce era cu acest zid al tăcerii. Departamentul de Stat, sau măcar conducerea sa politică, nu dorea să înfurie Congresul din cauza Coreei de Sud. Motivul i-l explicase un prieten de la agenţia pentru controlul armamentului, în timp ce mâncau în grabă la bufetul de la Casa Albă.

„Să nu crezi că vei reuşi, Blake” îi spusese „Tubby” Bartow. „Acum mai mult ca oricând, cei de la Foggy Bottom nu intenţionează să se certe cu Speakerul şi cu liderii majorităţii. Sunt aproape de semnarea unui acord privind rachetele cu sovieticii. Şi nu vor ca vreun parlamentar să le pună beţe în roate pentru ca preşedintele să nu pună vetoul său pe propunerea sa de lege preferată.” După cum se discuta în Departamentul de

Stat, într-adevăr, un tratat între superputeri era mai important decât Coreea de Sud.

În consecinţă, grupul de lucru asupra Coreei hotărâse că avea nevoie de semnătura Departamentului de Stat. De altfel, nu existau alternative: ori renunţă la semnătura aceea, ori renunţă la raport. Şi după reacţia lui Putnam, era clar că ar fi preferat să renunţe la raport.

— Ce naiba ! Chestia asta nu-mi serveşte la nimic, aşa cum este.

O şuviţă de păr roşcat se îndepărtase din locul în care o blocase fixativul şi căzuse pe sprânceană. Consilierul pentru siguranţa naţională şi-o aşeză la loc, nervos.

Blake clătină din cap.

— Nu înţeleg. Dacă e bine, departamentul este de acord cu recomandările noastre. Dar cinci alte agenţii nu sunt de acord. Este blocul cel mai compact pe care îl putem găsi în administraţie.

Putnam îl privi cu ochi strălucitori.

— Şi ziariştii n-or să ne atace, doctor Fowler ? Ştim amândoi că cineva din departament va informa *Post* sau *Times* că secretarul nu a aprobat raportul, şi din acel moment vor apărea necazurile. Preşedintelui nu-i place să citească în prima pagină „Politica administraţiei este agitată de grave disensiuni”.

Blake fu obligat să admită că Putnam nu se înşela chiar de tot, chiar dacă se mai putea discuta pe tema asta.

Departamentul de Stat nu intenţiona să schimbe ceva şi să aprobe raportul. Iar situaţia sud-coreeană era atât de critică încât Casa Albă nu putea rămâne indiferentă în timp ce propunerea Barnes se apropia de votare. Blake spera măcar că cei de la Afacerile legislative ale executivului vor fi avut onestitatea de a roşi. Spuseseră mereu că propunerea Barnes nu era decât praf în ochi pentru parlament. O propunere prezentată pentru a mai calma nervozitatea electorilor, dar destinată îngropării în

linişte după alegeri. În fine, acea previziune părea destinată să intre între celebrele gafe ale istoriei, precum faimosului titlu din *Chicago Tribune* cu ocazia alegerilor din 1948: „Dewey învingător !”.

Blake îl privi pe Putnam, dincolo de birou.

— De-asta n-o să-i prezinţi preşedintelui raportul nostru ?

— N-am spus asta. Preşedintele doreşte să-l informăm despre afacerea Coreea în următoarele zile. Agenda mea e cam plină, dar voi încerca să strecor şi raportul... după ce-l voi fi examinat mai bine.

Blake avu tentaţia să-i ceară lui Putnam să-l însărcineze pe el pentru a-i prezenta informarea preşedintelui. Dar cunoştea deja răspunsul. Despre Asia şi despre Pacific, Putnam putea să afle doar ce se scria în ziare, dar cunoştea la perfecţie mecanica puterii. Şi la Washington, D.C., accesul însemna putere.

Putnam îşi apăra cu gelozie şi viguros dreptul de a prezenta personal rapoartele. În nouăsprezece luni nu permisese nici unui subordonat să-l îndrume pe preşedinte în haosul declaraţiilor, documentelor, hărţilor şi fotografiilor din satelit care constituiau rapoartele tipice ale Consiliului de securitate. Avea o regulă clară şi inflexibilă. Expertul pregătea raportul şi Putnam îl prezenta. Dacă avea dubii asupra materialului, Putnam lua cu sine un funcţionar. Dar cu acordul tacit că acesta ar fi răspuns numai întrebărilor directe ale preşedintelui sau ale lui Putnam.

După părerea lui Blake era un mod scârbos de a face acel serviciu. Dar ideile lui Putnam erau clare. Porcul ajungea întotdeauna să se arate ca superexpertul ce se proclama a fi... măcar pentru ochii preşedintelui. Şi acei ochi erau singurii care contau.

— Oricum, Blake, o să fac ceva corecturi la raport, zise Putnam, cu un zâmbet. Cred că ai făcut o treabă foarte bună adunând toate datele acestea. Dar e mai bine să

facem totul mai uşor de citit. Nu vreau ca preşedintele să adoarmă în timpul lecturii, nu crezi ?

Mare păcat. În comparaţie cu ceea ce pentru Putnam era o proză clară, birocratismul federal părea scris de Ernest Hemingway. Nu exista nici o frază simplă, scurtă, clară pe care acel om să nu o înlocuiască cu un aspect gramatical absurd de lung şi de întortocheat.

Dar Blake ştia că era inutil să se plângă. El şi Putnam se certaseră deja de multe ori pentru chestiuni de stil tot atât de mult ca pentru cele de politică. De altfel, probabil că Putnam nu-i va arăta forma definitivă a raportului corectat de el până cu puţine momente înainte de a-l prezenta preşedintelui.

Faptele aveau să-i dea dreptate.

9 octombrie
Aula Camerei, Washington

Jeremy Mitchell era cu un ochi la rezultatele votului şi cu celălalt la şeful său, Ben Barnes, pregătit să-i curteze pe colegii din faţa băncii Speakerului. Zâmbi când văzu că totalul se schimbase din nou, datorită unui alt reprezentant care se lăsase convins de Barnes sau de însuşi Speakerul.

Câştigarea adeziunii Speakerului fusese mişcarea sa cea mai bună, reflectă Mitchell. Omul acela era un mare bandit, alunecos şi mieros, dar cunoştea din fir a păr regulamentul Camerei. Şi reuşea mereu s-o facă în interesul său. Mitchell privi spre panoul care indica timpul rămas pentru votare. Era afişat „0,00”. De cel puţin douăzeci de minute. Zâmbi din nou. La Camera Reprezentanţilor, de obicei votarea dura cincisprezece minute, dacă nu chiar mai puţin. Dacă în acest interval un parlamentar nu reuşea să voteze sau nu se decisese

asupra votului, cu atât mai rău pentru el. În practică, însă, era un control al timpului în interiorul aulei, iar durata celor cincisprezece minute depindea de el, nu de ceas.

Lovitura ciocănelului preşedintelui îi atrase atenţia. Votul se terminase. Deputatul care prezida plenul Camerei luă foaia pe care i-o întindea un funcţionar.

— Voturile ! Pentru *da*, 238. Pentru *nu*, 181. Propunerea este aprobată.

Mitchell se îndreptă către uşă, cu un zâmbet de la o ureche la alta. O făcuseră ! Şi acum, Senatul. Primul asistent al liderului majorităţii îl asigurase deja că propunerea va fi supusă la vot imediat după ce va fi fost aprobată de Cameră. Jeremy Mitchell simţea deja parfumul victoriei. Victorie pentru lege şi victorie pentru Ben Barnes când se va fi înscris pe lista pentru Senat, doi ani mai târziu.

Faptele îi vor da dreptate doar pe jumătate.

11

Mergi pe ascuns

11 octombrie
Insa-dong, Seul

Căpitanul Tony Christopher nu era prea satisfăcut că se îndreptase către Seul, în ziua aceea. Plecase cu intenţia de a face ceva cumpărături. Dar nu cu aceea de a rămâne pentru toată perioada în acelaşi magazin.

La bază, dimineaţa, fusese avertizat despre obişnuita „posibilitate de dezordini”. Dar Seul era un oraş imens: un oraş de mai mult de zece milioane de locuitori. În vreun cartier putea să existe mişcări de stradă, dar un altul putea să fie suficient de liniştit pentru ca un pilot să poată

cumpăra vreun cadou. Şi oricum, el avea doar o singură zi liberă într-o săptămână.

Oricum, avertizarea privea numai districtul Myong-dong, din împrejurimile catedralei catolice, unde fuseserеă demonstraţii toată săptămâna. Un nenoroc, căci cele mai bune magazine erau în acea zonă. Iar el era sătul de micile pieţe pentru turişti care se aflau în preajma celei mai importante baze a armatei americane, în periferiile din sudul Seulului.

Din fericire, o sugestie cu adevărat bună îi fusese făcută de ofiţerul cu informaţiile al escadrilei: să dea o ocheadă pe Mary Alley, în Insa-dong.

Michaels nu avea multe de oferit în ceea ce privea munca sa — individualizarea posturilor contraaeriene ale inamicului, desfăşurarea avioanelor sale şi tacticile de luptă ale acestora — dar era imbatabil în cumpărarea la cel mai scăzut preţ a perdelelor brodate, bijuteriilor şi obiectelor de ceramică. Exact tipul de lucruri care plăceau femeilor. Şi care i-ar fi permis lui Tony să facă pace cu Maria, prietena sa actuală.

Femeia aceea era un spectacol: nu prea înaltă, cu păr negru ca noaptea ce-i ajungea până la brâu. Ieşiseră împreună de vreo trei ori, ultima fusese în seara precedentă. Maria era simpatică, avea simţul umorului, îi plăceau poveştile cu avioane şi cu zboruri pe care Tony i le spunea. Dar avea şi un anume caracter. Asta descoperise Tony când într-o zi o numise Carol, aflând astfel cât de furioasă putea deveni.

Astfel, acceptând sugestia lui Michael, Tony luase trenul de la Kunsan la Seul şi apoi metroul, până la staţia Chongno în spatele Pagodei Park. Până aici fusese uşor. Din acel moment însă, pierduse toată dimineaţa în Insa-dong, căutând ceva la anticari, în galeriile de artă, în magazinele de mobile şi la bijutierii de pe acea stradă îngustă şi şerpuindă.

Necazul era că el nu ar fi fost în stare să recunoască un bun obiect de anticariat coreean de un nimic fabricat cu o jumătate de oră mai înainte. Şi chiar „ocaziile” care se găseau în acele prăvălii i-ar fi cerut o bună bucată din salariul pe care i-l dădea unchiul Sam.

Tony ura acel gen de pierdere de timp. Intenţia lui iniţială era să facă o ieşire rapidă în Seul pentru cadou şi apoi să treacă pe la Cazinoul Sheraton Walker Hill. Simţea că ziua aceea era una care-i va aduce noroc şi nu trebuia să se ţină departe de masa de blackjack. Dar în acel punct începea să se gândească că tot norocul de care dispunea i-ar fi fost util pentru a prinde trenul de seară pentru Kun-san.

Îşi închisese fermoarul la haină. Ar fi dorit să se adăpostească puţin de vântul îngheţat, dar dacă ar fi intrat într-un magazin fie şi pentru o clipă, ar fi fost asaltat imediat de o legiune de vânzători. Erau atât de politicoşi şi serviabili că se simţea aproape obligat să cumpere. Iar acela ar fi fost cel mai bun mod de a cumpăra cine ştie ce obiect fară valoare, sau unul pe care nu putea să şi-l permită, sau unul de care nu va mai reuşi ulterior să scape.

Coborând de pe trotuar ca să traverseze strada, văzuse scris pe o vitrină: LIBRĂRIE ANGLO-COREEANĂ. Exact locul pe care îl căuta. Se îndreptase imediat într-acolo. În interior era cald, era linişte, iar perdelele dese nu lăsau să pătrundă lumina soarelui. Tony închisese uşa în spatele său, în timp ce pe stradă trecea un şir de camioane cu poliţişti.

Un coreean de vârstă medie, din dosul casei de marcat, îi zâmbise şi îi adresase o plecăciune. Tony făcuse şi el o plecăciune şi începuse să privească volumele expuse pe rafluri. Nu erau alţi clienţi. Dar nu erau nici prea multe cărţi de autori americani. Păreau a fi mai multe romane de scriitori coreeni moderni.

Titluri precum *Pierdutul* sau *Acoperişul de iarbă* nu-i spuneau nimic; el ar fi fost mai interesat de romane poliţiste, de acţiune sau de spionaj. Trecuse la alt raft şi dăduse peste o revistă editată în limba engleză de guvernul sud-coreean: *O bandă de terorişti internaţionali: Coreea de Nord*.

I se păruse un pic prea polemică, dar mai apoi se gândise că autorul acelei reviste trăia într-o ţară pe ale cărei plaje debarcau în mod regulat grupe de sabotori inamici.

În acel moment, zgomotul din stradă crescu brusc, atrăgându-i atenţia. Ridică privirea şi-l văzu pe librarul coreean privind cu îngrijorare de după perdele.

Apoi auzi sloganurile şi exploziile în surdină a lacrimogenelor, asemănătoare zgomotelor de tuse. Se apropie şi el de vitrină şi privi spre Insa-dong. Văzu o mare de oameni care umpleau strada de la un capăt la celălalt.

Era greu să distingi oameni în acea mulţime. Prima sa impresie fu a unor braţe care se agitau, de măşti albe, de dâre de vapori. Mulţimea era încă în partea cealaltă a străzii, dar Tony avea impresia că era prea aproape de el. În afara eventualului risc propriu, ofiţerul de serviciu i-ar fi făcut o scenă urâtă, dacă s-ar fi lăsat târât în evenimente.

Făcu un semn de salut către librar şi dădu să se apropie de uşă, dar coreeanul îl prinse de braţ

— Vă rog, ar trebui aşteptat aici. Mai bine nu ieşi, cred. Mă ajutaţi să pun obloane, apoi aşteptam înăuntru. Nu plac cărţile mele ?

Tony zâmbi. I-ar fi plăcut să se îndepărteze înainte de sosirea demonstranţilor, dar era bună şi ideea de a sta ascuns şi să aştepte ca furtuna să se termine. Mai privi de-a lungul străzii. Putea să mai aştepte.

— Bine, prietene. Dar să-i dăm zor. Unde naiba sunt obloanele alea ?

Coreeanul îi arătă un grup de panouri grele din metal ascunse în spatele tejghelei. Lucrând în grabă, le fixară în nişte agăţători care erau pregătite deasupra vitrinelor. Librarul lăsă două locuri deschise pentru a putea privi în stradă.

Tony îl atinse pe umăr.

— Nu ajunge ? Vreau să spun, de ce nu închideţi prăvălia şi să plecăm amândoi ?

De-a lungul străzii, alţi comercianţi trăseseră obloanele şi acum se îndepărtau în direcţia opusă celei din care venea mulţimea.

— Nu. Văzut deja asta, alte date. E altă mulţime, altă lume, alte locuri. Noi mergem pe stradă, găsim poate un grup. Aici totul termină în două ore, poate trei.

Fu obligat să admită că omul avea dreptate. Rămase lângă coreean să privească de după obloane către demonstranţii care se apropiau. Fiind un pilot, Tony era complet în afara mediului său obişnuit. Simţea că inima îi bătea mai tare.

Pentru a împrăştia manifestanţii aduseseră infanterie. În spatele lor se zăreau uniformele verzi ale poliţiştilor. Îi împărţiseră pe demonstranţi în două şi îi loveau cu bastoanele. Îşi faceau meseria pe îndelete şi ca la carte. Mai întâi încercau să izoleze grupuri mici de manifestanţi, apoi îi blocau şi îi loveau până îşi pierdeau cunoştinţa.

Era clar că unii „manifestanţi” erau doar persoane prinse în mulţime fără voia lor, ce nu reuşiseră să se îndepărteze din stradă când sosise poliţia.

Într-un loc, lucrurile evoluau rău. Manifestanţii culegeau grenadele lacrimogene şi le aruncau către poliţişti. Şi lacrimogenele nu erau singurele obiecte care zburau prin aer: erau şi pietre, cărămizi şi sticle pline cu benzină, cu o cârpă aprinsă pe gât.

Câţiva demonstranţi cu feţele acoperite se aruncară asupra unui poliţist care se îndepărtase de camarazii săi. Îi smulseră masca de gaze şi careva îl lovi cu pumnul în

gât. Tony îl văzu deschizând larg gura pentru o clipă, apoi omul căzu la pământ într-o ploaie de lovituri de picior.

Tony observă o pată de culoare şi văzu o femeie care alerga de-a lungul drumului, pentru a se îndepărta de miezul problemei. Tocurile înalte o încetineau. Lui Tony i se păru că vede un păr roşcat şi un costum de vară verde.

Dar femeia tuşea deja şi dacă nu-şi scotea pantofii, nu reuşea să se salveze.

Tony nu stătu pe gânduri. Întinse mâna şi deschise uşa.

— Să aperi fortăreaţa, prietene. Mă întorc repede.

Librarul dădu să-l oprească, dar Tony îi trecu pe dinainte şi într-o clipă fu în stradă.

Fu lovit de zgomot şi de miros... Se ţinu aproape de pereţi pentru a nu fi lovit de ceva. Doamne, ce putoare. Simţi că ochii i se umpleau de lacrimi, încercă să şi le şteargă. Mai fusese în mijlocul gazelor lacrimogene, în Germania Occidentală, în timpul unui protest antinuclear la baza la care lucra. Atunci fusese şi mai rău, dar mai rău este întotdeauna ceva relativ.

Manifestanţii treceau prin faţa lui în fugă; în toate direcţiile zburau pietre şi sticle. După cum constata Tony, nici una nu zbura în direcţia sa, dar asta numai pentru că nu-l băgaseră încă în seamă. Alergă cu capul înclinat către femeia care se oprise pe trotuar ca să-şi tragă sufletul.

Tony se opri în faţa ei, zgâriind asfaltul cu blacheurile, şi cu un ochi privi către femeie, iar cu celălalt mulţimea care se apropia.

— Doamnă, veniţi cu mine ! Am un loc unde putem să ne pitim.

Cu o mână îi arătă către librărie.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Să ne pitim ?

Răsufla greu şi îşi masa un picior.

— Vreau să spun...

La naiba, nu era acum momentul să ţină o lecţie de engleză. Mulţimea se apropia şi o simţea aproape fizic.

— Doamnă, în locul dumneavoastră mi-aş scoate pantofii.

Ea îl privi din nou, apoi aruncă o ocheadă spre busculada din spatele lor, mormăind:

— Uite aşa se mai duce o pereche de pantofi...

Îşi scoase încălţările, se aplecă şi le luă într-o mână, în cealaltă avea un pachet. Apoi o luă la fugă cu Tony în spate.

— La stânga, în librărie !

Pe naiba, ce mai fugea femeia aceea ! Cu toate că el fugea de mânca pământul de frica mulţimii din spate, o ajunse numai când ea încetini ritmul ca să caute prăvălia.

Tony bătu în obloane şi uşa se deschise un moment, exact cât să-i lase pe ei să intre. Apoi coreeanul închise imediat. Îl privi pe Tony:

— Bine. Ai găsit prietena. Voi doi, salvaţi acum.

Femeia se înroşi.

Tony o privi, stânjenit, apoi se întoarse spre comerciant.

— N-o cunosc pe doamna. M-am gândit doar că nu puteam s-o lăsăm în stradă.

— Sunt încântată că v-aţi gândit la mine. Vă mulţumesc amândurora.

Femeia se aplecă pentru a-şi pune pantofii în picioare, iar Tony îi întinse braţul ca un cavaler, ca să se sprijine de el. Dar ea, fară nici o greutate, rămase în echilibru pe un picior ca să încalţe un pantof, apoi reluă operaţiunea pentru celălalt picior. Tony se grăbi să-şi retragă braţul înainte ca ea să-şi dea seama.

Măi să fie, nu numai că era graţioasă: era frumoasă. Avea o figură care-ti atrăgea privirea, dar ceea ce-i plăcea lui Tony era părul: cârlionţat şi de culoarea cuprului. Îl purta lung până peste umeri, iar pielea îi era albă şi cu puncte de pistrui, era ceva ce te lăsa cu gura căscată.

Şi vorbea cu un accent american pur.

Tony se apropie de ea şi o atinse pe umăr.

— Doamnă, a fost o plăcere să vă ajut.

Şi arboră zâmbetul său de nivel 3.

— Tony Christopher, se prezentă şi îi intuise mâna.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Christopher. Nu credeam că o să ajung în îngrămădeala aceea. Anne Larson mă numesc.

Afară zgomotul se înteţi dintr-odată. Anne păli.

— Ăştia de afară cred că au înnebunit cu toţii. Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat ?

Tony ridică din umeri, fară să ştie ce să răspundă.

— Nu ştiu. Nu e domeniul meu. Pot să povestesc despre zbor şi MiG-urile sovietice, dar nu despre manifestaţiile astea.

Din stradă ajunse zgomotul unei vitrine sparte. Tony se întoarse către comerciantul sud-coreean.

— Aţi mai văzut înfruntări violente ca acum ?

— Nu, niciodată. Dar toţi demonstranţi răi. Criminali şi comunişti şi tineri fară respect. Fac prea mult deranj, şi toţi suferă. Acum, în prăvălia mea rămâne miros de gaz săptămâni.

Anne zise:

— Dar poliţia... Îi lovea pe acei tineri...

Coreeanul facu o strâmbătură.

— Vina lor. Să protestezi împotriva guvernului !Ar trebui să afle cum trăiam eu acum treizeci, patruzeci de ani. Merg la şcoală, dar în loc să facă lecţii mărşăluiesc pe stradă şi dau cu pietre ! Ar trebui să asculte părinţii, să fie mulţumiţi că merg la şcoli. Eu aş fi fericit să merg la universitate. Ar putea avea viitor mai bun, construiască ţara. — Clătină din cap. — În schimb, distrug tot.

Tony se apropie de o deschidere dintre obloane. Văzu grupuri de studenţi şi de poliţişti care se luptau: la un moment dat atacau, după care fugeau. I se părea că vede

scena la televizor, dar aici se simţea şi mirosul gazelor lacrimogene.

Sute de persoane — în mare parte studenţi cu feţele acoperite, dar şi adulţi — încercau să opună rezistenţă, blocând strada. Dar un şir compact de poliţişti în uniforme câştigau progresiv teren, cu ajutorul bastoanelor şi al gloanţelor de cauciuc. În spatele grupului de poliţişti care loveau, alţi agenţi îi încătuşau pe cei doborâţi, fară prea multe fasoane, şi îi aruncau în maşinile cu grilaje. În acelaşi timp, autoblindatele cu furtune cu apă şi lansatoare de grenade se ocupau de grupurile mai mari, constrân-gându-le să urce din nou strada. Era o operaţiune bine studiată, care transforma o masă organizată de demon-stranţi într-o infinitate de indivizi singuri, ameţiţi, uşor de controlat.

Tony şi Anne continuară să privească şirul de poliţişti care se apropiau de librărie. Când lupta ajunse la mică distanţă de ei, începură să distingă amănuntele. Doi poliţişti puseră cătuşe unui student cu privirea sticloasă, îl aruncară la pământ şi îl luară la şuturi cu sălbăticie. La câţiva metri distanţă, un alt demonstrant culese de pe jos un proiectil cu gaz lacrimogen şi îl aruncă înspre poliţişti. Apoi căzu la pământ cu fruntea plină de sânge, scos din luptă de un proiectil de cauciuc tras aproape la gura ţevii.

Un student avea un tub cu vopsea. Când un poliţist se aruncă spre el, tânărul îndreptă jetul de vopsea către poliţist şi aprinse o brichetă, transformând tubul într-un lansator de flăcări. Dar poliţistul avea cască şi mască, cu o lovitură de baston îi aruncă tubul din mână, apoi începu să-l lovească în cap; îl aruncă la sol cu doar câteva lovituri, după care se îndepărtă. Victima lui rămase întinsă pe caldarâm.

Tony se întoarse către comerciantul coreean. Şedea la tejghea, facându-şi de lucru. Dar nu era cine ştie ce de lucrat, dat fiind că mereu îşi ridica privirea de pe notiţele

pe care le studia. Când văzu că Tony îl observa, nu-şi mai ridică privirea.

Arine nu vorbea. Din când în când tremura.

Tony nu reuşea să se gândească ce-ar mai putea spune. Toate frazele care îi veneau în minte i se păreau fară sens. Aşa că priviră în linişte, din spatele obloanelor, cum poliţia sud-coreeană ataca grupurile de manifestanţi, împrăşti-indu-i în grupuri mai mititele.

Peste câteva minute, totul era terminat. Mişcându-se cu presiune constantă, şirul de poliţişti şi de vehicule acoperi toată strada, împingând grupurile de demonstranţi pe străzile laterale; şi zgomotele se micşorară, lăsând în urmă o linişte aproape nenaturală.

Aşteptară câteva minute, nefiind convinşi că lupta se terminase aşa repede. Dar chiar aşa era, şi într-un târziu Tony se uită către Anne întrebător. Ea se limită la a face un semn de acceptare din cap, temându-se parcă să nu strice acea linişte.

Tony se uită pentru ultima oară pe stradă, căutând să vadă dacă manifestaţia se spărsese cu adevărat. Era linişte, doar ici şi colo câte un corp care nu mişca.

— Numai un pic, zise şi se apropie de librar, ca să-i mulţumească pentru faptul că-i găzduise şi să-i plătească opusculul pe care îl ţinuse în mână de aproape o oră.

Omul îi zâmbi amabil şi descuie uşa. Îi urmă până pe trotuar, făcând plecăciuni adânci ca răspuns la salutul lor.

— Vă rog, nu daţi importanţa acest incident. Nu judecaţi Coreea după aceştia huligani. Sunt proşti şi îngâmfaţi. Nu ştiu ce fac. Nu asta este Coreea.

Mergând de-a lungul şoselei, Tony avea impresia că traversează un câmp de bătălie abandonat. Vântul împrăştiase gazul lacrimogen şi i se părea că este în acelaşi loc ca dimineaţa, în orele liniştite şi goale în care lumea mai doarme şi magazinele sunt închise.

În curând, însă, magazinele din Insa-dong urmau să se deschidă. Fuseseră necazuri, dar poliţia restabilise ordinea. Cel puţin aşa anunţau la telejurnal.

Îşi privi ceasul. Mai avea timp până la trenul de Kunsan. La naiba cu cumpărăturile. Nu era dispus să rămână acolo, cu gazele în nas.

O privi pe Anne. Părea nehotărâtă, ezitantă.

— Pot să chem un taxi, sau să te însoţesc unde aveai de gând să mergi ? Nu cunosc foarte bine oraşul, dar am o hartă bună.

Anne păru mai încurcată decât înainte.

— Oh, nu. Nu trebuie să te deranjezi. Oricum, am venit cu metroul.

Tony zâmbi.

— Nici o problemă. Merg şi eu cu metroul. Te însoţesc la staţie.

Părea că nimic nu-i este pe plac femeii. În ultima clipă se hotărî:

— Mulţumesc. Sunt încântată. Mă simt mai bine când e cineva alături de mine...

Anne vorbea cu un accent dulce din sud.

— De acord, Tony, hai să mergem.

Mergând alături de el, Anne îşi depăna impresiile despre bărbatul de alături. Nu o deranja faptul că el încercase o apropiere. În fond, era un pilot şi aceştia erau renumiţi pentru tentativele de acest gen. Ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că el era sigur că va reuşi în mod automat să o fascineze cu aspectul său şi cu profesia sa. Totuşi o ajutase într-un moment critic, şi se comportase cu politeţe, chiar cavalereşte. Vorbind cu el, prima impresie a ei se topi încet, încet. Era atât de deschis şi de onest încât ea nu putea să-l acuze de nimic.

Se îndreptară spre sud, de-a lungul râului Incha-dong, şi trecură rapid prin faţa mai multor magazine cu vitrinele acoperite. Tony dorea să se îndepărteze de zona aceea cât mai repede posibil.

Anne se ţinea după el destul de uşor, avea un mers zvelt şi elegant.

Străzile erau încă tăcute, dar la câteva blocuri mai departe începură să apară primii trecători care se întorceau cu grijă la ocupaţiile lor. În fine, Tony şi Anne ajunseră într-un loc unde prăvăliile erau deschise şi tânărul avu impresia că i se luase o greutate din spinare. Fără să sesizeze, încetini pasul. Arătă către vitrinele pline cu mobile elegante şi transperante minunate.

— Nu pare deloc că suntem în aceeaşi ţară, aşa e ?

Anne privi în aceeaşi direcţie.

— Ba da. Dar nu reuşesc să înţeleg cum reuşesc să se prefacă acum că nu s-a întâmplat nimic ?

Tony înălţă din umeri. Coreenii pe care îi cunoscuse până atunci îi plăcuseră. Oameni robuşti, politicoşi, muncitori. Dar nu era nimic de făcut: aparţineau unei alte culturi, diferită complet de a lor. Coreenilor li se păreau normale lucruri care americanilor li se păreau absolut în afara accepţiei şi viceversa. De exemplu, atunci când un pilot coreean dorise să-i facă să mănânce un câine marinat. Numai gândindu-se la chestia aia, i se întoarse stomacul pe dos, deja deranjat de gazele lacrimogene.

Încercă să uite amintirea aceea. Nu facea bine să vomite pe stradă.

Oho, dar înţelese că dorea să facă o bună impresie. Şi, ce ar fi fost neobişnuit în asta ? Se afla la cincisprezece mii de kilometri de casă, alături deo fată frumoasă. Camaradul lui de zbor, Hooter, în acel punct, ar fi avut deja în buzunar adresa femeii, numărul ei de telefon şi cheia casei.

Se opriră la o intersecţie, aşteptând să se facă un spaţiu în traficul intens. Prezenţa traficului era pozitivă. Acolo unde circulau maşini, era puţin probabil să fie demon-stranţi. Şoferii coreeni nu doreau să li se spargă parbrizele şi parcă aveau un al şaselea simţ pentru a evita zonele de mare risc.

Auzind că Anne ofta liniştită, îi zâmbi.

— Asta e. Cred că tocmai am ieşit din zona periculoasă.

Tăcu un timp, încercând să găsească tonul adecvat pentru cuvintele cheie:

— Ştii, nu mă aşteptam ca o plimbare prin Seul să fie mai exasperantă decât un duel la înălţime mică.

Era a doua oară că se referea la zbor. Anne decise că e momentul să pară surprinsă:

— Duel ? Eşti pilot ?

Coborâră de pe trotuar. Cu cea mai mare indiferenţă posibilă, Tony zise:

— Da. Pilotez avioane F-16 ale Air Force.

Apoi aşteptă reacţia.

— Oho ! O muncă interesantă.

Anne privi într-o parte, apoi în cealaltă, pentru a observa traficul.

„O muncă interesantă." Tony nu putea să creadă asta. Ca şi cum ar fi spus că era instalator sau zugrav. Îi veni să râdă. Ce naiba se aşteptase ? Ca ea să fi căzut pe spate leşinată de emoţia faptului că se afla alături de un pilot de avioane de luptă în came şi ossa ?

O privi pe Anne, dar fata îşi ţinea ochii în pământ. Fir-ar să fie. Şi poate zâmbea, dar Tony nu putea să vadă asta. Blestemăţia naibii. Şi la următoarea intersecţie se vedea intrarea în metrou.

Tresări când Anne ridică deodată privirea. Îl prinse de braţ

— Ai auzit ?

Ce naiba zicea ? Apoi auzi şi Tony. O serie lungă de explozii... ca floricelele când sar pe foc. Zgomotul venea dinspre est, din centrul oraşului, devenind din ce în ce mai puternic. Frontul bătăliei se întorcea mai rău ca niciodată.

O luă de mână pe Anne, fară să se mai gândească la altceva.

— Să mergem.

Alergară către staţia metroului, se strecurară printre navetiştii coreeni şi coborâră scările câte două trepte deodată. Staţia era zgomotoasă din cauza mulţimii care se întorcea de la lucru sau de la cumpărături, dar de la suprafaţă ajungea sunetul sirenelor poliţiei.

Tony o ţinu de mână pe Anne până când intrară într-un vagon. Apoi, când rama pomi către întunericul galeriei, Anne îşi retrase mâna din a lui, uşor dar hotărât.

Ceilalţi pasageri erau nervoşi şi îngrijoraţi la fel cum erau Tony şi Anne. Auziseră sirenele şi mulţi dintre ei chiar împuşcături înainte de a coborî în staţie. Auzindu-i vorbind între ei cu nelinişte, Tony regreta că nu cunoştea mai bine coreeana.

Ştia bine motivul îngrijorării localnicilor. Trenul se îndrepta spre vest, exact spre zona cu probleme. Ar fi putut lua un tren care mergea în sens invers şi să fi făcut un ocol, dar acum erau în faţa unui nou pericol.

Blestemă în sinea sa că nu se gândise la asta mai devreme.

Anne îl simţi şi i se alătură.

— Nu te îngrijora. Nici mie nu mi-a venit în minte.

Era palidă, dar părea că-şi regăsise stăpânirea de sine.

Tony si simţi un pic mai bine. Spera că manipulantul ştia ce se întâmpla deasupra.

Probabil ştia, căci traversă staţia următoare fară să oprească. Tony văzu mulţimea care aştepta făcând gesturi largi pentru a opri trenul. Dar în câteva secunde îi depăşiră şi intrară în tunelul următor. Când fuseră din nou în siguranţă, trenul micşoră viteza. Orice s-ar fi întâmplat, necazurile rămăseseră în urmă.

Tony scoase din buzunar harta oraşului. Staţia Changak se găsea pe bulevardul Sejong, sau cum i-o fi zis. Şi se găsea la o stradă de gară.

Se întoarse către Anne.

— Ar trebui să cobor la prima, dar o să te însoţesc la hotel.

Ea făcu o faţă mirată.

— Hotel ? Nu sunt o turistă. Lucrez la secţia logistică din Yongsan.

Principala bază militară a armatei americane. Dar cine era mai precis Anne, nevasta vreunui ofiţer ? îşi aruncă rapid privirea la mâna ei stângă. Nici un inel. Atunci ce facea la Yongsan ?

Femeia păm că-i citeşte gândurile.

— Acolo lucrez.

Tony fu surprins şi probabil reacţia i se citi pe faţă.

— Mi s-a mai spus că anumite femei sunt destul de inteligente ca să-şi croiască singure drum în lumea bărbaţilor.

Unde naiba era butonul de ejectare ? Cum să-şi salveze pielea şi să iasă din situaţia aceea ?

Trenul se opri la staţia dinaintea gării, dar nimeni nu coborî; mulţi urcară, cu greu.

— Scuză-mă.

— Mi-ar face plăcere să ne revedem.

Trenul începea să frâneze pentru staţia următoare.

Anne răspunse imediat. Şi în mod irevocabil.

— Mulţumesc, dar mă tem că nu..

Îşi feri privirea.

— Iţi mulţumesc că m-ai ajutat azi...

Trenul opri în zgomot de frâne, acoperind ultimele vorbe ale fetei.

Trebuia să iasă. Uşile se deschiseră. Mulţimea de nave-tişti îl luă cu ea. Încercă planul B.

— Dacă nu pentru o cină, măcar pentru o plimbare prin oraş ?

Era deja departe de vagon înainte ca ea să-i poată răspunde. Uşile se închiseră rapid. Tony încercă să privească prin geam, ca să vadă dacă ea face semn din cap că „nu” sau că „da”.

Rămase să privească luminile de la coada ramei. Nici măcar telefonul ei nu-l avea...

Pe drumul spre Kunsan, nu mai erau probleme. Ar fi vrut să aibă un motiv ca să se înfurie. Aşa, stătu liniştit într-un fotoliu, în trenul plin de coreenii care se întorcea acasă de la muncă sau de la cumpărături. Şi pe traseu avu destul timp ca să analizeze discuţia dezastruoasă avută cu Anne Larson.

Tony se întoarse la BOQ înainte de şapte, şi merse să facă un duş şi să se schimbe complet, pentru că hainele puţeau a gaz lacrimogen. Nu era un miros puternic, dar se simţea.

Traversă coridorul şi bătu la uşa lui Hooter. Auzi un glas:

— Pentru Dumnezeu, intră în loc să-mi spargi uşa.

Camaradul său de zbor ridică privirea de pe ultimul număr al revistei pentru oameni singuri sosit cu poşta. Zâmbi.

— Ei, Saint ! Aşa repede te-ai întors de la Seul ?Ar trebui să citeşti articolul ăsta.

Îi arătă pagina din revistă. Tony o privi. Articolul era o blondă naturală.

— Cum a fost vizita în marele oraş ? Ia povesteşte-i totul unchiului Hooter. În cele mai mici amănunte.

Tony ezită între a spune adevărul sau o minciună nevinovată şi alese până la urmă un compromis.

— Totul e în ordine. A fost o demonstraţie şi am rămas blocat cu o fată frumoasă. Nimic important.

Minciuna era cu „nimic important”. Era important pentru Tony. Era ceva mai mult decât a convinge o fată frumoasă să iasă cu el. Anne era frumoasă, elegantă şi avea clasă. Ar fi dorit cu adevărat s-o reîntâlnească, dar cu prostia lui ruinase totul.

12

Joc dublu

15 octombrie
Birourile executive de la Casa Albă, Washington

Murmurul funcţionarului care facea apelul încetă, dar fu nevoie de lovitura seacă a ciocănelului preşedintelui Senatului pentru ca Blake Fowler să se întoarcă spre imaginea prezentată pe ecranul televizorului.

Strangând din pleoape, privi scorul afişat: 54-45. Versiunea definitivă a legii pentru sancţiunile împotriva Coreei fusese aprobată cu doar nouă voturi. Cu acelaşi scor cu care fusese aprobată şi în Senat, două zile mai înainte. Neruşinaţii. Ştia că cel puţin şase din acei „da” ar fi fost şase „nu” dacă preşedintele şi-ar fi declarat opoziţia. Dar aripa de stânga de la Casa Albă continua să tacă.

Blake nu înţelegea de ce se agăţa Putnam atât de tare de orchestrarea opoziţiei prezidenţiale la legea Barnes. Avea raportul în mâini de mai bine de o săptămână. De ce nu l-o fi prezentat preşedintelui ? Mai erau trei săptămâni până la alegerile pentru Camera reprezentanţilor, şi nu timp pentru a atrage atenţia şefului statului de la politica internă la cea externă.

Ridică telefonul şi sună la biroul lui Putnam. Secretara se scuză, dar nu putu să-l ajute.

— Îmi pare rău, doctor Fowler, dar în acest moment este într-o şedinţă. O să vă sune el. Doriţi să lăsaţi un mesaj ?

Blake ştia că pe biroul femeii erau deja cel puţin zece hârtiuţe roşii cu numele său şi cu numărul său.

— Nu, nu rezolv nimic cu asta, Liz. Doream să ştiu doar când se va întâlni cu preşedintele pentru afacerea Coreei.

Secretara lui Putnam coborî tonul.

— Coreea ? Credeam că ştiţi. Mâine dimineaţă va raporta preşedinteluişi cabinetului. Nu v-a înştiinţat ?

Blake încercă să-şi stăpânească vocea.

— Nu. Probabil a uitat.

— Rămâneţi la telefon puţin. Mă duc să văd dacă pot să-l răpesc câteva clipe de la întâlnirea cu senatorul.

Linia deveni mută. Ce măgar ! Ce joc o mai face acum ?

Secretara lui Putnam se întoarse foarte repede. Părea uşor ezitantă.

— Îmi pare rău. A zis că preşedintele vrea o şedinţă strict rezervată.

Lăsă încet receptorul. Şi alte dăţi Putnam îl lăsase pe dinafară. Dar nu pentru chestiuni atât de importante. Ce se petrecea în aripa stângă ?

Casa Albă, Washington

Preşedintele privi în jurul său, în sala de şedinţe aproape goală. Putnam continua să vorbească. Ar fi fost frumos să aibă cu el, măcar o dată, toţi consilierii săi, cu ocazia reuniunilor atât de importante. Dar lumea nu părea să fie dispusă la colaborare. Vreo criză, internă sau externă, îi conStrangea întotdeauna să plece de la Washington în momentele cel mai puţin oportune.

Astfel, acum că trebuia să ia o decizie asupra legii coreene, jumătate din colaboratorii cheie erau împrăştiaţi pe tot globul: secretarul de la Comerţ era în Japonia pentru negocieri la înalt nivel. Secretarul de la Apărare şi directorul CIA erau în zbor către Europa pentru a informa

despre ultimele discuţii asupra limitării armelor convenţionale guvernele din NATO. Însuşi vicepreşedintele era plecat, pentru un turneu în mai multe ţări din Africa de la sud de Sahara.

Rămânea un grup minuscul de experţi în politică externă şi pe probleme de apărare: în esenţă, doar Putnam şi secretarul de stat. Fusese tentat să amâne reuniunea, dar Putnam îl asigurase că părerile Apărării şi CIA se găseau deja în raportul grupului său de studiu. Acel om reuşise chiar să-i amintească cu abilitate că sondajele relevau o nerăbdare a opiniei publice faţă de administraţie, în sensul că se aştepta ca aceasta din urmă să ia hotărârile mai repede, mai ales în problemele importante.

Preşedintele oftă. Îşi axase campania electorală pe promisiunea unei conduceri bazate pe realitatea faptelor. Lumea nu mai înţelegea că era nevoie de timp pentru a Strange toate informaţiile necesare ? Începea să invidieze la predecesorul său capacitatea de a lua decizii foarte rapid, care mai apoi se dovedeau foarte juste.

— Domnule preşedinte ? Aveţi vreo întrebare, domnule ?

Putnam se întrerupsese, în timp ce arăta nişte puncte pe harta Pacificului de nord.

— Nu, George. Nici o întrebare, pentru moment. Continuă expunerea.

Putnam puse pe masă băţul cu care indicase mai înainte pe hartă şi îşi privi notiţele pentru un moment, înainte de a continua.

— Domnilor, voi rezuma sugestiile grupului nostru de lucru. Pentru început, sancţiunile prevăzute de legea Barnes vor avea un impact puternic asupra economiei sud-coreene. Acestea fiind date, mi se pare clar că nici un guvern rezonabil nu va risca să le pună în practică. Şi — continuă Putnam — nu vor avea nici un impact substanţial asupra economiei noastre, în cazul foarte puţin probabil

că vom fi constrânşi să le punem în practică. Produsele coreene sunt pentru noi doar o comoditate, nu o necesitate.

Îşi întoarse capul către scaunul gol al secretarului de la Apărare.

— În fine, chiar dacă departamentul apărării şi agenţiile de contraspionaj nu sunt entuziasmate de retragerea prevă-zută ale forţelor noastre militare, e clar că trupele sud-coreene nu mai au nevoie de protecţia noastră împotriva unei agresiuni din partea Nordului. Transferul soldaţilor noştri din Coreea în Texas va avea şi anumite beneficii strategice. Punându-i la dispoziţia centralei, vom întări forţele noastre de intervenţie rapidă şi vom putea fi în stare să răspundem mai bine crizelor care pot apărea pe eşichierul lumii.

Se întoarse să-l privească pe preşedinte, care era un om înalt şi cu părul rărit, faţa deschisă, ochi albăstrii.

— După toate analizele, domnule, opiniile recomandă ca legea să fie semnată. Câteva agenţii au manifestat îngrijorări limitate... — indică documentul gros pe care îl avea cu el — dar nu mi se par atât de importante pentru a justifica un veto prezidenţial... şi toată agitaţia politică de după.

Se întoarse la masă şi se aşeză.

Preşedintele reflectă câteva momente şi apoi îl privi pe secretarul de stat.

— Şi tu, ce crezi, Paul ? Trebuie să semnez legea asta ?

La fel ca preşedintele, şi secretarul era un om foarte înalt. Spre deosebire de el, însă, avea tendinţa de a se îngrăşa. Încrucişă mâinile şi aruncă o privire rapidă spre Putnam înainte de a răspunde.

— Păi, domnule preşedinte, ceea ce mi-au prezentat experţii mei nu diferă de această versiune a raportului grupului de lucru.

Se întrerupse.

— Eu aş semna această lege, domnule preşedinte. Contactele noastre din guvernul sud-coreean nu sunt foarte decise şi, pe de altă parte, nu mi se pare momentul potrivit pentru a supăra liderii celor două camere punând un veto asupra unei legi căreia i-au dat un atare sprijin.

— Las-o naiba, Paul. Nu am fost ales ca să mă sperii de prietenii noştri de la Capitoliu.

— Nu voiam să spun asta, domnule preşedinte. Voiam să spun doar că situaţia sud-coreeană este intolerabilă şi că se înrăutăţeşte mereu. Nu cred că această administraţie trebuie să fie legată de acest pietroi, acum că se apropie alegerile. Să tăiem ajutorul nostru pentru Seul şi să vedem cum se comportă.

Secretarul ridică un deget.

— Pariez că se va grăbi să efectueze toate reformele politice solicitate de legea Barnes. Şi asta în mai puţin de o lună.

Preşedintele privi harta Pacificului de Nord.

— Nu ştiam că eşti un aşa de puternic susţinător al acestei legi.

— Şi nici nu sunt, domnule preşedinte. Nu vă place nici dvs, nici mie nu-mi place ca un oarecine din Congres să-şi bage nasul în politica externă. Dar există un moment şi un mod pentru a se opune acestor interferenţe.

Secretarul de stat facu un gest cu ochelarii spre preşedinte.

— Iar acesta nu este nici modul şi nici momentul.

Numără pe degete:

— Coreea de Sud e în necaz. Guvernul ei este din ce în ce mai disperat şi mai brutal. Studenţii par hotărâţi să continue să iasă în stradă. Nu se poate spune că schimburile comerciale între noi şi sud-coreeni se desfăşoară pe bază de egalitate. Iar două treimi din populaţia noastră ar dori să ne desprindem de Coreea de Sud. Poate este momentul să adoptăm măsuri mai severe.

Dat fiind că nu am realizat mare brânză cu diplomaţia tradiţională.

—La naiba, nu pot să nu te cred, Paul. Dar nu îmi place ideea asta de a retrage trupele noastre din Coreea de Sud. Mişcarea asta ar putea fi interpretată prost de aliaţii noştri. Pentru a nu mai vorbi de Moscova.

—Domnule preşedinte — interveni Putnam — este foarte improbabil să se ajungă la aceasta. Trebuie timp pentru a organiza o mişcare de trupe pe scară mare. Guvernul sud-coreean va face cu siguranţă reformele pe care i le cerem, mult înainte ca soldaţii noştri să urce în avioanele care-i vor readuce în Statele Unite.

Preşedintele ridică o sprânceană şi îşi trecu privirea peste ceilalţi membri ai cabinetului.

—Domnilor, mai are cineva ceva de adăugat ?

Toţi clătinară din cap. Aşa se şi aşteptase. Secretarii departamentelor ca Energia, Locuinţele şi dezvoltarea urbană, Muncă şi Instrucţiune nu aveau nici o dorinţă de a intra în aria afacerilor externe, care era un teritoriu apărat cu gelozie de Departamentul de Stat, al Apărării şi de CIA.

Preşedintele se ridică din nou de la masă şi se apropie de hartă. Era momentul să decidă. Răspunsurile pe care le primise nu-l satisfăcuseră, dar, cel puţin de data asta, colaboratorii săi erau toţi de acord. Preşedintele mai revăzu o dată consecinţele semnăturii sale. Efectul asupra economiei Statelor Unite: de neglijat. Consecinţe militare: mici, controlabile, bune numai pentru a da satisfacţie grupului de lucru al lui Putnam şi al Departamentului de Stat. Efecte politice: pozitive. O demonstrau sondajele. Şi poate chestia asta îi va convinge pe sud-coreeni să pună un pic de sare în dovleac.

—Păi, de acord. Domnilor, voi semna această lege.

—Putem aranja să semnaţi în grădina trandafirilor, azi sau mâine, în prezenţa liderului Congresului.

Preşedintele se încruntă.

— Nu vei face deloc asta, George. Al naibii să fiu, mi-e de ajuns să accept legea asta, dar n-am deloc intenţia să le asigur lui Barnes şi Speakerului o publicitate gratuită pentru că mi-au băgat-o pe gât.

Putnam, roşu la faţă, se grăbi să aprobe.

— Voi semna mâine, în Biroul Oval. Jack poate să pregătească un comunicat de presă.

Se uită apoi în propria agendă.

— Până aici e bine. Să trecem la legea privind construcţiile care merge la vot în Senat.

Abia reuşi să-şi înăbuşe dorinţa de a reveni asupra hotărârii abia luate.

17 octombrie

Birourile executive de la Casa Albă, Washington

— Dar unde s-a dus ?

Blake nu reuşi să-şi ascundă neîncrederea.

— La Greenbrier pentru weekend, domnule Fowler.

Şi secretara lui Putnam părea surprinsă. Greenbrier era o rezidenţă luxoasă din Virginia de Vest, foarte în vogă printre parlamentari care scăpau de la Congres sau pentru vreo escapadă.

— Şi când s-ar întoarce, Liz ?

— Nu înainte de o săptămână. De la Greenbrier pleacă pentru o serie de întruniri în toată ţara. Adunări electorale şi tot tacâmul.

Blake nu reuşea să creadă asta. Preşedintele semna acea blestemată de lege Barnes şi Putnam pleca într-un turneu triumfal.

— Ascultă, Liz. A făcut multe schimbări în raportul pe care i l-am adus ?

Secretara lui Putnam tăcu un timp, apoi zise:

— Da. A scris din nou pagini întregi.

Tâmpitul. Cine ştie ce o fi făcut.

— Pot să am şi eu o copie a lucrării definitive ?

Din nou linişte.

— Hm, doctor Fowler, el... uite, a zis că nu trebuie să dau nimănui vreo copie, în afara preşedintelui şi a celor care participă la întâlnirea de analiză.

— Îmi imaginez că şi eu fac parte dintre cei excluşi.

Trebuia să descopere ce făcuse Putnam din recomandările grupului de lucru.

Secretara lui Putnam răspunse:

— Îmi pare rău, doctor Fowler, chiar aşa e.

După câteva momente continuă:

— Dar mai am aici o copie în plus. N-am avut timp să o trimit şi chiar acum trebuie să ies puţin din birou...

Blake zâmbi, mulţumind lui Dumnezeu pentru existenţa lui Liz Klein. Femeia era la Casa Albă de trei administraţii şi ştia perfect regulile jocului.

Trebuia să facă ceva acum, să-şi găsească aliaţi puternici şi de încredere, persoane pe care preşedintele să nu le poată ignora. Şi dacă Putnam îndulcise raportul, aşa cum presupunea el, Blake Fowler ştia că următoarele zile vor fi critice. Ştia şi că posibilitatea de a mai lucra pentru administraţie era aproape nulă.

Aşteptând întoarcerea secretarei sale, privi fotografia soţiei şi a fiicei lor.

19 octombrie

Telejurnalul de seară de la NBC

Reportajul arăta ceea ce de acum erau cunoscute scene provenind din capitala Coreei. Studenţi cu feţele ascunse în dosul unor batice, scandând sloganuri, care aruncau pietre şi coctailuri Molotov împotriva poliţiei, care răspundea cu lacrimogene, furtune cu apă şi bastoane. Panoramările dintr-un elicopter special închiriat arătau norul fin de gaze care acoperea centrul Seulului.

Vocea calmă şi lipsită de orice emoţie a celui care citea ştirile era în contrast net cu scenele de violenţă şi de haos.

„Mii de studenţi sud-coreeni s-au revărsat astăzi de-a lungul străzilor din Seul: a şaptea zi consecutivă de proteste împotriva guvernului, care au paralizat acest oraş de zece milioane de locuitori.”

„Încă o dată demonstranţii s-au bătut cu forţele de ordine, timp de câteva ore au fost lupte de stradă care s-au soldat cu peste şaizeci de răniţi, mulţi în starecritică. Şi nu e nici un semn că protestele vor sfârşi curând.”

Pe ecran apăru din nou chipul prezentatorului.

„Alte ştiri din Coreea. Un purtător de cuvânt al guvernului s-a referit cu vorbe dure la sancţiunile comerciale ale SUA care vor intra în vigoare peste o lună. În textul prezentat de purtătorul de cuvânt, guvernul Coreei refuză această tentativă fară precedent a Statelor Unite de a se amesteca în treburile interne ale altui guvern ales în mod liber. Purtătorul de cuvânt a continuat spunând că coaliţia aflată la putere în Coreea de Sud nu vede nici un motiv pentru a ceda în faţa imposibilelor cereri ale studenţilor rebeli.

Totuşi, surse bine informate precizează că guvernul sud-coreean va anunţa în curând o serie de reforme de faţadă, pentru a readuce la ordine populaţia şi pentru a linişti Congresul american.

Între timp, CEE a anunţat că se va alinia exemplului Statelor Unite şi va impune sancţiuni asupra produselor industriei sud-coreene. Această măsură europeană are o semnificaţie deosebită, dat fiind că CEE este al treilea importator pentru produsele coreene, după SUA şi Japonia”.

Pe ecran apărură imagini de la o reuniune ţinută în Illinois: o mulţime de oameni înconjuraţi de steaguri.

„Şi în această dimineaţă la Chicago consilierul preşedintelui pentru Siguranţa naţională George Putnam a

afirmat în faţa unei mulţimi de sindicalişti că aceste sancţiuni ale Statelor Unite apără tocmai efortul lor pentru liberul comerţ şi cauza reformelor politice în Coreea de Sud.”

20 octombrie
Seul

După ce privi împrejur, general Chang Jae-Kyu, comandantul Diviziei a Patra de infanterie, intră în casa de *kisaeng*[11] a lui Han Chung Kak. Zâmbi către femeia tânără care îi luă basca şi mantaua.

În seara aceea avea multe lucruri de făcut: lucruri care faceau să pălească celelalte sofisticate plăceri oferite în general în casa de *kisaeng* din Seul.

Chang o urmă pe femeie de-a lungul coridorului tăcut, decorat cu tablouri pe mătase şi paravane din acelaşi material. Clătină din cap la gândul că atâta lux şi atâta frumuseţe nu-l mai impresionau ca altădată

Chang era fiu de ţărani, era un om al pământului. De nenumărate generaţii familia sa cultiva produsele care mai apoi ajungeau pe mesele elitelor din oraşele Coreei. Armata schimbase toate acestea. Îl crescuse şi îl îngrijise. Îi dăduse un viitor: lui şi întregii Coree de Sud. Se încruntă. Şi acum snobii oraşelor, politicienii corupţi şi studenţii revoluţionari, voiau să distrugă tot.

Îşi scutură umerii. Nu vor reuşi. Cel puţin, nu fară opoziţie.

Kisaeng se opri în faţa unei uşi închise şi îi adresă o plecăciune. El se înclină şi, în timp ce fata se întorcea în

[11]Note: [?] Kisaeng (gisaeng, ginyeo) – casă de „amuzament”

coridor, o urmări cu privirea. O graţie şi o eleganţă demne de a fi reţinute. În fine, poate viaţa la oraş prezenta şi avantaje, la urma urmei.

Se întoarse, ciocăni o singură dată în uşă şi intră în mica încăpere plină de fum. Cunoştea personal ofiţerii aşezaţi în jurul mesei: îi cunoştea atât de bine încât putea să-şi pună viaţa în mâinile lor. Erau tovarăşii săi de curs, toţi ieşiţi din academia militară coreeană.

Chang îi salută cu un semn din cap.

— Domnilor, sunt încântat să vă văd pe toţi aici.

Ceilalţi zâmbiră auzind un ton atât de oficial. Înainte de a continua, Chang îi privi pe rând. Generalul Bae, coman-dantul Diviziei a noua de infanterie, făcând parte din Corpurile Capitalei, care apărau Seulul. Foarte înalt pentru un coreean, faţa rotundă ca luna.

Colonelul Kim dina Escadrila a şasea de interceptare: mărunt, cu mişcări rapide. Colonelul Min, vicecomandantul Corpului al treilea de armată, care părea că nu se simţea la largul său. Era gras, dar numai în limitele recomandate pentru un ofiţer din armata sud-coreeană.

Şi cel mai important dintre toţi, generalul Hahn, şeful districtului Seul al Comandamentului pentru siguranţa militară. Era un om cu faţa osoasă, şi în acel moment zâmbea cu satisfacţie.

Chang şi micul său grup trebuia să-i mulţumească lui că se puteau Strange acolo în toată liniştea. Politicienii se aşteptau ca Comandamentul pentru siguranţa militară să fie ca un câine de pază pentru forţele armate. Chang îl privi pe Hahn şi zâmbi. Dar dacă câinele de pază se răzvrăteşte împotriva stăpânului ?

— Aici suntem în siguranţă ? întrebă apoi.

— Da. Oamenii mei au controlat totul. Nu sunt micro-foane.

— Bine. Atunci putem să începem... Îmi pare rău că v-am chemat aşa din scurt, dar timpul nu este aliatul nostru. Nici unul dintre noi nu-şi poate permite să i se noteze

absenţa sau să ridice bănuieli în această perioadă de pregătiri.

— Păi eşti convins că trebuie să acţionezi împotriva guvernului ? întrebă Min. Dar nu părea deloc surprins.

— Nu văd nici o alternativă. Ca ofiţeri, am jurat să apărăm naţiunea de inamicii săi, străini sau interni. Şi nu se poate nega că, în fapt, ţara noastră este sub atac. De două luni de zile revoltele şi dezordinile nu mai contenesc. Iar politicienii noştri, ce fac ? Nimic.

— Dar de vorbit, vorbesc, reluă după o pauză de efect. Dar în loc să ia decizii definitive, precise, rapide, pentru a înăbuşi insurecţia comuniştilor, birocraţii îşi pierd timpul plimbându-se dintr-o parte în alta, făcând pipi în foc numai dacă flacăra le arde picioarele.

Toţi râseră auzind imaginea aceea vulgară.

— Şi acum, ce crezi că intenţionează ? întrebă Chang.

— Vă spun eu. Se pregătesc să se predea. Să se predea acelor tineri delincvenţi şi cererilor lor de socialism. Şi o predare în faţa cererilor intolerabile ale Americii.

Ofiţerii murmurară. Chang simţi crescându-le furia.

— De aceea, vă întreb, ce altceva putem face, dat fiind că am jurat să ne apărăm naţiunea chiar cu preţul vieţii ?

Bae răspunse pentru toţi, după ce-şi privise colegii.

— Ai dreptate. Trebuie să reformăm guvernul. Şi asta repede.

Toţi ştiau ce se înţelegea prin „a reforma”. O lovitură de stat militară. De altfel, chestia asta nu era deloc nouă. Deja de două ori, în istoria de patruzeci de ani a Republicii Coreea, grupuri de tineri ofiţeri interveniseră pentru salvarea ţării de politicienii corupţi şi sectari. Oamenii reuniţi în încăperea aceea nu ar fi făcut altceva decât să urmeze tradiţia. Chang ridică mâna.

— Ai dreptate. Avem puţin timp. Dar nu trebuie să acţionăm cu grabă excesivă. Noi şase nu suntem suficienţi pentru a da jos regimul.

— În forţele armate există mulţi oameni care ne împărtăşesc părerile. Cu ajutorul prietenului nostru Hahn, în următoarele săptămâni le voi arăta planul nostru. Şi, când vom fi gata, ne vom mişca cu viteza fulgerului pentru a-i înlătura pe afaceriştii de la Seul şi pentru a readuce ordinea.

Toţi încuviinţară şi zâmbiră. Numai Min părea îngrijorat.

— Dar americanii ? Nu vor interveni ?

Chang nu-şi ascunse propriul dispreţ:

— Americanii ? Si-au luat mâinile de pe noi. Acum nu le mai datorăm nimic. Nu sunt în stare să facă nimic. Şi după ce vom elimina dezordinea, firmele americane ne vor implora să reluăm comerţul cu ele.

Îl privi pe Min.

— Deci ? Eşti cu noi sau împotriva noastră ?

În scurtul moment de linişte care urmă cuvintelor sale, toţi putură auzi sirenele poliţiei care alerga să elimine un alt punct de dezordini.

Min ciuli urechile încă puţi, apoi se uită fix la Chang.

— Da. Da, sunt cu voi.

Chang zâmbi. Acum se putea începe.

14

Contramăsuri

23 octombrie
Casa Albă

Blake Fowler şedea tăcut în anticamera Biroului Oval, dar ar fi vrut să poată merge înainte şi înapoi. Ridică ochii pentru a-l privi pe amiralul Philip Simpson, şeful statelor majore reunite, care şedea în cealaltă parte a încăperii, şi îl văzu stând de vorbă cu unul din ofiţerii săi subalterni. Controlă din nou mapa pentru a se asigura că avea toate documentele necesare pentru explicaţiile — sau poate trebuia să le numească „revelaţii” ? — de dimineaţă.

— Doctor Fowler ?

Secretara, o femeie brunetă, ridicase privirea de pe hârtiile cu care era ocupată.

— Preşedintele vă va primi în câteva clipe. Acum e la telefon, dar nu va întârzia mult.

Blake îi mulţumi cu un semn din cap. Aşteptarea asta era partea cea mai rea. Sau, cel puţin, aşa spera să fie. Era dureros de conştient de faptul că următoarele cincisprezece minute urmau să fie cruciale pentru cariera sa. Ba mai mult, puteau deveni foarte uşor ultimele din cariera sa de funcţionar al administraţiei.

Mare parte din săptămâna trecută o petrecuse pregătindu-se pentru acest moment. Mai întâi trebuia să-l convingă pe Mike Simpson, vicele lui Putnam, să-i încredinţeze misiunea de a-i citi preşedintelui raportul informativ zilnic al Consiliului pentru siguranţa naţională.

Putnam era încă în turul Statelor Unite în campania pre-electorală, dar în câteva zile se întorcea, şi Blake nu ar fî avut posibilitatea de a-l vedea pe preşedinte. Sinclair — care îl ura pe Putnam aşa cum îl ura pe oricare dintre funcţionarii Consiliului pentru siguranţă — acceptase în sfârşit, convins că Blake, văzut ca unul dintre cei mai promiţători tineri ai consiliului *consiglio*, de fapt voia doar să apară în atenţia preşedintelui în timp ce consilierul era plecat. Blake făcuse tot posibilul ca să nu-l dezamăgească în părerea aceasta. Dar ştia că Sinclair se va face foc şi pară de îndată ce totul se va descoperi.

Îşi căutase aliatul care i-ar fi servit pentru a-l convinge pe preşedinte că nu era vorba despre o banală divergenţă asupra vreunei părţi a procedurii. Şi alegerea logică era pentru amiralul Simpson. Omul acela sprijinise cu convingere originalul recomandărilor grupului de lucru. Era militarul de cel mai înalt grad prezent în Statele Unite. Şi era cunoscut pentru faptul că era întotdeauna mai aproape de adevăr decât de jocurile politice. Blake îl întâlnise pe amiral doar de două ori. Fusese surprins când Simpson îl primise imediat. Şi încă şi mai surprins când amiralul cu gât de taur consimţise cu plăcere să meargă cu el la Biroul Oval.

Simpson, din cealaltă parte a biroului, îi adresase un zâmbet larg. „Ce e, Fowler ? N-ai mai găsit pe nimeni dispus să joace treizeci de ani de carieră militară ?”

„Sincer, domnule amiral, nu, niciodată. Sau cel puţin, nu în oraşul acesta.”

„Păi, să-ţi spun de ce, prietene: sunt dispus s-o fac pentru două motive foarte importante. Primul, preşedintele a comis o afurisită de eroare strategică, semnând legea asupra sancţiunilor. Cineva trebuie să ia măsuri şi am impresia că e datoria mea s-o fac. Contribuabilul se aşteaptă la ceva, în schimbul celor 75 de mii de dolari pe an cât salariu primesc. Şi, al doilea,

George Putnam e un mizerabil şi voi fi fericit să-i înfig un cui în inimă.”

Blake zâmbi, amintindu-şi cuvintele lui Simpson. Spera ca optimismul amiralului să fie justificat.

Un ţârâit slab de telefon îl trezi din amintiri. Secretara, ascultă ceva şi apoi închise. Blake îşi îndreptă spinarea şi prinse mapa.

— Doctor Fowler ? Amiral Simpson ? Preşedinte este gata să vă vadă.

Se ridică şi le deschise uşa. Blake văzu tapetul albastru, stema prezidenţială, scaunele cu spătare înalte, în stil colonial american, căminul în marmură, steagurile şi tablourile văzute de mii de ori la televizor. Dar efectul era foarte deosebit dacă le vedea cu ochii săi. Întreaga încăpere părea să iradieze putere.

De îndată ce intrară în Biroul Oval, preşedintele se ridică în întâmpinarea lor.

— Phil, sunt încântat să te văd.

Îi strânse mâna amiralului şi apoi se întoarse spre Blake.

— Dumneata trebuie să fii Blake Fowler. Mike Sinclair mi-a vorbit frumos despre dumneata.

Blake murmură ceva despre faptul că îşi dorea să nu-l deziluzioneze pe Sinclair. Apoi preşedintele îi invită să se aşeze la birou.

— Acu', domnilor, nu cred să mă înşel că asta este un simplu raport de rutină. Sunt preşedinte doar de câţiva ani, dar nu s-a mai întâmplat să vină personal şeful statelor majore reunite ca să-mi dea ultimele ştiri.

Blake îl privi pe amiral, care îi facu un semn afirmativ. Erau deja de acord: Blake trebuia să fie primul care să încerce să explice situaţia.

— Domnule preşedinte, este exact cum ziceţi dumneavoastră. Suntem aici pentru raportul grupului de lucru care v-a fost prezentat înainte de a semna legea asupra sancţiunilor impuse Coreei.

Preşedintele se încruntă. Coreea era încă un subiect dureros. Blake văzuse comunicările secrete schimbate între Casa Albă şi guvernul sud-coreean, şi nu putea să-i bage vină preşedintelui.

Blake inspiră adânc şi continuă:

— Adevărul, domnule preşedinte, este că documentul pe care l-aţi citit a fost alterat.

— Hopa. Până aici !

Preşedintele ridică mâna şi îl privi cu iritare pe Blake. Aruncă o ochiadă la ceas.

— Am altceva de făcut decât să pierd timpul pentru unul din obişnuitele frecuşuri între funcţionari. Îi plătesc pe şefii serviciilor pentru a se ocupa de aceste lucruri. Dacă nu-ţi convin corecturile la raport, spune-i lui Putnam sau şefului personalului. Acum citeşte-mi ştirile zilei. Într-o jumătate de oră am o întâlnire foarte importantă.

Blake roşi tot. Să plece fară măcar să denunţe înşelăciunea lui Putnam ? Fuse tentat să pună la loc notiţele în mapă. Dar atunci ar fi trebuit să spună adio carierei în administraţie. Mai bine să fie alungat pentru o acţiune comisă, decât pentru ceva ce nu făcuse. Dar oare amiralul îl va sprijini ?

Amiralul îl sprijini.

— Cu tot respectul, domnule preşedinte. Eu şi doctor Fowler nu suntem aici pentru a ne plânge de vreun cuvânt schimbat ici, colo.

Simpson se întoarse către preşedinte.

— Suntem aici deoarece consilierul pentru siguranţa naţională şi-a luat responsabilitatea de a altera drastic concluziile la care ajunsese grupul de lucru. O voi spune fară să-mi aleg cuvintele. Între recomandările pe care le-aţi citit şi acelea aprobate de mine şi de ceilalţi şefi de state majore este aceeaşi diferenţă ca între o balegă de cal şi un grătar de vită. Iar chestia asta implică riscuri directe pentru siguranţa naţiunii.

Preşedintele ridică capul şi Blake îi citi în ochi curiozitatea. Curiozitate şi încă ceva.

— Continuă.

Blake îl întrebă:

— Raportul pe care l-aţi citit recomanda semnarea legii Barnes ?

Preşedintele încuviinţă.

— Atunci ar trebui să vă aruncaţi ochii pe recomandările prezentate în deplină concordanţă de departamentele Apărării, Comerţului, CIA şi de Consiliul pentru Siguranţa Naţională.

Blake trase din mapă câteva pagini pe care erau evidenţiate în culori câteva rânduri.

— Acestea provin din ciornele pe care i le-am dat lui Putnam.

Preşedintele luă foile pe care Blake i le întindea. Le puse pe birou şi începu să citească, încruntându-se din ce în ce mai mult. Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă la final.

I le restitui lui Blake fară un cuvânt, şi întoarse fotoliul astfel încât să privească fereastra udată de ploaie care da spre Rose Garden de la Casa Albă. Blake şi amiralul schimară o ochiadă. Şi acum ?

Într-un târziu, preşedintele întoarse fotoliul spre ei.

— Bine, domnilor. Nemernicul m-a minţit. Şi am semnat o hârtie pe care n-ar fi trebuit s-o semnez. Mai mult ca sigur n-aş fi semnat, dacă aş fi văzut analiza voastră. Dar acum ce putem face ?

Blake îl privi.

— Cel mai bun lucru, domnule, ar fi acela de a impune Congresului să abroge sancţiunile. Cât mai repede posibil.

Preşedintele clătină din cap.

— Imposibil. Camera şi Senatul au suspendat şedinţele pentru alegeri şi noul Congres se va reuni la începutul lunii ianuarie.

Simpson încuviinţă.

— Dar dumneavoastră aţi putea convoca o sesiune specială... după alegeri.

— Nici vorbă, amirale. Ce figură aş face, dacă m-aş duce să implor Congresul să elimine sancţiunile, asupra cărora, încă de la început, aş fi putut pune veto-ul meu ?

Nici Blake, nici amiralul nu vorbiră, dar preşedintele citi răspunsul în ochii lor.

— Exact. Aş apărea ca un bufon. Unul din oaspeţii de bază de la show-urile lui Jerry Lewis. De acord. Poate ideea mă deranjează pentru că e foarte aproape de adevăr. Oricum, n-aş putea să fac asta, pentru că n-aş mai putea face nimic pentru restul mandatului. Clar ?

Amândoi încuviinţară.

— Bine. Ce aş mai putea face ?

Blake şi Simpson îşi pregătiseră deja răspunsul. Necazul era că nu puteau să ofere prea multe.

Blake se ridică în picioare, fară să-şi dea seama. De când fusese profesor prefera să stea în picioare când explica ceva.

— Păi, domnule, Barnes şi asistenţii lui în lege au scris un text foarte compact. Nu lasă aproape nimic la discreţia dumneavoastră.

— Am văzut analizele legii, doctor Fowler. Spune-mi ceva ce nu ştiu încă.

— Da, domnule — zise Blake, răbdător. În substanţă, sancţiunile asupra exporturilor coreene călătoresc pe o şină automată. Vor intra aproape sigur în vigoare, pentru că legea nu lasă nici o portiţă de scăpare de care să putem profita.

Preşedintele îl întrerupse cu o întrebare:

— Există vreo posibilitate, cât mai rapidă, ca Seulul să efectueze reformele politice şi economice cerute, înainte ca sancţiunile să intre în vigoare ?

— Totul este posibil, domnule preşedinte. Dar în analiza noastră îl reţinem ca evenimentul cel mai puţin probabil.

Blake începu să meargă înainte şi înapoi.

— În mod esenţial, guvernul sud-coreean trebuie să se mişte pe muchie de cuţit, între două facţiuni mici, dar puternice. De o parte este facţiunea dură a forţelor lor armate. Actualul guvern din Seul îşi trage originile dintr-o lovitură de stat militară, şi pentru acest motiv ştie ce riscă dacă forţele armate nu aprobă acţiunile sale.

Ajuns în fundul încăperii, se întoarse.

— De cealaltă parte a ecuaţiei avem în schimb un mic grup de studenţi extremişti. În marea lor majoritate, nu sunt comunişti, dar sunt socialişti şi cer reforme pe care militarii şi cartelurile industriale sud-coreene le-ar găsi intolerabile: dezarmare unilaterală şi reunificare cu Nordul.

Preşedintele încuviinţă.

— De aceea nu au nici un spaţiu de manevră. Reformele de faţadă pe care militarii ar fi dispuşi să le accepte nu vor fi considerate suficiente nici de studenţii lor, nici de Congresul nostru. În timp ce reformele cerute de Congres nu vor fi acceptate de militari.

— Da, domnule, exact. Şi ce e mai rău, nu vor face să înceteze demonstraţiile studenţilor.

— În câteva cuvinte, domnule preşedinte... — Blake începu un alt tur al încăperii — ...este probabil ca boom-ul economic al Coreei de Sud să se prăbuşească pe neaşteptate în următoarele două luni, din cauza reducerii exporturilor. Asta va duce la luarea de poziţie a majorităţii populaţiei sud-coreene care până acum a stat departe de mişcările politice. În parte se va alătura militarilor de dreapta, în parte cu studenţii de stânga. — Ridică din umeri. — În acest punct e greu de spus unde se va situa acul indicator al puterii politice în Coreea de Sud.

— Şi nu putem face nimic pentru a opri acest proces ?

— Anul acesta, nu, dacă nu recurgem la sesiunea specială a Congresului, care a fost deja exclusă.

Blake încetă să se mai plimbe.

— Singura noastră speranţă este ca Coreea de Sud să reuşească în vreun mod oarecare să depăşească primele luni ale anului viitor. Atunci va putea cere ridicarea sancţiunilor pentru motive umanitare. Înainte de acea dată, lumea va vedea la televizor cozile şomerilor din Seul şi va începe să regrete automobilele Hyundai şi televizoarele Samsung.

Preşedintele încuviinţă, încet.

— În Congres ar trebui să mă bat ca să aprobe această lege, dar m-aş găsi pe o poziţie avantajoasă moral.

Blake îl privi pe Simpson.

Amiralul culese semnalul pentru a interveni.

— În toate aceste previziuni, domnule preşedinte, există un singur punct discutabil.

Preşedintele se întoarse către el.

— Ce anume, Phil ?

— Se presupune că în primăvara următoare va mai exista o Coree de Sud de care să ne ocupăm.

Simpson se întrerupse, şi preşedintele ridică o sprâncească.

— Continuă, amirale. Vă ascult.

— Da, domnule. Vedeţi, în timp ce în Sud se petrec toate aceste lucruri, noi trebuie să ne gândim şi la ceea ce se întâmplă în Coreea de Nord. Kim Il Sung şi generalii săi şi-ar freca mânile la gândul unei Corei de Sud puternic slăbite. Şi de la un timp acumulează armele pentru o intervenţie.

Amiralul îi întinse preşedintelui raportul lui McLaren. Apoi aşteptă, în timp ce acesta îl citea.

— Măi să fie ! exclamă preşedintele la final. Lumea aia nu glumeşte, aşa e ?

— Nu, domnule, nu glumeşte deloc. Fără forţele noastre ca supraveghetori în zona încetării focului, le-ar putea veni în minte să folosească noile lor tancuri, avioane şi piese de artilerie.

Preşedintele continuă să răsfoiască evaluările puterii militare nord-coreene.

— Nu văd cum să mă opun la asta. Legea Barnes este fantastic de precisă chiar şi în acest punct. Fără reforme, adio forţe americane. Va trebui să le retragem.

Blake se crispă. Era momentul crucial. Vorbi pe ton scăzut:

— Nu e chiar aşa, domnule, signor preşedinte. Cel puţin nu înainte ca noul Congres să ridice sancţiunile.

— Ce vrei să spui mai exact, doctor Fowler ?

— E simplu. Spre deosebire de cazul sancţiunilor economice, textul articolului în care se cere retragerea din Coreea a forţelor noastre militare ne oferă o mică portiţă de scăpare. Dumneavoastră aţi putea-o fructifica pentru a proteja Coreea până ce Congresul nu va găsi vreo alternativă.

Se întrerupse pentru un moment. Preşedintele nu-şi dezlipe ochii de la el.

— Legea nu fixează un termen pentru retragerea trupelor, domnule preşedinte — explică el. — Textul precizează doar că retragerea trebuie să se efectueze, citez, „cu maxima rapiditate posibilă”.

— Şi de ce această expresie mi-ar oferi scăparea pe care o caut, doctor Fowler ?

— V-aş sugera să interpretaţi cererea în sensul cel mai larg, domnule. Dacă ne gândim bine, să transferi mai mult de patruzeci de mii de soldaţi, personalul auxiliar şi întregul echipament este un fel de coşmar logistic. Necesită timp... câteva luni, minim. Şi ar fi suficientă o sugestie din partea dumneavoastră către comandantul responsabil cu transferul, generalul McLaren, pentru ca aceste câteva luni să devină măcar un an. Într-un an se pot întâmpla multe, domnule preşedinte. Ca minim, vom da timp sud-coreenilor să se încadreze într-o ecuaţie strategică mult diferită de cea actuală.

Terminând de vorbit, Blake se aşeză şi constată cu surpriză că îi tremurau mâinile. Când ridică privirea, văzu că preşedintele îl observa cu atenţie.

— Îţi dai seam, doctor Fowler, că îmi propui să descâlcesc litera unei legi până în punctul unde va deveni de nerecunoscut ? Să spun unui înalt ofiţer din forţele noastre armate să-i ignore semnificaţia clară ? întrebă preşedintele, cu voce joasă şi lipsită de emoţie.

— Da, domnule, îmi dau seama.

Preşedinte se întoarse către amiralul Simpson.

— Phil, ce crezi despre planul tinerelului nostru ? Ştii bine că în Congres este lume care mi-ar jupui pielea dacă ar avea vreo suspiciune în sensul acesta.

Amiralul reflectă un pic înainte de a răspunde.

— Domnule preşedinte, amândoi am jurat să respectăm Costituţia. Şi amândoi am jurat să apărăm Statele Unite împotriva oricărui inamic, străin sau intern. Propunearea lui Fowler mi se pare că se află undeva între aceste două responsabilităţi... Nu pot să iau hotărârea în locul dumneavoastră, domnule. Dar cred că merită riscul de a o lua.

Preşedintele rămase în linişte pentru mult timp, după ce amiralul terminase de vorbit. Apoi, pe neaşteptate, îl privi pe Blake.

— Ai votat pentru mine, la ultimele alegeri, doctor Fowler ?

Blake, surprins de întrebare, nici nu avu intenţia să se gândească.

— Nu, domnule.

Preşedintele zâmbi.

— Drace. Dacă reuşeşti să fii cinstit până la acest punct, cred că mă pot încrede în dumneata.

Lovi cu palma pe birou.

— Bine, domnilor. Îmi însuşesc sugestia voastră. Cineva m-a sfătuit rău, chiar foarte rău, şi am comis o eroare. Vom întârzia cât se poate retragerea noastră din

Coreea de Sud şi ne vom servi de timpul câştigat pentru a îndrepta eroarea. Dar despre asta nu vreau să existe nici o notiţă, fie pe hârtie, fie pe calculator. M-am exprimat bine ?

Amândoi încuviinţară.

Simpson îl privi pe preşedinte. Avea o expresie amuzată.

— Şi Putnam ? Dacă veţi lua vreo măsură împotriva mincinosului ăstuia, s-ar putea ca cuiva de prin Congres să-i vină vreo idee...

Preşedintele îi adresă un zâmbet trist.

— Nu vă îngrijoraţi pentru domnul Putnam. Îl vom tine în acelaşi post... cel puţin pentru el şi pentru presă, dar vă garantez că nu-l voi mai crede. Va prezida toate reuniunile Consiliului pentru siguranţa naţională, dar nu va avea ultimul cuvânt. Dacă voi dori să ştiu ceva despre situaţia coreeană, voi organiza o întâlnire rapidă între noi trei. Clar ?

— Înţelegi, doctor Fowler, că atâta timp cât va dura farsa cu retragerea trupelor vei fi obligat să tratezi pe Putnam ca şi cum ar fi mereu superiorul dumitale omnipotent şi atoateştiutor. Crezi că va fi ceva greu ?

Blake clătină din cap.

— Atunci, şi asta e în regulă.

Preşedintele ridică telefonul.

— June, pregăteşte o deplasare pentru un colaborator de-al meu: Blake Fowler. Da, trebuie să ajungă la Seul, mâine dacă se poate.

Lăsă receptorul şi zâmbi către Blake.

— Nu face faţa aia surprinsă, doctor Fowler. Acum eşti intermediarul între mine şi generalul McLaren pentru afacerea asta. Eşti băgat până la gât în chestia asta.

Blake nu reuşi să spună nimic altceva decât:

— Aşa e, domnule. Şi eu am impresia aceasta.

15

Cine caută, găseşte

2 noiembrie
Baza din Yongsan, Seul

Tony îşi spunea mereu că e un idiot. După ce ajunsese la Seul pentru a-i da Annei un motiv să-l refuze, de ce să nu-şi spună astfel ?

Ştia că fata lucra în sectorul logistic ca programator. Sistemul cel mai sigur era să se adreseze la comandamentul bazei şi să întrebe unde era departamentul computere. Ciudat, dar chestia mersese. Caporalul îi privise atent uniforma de aviaţie, care nu avea ce să caute în acea bază a armatei, apoi îi explicase cum să ajungă la clădirea A34.

Clădirile bazei erau din cărămidă, stil vechi, şi evident proiectate de un occidental. Aveau un aer un pic straniu, după ce văzuse atâta arhitectură coreeană, dar în acea insulă mică de America erau destul de normale. Locul era aglomerat, plin de oameni şi vehicule ce umpleau drumurile şi trotuarele.

Secţia logistică computere, clădirea A34, era cea mai modernă dintre toate. Aproape că nu avea ferestre şi părea o fortăreaţă. Abia ajungând pe partea cealaltă găsi intrarea. După un examen atent al legitimaţiei din forţele armate, plantonul îi dădu un ecuson şi îi explică unde se găsea biroul domnişoarei Larson. Nu îl întrebă de ce venise acolo şi îi fu recunoscător.

După ce trecu de intrare, găsi o uşă pe care scria — AER CONDIŢIONAT — ÎNCHIDEŢI. Dincolo de ea, tempera-tura scădea brusc cu cinci grade şi se auzea un zumzet de joasă frecvenţă. Coridoarele erau pline de oameni în uniformă, dar şi civili. Începu s-o caute pe Anne, repetând ce ar fi dorit să-i spună. Pe alt coridor, zgomotul era mai moale, iar pe podea era mochetă. Îşi şterse mâinile pe pantaloni şi o luă pe coridorul C.

Primul lucru pe care îl văzu fu biroul telefonistei, cu plăcuţa cu numele, dar nu cel al Annei: GLORIA BURNS. Domnişoara Gloria, care citea un tabel, ridică telefonul.

— Pot să vă ajut cu ceva ?

— O caut pe Anne Larson, răspunse Tony. Ar trebui să fie în sala 110.

Telefonista privi centrala.

— În acest moment domnişoara Larson este la telefon. Dacă aşteptaţi, îi voi transmite că vă aflaţi aici. În ce problemă o căutaţi ?

Toby simţi că roşeşte.

— Ah, motive personale. Spuneţi-i doar că e căpitanul Christopher, mulţumesc.

Văzu că Gloria îl măsoară din cap până în picioare; apoi zise:

— Bine. Aşezaţi-vă.

Era acolo un divan mititel; Tony se aşeză. Se uită la Gloria, cam cu ranchiună. Se îndrepta spre o uşă. Plăcuţa de pe perete spunea: A. LARSON -SUPERVIZOR.

Aeronautica nu-şi plăteşte piloţii de luptă ca să apară ca nişte proşti. Anne era şeful biroului ? Se grăbi să schimbe impresia pe care o avea despre ea, în lumina noilor descoperiri. Gloria era încă în uşă şi vorbea cu voce joasă; fară îndoială, vorbeau despre el. Nu auzi răspunsul Annei, dar secretara sa (Tony se forţă să se gândească la Gloria ca la secretara Annei) se întoarse la birou.

— Încă puţin mai durează.

Apoi reîncepu lectura tabelului.

Tony privi ceasul: 11.45. Dacă nu iese nimic, ora era foarte potrivită. Spera s-o invite la o masă frugală. Nu ştia cum va face ca ea să accepte invitaţia, dar asta va vedea la momentul oportun.

Petrecu mult timp studiind centrala telefonică. După câteva minute un beculeţ se stinse. Domnişoara Gloria ridică privirea şi zise:

— Acum puteţi merge.

Băieţi, asta e, Sydney sau moartea. Îşi şterse din nou palmele pe pantaloni, în timp ce secretara îl urmărea cu coada ochiului. Ajunse la uşă şi se opri în faţa ei. Apoi bătu de două ori.

— Intră.

Era vocea Annei.

Era la un birou de lemn în formă de L, acoperit de hârtii şi tabele O recunoscu imediat.

— Aş fi pus pariu...

Nu părea foarte satisfăcută.

Tony zâmbi ca un copil surprins făcând vreo bazaconie.

— Am venit să vedem dacă putem...

Telefonul sună şi Anne ridică receptorul.

— Larson. Da, ştiu. Doi dintre cei mai buni programatori ai mei încearcă să înţeleagă ce s-a întâmplat.

Îl privi pe Tony, care făcea ce putea pentru a zâmbi.

— Ascultaţi-mă, azi după amiază ar trebui să am un răspuns. Vă ajunge ? Acum sunt un pic ocupată... Da, ştiu. Vă sun eu.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Tony.

— Scuze. Dar e un moment urât, mai ales pentru „vizite personale”.

— Îmi pare rău. Voiam să văd doar dacă accepţi să vii...

Fu întrerupt de cineva care ciocănea la uşă. Un tip în cămaşă flutură o foaie pe care o ţinea în mână. Zise:

— Salut — cătreTony şi o privi pe Anne. — Ai văzut comunicatul ăsta ?

— Ia să văd.

Se ridică şi luă foaia, îşi aruncă privirea pe ea.

— Da, Harry. Mi-a sosit ieri cu poşta. Toţi l-au primit.

— Da, dar voiam să fiu sigur. Ciao — zise Harry, plecând.

Anne se aşeză din nou, cu o mină dezgustată.

— Ce ziceai ?

— Doar că voiam să schimbăm câteva cuvinte şi că mă gândeam...

— Of, Doamne ! — zise încet Anne, privind spre uşă. Zâmbi pentru a saluta pe cineva care trecea pe coridor. Tony se întoarse la rândul lui. O femeie între două vârste, cu un ibric mare de cafea, se îndepărta, făcând semne de salut cu mâna.

— Anne, ştiu că nu vrei să ieşi seara, dar mă gândeam că poate vrei să mergi la un prânz. Aş fi încântat...

— Mi se pare o idee bună. Să mergem.

Se ridică şi luă geanta cam mare dintr-un colţ al biroului. Tony se grăbi să se dea de-o parte în timp ce ea ieşea rapid din birou, apoi o urmă.

— Gloria, mă duc să mănânc ceva. Mă întorc într-o oră.

Tonul era destul de normal, dar Tony rămase uşor perplex. Nu era tonul cuiva care vroia să facă ceva cu plăcere.

— Bine, domnişoară Larson. Distraţi-vă — răspunse Gloria, arborând un zâmbet ciudat. Ce naiba se întâmpla acolo ?

Traversară coridorul şi coborâră scările, cu Anne care mergea în pas vioi. Tony îşi aminti cum alerga în timpul demonstraţiei. Ea îl depăşea, şi tânărul se simţea un idiot pentru că trebuia aproape să alerge pentru a se ţine alături de ea.

Ajunşi la intrare, Tony acceleră pentru a deschide uşa. Trebui să facă un pic de efort şi, în timp ce punea mâna pe clanţă, zise:

— Primul la sosire !

Ea îl privi fără să înţeleagă, dar Tony continuă:

— Oh, nu băga în seamă. Îmi place să fug un pic înainte de prânz.

Ajunşi în exteriorul clădirii, Anne păru mai liniştită.

— Să mă scuzi, cred că am cam alergat. Dar voiam să mă îndepărtez de toţi ochii aceia.

El o privi fară să înţeleagă. Ea îl luă de cot.

— Te rog, să mergem.

Coborâră scările.

— Cunosc un loc unde ne vom simţi bine, aproape, la zece minute de aici.

„Anne, ce naiba vrea să spună cu „ochii" ? O fi ceva ce se referă la mine ?

— Tony, nu e vina ta. Gloria este capul tuturor răutăţilor. Mi-a spus că ai venit „pentru motive personale". Imediat ce ai intrat în biroul meu, jumătate din etaj ştia că m-a căutat un bărbat. Chestia asta atâta i-a intrigat, că Harry trebuia să-mi arate un comunicat asupra fierbătoa-relor de cafea.

— De aia te-ai comportat aşa ciudat ?

Ea încuviinţă.

— Şi apoi a fost femeia aceea cu căruciorul.

— Dar ce treabă era cu femeia ? întrebă Tony. Luase căruciorul numai ca paravan ?

— Nu, căruciorul era al ei, numai că ea lucrează la parter, nu la etajul întâi.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie incomodă, dar voiam doar să te întreb dacă...

— Nu mai insista, ţi-am spus în metrou că nu vreau să ies la plimbare. Singurul motiv pentru care am ieşit acum era că dacă tot era să aleg între două răuri, l-am ales pe cel mai mic.

Anne continuă, zâmbind:

— Şi apoi, ai fost destul de simpatic.

Tony clipi de surpriză.

— Voiam să-ţi spun că demonstraţiile nu sunt o ocazie bună ca să faci cunoştinţă cu o persoană drăguţă. Dar de ce să faci atâta caz pentru o simplă invitaţie la masă ?

— Ştii, nu ies aproape deloc, şi acum băgăcioşii ăia de la birou o să vorbească o lună despre faptul că am ieşit cu tine. În loc să-şi vadă de treabă. Biroul meu se ocupă de programarea şi evidenţa echipamentului din depozitele armatei, de aici şi din Japonia. În funcţie de necesităţi, containerele sunt încărcate şi descărcate conform programelor, programe de care noi ne ocupăm...

Găsiră localul de care ştia Anne. Intrară. Mesele erau ocupate aproape toate, numai de coreeni. Tony o luă ca un semn bun.

Se aşezară la o masă.

— M-ai lăsat să vorbesc numai eu, îi reproşă Anne.

— Da, dar îmi place să te ascult. Se vede că-ţi iubeşti munca.

— Comandăm ? Văd că au *kalbichim*[12]. E foarte bun.

— Bine.

Anne părea mai liniştită. Începu să studieze meniul. Era obişnuita bucătărie coreeană, cu multă came de viţel, mult peşte, mult condiment picant. Clătină din cap, resemnată.

— Eu iau numai *pulgogi*.

Tony se încruntă.

— Nu pari foarte entuziasmată de meniu. *Pulgogi* este doar un cotlet marinat. Tu ai ales locul ăsta. Nu-ţi place bucătăria coreeană ?

— Am mai mâncat *pulgogi* şi nu mai ştiu ce altceva. Nu cred că sunt făcută pentru aventuri gastronomice. De fapt

---

[12]Note:

? Kalbichim – mâncare tradițională coreeană în care ingredientul principal sunt costițele de vițel sau porc.

am ales locul ăsta pentru că aici nu vine nimeni din biroul meu.

— Data viitoare o să-mi pun pe cap un sac cu două găuri pentru ochi.

Ea râse.

— Nu mă lua peste picior. N-ar trebui să mă enervez atâta, dar...

— Ştiu, ai avut o perioadă grea. Îmi amintesc. Pot să-ţi recomand eu ceva ? Am încercat deja cel puţin o dată toate felurile din meniu. Îţi promit că nu va fi nimic exotic.

— Bine. Tu ce iei ?

— *Pibim-bap*. Este orez cu ouă, carne, fasole verde, o grămadă de mâncare. Un pic cam iute, dar bun.

— Iau şi eu.

Privi cu interes meniul. Era scris în caractere hangul, dar alături era şi transliteraţia în caractere latine.

— Ce-i aia *myolci* ?

— Peşte în sos dulce.

— Bah !

— Nu, este vechiul contrast între dulce şi sărat. Nu-i deloc rău.

— Dar asta ce e, *phim-bop* ?

— *Yonppuri*. Rădăcină de lotus în sos dulce. Ajută la stingerea focului.

În timp ce aşteptau să fie serviţi, Tony află că Anne era de trei luni în Coreea, cu misiunea de supervizor al operatorilor.

— M-au avansat când eram încă în Statele Unite şi m-au adus imediat aici. Este prima dată când am persoane în subordine. Şi nu-mi prea place. Nu ştiu cum să mă comport. Mă simt mai bine când lucrez la computer. Se vede că nu sunt făcută pentru lucrul în echipă... şi mai ales să conduc.

Mâncară pe îndelete. Amândoi ştiau să folosească beţişoarele.

Tony îşi înăbuşi pornirea de a vorbi despre avioane. Vorbiră despre Coreea, despre ce văzuseră şi ce nu văzuseră.

— Munca asta m-a absorbit de tot, zise la un moment dat Anne. Când ne-am cunoscut, atunci, la demonstraţie, era a doua oară că ieşeam în oraş. Prima dată am fost la Palatul Kyongbok. Apoi nimic, după începutul lui octombrie.

— Anne, când ne vom retrage în State, te vei întoarce şi tu, şi atunci vei regreta că nu ai văzut mai multe. Ţara asta este frumoasă. Eu am făcut un pic pe turistul, încă de când am sosit aici, şi nu am văzut nici măcar jumătate din câte aş fi dorit să văd. Bucătăria, arta, arhitectura...

— Ciudat. Credeam că piloţii de pe avioanele de luptă iubesc numai zborul şi băutura.

Tony se simţi atins.

— Îmi plac şi mie, dar nu zbor în fiecare zi şi nu mă îmbăt în fiecare seară. Unchiul Sam mi-a plătit drumul până aici şi nu am prea multe de făcut, când nu zbor. Profit din plin pentru a încerca să înţeleg ţara şi cultura ei, măcar un pic.

— Ai dreptate — zise ea. Dar cred că aş avea numai dubii dacă mă gândesc ce să explorez.

— Am impresia că îţi lipseşte doar exerciţiul. Săptămâna viitoare am o zi liberă. Merg să vizitez un fort vechi, la sud de oraş. Poţi să vii cu mine. Are câteva mii de ani.

— Am atâtea de făcut în perioada asta. De obicei petrec sfârşitul de săptămână la birou.

— Atunci, când termini lucrarea asta şi o predai.

— Nu e o lucrare cu termen. Noi facem numai muncă de rutină.

— Atunci ia-ţi o zi liberă şi mergem împreună la fort. Nu e prea departe şi cineva din escadrilă mi-a zis că e şi un restaurant bun în zonă.

— Ai dreptate. Ar trebui să văd şi eu un pic ţara asta. Se poate să-mi placă mai mult decât aş fi crezut.

— Şi o să-ţi placă mai mult ca sigur.

16

Vibraţii

10 noiembrie
În preajma ZD, Coreea de Sud

Din înaltul unei coline de pe care se vedea întregul model la scara 1:1, al unui oraş coreean, în după amiaza aceea generalul Chang asista la un exerciţiu de asalt urban, care acum se apropia de punctul crucial.

La urechile generalului, care urmărea grupa croindu-şi drum în sat, ajungeau suntele armelor uşoare şi exploziilor de grenade. Îndreptă binoclul către plutonul întâi, care avansa de-a lungul unei străduţe strâmte.

Da, acesta era cel mai bun mod. O grupă de acoperire în spate, care trăgea împotriva posibilelor poziţii ale inami-cului, în timp ce a doua grupă fugea înainte, pentru a ajunge la casa următoare. Soldaţii se lipiră de pereţii casei, doi oameni aruncară grenade pe ferestre şi uşă. Chang zâmbi văzându-şi soldaţii alergând înăuntru în timp ce fumul exploziilor abia începuse să iasă. Aşa. Să ataci inamicul imediat, înainte de a-şi reveni.

Fără să lase binoclul, zise:

— Notează. O recompensă pentru plutonul întâi. Să dai tuturor două zile de liber.

Aghiotantul său, ghemuit lângă el cu hârtii şi creioane la îndemână, se grăbi să noteze ordinul, adăugând un nou rând pe pagina a zecea de notiţe privind numai acel exerciţiu. Generalul părea predispus la generozitate. Pentru recruţii Coreei de Sud, două zile libere erau un lux

aproape neauzit. În cazarmă se va face o petrecere, în seara aceea, şi popularitatea generalului Chang, soldat între soldaţi, va creşte ulterior.

Chang se uită la cealaltă grupă de asalt. Şi aceasta înainta bine deschizându-şi drum cu grenadele.Focul începea să descrească, până ce împuşcăturile încetară.

— Tango Unu Cinci, aici Tango Unu Unu, se auzi o voce din radio.

Chang luă microfonul:

— Vorbeşte, Tango Unu Unu. Aici Tango Unu Cinci.

— Obiectivul a fost cucerit. Repet, obiectiv cucerit.

— Recepţionat. Adunaţi-vă în piaţa centrală. Vin şi eu. Terminat.

Îi întinse microfonul aghiotantului, se ridică, îşi aranjă uniforma şi se îndreptă către jeep. Era satisfăcut. Lecţia respectase perfect timpii: satul fusese curăţat de ipotetici nord-coreeni în mai puţin de trei sferturi de oră.

Iarna se apropia. În curând va ninge. Zâmbi. La oraş, mulţi se plângeau de iarnă, de vântul îngheţat şi de zilele scurte. Dar pentru ţărani iarna era un anotimp mult aşteptat, cu bucurie, era posibilitatea de a se odihni după zilele interminabile petrecute pe câmp şi în orezării. Lui Chang îi plăcuse întotdeauna iarna.

Jeepul său, cu antena radio care tăia aerul, încetini şi opri în faţa companiei adunată în piaţa satului.

— Atenţiune ! Drepţi !

Compania D din Batalionul întâi reacţionă ca un singur om.

Chang se ridică şi le restitui salutul. Se adresă căpitanului care comanda Compania D.

— Excelent, căpitane. Oamenii dumitale par foarte bine antrenaţi.

— Mulţumesc, domnule. I-am făcut să muncească foarte mult în ultimul timp.

Chang ştia că era adevărat. Toate unităţile diviziei sale făcuseră antrenamente intense. Lucru de înţeles, dat fiind

haosul care domnea în ţară... Armele erau în ordine şi oamenii păreau foarte hotărâţi să lupte. În acel moment, Chang luă decizia. Compania D va conduce coloana care va intra în Seul.

Îl studie pe căpitan cu coada ochiului. Omul acela avea note foarte bune în dosar. Oamenii lui îl iubeau şi aveau încredere în el. Şi printre ofiţerii Batalionului întâi era cunoscut ca un fanatic susţinător al pumnului de fier. Exact ce-i trebuia lui Chang.

— Foarte bine, căpitane. Acum, dă-le liber. Şi spune-le că şi-au câştigat două zile de vacanţă.

Văzu primele rânduri zâmbind orgolioşi şi înţelese că găsise un alt grup de oameni gata să se bată pentru el la momentul necesar.

— Companie ! Încolonarea pe două rânduri şi direcţia cazarma.

— Căpitane.

— Da, domnule ?

— Să vii să bei ceva cu mine, în seara asta. Avem ceva de discutat, eu şi dumneata. Te aştept la şapte punct.

Omul era încântat.

— Am înţeles ! Domnule general, sunt onorat.

Generalul Chang îi restitui salutul şi se îndreptă către jeep. Îi mai rămâneau destule unităţi de vizitat până seara.

14 noiembrie

Baza Yongsan, Seul

McLaren, de la fereastră, vedea norii de gaze lacrimogene care pluteau pe deasupra oraşului, la nord de poziţia lor. Dacă politicienii de la Seul speraseră că frigul va pune capăt demonstraţiilor, fuseseră prea optimişti, reflectă el cu amărăciune. În loc să se stingă, demonstraţiile se extindeau în toată Coreea de Sud. Din rapoartele care îi

parveneau, mare parte dintre principalele oraşe industriale — Pusan, Taegu şi Taejon — erau în aceleaşi condiţii.

Natural, mare parte din situaţie era de imputat sancţiunilor comerciale americane şi europene. Cunpărători străini începuseră să anuleze contractele încă înainte ca sancţiunile să intre în vigoare, pentru că nu voiau să devină stăpânii unor mărfuri pentru care trebuiau plătite apoi taxe mai mari şi eventual să nu le poată vinde, după ce sancţiunile vor fi intrat în vigoare. Din câte ştia McLaren, singurii care aveau de câştigat din această afacere erau avocaţii în comerţul internaţional, pe care ambele părţi îi chemau acum în ajutor.

Desigur, sancţiunile nu erau îndreptate împotriva muncitorilor sud-coreeni. Puternicul şomaj era pentru Coreea doar o amintire a trecutului, dar acum mai mult de zece la sută din forţa de muncă ajunsese în stradă. Şi procentul continua să crească. Conform previziunilor guvernului, la începutul lunii decembrie cifra va fi ajuns la douăzeci la sută.

Rezultatul era previzibil, dar lui McLaren nu-i făcea nici o plăcere că îl prevăzuse. Muncitorii care, mulţumită interesului Congresului SUA, pierduseră locurile de muncă, acum se aliau cu extremiştii. Şi protestele căpătau progresiv o notă anti-americană. În ultimele două săptămâni, şaisprezece oameni ai lui McLaren ajunseseră la spital după ce fuseseră agresaţi de manifestanţi, şi el fusese obligat să interzică permisiile. În consecinţă, moralul oamenilor săi era din ce în ce mai scăzut. Coreea era oricum o ţară de neînţeles pentru marea parte a soldaţilor americani trimişi acolo, iar să-i ţină închişi în cazărmi înrăutăţea situaţia.

McLaren înjură în sinea lui. Singurul lucru care mai lumina gândurile astea negre era tentativa sa de sabotare a retragerii forţelor armate. Pentru început, lăsase să se adune pe biroul său corespondenţa normală de adminis-

traţie. Peste câteva zile avea să le trimită aproape pe toate la expeditorii lor, cu cererea de a face minuscule schimbări. Şi colaboratorii săi rămăseseră la început cu gura căscată de chestia asta, dar apoi adoptaseră imediat aceeaşi manieră de lucru. Nu fusese obligat să spună nimic, dar acum toţi faceau ca lucrurile să fie cât mai complicate. Îţi venea de-a dreptul să râzi. Luni de zile se chinuise să organizeze un grup capabil să lucreze în grabă şi bine, şi acum subalternii săi faceau proba unei abilităţi de a face imposibil ceea ce mai înainte era o simplă chestiune de administraţie. Printre altele, avea un bun aliat, pe amiralul Simpson. Documen-tele care reuşeau să iasă din labirint aici, în Coreea, de obicei se întorceau de la Washington cu ştampila NESATISFĂCĂTOR.

Doamne ! Probabil oasele lui George Patton se răsuceau în mormânt. McLaren zâmbi. Dacă Patton ar fi ajuns în aceeaşi situaţie, ar fi intrat în arhive cu un lansator de flăcări şi ar fi ars toate hârtiile în cea mai mare viteză posibilă.

Se aşeză din nou la birou. De obicei masa era goală, dar acum era acoperită cu hărţi şi hârtii. Pentru un moment fuse tentat să arunce totul la coş, dar apoi luă un document la întâmplare: „Ultima propunere de ordine de transfer pentru batalionul de tancuri din Divizia a doua". Începu să citească, notându-şi mintal din când în când câte ceva. Era un plan bun. Comandantul batalionului găsite un mod de a economisi două săptămâni faţă de timpul normal prevăzut pentru a duce tancurile în Statele Unite. McLaren îşi notă să recompenseze pe acel comandant pentru ingeniozitatea sa, apoi scrise: „Nu este aprobat — Să se schimbe" pe prima foaie. Îl puse în vârful grămezii de hârtii. Luase deja câteva decizii. Ofiţerii care prezentau planuri bune vor fi trataţi normal, dar va avea grijă să le dea puncte la evaluările anuale. Dar nu va accepta lucrările lor. Evident, în materie de planuri totul trebuia să fie perfect, şi dacă vreunul din Congres va avea

dubii şi va trimite pe cineva să cerceteze de ce se mişcă atât de încet lucrurile, nu va putea găsi nimic de reproşat. Dar McLaren nu dorea să ruineze cariera ofiţerilor tineri şi promiţători doar în scopul de a-şi păzi spatele.

Dacă va fi vreo urmare, McLaren urma să plătească personal. Oricum, nu ar fi fost prima oară că ar fi terminat în carantină pentru faptul de a nu fi ascultat de armată sau de birocraţii din Congres. McLaren zâmbi, amintindu-şi acele cazuri.

Prima oară fusese o comisie de evaluare a tacticilor, în care îl numiseră când era încă în convalescenţă, după ofensiva Tet, în '68. În raport, McLaren criticase tendinţa de a se baza numai pe bombardament pentru a compensa insuficienţa patrulelor şi micilor unităţi. Între altele, acuzase Washingtonul de interferenţe în operaţiile pe teren. Asta îl adusese în spatele frontului, într-o unitate de antrenament, pentru patru ani. Apoi fuseseră criticile sale la tentativa Administraţiei de formare a unei Forţe rapide de desfăşurare: un amestec de unităţi care nu era nici rapid, nici foarte uşor de dislocat şi care nici nu avea prea multă forţă. McLaren ajunsese pentru un an la Pentagon, la biroul Personal şi Recrutare, înainte ca o nouă Administraţie să-i încredinţeze o comandă operativă.

McLaren zâmbi. De data asta era băiat cuminte de multă vreme. Venise momentul să facă un pic de haos. Căci cariera sa ajunsese la culmea posibilă. Nimeni nu l-ar fi numit comandant suprem al forţelor din Europa. Îi lipseau fineţele diplomatice necesare pentru acel post. Şi nici comandantul şefilor statelor majore nu ar fi fost numit. Coreea era maximul, şi Coreea îi era suficientă. În calitatea sa de comandant al Armatei a opta, McLaren comanda circa 700 de mii de oameni: aproape cât întreaga armată a Statelor Unite. Şi acum Congresul voia să-i ia toate astea, să-l retragă din peninsula coreeană ? Ei bine, domnul Congres trebuia să aştepte mai mult decât ar fi crezut.

Zâmbind, McLaren se întoarse la treaba sa, să arunce pietre în angrenaje.

17 noiembrie

Periferia sud-est din Seul

Când Tony Christopher ciocăni la uşa Annei, era ora fixată pentru întâlnire. Nici nu fusese greu să fie atât de punctual, aşteptase în maşină mai mult de un sfert de oră.

Anne Larson deschise uşa şi facu un pas înainte. Era îmbrăcată cu o haină elegantă din piele, cu un guler înalt care îi scotea în evidenţă părul roşcat şi pielea strălucitoare.

— Salut — zise el, zâmbind. Eşti gata ?

Fata se roti ca o prezentatoare de modă şi zâmbi şi ea.

— Sigur. E departe locul acela ?

— Nu, doar vreo douăzeci de kilometri.

Coborâră scările. După ploaia care căzuse în cursul nopţii, treptele exterioare erau un pic alunecoase. Tony întinse braţul, dar fata nu băgă de seamă gestul şi se sprijini pe balustradă. „Trebuia să-mi închipui” îşi zise el.

Îi arătă maşina lui, parcată la mijlocul clădirii. O Hyundai cu patru uşi, veche şi rablagită, care trecuse de la un pilot la altul, pe măsură ce erau înlocuiţi şi veneau întăriri. În ciuda eforturilor lui Tony din ziua precedentă, numai strălucitoare nu era.

Ajunseră la portiera din dreapta şi Tony vru să deschidă.

Anne protestă:

— Hei, sunt majoră. Reuşesc să deschid o biată portieră de maşină.

Tony roşi.

— Las-o baltă, Tony. Doar că nu mă aşteptam la aşa ceva de la un pilot de luptă.

Se aplecă pentru a intra în Hyundai.

În timp ce aştepta să intre în trafic, Tony se gândi la următoarele mişcări. Micul reproş al Annei îi arăta că se comporta ca un băieţaş.

Partea proastă era că el voia să lase o impresie bună, şi nu ştia cum.

O privi pe Anne, care şedea liniştită. Ea zări ochiada lui, îi zâmbi, dar nu zise nimic.

— Sper să-ţi placă locul. Există o panoramă extraordinară şi istoria sa e foarte interesantă.

— Îmi va plăcea cu siguranţă.

Tony continuă să vorbească, acum că găsise un subiect puţin compromiţător.

— Am citit ieri istoria Muntelui Namhan. De mai mult de două secole nu mai este locuit, dar coreenii au început să-l fortifice acum două mii de ani.

— Două mii de ani ! Pariez că în acele timpuri strămoşii noştri se îmbrăcau încă în piei de animale şi fugeau din faţa soldaţilor romani. Şi este încă în picioare ?

Din acel moment totul fu mai uşor. Găsiseră un subiect de discuţie, istoria Coreei şi a locului pe care mergeau să-l viziteze.

Ieşind din suburbiile Seulului, începură să zărească Muntele Namhan, la stânga lor. În vârf se zăreau câteva construcţii de formă regulată şi asta, dat fiind depărtarea la care încă se aflau, indica faptul că erau enorme.

Din fericire, drumul nu se termina la poalele muntelui, ci urca până în vârful lui. În timpul urcuşului, Anne se întoarse să vadă panorama Seulului din spatele lor şi îi povestea lui Tony despre ea, el fiind obligat să-şi vadă de volan.

Se opriră într-o parcare. Chiar dacă ziua era friguroasă, nu bătea vântul foarte tare. Adierea care se simţea îi împinse să se adăpostească în spatele pereţilor de piatră ale construcţiei antice.

Afişul scria CASTELUL NAMHAN, sau, în coreeană, „Namhansan-song”. Nu era un castel în sensul celor

europene, cu bastioane, turnuri şi punţi care se ridică. În locul acestora erau doar ziduri imense din piatră care mergeau în linie mai mult sau mai puţin dreaptă. În anumite puncte erau înalte de şase metri.

Poate se putea defini mai bine o „fortăreaţă”, din cauza grosimii şi a dimensiunilor. Lui Tony, Namhansan-song îi aminti de zidul chinezesc, adus în jurul unui singur munte. Într-un centru turistic primitor şi încălzit găsiră pliante şi se apucară să citească cu voce tare, pe rând, descrierea celor mai interesante locuri, pentru a hotărî ce trebuie să viziteze mai întâi.

Tony era neliniştit de dimensiunea fortului. Cărticica zicea că are o lungime de opt kilometri, şi Anne părea că intenţionează să-l viziteze pe tot. Apoi entuziasmul fetei îl cuceri şi pe el. Apropiindu-se de ruine, se luară de mână.

Vechile porţi erau deschise. Când ajunseră lângă ele, Anne lăsă mâna lui Tony ca să vadă mai bine zidurile. Erau făcute din pietre de formă regulată, dar Tony şi Anne n-ar fi putut spune dacă aveau două sute de ani sau două mii.

Pe suprafaţă erau totuşi nişte găuri care păreau destul de noi.

— Trebuie să fie din timpul războiului din Coreea, Anne. Probabil fortul a fost ocupat în timpul bătăliei pentru Seul.

— Ce ruşine, zise ea suspinând. Locul ăsta, vechi de mii de ani, ruinat de proiectile.

— Nu cred că fortăreaţa s-a ofensat, Anne. Aminteşte-ţi că niciodată nu a fost gândită pentru a deveni un monument. A fost construită pentrurăzboi. Patruzeci de ani reprezintă o simplă clipire pentru acest loc.

O luă din nou de mână şi intrară.

La început urcară pe zidul de pe care se vedea Seulul. Ghidul spunea despre acea panoramă ca despre una din

frumuseţile din Namhansan-song, şi nu exagera deloc. De sus se vedea întreaga vale a fluviului Han.

Pentru mult timp, priviră panorama. Nici unul n-ar fi vrut să mai plece de acolo. Dar, când începură să simtă frigul pentru că se ridicase un vânt subţirel, Tony se alătură Annei şi o luă de mijloc. Ea zâmbi şi se strânse de el.

Merseră de-a lungul zidurilor, repede, ca să se încălzească. Minunându-se de fiecare dată, citiră plăcile pe care era scrisă istoria muntelui şi caracteristicile sale arhitectonice. Tony încercă în van să citească textele în coreeană şi asta îi distră îndelung.

Deodată se treziră la locul de unde începuseră călătoria. Erau obosiţi, dar încântaţi.

În timp ce încercau să iasă cu maşina din parcare, Tony se declară mulţumit că avusese acea idee de a vizita muntele.

— Mulţumesc că m-ai invitat, Tony. Unde mergem data viitoare ?

— Într-un loc şi mai minunat.

20 noiembrie
Seul

Generalul Chang stinse ţigara într-o scrumieră şi privi împrejur, alene, în încăperea suprapopulată, pentru a-i privi în ochi pe ofiţerii prezenţi. Nimeni nu-i evită privirea. Cu un semn de hotărâre în sinea lui, Chang îşi zise: „Acum nu vor mai da înapoi; pot să mă încred în ei”.

Conspiratorii se adunaseră în săliţa din spate din casa pentru *kisaeng* a lui Han Chung Kak. Era o acoperire bună. Nimeni nu ar fi suspectat că un ofiţer hotăra să petreacă momente frumoase alături de cele mai frumoase fete din Seul.

Dar generalul Hahn îl asigurase că guvernul nu avea nici cea mai mică suspiciune. Birocraţii tremurau pentru fiecare umbră, venită de la dreapta sau de la stânga, dar nu aveau informaţiile detaliate necesare pentru a înăbuşi tentativa sa de puci. Şi nu le vor avea niciodată, dat fiind că Hahn elimina toate rapoartele compromiţătoare care veneau de la siguranţa militară.

Ultimele instrucţiuni pentru *Planul de purificare*, numele de cod pe care îl adoptaseră pentru puci, erau lucruri la care trebuia să gândească. Aproape toate amănuntele fuseseră puse la punct. Cei zece ofiţeri prezenţi în săliţă erau doar o parte din grupul său. Ei urmau să transmită instrucţiunile celorlalţi participanţi la lovitura de stat.

Chang era încântat de rezultate. În mai puţin de o lună reuşise să recruteze ofiţeri din majoritatea comenduirilor forţelor armate sud-coreene. În câteva săptămâni, Republica Coreea se va trezi cu o nouă conducere politică şi militară: persoane care urmau să salveze ţara din haos.

— Momentul acţiunii a sosit, domnilor.

Afirmaţia îi surprinse. Primul care vorbi fu colonelul Min.

— Generale, eşti sigur că suntem gata ? A trecut numai o lună de când neam hotărât. Nu pierdem dacă ne grăbim să aruncăm zarurile ?

Câţiva dintre cei prezenţi fuseră de acord. Se aşteptau la o revoluţie mai liniştită.

— Domnilor, de ce aşteptăm, de aia riscurile vor fi mai mari. Până acum, prietenul nostru Hahn a reuşit să ţină departe de urmele noastre câinii guvernului, dar fiecare zi care trece măreşte riscul ca aceştia să ne adulmece mirosul.

Hahn încuviinţă.

Chang continuă:

— Pe de altă parte, domnilor, naţiunea noastră se apropie rapid de sfârşit. Dacă mai aşteptăm mult, nu vom mai avea o naţiune de salvat.

Era o afirmaţie un pic exagerată, dar aproape adevărată. Toţi ofiţerii prezenţi în sală erau înspăimântaţi de viteza cu care se prăbuşea stabilitatea economico-politică a Coreei de Sud. Mare parte din cartelurile industriale — *chaebol* — ale ţării erau îngenunchiate de combinaţia dintre greve şi sancţiunile comerciale. Muncitori de orice tip, specializaţi sau nu, cădeau în masa de manevră a studenţilor extremişti. Mişcările de stradă erau în toată peninsula şi se părea că poliţia nu le mai putea opri. Fuseseră mii de morţi, mii de răniţi, şi alte mii de persoane erau în „detenţie preventivă”. Se spunea că mulţi recruţi dezertaseră şi îşi puseseră la dispoziţia demonstranţilor armele.

Coaliţia de la guvernare părea a fi pe marginea prăpastiei. Liderii opoziţiei voiau mai multă putere; putere pe care nu o cuceriseră la urne şi pe care majoritatea nu înţelegea să le-o acorde. De săptămâni Adunarea Naţională era imobilizată în meschine manevre politice, în timp ce în stradă criza era din ce în ce mai gravă.

Chang le reaminti situaţia şi întrebă:

— Este vreunul care nu crede că e bine să acţionăm în grabă ?

Se întoarse către Min.

— Ai dreptate, Chang. Nu avem altă alegere.

Toţi ceilalţi încuviinţară.

Chang vorbi rar:

— Vă mulţumesc, domnilor. Ştiu că este un risc extrem, dar îmi cunoaşteţi reputaţia de jucător de noroc.

Toţi zâmbiră. La Academie, Chang avusese întotdeauna faima de a risca mult, dar şi aceea de a câştiga întotdeauna.

Chang luă din mapă o hartă.

— Cheia este una singură, prieteni. Viteza. Cu cât acţionăm mai repede, cu atât mai puţin timp vor avea politicienii pentru a reacţiona. Adevărat ?

Toţi încuviinţară.

— De aceea trebuie să ne mişcăm cu viteza fulgerului pentru a decapita actualul regim. Nu există altă posibilitate. E de ajuns să luăm frâiele guvernului aici la Seul şi restul ţării ne va asculta.

Descriindu-şi planul, Chang puse degetul pe capitală.

O coloană constituită din unităţi alese, din Divizia a patra, trebuia să părăsească ZD pentru a ajunge la Seul de-a lungul Marii şosele de aprovizionare. Generalul Hahn trebuia să furnizeze documentele necesare pentru a depăşi punctele de blocaj din liniile de spate. Odată pătrunse în capitală, unităţi speciale de asalt urmau să-l captureze pe preşedinte şi întregul Consiliu de miniştri, să ocupe palatul Adunării Naţionale şi cartierul general al forţelor armate. Hahn şi tovarăşi săi din Comandamentul siguranţei militare urmau să le împiedice pe „beretele negre” — forţele speciale ale guvernului — să intervină înainte de căderea acestor obiective.

Instalat la Casa Albastră, Chang urma să transmită naţiunii o proclamaţie în care ar fi anunţat căderea guvernului şi ar fi promis o întoarcere rapidă la ordine şi la prosperitate. Acesta ar fi fost semnalul pentru restul conspiratorilor, care ar fi arestat pe ofiţerii lor superiori şi ar fi preluat comanda unităţilor lor. Cu un pic de noroc şi o bună alegere a timpilor, elita guvernativă s-ar fi găsit în faţa faptului împlinit.

Chang termină de vorbit şi se aşeză. Ceilalţi continuară să privească harta, urmărind cu degetul mişcările complexe necesare pentru a duce la îndeplinire lovitura de stat. După câteva momente se aşezară şi ei. Pentru toţi vorbi Hahn.

— Se poate face.

Chang zâmbi. Ai lui erau gata.

24 noiembrie
Baza din Yongsan, Seul

McLaren examina un munte de documente. Ridică privirea şi zise:

— Intră !

Aghiotantul său intră în încăpere şi salută.

— Trage un scaun, Doug. Şi lasă fiţele.

Căpitanul Hansen zâmbi şi se aşeză.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule general ?

McLaren privi pe fereastră, apoi întrebă:

— Cum merg lucrurile afară, Doug ?

— Prost.

Aghiotantul său se încruntă.

— În jurul universităţii au ridicat baricade şi poliţia nici măcar nu îndrăzneşte să se apropie. În schimb, se limitează la a asigura în centrul Seulului o aparenţă de normalitate.

— Fir-ar să fie !

— Da, domnule general. Dacă lucrurile se înrăutăţesc, poate va fi nevoie să ne transferăm la cartierul general de luptă. Cel puţin până se mai liniştesc lucrurile.

McLaren facu o strâmbătură.

— Nici măcar nu mă gândesc la aşa ceva. Sud-coreenii ar interpreta asta ca o probă că ne cărăm. Trebuie să stăm aici la Seul până terminăm retragerea trupelor.

Aghiotantul său abia se abţinu să zâmbească. Colaboratorii direcţi ai generalului ştiau că McLaren folosea toate chichiţele pentru a nu asculta ordinul de retragere venit de la Congres. Dar nimeni n-ar fi recunoscut că o ştia.

— De acord, Doug. Tie-am chemat pentru că am o chestie pe care ar trebui s-o rezolvi pentru mine. Şi trebuie s-o faci repede şi în linişte.

Hansen se întrebă ce mai era „chestia” aia a generalului, de data asta. Ultima ceruse o grămadă de timp, multă muncă pe computer şi tone de cafea, pentru a-i da de cap. Dar poate aşa se câştigau stelele de pe epoleţi. În armată se spunea că dacă se prezintă Dumnezeu şi dă un ordin şi generalul dă un alt ordin, a bine să te rogi ca Dumnezeu să fie milos cum se zice, pentru că generalul nu va ierta sigur.

— Trebuie să treci pe la fiecare comandant principal din ZD. Vorbeşte în numele meu cu ei şi spune-le că vreau să ştiu imediat — şi asta înseamnă imediat — dacă vreo unitate sud-coreeană face mişcări de trupe neautorizate în prealabil de mine.

— Da, domnule general.

Hansen era perplex şi nu încerca să se ascundă.

— Şi nici unul dintre ofiţerii de legătură coreeni nu trebuie să fie la curent cu aceste directive, clar ? Este o chestie între mine, tine şi comandanţii cărora vei duce ordinul. Clar ?

— Clar, domnule general.

Dar din tonul vocii se vedea că nu era deloc clar.

McLaren hotărî să-i dea mai multe informaţii. În armată nu era la modă ascultarea oarbă.

— Stai, Doug. Chiar şi în nebunia mea este o metodă. Chestia care mă îngrijorează este asta. Cu tot haosul care este în ţara asta, cred că guvernul va căuta mai devreme sau mai târziu o ieşire şi va folosi soldaţi din forţele regulate pentru a infrânge demonstraţiile. Ori asta nu putem s-o permitem. Nu vreau să mă scol într-o dimineaţă şi să citesc în ziar despre un alt masacru, făcut de data asta de soldaţi care măcar nominal sunt sub comanda mea. De asta vreau să fiu informat despre mişcările guvernului, înainte de a se întâmpla aşa ceva.

Hansen încuviinţă.

— Bine. Totuşi nu vreau ca ofiţerii noştri sud-coreeni să ştie că am cerut aceste controale, deoarece raporturile

mele cu guvernul sunt cam rigide în aceste zile, pentru a nu spune mai mult. Dacă ar şti că îi spionez, ar deveni şi mai băţoşi. Şi asta nu mi-ar prinde bine...
Bine, căpitane. Ai ordinele. Întrebări ?

— Nu, domnule.

— Atunci, executarea. Noroc.

Hansen salută, se întoarse şi plecă să-şi îndeplinească misiunea. Avea de parcurs mulţi kilometri în următoarele zile.

17

Planul de purificare

8 decembrie
Autostrada 37, Coreea de Sud

Chang se afla într-unul dintre transportoarele care înaintau spre Seul.

Acum avea de împlinit o misiune, alături de cei trei mii de oameni care îl urmau.

Chang îşi îndreptă spinarea când transportorul depăşi un blocaj, la câteva sute de metri de Sonu. Strada era închisă de baricade şi de amplasamente de mitraliere protejate de saci cu nisip. Ajunseseră la postul de blocaj al forţelor de siguranţă.

Ordonă şoferului să oprească. Adjunctul cu comunicaţiile deja transmitea coloanei să se oprească. Chang coborî agil din transportor. Scoase din buzunar ordinele false de drum şi se îndreptă către blocaj ca să vorbească cu locotenentul din forţele speciale care comanda blocajul stradal.

8 decembrie
Baza din Yongsan, Seul

Soneria telefonului îl trezi brusc pe McLaren, care, înăbuşindu-şi o înjurătură, se ridică din pat. Se culcase târziu pentru că dorise să controleze planurile următoarei aplicaţii. Căută pe pipăite telefonul.

— McLaren.

— Îmi pare rău că vă trezesc, domnule general. — Era Doug Hansen. — Dar mă tem că a apărut o situaţie îngrijorătoare.

McLaren privi cadranul fosforescent al ceasului. Abia trecuse de ora două.

— Spune înainte.

Simţi că Hansen îşi înăbuşea un căscat.

— Abia am primit comunicarea unuia din comandanţii noştri de batalion, din ZD. Unul din posturile sale de control raportează că a văzut trupe sud-coreene părăsind bazele lor pentru a se îndrepta spre sud. Regimentul 12 mecanizat. Face parte din Divizia a patra infanterie comandată de un anumit general Chang. Şi nu este vorba despre un transfer autorizat, domnule general.

McLaren aruncă cât colo păturile şi coborî din pat, încercând apoi să-şi tragă pantalonii.

— Când au plecat, Doug ?

— În urmă cu vreo două ore. A trecut un pic de timp până mi-a ajuns raportul...

Hansen părea că se scuză.

— Doamne, Doug. La ora asta ar putea fi deja la jumătatea drumului către Seul.

— Da, domnule.

McLaren începu să se încheie la cămaşă.

— Bine, Doug. Sosesc în două minute în sala de operaţiuni. Am nevoie de toate informaţiile pe care le găseşti despre regiment şi despre Chang. Înainte de a-l spurca cu insulte pe nemernicul ăla de Park, vreau să ştiu despre ce vorbesc.

Fir-ar să fie ! Avertizase guvernul sud-coreean să nu-i vină în minte ideea de a folosi forţele armate împotriva demonstranţilor. Dar se părea că hotărâseră să nu ţină seama de avertismentul lui. În acel moment, putea doar să spere că un telefon în miez de noapte către şeful

statelor majore sud-coreene ar fi fost suficient ca să-i facă să retragă trupele înainte de a fi început să tragă.

McLaren aprinse lampa de pe noptieră şi se privi în oglindă. Trecându-şi mâna pe obraji, simţi barba lungă. Eh, nu avea timp să se radă. Îmbrăcă vestonul şi ieşi.

Sala operativă a Armatei a opta era deja plină de ofiţeri adormiţi care se călcau în picioare unii pe alţii. McLaren se urcă pe podium şi-l căută pe Hansen. Doamne, ce grădină zoologică.

Îl zări. Adjunctul său vorbea la telefon, în colţul opus al încăperii. Se îndreptă către el, răspunzând cu un semn scurt din cap saluturilor ofiţerilor.

Văzându-l pe McLaren, Hansen lăsă jos telefonul.

— Bună ziua, domnule general.

Îi întinse un teanc de foi.

— Astea sunt informaţiile de care dispunem asupra generalului Chang; la centrală aşteaptă să contacteze pe generalul Park, acasă la el. Nu este la cartierul său general.

Nu era la cartierul general ? Ciudat. Dacă guvernul sud-coreean era în curs de desfăşurare a unei importante acţiuni militare, ar fi fost de aşteptat ca şeful statelor majore să fie la biroul său, chiar şi în miezul nopţii. McLaren îşi notă să clarifice mai târziu aspectul acesta. Acum avea griji mai importante.

Aruncă o privire pe hârtiile despre Chang.

— Zi-mi ceva repede despre ăsta. Cum este ?

— Este un bun soldat, domnule. Un tip tare, chiar şi pentru coreeni. A luptat în Vietnam, era căpitan.

McLaren încuviinţă. Văzuse personal sud-coreeni care luptaseră în Vietnam. Se comportaseră bine. Chiar foarte bine.

— Şi ideile sale politice, Doug ?

— Un adevărat vultur, domnule general. Exact tipul de persoană pe care l-ar alege pentru a trage în demonstranţi.

Din bine în mai bine.

— Caută-l pe Park. Fă-mi legătura îndată ce răspunde. Nu intenţionez să-l las să se scoale din pat.

McLaren se îndreptă către biroul său. Nu dorea ca toţi să asculte insultele pe care le va adresa unui general sud-coreean cu patru stele.

Trecură vreo trei minute înainte ca Park să răspundă.

— Bună ziua, domnule general McLaren. Presupun că mi-aţi telefonat pentru un motiv întemeiat.

Park părea obosit şi iritat.

— Foarte important, domnule general.

McLaren strânse din dinţi pentru a nu exploda.

— V-am sunat ca să aflu ce mama dracului credeţi că faceţi, dumneavoastră şi guvernul dumneavoastră.

Park nu înţelese.

— Cum ? La ce vă referiţi, domnule general McLaren ?

— Mă refer la regimentul mecanizat pe care l-aţi chemat la Seul chiar acum, generale Park. Regimentul care s-a mişcat fară autorizarea mea. Iată la ce mă refer.

Pentru câteva secunde, telefonul rămase mut. Într-un târziu Park continuă:

— Domnule general McLaren, vă rog să mă credeţi. Nu cunosc nimic despre această mişcare de trupe.

Fir-ar... Părea sincer, şi asta explica de ce era acasă şi nu la cartierul său general.

— Acel regiment putea primi ordin de la un alt membru al guvernului ?

Park răspunse fară ezitare.

— Nimeni altcineva nu are autoritate pentru a mişca trupe din ZD. Şi înainte de a o face, aş fi vorbit cu dumneavoastră, domnule general.

— Atunci ce mama dracului fac, generalul Chang şi oamenii săi ?

— Chang ? — zise încet Park. Generalul Chang ? Îl cunosc. L-am numit Omul de Oţel. Este unul dintre ofiţerii

care ne fac griji mari. Se îndreaptă către Seul, o face fară autorizarea guvernului şi fară ca acesta s-o ştie.

McLaren înţelese pe loc.

— Aha ! Vrea să dea o lovitură de stat.

— Da. Cred că aveţi dreptate.

McLaren auzi fâşâituri: la celălalt capăt al liniei, Park se îmbrăca în grabă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule general McLaren, dar trebuie să mă ocup de siguranţa ţării mele. Trebuie să-l înştiinţez pe preşedinte şi pe comandanţii forţelor speciale. Vă voi contacta când va fi fost totul terminat.

Park închise; telefonul lui McLaren rămase mut. Îl lăsă şi el în furcă şi se îndreptă către uşa care dădea în sala operativă.

— Doug ! Ordonă tuturor comenduirilor americane să intre în alarmă, începând cu acest moment !

Hansen studia o hartă a zonei Seulului.

— Şi sud-coreenii, domnule general ? Dăm alarma şi lor ?

— Nu. Numai oamenilor noştri. Cel puţin pentru moment.

Era imposibil să-şi dea seama câte alte unităţi vor fi fost implicate în lovitura de stat. Şi McLaren nu dorea să-i arate lui Chang şi tovarăşilor săi că fuseseră deja descoperiţi.

Privi ceasul de pe perete. Park avea cel mult o oră şi jumătate pentru a opri regimentul lui Chang înainte de a ajunge la Seul. Spera să fie suficient.

8 decembrie

Cazarma forţelor speciale, Seul

Când automobilul negru de reprezentanţă se opri la semafor, generalul Hahn îşi scoase pistolul de la

subsuoară, controlă încărcătorul şi îl puse la loc. Privi către adjunctul său, maiorul Yi.

— Aveţi documentele ?

Yi îi facu semn către mapa de pe scaun, între ei.

— Sunt aici, domnule. Ordinele de arest, autorizaţii, tot.

Hahn facu un semn de încuviinţare. Când automobilul pomi din nou, întoarse capul pentru a privi înapoi. Camionul care îi transporta pe oamenii săi de la Comandamentul de siguranţă era în spatele lor, iar străzile Seulului erau aproape goale. Se aflau la puţine minute de drumul către marea cazarmă a forţelor speciale, Corpurile din capitală.

Odată intraţi în cazarmă, el şi oamenii lui îi vor fi arestat pe ofiţerii cu gradele cele mai înalte, sub falsa acuzaţie de organizare a unui complot împotriva guvernului. Şi, punând la centrala telefonică a cazărmii câţiva soldaţi din Comandamentul siguranţei „fideli”, cererile de ajutor ale guvernului ar fi ajuns la un punct mort.

Hahn zâmbi. Planul lui Chang era simplu şi eficace. În timp ce Hahn, cu acuzaţia de tentativă de lovitură de stat, elimina ofiţerii fideli guvernului, adevăraţii rebeli vor fi intrat în Seul fară dificultăţi. Sub acoperirea unui puci fals, Chang ar fi dat unul adevărat.

Dar când cotiră după ultimul colţ, Hahn nu mai zâmbi. Cazarma forţelor speciale era iluminată toată. Camioane pline cu beretele negre cu armele în mâini continuau să iasă prin poarta principală şi se îndreptau către nord, către periferia oraşului. Ajunsese prea târziu. Ceva sau cineva avertizase guvernul.

Pentru câteva clipe, Hahn fuse tentat să renunţe la misiune, dar ştia că era prea compromis ca să se poată salva. Mai bine să continue, cu speranţa că va elimina cât mai mulţi ofiţeri era posibil, pentru a uşura intrarea în oraş a lui.

Două santinele în ţinută completă de luptă făcură semn automobilului să oprească. Unul îndreptă arma M16 către şofer, iar celălalt — un sergent — se aplecă la fereastra lui Hahn şi salută.

—Documentele, domnule.

Soldatul de santinelă fu obligat aproape să strige, pentru a acoperi zgomotul făcut de camioanele care ieşeau pe poartă.

Hahn scoase din buzunarul interior al vestonului legitimaţia sa. Sergentul o studie la lumina lanternei. Apoi i-o restitui. Băgă capul în habitaclu şi controlă şi automobilul. Yi întoarse capul când lumina îl orbi pentru o clipă. Hahn rămase impasibil, cu ochii închişi.

Sergentul facu un pas înapoi şi salută.

— E în regulă, domnule. Puteţi continua.

Hahn încercă să arboreze un aer dezinvolt.

— Ce naiba se întâmplă, sergent ? Este un exerciţiu ?

— Nu prea ştiu, domnule. Aşa sunt ordinele. E posibil să fie noi mişcări de stradă.

Omul îşi duse nervos mâna spre arma sa şi privi către camionul care acum se oprise în spatele maşinii lui Hahn.

Hahn urmări direcţia privirii santinelei.

— Poţi să-i laşi să intre. Sunt cu mine.

Sergentul din forţele speciale îşi umezi buzele.

— Îmi pare rău, nu pot să-i las, domnule. În noaptea asta, în cazarmă pot intra numai oamenii noştri. Ai dumneavoastră trebuie să rămână afară până când se schimbă ordinul.

— Sergent, sunt un general din Comandamentul de siguranţă a apărării şi schimb ordinele dumitale. Începând cu acest moment.

— Cu tot respectul, domnule, nu este suficient. Trebuie să vorbiţi cu cartierul general.

Sergentul îi arătă o construcţie în curte.

Hahn îl privi fix câteva clipe. Trebuia oare să-şi croiască drum cu forţa ? Se uită la celălalt soldat. Pe toată

durata conversaţiei, acesta nu se mişcase din loc şi avea arma îndreptată tot către şoferul lui. Nu era nimic de făcut. Şi cu cât pierdea mai mult timp, cu atât îi scăpau mai mulţi peşti mari din forţele speciale.

Încuviinţă.

— Bine, sergent. Voi merge să mi se dea această autorizaţie la care ţii atât de mult.

Se întoarse către maiorul Yi.

— Rămâneţi aici cu oamenii. Voi trimite pe cineva să vă cheme.

Yi îi adresă o înclinare scurtă şi coborî din maşină. Santinelele se dădură la o parte pentru a face loc maşinii şi Hahn îl îndemnă pe şofer:

— Să mergem.

Automobilul intră într-o curte mare, luminată de reflectoare puternice şi plină de camioane şi de soldaţi care alergau. Hahn văzu că oamenii umpleau transportoarele cu arme grele, inclusiv cu lansatoare de rachete Dragon. Asta îi desluşi totul. Beretele negre ştiau de coloana lui Chang. Nimeni nu se înarmează cu rachete antitanc ca să tragă în studenţi.

Şoferul opri în faţa unei mici construcţii şi coborî ca să-deschidă portiera. Hahn coborî, îşi aranjă bereta şi intră în cartierul general al forţelor speciale.

Înăuntru era un balamuc: telefoane care sunau şi soldaţi care alergau. Mulţi nici măcar nu purtau uniforme, şi după hainele pe care le purtau se vedea că săriseră din paturi în mare grabă. Hahn începu să-şi regăsească siguranţa de sine. După cum se părea, guvernul fusese alertat în ultima clipă. Asta însemna că nu avea nici un spion în interiorul conspiraţiei. Poate mai era posibil să găsească o ieşire.

Hahn prinse de mânecă un soldat.

— Hei ! Unde este ofiţerul de serviciu ?

Omul îi arătă o uşă în fundul coridorului. Hahn îl lăsă şi se îndreptă către acea uşă.

Se trezi într-un birou minuscul, cu un singur om, un locotenent. Tânărul facu ochii mari când văzu însemnele lui Hahn şi puse imediat telefonul în furcă. Avea pungi sub ochi şi se încheiase greşit la nasturii cămăşii.

— Unde e ofiţerul tău comandant ? — întrebă sec Hahn, lăsând mapa pe biroul locotenentului.

— Este cu coloana, domnule. Pot să-l chem prin radio, dacă doriţi.

Îi arătă telefonul pe care tocmai îl lăsase.

Hahn negă din cap.

— Nu e necesar. Trebuie să vorbesc cu ofiţerul cu cel mai înalt grad prezent în cazarmă.

Locotenentul păru şi mai îngrijorat.

— Păi, cred că eu sunt acela, domnule, general. Toţi ceilalţi sunt pe drum.

Ce necaz ! Hahn nu putea să îndeplinească partea sa din plan. Ce o fi ştiut, mai exact, guvernul ?

— Bine, locotenente. Poate eşti în stare să-mi explici ce se întâmplă.

Tânărul facu o faţă surprinsă.

— Dar credeam că dumneavoastră ştiţi mai multe ca mine, domnule. Ştiu doar că generalul Park l-a sunat pe colonelul meu, acum o jumătate de oră, şi i-a spus să ducă pe drumul spre nord toţi oamenii noştri şi armamentul greu.

Hahn îşi reluă mapa de pe birou. Inutil să se oprească acolo. Arestarea acelui ofiţeraş nu ar fi schimbat cu nimic răspunsul guvernului. În cazarmă, nu facea altceva decât să se expună la un risc inutil. Trebuia să se întoarcă la cartierul general al Comandamentului pentru siguranţă şi să-l avertizeze pe Chang că beretele negre îl aşteptau. Era posibil să schimbe drumul coloanei, poate.

— Bine, voi vorbi cu comandantul dumitale cu altă ocazie.

Îi răspunse la salut şi se îndepărtă.

Locotenentul privi câteva clipe uşa care se închisese. Ce se întâmplase oare ? De ce un înalt ofiţer de la Comandamentul pentru siguranţă se prezenta în cazarmă cu un camion de soldaţi ?

Nu era decât un mod de a afla. Ridică din nou telefonul.

— Caporale, fa-mi legătura cu adjunctul generalului Park.

8 decembrie

Ministerul Apărării Naţionale, Seul

La capătul celălalt al oraşului, Ministerul Apărării Naţionale se pregătea în grabă pentru a susţine un asediu. Gărzile în uniforme de gală care stăteau de obicei în faţa clădirii îndesate, din beton armat, dispăruseră şi fuseseră înlocuite cu soldaţi în uniforme de luptă. Amenajau cuiburi de mitraliere la intersecţiile din jurul clădirii şi pe acoperiş. Intrarea principală era acum blocată de transportoare blindate.

Generalul de brigadă Kim Tong-Ki închise telefonul. Privi către superiorul său, generalul Park.

— Domnule, am primit chiar acum o comunicare ciudată de la ofiţerul de serviciu din cazarma forţelor speciale.

Park ridică ochii de pe harta pe care o cerceta. Câteva momente mai înainte, camioanele forţelor speciale comuni-caseră că ajunseseră pe poziţii. Park se întreba până la ce punct se putea încrede în celelalte unităţi din oraş. Răspunsul cel mai evident era: puţin. Nu se putea şti până la ce punct pătrunsese conspiraţia lui Chang.

— Da, spune-mi.

Kim simţi profunda preocupare a comandantului său.

— Se pare că un oarecare general Hahn, un om din Comandamentul securităţii, s-a prezentat acolo cu un

camion plin de soldaţi. Căuta ofiţerii de gradul cel mai înalt, şi a plecat când a aflat că aceştia erau deja plecaţi. Asta vă spune ceva, domnule general ?

— Chiar nimic. Dar putem să clarificăm imediat.

Park chemă unul din adjuncţii săi.

— Caută-l pe generalul Lew în sala operativă şi spune-i că trebuie să-l văd.

Kim încuviinţă. Lew era şeful Comandamentului securi-tăţii. Dacă era cineva care cunoştea intenţiile generalului Hahn, acela era Lew.

Şeful Comandamentului pentru Siguranţă era un om de statură joasă, musculos. Ştirea pe care i-o dădu Kim îl lăsă perplex, aşa cum îl lăsase şi pe generalul Park. Clătină din cap.

— Nu. Nu l-am trimis acolo. Ba chiar l-am căutat de mai multe ori în ultima oră. Este unul din cei mai buni oameni ai mei, şi doream să-l pun în alarmă.

Ramaseră tăcuţi câteva clipe.

— Care este ultima poziţie a coloanei rebele ?

— Zece kilometri la nord de ultimele districte. Acum zece minute a depăşit unul din posturile noastre de blocaj.

Generalul Park şi statul său major hotărâseră să nu dea alarma posturilor de control de pe Marea cale de aprovi-zionare. Nici unul dintre acestea nu era în stare să se apere împotriva a trei mii de soldaţi de asalt ai lui Chang. Cel mult puteau să întârzie câteva minute înaintarea sa, dar exista riscul să nu mai poată apoi pune în funcţiune cursa pe care i-o întinseseră lângă Seul.

Park se gândi un pic cum evoluaseră lucrurile. Dacă nu primea mesajul lui McLaren, Hahn şi oamenii săi ar fi intrat în cazarma forţelor speciale înainte ca Chang să ajungă în capitală. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la vizita lor şi nimeni n-ar fi visat să-i împiedice să facă ceea ce aveau de făcut. Putea fi doar o coincidenţă. Dar putea el să-şi asume un astfel de risc ?

Nu. Mai bine să supere un posibil nevinovat decât să rişte un guvern. Ii zise lui Kim:

— Ordonă forţelor de securitate să-l aresteze pe generalul Hahn.

8 decembrie

Şoseaua de aprovizionare, Seul

Respectaseră întrutotul timpii, înaintaseră cu o viteză constantă de douăzeci de kilometri la oră de-a lungul autostrăzii cu mai multe benzi. Câmpurile acoperite de promoroacă şi şirul de munţi ascuţuiti lăsau loc acum pentru construcţii rezidenţiale înalte şi lungi, pentru fabrici şi depozite enorme cu acoperişuri plate. Era încă întuneric şi Chang vedea stelele licărind pe cerul nopţii, încărcat şi negru. Semiluna era deja jos la orizont, şi în mai puţin de trei ore va fi răsărit soarele. Dacă ar fi fost un poet, acea punere în scenă i-ar fi provocat o profundă emoţie.

În loc de asta, apăsă butonul microfonului.

— Către toate unităţile. Către toate unităţile. Aici Tango Unu Cinci. Cinci kilometri până la punctul Alpha.

Închise. „Punctul Alpha” era numele în cod al intersecţiei unde coloana de transportoare, camioane şi tancuri urma să se împartă în diverse unităţi, fiecare dintre ele având un obiectiv propriu. El urma să conducă personal batalionul direct către Casa Albastră pentru a-l aresta pe preşedinte.

Simţind că este atins pe picior, coborî privirea. Era adjunctul său, care cu greu îşi ţinea echilibrul în timp ce vehiculul gonea pe autostradă.

— Am ajuns aproape de ultimul post de control, domnule. Este vreo schimbare în instrucţiuni ?

— Nu. Mă voi ocupa personal. Dar spune-i căpitanului Sung să ţină gata cel mai bun pluton al său, în caz de

incidente. Pentru încă ceva timp, birocraţii ăia graşi de la minister vor ignora prezenţa noastră.

Omul încuviinţă şi se întoarse în cabină. Totul mergea conform planurilor.

Ultimul post de control apăru pe neaşteptate din întuneric, un lung şir de baricade, cu un reflector în vârf. În spatele baricadelor se zăreau câteva siluete cu berete negre şi cu puştile la umăr. Lumina provenea de la corpul de gardă ce se zărea pe marginea drumului. Transportorul lui Chang se opri la puţini metri de blocaj; Chang coborî pe sol. Îşi aranjă uniforma, controlă dacă are documentele asupra sa şi se îndreptă către clădirea scundă.

În clipa următoare se găsi în mijlocul unui con de lumină de la un far puternic. Istinctiv închise ochii şi ridică o mână ca să se protejeze de lumina violentă. Vreun idiot îndreptase proiectorul către el.

„Generale Chang.” Megafonul nu lăsa loc să individualizeze vocea care îi vorbise. „Sunt colonel Lee din Întâiul grup din forţele speciale. Vă declar în arest pentru conspiraţie împotriva siguranţei statului.”

Asta e. Fuseseră trădaţi. Nu exista altă explicaţie. Să fi fost blestematul de Hahn ? Pentru o clipă, Chang nu reuşi să se gândească la altceva, atât de mare fusese surpriza.

„Înaintaţi acum cu mâinile ridicate deasupra capului. Şi ordonaţi soldaţilor dumneavoastră să coboare din vehicule, lăsând la bord armele. Oricine va avea o armă asupra sa va fi împuşcat fară somaţie.”

Dinspre zona de dinaintea sa, Chang auzi un sunet de cizme în fugă, un zgomot metalic de arme gata să deschidă focul. Cu ochii încă întredeschişi, văzu baricadele umplându-se de berete negre, în uniforme de luptă. Majoritatea armelor erau îndreptate către el.

Îşi muşcă buzele. O adevărată onoare. Guvernul îl considera chiar atât de periculos încât să-l ţină sub tirul a mai mult de o sută de puşti şi mitraliere ? Şi, în plin şoc, un alt gând îi trecu prin minte. Poate guvernul avea

dreptate să se teamă de el. În fond, şi acei oameni erau soldaţi. Nu puteau fi satisfăcuţi de haosul care domnea în jurul lor. De ce să fie duşmanii lui, de ce să fie ei cei care urmau să-l învingă ?

Îşi îndreptă spinarea şi coborî încet mâinile. Întoarse faţa ca să nu mai fie în bătaia luminii şi încercă să vadă şirul de soldaţi din faţa lui.

— Soldaţi coreeni !

Vocea lui Chang se auzea perfect în liniştea nopţii.

— Tovarăşii mei.

Se întrerupse pentru a găsi cuvintele adecvate.

— Nu vă lăsaţi transformaţi în sclavii acestor politicieni corupţi ! Nu permiteţi birocraţilor cu degetele murdare de cerneală să vă folosească drept scuturi, în timp ce distrug naţiunea noastră !

Făcu un pas către baricadă. Nimeni nu trase. Ar fi dorit să vadă feţele acelor soldaţi, ca să constate efectul cuvintelor sale.

— Uniţi-vă cu noi !

Chang arătă coloana de vehicule oprite în spatele său. Cu coada ochiului, zări o mişcare. Şi de-a lungul drumului erau desfăşurate trupe guvernamentale. O ambuscadă construită foarte bine.

— Alăturaţi-vă nouă pentru a-i goni pe negustorii cei graşi de voturi, care stau la căldurică în timp ce rebelii comunişti vă lovesc. Uniţi-vă cu noi pentru a face ordine în stradă şi prosperitate ţării noastre.

Acum era doar la câţiva metri de baricade. Discursul lui părea să aibă efect. Vedea că puştile începeau să coboare, că unii începuseră să murmure. Chang mai facu un pas înainte şi zâmbi. Reuşise. Îi convinsese pe oamenii aceia să treacă de partea lui. Mai trebuiau câteva cuvinte spuse cum trebuie. Deschise gura ca să vorbească.

La două sute de metri distanţă, colonelul Lee coborî lent binoclul cu infraroşii. Stabilise postul de comandă pe acoperişul plat al unui depozit, pentru a avea o mai bună

imagine a terenului. Dar fusese o eroare. Acum era prea departe pentru a contracara oratoria acelui om. Ofiţerul din forţele speciale înclină capul. Chang era abil. Găsise nota adecvată, şi Lee vedea că oamenii săi înclinau spre rebeliune.

Nu mai era decât o cale de a-l opri. Se adresă sergentului de lângă el:

— Trage !

Sergentul luă pentru o clipă linia de tragere prin lunetă, apoi apăsă trăgaciul.

Proiectilul îl lovi pe Chang în gât, trecu mai departe şi explodă în ceafa.

Chang nu simţi nici o durere, dar constată cu stupoare că era aruncat pe spate. Nu-şi mai simţea braţele şi picioarele, iar când deschise gura pentru a striga, nu găsi aer în plămâni.

Chang muri înainte ca mitraliorul de pe APC-ul său să-şi revină din surpriză, atât cât să apese pe butoanele armei sale de mare calibru.

Dar îl răzbună de douăzeci de ori pe generalul său, când rafala lovi baricada şi-i facu pe oamenii de acolo să cadă îndărăt.

O grupă din forţele speciale, plasată pe flancul stâng al şoselei şi dotată cu armament greu, văzu masacrul şi lansă împotriva transportoarelor APC o rachetă Dragon. Racheta explodă şi străpunse cuirasa subţire de aluminiu a transportorului, îl răsturnă pe o parte şi îl incendie.

Apoi celelalte berete negre începură să tragă, atacând din flancuri coloana imobilizată, lovind-o cu rachete antitanc, grenade şi mitraliere. Oamenii lui Chang erau în formaţie compactă de marş, şi între un vehicul şi celălalt era doar o mică distanţă de siguranţă. O astfel de formaţie nu putea rezista unui atac.

Şoferii care încercară să iasă din coloană pentru a scăpa de focul încrucişat al beretelor negre nu făcură altceva decât să rămână blocaţi împreună cu alte

vehicule, sau fuseră ucişi pe loc. Camioanele cu benele acoperite fură sfâşiate de mitraliere şi toţi soldaţii din interior masacraţi. Oamenii care reuşiră să se arunce la pământ fuseră curăţaţi înainte de a pune mâna pe puşti. În mijlocul zgomotului de împuşcături se ridicau strigătele răniţilor. Un tanc uşor care încerca să fugă se urcă peste un transportor plin cu oameni şi-l facu extraplat înainte de a fi lovit de două rachete Dragon. Turela zbură cât colo, iar din interior izbucni focul. Camioane şi APC-uri explodară, cuprinse de flăcări. Fumul acoperi autostrada, ascunzând secera lunii.

Când colonelul Lee reuşi în sfârşit să ordone oamenilor săi încetarea focului, coloana lui Chang era redusă la o masă de resturi contorsionate şi de oameni morţi sau muribunzi.

Lovitura de stat a lui Chang falimentase. Dar vendetta abia începuse.

10 decembrie

Lângă ZD, Coreea de Sud

„Atenţiune !” Strigătul sergentului major răsună pe platoul acoperit de zăpadă. O mie de oameni făcură mişcarea în acelaşi timp, cu pieptul înainte şi cu spinarea dreaptă. O clipă, sergentul major îi studie, Strangând ochii pentru a zări vreo imperfecţiune, apoi, satisfăcut, se întoarse pe tocuri şi salută grupul de ofiţeri situat în faţa trupei desfăşurate.

— Batalionul prezent şi gata pentru inspecţie, domnule !

Generalul Bae îi răspunse cu indiferenţă la salut.

— Foarte bine, major. Acum vom începe.

Sergentul coborî braţul şi îl urmă pe Bae, care, trecând printre rânduri, controla la întâmplare uniformele şi armele soldaţilor. Din când în când se oprea pentru a cere

un nume, în vederea unei pedepse sau recompense. Dar numai din când în când. Bae zâmbi abia vizibil. Batalionul era în bune condiţii de luptă. Gata pentru orice. Fraza îi răsună în minte: gata pentru orice. Era unitatea care trebuia să meargă asupra Seulului pentru a întări lovitura de stat a lui Chang, dacă ar fi fost necesar. Generalul îşi continuă inspecţia, dar avea mintea departe, la o problemă mai urgentă. Ce s-o fi întâmplat cu Chang ? Chang era mort. Asta era sigur. Bae o aflase de la un prieten din Ministerul Apărării. Dar ceea ce se întâmplase pe autostradă la nord de Seul era un secret, păzit cu grijă de forţele de siguranţă. Bae ştia doar că autostrada era încă închisă pe o lungime de cinci kilometri şi că maşinile de aprovizionare ocoleau pe o rută laterală. Şi locaţia Diviziei a patra era în izolare, înconjurat de un cordon des de berete negre în ţinută de luptă. Generalul se ferise cu grijă să ia contact cu tovarăşii săi de conspiraţie până în ziua puciului, pentru că acum spionii Comandamentului siguranţei militare controlau mai atent regimentele din prima linie. În zilele următoare, poate, s-ar fi putut organiza o întâlnire pentru a pune cap la cap informaţiile despre conjuraţie. Dar Chang fusese inspira-torul lor. Nu se ştia câţi ar mai fi avut curajul să mai încerce, acum, că Omul de Oţel dispăruse.

În spatele său, sergentul major se încruntă văzând că Bae trecea fară o vorbă de un soldat care avea o pată de ulei pe uniformă. Se opri, îi aruncă soldatului o privire feroce şi se grăbi să-l ajungă pe general. Bătrânul probabil avea vreo îngrijorare la care se gândea şi nu observase tot.

Generalul termină inspecţia şi se apropie de grupul de ofiţeri care aşteptau nervoşi verdictul său asupra soldaţilor.

Un automobil de stat major intră pe poarta principală, urmat de trei camioane închise. Prima maşină lăsă aleea

normală şi se apropie de platou. Celelalte o urmară, zdrobind gheaţa sub cauciucuri.

Bae reluă drumul, dar mâna i se îndreptă involuntar spre portul pistolului. Sergentul major îl urmă.

Maşinile se opriră exact când se aflau alături de ceilalţi ofiţeri. Camioanele se opriră şi din ele coborî o grupă de berete negre, toţi înarmaţi cu puşti automate, care se desfăşurară în jurul micului grup de ofiţeri.

Când beretele negre fuseră în poziţie, portiera automo-bilului se deschise. Bae se încruntă. Motivul sosirii străinilor nu putea fi decât unul, dar făceau prea mult teatru pentru ceea ce era un lucru foarte simplu. De ce n-or fi aşteptat ca el să termine inspecţia ?

Un om scund, îmbrăcat într-o manta foarte grea, coborî de pe bancheta din spate. Tremură în vântul rece şi parcă se strânse şi mai mult. Apoi deschise un dosar şi îl studie câteva momente. Ofiţerii lui Bae se apropiară mai mult de generalul lor, aşteptând mişcarea următoare.

Noul venit se apropie de grup, urmat de două gărzi cu armele în măini. Se opri în faţa lui Bae.

— Generalul Bae ?

El rămase tăcut un moment, apoi adeveri cu un semn din cap.

Omul facu o strâmbătură şi scoase din buzunar o hârtie împăturită în patru. I-o întinse lui Bae.

— Sunt generalul Kim din Comandamentul siguranţei militare. Aceste ordine vin de la generalul Park, şi mă autorizează să iau comanda diviziei dumitale.

Bae îl privi, apoi îşi ridică privirea brusc.

— Pentru care motiv generalul Park a făcut acest lucru ?

Kim zâmbi.

— Pentru motiv foarte bun, generale Bae.

Zâmbetul îi dispăru.

— Eşti arestat pentru trădare.

Chiar dacă, după falimentul loviturii lui Chang, deja se aştepta la arestare, Bae fu parcă lovit de acele cuvinte şi se retrase involuntar.

Unul din soldaţii de la Siguranţă facu un pas înainte şi îi scoase pistolul din portarmă. Celălat ţinea arma în continuare către ofiţerii de alături.

Bae rămase nemişcat în timp ce soldatul îl pipăia în căutarea altor arme. Kim zâmbi din nou.

— Cum ? Nu-ţi proclami nevinovăţia şi nu protestezi pentru că ţi-a fost ofensată onoarea ? Mă deziluzionezi, generale.

Bae nu zise nimic. Cum naiba ştiau ? Chang nu notase niciodată nimic, atunci careva o fi vorbit, dar cine ? Chang era mort. Cine îi trădase ?

Kim îi facu un semn gardianului, care întoarse arma către Bae.

— Du-l pe trădătorul ăsta la maşină.

Bae înghiţi cu greu, încercând să-şi dreagă glasul.

— Pot să-mi informez familia ? Vă dau cuvântul meu de ofiţer că nu voi fugi.

Generalul de la Comandamentul siguranţei râse sec.

— Nu-ţi face griji, familia va fi informată. Şi cuvântul tău de trădător nu valorează nimic pentru mine.

Făcu un semn gărzilor.

— Luaţi-l pe câinele ăsta. Numai când îl văd, şi-mi vine să vărs.

Gărzile îi luară mantaua lui Bae şi-l împinseră către maşină. Când maşina se depărtă, Kim se întoarse către ofiţeri, care erau încă sub şoc.

— Foarte bine, domnilor. Acum că acest episod neplăcut s-a încheiat, pot să trec la a doua misiune a mea.

Îl privi pe comandant.

— Vom începe cu batalionul dumitale. Ordonă companiilor să predea puştile la armurerie. Întreaga divizie este consemnată în cazarmă până voi pune în ordine acest haos. Clar ?

Comandantul se grăbi să încuviinţeze. Kim sesiză cu plăcere că acestuia îi tremurau mâinile. Foarte bine, era timpul să-i sperie un pic. Teama îi va ţine la locul lor până va reuşi să-i găsească pe toţi trădătorii.

12 decembrie
Ministerul Apărării Naţionale, Seul

McLaren aşteptă până ce aghiotantul luă ceştile cu ceai şi apoi îl privi dur pe generalul Park.

— Înţelegeţi cât de idiot este comportamentul guvernului dumneavoastră ?

Park deschise larg braţele.

— Nu ştiu la ce vă referiţi exact, domnule general.

— Lăsaţi-o moartă, Park. Mă refer la arestările în masă executate de forţele voastre de siguranţă. Mă refer la gorilele voastre de la Comandamentul Siguranţei, care tocmai masacrează structura de comandă a armatei sud-coreene.

— Au fost arestări, sigur. Dar este vorba despre o chestiune internă, generale McLaren. Nu vă priveşte şi nu intră sub autoritatea dumneavoastră.

— Pe dracu !

McLaren lovi cu pumnul în tăblia măsuţei.

— Aţi trimis în lagăre jumătate din cei mai buni ofiţeri ai armatei, ai marinei şi aviaţiei, iar cealaltă jumătate este prea ocupată să-şi păzească pielea pentru a-şi mai putea antrena oamenii.

— Ştiu că măsurile necesare luate de guvernul meu pentru a stinge rebeliunea generalului Chang poate au lovit anumite elemente ale corpului nostru de ofiţeri... Dar

sunt necesare, generale. Răul pătrunsese prea mult şi trebuie să-l extirpăm.

— Fir-ar al naibii, a-ţi tăiat coloana vertebrală a armatei voastre. V-aţi dus în ZD, de curând ? Aţi văzut ce se petrece acolo ?

Park clătină din cap şi răspunse rigid:

— Probleme grave de stat au cerut prezenţa mea aici.

— Atunci, domnule general Park, v-o spun eu. „Măsurile voastre necesare” sunt un adevărat dezastru, pentru ceea ce priveşte pregătirea trupelor. Nu am văzut niciodată un moral atât de coborât. Cum vă aşteptaţi să reacţioneze soldaţii, când văd că ofiţerii lor sunt duşi sub escortă ?

— Comanda a trecut la ofiţeri fideli. Asta ar trebui să fie suficient.

McLaren clătină din cap.

— Nu. Nu e deloc aşa. Credeţi că soldaţii voştri vor fi dispuşi să intre în luptă sub conducerea unor lingăi adăpostiţi în cartierele generale ?

— Dacă va fi necesar, desigur.

McLaren respiră profund. „încearcă să te calmezi” îşi zise. „Altminteri o să ajungi să-l Strangi de gât pe nemernicul ăsta.”

— Generale, în funcţia mea de comandant al forţelor combinate am misiunea să mă asigur de pregătirea tuturor trupelor de sub autoritatea mea.

De aceea vă cer, în calitatea mea oficială, să suspendaţi arestările şi să eliberaţi toţi ofiţerii care nu au luat parte la tentativa de puci a generalului Chang.

Park strânse buzele.

— Alegeţi un moment nepotrivit pentru... cum spuneţi voi ?... pentru a arunca în cumpănă greutatea dumneavoastră, generale. Dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră veţi părăsi ţara mea în decurs de puţine luni, iar autoritatea dumneavoastră se va sfârşi în momentul

plecării. De ce ar trebui să ascultăm sfaturile celor care vor să ne părăsească ?

La întrebarea asta, McLaren nu putea răspunde. Răspunsul trebuia să vină de la Washington.

12 decembrie

Cazarma Howze, Coreea de Sud

Kevin Little ciocăni la uşa lui Rhee şi aşteptă. Nu răspunse nimeni.

Din interior se simţea venind miros de fum de ţigară. Locotenentul sud-coreean nu se prezentase în dimineaţa aceea la şedinţa comandanţilor, în biroul lui Matuchek. Iar în seara precedentă nu venise la masa ofiţerilor.

Înăuntru mirosea a băutură. Kevin recunoscu mirosul pe care îl simţise de atâtea ori în vizitele prin barurile unde-l căraseră tovarăşii săi.

— Locotenent Little ?

Rhee părea surprins. Pronunţia sa, de obicei atât de îngrijită, acum lăsa mult de dorit.

Kevin închise uşa şi se uită atent împrejur. Camera era în totală dezordine. Rhee abia se ţinea pe picioare, avea cearcăne la ochi şi îşi descheiase gulerul cămăşii.

— Nu e cam devreme pentru băutură ?

Rhee lăsă ochii în jos.

— Se prea poate.

— Ascultă, Rhee, ce nu merge ? Tentativa de lovitură de stat a generalului Chang...

Toţi auziseră de masacrul de la periferia capitalei şi despre arestările în masă la care recursese Comandamentul siguranţei militare.

— Rhee, dar tu nu eşti printre pucişti.

— Nu, gradul meu era prea mic ca să fiu implicat.

— Atunci n-ai de ce să te temi. O să vezi că totul va reveni la normal în câteva zile.

— Nu cred. Ţara mea se distruge dinăuntru, sub ochii mei, şi eu nu pot face nimic. Rudele şi prietenii mei sunt goniţi de la muncă în pragul iernii. Şi nu pot să-i ajut. Şi acum, armata, ultimul scut împotriva inamicului, este ruptă în două. Şi eu ce pot să fac ca să impiedic toate astea ? Nimic.

Dacă cineva de la Siguranţă ar fi ştiut despre reacţia locotenentului la puciul lui Chang, Rhee ar fi ajuns pentru mulţi ani într-o închisoare, vinovat sau nevinovat. Kevin trebuia să-l facă să-şi revină, şi asta cât mai repede.

— Prietene, ascultă-mă bine. Nici unul dintre noi nu poate pune la punct lucrurile care merg prost în ţara asta. Eu nu sunt preşedintele ca să pot anula legea sancţiunilor, iar dumneata nu eşti un general, ca să poţi opri această vânătoare de vrăjitoare. Nu aceasta este misiunea noastră. Noi suntem soldaţi şi trebuie să ne vedem de ale noastre. Sus, Rhee. Toţi trecem prin momente de disperare. Dar nu trebuie să ne lăsăm doborâţi.

Sud-coreeanul îşi ridică privirea.

— Ai dreptate. Trebuie să mă concentrez asupra misiunii mele. Am greşit şi mi-e ruşine.

Rhee se ridică.

— Dacă îmi dai câteva minute, mă pun la punct şi vin să facem treabă.

— Desigur. Oricum, n-aş vrea să-i înfrunt de unul singur pe sergentul Pierce şi pe căpitanul Matuchek.

13 decembrie

Casa Albă, Washington

Blake Fowler îi întinse preşedintelui ultimul telex venit de la McLaren şi se aşeză. Aşteptă, în timp ce preşedintele îl citea.

— Eşti sigur că generalul acesta vorbeşte serios ?

Amiralul Simpson răspunse:

— Îl cunosc pe Jack McLaren de o bună bucată de timp, domnule preşedinte. Nu este un geniu în ale politicii, dar este un soldat excelent. Şi dacă el spune că sud-coreenii îşi distrug armata... ce să vă spun, eu îl cred.

Preşedintele se întoarse către Fowler.

— Şi tu ce crezi despre asta, Blake ?

— Sunt perfect de acord cu generalul. Rapoartele indică faptul că reacţia guvernului la această tentativă de puci a fost disproporţionată. I-au arestat deja pe toţi cei care au fost indicaţi de un şef din siguranţa militară care a participat la lovitură, şi acum se pare că că-i arestează pe toţi ofiţerii care dau semne de competenţă... cu titlu de precauţie.

Efectul tuturor acestor acţiuni — continuă el — nu contribuie deloc la menţinerea moralului. În anumite departamente, este chiar sub media aşteptată. Se spune că anumite batalioane au refuzat să asculte de ordinele noilor comandanţi numiţi. Pare că forţele speciale ale guvernului le-au tratat cu duritate excesivă.

Preşedintele clătină din cap.

— Dar de ce Dumnezeu se comportă astfel ? Guvernul sud-coreean nu are deja destule probleme în stradă, pentru a încerca să le complice şi mai mult distrugând forţele sale armate ?

— Exact acesta este motivul, domnule preşedinte. Iată de ce reacţionează atât de dur. Guvernul s-a bazat întotdeauna pe armată pentru a se apăra de mişcările civile. Acum şi-a pierdut încrederea în forţele armate. După părerea mea, şefii sud-coreeni se simt izolaţi şi le e teamă de tot şi de toţi... nu fară oarecare motive, căci există lume care i-ar elimina.

Simpson aprobă.

— Pentru aceasta sunt de acord cu sugestia generalului McLaren de a linişti guvernul sud-coreean. Poate că este momentul să-l informăm că nu intenţionăm să părăsim imediat ţara.

Preşedintele luă o scrisoare din sertarul biroului şi le-o arătă lui Blake şi amiralului, pentru ca ei să vadă antetul parlamentului de pe ea.

— Am primit-o de la prietenul nostru, Speakerul, azi dimineaţă.

Din ton se înţelegea că-l considera pe Speakerul Camerei Reprezentanţilor orice altceva decât un prieten.

— Îmi scrie că liderii Congresului sunt „grav preocupaţi pentru dezordinile crescânde din Coreea de Sud”. Şi continuă afirmând că soldaţii americani încă prezenţi pe teritoriul sud-coreean ar putea fi implicaţi în prezenta „spirală de violenţe”. Cere o retragere imediată a trupelor, în aşa fel ca la sfârşitul lui ianuarie nici un soldat american să nu mai fie în ţară.

— Imposibil, protestă Blake, întorcându-se către amiral ca să aibă confirmarea acestuia.

— Blake are dreptate, domnule preşedinte. Chiar dacă nu am fi încetinit lucrurile, nu am avea nici o posibilitate de a respecta o scadenţă aşa de apropiată. Numai transferul materialului greu cere câteva luni.

Preşedintele adeveri.

— Ştiu şi ei asta. Scrisoarea continuă cu sugestia de a lăsa acolo în depozite echipamentul greu, în aşteptarea unei ocazii pentru a-l transfera. Dar îmi cer să aduc înapoi întregul personal, cât mai repede posibil.

Aruncă scrisoarea pe birou.

— Şi evident, această comunicare „privată” a ajuns deja la ziare.

Blestemaţi congresmeni. Blake ştia că, cel mai probabil, scrisoarea Speakerului era compusă de vreun asistent care înţelegea să fructifice necazurile din Coreea de Sud pentru a asigura câteva minute la telejurnal pentru Speaker şi prietenii săi. Parlamentarii erau permanent la vânătoare pentru atenţia publicului, când Camera şi Senatul nu erau în sesiune. Lucru de înţeles, dar găselniţa lor publicitară limitase drastic posibilităţile preşedintelui.

Blake ridică privirea.

— De aceea nu putem să ne asumăm riscul ca asigurările noastre pentru guvernul sud-coreean să ajungă la vreo ureche indiscretă.

Preşedintele fu de acord.

— Exact, Blake. Dacă liderii Congresului ar avea bănuiala că eu continuu să întârzii transferul după ce mi-au cerut public să-l accelerez, mi-ar impune imediat printr-o lege un termen foarte precis. Şi asta nu putem să riscăm, nu ?

— Nu.

Blake nu putea spune altceva.

— Nu putem decât să sperăm că guvernul sud-coreean se întoarce cât mai repede la raţiune. Sau poate nord-coreenii ne vor veni în ajutor cu vreun raid, o incursiune de sabotori... ceva care să împingă în faţă armata, militarii.

Amiralul Simpson ridică din umeri.

— Din partea nenorociţilor ălora, domnule preşedinte, totul este posibil. Ştiu că Jack ţine în permanenţă în alarmă oamenii lui, în cazul că se întâmplă ceva de genul acesta.

— Bine.

Preşedintele trase înapoi fotoliul şi deschise un sertar. Scoase de acolo un sigiliu şi îl puse pe un teanc de hârtii.

— Asta e tot ce pot să fac, domnilor.

Văzându-le feţele mirate, zâmbi.

— Am preluat una din vechile tale sugestii, Phil.

Îi întinse amiralului scrisoarea.

— Este ordinul de punere în alarmă pentru MAC[13]. Evident, o fac pentru a dispune de un potenţial mai bun de transport în caz că situaţia coreeană se deteriorează mai mult. Evident.

---

[13]Note:

? MAC - Military Airlift Command (Comandamentul Aviației Militare de Transport).

Scandă acest cuvânt.

Nici Blake nici amiralul nu aveau nevoie de clarificări. Punând în alarmă avioanele grele C-5 şi C-141 ale Comandamentului transporturi aero militare, le-ar fi crescut şi capacitatea de a transfera întăriri în Coreea în caz de criză. Nu era mult, dar era maximul ce se putea face, dată fiind situaţia politică a momentului. Blake spera ca acele semnale să nu fie interpretate de careva în mod eronat.

14 decembrie

Pyongyang, Coreea de Nord

Perplexitatea generalului locotenent Cho Hyun-Jae era din ce în ce mai mare.

La ultima întâlnire dintre Kim Jong-Il şi comandantul forţelor avansate, în noiembrie, serviciile de informaţii precizaseră că americanii nu dădeau semne că vor să plece de la Seul până în primăvară. De aceea Kim stabilise să amâne pentru anul următor planul *Phoenixul Roşu*. Fuseseră date ordine de încetinire a transferurilor de trupe, acumularea de muniţii, exerciţiile legate de plan. Totul se va desfăşura ca înainte, numai că mai încet, pentru a nu alarma guvernul fantoşă de la Seul.

Şi acum, după numai două săptămâni, de la Kim Jong-Il îi ajunsese convocarea urgentă la Pyongyang, şi Cho fusese obligat să facă un drum care-i rărise părul de emoţii, mereu pe punctul de a se zdrobi de vreun munte, legat pe scaunul din spate al unui MiG- 19UTI.

La aeroportul militar din Pyongyang Est fusese aşteptat de o grupă de oameni din siguranţă îmbrăcaţi în haine civile, care îl traversaseră întregul oraş într-o maşină neagră escortată de motociclişti. Străzile pustii nu-

i făcuseră nici o impresie specială lui Cho. Chiar şi pe timpul zilei erau foarte puţine maşini pe marile artere cu patru benzi din Pyongyang.

Dar, spre deosebire de alte dăţi, automobilul nu se îndreptase către biroul lui Kim Jong-Il, la cartierul general al partidului. În schimb intrase într-un garaj subteran din palatul prezidenţial, un edificiu rezervat special pentru ceremoniile ofiţerilor. Uimirea lui Cho crescuse văzând maşinile care se aflau deja parcate în garaj, ce purtau insemnele principalelor comandamente ale armatei populare coreene. Se întrebase ce naiba se putea întâmpla. Poate o şedinţă legată de tentativa de puci din Sud ?

Acum, aşezat în ampla sală de marmură şi observând feţele hotărâte ale oamenilor de pe lângă el, începu să-şi revină. Sala era plină cu ofiţeri cu gradele cele mai înalte din toate serviciile: era întregul stat major, Comisia pentru apărare naţională şi chiar şi membrii îmbrăcaţi în gri ai Comitetului Central al partidului şi ai Comisiei sale pentru apărare. Era evident că şefii din aparatul politico-militar nu fuseseră adunaţi acolo, fară preaviz, pentru o simplă întâlnire informativă.

Îl privi pe egalul său din Corpul al cincilea de armată şi îi adresă o ocheadă întrebătoare. Omul îl privi la rândul său şi ridică uşor din umeri: faţa sa — însemnată de o cicatrice de la o grenadă americană din urmă cu cincizeci de ani — nu avea nici o expresie.

Deodată, din nişte difuzoare ascunse, ajunse o muzică marţială, şi Cho privi către podiumul flancat de două tablouri gigante ale lui Kim Il-Sung şi fiului său. Ofiţerii şi funcţionarii de partid deveniră rigizi când se deschiseră uşile sălii şi intră Kim Jong-Il, care înaintă către podium. Se înclină uşor în semn de salut şi se întoarse către uşă, aşteptând.

Muzica marţială continuă şi prin uşă îşi facu intrarea Marele Conducător, care mergea încet, oprindu-se la

fiecare câţiva paşi. Cho facu eforturi ca să nu rămână cu gura căscată. Bătrânul Kim îmbătrânise îngrozitor de la ultima sa apariţie în public, cu ocazia congresului partidului. Fotografiile apărute în ziare în ultimele luni fuseseră bine aranjate pentru a ascunde noile riduri apărute pe faţa Conducătorului, părul din ce în ce mai rărit, pungile de sub
ochi.

Înaintă de-a lungul coridorului, oprindu-se să salute pe câte unul din cei prezenţi. Ca întotdeauna, numai pe cei bătrâni, notă Cho. Când bătrânul ajunse lângă podium, Kim Jong-Il îl luă de braţ şi îl ajută să urce cele câteva trepte care duceau către microfon: perfecta imagine a fiului devotat. Înainte de a lua cuvântul, bătrânul Kim le facu semn celor prezenţi să şadă.

— Tovarăşi !

Marele Conducător vorbea încet, cu voce aspră. Citea un discurs pregătit, fară să-i privească pe ascultători.

— Tovarăşi ! Forţele istoriei au creat o ocazie măreaţă. O ocazie pentru eliberare. O ocazie pe care nu ne putem permite s-o pierdem.

Eliberare ? Cho privi atent către Kim Jong-Il. Ochii de pisică ai Iubitului Conducător erau ascunşi în spatele ochelarilor cu lentile groase, dar generalul reuşea foarte bine să vadă sensul triumfului tânărului Kim.

— Regimul corupt din Sud începe să se prăbuşească şi Armata lui de bandiţi se destramă odată cu el. Poporul din Sud este gata să se lupte cu opresorii săi. De aceea, după o atentă consultare cu Comisia militară a Comitetului Central, am hotărât să încredinţez puterii armelor Republicii democrate-populare o nouă luptă revoluţionară pentru a elibera partea meridională a iubitului nostru teritoriu.

Ofiţerii şi funcţionarii se mişcară pe scaune, surprinşi de cuvintele Marelui Conducător.

— Pentru a asigura unitatea în planuri şi direcţii cerută de această hotărâre istorică, îl numesc pe Iubitul Conducător, Kim Jong-Il, şef temporar al Comisiei Militare. Autoritatea sa este autoritatea mea. Vocea sa va fi vocea mea...

Ajuns la finalul discursului, bătrânul Kim facu un pas înapoi şi îi adresă o privire mirată fiului său, care îi adresă o plecăciune şi se postă imediat în faţa microfonului.

— Tovarăşi !

Kim Jong-Il vorbea cu o voce vibrantă, sigură.

— Vă asigur că încrederea Marelui nostru Conducător în mine nu este prost aleasă. Avem în mână victoria finală. Nu ne rămâne decât să o culegem.

Tânărul Kim se întrerupse cu efect, lăsând ca aşteptarea să devină mai intensă. Apoi reluă:

— Operaţiile militare împotriva Sudului vor începe la ora două a zilei de 25 decembrie. Planul va fi cel al *Phoenixului Roşu*.

După emoţia încercată la auzul cuvintelor lui Kim Jong-Il, Cho simţi ca o lovitură de cuţit în stomac. Un atac prea grăbit ? Numai unsprezece zile pentru a completa pregătirile unei operaţii care cu puţin timp înainte fusese amânată cu un an întreg ? îl privi consternat pe tânărul Kim. Era imposibil.

Privirea lui Kim se încrucişă pentru o clipă cu a sa, apoi trecu la ceilalţi generali.

— Tovarăşi ! Este momentul de a lovi cu duritate, şi de a lovi cât mai repede. O întârziere ar putea fi fatală. Armatele Sudului sunt în dezordine... Împărţite între sectarism şi rebeliune. Patronii lor din Statele Unite îi abandonează. Până şi avioanele de transport americane au fost mobilizate pentru accelerarea retragerii.

Kim se întrerupse din nou. În spatele lentilelor îi străluceau ochii.

— Tovarăşi ! Sudul aşteaptă doar să fie luat !

Sau aşa părea, îşi zise.

De la început, ocazia furnizată de generalul rebel şi de tentativa sa de puci îi păruse prea frumoasă pentru a fi adevărată. O ignorase, pentru a aştepta ca evacuarea americană să fie completă. Apoi, când serviciul de informaţii începuse să semnalizeze că în armata Sudului creştea confuzia, Kim Jong-Il îşi schimbase ideile. O asemenea posibilitate nu s-ar mai fi ivit. Armata inamică şi-ar fi reluat atitudinea belicoasă în câteva luni, şi, chiar fară susţinerea americanilor, ar fi fost un inamic de temut. Mai bine să lovească acum, când exista o deschidere, decât să aştepte o nouă posibilitate care n-ar mai fi sosit niciodată.

Kim ştia că timpul nu era de partea lui. Tatăl său îmbătrânea rapid, şi de ce se apropia de sfârşit, de aceea Kim Jong-Il era mai expus inamicilor politici. Fiecare instinct îi spunea cu voce tare să acţioneze imediat. Situaţia militară nu ar fi fost nicicând mai favorabilă. Guvernul marionetă al Sudului se clătina sub loviturile pretinşilor prieteni. Dar, mai ales, chiar supravieţuirea lui Kim depindea de o victorie militară care i-ar fi conferit prestigiul necesar pentru a deveni capul indiscutabil al Coreei de Nord. Pentru el, asta era suficient.

Înaintă către marginea podiumului.

— Tovarăşi ! Reunificarea cu fraţii noştri din Sud este iminentă. Va fi suficient un pumn puternic pentru ca armatele inamicilor noştri să fie reduse la nişte resturi... incapabile de a opri forţele istoriei. Forţele noastre !

Cho văzu că Kim se întorcea să-l privească. Simţi că forţa personalităţii acestuia, puterea oratoriei sale, pătrundeau în el şi îi înlăturau orice dubiu. Kim avea dreptate. Apăruse cu adevărat o deschidere, care aştepta să fie fructificată. Şi armata putea să fie gata la timp. Nu că ar fi fost uşor. De asta era sigur. Era necesar să reducă timpii, să-şi asume riscuri, să renunţe la perfecţiune. Dar se putea face. *Phoenixul Roşu* putea fi gata până pe 25. Încet, încet, pe buzele lui Cho se întoarse zâmbetul,

zâmbet care curând apăru şi pe feţele altora, printre cei prezenţi în sală. Darul de Crăciun cel mai bun pentru imperialişti.

19

Dragonul se trezeşte

17 decembrie
Aeroportul internaţional Kimpo, Coreea de Sud

— Domnule Sik ?

Maiorul corpului sabotorilor din Coreea de Nord se întoarse către reprezentantul siguranţei.

— Da ?

— Documentele dumneavoastrăi sunt în ordine.

Sud-coreeanul i le întinse şi îi indică spaţiul pentru ridicarea bagajelor.

— Şi valizele dumneavoastră au fost deja controlate.

— Mulţumesc.

Maiorul îi adresă o plecăciune, arborând cu greutate un zâmbet. Scorpionul avea dreptate. Fasciştii ăştia erau aşa de ocupaţi să caute trădători în mijlocul forţelor armate proprii încât micşoraseră măsurile normale de siguranţă. Acum, cu acel ultim contingent venit din Japonia, grupa sa de asalt era completă. Şi nici unul dintre oamenii săi nu fusese recunoscut sau interogat de autorităţi.

Se îndreptă către zona în care soseau bagajele, în mijlocul unei mulţimi de oameni de afaceri japonezi. Nici măcar o lovitură de stat sângeroasă şi o serie neîntreruptă de mişcări nu reuşeau să-i îndepărteze pe acei capitalişti de la speranţa de a acumula bani, gândi el. Ei, în curând lucrurile se vor schimba. În curând ordinea, disciplina şi

unitatea vor reveni în această ţară debusolată. O să aibă grijă de asta armata nord-coreeană.

Maiorul sabotorilor îşi recuperă bagajele şi ieşi din aeroport pentru a lua un taxi. Oamenii aveau întâlnire într-un loc sigur, în inima Seulului. Odată ajunşi acolo, urmau să aştepte ordinul de a acţiona. Maiorul zâmbi cu adevărat, acum. Totul era gata.

18 decembrie
Palatul din Kyongbok, Seul

Din fericire, adia un vânt slab, îşi zise Tony. Stătea de peste douăzeci de minute în exteriorul Kyonghoe-Ru. Era frig — câteva grade sub zero — şi începea să ningă uşor. Evident, el sosise mult mai devreme. Dar ninsoarea facea mai acceptabilă temperatura, iar aerul devenea mai suportabil.

Kyonghoe-Ru era un pavilion construit cu multe secole înainte în interiorul palatului din Kyongbok. Era aşezat în mijlocul unui mic lac artificial care în acel moment era acoperit cu o placă de gheaţă, la care se putea ajunge peste trei podeţe graţioase din piatră construite pe partea orientală.

Tony facu câţiva paşi către faţada dinspre est, un pic pentru a se încălzi, dar şi pentru a vedea dacă nu se vede Anne. Numai dinspre partea aceea putea veni.

Edificiul avea două etaje, dar cel mai scund era descoperit şi era constituit din 48 de coloane din piatră care sprijineau etajul superior. Pereţii erau acoperiţi de sculpturi minunate, şi agăţaţi pe marginea acoperişului erau gar-dienii *chapsang* — ”animale de frontieră” — prea implicate în misiunea lor pentru a băga de seamă ninsoarea.

Zăpada cădea, atenuând zgomotele traficului. Ascundea obiectele mai depărtate şi ştergea culorile.

Puţinii vizitatori ai palatului erau nişte forme vagi, care treceau repede de la o construcţie la alta.

Apoi o văzu apropiindu-se, de-a lungul bulevardului. Părul său roşu era o pată de culoare pe fondul zăpezii. Purta cizmuliţe maronii şi un palton lung, verde, căptuşit cu blană. Mergea repede, hotărâtă.

Tony rămase în aşteptare câteva momente între coloane, apoi se îndreptă către podul central şi agită braţul.

Anne răspunse salutului, zâmbi, şi se grăbi la rândul său către podul central.

Când ea ajunse lângă el, Tony o luă de mână şi se îndreptară către pavilion, care oferea un refugiu în faţa zăpezii. Anne avea fulgi pe umeri, iar pe păr erau o grămadă de picături de apă. Se îmbrăţişară şi ea se lăsă sărutată.

Fata îi privi haina de zbor şi mănuşile.

— Nu ţi-e frig ? îl întrebă. Încruntându-se, îi atinse o ureche.

— Ai îngheţat, zise.

Apoi zări pachetul pe care el încerca să-l ascundă. Era învelit în hârtie de cadou, şi el, văzând că a fost descoperit, i-l întinse.

— Îmi pare rău, eu n-am luat nimic pentru tine. Vreau să ţi-l dau în ajunul Crăciunului.

Se uită întâi la pachet, apoi la Tony.

— Pot să-l deschid acum ?

— Da, deschide-l. Este chiar ziua cea mai potrivită.

Se sprijini de o coloană şi o privi pe Anne cum desfăcea hârtia de pe pachet şi deschidea cutia. În interior era o eşarfa largă, brodată cu dragoni verzi şi argintii.

— Tony, este cu adevărat frumoasă !

Îl îmbrăţişă, apoi îşi scutură părul ca să scape de picăturile de apă şi-şi acoperi capul cu eşarfa.

— Acum sunt pregătită pentru ninsoare ! Mulţumesc, Tony.

— Eh, nu e cine ştie ce de cadou.

Nu făcuse altceva decât să străbată Kunsan de la un capăt la altul şi să piardă întreaga lui zi liberă pentru a o găsi, dar desigur nu intenţiona să i-o spună Annei.

— Sper că şi cadoul meu îţi va plăcea — zise ea, pipăind materialul eşarfei. Dar nu-ţi cunosc prea bine gusturile.

— Nu-ţi face probleme, vor mai fi şi alte zile în care se pot face cadouri.

— Desigur.

El o luă de mână şi se îndepărtară de pavilion.

24 decembrie

Tunelul Eliberării, ZD, Coreea de Nord

Trenul cu ferestrele acoperite se opri scârţâind în interiorul galeriei. Când masivele uşi blindate începură să se închidă pentru a-l izola de exterior, si aprinseră câteva becuri palide. Trenul venise din nord, mergând cu viteză mică. Fără grabă. Fără a alerga la curbe, prin sate şi pe poduri. Fără a atrage atenţie asupra sa şi asupra încărcăturii. La final coborâse din munţi şi intrase în acea imensă peşteră cu intrarea din oţel şi din beton armat.

Uşile se închiseră imediat şi interiorul cavernei fu iluminat de lămpi puternice. Începură să răsune fluierături, şi oameni în uniforme începură să descarce trenul. Unii munceau în grup pentru a înlătura prelatele grele care acopereu tancurile T-55 şi T-62 urcate pe platforme. Alţii deschideau cu zgomot uşile vagoanelor închise, pentru a ajunge la proiectilele de artilerie, bombele mortiere, muniţiile de mic calibru înmagazinate înăuntru.

Nu era tolerată nici o întârziere. Trebuiau respectate orare bine precizate. Acel ultim tren trebuia să se întoarcă

pe linia normală înainte ca satelitul să ajungă din nou în zona de spionat Mama Patrie.

Alţi soldaţi ce purtau puşti AKM, mitraliere uşoare RPK şi raniţe de luptă ieşiră din vagoanele de pasageri, din spatele locomotivei. Purtau însemnele Diviziei a patra. Unii purtau pe umeri lansatoare groase SAM SA-7. Buzunarele şi raniţele erau pline de încărcătoare, de raţii de front şi de grenade. Pe măsură ce oamenii coborau din vagoane, ofiţerii îi aranjau în rânduri şi îi conduceau de-a lungul coridorului întunecat, îndreptat către sud.

Intrând în întunericul care era dincolo de tren, oamenii depăşiră rânduri de tancuri pictate în culori de mascare, de tunuri fară recul M-1974, de BMP şenilate şi de transportoare de trupe BTR-60 parcate în coridorul principal şi în marile galerii ce se deschideau pe cele două laterale. Mici grupe de tanchişti cu căşti de piele şi de puşcaşi cu căşti metalice ascultau pe ofiţerii care le dădeau ultimele instrucţiuni. Aerul era plin de un amestec de gaze de eşapament care te ameţea şi pe care ventilatoarele montate pe tavanul înalt, la intervale regulate de cincizeci de metri, nu reuşeau să-l elimine.

Coridorul central era lung de mai mult de trei kilometri şi trecea pe sub lanţul est-vest care despărţea partea nord-coreeană de zona demilitarizată. Când ajunse deodată în faţa unei alte uşi blindate masive, coloana se îndreptă spre stânga, într-un pasaj lateral care ducea într-un alt tunel, mai strâmt, care continua către sud, pe sub zona demilitarizată.

Tunelul era într-o rampă uşoară şi devenea din ce în ce mai întunecat. Ofiţerii aprinseră lămpi portative pentru a arăta direcţia. Aerul deveni mai dens. În spatele coloanei zgomotele se reduseră din ce în ce. Oamenii din primele rânduri vedeau în fundul galeriei alte lumini care se ridicau şi se coborau. Ofiţerii treceau pe lângă şirurile de soldaţi pentru a le reaminti necesitatea de a înainta în perfectă linişte.

La final, coloana se opri la baza unei rampe lungi care ducea către suprafaţă. Către inamic. Acolo, un grup de oameni transpiraţi, din trupele de geniu, instalau uşi anti-explozie, şi mult înainte, la terminarea galeriei, alţi genişti se mişcau cu precizie pentru a plasa încărcăturile de dinamită pe tavan.

Aproape sosise ora.

Ora războiului.

20

Decapitarea

25 decembrie

Rezidenţa comandantului, baza Yongsan, Seul

Soldatul Williams era sătul. Sătul şi arhisătul, îi era un frig groaznic şi îi era somn. Oftă şi în aerul rece al nopţii respiraţia sa formă un norişor; apoi încercă să pună într-o poziţie mai comodă puşca M16 pe care o purta la spinare. Nu că puşca ar fi fost foarte grea, dar după câteva ore de rond începea să-l lovească în spinare de fiecare dată când se întorcea.

Soldatul se opri în colţul zidului de cărămizi şi privi către construcţiile din districtul Itaewon care se vedeau la mică distanţă de bază. Ajungeau la el ecourile cântecelor de Crăciun amestecate cu cele ale ultimelor succese rock. Asta însemna să n-ai noroc. Să fii de gardă în sera de Crăciun. Şi tocmai acum, când cartierul general permisese din nou ca soldaţii să poată ieşi în oraş.

Schimbă din nou poziţia puştii. Să meargă încolo şi încoace mereu nu avea nici un sens. În ziua de azi, cu toate mijloacele electronice pe care armata le putea avea

la dispoziţie. De ce n-or fi montat nişte telecamere cu infraroşu care să acopere întregul perimetru, şi să lase supravegherea în seama unui om care stă la căldurică ?

Termină un alt tur şi se întoarse, înjurând. Îi trecu un gând să se bage undeva la căldură, dar cu norocul pe care îl avea el, mai mult ca sigur sergentul ar fi ales exact acel moment pentru a-şi face rondul de control. Şi el ar fi ajuns în gardă şi în noaptea de Anul Nou. În loc să se îndepărteze de postul să, Williams luă altă hotărâre: nu-i nimic de făcut. Mai bine stă cuminte şi în curând se va întoarce la Seattle. Odată lăsat la vatră, ce-o să facă ? În primul rând o să doarmă o săptămână întreagă. Fără întrerupere. Fără deşteptare. Apoi...

Williams nu auzi deloc zgomotul slab a ceva care zgâria zidul în spatele său. Ultimul lucru pe care îl simţi fu un braţ robust care îl trăgea înapoi, şi apoi ceva teribil de rece şi de ascuţit care îi tăia gâtul.

Maiorul sabotorilor nord-coreeni lăsă să alunece la pământ corpul americanului, îngenunche alături şi curăţă lama de hainele mortului. Apoi pocni din degete de două ori, pentru a semnaliza oamenilor săi că pot escalada zidul. Aceştia aterizară lângă el fară să facă cel mai mic zgomot şi se desfaşurară în semicerc, armând automatele.

Maiorul zâmbi. Va fi mai uşor ca la antrenamente. Strategii misiunii văzuseră bine. Americanii dormeau.

Sergentul se ghemui lângă el şi îi arătă pumnul. Întreaga grupă ajunsese. Trecuse cu bine de apărarea perimetrului. Acum trebuia doar să caute ţinta şi să lovească rapid şi cu duritate.

Nord-coreeanul privi baza cufundată în întuneric, încercând să-şi amintească planurile şi fotografiile pe care le studiase la cartierul general al forţelor speciale din Kaesong. Iat-o. Indică sergentului construcţia căutată.

Maiorul era încântat. În primele cinci minute vor câştiga un război care încă nu începuse. Şi vor obţine acest rezultat cu puţine lovituri precise, de pumnal şi

puşti. Lichidarea călăului american McLaren şi a statului său major ar fi aruncat în confuzie adversarii: o confuzie care ar fi făcut jocul marii forţe pentru eliberarea pământului părinţilor, care în acel moment se pregătea să iniţieze atacul.

Se ridică şi le ordonă oamenilor să înainteze către casa cu luminile stinse, aşezată în vârful unei mici înălţimi. Se ridicară, puseră puştile în spate şi îl urmară. Fiecare om ţinea în mână un pumnal de comando ascuţit ca un brici şi gata de folosire imediată. Era nevoie să ucidă în linişte... În linişte, cu orice preţ, măcar până primii americani nu vor fi dat alarma.

25 decembrie

Locuinţa comandantului

McLaren era în biroul său personal şi, cu luminile stinse, privea pe fereastră. Fuma un trabuc, pe îndelete.

Doctorii îi spuseseră să termine cu fumatul. Cancer. Emfizem. Aceste cuvinte nu-l impresionaseră prea mult, după ce văzuse în Vietnam atâţia morţi. Şi cancerul, ce să spun, i-o luase pe soţia lui, care nu fumase niciodată.

Dar dacă de medici nu ascultase, ascultase de fiica sa, reducându-şi viciul la un singur trabuc, pe care îl fuma de Crăciun.

Trase un fum, îl reţinu un moment, apoi lansă un cerc perfect. Inelul se duse în sus. Pe vremuri, cu jocul ăsta, reuşea să-i ţină liniştiţi pe copii pentru multe ore. Gândul îl întristă. De mult timp nu se mai reunise familia lor. De la funeraliile lui Elly, mai precis.

Se gândise să-şi invite fiica să peteracă Crăciunul cu el, dar după evenimentele de aici, o sfătuise să rămână la Washington.

McLaren mai trase un fum şi lansă din nou un cerc. Dar de data asta nu-l mai urmări. În curte erau oameni

care se mişcau: oameni îmbrăcaţi în negru care alunecau de la o construcţie la alta şi care se apropiau de locaţia lui. Intră imediat în alarmă. Mai văzuse oameni mişcându-se în acel fel. Treceau de la o umbră la alta, rapid şi fară zgomot. Detaşamentele de asalt vietcong, care traversau câmpurile din jurul bazei lor, pentru a-i omorî pe americanii adormiţi. Şi rangerii şi patrulele avansate care periau jungla pentru a le întoarce vizita. Oamenii din SAS care îi învăţau cum să se apere de terorişti. Dar acolo nu era Vietnamul şi nu era nici un curs de antrenament. Ieşi brusc din gânduri. „Nu sta degeaba, tâmpitule. Mişcă-te.” Stinse trabucul şi ridică telefonul.

— Da, domnule general ?

Telefonistul avea vocea un pic adormită.

— Dă-mi siguranţa.

McLaren luă cu sine telefonul şi puse un genunchi pe podea. Mai bine să nu constituie o ţintă prea vizibilă. Se căi că nu ţinuse o armă în încăperea aceea şi că le dusese pe toate la etaj, în dormitor.

Din receptor se auzi soneria telefonului biroului de siguranţă a bazei. O dată, de două ori, de trei ori. Dar răspunde odată !

— Siguranţa, căpitan Miller.

Omul respira greu şi părea puţin iritat.

— McLaren.

Miller ciuli urechile. McLaren era sigur de impresia asta.

— Vreau alarmă completă. Imediat. Iluminare totală a bazei. Nu este un exerciţiu, căpitane. În interiorul bazei sunt intruşi şi sunt sigur că eu sunt ţinta lor.

Miller începu să bălmăjească ceva, dar generalul îl întrerupse:

— Nu am timp de vorbit, căpitan. Sunt în pericol. Execută odată blestematele tale ordine !

Văzu că pe partea cealaltă a drumului se adunase un mic grup de oameni. Acum erau la o distanţă de vreo

cincizeci de metri de locuinţa sa. Desigur, înconjuraseră casa, iar o tentativă de a ieşi ar fi echivalat cu o sinucidere.

Aceea era numai una dintre echipe. El ar fi putut ucide câţiva inamici, fructificând factorul surpriză, dar singura sa speranţă era o ripostă rapidă din partea grupului de siguranţă pe care el îl constituise cu câţiva ani în urmă exact în vederea unor astfel de atacuri.

McLaren încercă să judece situaţia la rece. Oamenii lui nu puteau să răspundă la alarmă în mai puţin de câteva minute. Nord-coreenii, sau ce-or fi fost ei, aveau tot timpul să-l atace. Trebuia să găsească o ascunzătoare. Un loc care să-i ofere un avantaj în acele prime minute ale bătăliei. Doamne, cum e făcută lumea. Ajungi la comanda unei armate, dar apoi eşti obligat să umbli pe orbecăite pentru a te apăra de oameni înarmaţi cu cuţite.

Fără a pierde timpul ca să pună receptorul în furcă, McLaren ieşi din încăpere şi alergă către scările care duceau la dormitor. Le sări câte două o dată, încercând să nu facă zgomot. Ajuns la etaj, se aruncă pe burtă, ridică mâna ca să apese pe clanţă, deschise uşa atât cât îi trebuia ca să treacă, apoi o închise în urma sa. Târându-se şi ţinându-se mereu departe de fereastră, ajunse lângă vechea valiză de armată pe care o ţinea sub pat.

Uf, timpul. I-ar fi trebuit mai mult timp. Bandiţii soseau. Unde naiba or fi Miller şi grupa sa ?!

McLaren reuşi să deschidă valiza. Căută pe pipăite înăuntru. Nu-i trebuia pistolul sau M16. Era o luptă corp la corp. Genul cel mai murdar. Apoi mâinile sale recunoscură ceva familiar — o puşcă Mossberg 500 — şi o scoase cu atenţie din legături. Arma era încărcată. O chestie total împotriva regulamentului, era clar, şi împotriva oricărui principiu de siguranţă în manevrarea armelor. Dar McLaren îşi spusese întotdeauna că dacă va avea vreodată nevoie de acea arma, ar fi avut nevoie în mare grabă. Zâmbi. Eh, în asta nu se înşelase.

Trecuse aproape un minut. Nu era timp de pierdut. McLaren se ridică cu mare atenţie şi trase aproape un scaun, ţinându-se departe de puţina lumină care pătrundea pe fereastră. Căută inelul dinspre tavan şi trase de el ca să coboare scăriţa care permitea accesul în pod, apoi împinse scaunul şi sări în mica mansardă fară ferestre. Se depărtă de chepeng şi rămase nemişcat câteva momen. Simţea că era cam bătrân pentru genul acela de sport.

O clipă mai târziu se auziră sirenele. Căpitanul Miller reuşise în fine să dea alarma. Printre luminile care se aprindeau în toată baza şi sunetul sfâşietor al sirenelor, nord-coreenii vor fi rămas un pic confuzi. Dar îşi vor fi dublat imediat eforturile ca să-l omoare înainte de a fi doborâţi.

Nu se înşela. Auzi spărgându-se geamuri de la ferestre, în dormitor şi văzu zburând un obiect oval. Se trase cât mai departe de chepeng, în timp ce grenada exploda cu un *whump*. Suflul îl săltă câţiva centimetri. Aerul se umplu de fum şi praf.

Se apropie de deschidere chiar în timp ce un atacator intra în dormitor în fuga mare, se arunca la podea şi deschidea focul cu automatul, făcând zob patul în care trebuia să doarmă generalul. Când omul încetă tragerea şi se apropie de pat ca să vadă rezultatul, McLaren îl ochi şi trase. Lovitura îl aruncă pe intrus pe spate, într-o baltă de sânge.

McLaren se grăbi să se retragă de lângă chepeng, căci cineva trăgea la întâmplare spre tavanul dormitorului. Mai erau şi alţii. Se aşeză lângă un perete, îndreptând arma către deschizătură. Primul atacant care va avea curaj să intre va fi trimis la dracu'. Îşi va vinde scump pielea.

O grenadă intră prin deschizătură şi se rostogoli chiar către el. Picioarele îi erau aproape, trase un călcâi în grenadă, împingând-o către chepeng. Înainte de explozie

mai auzi un strigăt şi se ghemui cât putu între podeaua podului şi acoperiş.

De departe se auzeau primele împuşcături.

25 decembrie
Baza Yongsan, Seul

Maiorul nord-coreean se ascunse în spatele unei Hyundai parcate şi puse un nou încărcător. Câteva proiectile loviră şasiul de metal şi se îndepărtară în aer, şuierând. Întoarse capul în direcţia focului. El şi omul de alături se ridicară şi traseră salve precise, de trei focuri, în ferestrele dormitorului, de la zece metri distanţă. Pe terenul acoperit de zăpadă căzură fragmente de sticlă.

Câteva gemete provenind de la o grămadă de corpuri îmbrăcate pe jumătate căzute în faţa unei uşi deschise îi atraseră atenţia maiorului, care trase o rafală lungă în acea direcţie. Gemetele încetară.

Auzi o explozie, în spatele său, şi zâmbi. Trebuie că fusese grupa sa de asalt care îl lichida pe generalul american. Careva dăduse alarma, dar chestia asta nu mai avea importanţă. Ba chiar simplifica treaba lor. În întreaga bază, americani adormiţi şi echipaţi pe jumătate ieşiseră în viteză pentru a vedea ce se întâmpla şi erau prinşi în focul încrucişat al oamenilor săi.

Maiorul scoase de la centură un alt încărcător şi regretă că nu putuse lua mai multe. Ar fi vrut să ucidă mai mulţi americani. Era ca un măcel.

Pe neaşteptate, omul ghemuit lângă el scoase un geamăt şi căzu pe spate, în timp ce proiectile secerau portiera maşinii. Maiorul se răsuci şi privi în direcţia din care i se părea că veniseră gloanţele. Văzu soldaţi cu căşti metalice pe cap venind din fundul drumului, avansând către el, trecând de la o maşină la alta. Americani care scăpaseră de linia din spate.

Maiorul se retrase lângă bara din spate a maşinii. Ridică arma şi trase o rafală scurtă înainte de a se retrage. Americanii se aruncară la pământ, imobilizaţi de focul său. Acum, o fugă scurtă ca să se desprindă de maşină şi să dispară în întuneric. Era tipul de luptă de-a şoarecele şi pisica pe care îl învăţaseră. Se ridică, pregătindu-se s-o ia la fugă.

Caporalul Hughes sesiză mişcarea şi puse pe umăr tubul de carton al LAW. Apăsă pe trăgaci şi închise ochii pentru a-i proteja de flacăra rachetei.

Cine ştie ce instinct interior îl facu pe şeful grupei de sabotori să întoarcă privirea în direcţia aceea în timp ce racheta antitanc de 66 mm lovea lateralul Hyundaiului şi exploda. Fu învăluit de o minge de foc, dar fragmentele cu viteză mare de oţel şi sticlă îl uciseră mai înainte da a avea posibilitatea să strige.

Americanii se ridicară la rândul lor şi continuară înaintarea, fără să bage în seamă corpul fumegând care fusese aruncat în mijlocul drumului.

25 decembrie
Locuinţa comandantului

Avea ochii şi gura pline de praf.

McLaren nu ar fi putut spune cât timp trecuse de la explozia ultimei grenade, dar asta chiar că nu avea importanţă. Îl îngrijora faptul că de câteva momente nu mai încercau să-l lovească, şi asta îl enerva.

Acum sirenele alarmei tăceau şi la distanţă se auzeau încă împuşcături. Apoi auzi o serie de explozii înfundate. Exploziile păreau să se apropie. McLaren continuă să ţină ochii pe deschizătura din podea.

Alte împuşcături sub el. Arme de calibru mai mare decât cel al automatelor care loviseră patul şi chepengul.

Careva urca scările.

— Domnule general ?

O voce care părea americană. Dar putea să fie un truc pentru a-l face să-şi demaşte poziţia. Ridică din nou puşca.

— Domnule general, sunt sergentul Corey. Casa este în siguranţă, domnule. Mackerel Six.

McLaren îşi reveni. Corey era unul din oamenii echipei de siguranţă şi folosise parola justă.

— Cobor, sergent. Shark Seven.

Coborî din pod şi îl văzu pe Corey cu doi din oamenii săi, în ţinută de luptă, cu armele în mâini, palizi şi încordaţi. Unul dintre ei tremura necontrolat. McLaren nu-l băgă în seamă. Privi împrejur. Acolo mirosul acru de came arsă era şi mai puternic, iar pereţii erau murdari de sânge. Pe podea se aflau cadavrele a doi coreeni în combinezoane negre de mascare: unul lângă uşă unde-l ajunsese împuşcătura lui McLaren şi celălalt răsturnat pe patul fumegând, ucis de propria sa grenadă.

Se întoarse către sergent.

— Care este situaţia ?

Corey trebui să facă un efort pentru a-l privi.

— Cred că i-am terminat pe toţi, domnule general. Mai sunt trei jos, unde i-am găsit când am sosit noi. Alţii sunt afară.

Se întrerupse, ca şi cum nu-şi găse cuvintele.

— Continuă, sergent.

McLaren încercă să vorbească cu maximă gentileţe. Corey nu mai luptase înainte.

— Am pierdut o grămadă dintre băieţii mei, domnule general. Căpitanul Miller e mort. L-au lovit în cap când plecam. Şi apoi alţii. Kip. Mike.Andrews. Mulţi.

McLaren îi văzu lacrimile din ochi. Îi puse mâna pe umăr.

— V-aţi comportat foarte bine, băiete. Vreau să ştii asta. Acum hai să ne cărăm de-aici şi să mergem în sala operativă. Chestia asta nu se termină aici. Deloc.

Baza iluminată de proiectoare părea că ieşise dintr-o bătălie în toată regula. McLaren zărea corpurile celor căzuţi pe trotuarele acoperite de zăpadă şi pe platouri. Unii erau înconjuraţi de medici şi de brancardieri, dar alţii — prea mulţi alţii — erau doar acoperiţi cu un cearceaf. McLaren întoarse capul. Fuseseră luaţi pe neaşteptate şi o grămadă din oamenii săi plătiseră pentru această neatenţie.

Când McLaren îşi facu intrarea, sala operativă era într-un haos complet. Ofiţeri din statul său major îmbrăcaţi pe jumătate ocupau încăperea, încercând să facă trei lucruri dintr-o dată. Alţii întrebau cu voce tare ce se întâmpla. McLaren se încruntă. Idioţii ăia vor învăţa repede să acţioneze cu calm în momentele de criză. Privi împrejur, căutându-şi aghiotantul. Îl zări într-un colţ cu un telefon, încercând să afle informaţii despre ce era urgent de făcut.

Hansen lăsă telefonul.

— Sunt încântat că vă văd întreg şi sănătos, domnule general.

— Şi eu !

Începea să tremure din cauza reacţiei nervoase. I se întâmpla întotdeauna după bătălie.

— Au lovit şi alte obiective ?

Hansen confirmă.

— Acum mi-a ajuns ştirea. Au intrat în sala comunicaţii înainte ca alarma să sune. I-au ucis pe toţi, cu cuţitul sau cu mâinile goale. Apoi au distrus aparatura. Maiorul Gunderson zice că vom comunica prin intermediul marinei până când vom instala aparatura de rezervă.

— Nimic altceva ?

— Ba da, domnule general.

Hansen arătă o hartă care era agăţată chiar atunci pe un perete. Era harta Seulului, plină de cerculeţe roşii trasate în grabă.

— Fiecare cerculeţ reprezintă un atac al teroriştilor sau sabotorilor. Toate executate în ultima jumătate de oră.

— Iată, un atac la ambasada noastră. I-au doborât pe infanteriştii marini din gardă şi l-au ucis pe ambasador, familia acestuia şi mulţi funcţionari. Lupta nu s-a terminat încă, dar acum este vorba numai de eliminarea ultimelor centre de rezistenţă.

McLaren păli în timp ce Hansen îşi continua lista. O incursiune la Ministerul Apărării. O bombă în principala centrală telefonică din Seul. Înalţi funcţionari guvernamen-tali ucişi în casele lor, între care un comandant de corp de armată sud-coreean şi câţiva generali din aviaţie. O singură concluzie se putea trage din aceste noutăţi.

Îl părăsi pe Hansen şi se duse către centrul sălii operative, pentru a-l căuta pe Gunderson, adjunctul cu comunicaţiile.

— Sam ! Lasă ceea ce faci şi trasmite alarma către toate comandamentele !

Ofiţerul înalt şi slab din Tennessee citea lista aparaturii necesare. Ridică privirea şi întrebă:

— Domnule general ?

— M-ai auzit, domnule maior ! Lasă naiba hârtiile alea şi...

McLaren fu întrerupt de o serie de explozii puternice care făcură să tremure podeaua. Unii ofiţeri se ascunseră sub birouri, alţii se repeziră la ferestre. Spre apus, pe cerul nocturn se vedea o pală de foc, înaltă de o sută de metri.

Apoi, brusc, becurile se stinseră. McLaren văzu că în tot Seulul se stingeau luminile. O întrerupere a energiei electrice sau era ceva ordonat de guvern ? Se auziră sirenele de alarmă aeriană. McLaren pricepu şi se întoarse către maiorul Gunderson, care rămăsese cu gura căscată.

— Chestia este suficient de clară acum ? Transmite ordinul tuturor comandamentelor şi apoi la Washington. Spune-le că suntem în război. Dacă nu cumva şi-or fi dat seama singuri. Şi apoi să mergem în refugiu.

McLaren îl luă pe Hansen şi îl trase mai departe de grupul ofiţerilor care alergau să se adăpostească.

— Doug, transmite ordinul. Vreau să fie activat cartierul general de front şi ca elicopterul meu să fie gata de plecare. Nu vreau să rămân blocat aici în timp ce se desfăşoară un război.

Hansen încuviinţă şi dădu să plece, dar McLaren îl opri.

— Ah, Doug, încă ceva.

— Da ?

— Crăciun Fericit.

Apoi se aruncară amândoi pe podea în timp ee baza tremura din cauza unei noi serii de explozii.

21

Primul val

25 decembrie
Pe Marea Galbenă

Chun Pak-Lee era obosit. Zborul fusese lung, iar el întârziase la întâlnirea cu nava. Mărise viteza, dar cu avionul acela chestia asta nu folosea prea mult.

Aparatul în chestiune era AN-2. NATO îi atribuise numele „Mânzul" (Colt), dar ar fi făcut mai bine să-l numească „Butoi". Era un biplan, şi dacă lui Lee chestia asta nu i se părea ciudată în epoca reactoarelor de luptă, era numai pentru că se antrenase îndelung să-l piloteze. Ştia ce era în stare avionul să facă, iar acela era perfect pentru misiunea lui.

Colt era foarte bun la viteză mică şi la înălţime joasă, putea duce o încărcătură notabilă şi era uşor de pilotat. Era un avion sovietic, dar Republica democratico-populară Coreea primise destule din astea în dar. Unul din punctele în care nu excela era însă viteza. Lonjeroanele şi legăturile erau din oţel, dar aripile erau acoperite cu pânză.

Şi el trebuia să facă ceva pentru a compensa pierderea. Timpul era foarte important. Tovarăşii săi se bazau pe el că va ajunge în locul potrivit la momentul potrivit, cu o eroare de doar câteva secunde. Apa se vedea sub el, la mai puţin de treizeci de metri. Trebuia să zboare jos ca să nu fie depistat de radar. Era o noapte clară, cu o mică seceră de lună, iar apa era neagră, în loc de o întindere de valuri luminate de lună. Aerul era plin de

curenţi ascensionali, în special atât de aproape de suprafaţa apei şi tensiunea unui zbor de mai mult de două ore la o cotă atât de coborâtă era teribilă.

Dar iată ! O lumină la orizont. Efectuă o corecţie uşoară de rută, apoi apăsă butonul care aprindea o lumină direcţională montată sub fuselaj. Primi imediat răspunsul. Bine. Era nava pe care o căuta.

Lumina de la orizont era un pescador nord-coreean, plin cu instrumente de detectare. Era prea complex pentru misiunea aceea, dar aşa îl făcuseră să ajungă la punct. Pentru a sosi la momentul precis avea nevoie să cunoască poziţia exactă, şi busola avionului nu era un obiect prea precis.

Controlă cât timp îi rămânea şi facu rapid un calcul mental. Apoi, accelerând, facu să oscileze aripile pentru a saluta nava şi viră către destinaţia sa finală.

Bine. Nouă minute până la obiectiv. Îşi avertiză tovarăşii şi facu ultimele pregătiri. Introduse hărţile şi documentele într-o raniţă care mai conţinea câteva greutăţi metalice şi o aruncă pe ferestruică. Controlă puşca şi grenadele şi strânse curelele raniţei.

Coasta era exact acolo unde se aştepta. Studiase hărţile şi fotografiile şi cunoştea orice punct şi orice lumină. Mai pierdu ceva din cotă, până ce aproape atinse suprafaţa apei.

— Cinci minute ! comunică el.

Când zări coasta, Lee începu ultimele manevre. Să urce la treizeci de metri. Să taie motorul, să deschidă rezervoarele de carburant. Asta folosea la evitarea riscului de incendiu. Neaşteptata linişte era aproape odihnitoare, după orele de zgomot. Dar urma să fie o pauză destul de scurtă.

Baza aeriană din Kunsan

Tony auzi urlete. Se întoarse pe partea cealaltă, gândind că sărbătoarea era cam prea gălăgioasă, că nimeni n-ar fi trebuit să urle astfel. Dar el nu era la vreo sărbătoare. El dormea. În camera lui nu era nimeni care striga. Deschise ochii. În cameră nu era nimeni, prin urmare urletele veneau de afară. Dar nu erau urlete. Era sirena de alarmă. Dacă or fi crezut că erau şmecheri...

Telefonul sună şi Tony ridică imediat receptorul.

— Căpitan Christopher.

— Domnule, sunt Luther de la sala operativă. Adunare generală. Nu este un exerciţiu.

— Chiar sper să nu fie, în noaptea de Crăciun.

Doar atunci Tony înţelese ce semnifica.

În câteva secunde îmbrăcă costumul de zbor şi cizmele. Sirenele continuau să urle alarma; îl împingeau să se grăbească. Când ajunse la uşă, simţi o vibraţie slabă, urmată de o explozie. Apoi de alta. Apoi o serie de explozii.

Camera lui Hooter era următoarea după a sa. El şi Tony ieşiră pe coridor aproape în acelaşi timp, şi ca ei şi ceilalţi rezidenţi din edificiu. În mare parte erau piloţi şi mecanici, şi se îmbrăcaseră cu primele haine pe care le găsiseră. Nimeni nu se opri să încuie uşa. Tony ajunse în câteva clipe la scări; numai un idiot ar fi luat ascensorul cu riscul să se blocheze, iar pe scări se ajungea mai repede.

Alergarea asta nu era cel mai bun remediu pentru durerea sa de cap. La petrecere băuse cam mult şi se dusese la culcare pe la ora unu. Nu se simţea în cea mai bună formă.

— Saint ! strigă careva, de pe scări. Recunoscu vocea lui Hooter.

— Ne vedem afară, îi răspunse.

Ajunşi la parter, piloţii alergară către maşini. Când Tony ieşea pe trotuar, o explozie cutremură BOQ. „Mai mult ca sigur, nu este un exerciţiu !”. Explozia venea de la baza aero coreeană, poate de la turn. Fu urmată de o serie rapidă de alte explozii, ca şi cum aruncaseră un grupaj de bombe. Brusc zgomotul se amplifică cu alte explozii, mai puternice, şi bateriile SAM ale bazei intrară în acţiune, lansând mari dâre albe pe orizont. Tony privi în sus şi zări câteva mogâldeţe în formă de săgeată, aprinse la coadă: flăcările postcombustiei. Fuseră urmate de proiectile trasoare de la tunurile Vulcan, instalate în împrejurimile bazei. Zgomo-tului reactoarelor se adăugă un sunet deosebit, similar cu cel al metalului ciocănit.

Pe uşă ieşiră alţi oameni. Tony îl zări pe unul din formaţia lui şi-l strigă:

— Boomer ! Vino în maşina mea.

Sosise şi Hooter, şi în timp ce urca în maşină, pe bancheta din spate mai intrară patru, plus unul pe genunchii tovarăşilor lui.

Supraîncărcat, Tony sună de două ori claxonul şi porni în marşarier. Ieşi din parcare cu scrâşnet de cauciucuri şi abia atunci constată că în toată baza luminile erau stinse. Pe drum se vedeau numai farurile maşinilor. Ideea că luminile lui erau una din ţintele vizibile îi dădea fiori, dar nu avea ce face.

O luă pe drumul central către comanda escadrilei. La dreapta era baza coreeană, şi dincolo de aceasta era oceanul. Deasupra drumului, trasoarele indicau poziţiile adevărate sau bănuite ale avioanelor inamice. Reactoarele veneau la atac la cotă joasă; unele acţionaseră postcombustia. Avioanele trăgeau cu tunurile, lansau rachete, aruncau ţinte false pentru a păcăli SAM cu infraroşii.

Cu o săritură, maşina urcă pe o pistă de beton şi ajunse pe aria de rulaj a formaţiei. Hangarele ascundeau

mare parte din spaţiu, dar se vedeau flăcări şi coloane de fum. Se vedeau farurile mai multor maşini în mişcare. Virară la dreapta pentru a ajunge la parcare. Când Tony frână şi trase lângă trotuar, un om alergă către ei, agitând o lanternă.

— Toată lumea în sala de şedinţe ! Shadow vă va prezenta instrucţiunile în două minute !

Intrară în clădirea comandamentului, unde se desfăşură o activitate frenetică. Tot personalul de la sol al escadrilei avea câte ceva urgent de făcut. Mulţi erau încă cu haine civile pe ei. Unul din maiştri, Vance, avea un bandaj pe o mână. Oare mai fuseseră şi alţii loviţi ?

Sala de instructaj era mică. Locotenent colonelul Robins, numit „Shadow”, era comandatul escadrilei. Era un om robust, cu părul încărunţit. Urcat pe podium, citea câteva documente şi din când în când se uita la ceasul de pe perete. Când minutarul fu pe verticală, ridică un braţ şi toată lumea tăcu imediat.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Nu am timp să repet. Coreea de Nord a atacat de-a lungul întregii ZD. Baza a fost lovită de un număr neprecizat de avioane şi de sabotori. Credem că toţi sabotorii au fost eliminaţi, dar am pierdut două hangare şi trei avioane sunt distruse. Escadrila 35 va primi misiunea de a apăra baza până nu cunoaştem mai bine situaţia. Şefii de escadrilă vor acoperi zona, în grupe distanţate la 1.500 de metri, pornind de la cota trei mii. Ridicăm în aer tot ce se poate.

Toate avioanele au tunul şi cel puţin două 9L. Unele pot avea şi mai multe arme. Atenţie la decolare. La o treime din pistă avem un relict: biplanul Colt folosit de sabotori. Dar avem o sarcină mică de ridicat şi chestia asta nu cred că va fi o problemă. Decolare de luptă. Nu coborâţi sub cota 1500 fără autorizaţie, grupele de SAM pot să...” Fu întrerupt de o puternică explozie şi sirenele îşi reluară alarma. Piloţii porniră spre ieşire, în timp ce Robbins striga în urma lor:

— Fiţi atenţi la prieteni ! Au decolat şi sud-coreenii !

Tony şi John alergară către vestiar. Peste tot erau piloţi care intrau şi ieşeau în echipamentul de zbor. Clădirea fusese lovită de mitraliere, după găurile care se vedeau pe pereţi şi ferestrele în bucăţi. „Boomer”, sau locotenentul Carlson, era cu ei, dar nu se vedea nici urmă de şeful lor de grupă, căpitanul Owens. Mai bine să plece cu un avion în minus decât să piardă timp să-l caute, îşi zise Tony. Deschiseră dulapurile şi îmbrăcară combinezonul sub presiune. În afara căştii, lăsară restul de echipament în dulapuri.

Cei trei piloţi alergară către hangare, sperând să ia primele avioane înarmate şi încărcate cu carburant pe care le vor găsi. Din fericire, lucrurile erau organizate mai bine decât ar fi crezut.

Kenneth Beam, ofiţerul pichetului, îi ajunse în fugă.

— Saint, mergi pe 579, Hooter pe 492, Boomer pe 494. Sunt în hangarele F, I şi J. Au plinul făcut, proiectile şi două 9L fiecare. Unde e Viceroy ?

Tony clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu e înăuntru ?

— Nu l-am văzut. Îl trimit după voi când soseşte. Voi sunteţi zborul *Showtime*. *Pancake* vă va da vectorii pe banda doi.

În acel moment, împuşcăturile aproape se terminaseră. Raidul iniţial încercase să elimine apărarea bazei şi reţeaua de comandă şi de control: radar, radio şi turn. Nici pistele de zbor nu fuseseră neglijate. Nord-coreenii folosiseră pentru primul asalt avioane MiG-23: avioane rapide, dar în stare să poarte o încărcătură relativ redusă. Toţi ştiau că grosul atacului urma să vină în câteva minute.

Trecând prin faţa hangarului D, Tony şi Hooter văzură că fusese lovit, distrugând F-16 pe care îl adăpostea. Pe beton era întins un corp uman, acoperit cu o haină. Hooter se încruntă.

— După ceea ce ne-au făcut, va trebui să-i batem bine, Saint.

Tony încercă să-l calmeze.

— Stai liniştit, John. Va fi un război îndelungat.

Pentru amândoi era primul zbor de luptă. Tony îşi dorise mereu un început mai liniştit.

Se apropie de Bob Carlson şi îl privi atent. „Boomer” avea relativ puţine ore de antrenament, şi Tony se temea că nu va fi în stare să zboare cu o pereche antrenată ca a lor. Alese sistemul cel mai simplu:

— Boomer, să stai în spatele meu, la stânga, un pic mai în spate decât în mod normal. Dacă e pericol, vino pe siajul meu. Supraveghezi partea stângă. Hooter te acoperă din spate. Să mergem.

Fiecare se îndreptă către propriul hangar. Mecanicul avionului 579 avea o înfăţişare ciudată, îmbrăcat civil şi cu vesta antiglonţ Tony urcă scăriţa.

— Este ceva ce trebuie să ştiu ? întrebă el.

Sergentul Kawamoto clătină din cap.

— Nu, domnule, este o păsărică excelentă. Am pregătit-o eu însumi.

— Bine.

Tony intră în habitaclu. Apăsă butonul de pornire şi activă SNI.

Abia inseră mufa de la radio la cască, că auzi un amalgam de voci. Toţi aveau ceva de spus în acelaşi timp. Şi asta numai pe frecvenţa de la sol !

Făcu controalele minime ale aparaturii şi aşteptă o pauză în rumoarea vocilor.

— Zborul unu, gata de rulaj.

Scoase frânele şi împinse manşa.

Hooter tocmai ieşea din hangar. Tony se îndreptă spre pista de decolare, întoarse capul ca să-l vadă pe Boomer, şi îl văzu în fine ieşind şi îndreptându-se spre pista de rulare. În jurul lor se auzeau zgomote de motoare venind dinspre pista de decolare.

Tony trecu pe frecvenţa turnului. Banda nu era aglomerată ca cea de sol. Acolo trebuie să fi fost un operator bun. Aşteptă un moment, apoi zise:

— Turnul, aici Showtime cu trei Falcon.

— Recepţionat, Showtime, prioritate pe pistă pentru toate Falcon în ieşire. Sunteţi numărul unu la decolare.

Când ajunseră la capătul pistei de rulaj şi intrară pe cea de decolare văzură o masă în flăcări, la vreo sută de metri distanţă. Părea un schelet de biplan, înghesuit din cauza căldurii. Alături erau câteva corpuri, dintre care unele carbonizate, morţi pe când alergau în direcţia pistei. Tony zise:

— Aşteptaţi un moment, şi frână.

Spaţiul era foarte limitat. Când pleca din nou, un om cu o lanternă îi făcu semn să înceapă. Omul lăsă în jos raza lanternei şi Tony văzu că pe marginea pistei erau aşezate câteva bare metalice.

Trecură cu atenţie pe lângă bare şi se aliniară pentru decolare. Tony transmise celorlalte două avioane.

— Decolare de luptă. Înainte.

Din fericire, nu erau prea încărcaţi. Chiar şi cu postcombustia, abia depăşiră viteza de decolare când ajunseră la capătul pistei. Virajul de bătălie fu mai larg acum decât de obicei, dar nu fuseră alte dificultăţi.

Luând înălţime, Tony observă atent cerul. Nu se oprise pentru a lua informaţii asupra vântului. La înălţime mare erau nori împrăştiaţi; poate la 9.000 de metri. Nici o problemă pentru zborul lor, dar spera să nu aibă surprize. Tony conducea prima grupă şi trebuia să zboare la 3.000 de metri. Următoarea grupă urca la 4.500 şi aşa mai departe. Tony se simţi aproape onorat.Dacă inamicii ar fi venit la cotă joasă, ei erau primii în stare să-i lovească. Desigur, era şi cel mai aproape de toate acele SAM şi Vulcan. Lucru de reţinut, în caz că se vor găsi într-un duel apropiat. Îşi aminti ceva.

— Zborul Showtime, controlaţi să fie deschis UFF.

Privind celelalte două avioane văzu că îşi clătinau aripile în semn de răspuns.

Ajunseră la 3.000 de metri şi se dispuseră pe orizontală, reducând aproape la minim consumul de carburant. Dat fiind că nu aveau încă o ţintă, mai bine economiseau carburantul şi măreau durata de zbor. Începu să descrie un cerc larg, urmărind pe rând orizontul şi ecranul radar. Tovarăşi săi îi urmară mişcările întocmai.

La al treilea tur, se auziră chemaţi:

— Showtime, aici Pancake. Ruta 299.

Tony facu imediat corecţia de dum în direcţia indicată, trecând la viteza de croazieră. Pancake nu precizase de ce trebuia să se îndrepte spre vest, dar motivul nu putea fi decât unul: inamici.

„Pancake” era staţia radio de control de la sol. Personalul său analiza imaginile radar şi căuta să prevadă unde vor ataca avioanele care se apropiau. Nu era o sarcină simplă. Nu numai că erau destui munţi care acopereau spaţiul radarelor, dar inamicul încerca mereu să încurce situaţia cu semnale false şi cu frecvenţe de bruiaj.

Pancake dispunea probabil de informaţii suficiente pentru a îndrepta către est cele trei Falcon ale zborului Showtime.

Boomer era destul de agresiv, dar nu avea multă experienţă în lupta de noapte. Având la dispoziţie numai radarul şi eventual vreo reflecţie a avionului inamic, duelul devenea mai greu. Era mai bine să încerce un atac rapid şi apoi să se depărteze înainte de a fi centrat de focul inamic.

— Penguin, Cadillac, Universe, Showtime, Castle, aici Pancake. Inamici multipli între 1500 şi 3000 de metri, total treizeci, viteza patru sute la optzeci de kilometri. Drum 287, *buster*.

Hopa, au trimis toată banda ! Treizeci de avioane, din care un sfert pentru escortă. Şi ei erau doar cincisprezece.

„*Buster*” însemna cu toată viteza, dar fară postcombustie. Măring viteza şi presiunea pe care o simţi îi păru ceva bun. Brusc, radarul său se umplu de contacte. Computerul le analiză şi locă avionul cel mai apropiat. Distanţa 60 de kilometri, viteza de apropiere 900 de mile.

— Pancake, Showtime a locat.

— Recepţionat, Saint. Autorizaţie pentru foc. Încearcă să dobori vreunul.

Un simbol în formă de romb, apărut pe HUD, îi arăta unde să caute ţinta.

Era la o cotă inferioară cu aproape 600 de metri, deci sub orizontul lui şi greu de văzut. Ţinta era în faţa lor, puţin în dreapta. Alături de avionul locat de Tony mai erau alte trei: probabil cele patru constituiau o grupă ca a lor (dacă a lor ar fi fost completă).

— Hooter, ia-l pe cel din dreapta, Boomer pe cel din stânga. Lansaţi 9L de îndată ce intraţi în limită.

Automat cele trei avioane ale zborului Showtime se strânseră unul lângă altul. Urmau să lanseze rachetele Sidewinder de îndată ce vor ajunge la distanţa maximă de zbor a acestora, vreo cincispreze kilometri. „Nu e poziţia cea mai bună. Ar trebui să le venim din spate, dar nu putem ajunge. Treizeci de kilometri.”

Aruncă o privire spre tovarăşii de zbor. Erau greu de văzut în întuneric, dar păstrau poziţiile. Nu se vedeau alte avioane. Mai erau vreo cinci ore până când se lumina.

Ajunşi la douăzeci de kilometri, începu să audă un zumzăit. Senzorul „văzuse” ţinta, chiar dacă motorul rachetei nu ar fi fost în stare să parcurgă distanţa aceea. Mai aşteptă câteva momente lansarea, pentru a se apropia mai mult. În timp ce zumzetul continua fară întrerupere, auzi un alt zgomot: *beep-beep- beep.*

Apăsă butonul de lansare. Pe HUD era scris 19,6 km. În acelaşi momet strigă:

— Showtime, viraţi la stânga ! şi împinse manşa cu putere. Contractă muşchii şi îşi ţinu respiraţia pentru a rezista la accelerare.

În partea stângă a habitaclului, alături de manşă, era un buton care arunca staniol, bucăţele de plastic metalizat; acelea foloseau ca să păcălească rachetele cu radar. Tony îl apăsă de două ori. Brusc auzi un *woosh !* şi, la vreo cincizeci de metri de el văzu o dâră de flăcări. *Beep*-ul încetă. Simţi o izbitură şi avu impresia că i se opreşte inima. Automat privi la stânga. Unde fusese Boomer, acum era o sferă de foc.

— Saint, Boomer a explodat !

Rachete cu căutare radar însemna interceptori. Unde naiba erau ? Privi ecranul.

— Hooter, inamicii de pe 230 sunt probabil responsabili pentru atac.

— Recepţionat. Du-te tu primul.

Acționară postcombustia. Era prea întuneric pentru o recunoaştere la vedere, dar Tony se agăţase bine. Erau trei avioane, toate mici. Distanţa era de 25 de kilometri, cu o viteză de apropiere de mai mult de o mie de noduri.

Amândoi armară rachetele Sidewinder şi le lansară câteva secunde mai târziu. Tony urcă pe verticală şi Hooter îl urmă. Planul său era să coboare asupra adversarilor după ce ar fi văzut rezultatele atacului cu rachetele. Privi înspate, în jos, căutând un avion în manevre sau explozia unei rachete, dar nu văzu nimic. Examină frenetic cerul... şi văzu reflexia unor aripi la cota lui !

Era prea întuneric pentru a distinge tipul de avion, dar zări două derive pe fondul cerului mai clar. Avionul îi urmărea mişcările şi asta însemna că era vorba de un avion excelent şi de un pilot foarte bun. Tony continuă manevra, încercând să conserve energia şi să se posteze în poziţie de tragere. În acest timp, cota sa urca.

Avionul inamic avea două motoare, şi la amândouă erau aprinse postcombustia. Tony reduse alimentarea şi văzu că avionul inamic îl depăşea. „M-a pierdut”.

Selectă tunul printre armele de la bord şi se alinie pentru a trage. Dintr-un moment în altul, pilotul îşi va da seama că a greşit.

— Saint, ai unul în spate.

— Recepţionat.

Coada avionul intră în mira de pe HUD; Tony trase. Nu existară explozii, dar avionul inamic viră în mod necontrolat spre dreapta. Tony vru să-l urmărească...

— Unul în spate, ora şapte, virează la stânga !

Tony împinse manşa la stânga, pentru a face un viraj strâns. Hooter îi veni în spate, la dreapta.

— Poţi să-l loveşti ? întrebă Tony.

— Încerc cu tunul. Virează mai mult, se aliniază !

Tony suporta deja 7G. Cu cât virajul era mai strâns, cu atât se pierdea mai multă viteză. Avionul lui încetinea prea mult, riscând să devină o ţintă uşoară. Pentru a recâştiga un pic de viteză, coborî cota şi facu virajul mai strâns. Îşi simţea capul tras în spate de o forţă de nouă ori mai mare decât cea normală.

— Loveşte, Hooter !

— Bine.

Chiar şi în virajul strâns, Tony continuă să se mişte brusc dintr-o parte în alta, ca să-l împiedice pe pilotul inamic să-l ia în colimator. Întoarse capul şi văzu că blestematul acela îl copia cu agilitate toate manevrele,

— Grăbeşte-te, Hooter.

— Bine.

Tony continuă să zboare în zig-zag şi constată îngrijorat că pierduse cota. Duelul începuse la circa 2400 de metri. Acum el coborâse la 1950 şi avea numai două posibilităţi: să coboare în scutul bateriilor SAM la 1500 de metri sau să urce şi să piardă...

— Foc !

Blam ! Tony privi în spate şi văzu o frumoasă explozie. Din ea ieşi o formă neagră care se rotea. Tânărul căpitan redresă aparatul:

— Hooter, treci în faţă. Ne întoarcem la bază. Urcăm la trei mii.

Descriind o curbă amplă, se alinie la dreapta tovarăşului său. Chiar dacă nu conducea el zborul lor, Hooter era capabil să-şi asume poziţia de conducător, şi apoi avea ultima rachetă rămasă. Era momentul cel mai propice pentru a-l împinge în faţă.

Tony privi din nou pe cer, în cautare de inamici. Dar avioanele lor erau singure pe-acolo. Schimbă frecvenţa.

— Pancake, aici Showtime. Doborâte două MiG, Vector, terminat.

— Recepţionat. Showtime, ruta 055, inamici în ieşire din aria bătăliei. Buster, terminat.

— Aici Showtime. Recepţionat. Închid.

Când aduseră alimentarea la maxim, coada avionului lui Hooter se lumină. Tony privi indicatorul de carburant. Pancake îi trimitea dintr-o parte în alta a cerului, dar ei nu aveau o rezervă infinită de kerosen.

Până în acel moment, Tony fusese prea ocupat pentru a asculta comunicaţiile radio. Dar toate avioanele din escadrilă erau pe aceeaşi frecvenţă.

„Owl, la dreapta !”

„Atenţie, e la ora nouă.” Recunoscând vocea lui Sanchez, evită să privească la stânga sa.

„Autorizare acordată. Foc.”

„Două lovituri !”

Apoi auzi vocea lui Hooter:

— Saint, am locat. IFF negativ, 062 la 16 kilometri.

Tony privi ecranul lui. Contactul era la nord-est, şi era uşor de recunoscut în mijlocul petelor de pe ecran. Probabil un avion care urca după un atac. Iar ei se găseau la orele cinci de avionul inamic: aproape în spatele lui.

Din circuit îi ajunse vocea lui Hooter.

— Mă duc.

Zări un fulger sub aripa stângă de la Falcon, când se aprinse motorul rachetei. Tony acoperea lateralul orb al lui Hooter, căutând eventuali inamici.

Erau destul de aproape pentru a vedea bucăţi de fuselaj zburând când capul rachetei Sidewinder explodă. Avionul lovit era un Filler, un model vechi. În timp ce se îndepărta alene spre stânga, se văzu un alt fulger: pilotul se catapultase pentru a se încredinţa siguranţei nesigure a unei închisori sud-coreene.

Tony ordonă întoarcerea la bază. Intrară în contact cu turnul şi li se spuse să rămână în preajma bazei.

— Pista nesigură. ETR zece minute.

— Înţeles.

Era încântat să se întoarcă. Privi indicatorul carburantului.

— Hooter, cât kerosen mai ai ?

— Patru sute.

Avea mai mult decât el.

— Turnul. Showtime Leader anunţă nivel critic de carburant, 220 litri, terminat.

— Am înţeles. Showtime al doilea în ordine la aterizare. ETR cinci minute.

Se întrebă cine o fi fost numărul unu, şi ce o fi gândit că trebuia să mai aştepte. Oricum, nu putea face altceva. În minusculul habitaclu al unui avion de luptă nu se putea merge nervos înainte şi înapoi. Rexamină bătălia, pierderea lui Boomer, lovitura lui Hooter. Războiul acela începuse cu adevărat prost.

— Showtime autorizat la aterizare, rata 152. Frânaţi la maxim după ce ajungeţi pe sol. Terminat.

— Am înţeles.

Tony şi Hooter luară compasul spre bază, ascultând indicaţiile turnului. Trebuia să intre într-o bandă îngustă de siguranţă, în care bateriile de la antiaeriană nu aveau

voie să tragă. În teorie, cel puţin. În exteriorul benzii, vânătoarea era deschisă.

Tony privi indicatorul de carburant. O sută de litri. Sub ei străluciră luminile pistei; avioanele se aliniară pentru aterizare. Când ajunseră mai aproape, văzură o formă închisă la culoare care acoperea câteva lumini. O epavă cu formă de Falcon, jumătate pe pista, jumătate în afara ei.

Coborâră imediat flapsurile, brusc şi cu mult înainte de vreme. După părerea lui Tony, fu unul din cele mai bune aterizări. Închise robinetul de alimentare, împinse comanda frânelor. Hooter era la dreapta sa, cu trenul pe jumătate pe iarbă.

Ajunseră lângă epavă. Trenul din dreapta nu ieşise; aripa lovise solul şi rotise avionul. Acoperişul carlingii lipsea, semn că pilotul preferase să părăsească aparatul decât să se vadă cuprins de flăcări.

Până cu o zi înainte, întâmplarea asta ar fi implicat o comisie de anchetă şi o notă proastă pentru mecanici. Acum semnifica numai că un avion de luptă util va sta câteva zile în reparaţii.

Intrară pe pista de rulaj. Pe margini erau urme de incendii. Tony nu văzuse niciodată o activitate aşa de frenetică. În toate hangarele erau aprinse luminile de lucru. Şi o altă schimbare: toţi purtau pistol.

Kawamoto îi aştepta. Arătă către suporţii goi de sub aripile aparatelor F-16, îşi strânse mâinile şi le ridică deasupra capului în semn de victorie. Tony stinse motorul şi se opri. Brusc se simţi foarte obosit: aproape că nu mai putea să-şi scoată casca.

Sergentul alergă spre el cu scăriţa, apoi urcă şi bătu în acoperiş. Tony deschise. Când îşi mişca mâinile, i se părea că transportă o casă de bani.

— Frumoasă lovitură, domnule ! Luaţi asta — şi-i întinse un pahar de plastic.

Tony îl acceptă cu plăcere şi bău. Se aştepta la cafea, dar era supă de pui şi fu un pic surprins.

Ieşi din carlingă şi coborî scăriţa. Hooter înclina mereu capul ca să-i vadă fundul.

— Ce cauţi ?

— Mă uitam să văd dacă eşti plin.

— Ai tot dreptul. N-ai fi avut nimic de văzut dacă nu mi-l luai pe ăla din spinare.

— Saint, alea erau MiG-29 Fulcrum.

— E posibil. Ruseşti, două cozi, două motoare.

Comandantul operaţiuni era ocupat. Beamer luă casetele lor şi le zise să-l urmeze. Intrară într-o săliţă de şedinţe. Era neluminată şi plină de piloţi care priveau înregistrarea video a unei misiuni. Tony îl recunoscu pe Ninja, un locotenent din grupa a doua. Descria doborârea a două MiG-23.

Beamer le arătă o măsuţă. Era plină cu sandvişuri, supă caldă, prăjituri şi cafea. Avură timp să bea şi să mănânce câte ceva în aşteptarea rândului lor.

Tony explică zborul, în timp ce imaginile se derulau, iar Hooter prezentă anumite amănunte. Trecură cu rapiditate peste prima parte, iar la faza cu duelul dădură viteză mică.

— Uite, aici i-am trecut în spate.

Opriră imaginea. Se vedea o formă neagră, cu două derive şi două motoare.

Pistol era adjunctul cu informaţiile al escadrilei.

— Uitaţi-vă la distanţa dintre motoare. Acela, domnilor, este spatele unui MiG-29 Fulcrum.

Beamer îl privi încruntându-se.

— George, în instrucţiunile tale nu ne-ai vorbit deloc despre acest avion.

— Domnule, după informaţiile actuale, avioanele Fulcrum ale nord-coreenilor nu sunt încă operative.

Stadiul actual al informaţii e la pământ, îşi zise Beamer.

— Bine. Fă o copie de pe banda asta şi trimite-o la cartierul general. Pregăteşte un raport informativ asupra aparatelor Fulcrum şi asupra contramăsurilor sugerate, şi distribuie-l într-o oră.

Îl privi pe Tony.

— Saint, mai sunt trei ore până se luminează. Trebuie să dăm sprijin aerian la sectorul occidental din prima linie, la nord de Seul. Decolarea la ora şase şi treizeci. Tu comanzi un grup de patru aparate. Centrul programare operativă o să-ţi dea amănuntele.

Era prima lor misiune.

22

Phoenixul roşu

25 decembrie
În ZD, Coreea de Nord

Grupele de artilerişti nord-coreeni erau ghemuite în linişte alături de piesele cu ţeavă lungă şi de mortierele îndesate. Alţii stăteau în picioare, alături de lansatoarele de rachete cu ţevi multiple montate pe camioane. De dincolo de refugiile lor fortificate ajungeau până la ei zgomotul reactoarelor care se îndreptau spre sud.

Într-un bunker de comandă, generalul artileriei îşi privi ceasul, apoi facu un semn unui adjunct care era postat lângă un telefon.

— Treceţi în poziţie de foc.

Adjunctul se legă pe circuitul general şi transmise ordinul către sutele de comandanţi de baterii care, de-a lungul ZD, aşteptau la rândul lor la telefoane.

Ordinul puse în mişcare imediat echipele. Câţiva oameni alergară să deschidă grelele uşi blindate care le protejau refugiile, iar alţii împingeau înainte tunurile, până în poziţia de tir. Camioanele Ural-375 care purtau lansatoarele de fabricaţie sovietică ieşiră în spaţiu deschis şi se opriră, mişcând lateral tuburile de lansare pentru a proteja vehiculul de flăcările rachetelor. Echipele de la mortiere coborâră în tranşeele unde erau adăpostite armele lor şi luară poziţie în jurul acestora.

Nimeni dintre artilerişti nu vedea ţinta. Munţii acoperiţi de zăpadă care îi protejau de cercetarea inamică îi

împiedicau şi pe ei să vadă aria în care urmau să cadă loviturile. După începerea bătăliei însă se vor informa de la observatorii avansaţi din prima linie şi transmise de-a lungul lanţului de comandă a artileriei.

În siguranţa bunkerului său, la patruzeci de kilometri distanţă de ZD, generalul artileriei zâmbi, imaginându-şi haosul pe care tunurile sale îl vor fi creat. Organizase cel mai mare foc de baraj care se văzuse de la Al Doilea Război Mondial încoace, concentrând mai mult de 6000 de piese de artilerie, 1800 de lansatoare de rachete multiple, 11.000 de mortiere împotriva americanilor. Cu o medie de 500 de guri de foc pe kilometrul de front, urma să abată un val de izbire de foc exploziv asupra fortificaţiilor inamicului. În fapt, numai prima salvă ar fi aruncat asupra bunkerelor, asupra posturilor de comandă, asupra bateriilor de artilerie şi asupra depozitelor inamicului aproape 2000 de tone de exploziv de putere ridicată. Iar oamenii lui erau în stare să tragă patru până la şase astfel de salve pe minut. Imperialiştii vor fi distruşi complet

Distruşi. Savură cuvântul, în timp ce indicatorul minutar se apropia de ora fixată. Sosise momentul. Generalul se întoarse către adjunctul său şi strigă:

— Către toate bateriile. Deschideţi focul !

Cu un lung tunet, miile de guri de foc traseră în acelaşi moment. Iar în timp ce primul val de proiectile descria încă parabola sa pe cerul nopţii, tunarii deja se grăbeau să reîncarce piesele. Salvele successive vor fi în zbor încă înainte ca prima să fi explodat asupra ţintelor.

Avanpostul Malibu West, în ZD

Sublocotenentul Kevin Little visa că plouă. Dar nu era o ploicică de primăvară, dulce şi susurătoare. Visa o furtună puternică şi rece, însoţită de tunete şi fulgere.

Tunetul îl aruncă jos de pe prici. Se trezi pe podeaua de pământ bătut a postului de comandă.

Se trezi de tot: abia reuşea să se ridice şi aerul plin de praf îl facea să tuşească. Întreaga colină părea să sară în sus. Un minuscul brad de Crăciun pe care i-l dăruiseră oamenii lui căzu la pământ, în mijlocul unei grămezi de staniol şi de decoraţiuni sparte. Se prinse de măsuţa pe care stăteau hărţile şi telefoanele, şi mica lampă cu baterie căzu la pământ. Doamne, dar ce se petrecea ? Era cutremur ?

Răspunsul i se prezentă când reuşi să distingă diferitele sunete din amalgam. Un tunet surd, provenind din nord; şuierături ascuţite venind din sus, şi o serie continuă, asurzitoare, de explozii dinspre sud. Era artileria inamică.

Kevin îşi căută casca şi vesta antiglonţ. Trebuia să iasă. Mai înainte ca bunkerul să i se prăbuşească în cap. Privi în jur şi îl văzu pe Rhee care îşi căuta echipamentul. Locotenentul sud-coreean avea o expresie surprinsă şi incredulă... probabil la fel ca el. Trebuie că era un vis, nu se putea altfel.

Uşa fu dată în lături şi sergentul Pierce intră în PC, urmat de caporalul Jones, însărcinatul cu comunicaţiile ale plutonului. Pierce şi caporalul erau în ţinută de luptă şi îmbrăcaseră peste uniformă combinezonul alb de mascare. Prin uşa deschisă, Kevin văzu că cerul avea o geană de lumină care precede zorile.

Pierce îl împinse pe Jones către telefoane şi se întoarse către Kevin.

— Să mergem, domnule locotenent ! Necazuri mari la River City. Artileria loveşte linia a doua.

Kevin era nesigur. Gândindu-se mai bine, i se părea că e o prostie să meargă în spaţiul deschis, expus bombardamentului. Mai bine să rămână în PC: bunkerele erau făcute tocmai pentru a proteja lumea de acel tip de atac.

Pierce îi văzu încurcătura.

— Nu trag asupra noastră. Cei care culeg toate loviturile sunt bieţii oameni din linia a doua. Dar nord-coreenii sosesc din toate părţile ca furnicile. Dacă nu luăm ceva măsuri, vom ajunge să mâncăm *kimchee* nord-coreean pentru tot restul războiului. Să mergem !

Sergentul nu aşteptă răspunsul. Se întoarse şi o luă de-a lungul tranşeei care ducea spre versantul din faţă al colinei.

Rhee, cu uniforma albă într-o mână şi cu puşca în cealaltă, alergă spre poziţia sa de pe versantul posterior, împreună cu grupa a doua. Kevin se aplecă să-şi ia combinezonul alb de sub prici şi ieşi, pentru a se trezi într-o atmosferă plină de praf, zăpadă şi fum aduse de vânt.

Aerul era îngheţat şi Kevin simţi frigul care îi intra în plămâni, în timp ce alerga de-a lungul tranşeei. În exteriorul PC, zgomotul bombardamentului era şi mai puternic. O serie de explozii surde erau resimţite de întregul corp, nu numai de urechi. Vibraţiile îl făceau să-i clănţăne dinţii. Dar asta era numai o parte a adevărului.

Lui Kevin îi era frică. Nu-i fusese niciodată aşa frică cum îi era acum. Ceva îi spunea să se întoarcă şi să se ascundă cât mai avea timp. Dar o altă parte se opunea, amintindu-i privirea lui Pierce. Continuă să alerge.

Tranşeea era plină cu oamenii plutonului. Pierce trecea de la unul la altul, controlând echipamentul şi trimiţându-i către poziţiile ce le fuseseră încredinţate. Dar nu îi urcă pe treptele de tir.

Văzându-l pe Kevin, îi facu semn.

— Aruncaţi o privire cu periscopul. Veţi vedea că avem companie.

Fu constrâns să strige, pentru a se face auzit în mijlocul zgomotului.

Kevin puse în poziţie periscopul de tranşee. La nord, întregul orizont era o mare intermitentă de lumini, produse de artilerie, care trăgea din spatele înălţimilor.

Apoi coborî periscopul pentru a observa terenul din faţa avanpostului. Avu nevoie de câteva momente pentru a interpreta ceea ce vedea. Apoi înţelese. Privea către cel mai urât coşmar al său, devenit pe neaşteptate realitate.

Terenul accidentat de sub mica înălţime Malibu West era un furnicar de infanterie, tancuri şi APC nord-coreeni. Kevin începu să numere. Cincizeci, nu, cel puţin şaizeci de tancuri. Din cauza funului şi a prafului nu reuşi să vadă ce tip erau, dar toate aveau tun. Unul era oprit şi de sub el ieşea fum; probabil călcase pe o mină. Continuă să privească cu stupoare scena care se desfăşură la picioarele Malibu West. Rând după rând, soldaţii de infanterie, ca furnicile negre din cauza distanţei, mărşăluiau în ordine către sud, urmaţi de valuri de transportoare şenilate sau pe roţi. Numai la limita extremă a scenei liniile ordonate ale inamicului se spărgeau din cauza a ceea ce era tirul artileriei americane: fulgere foarte luminoase, de culoare portocalie, care se deschideau ca florile pentru un scurt timp. Proiectile cu regulator de timp care explodau în aer. Încetul cu încetul, Kevin înţelese că sub el se afla punctul avansat al unei divizii de infanterie motorizate nord-coreeane.

Văzând direcţia periscopului, Pierce îl atinse pe spinare.

— Avem necazuri şi la noi acasă, domnule locotenent. Lângă sârma ghimpată.

Kevin mută periscopul şi fu cât pe-aci să-l scape din mână. Câţiva nord-coreeni în uniforme de mascare albe se târau pe sub valurile de sârmă ghimpată, la picioarele colinei, la mai puţin de 150 de metri distanţă. În spatele lor se aflau alţi oameni pe sol, în aşteptare. Cel puţin o companie de infanterie: vreo sută, puşcaşi şi mitraliori.

Oho ! Unde era artileria americană ? De ce nu îi elimina pe blestemaţii ăia cu bombele explozive şi cu cele cu fosfor ? Apoi îşi aminti că să cheme artileria era de

datoria sa. Observatorul avansat încredinţat plutonului fusese înlocuit, dar înlocuitorul nu mai venise, din cauza planului de retragere din Coreea.

Kevin îşi luă ochii de pe periscop şi se uită după omul de la transmisiuni. Planul operativ, pentru cazul unui atac neaşteptat al nord-coreenilor, îi asigura sprijinul cel puţin de la o baterie de tunuri şi posibilitatea de intervenţie cel puţin de la o baterie de tunuri şi posibilitatea de intervenţie a întregului batalion. În plus, se puteau cere şi acţiuni ale aviaţiei. O notabilă putere de foc, şi lui Kevin i se părea că i-ar fi fost necesară toată, pentru a-i ţine la distanţă pe nord-coreeni.

— Jones !

Însărcinatul radio ridică privirea. Era palid şi încordat.

— Dă-mi artileria. Avem o misiune de foc pentru ei.

Jones ridică unul din telefoane.

— Charlie Victor Doi Şapte. Charlie Victor Doi Şapte. Aici Alpha Echo Cinci Doi.

Kevin aşteptă, privindu-l pe masivul sergent cu părul înspicat care trecea de-a lungul tranşeei pentru a-şi încuraja oamenii.

— Dintr-un moment în altul va interveni artileria, băieţi. Nu vă agitaţie. Aşteptaţi ordinul. Nu trageţi.

— Domnule locotenent !

Era Jones.

— Nu reuşesc să intru în contact. Nici o linie nu răspunde. Chestia asta... — şi arăta în spate, de unde exploziile se auzeau spre apărarea americană — ...cred că a rupt toate firele.

— Atunci treci pe radio.

Kevin simţea că-i vine rău. Trebuia sa vomite.

Jones se apleca peste radio, dar şi Kevin auzi fluierăturile care porneau din aparat. Inamicul bruia transmisiunile. Jones încercă să schimbe frecvenţa, dar nu găsi nici una liberă.

— Domnule locotenent, în vale s-au apropiat al naibii de mult. Unde e artileria aia care ar trebui să ne apere ?

— Suntem izolaţi. Telefoanele nu merg, iar radioul este deranjat.

Kevin vorbi cu voce pierdută, încercând să-şi ascundă frica.

Pierce se limită doar la a da din cap.

— Bine. Atunci o s-o facem după metoda veche. Singuri.

Se întoarse şi se alătură oamenilor săi.

— Băieţi, asta e. Când vă dau ordinul, e momentul să deschideţi focul. Alegeţi-vă bine ţinta. La început, loviţi-i pe cei de la armele grele, dacă nu vreţi să vă treziţi în fund cu o grenadă antitanc.

Câţiva oameni râseră nervos. Ceilalţi doar încuviinţară.

Kevin se întoarse la periscop. Nord-coreenii cei mai apropiaţi erau vreo patruzeci de metri şi se apropiau în grabă, chiar dacă erau obligaţi să se înconvoaie sub greutatea raniţelor. Kevin înţelese că la ei nu era prevăzut să se întoarcă la liniile proprii pentru a se aproviziona cu hrană şi muniţie. Blestemaţii ăia erau convinşi că vor învinge plutonul lui, în înaintarea lor către Sud. Şi ideea asta îl facu să se înfurie, uitând de panica ce-l cuprindea.

Îl privi pe Pierce şi sergentul ridică un deget pentru a-i arăta că oamenii erau gata. Kevin strânse pumnul şi strigă:

— Să-i dăm peste cap !

Strigătul lui Pierce depăşi zgomotul barajului de foc nord-coreean.

— Foc ! Foc !

Pe toată lungimea tranşeei, soldaţii grupelor întâi şi a treia urcară pe treptele locaşurilor de tragere şi deschiseră focul cu puştile M16. Mulţi traseră cu foc automat, risipind gloanţele deoarece reculul ridica ţeava armei şi plumbii treceau pe deasupra ţintei. Două dintre mitralierele M60 ale plutonului se alăturară focului puştilor

de asalt, tăind cu rafale regulate versantul colinei. Focul concentrat facu fărâme prima linie a companiei de asalt nord-coreeană. Oamenii care încercau să urce pe abrupt se înmuiară dintr- o dată când proiectilele îi loviră. Alţii se aruncară la pământ, pentru a se adăposti. Puţini dintre ei încercară să răspundă cu AK47 şi AKM, dar curând fuseră ucişi, răniţi sau obligaţi să dea înapoi din cauza volumului de foc ce venea dinspre tranşeea americană.

Satisfăcut, acum că oamenii săi opriseră primul val, Pierce le ordonă să tragă în nord-coreenii care încă mai încercau să treacă de barajele de sârmă ghimpată şi de câmpurile de mine. Loviţi în timp ce înaintau cu spinarea îndoită, fuseră masacraţi. Observându-i prin periscop, Kevin îi văzu căzând. Cei care mai erau în viaţă încercară o retragere. Un ofiţer nord-coreean alergă către ei ca să-i regrupeze, dar apoi căzu la pământ cu un proiectil în frunte.

Din direcţia barajelor se auziră fluiere şi nord-coreenii supravieţuitori se retraseră, abandonând trupurile însângerate ale tovarăşilor lor. Pierce îşi lăsă oamenii să tragă până când inamicul ajunse la distanţa utilă de tir — 250 de metri — şi apoi strigă:

— Încetaţi focul ! încetaţi focul ! Păstraţi muniţia. O să aveţi nevoie de ea mai târziu.

Kevin era în al nouălea cer. Temerile sale iniţiale dispăruseră după ce respinseseră atacul nord-coreean. Îşi privi oamenii. Nici unul nu fusese lovit. Distruseseră o întreagă companie de infanterie nord-coreeană fără a pierde un singur om.

Îi zâmbi lui Pierce care se apropiase de el.

— Bine lucrat, sergent.

Apoi auzi gemetele nord-coreenilor răniţi. Era momentul să se arate umanitari cu inamicul.

— Spune-i medicului să vadă ce poate face pentru nenorociţii ăia.

Pierce rămase cu gura deschisă.

— Aţi înnebunit, domnule locotenent ? Chestia asta încă nu s-a terminat. Până acum am avut parte doar de o gustărică. Acum că s-au asigurat de prezenţa noastră, ne vor face să ne căim că suntem aici. Şi data viitoare ne vor da să gustă un pic din artileria lor.

Sub Malibu West

Din punctul în care se găsea, locotenentul Park Sung-Hi din armata nord-coreeană nu reuşea să vadă trupul comandantului său de companie. Ba chiar nu reuşea să vadă aproape nimic.

Park şi resturile plutonului său se retrăseseră de la avanpostul american şi se ascunseseră într-o adâncitură a terenului, care oferea o oarecare protecţie împotriva focului ucigător al inamicilor. Unul din oamenii săi nu reuşise să se pună la adăpost şi trupul lui zăcea acum jumătate afară şi jumătate înăuntrul gropii. Park îşi strânse degetele pe AKM şi încercă să se îngroape mai adânc în zăpada îngheţată.

Odată cu moartea căpitanului, comanda companiei trecuse în sarcina sa, dar nu îi mai rămăsese prea mult de comandat. Doar cei patru, nu, cinci oameni ghemuiţi alături de el. Fără îndoială, mai existau şi alţii, vii şi nevătămaţi, dar probabil găsiseră vreun adăpost sau continuaseră să alerge. Pentru binele lor, Park spera că se opriseră înainte de a ajunge la punctul de plecare a companiei lor. Comisarii politici le spuseseră de mai multe ori că tentativele de dezertare vor fi sever pedepsite.

Întins pe zăpadă, locotenentul nord-coreean evaluă soluţiile care îi rămâneau la îndemână, dar nu găsi nici una care să-i fie pe plac. Putea să încerce cucerirea colinei cu forţele care îi rămăseseră. Dar asta era o nebunie şi o sinucidere, evident. Americanii erau instalaţi prea bine în

tranşee. Sau putea să se târască până la radiotelefonul companiei, să raporteze falimentul atacului şi să ceară ajutor. Era soluţia naturală, din punct de vedere militar, dar putea fi considerată o laşitate din partea vreunui comisar politic puţin înţelegător.

Mai bine să fie împuşcat pentru că a încercat să facă ceea ce trebuia decât să se sinucidă în tentativa de a face un gest absurd şi antieconomic. Hotărî să ceară ajutor.

Cartierul general, Divizia a treia motorizată, în ZD

Comandantul diviziei nord-coreeene continuă să zâmbească de la început până la sfârşit, ascultând raportul asupra situaţiei atacului. Manevra mergea bine, mai bine decât ar fi crezut. Tancurile şi infanteriştii din prima linie rupseseră frontul inamic în trei puncte diferite. În câteva unităţi pierderile se dovedeau superioare celor prevăzute, dar în alte unităţi fuseseră minime. Dar, conform rapoartelor, unităţi întregi inamice căzuseră sub forţa atacului neaşteptat. Forţele speciale şi artileria făcuseră o treabă bună.

Se aplecă deasupra hărţii pentru a vedea mai bine. Săgeţile trasate cu creionul erau şterse şi redesenate la sosirea noilor informaţii. Armata înainta către obiectivele primei zile. Excelente. Dar apoi nu ma zâmbi. Una dintre poziţiile americane încă mai rezista.

Bătu cu degetul pe hartă.

— Tovarăşe colonel, care este problema în această poziţie ?

Vicecomandantul său se apropie. În spatele lentilelor groase, ochii lui păreau gigantici.

— Abia am primit un raport de la un şef de pluton care se găseşte sub avanpost, tovarăşe. Trebuia să fie cucerit printr-un atac surpriză din partea unei companii, înainte de începerea focului de baraj, dar au existat întârzieri în

traversarea liniilor noastre. În consecinţă, atacul a eşuat. Şeful plutonului cere acum întăriri şi intervenţia artileriei.

— Pierderi ?

— Extrem de ridicate, tovarăşe.

Generalul îşi masă bărbia distrat. Era împotriva ideii de a scoate din atacul principal o parte din forţe pentru a ajuta altele care avuseseră insucces. O interzicea chiar doctrina. Dar, pe de altă parte, poziţia americană era ca un spin în flancul lor. De acolo de sus, apărătorii erau în stare să dirijeze tirul de artilerie pe unităţile lui de aprovizionare şi asupra liniilor de comunicaţie, şi asta îl putea conduce la întârzieri pe care el nu şi le putea permite. Luă deci hotărârea.

— Bine. Ordonă batalionului douăzeci puşcaşi să înainteze către colină. Acolo, americanii au învins o companie. Acum să vedem ce vor face împotriva unui batalion. Şi transmite artileriei că, drept pregătire, vreau un uragan de foc împotriva acelui avanpost. Fortificaţiile lor trebuie să fie pulverizate, clar ?

Vicele îi adresă sec o plecăciune şi alergă să transmită ordinele pentru al doilea atac contra Malibu West.

Malibu West, în ZD

Kevin Little începea să se căiască pentru că ordonase oamenilor să se adăpostească în bunkere. Auzea încă exploziile loviturilor de artilerie care veneau dinspre sud, dar totul era tăcut în jurul Malibu West. Dar dacă nord-coreenii începuseră să se caţere din nou pe colină în timp ce ei erau închişi în refugiu ? Kevin ştia că Pierce pusese un PO — un post de observaţie — pe versantul nord al colinei. Dar dacă cei doi observatori fuseseră surprinşi de inamic ? Sau dacă se uitau în direcţia greşită ? Trecuse o oră de la ultimul atac. Ce naiba se întâmpla ?

Îl auzi pe Jones spunând ceva la radio.

— Ai reuşit să faci ceva, caporale ?

Jones se întoarse spre el fară să-şi scoată căştile.

— Nimic, domnule locotenent. De câte ori găsesc o frecvenţă liberă şi încep să vorbesc, vin blestemaţii ăştia de feţe galbene şi mi-o deranjează.

Kevin înjură în gând. Să stai aşa, orbeşte, în groapa asta de pe colină, fară a putea cere ajutor la nimeni şi fară a şti ce naiba se întâmplă... La cursul de ofiţeri, nimeni nu-i spusese că va fi foarte greu să comunici pe câmpul de bătălie.

Se ridică. Era sătul să tot aştepte.

— Spune-i lui Pierce că mă duc să controlez personal PO-ul.

Intenţiona să vadă ce făceau cei doi observatori şi apoi să se întoarcă.

— Dar, domnule !

Jones vru să mai spună ceva, când Kevin deschidea uşa bunkerului. Apoi auzi zgomotul.

Un enorm şuierat care cădea din cer. Drept spre el. Kevin rămase nemişcat, cu o mână pe uşă şi cu cealaltă pe puşca M16.

Jones îl împinse pe podeaua PC-ului în timp ce proiectilul de 152 mm exploda undeva aproape.

Izbitura îi scoase tot aerul pe care îl avea în plămâni şi îl îngropă sub un val de pulbere şi fum. Îşi pierdu cunoştinţa.

Îşi reveni câteva momente mai târziu, şi prima chestie de care îşi dădu seama fu că avea faţa acoperită de praf, iar a doua, că era blocat sub o greutate mare care îl apăsa. Terenul tremură din nou, lovit de alte proiectile care loveau colina, dar el nu auzi exploziile. Fusese asurzit de prima dintre ele.

Greutatea caporalului îl apăsa. De ce Jones nu se dădea la o parte ? Apoi simţi pe gât ceva cald şi dens. Şi simţi un miros ciudat, ca de cupru, alături de acela tare, de acetonă, lăsat de explozii.

Kevin îşi facu loc şi ieşi de sub trupul transmisionistului. Jones era mort.

Un fragment din proiectilul nord-coreean, zburând cu multe sute de metri pe secundă, îl lovise pe caporal sub ochi şi îi pătrunsese în creier. Kevin privi pentru un moment grămada de carne care mai rămăsese din omul care îi salvase viaţa, apoi se trase într-o parte, cu o senzaţie de vomă. Nici în cele mai urâte coşmaruri nu-şi închipuise că putea fi atât de urât. Jones era mort pentru că el făcuse o tâmpenie.

După un moment, Kevin se apropie de uşă şi o închise, cu mâini tremurânde. Se sprijini de ea, ascultând exploziile care continuau să cadă pe colină. Căută radioul, încercând să nu privească trupul lui Jones.

Bunkerul tremură din cauza unei lovituri la mică distanţă şi din tavan se scurse o ploaie de praf şi pământ. Le trebuia ajutor. Plutonul avea nevoie de întăriri.

Între timp îi revenise auzul. Auzea exploziile de pe Malibu West. Întoarse comutatorul radioului pe frecvenţa tactică principală.

— Charlie Victor Doi Şapte, Charlie Victor Doi Şapte, aici Alpha Echo Cinci Doi. Recepţie.

Simţi că avea vocea piţigăiată.

Nimic. Trecu pe altă frecvenţă şi încercă din nou, rugându-se din tot sufletul să primească un răspuns.

— Alpha Echo Cinci Doi, aici Charlie Victor Doi Şapte. Recepţie.

Laudă Domnului !

— Victor Doi Şapte, am o misiune imediată de foc. Schema Hotel. Repet, schema Hotel.

Hotel era denumirea unei cortine de proiectile, în formă de potcoavă, în jurul poziţiei Malibu West. Asta i-ar fi împiedicat pe nord-coreeni să se apropie sub protecţia tirului lor de baraj.

Răspunsul lui Victor Doi Şapte sosi imediat, şi fu înspăimântător.

— Negativ, Echo Cinci Doi. Jumătate din tunurile mele sunt distruse, iar noi ne pregătim de plecare. Nord-coreenii au încercuit...

Vocea ofiţerului de artilerie fu acoperită de fluierături; staţia de bruiaj nord-coreeană găsise frecvenţa.

Kevin privi radioul fară să înţeleagă. Apoi auzi un fluierat din unul dintre tuburile de comunicaţie care îl legau cu PO. Duse la ureche tubul.

— Little.

— Aici Donnelly, domnule locotenent !

Era unul din oamenii din PO.

— Am încurcat-o, domnule. Eu şi Smith am văzut două companii nord-coreene adunându-se sub noi. Şi acum un minut a trecut alta prin flanc. Ce trebuie să facem, domnule locotenent ?

Kevin simţi frica din vocea lui Donnelly: o frică egală cu a sa. Trei companii nord-coreene. Pe naiba, cel puţin trei sute de oameni care veneau să atace pe cei patruzeci de soldaţi ai săi. Nu acesta era modul corect de a purta un război. Unde erau artileria şi celelalte forme de sprijin pe care nemernicii ăia din liniile de spate le promiseseră pentru Malibu West ?

— Domnule locotenent ?

Realiză că nu-i răspunsese lui Donnelly.

— Domnule locotenent ? Pare că artileria încetează focul. Ce facem ?

Şi Kevin realiză că exploziile se răreau. Acum nu mai rămânea mult timp.

— Bine. Întoarceţi-vă în perimetru. Intraţi în tranşee.

Schimbă tubul, încercând să vorbească cu Pierce. Trebuia să-l înştiinţeze pe sergent despre ceea ce se petrecea. Şi să-l întrebe ce trebuia să facă. Nu răspunse nimeni. Ce naiba, acolo nu funcţiona chiar nimic ?

Kevin lăsă tubul. În curând va fi mort. Dar asta nu era drept. Nu era deloc.

Se aşternu o linişte profundă. Bombardamentul încetase. Apoi auzi fluiere din toate părţile. „Asta e” îşi spuse. Luă puşca M16 şi ieşi din PC.

Acum Malibu West părea un peisaj lunar, plin de cratere fumegânde, de tranşee prăbuşite în parte, de bunkere prăbuşite. Kevin auzi din toate părţile gemete şi strigăte de ajutor:

— Medic ! Medic !

De pe versantul colinei începură să se audă focuri de puşcă; la început mai rare, apoi o serie neîntreruptă. Nord-coreenii atacau. Alergă de-a lungul resturilor tranşeei de comunicaţie şi ajunse în linia de tir.

Oamenii lui erau în locaşurile de tragere şi trăgeau în jos, în cea mai mare viteză posibilă. Dar de data asta le răspundeau focuri de puşcă nord-coreene şi ale armelor grele. Iar pe fundul tranşeei erau deja oameni morţi şi răniţi.

— Domnule locotenent !

Pierce îl bătu pe spate.

— Sunteţi în regulă ?

Kevin îşi dădu seama că era acoperit cu sângele lui Jones. Probabil arăta ca un cadavru ambulant. Se întoarse să-i strige sergentului:

— Nu am fost lovit. Jones...

Pierce clătină capul.

— Asta e. Suntem în mare încurcătură, domnule locotenent.

Îşi lăsă mecanic capul în jos când o grenadă explodă la mică distanţă de tranşee, spulberând zăpadă şi pământ.

— Până acum, am reuşit să facem faţă. Dar Kostowitz şi Ramos au căzut. Ei şi mulţi alţii. Grupa de Dragon au încasat un proiectil drept pe bunker. Iar noi consumăm proiectilele al naibii de repede.

Un soldat alături de ei scăpă un strigăt şi căzu de pe locaşul de tragere. Lovitura îi smulsese un braţ. Pradă şocului, Kevin rămase cu privirea fixată pe mort.

— Domnule locotenent, reveniţi-vă ! Cei rămaşi în viaţă au nevoie de dumneavoastră !

Pierce îl îndepărtă de corpul soldatului.

— Ascultaţi-mă, ne trebuie ajutor.

Kevin clătină din cap. Nu vor primi nici un ajutor. Îndepărtându-l pe Pierce, urcă în locaşul de tragere al mortului pentru a observa inamicul.

Primul val al asaltului nord-coreean ajunsese la douăzeci de metri de tranşee înainte de a fi oprit. Dar în loc să se retragă în vale, supravieţuitorii se refugiaseră în craterele bombelor, şi acopereau cu foc valul al doilea, care tocmai se forma la nivelul sârmei ghimpate.

O rafală de mitralieră uşoară nord-coreeană lovi terenul în faţa lui; Kevin se grăbi să se lase în jos. Un om din grupa întâi gemu şi căzu la pământ, blestemând şi ţinându-se de stomac. Kevin nu reuşi să-şi amintească numele omului. Îşi întoarse privirea. Focul se intensifica.

Sub Malibu West

Maiorul nord-coreean se strâmbă când medicul îi strânse bandajul pe braţul rănit. Era cu adevărat ridicol ca prima lui rană din acea campanie militară să fie datorată propriei artilerii. Dar meritase. Îşi împinsese oamenii până la limita tirului de baraj al tunurilor, acceptând riscul unor pierderi în ideea de a se apropia de americani înainte ca aceştia să-şi revină după bombardament.

Doctorul termină îngrijirile şi maiorul îl îndepărtă, ridicându-se pe celălalt braţ pe marginea gropii ocupate de grupul său de comandă, pentru a privi dincolo de margine. Rampa abruptă era acoperită de trupuri, dar un număr suficient de oameni supravieţuiseră primului atac pentru a-i închide pe americani în tranşeele lor. Bine.

Privi împrejur, căutându-l pe comandantul companiei a doua.

— Căpitane Han ?

Omul se târî aproape. De sub casca sovietică îl priveau ochii săi ca două linii.

— La semnalul meu, înaintezi cu compania ta. Dar mai înainte aşteptăm atacul lui Koh, care ar trebui să atragă atenţia inamicului şi tu ar trebui să reuşeşti să ajungi în tranşeele lor. Clar ?

Han încuviinţă.

— Da, tovarăşe maior.

Se întoarse în canal pentru a transmite ordinul şefilor de plutoane.

Maiorul îl privi îndepărtându-se, apoi privi ceasul. Din moment în moment, compania a treia a căpitanului Koh va ajunge pe poziţie în spatele colinei. În curând va vedea cum suportă americanii un atac pe două fronturi.

Avanpostul Malibu West

Kevin era un pic mai optimist, când începură să se audă, în spatele lor, împuşcături şi explozii de grenade. A treia companie nord-coreeană ! Acum erau atacaţi din două părţi. Şi nu i se părea că din poziţia locotenentului Rhee se răspundea cu prea mult foc.

Apoi o mişcare îi atrase atenţia, în vale. Un al doilea val de nord-coreeni în uniformă de mascare albă îşi croia drum încet prin sârma ghimpată, pregătindu-se de atac. Kevin privi împrejur. Oamenii lui abia erau suficienţi pentru a ţine în loc inamicul care urca. Nu putea să-i trimită întăriri lui Rhee. Locotenentul sud-coreean va reuşi oare să ţină poziţia cu oamenii pe care îi avea ?

Îl atinse pe Pierce.

— Du-te şi vezi cum se descurcă Rhee.

Sergentul se aplecă şi se îndepărtă de-a lungul tranşeei, către poziţia lui Rhee. Kevin se întoarse să privească în vale.

Încercă să-şi încurajeze oamenii.

— Continuaţi să trageţi, băieţi. Le venim noi de hac.

Ba cum să nu ? Spunând asta, ştia că minte.

Focul oamenilor săi se rări, pe măsură ce erau loviţi sau terminau muniţia. Iar nord-coreenii profitau din plin, trecând în salturi de la un adăpost la altul, apropiindu-se din ce în ce.

O grenadă căzu pe poziţia unei mitraliere şi aceasta tăcu. Kevin se grăbi să ajungă la armă, dar nu se mai putea face nimic. Ţeava fusese îndoită sub forţa exploziei. Ochitorul şi ajutorul lui fuseseră răniţi mortal.

Pierduse noţiunea timpului. Bătălia părea să nu se mai sfârşească. Unde era Pierce ? Avea nevoie de sfaturile şi calmul lui. Oamnii nu vor reuşi să reziste prea mult.

Forţa plutonului era înjumătăţită, iar nord-coreenii continuau să urce. Ce naiba trebuia să facă ?

De la celălalt versant se auzi o trompetă. Când se întoarse, îl văzu pe Pierce care alerga spre el.

— Inamicul este în perimetru. Trebuie să-l al...

Brusc, capul lui Pierce explodă, aruncând sânge şi materie cerebrală pe uniforma lui Kevin. Sergentul îi căzu moale în braţe. Îl împuşcaseră din spate. Cu lacrimi în ochi, Kevin văzu că nord-coreenii alergau către el, de-a lungul tranşeei de comunicaţie. Nu reuşi nici să se mişte, nici să vorbească. Câţiva oameni lăsară puştile să cadă pe pământ.

Fără a lăsa corpul lui Pierce, Kevin înălţă privirea şi văzu o grenadă zburând către tranşee. Se aruncă la pământ când exploda. Din cauza suflului, trupul lui Pierce îl acoperi, iar un alt cadavru îi căzu peste picioare.

Din ambele părţi ale tranşeei apărură nord-coreenii, care începură să tragă la foc automat. Kevin îşi auzi oamenii urlând că se predau. Rămase nemişcat în noroi, încercând să nu respire.

Focul încetă. Se facu linişte. Apoi se auzi dinspre poziţia a ceea ce fusese plutonul lui:

— Doctore ! Sunt rănit.

Auzi râsete, seci şi guturale. Cineva strigă un ordin în coreeană şi puştile traseră. Gemetele deveniră urlete, apoi se aşternu liniştea. Coreenii nu luau prizonieri.

Kevin încercă să-şi oprească lacrimile care îi curgeau pe obraji. Morţii nu plâng. Auzi alte voci, şi câţiva oameni intrară în tranşee.

Nord-coreenii terminaseră ce aveau de făcut. Din când în când trăgeau în cei răniţi sau care se prefăceau morţi. Se mai auziră câteva urlete.

Cizmele unui inamic se apropiară de el. Simţi o lovitură surdă, în partea stângă, şi ceva rece şi ascuţit îi străpunse coastele. O baionetă. Strânse din dinţi pentru a suporta durerea şi rămase nemişcat, în aşteptarea proiectilului care ar fi terminat totul.

Dar omul îşi trase baioneta şi plecă mai departe prin tranşee. Îl crezuse mort.

Mai auzi câteva focuri în perimetru, dar nimeni nu se mai întoarse. Kevin zăcea între corpurile oamenilor săi, singur cu gândul falimentului său.

Malibu West căzuse.

23

Prima pradă

25 decembrie
La bordul navei americană *John Young*

Căpitanul de fregată Michael Deveroux din marina Statelor Unite studia atent hărţile nautice. Nava sa, un contratorpilor din clasa Spruance, ridicase ancora din portul militar sud-coreean Chinhae cu o oră în urmă. Acum era la zece mile distanţă, se îndrepta spre sud cu o viteză de cincisprezece noduri, şi traversa strâmtoarea dintre insulele Kadok-do şi Koje-do.

La Chinhae izbucnirea războiului îi luase pe toţi prin surprindere. Sau, de fapt, pe toţi, mai puţin grupa de sabotori nord-coreeni care se infiltrase în port. Echipajul de pe *John Young*, ancorată acolo pentru realimentare, fusese trezit de clănţănitul armelor automate şi de exploziile surde ale depozitelor de carburant care săreau în aer. O fregată sud-coreeană care se alimenta fusese lovită de explozie şi se răsturnase.

Ordinele Flotei a şaptea erau clare şi concise: „Îndreptaţi-vă cu toată viteza către Yokosuka, Japonia”. Ajunşi acolo, Deveroux era sigur că li se va ordona să escorteze vreun convoi sau să intre în alcătuirea unei grupe care să atace navele nord-coreene. Mai bine aşa. Nu doriseră războiul, dar acum că începuse, *John Young* ar fi putut arăta din ce material era făcut.

Pentru moment, totuşi, trebuia să ajungă în Japonia. Era un drum de doar zece ore prin Strâmtoarea Coreei,

dar Deveroux ştia că puteau fi zece ore foarte lungi. Coreea de Nord avea o flotă bună de submarine diesel-electrice şi zeci de nave purtătoare de rachete: vreuna din acestea putea fi ascunsă pe traseul lui, aşteptându-i nava.

Ceruse un sprijin aerian, dar toate P-3 Orion antisubmarine din Flota a şaptea erau deja în misiune şi escadrila de S-2F Tracker sud-coreene fusese lovită dur de o incursiune aeriană nord-coreeană în noaptea aceea. În final, nava trebuia să se îngrijească singură de apărare.

Cerul era senin, dar în centrul informaţii de luptă al navei, luminat doar ce câteva lumini roşii, era mereu întuneric. Deveroux trecu în revistă situaţia. Sonarele pasive din chilă activate. Sonarul activ în poziţie de aşteptare. Radarul de suprafaţă şi de medie cotă în funcţiune, în căutarea contactelor inamice pe mare şi pe cer. Se adresă ofiţerului responsabil cu operaţiunile antisubmarine.

— Cum sunt condiţiile apei ?

— Urâte, domnule. Cunoaşteţi zona. Curenţi puternici, fundul mării jos, salinitate variabilă. Şi pe fund sunt o mulţime de epave. Nave japoneze pe care le-am scufundat în al doilea război. Relevmentul pasiv e slab, dar nu putem porni sonarul activ fară să fim acoperiţi de ecoul nostru. Greu de găsit ceva, acolo, jos, domnule.

— Da, dar şi nord-coreeenii vor avea aceleaşi probleme. Vechile lor submarine de clasă Romeo vor fi nevoite să folosească periscopul în loc de amărâtul ăla de sonar pe care îl au la bord.

Se întoarse către hărţi.

— Ceva de la elicopterul Lamps ?

— Este în aer de 45 de minute. Ne pregătim să-l înlocuim într-un sfert de oră.

— Bine, asiguraţi-vă să nu fie întreruperi până ajungem la ape mai adânci. Cu radarul de pe Lamps trebuie să găsim la timp un periscop.

— Am înţeles, domnule.

Dar ofiţerul nu părea prea convins.

— Comandante !

Era ofiţerul executiv, care chema de pe punte.

— Suntem aproape de locul numit insulă.

În pasajul pe care îl traversau exista o singură obstrucţie. Un petic mic şi urât de pământ care răsărea la mijlocul strâmtorii dintre cele două insule mari care se aflau în Strâmtoarea Coreei propriu-zise.

Deveroux luă o hotărâre.

— Trecem pe la stânga.

În acest mod ar fi lăsat insula la dreapta, depărtându-se de ruta care ducea către Pusan. Deveroux avea impresia că în acel moment era mai bine să se ţină departe de principalul port din Coreea.

— Desigur, domnule.

John Young viră uşor pentru a se pune pe noua rată.

La bordul submarinului
nord-coreean *Marele Conducător*

— Am un contact pasiv, tovarăşe comandant, zise tehnicianul de la sonar, cu un ton triumfal. Direcţia 350.

Pe buzele căpitanului major Chun Chae-Yun apăru un zâmbet. Nava inamică făcuse exact ceea ce el prevăzuse: schimbase ruta pentru a se îndepărta de Pusan. Şi acum îi venea sub tir.

Privi în jur, în sala de comandă cam populată, minunându-se din nou de instrumentele sale elegante, moderne. Să procure de la ruşi acel submarin de ultim model de clasă Kilo fusese o altă lovitură magistrală a Marelui Conducător de la care şi primise numele. Sistemele sale de detecţie erau mult mai bune decât ale celor de clasă Romeo, şi îmbrăcămintea sa anecoică[14] nu permitea să fie descoperit în acele ape mici.

[14]Note: [?]Anecoică – nu reflectă undele sonore (sonarul)

Chun profitase de asta pentru a se ascunde în împrejurimile micii insule postată în mijlocul pasajului care ducea spre Chinhae, principala bază navală sud-coreeană. Apoi rămăsese ascuns pentru multe, lungi ore, aşteptând ca prima navă inamica să cadă în cursă. Acum aşteptarea aproape se sfârşise.

— Cum stăm cu bateriile ?

— Nouăzeci la sută, tovarăşe comandant.

Bine. Energia era mai mult decât suficientă pentru orice manevră cemtă la contact.

— Perfect. Viteză standard. Ruta 270.

Marele Conducător viră lent, apropiindu-se de contactul său radar cu o viteză de cinci noduri pentru a reduce riscul de a fi descoperit de sonarul inamic.

Trecură cinci minute interminabile. Chun îşi auzi inima accelerându-şi bătăile pe măsură ce tehnicianul de la sonar continua să descrie contactul. Tehnicul muncea asupra semnalului, analizându-l şi comparându-l cu alte semnale cunoscute.

— Contact identificat. Contratorpilor clasa Spruance. Rotaţia elicelor pentru cincisprezece noduri.

Primul ofiţer întrebă:

— Urcăm la cota periscopică pentru o identificare vizuală ?

Chun clătină capul negativ.

— Nu. Până acum nu ne-au auzit. Să nu le dăm posibilitatea să ne vadă.

Mai trecu un minut. Ofiţerii introduceau releveele şi alte date în computerul pentru tir. Acesta urma să calculeze poziţia, ruta şi viteza ţintei, şi va calcula unghiul de lansare a torpilelor.

Mai era puţin. Şi va fi un atac la mică distanţă. Torpilelele vor călători grăbite şi va fi puţin timp pentru a le evita.

Cu coada ochiului, zări o lumină verde pe consola computerului.

— Avem o soluţie de tir, tovarăşe comandant. Poziţia contactului 341. Ruta 180, cincisprezece noduri. Distanţa estimată 2.300 metri, durata cursei torpilei 90 secunde.

Chun se întoarse către ofiţerul de tir.

— Foc !

Marele Conducător tresări când două ET-80 ghidate prin cablu optic ieşiră din tuburile de lansare şi se avântară cu cincizeci de noduri către nava americană.

La bordul navei americane *John Young*

— Oh, fir-ar ! Domnule căpitan, efecte hidrofonice direcţia 135... torpile îndreptate spre noi !

Strigătul tehnicianului de la sonar aproape îi provocă un stop cardiac lui Deveroux. Oh, Doamne. Luă interfonul cu puntea.

— Domnule Hali, torpile la 135 !

Nu era nevoie să-i spună ofiţerului de rută ce măsuri să ia.

Apoi, către ofiţerul antisubmarine.

— Lansaţi şi activaţi câteva Nixie !

Ţintele false puteau să înşele vreo torpilă care se apropia. Apa era cam mică pentru a le folosi în mod normal, dar în acel moment riscul de a lovi fundul nu avea importanţă.

Ieşind din CIC[15] pentru a urca pe puntea de comandă, simţi nava virând la dreapta, pentru a se îndepărta de torpile. O vibraţie a punţii îi spuse că şi viteza fusese mărită.

Deveroux ajunse pe punte în momentul în care auzi un *thump* când din unul dintre tuburile de lansare din stânga ieşea un Mark 46 îndreptat spre poziţia de plecare a torpilelor inamice. Torpilele Mark 46 nu se comportau prea bine în ape puţin adânci şi, fară o soluţie de tir ca să le

---

[15]Note: ? CIC - Combat Information Center

controleze, era ca şi cum ar trage o lovitură orbeşte în direcţia generică a inamicului. Dar celălat comandant nu putea şti dacă ţinta era bine luată. Poate îl facea să se îndepărteze cu submarinul. Poate.

Luă un telefon.

— Mesaj fulger către Flota a Şaptea şi la Chinhae !

Simţea că nava accelera, că tăia marea mereu mai repede. Hai, frumoaso. Arată ce poţi. Nu te lăsa în faţa blestemaţilor ălora.

Intercomul sonarului se facu auzit.

— Comandante, văd două torpile, direcţia 125 şi se apropie. Amândouă converg către noi. Una se lasă spre stânga. Cealaltă se menţine pe drum. Lamps plantează câteva geamanduri sonar.

Deveroux nu răspunse. Nu putea să facă mai mult decât făcuse deja.

La bordul submarinului
nord-coreean *Marele Conducător*

— Tovarăşe comandant ! Americanii au deschis focul împotriva noastră. Torpilă la 331 de grade.

Chim acceptă vestea, cu filozofie. Era de aşteptat.

— Ale noastre au locat ţinta ?

— Da, tovarăşe.

— Bine, tăiaţi cablurile.

Ofiţerul de lansare ascultă, tăind cablurile subţiri care îi permiteau să controleze mişcările torpilelor ce se îndreptau spre nava americană. Acum acele torpile erau lăsate singure şi ar fi trebuit să ajungă la ţintă cu datele culese de sonarele lor active.

— Cârmatribord. Viteza cincisprezece noduri. Lansaţi o ţintă.

Chun începu să dea ordinele care îi vor fi permis submarinului său să fugă de pericol. Vor evita cu

siguranţă acea torpilă americană. Dar în caz contrar ? Chun înălţă din umeri, privind ecranul care arăta torpilele lor apropiin-du-se de inamic. În caz contrar, îşi spuse el, nu vor ajunge la fund singuri.

La bordul navei americane *John Young*

Era o cursă. O cursă pe viaţă şi pe moarte. O cursă pe care contratorpilorul american o pierdea. Nava încerca să iasă din conul de relevment al torpilelor inamice, virând şi accelerând pentru a degrada soluţia de control de tir a submarinului nord-coreean. Dar legile geometriei şi ale fizicii erau inexorabile, timpul prea mic, şi surpriza fusese completă.

Fură necesare două minute şi aproape două mile marine, dar torpilele nord-coreene ajunseră la nivelul ţintei. Una o pierdu: îi trecu prin spate şi lovi ţinta Nixie remorcată de navă, la o sută de metri de pupă. Cealaltă se fixase pe centrul chilei vasului *John Young* şi o lovi.

Torpila lovi nava în faţa elicelor, iar forţa explozivă a capului de 270 kg ridică efectiv pe *John Young*, facând-o să iasă din mare într-un nor de fum şi spumă. O coloană de apă înaltă de cincisprezece metri anunţă prezenţa subma-rinului la porţile oraşelor Chinhae şi Pusan.

Încărcătura deschise o falie de şase metri pe partea stângă a navei, aruncă în toate direcţiile schije care făcură mici găuri în toţi pereţii de oţel, înecă careul echipajului de la pupă. La mică distanţă de impact, lansatorul de rachete Sea Sparrow instalat pe *John Young* fu ridicat de pe afet, pentru a ajunge apoi în mare la tribord.

În fracţiuni de secundă, unda de şoc traversă toată nava de la un capăt la altul, smulgând obiectele din locurile în care erau prinse şi lovind oamenii de parapeţi.

Din păcate pentru contratorpilorul american, aparatul SE-3 Lamps fusese alimentat cu carburant şi avea la bord

rachete pentru că se pregătea să-l schimbe pe cel care se afla deja în zbor. Forţa exploziei ridică micul elicopter câţiva metri şi îl facu fărâme la căderea pe punte. O scânteie aprinse carburantul ce se revărsa din rezervoarele sparte, înecând în flăcări puntea superioară prova a navei *John Young*.

În mare parte, oamenii care se odihneau în posturile echipajului fuseră ucişi instantaneu de explozia torpilei, de schije, de şoc. Cei câţiva care supravieţuiră se înnecară câteva momente mai târziu, când marea intră prin enorma deschidere produsă de explozivul de mare putere.

Contratorpilorul lovit căzu înapoi în apă şi începu să se scufunde cu pupa. Orice măsură luată pentru limitarea daunelor era de prisos, dar nava mai rămase plutind suficient timp pentru ca resturile echipajului să fie salvate de celelalte nave prezente în zonă.

La bordul submarinului
nord-coreean *Marele Conducător*

Satisfăcut, căpitanul major Chun se desprinse de periscop. Instrumentul coborî şi intră în punte.

Imaginile contratorpilorului american lovit erau elocvente. Zăcea nemişcat în apă, cu pupa aproape total scufundată, iar pe lângă el se zăreau o mulţime de oameni plutind pe valuri, cu veste de salvare galbene pe ei. Contratorpilorul nu mai constituia un pericol pentru el şi pentru naţiunea sa.

Si invers, *Marele Conducător* evitase fără dificultăţi torpila inamică. Chun era convins că arma americană nici măcar nu locase submarinul lui.

Când Mark 46 americană se oprise, el ordonase oamenilor săi să urce la cotă periscopică. Era prima sa pradă; voia să o privească bine.

Acum, totuşi, era timpul s-o ia din loc. Americanii informaseră mai mult ca sigur flota despre atac, şi Chun era sigur că represaliile nu se vor lăsa aşteptate. Şi el, înainte de asta, voia să fie departe.

— Viteză de croazieră. Direcţia 150. Luăm ruta spre Pusan.

Avea alte ţinte pe care să le vâneze.

24

Activarea

25 decembrie
Mesaj fulger al agenţiei Reuter din Tokyo

Primul comunicat fulger transmis instantaneu la mai mult de o mie de ziare, staţii radio şi posturi de televiziune în toate părţile lumii putea descrie doar în linii mari mărimea dezastrului.

BULETIN DE RĂZBOI ! INVAZIE — COREEA DE SUD ! Pacea şi liniştea acestei zile de Crăciun au fost brusc întrerupte da o masivă invazie nord-coreeană declanşată fară preaviz şi fară provocare.

După primele incursiuni aeriene şi primele atacuri ale echipelor de sabotori desfăşurate în această noapte având ca obiective principalele oraşe sud-coreene, zeci de mii de soldaţi nord-coreeni au pătruns în zona demilitarizată care separă cele două ţări. Radio Coreea descrie lupte atroce de-a lungul tuturor cei 900 de kilometri de frontieră, iar la Tokyo purtătorul de cuvânt al guvernului confirmă că posturi de ascultare japoneze au interceptat transmisiuni care indică faptul că mari bătălii aeriene, navale şi terestre sunt acum în curs de-a lungul întregii peninsule coreene.

Seul a proclamat legea marţială, şi toate comunicaţiile din şi către naţiune sunt acum sub un strict control militar. Nu a sosit încă nici o confirmare de la ziariştii independenţi ce se află în capitala sud-coreeană.

Un purtător de cuvânt de la Pentagon a refuzat să prezinte precizări, dar a confirmat că forţele terestre şi aeriene americane sunt total angajate în bătălie. Toate bazele americane din Japonia sunt în plină alarmă.

Până acum nu avem nici o reacţie oficială de la Washington asupra evenimentelor dimineţii.

Între timp, într-o transmisie de propagandă care a fost recepţionată şi de staţiile japoneze, Radio Pyongyang a proclamat că „eroica sa armată populară” a respis o invazie a Sudului şi acum este angajată în urmărirea resturilor dincolo de zona demilitarizată.

Vor urma noi informaţii de îndată ce vor fi disponibile.

REPETĂM. BULETIN DE RĂZBOI ! INVAZIE — COREEA DE SUD !

Pacea şi liniştea acestei...

24decembrie

Sala de conferinţe de la Casa Albă

Fowler se strecură în spatele secretarului de la Apărare şi se aşeză alături de amiralul Simpson, neluând seama la privirile piezişe ale lui Putnam. Nu mai văzuse niciodată Situation Room[16] aşa de aglomerată. Şefii de stat major, mare parte dintre miniştri, directorii agenţiilor de informaţii, principalii lor consilieri şi cei mai înalţi funcţionari din staff-ul personal al preşedintelui erau adunaţi în sala aceea subterană deja saturată de fum de ţigară.

Pe un perete, un proiector arăta o hartă a peninsulei coreene. Săgeţi şi cercuri roşii indicau atacurile aeriene, terestre şi navale nord-coreene de care se avea cunoştinţă. Blake cunoştea bine acea situaţie deoarece

---

[16]Note:

? Situation Room – sală de conferințe și management al informațiilor aflată la subsolul Casei Albe, sub aripa vestică

petrecuse precedentele două ore citind toate rapoartele fragmentare care sosiseră şi punându-le cap la cap pentru a reconstrui un tablou complex.

„Domnilor, preşedintele Statelor Unite.”

La cuvintele şefului personalului, toţi se ridicară în picioare şi zgomotul zecilor de conversaţii cu voce joasă lăsă locul liniştii în timp ce preşedintele se aşeza la locul de onoare al mesei de şedinţă.

— Bine. Să trecem imediat la ordinea de zi. Avem multe lucruri de examinat şi puţin timp s-o facem.

Preşedintele îi invită pe membrii consiliului de siguranţă naţională să se aşeze, îşi trecu mâna prin părul rar şi-şi descheie nasturele de la gulerul cămăşii.

Hainele lui confereau crizei o notă de absurditate. Fusul orar la Washington era în întârziere cu paisprezece ore faţă de cel din Coreea, şi ştirile despre atacul nord-coreean ajunseseră când se deschidea balul de Crăciun la Casa Albă. Preşedintele părăsise sărbătoarea pentru a veni la şedinţa de urgenţă a Consiliului de siguranţă de îndată ce obţinuse confirmarea evenimentelor. Era îmbrăcat încă în frac.

Mare parte dintre miniştri şi înalţii funcţionari erau îmbrăcaţi la fel, iar şefii de stat major purtau uniformele de paradă. Blake, aruncându-şi ochii pe cămaşa lui cam mototolită şi pe cravata înnodată neglijent, se simţi ruşinat. Era acasă, în mijlocul pachetelor de Crăciun şi al jucăriilor noi pentru fiica sa, când telefonul începuse să sune. Nu avusese timp să-şi pună ceva mai elegant înainte ca maşina de la Serviciul federal de protecţie civilă să vină să-l ia pentru a-l conduce cu sirenele urlând dincolo de Memorial Bridge, pe străzile din Washington acoperite de zăpadă murdară.

Vorbea preşedintele.

— Domnule amiral, toţi am văzut primele mesaje ale generalului McLaren, dar nimic altceva. Ce-ar fi să ne prezentaţi un rezumat al situaţiei actuale militare ?

Simpson se ridică imediat.

— Desigur, domnule preşedinte.

Se apropie de marginea hărţii şi luă un creion luminos.

— Amănuntele exacte continuă să sosească cu grautate, dar este clar că am fost loviţi de o masivă offensivă nord-coreeană în aceste puncte din zona demilitarizată.

Cu luminiţa creionului indică anume arii de-a lungul părţii occidentale a ZD.

— Aceste atacuri de infanterie au fost precedate de o serie de operaţiuni de sabotaj bine pregătite, şi de incursiuni aeriene asupra bazelor, comandamentelor, centrelor de comunicaţii şi depozitelor.

Simpson facu un semn omului de la proiector; se luminară cu lumină roşie zeci de puncte dispersate în toată Coreea de Sud.

În Sala situaţie se ridică un murmur de surpriză, iar amiralul încuviinţă, cu o strâmbătură.

— Chiar aşa. Ne-am preocupat întotdeauna de infiltrările nord-coreenilor, dar ne-am bazat întotdeauna pe rigoarea forţelor de siguranţă sud-coreene pentru a face faţă ameninţării. Evident, nimeni nu-şi imagina că forţele de siguranţă sud-coreene vor fi prea ocupate pentru a face curăţenie în propria armată ca să se mai uite spre Nord.

Simpson se întoarse spre ecran.

— Deci, actuala situaţie este cam aceasta. Generalul McLaren şi-a transferat cartierul general pe teren, dar comunicaţiile sunt încă neregulate. Ştim că anumite forţe de izbire blindate nord-coreene au depăşit MLR-ul nostru în aceste puncte.

Pe hartă apărură câteva pete de lumină.

— Pierderile au fost foarte grele, unele dintre poziţiile noastre avansate au fost încercuite sau date peste cap. Nu se ştie care din cele două ipoteze este cea reală. Printre altele, sunt informaţii că anumite unităţi sud-

coreene au fost puse în marş de la primul atac şi nu mai luptă. Dar nici aceste rapoarte nu au fost confirmate. Asta este tot ce ştim, domnule preşedinte. Îmi pare rău că nu pot prezenta mai multe, dar căutăm acum să clarificăm situaţia.

Preşedintele se întoarse spre secretarul de stat.

— De la ai tăi, Paul, vreo ştire nouă ?

Secretar era palid. Ambasadorul de la Seul fusese un bun prieten de-al său.

— Mă tem că nu, domnule preşedinte. Supravieţuitorii ambasadei noastre încearcă şi acum să clarifice situaţia, dar totul este foarte confuz. Mulţi exponenţi ai guvernului sud-coreean au fost şi ei ucişi în primul val al atacurilor teroriste. Aş recomanda să luaţi legătura directă cu preşedintele sud-coreean de îndată ce va fi posibil. Pentru a-i transmite că suntem alături de el în criza aceasta.

— De acord. Şi apoi voi vorbi cu primul ministru japonez. Dar după ce vom avea o idee mai clară asupra măsurilor de luat.

Îi privi pe cei de la comunicaţii.

— Pregătiţi o linie de maximă siguranţă.

Se întoarse spre ceilalţi membri ai Consiliului de siguranţă şi facu un gest către omul de la proiector. Harta se lărgi imediat, prezentând Uniunea Sovietică.

— Până aici e bine. Este clar că situaţia este foarte gravă în Coreea. Acum vreau să ştiu un lucru. Ce naiba combină ruşii ? Iau parte la invazia asta nord-coreeană ? Invazia este doar prologul a ceva mult mai mare ?

Linişte. Toţi aşteptau ca altcineva să răspundă întrebării preşedintelui.

Într-un târziu, Blake îşi drese glasul. Sosise momentul să scoată capul la lumină.

— Da, doctor Fowler ?

Fowler îşi ridică ochii de pe notiţe.

— Domnule preşedinte, ipoteza cea mai credibilă este că sovieticii au fost tot atât de surprinşi de atac cum am fost noi.

Auzi că Putnam pufnea în semn de dispreţ, dar nu luă în seamă. De luni bune consilierul pentru siguranţa naţională era exclus de la deciziile politice privind Pacificul, ştia şi el lucrul acesta şi-l necăjea faptul.

— Este numai o supoziţie sau există vreo probă ?

— Domnule preşedinte, nu putem spune că avem probe adevărate, dar mi se pare logică interpretarea faptelor, dacă ne bazăm fie şi măcar pe semnalele culese de NSA.

Blake îşi puse ochelarii.

— După circa o oră de la începutul incursiunilor aeriene şi al misiunilor de sabotaj nord-coreene, NSA a interceptat un semnal de urgenţă, provenind de la cartierul general al districtului militar sovietic pentru Extremul Orient, la Habarovsk, şi direcţionat către Moscova. De atunci sunt mereu în comunicări. Dar transmisiile sunt toate de acelaşi gen. Scurte comunicări de la Moscova, urmate, după un scurt interval, de lungi transmisii de la Habarovsk. Dat fiind tipul de transmisii, cred că Moscova pune aproape acelaşi tip de întrebări pe care le punem noi, şi că districtul său pentru Extremul Orient încearcă să răspundă cum poate.

Preşedintele reflectă câteva momente, privind harta.

— Chiar. Mi se pare logic. Dar mai e şi altceva ?

Blake facu semn afirmativ.

— Da, domnule. Sateliţii şi avioanele noastre de recunoaştere au sesizat că anumite escadrile de apărare aeriană din Voyska PVO pentru Extremul Orient au trecut la un nivel de alarmă superior, dar nu şi bombardierele cu rază lungă din aviaţia lor. Şi acest fapt demonstrează o reacţie mai degrabă defensivă decât ofensivă, cel puţin pentru moment.

— Asta înseamnă că nu există probe directe că sovieticii s-ar pregăti să participe la atac ?

— Lucrurile cam aşa stau, domnule preşedinte.

Blake întoarse pagina din carnetul său de notiţe.

— Pe de altă parte, am sesizat acelaşi fel de semnale din partea chinezilor. Regiunea lor militară din Shenyang, care este vecină cu Coreea de Nord, a intrat în stare de alarmă defensivă, dar nimic mai mult.

Preşedintele se lăsă pe spătarul fotoliului, mai destins parcă.

— Bine. Atunci, poate ne aflăm în faţa unei simple crize locale.

Blake fu de acord.

— Pentru moment, domnule preşedinte. Dar dacă sovieticii şi chinezii întrezăresc vreo şansă de succes pentru ofensiva nord-coreeană...

Înălţă din umeri.

— Atunci, orice va fi posibil.

— Bine, deocamdată să nu ne gândim la asta. Rămâne doar problema cu ce facem ca să împiedicăm victoria bandiţiilor de nord-coreeni. Domnule amiral ?

Simpson ridică privirea.

— Biroul meu de studii şi alţi şefi de state majore au pregătit o listă de posibilităţi. Pe termen scurt, găsesc esenţial să ducem în zona de lupte aeriene escadrilele noastre de F-15 cu baza în Japonia şi în Okinawa. În primele incursiuni aeronautica sud-coreeană a fost greu lovită, şi formaţia de F-16 din Kunsan a fost mai mult ca sigur depăşită numeric de adversari. Şi cred că e necesar să trimitem către acea zonă o escadră din Flota a şaptea. Submarine şi nave purtătoare de rachete nord-coreene încearcă deja să blocheze rutele către Coreea de Sud.

— Se aprobă. Trimite aparatele F-15 şi Flota a şaptea de îndată ce va fi posibil.

Înainte de continua, preşedintele aşteptă ca Simpson să scrie o notă şi s-o înmâneze unuia din aghiotanţii săi.

— Bine, Phil. Care sunt celelalte posibilităţi militare ?

— Păi, cred că armata ar trebui să-i trimită lui McLaren ceva întăriri. Acolo, pentru moment nu are decât Divizia a Doua, iar infanteria tinde să se consume foarte rapid în tipul acesta de lupte.

Blake era de acord cu amiralul. Sud-coreenii erau în măsură să mobilizeze mult mai mulţi oameni decât ar fi putut trimite cu navele Statele Unite, dar fiecare om în plus era important. Astfel ar fi trimis şi către Pyongyang, Moscova şi Beijing semnalele potrivite, care să le arate hotărârea americanilor.

Simpson continuă:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule preşedinte, aş avertiza comandanţii Diviziei a Şasea Uşoară din Alaska, a Şaptea Uşoară din Fort Worth, şi a Noua Motorizată din Fort Lewis să se pregătească de un transfer în Coreea de Sud. În Hawai, Brigada de intervenţie rapidă din Divizia a 25a se pregăteşte deja.

Arătă către general cu patru stele de la Marines care stătea la stânga sa.

— Comandantul spune că Divizia a Treia Marines din Okinawa e gata să plece şi că navele aflate la Tinian vor pleca în următoarele şase ore. Au la bord tot materialul unei brigăzi grele. De asemenea, am pus în stare de alertă Prima Divizie Marines din Camp Pendleton şi o parte din forţele Pacificului la Palms 29.

Preşedintele se jucă un timp cu un pix, înainte de a întreba:

— Dar aveţi mijloacele aeriene şi navale necesare pentru a transfera toţi aceşti oameni ?

Simpson clătină din cap.

— Nici măcar jumătate. Dar sunt sigur că vom fi asistaţi de flota comercială coreeana şi de liniile lor aeriene naţionale. Aş cere chiar permisiunea de a începe mobilizarea elementelor de pe Coasta occidentală din Flota de rezervă a Gărzii Naţionale şi a unei părţi limitate

din Rezerva civilă aeronautică. Liniile aeriene vor sări în sus câteva zile, dar noi avem nevoie de vectori.

Şi de data aceasta preşedintele se gândi îndelung înainte de a răspunde:

— Bine. Aşa facem. Dumneavoastră pregătiţi ordinele, eu le voi semna.

— Mă scuzaţi, domnule preşedinte.

Putnam ieşi în faţă, cu faţa roşie şi vocea uşor stridentă, evident iritat că nimeni nu-l băgase în seamă în cursul discuţiei.

— Nu ar trebui să ne consultăm cu aliaţii noştri şi cu liderii Congresului înainde de a adopta aceste măsuri ? Vreau să spun, nu vrem să luăm aceste decizii de unii singuri.

Blake se încruntă. Preşedintele observă şi îi făcu semn să răspundă.

— Ar fî bine să ne consultăm aliaţii, de îndată ce va fi posibil, domnule preşedinte. Dar nu e nevoie să le dăm posibilitatea să opună veto-ul lor asupra hotărârilor noastre normale. Măsurile pe care le veţi lua acum sunt conforme rezoluţiilor aprobate în iunie şi iulie 1950 de Consiliul de Securitate al ONU, în care se cere statelor membre să se opună cu forţa agresiunii nord-coreene. Acele rezoluţii nu au fost anulate niciodată. De aceea, tehnic vorbind, aliaţii noştri au aceleaşi obligaţii faţă de Coreea del Sud.

Blake arătă harta.

— Dar nici unul dintre ei nu are posibilitatea să transporte în regiunea Pacificului oamenii şi materialul de război necesar. Practic, deci, în orice caz ar trebui să acţionăm singuri.

Putnam se mai înroşi un pic.

— Poate aşa e. Dar Congresul ? Pentru legea asupra puterilor în război...

— Oh, las-o moartă, George ! îl întrerupse preşedintele. Nici o administraţie nu a admis

constituţionalitatea legii asupra puterilor în război, şi nu intenţionez deloc s-o fac tocmai eu acum. Ce Dumnezeu ! Vrei să-i fac pe nord-coreeni să creadă că trebuie să mă duc la Congres cu pălăria în mână, dacă intenţionez să ţin acolo forţele noastre mai mult decât cele nouăzeci de zile scârboase ?

Bătu cu palma pe tăblia mesei.

— Nici nu-mi trece prin gând, domnule Putnam ! Aceasta este o problemă de siguranţă naţională, şi eu acţionez în calitatea mea de comandant suprem. Cu liderii Congresului o să mă întâlnesc ulterior.

Preşedintele îi aruncă o privire de gheaţă consilierului său pentru siguranţă naţională.

— E vreo problemă, George ?

Putnam, încurcat, tăcu, în timp ce ceilalţi membri ai Consiiliului de siguranţă îşi întorceau privirile în altă parte. Blake îşi lăsă capul în jos ca să nu zâmbească. Preşedintele obosise să se mai prefacă evident că acorda vreun respect pentru opiniile lui Putnam.

— Gata. Mai are cineva vreo temă pe care ar trebui s-o discutăm acum ? Trebuie să apar la televiziune pentru un discurs şi aş mai vrea să mă pun un pic la punct.

Preşedintele privi în jur.

Simpson sări din nou.

— O ultimă problemă, domnul preşedinte. Aş dori să măresc nivelul Defcon al forţelor noastre din Pacific. Nu avem motive să credem că atacurile Coreei de Nord se limitează doar la bazele şi oamenii noştri din Coreea de Sud.

Preşedintele clătină capul.

— Aveţi toate motivele să fiţi îngrijorat, Phil. Dar pentru moment nu vreau o alarmă generală pentru Comanda-mentul Pacificului. Ar putea cauza o reacţie inutilă a sovieticilor. Pentru moment, limitaţi-vă la alertarea forţelor noastre din Coreea şi din Japonia. Vreau

să ţin criza aceasta în limitele de acolo cât mai mult posibil, e clar ?

Se ridică şi ceilalţi îl imitară.

— Bine, dragii mei. Acum întrerupem şedinţa, dar vreau ca în sala aceasta să fie mereu un grup de criză. Şi fiecare dintre dumneavoastră trebuie să fie gata să reluăm şedinţa, în orice moment, e clar ?

Toţi încuviinţară.

— Bine. Banditţii ăia de nord-coreeni ne-au surprins cu mâinile legate. Dar acum ni le desfacem şi-i luăm la şuturi.

Vocea şi expresia feţei preşedintelui erau cât se poate de grăitoare, şi din toate colţurile sălii se auziră murmure de aprobare ale membrilor Consiliului de siguranţă.

Blake spera că erau suficiente.

25 decembrie

Biroul Oval, Casa Albă

Machiorul făcuse o treabă excelentă, după părerea lui Blake Fowler, care îl privea pe preşedinte dintr-o poziţie laterală, din spatele unei grămezi de cabluri şi camere care aglomerau Biroul Oval.

Aerul obosit, nervos şi preocupat al şefului executivului dispăruse şi în locul lui se vedea doar o expresie calmă şi sigură pe sine, în timp ce rostea discursul către naţiune.

— Fraţi americani, acum mulţi dintre voi sunteţi la curent cu luptele care se duc în peninsula coreeană. Trebuie să vă spun că aceste ştiri sunt adevărate şi că suntem încă o dată implicaţi într-o luptă disperată pentru libertatea lumii noastre. Din zorii acestei zile... ai acestei zile sacră în toată lumea a naşterii împăratului Păcii... forţe comuniste provenind din Coreea de Nord au atacat brutal şi fară preaviz o serie întreagă de obiective civile şi

militare din interiorul Republicii Coreea. Atacurile lor s-au îndreptat şi împotriva diplomaţilor noştri şi împotriva soldaţilor ameri-cani care se aflau acolo pentru a sluji cauza libertăţii şi a păcii sub auspiciile Naţiunilor Unite. Mulţi fraţi de-ai noştri şi-au dat deja viaţa opunându-se în mod eroic acestei agresiuni perfide şi absolut nemotivată.

Preşedintele fixă telecamera; vocea sa deveni mai dură.

— Dar sacrificiul lor nu va fi în zadar. Coreea de Nord va plăti dur această agresiune mişelească. Nord-coreenii au tras primul foc al acestui conflict, dar vă asigur că noi îl vom trage pe ultimul.

Dar cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu hotărârea noastră şi cu curajul nostru cauza libertăţii va triumfa în Republica Coreea. Împreună cu ceilalţi membri ai Naţiunilor Unite şi cu curajoasa populaţie sud-coreeană, Statele Unite ale Americii vor rezista acestui atac comunist nebunesc cu toate mijloacele adecvate atacului de care dispun.

Nu vom înceta lupta până când nu vom aduce din nou binefacerea păcii şi libertăţii poporului Republicii Coreea.

În consecinţă, am proclamat starea de necesitate naţională pentru durata conflictului. Cu efect imediat, toate navele şi avioanele înregistrate sub...

Blake se întoarse ca să plece. Cuvintele cruciale fuseseră pronunţate deja.

America intrase în război.

25 decembrie
Kremlin, Moscova

Secretarul Partidului comunist înclină grav capul către generalul ce stătea alături de marea hartă a Pacificului septentrional.

— Mulţumesc, tovarăşe. Ne-aţi informat în mod concis şi clar.

Secretarul privi în jur, în camera luxoasă, cu pereţi acoperiţi de panouri din lemn şi dotată cu lămpi discrete, covoare moi şi groase, de o valoare inestimabilă. Nu era chiar încăperea aseptică în stil modern pe care mulţi o credeau indicată să găzduiască liderii celui mai puternic stat marxist. Gândul acesta îi aduse pe buze un zâmbet uşor.

Se uită către un om masiv, cu un gât de taur, aşezat la cealaltă extremitate a mesei. Directorul KGB părea mai degrabă un măcelar sau un agricultor decât un mare spion. Şi, dacă ar fi să judece după cele mai recente rezultate ale muncii sale, poate rolurile astea i s-ar fi potrivit mai bine. Exprimă cu glastare aceste gânduri:

— Mulţumim, Viktor Mihailovici, suntem încântaţi că am putut dispune de rapoartele minunatei tale organizaţii pentru a ne pregăti pentru ştirea acestui război.

Sarcasmul îl facu să roşească pe directorul KGB.

— Acţiunile regimului nord-coreean au fost întotdeauna greu de prevăzut, tovarăşe secretar. Întotdeauna am spus-o, în rapoartele pe care le-am prezentat asupra situaţiei.

— Oh, desigur, Viktor. Desigur, numai uşurinţa noastră — secretarul îi arătă pe ceilalţi membri din Politbiuro — ...ca să citim fraze ca „probabilitatea unor adevărate acţiuni de război este neglijabilă” şi să înţelegem că erau juste... Ar trebui să mai citez părţi din ultimul tău raport, Viktor ?

Directorul KGB nu răspunse.

— Bine.

Secretarul îşi puse ochelarii.

— Ah, uite aici... „În locul acţiunilor ofensive, Republica democratico-populară a Coreei va opta aproape sigur pentru o campanie teroristică şi subversivă din ce în ce mai intensă pentru a creşte destabilizarea în Sud.” Îl privi pe directorul KGB. — Un raport mai precis ca niciodată, eh, Viktor ? Evident, doar dacă considerăm o invazie a mai

mult de şase sute de mii de oameni ca o „campanie teroristică” foarte „intensă”. Zâmbi. Vedea cum i se umflă venele pe gâtul de taur al omului.

Apoi se lăsă păgubaş. Dacă îi provoca un atac cardiac prematur directorului KGB ar fi fost o plăcere, dar nu ar fi servit la nimic.

— Bine, tovarăşi. După cum aţi văzut, s-a ivit o problemă. Prietenii noştri nord-coreeni şi-au asumat responsabilitatea de a duce război împotriva Statelor Unite. Problema noastră este să hotărâm care trebuie să fie răspunsul nostru.

Indică harta, pentru a începe dezbaterea.

Primul care luă cuvântul fuse ministrul apărării.

— Cu tot respectul, tovarăşe secretar, cred că ar trebui s-o considerăm o ocazie pe care nu trebuie s-o pierdem. După cum ni s-a arătat în raportul generalului, până acum ofensiva nord-coreeană a avut un extraordinar succes. Cu o asistenţă judicioasă din partea noastră, Coreea de Nord ar putea câştiga acest război.

Se ridică şi se apropie de hartă.

— Beneficiile strategice ale unei astfel de victorii sunt clare, şi le-ar putea depăşi chiar şi pe cele pe care le-am câştigat după Vietnam.

Îşi trecu mâinile pe hartă, arătând Japonia, Filipinele, Formosa şi Singapore, unde se opri în sfârşit

— Distrugând încă o dată imaginea Americii ca un aliat de nădejde, o victorie nord-coreeană ar împinge Japonia şi alte puteri economice asiatice care apar să adopte o poziţie de mai mare neutralitate. Această poziţie ne-ar permite să extindem mai uşor prezenţa noastră în regiune şi să obţinem importante tehnologii strategice interzise.

La acest gând, ochii negri ai ministrului străluciră, sub sprâncenele excesiv de stufoase. Continuă:

— Gonindu-i pe americani din Coreea, tovarăşi, am putea să-i facem să se retragă din bună parte a Pacificului. Depărtându-i de bazele lor de atac din Japonia

şi din Filipine. Avantajele pentru apărarea patriei mamă şi pentru o mai bună pătrundere a noastră în Pacific ar fi incalculabile.

Ministrul de externe, un om slab şi îmbrăcat impecabil, obiectă:

— Las-o moartă, tovarăşe. Doar nu vrei să propui o intervenţie directă împotriva americanilor ? Ar fi o nebunie.

— Nu, nu, — răspunse cu iritare ministrul apărării. Un război global împotriva Statelor Unite e în afara discuţiei. Ştiu mai bine decât dumneata că raportul strategic între forţele noastre nu este încă în mod hotărâtor de partea noastră. Când va fi pus la punct sistemul nostru de anti-rachete balistice, poate atunci... dar nu acum.

Secretarul crezu de cuviinţă că sosise momentul să intervină în discuţie.

— Păi ce ne propui, Andrei ?

O spuse cu un ton amical, chiar apropiat.

— Să continuăm furnizarea către Coreea de Nord a armelor interzise pe care i le furnizăm deja, să trimitem piese de schimb şi să înlocuim armamentul pierdut în bătălie.

— Şi de ce am continua să ajutăm ţara asta ? obiectă unul dintre membri. Nu ne-a avertizat niciodată despre intenţiile sale.

Ministrul apărării îl privi fix.

— Trebuie să-i ajutăm pe nord-coreeni pentru aceleaşi motive pe care le-am avut în a-i ajuta de la bun început. Dacă nu cumpărăm încrederea regimului lui Kim cu armele noastre şi cu ajutorul nostru, va alerga să ceară ajutor de la chinezi. Coreea de Nord va ajunge în sfera de influenţă chineză, şi, tovarăşi, un aliat al Chinei la fruntariile noastre este chiar ultimul lucru pe care am putea să-l dorim.

Se întrerupse pentru le da timp să reflecteze asupra acestei afirmaţii; apoi continuă:

— Tovarăşi, nu cred că nord-coreenii pot câştiga un război tehnologic modern fară ajutorul nostru. O ştiu şi ei, şi când vor depinde întru totul şi pentru tot de aprovizionarea cu arme de la noi, vom putea să le dictăm condiţiile. Noi vom fi cei care vom avea controlul. Şi în afară de majorarea ajutoarelor nostre către Kim, putem reduce fluxul de provizii către regimul sud-coreean.

Ministrul de externe ridică o sprânceană.

— Şi cum crezi că o vom face ?

— Exercitând presiuni asupra japonezilor. Americanii au nevoie de spaţiul lor aerian, de porturile lor şi de aeroporturi pentru a trimite întăriri şi materiale în Coreea de Sud. O notă diplomatică severă la Tokyo, în care se protestează împotriva intervenţiei lor în această „luptă internă” între coreeni, i-ar putea face pe japonezi să-şi asume o deplină neutralitate. Şi asta ar sufoca tentativele americane de a duce acolo întăriri.

Secretarul întrebă:

— Crezi că ar fi suficientă o notă diplomatică pentru a avea un astfel de efect asupra japonezilor ?

— Da.

Pe buzele ministrului apărării apăru un zâmbet antipatic.

— Dacă este însoţită de intense manevre aeronavale în largul coastelor lor.

Înălţă din umeri.

— Cine ştie ? Poate am aduce vorba şi despre restituirea Kurilelor.

Toţi zâmbiră. Sovieticii luaseră în stăpânire acele insule la sfârşitul Războiului al Doilea şi le păstraseră. Nu aveau nici o intenţie de a le ceda în mod paşnic.

— Continuă, Andrei. Te ascultăm.

— Păi, am putea furniza Nordului informaţii militare utile asupra mişcărilor americane din Pacific. Datele Rorsat. Genul acela de poveşti.

Ministrul apărării privi o machetă de avion fixată pe hartă, în zona capitalei Pyongyang.

— În fine, tovarăşe secretar, le-am putea „permite” instructorilor noştri de pe aparatele MiG-29 deja prezenţi în Coreea de Nord să se ofere „voluntari” pentru a participa la luptele aeriene. Genul acesta de sprijin concret va fi foarte important pentru micuţii tovarăşi galbeni. Şi echpajele noastre vor căpăta o experienţă de luptă utilă.

Ministrul de externe se încruntă.

— Tovarăşi, cu tot respectul pentru ministrul apărării, am spus la început că e o nebunie, iar acum o repet ! Suntem pe punctul de a semna cu americanii un acord asupra armelor cu rază lungă... un acord care ne favorizează. Nu este momentul cel mai bun pentru a relua Războiul rece !

Fără să-şi dea seama, îşi îndreptă cravata.

— Şi, lucru şi mai important, băncile occidentale abia încep să ne acorde finanţările de care avem nevoie. Vom avea nevoie de nouă ani ca să recuperăm pierderile din intervenţia noastră în Afganistan. Nu trebuie să repetăm azi greşeli de acelaşi tip.

În jurul mesei, multe capete clătinară afirmativ, cu gravitate. Chiar şi directorul KGB. Secretarul se adresă ministrului apărării.

— Atunci, Andrei ? Cum răspunzi la intervenţia asta ?

— Răspund că prietenul meu, ministrul externelor, se înşeală. Îi este frică de umbre.

Ministrul apărării bătu cu pumnul în masă, facându-i să tresară nervos pe unii dintre membrii mai bătrâni din Politbiuro. Poanta cu Afghanistanul probabil zgârmase vreo rană încă deschisă.

— Americanii sunt proşti şi slabi la minte, şi înclinaţi să uite. Nu vor îndrăzni să aducă problema Coreei de Sud pe masa convorbirilor asupra armamentului, atât de dragi lor. Şi oricum, dacă ar întrerupe tratativele, s-ar întoarce

repede la negocieri. Ceea ce-i va împinge la asta va fi chiar politica lor internă.

Asta era adevărat, îşi zise secretarul. Capacitatea de a se iluziona a americanilor îl uimea mereu. Se gândi mult la problema asta, în timp ce dezbaterea celor din jur căpăta accente de furie.

Nu toate afirmaţiile ministrului apărării erau convingătoare, dar secretarul era interesat de posibilitatea unor noi schimburi comerciale şi de transferuri de tehnologie apreciabile de la noile puteri economice asiatice. Comerţ şi tehnologie care ar fi revitalizat mai repede economia sovietică.

Îşi duse mâna la bărbie. Ţările asiatice, chiar dacă erau giganţi din punct de vedere al economiei, erau pigmei din punct de vedere militar. Odată lăsaţi de izbelişte de protecţia americană, ar fi fost uşor de ţinut în frâu cu o combinaţie judicioasă de presiuni directe, subversiuni interne şi baleturi diplomatice.

Ideea nu îi displăcu; începu să-i studieze pe oamenii din jurul său, făcând ochii mici.

În problema Coreei de Nord, facţiunile interne din Politbiuro erau tot atât de importante cât erau înseşi faptele. Privind chestiunea în această lumină, realismul politic impunea să se hotărască în favoarea ministrului apărării. În ciuda tuturor eforturilor sale, poziţia secretarului rămânea oarecum indecisă: depindea de o coaliţie de voturi permanent schimbătoare. Forţele armate erau o parte crucială a acestei coaliţii. Până în acel moment susţinuseră mereu reformele sale, gândind că in viitor vor ajunge la o forţă militară mai importantă. Dacă acum le-ar fi opus voinţa lui, pentru cât timp timp ar fi continuat să-l mai sprijine ?

Nu pentru mult, îşi spuse. Secretarul hotărî în sinea lui. Punând împreună voturile lor, el şi ministrul apărării puteau obţine aprobarea Politbiuroului, în ciuda tuturor obiecţiilor ministrului afacerilor externe.

Uniunea Sovietică ar fi continuat să-i ajute pe „prietenii fraterni socialişti” din Coreea de Nord.

Dar ceva continua să-l îngrijoreze. Un alt factor care cerea a fi evaluat Ah, da. China.

Îşi propuse să ceară la KGB şi GRU să accelereze recoltarea de informaţii în Manciuria. Poate era cazul să încerce un alt efort diplomatic pentru a reduce tensiunea între ei şi Beijing. Era puţin probabil ca aceşti chinezi să reuşească schimbarea situaţiei nord-coreene, dar era mai bine să evite surprize neplăcute.

Secretarul se întoarse la ascultarea dezbaterilor. Chiar dacă de acum hotărâse viitoarea linie de conduită, trebuia să respecte formele.

26 decembrie

Beijing, Republica Populară Chineză

Profund absorbit de gândurile sale, primul ministru al Republicii Populare Chineze se plimba pe străzile bătute de vânt din Oraşul Interzis. Un grup de gărzi de corp îl urma, tremurând în frigul iernii.

Primul ministru ştia că însoţitorii săi urau acele lungi şi încete plimbări de la amiază prin pieţele şi palatele vechii rezidenţe imperiale. Dar el le găsea utile. Îi permiteau să reflecteze.

Natural, serveau şi în alt scop. Puteau demonstra relativa sa tinereţe şi buna sa condiţie fizică. Mulţi alţi membri din Politbiuro trecuseră de mult timp de tinereţe. Unii, printre care cei doi colegi principali ai săi — preşedintele şi secretarul partidului — trecuseră deja de optzeci de ani.

Aspectul său tineresc nu-i dădea un prea mare avantaj. În ciuda celor aproape cincizeci de ani de guvernare marxistă, poporul chinez nutrea încă tradiţionala veneraţie pentru cei bătrâni şi le acorda acestora automat virtutea înţelepciunii. De altfel, acel sentiment în privinţa bătrâneţii se insinuase şi în partid. Şi însuşi primul ministru trebuia să admită că împărtăşea fie şi măcar în parte vechiul respect pentru cei în vârstă, chiar dacă petrecuse atâţia ani în Uniunea Sovietică în calitate de inginer şi administrator.

Totuşi, proba zilnică de sănătate bună le amintea colegilor şi tinerilor membri ai guvernului să se aştepte ca mulţi ani de-aici încolo să-l aibă alături: pentru mult timp, după ce prima generaţie a revoluţiei va fi fost moartă şi îngropată. Şi asta era util. Îi asigura un avantaj în ferocele lupte intestine care adesea agitau partidul.

Chiar dacă acel avantaj nu ieşise la iveală în timpul şedinţei de dimineaţă asupra politicii coreene, gândi primul ministru, cotind după un colţ şi îndreptându-se spre scările ce duceau către una dintre cele mai frumoase curţi interne din Oraşul Interzis. În spatele său, una dintre gărzi alunecă pe o bucată de gheaţă ascunsă. Primul ministru nu se întoarse: nici la înjurătura pe care omul o scăpă, nici la scuzele sale.

Nu.

În dimineaţa aceea, reuniunea Consiliului Apărării — convocată pentru a hotărî poziţia de luat în privinţa loviturii nebuneşti a nord-coreenilor — fusese mai mult decât o întâlnire obişnuită de lupte libere... cu toţi participanţii ce se agitau cu atenţie unul pe lângă ceilalţi, în aşteptarea unei mişcări greşite a adversarului care ar fi putut conduce la victorie.

Dar nimeni nu o găsise. Iar reuniunea, prin urmare, ajunsese doar la un compromis puţin satisfăcător. Un compromis care nu-i plăcea nici măcar lui, chiar dacă fusese propus de însuşi primul ministru.

Era vorba însă de singura politică realistă pe care China o putea urma în acea fază a noului conflict coreean. Biroul Politic era împărţit prea exact între conservatori, moderaţi şi progresişti pentru a putea adopta o poziţie mai puţin echivocă.

Politica sugerată de el — cea care în fine învinsese — era cea mai bună dintre cele două alternative imediate disponibile pentru China. Şi era cea mai bună pentru că era adaptabilă uşor pentru orice schimbare a complexului joc politic şi militar care avea loc în Coreea.

De mai mulţi ani China pierdea întrecerea cu sovieticii pentru exercitarea propriei influenţe asupra Coreei de Nord. Pur şi simplu, nu avea armele şi înalta tehnologie atât de arzător dorite de Kim Il-Sung şi de fiul său. Dar primul ministru ştia că tentativa de asasinat eşuată, operă a predecesorului său, fusese picătura care umpluse paharul. Asta îi dăduse tânărului Kim puterea care îi trebuia pentru a face să graviteze hotărâtor Coreea de Nord în sfera de influenţă sovietică.

Pentru acest motiv, unii dintre membrii moderaţi şi dintre cei progresişti din Politbiuro ceruseră să se opună deschis agresiunii nord-coreene. Vorbeau cu dispreţ de învechitul stalinism al bătrânului Kim şi de „cultul personalităţii” impus de el. Dar primul ministru se grăbise să-i reducă la tăcere pe acei vorbitori. Conservatorii din partid erau încă în stare să se opună unei acţiuni care ar fi fost interpretată de ei ca o trădare a fraţilor comunişti de la Pyongyang. Mai ales acum, că ofensiva nord-coreeană părea să decurgă atât de bine. Şi China nu putea risca o altă luptă intestină pentru putere, într-un moment de gravă criză internaţională.

În acelaşi timp, naţiunea sa nu-şi putea permite să susţină deschis acţiunea Coreei de Nord. În primul rând, de la Pyongyang era puţin de câştigat: sovieticii se înrădăcinaseră acolo prea solid. Pe de altă parte, acordând deschis propriul ajutor Coreei de Nord în timp ce

aceasta ucidea în bătălie soldaţii americani, China ar fi pierdut aproape sigur legăturile comerciale cu SUA, obţinute cu mare greutate şi indispensabile pentru creşterea economică a ţării. Pierderea era prea grea, chiar şi pentru conservatorii din partid.

Dar nici alternativa unei neutralităţi deschise nu era acceptabilă. Ba chiar putea fi o alegere mai rea. O declaraţie de neinteres într-un război ce se derula în propria sferă de influenţă ar fi impietat asupra aspiraţiei Chinei de a ajunge o mare putere mondială.

Iată de ce Biroul Politic acceptase în fine propunerea lui de a nu adopta o poziţie netă. China ar fi trimis lui Kim Il-Sung armele şi proviziile cerute şi ar fi definit oficial războiul „o chestiune internă care trebuia rezolvată de poporul coreean”. Iar primul ministru îşi propunea o conversaţie liniştită cu ambasadorul american pentru a-l face să înţeleagă poziţia sa. Această diplomaţie în dosul uşilor închise putea evita posibilitatea ca America să reacţioneze în mod exagerat la sprijinul logistic furnizat de China invaziei lui Kim. Cel puţin, aşa îşi dorea el.

Chiar dacă era nesatisfacător, compromisul putea suferi orice schimbare, dacă s-ar fi schimbat situaţia pe câmpul de bătălie. Iar pentru mentalitatea primului ministru, obişnuită să privească lucrurile cu ochi de inginer, flexibilitatea era prin ea însăşi o virtute.

Privi ceasul. Trebuia să se întoarcă la birou pentru întâlnirea cu Comitetul pentru electrificarea rurală. Îndepărtă cu greu din minte gândul la război şi la politica internaţională, şi trecu la micile centrale hidroelectrice şi la cele pe cărbune.

China hotărâse. Urma să aştepte următoarele evenimente şi schimbări ale situaţiei pe munţii acoperiţi cu zăpadă şi pe orezăriile îngheţate din Coreea.

26 decembrie

CG al Diviziei a 3-a Marines, Okinawa

Generalul maior Andrew Pittman din corpul infanteriei marine îi arătă ofiţerului său operativ faxul de la Washington. Îşi încruntase sprâncenele stufoase şi albite de vârstă care îl individualizau printre ceilalţi camarazi. După o noapte în care nu atinsese patul, accentul său texan era mai puternic ca oricând.

— Ce crezi, Brad ? Cât trebuie să mai aşteptăm până ca totul să fie la bord şi gata de plecare către Po-hang ?

Înalt şi slab, colonelul Owen Bradley Strang citi comunicatul de înaltă prioritate ce venise de la şeful statelor majore; apoi îl restitui superiorului său. Gânditor, îşi trecu mâna peste chelie.

— Procedând contra tuturor regulilor şi scurtând procedurile, aşa cum am făcut de când am primit primul apel ?

Pittman încuviinţă.

Colonelul ridică din umeri.

— Cele două regimente de infanterie, Primul batalion amfibiu, batalionul cartierului general şi Al Treilea cercetaşi pot fi la bord în următoarele douăzeci şi patru de ore. Pentru artilerie, subzistenţă şi al Şaptelea comunicaţii ne trebuie mai mult. *Peleliu* trebuie să sosească de la Subic Bay; de îndată ce va fi la dană, vom avea mai mult spaţiu pentru materialul greu.

— Timpul prevăzut, Brad ?

Strang îşi coborî privirea asupra străzii din port, aglomerată de autocamioane. Către miezul nopţii, cerul se acoperise de nori, însoţiţi de un vânt puternic şi averse de ploaie. Chiar şi după ce soarele apăruse din nou, din cauza slabei vizibilităţi, căpitănia portului lăsase aprinse reflectoa-rele de la dane. La lumina lor orbitoare, douăzeci şi ceva de bărci amfibii ale marinei, colorate în gri, fuseseră înghiţite de valurile înalte.

Pe măsură ce autocamioanele încărcate cu oameni şi materiale ajungeau la intrarea principală a portului, ofiţeri din marină şi din trupele de infanterie marină care se îmbrăcaseră cu impermeabile sintetice şi uniforme de mascare, încredinţau încărcătura uneia dintre nave. Divizia urma să plece din Okinawa gata de bătălie: materiale şi rezerve indispensabile erau distribuite pe toate navele, astfel încât pierderea vreuneia dintre ele din cauza unui atac inamic să nu-i împiedice pe marines să ajungă pe câmpul de bătaie.

Strang răspunse comandantului său:

— Cu timpul care ne face atâtea glume proaste, va fi nevoie de cel puţin şaptezeci şi două de ore pentru a încărca tot.

Dar şi asta era un fel de mic miracol, care era posibil numai mulţumită unui antrenament constant şi unei planificări îngrijite studiate în anii precedenţi. Strang îi mulţumea Domnului pentru exerciţiile anuale care se ţineau în Coreea pentru întărirea spiritului de grupă.

Cei doi oameni tăcură; ferestrele erau lovite de o rafală de vânt plină de apă de ploaie.

Apoi Strang îşi drese glasul.

— Evident, încă am putea împărţi divizia în două părţi. Plecăm acum cu majoritatea oamenilor şi trimitem ulterior materialul greu.

Dar Pittman clătină din cap.

— Nu, Brad. Am vorbit cu amiralul. Marina a clasificat ca arie de risc înalt întreaga Strâmtoare a Coreei, şi nu există destule escorte pentru protecţia convoaielor. Bine. Şaptezeci şi două de ore.

Scrise în grabă un răspuns la mesajul şefului statelor majore şi i-l dădu lui Strang pentru codificare şi transmitere.

Colonelul era pe punctul de a ieşi, când Pittman îl strigă:

— Încă o chestie, Brad.

Strang se întoarse.

— Da, domnule general ?

— Fără probleme, da ? Ce nu se găseşte la bord în decurs de şaptezeci şi două de ore, rămâne pe plajă. Dar nu vreau să las nimic pe plajă, clar ?

— Am înţeles, domnule general.

Infanteria marină mergea la război şi Pittman dorea ca toate puştile, toate grenadele, tot materialul să plece odată cu ea.

Baza aeriană din Travis, Fairfield, California

Şi relieful scund şi ondulat al nordului Californiei era îmbăiat de o ploaie rece de iarnă: ploaie adusă de un front de perturbaţie care provenea din Pacific, care avansa către coastă, ca să meargă apoi spre Sierra s-o acopere cu zăpadă.

Ploaia umplea pistele cu bălţi întinse, şi la lumina reflectoarelor avea un aspect uleios.

O baltă de pe pista principală dispăru într-o clipă, transformată în milioane de picături infinitezimale de greutatea celor patru enorme motoare ale aparatului de transport C-5 al Comandamentului aerian militar. Cu un muget asurzitor, C-5 începu să accelereze până când motoarele ajunseră la puterea cerută; apoi prinse viteză, se ridică greu în aer şi cu un viraj amplu luă direcţia către vest.

Tunetul motoarelor se îndepărtă, pentru a fi înlocuit imediat de cel al altor C-5 şi C-141 care rulau pe piste pentru a intra în poziţie de decolare sau care aşteptau nemişcate ca oamenii din Divizia a Şaptea de infanterie uşoară şi echipamentul lor să urce la bord. Un flux neîntrerupt de autobuze şi de camioane venind de la Fort Worth — baza americană a Diviziei a Şaptea — ieşea de pe autostrada 80, trecea de intrarea bazei şi se unea cu

şirurile lungi de soldaţi în ţinută de luptă ce îşi aşteptau rândul pentru a urca într-un transportor de trupe.

Podul aerian către Coreea se pusese în mişcare de îndată ce reuşiseră să strangă o parte a efectivelor diviziei şi echipajelor din comanda aeriană, care în acel moment erau în permisie pentru Crăciun. Mulţi oameni erau încă pe drum, surprinşi de criză pe la casele lor, în toate părţile Statelor Unite. Când ajungeau la bază, erau deja obosiţi şi păreau pierduţi, din cauza schimbării fusului orar, îngrijoraţi pentru plecare, epuizaţi de şirul neîntrerupt de urcărişi coborâri din avioane. Şi mai aveau încă nouăzeci şi două de ore.

25

Tabloul general

25 decembrie
CG pe teren, Armata a 8-a, la nord de Seul

McLaren intră în cort fară să se anunţe. Câţiva oameni de lângă intrare îl văzură şi luară poziţia drepţi, dar le facu semn să continue. Toţi erau prea obosiţi şi ocupaţi pentru a pierde timp cu regulamentul.

Si McLaren era obosit, dar nu ca mai înainte. De când puseseră în funcţiune Cartierul său General pe teren, dormise patru ore în rulota de comandă. Cu mult timp în urmă învăţase vechea regulă a soldatului: să doarmă oriunde era posibil, în orice moment. Îl învăţaseră chestia asta pe când era comandant de companie şi de batalion în Vietnam.

Privi feţele obosite ale oamenilor din statul său major. Era clar că ar fi trebuit să le impună şi lor acelaşi tip de disciplină a somnului. Nu dorea colaboratori atât de obosiţi încât să nu reuşească să raţioneze corect în rezolvarea problemelor logistice ale armatei şi în scrierea ordinelor operative.

McLaren îl zări pe Hansen, în colţul din spate, şi îl privi cu mimică interogativă. Adjunctul său de teren traversă marele cort cu podea din lemn folosit ca centru operativ al cartierului general. Hansen urcă pe o mică platformă, plantată în faţa unor hărţi mari atârnând pe verticală.

— Domnilor, domnul general doreşte să începem şedinţa de instruire din această după amiază.

Auzindu-l pe Hansen, ofiţerii deveniră atenţi şi îşi eăutară scaune.

McLaren se aşeză în primul rând.

În mod obişnuit, şedinţele de instruire erau reuniuni cât se poate de normale: cei care se prezentau să vorbească îmbrăcau uniformele cele mai frumoase şi urmăreau un ceremonial mult mai vechi decât el. Tuturor le era teamă să nu comită vreo greşeală în faţa marelui şef şi încercau să se descurce în cel mai bun mod. Încăperea era întotdeauna tăcută ca o biserică, nu se auzea decât vocea oratorului şi zumzetul proiectorului care prezenta diapozitive alese cu mare grijă.

Acel gen de protocol fusese aruncat pe fereastră când începuseră să cadă bombele adevărate. Acum exista numai lume care alerga înainte şi înapoi cu mesaje în mână şi cu alte hârtii. Toţi erau în uniformă de lucru de iarnă şi aveau pe deasupra costumul de mascare în formă de sac care se purta în luptă. Toţi aveau o armă la şold. Şi acum posibilitatea de a şedea era şi acea de a mânca.

În faţa lui McLaren apăru o farfurie de carton. Sandviş cu carne în cutie, cartofi prăjiţi, castraveţi muraţi. Stomacul generalului facu un zgomot, ca pentru a-i aminti că nu mai mâncase nimic de seara precedentă. Luă sandvişul şi îl mestecă precum lupul, în viteză. La prima înghiţitură, parte din oboseală dispăru ca prin farmec.

Fără a înceta să mestece, îl privi pe ofiţerul masiv şi de statură joasă care aştepta să facă primul raport: colonelul Logan, secundul său la comandă.

Expresia lui Logan nu promitea nimic bun. Era îngrijorat şi avea ochii mici. „Bine” îşi spuse McLaren „să vedem care este problema de astăzi”.

— Bună ziua, domnule general. Voi începe cu un scurt raport asupra avansării nord-coreenilor şi asupra ordinii lor de bătălie.

Logan privi notiţele, inspiră adânc şi continuă:

— În fine, voi încerca să prevăd cursul probabil al acţiunilor inamicului în următoarele zile.

„În alte cuvinte” îşi zise McLaren „vei încerca să prevezi mişcările blestemaţilor. Succes, Charlie.”

Logan se apropie de harta care era fixată pe cort. Arăta toată ZD şi partea superioară din Coreea de Sud. McLaren se trase mai în faţă, dornic să cunoască tabloul întreg. Fusese pe dinafară timp de patru ore.

— Forţele nord-coreene atacă de-a lungul întregii ZD. Au avut un succes teribil în partea de vest şi acolo au câştigat cel mai mult teren.

Logan se folosi de o baghetă pentru a indica zonele pe harta geografică: o suprafaţă care mergea de la Tongjang, la vest, până la Chorwon la est.

— Aici terenul este plat şi este zona cel mai uşor de atacat, mai ales acum că orezăriile sunt acoperite de gheaţă. Atacurile lor de-a lungul părţii orientale a ZD nu au primit acelaşi tip de sprijin de la artilerie şi de la forţele speciale. Credem că aceste atacuri caută numai să ţină ocupate forţele noastre din partea de est.

McLaren încuviinţă. Era previzibil. Geografia Coreei de Sud limita categoric tipurile de atacuri dinspre nord. Lanţurile de munţi, ascuţite ca un cuţit, ce acopereau partea orientală a peninsulei coreene erau o barieră naturală care descuraja orice agresor.

Logan continuă cu expunerea sa a datelor disponibile.

— În partea de vest suntem obligaţi să înfruntăm două atacuri. Primul a fost declanşat pe autostrada 1 de Corpul al doilea al armatei nord-coreene, şi acum se mută de-a lungul autostrăzii 3 în coridorul Uijongbu. Celălalt este purtat de Corpul 5 de armată inamic. Amândouă corpurile de armată au fost puternic întărite. În atacuri am identificat elemente din cel puţin două divizii blindate, patru mecanizate şi opt de infanterie.

În cort, mulţi rămaseră cu gurile căscate de surpriză. În documentele Armatei a opta se prevedea pentru acele

forţe inamice un număr de efective inferior jumătăţii din cele ce participau la atacuri. Nord-coreenii reuşiseră cumva să dubleze numărul soldaţilor lor de-a lungul sectoarelor determinate ale ZD fară să facă să transpire ceva către serviciile de informaţii american şi sud-coreean.

— În înaintarea sa, Corpul 5 de armată inamic a capturat deja Yonch'on. În vest au ajuns deja la periferia oraşului Munsan.

Logan îi privi trist pe ceilalţi ofiţeri.

— În alte cuvinte, nord-coreenii au depăşit deja râul Imjin.

McLaren se încruntă. Asta era o ştire proastă. Imjin fusese considerat întotdeauna ca principala linie de rezistenţă pentru o eventuală retragere a forţelor aliate desfăşurate de-a lungul ZD. În studiile statelor majore fusese gândit că nord-coreenii ar fi avut nevoie de cel puţin două zile pentru a avansa atâta spre sud. În schimb, reuşiseră s-o facă în mai puţin de şaisprezece ore.

Iar Munsan era la un sfert de distanţă între ZD şi Seul. Seul era centrul întregului. Avea o populaţie de unsprezece milioane de locuitori într-o ţară de patruzeci de milioane. Blestemate condiţii geografice, care puseseră centrul politic, cultural şi economic al ţării la mai puţin de patruzeci de kilometri distanţă de frontiera inamică.

Logan termină descrierea poziţiei şi forţei armatelor atacante. Avansau repede, folosind tactica sovietică a „ruloului compresor”: atacau peste tot până găseau un punct slab, apoi se concentrau asupra acelui punct.

McLaren acorda vicecomandantului său doar jumătate de atenţie. Cu cealaltă jumătate examina căile care îi rămâneau. Nord-coreenii demonstrau că învăţaseră bine lecţia de la sovietici, ştiau să folosească viteza şi puterea de foc. Dar aveau şi puncte slabe, iar el şi oamenii săi erau gata să le fructifice. Tactica sovietică era puţin flexibilă. Dacă americanii ar fi găsit modalitatea de a lua

iniţiativa, de a împiedica dezvoltarea regulată a planului nord-coreean, comandanţii inamici s-ar fi trezit în dificultate.

Acum Logan căuta să analizeze noile armamente nord-coreene. Unul din asistenţii săi aduse un ecran de proiecţie şi altul aduse un proiector. Prima imagine era neclară, în alb şi negru, şi se recunoştea doar o serie de linii. Un avion.

— Aceasta provine dintr-un videoregistrator dintr-un avion de vânătoare al nostru care a luptat în noaptea trecută. Este un MiG-29 Fulcrum, un avion sovietic ce a intrat doar de câteva zile în dotarea inamicului. Este un avion foarte avansat, comparabil cu F-16 al nostru. Dar nu este tot. Sovieticii au furnizat şi alte arme nord-coreenilor.

Proiectă un nou diapozitiv. În culori, se vedeau câteva tancuri pe fundalul unui tipic peisaj de iarnă coreean.

— Acestea sunt tancuri T-72, ce aparţin generaţiei succesive celor din T-62 care ar fi trebuit să fie modelele lor cele mai recente. Au un tun de calibru mai mare, un blindaj mai robust şi sunt mult mai rapide ca T-62. Prezenţa lor a fost o surpriză totală pentru noi. Domnule general, trebuie să admit cu jenă că habar n-aveam de prezenţa acestor arme în arsenalul inamicului. Serviciul de informaţii militare sud-coreean ne comunicase despre aceste tancuri, dar nu credeam în această informaţie pentru că nu aveam o confirmare din sursele noastre. Acum reexaminăm datele vechi, dar nu ştim ce alte surprize vom mai avea.

„Oricum — urmă el — nu pot avea prea multe, şi ne aşteptăm să le vedem folosite numai pentru atacurile importante: apariţia lor ne poate indica deci intenţia inamicului." McLaren văzu că mulţi ofiţeri îşi notau aceste cuvinte ale lui Logan.

Lumina se aprinse din nou.

— Bine, Charlie; acum scoate la iveală sfera de cristal — zise generalul, încercând să dea un ton ironic cuvintelor

sale. Îl enervaseră întotdeauna ofiţerii cu grad înalt care îi infectau pe subalterni cu pesimismul lor. Nu dorea să comită aceeaşi eroare.

— Domnule general, nu există nici o îndoială că nord-coreenii vor să ajungă până la capăt cu ofensiva lor. Au încredinţat acestei operaţiuni un procent major din resursele lor militare: toate forţele lor speciale şi bună parte din armată, aviaţie şi din marină. Sateliţii ne arată că în taberele din linia a doua din Pyongyang, Wonsan şi Hamhung sunt în curs masive transferări, în direcţia sud. În mod evident, caută obţinerea unei victorii decisive înainte de sosirea întăririlor noastre din Statele Unite şi înainte ca mobilizarea rezervelor coreene să fie completă. Acum, ţinta nord-coreenilor este Seul, şi au două posibilităţi: sau să se îndrepte spre oraş, sau să folosească cele două coloane de asalt pentru a-l înconjura.

McLaren era de acord cu el. Nu era decât o intuiţie militară, dar probabil era justă. Nord-coreenii nu ar fi încercat nimic slab. Aveau de partea lor superioritatea numerică şi puterea atacului.

Generalul de brigadă Shin, asistentul ofiţerului al treilea la comanda forţelor combinate, luă locul lui Logan pe platformă. Şeful său, generalul de brigadă Barret Smith, nu se întorsese încă din concediul petrecut în Japonia. Engleza lui Shin, cultă şi perfectă, prezentă un tablou puţin optimist al situaţiei trupelor americane şi sud-coreene.

În unităţile de primă linie, pierderile fuseseră foarte grele: în anumite batalioane, mai mult de treizeci la sută. Iar sabotorii nord-coreeni produseseră multe daune unităţilor din spate. Forţele care încercau să oprească inamicul pe autostrăzile 1 şi 3 aveau urgent nevoie de oameni şi de materiale.

De exemplu, brigada sud-coreeană care apăra Munsan, un important nod stradal, era atacată de cel

puţin două divizii inamice cu un puternic sprijin din partea aviaţiei şi a artileriei. După aproape o zi de luptă continuă, cele trei batalioane de infanterie fuseseră reduse la jumătate din efective. Comandantul brigăzii şi mulţi dintre ofiţerii superiori erau morţi. Rachetele antitanc şi muniţiile începeau să lipsească. Fără o asistenţă imediată, Munsan va cădea în şase ore.

— Din păcate, domnilor — spuse Shin cu o expresie impasibilă — nu avem întăriri de trimis. Cel puţin, nu la timp. Forţele disponibile sunt deja implicate.

De-a lungul liniei frontului se întâlneau situaţii analoge. Până la acel moment nu se făcuse referire la pătrunderi semnificative ale nord-coreenilor, dar în puţin timp tancurile lor vor reuşi să-şi deschidă culoare prin reţeaua din ce în ce mai slabă a apărării aliate.

Întăririle americane soseau, dar înainte să ajungă în Coreea o cantitate semnificativă vor mai trece câteva zile. Acelaşi lucru era valabil şi pentru rezervele sud-coreene, cu toate că erau deja mobilizate.

McLaren se aşeză mai comod pe scaun şi dădu din faţa lui farfuria de carton, goală. Întrebă:

— Dar aviaţia ? Că doar ne trebuie şi avioane şi piloţi, nu numai soldaţi de infanterie.

— În curând vor sosi aparatele F-15 de la baza japoneză din Kadena. Washingtonul ne-a comunicat că alte escadrile provenind din baze americane vor decola în cursul zilei de azi. Vor putea intra în luptă în decurs de douăzeci şi patru de ore. Marina americană anunţă că două portavioane, *Constellation* şi *Nimitz*, au plecat deja. *Nimitz* este cel mai aproape, dar avioanele sale nu vor fi aici înainte de două zile.

McLaren se sprijini cu spinarea de spătar şi se gândi. Nu era un tablou prea vesel, dar nu era nici dezastrul de la Fort Apache.

— Bine, înţeleg că sosesc multe întăriri, dar pentru următoarele zile trebuie să ne descurcăm singuri. Trebuie

să încetinim avansarea nord-coreenilor cu tot ce avem la îndemână.

Se ridică şi se apropie de hartă.

— Generale Shin, consideră deja că Munsan a căzut în mâinile inamicului. Începe să pregăteşti următoarea linie de apărare aici.

Arătă cu degetul pe orăşelul Pyokche, cincisprezece kilometri la nord de Seul.

— Întăreşte-o cu tot ce găseşti. Acel nod rutier este cheia problemei, domnilor. Dacă coloana de atac a inamicului depăşeşte Pyokche de-a lungul Marii căi de aprovizionare, nord-coreenii vor încerca să ia în stăpânire Seulul. Dacă întorc spre sud-est, către Wondang, vor încerca să înconjoare oraşul, iar noi vom lua măsurile în consecinţă. Asta e. Am ordonat deja evacuarea tuturor americanilor non-combatanţi şi a civililor care nu au misiuni militare. Este momentul să facem pasul următor. Comunicaţi tuturor instalaţiilor americane din Seul să se pregătească pentru evacuare. Cartierul general şi comandamentele vor fi transferate la Taegu, iar restul în Japonia.

Privi către ofiţerul de legătură cu aeronautica.

— Jim, băieţii tăi s-au comportat cum nu se poate mai bine, dar acum ne trebuie tot ceea ce mai au.

— Da, domnule general, zise colonelul. În acest moment avem treizeci de avioane care fac podul între Japonia şi Kimpo. În circa opt ore numărul se va dubla şi se va mări de patru ori în şaisprezece ore. Aşteptăm şi aparatele C- 130 ale rezervei.

— Bine, dar încercaţi să acceleraţi şi asta. La viteza actuală de avansare nord-coreeană, nu pot garanta siguranţa aeroportului pentru mai mult de două sau trei zile, şi există multe persoane care trebuie transferate.

Auzi cum se apropiau nişte elicoptere şi îl văzu pe Hansen care îi făcea semne, din fundul cortului. „Oaspeţii”

săi sosiseră. Era momentul să închidă discuţia cu ceva cuvinte de încurajare.

— Domnilor, asta e tot, pentru moment. Dar ţineţi minte o chestie. Ne-au prins pe picior greşit, dar suntem încă în măsură să-i oprim pe blestemaţii ăia. Fiecare oră în care ţinem avansarea lor în loc ne va ajuta să câştigăm timp preţios în aşteptarea întăririlor. Şi când acestea vor fi sosit, o să-i gonim pe banditţii ăia dincolo de frontieră, cu coada între picioare.

McLaren privi împrejur. Toţi luau notiţe, studiau harta sau se uitau la el. Păreau un pic mai siguri pe ei, iar în acel moment nu li se putea cere mai mult.

— Are cineva ceva de spus ? ... Nimeni nu răspunse.

— Atunci, asta e tot.

Ofiţerii se întoarseră la treburile lor. McLaren se apropie de Hansen.

— Generalul Park şi statul său major au sosit, domnule general.

— Foarte bine. Doug, ia-i pe lingăii ăia şi adu-i aici, ca să le prezint situaţia generală. În acest fel vor crede că vor face un lucru util.

Hansen zâmbi şi întrebă:

— Şi generalul ?

— În rulota mea. Eu şi Park avem să ne spunem câte ceva în particular.

Hansen zâmbi, îl salută şi ieşi din cort. McLaren îl urmă şi se îndreptă către rulotă. N-o să fie un lucru prea uşor.

Şeful statelor majore sud-coreene se prezentă câteva minute mai târziu. Park era îmbrăcat cu o uniformă de luptă impecabilă, cu hanorac, portul pistolului de 45 şi cască, pe care şi-o scoase de îndată ce intră în mica rulotă.

McLaren îl primi cu o strangere puternică de mână şi îl aşeză pe un scaun din pânză, de regizor de cinema. Se aşeză şi el într-unul la fel şi îşi impuse să rămână calm în timp ce Park îi transmitea mulţumirile guvernului său

pentru ajutoarele în curs de sosire din Statele Unite şi confirma aprobarea structurii de comandă combinată.

Erau cuvintele pe care le aştepta McLaren; se folosi de ele pentru a vorbi despre un subiect crucial: eliberarea ofiţerilor sud-coreeni deţinuţi pentru participarea la tentativa de puci a generalului Chang. Dorea să se întoarcă la comanda unităţilor lor.

Auzind cererea, Park deveni palid.

— Ceea ce îmi cereţi este imposibil ! Acei oameni sunt trădători, conspiratori.

McLaren nu ridică vocea, dar scandă cuvintele pentru a-l face pe Park să-i înţeleagă propria hotărâre.

— Nu vă cer nimic, generale. Situaţia este critică. Pentru a o depăşi, este necesar efortul fiecărui om din această ţară, fie el coreean sau american. Dar fară ofiţerii pe care i-aţi trimis în lagărele de detenţie, multe din unităţile mele coreene muncesc sub posibilităţile reale. Nu doresc alte episoade ca acela de la Kangso.

Ştirea ajunsese puţin înainte de şedinţa lui cu ofiţerii. Un batalion sud-coreean de infanterie comandat de un maior a cărui experienţă militară se limita la o indiscutabilă fidelitate faţă de guvern căzuse într-o ambuscadă în timp ce încerca să ajungă pe front. Maiorul fusese cuprins de panică şi fugise, lăsându-şi soldaţii să iasă singuri din capcană, fară coordonare şi fără contacte cu comanda. Trei sute dintre ei fuseseră ucişi de o unitate de sabotori nord-coreeni care probabil nu era compusă din mai mult de o sută de oameni. Din zona ambuscadei nu fuseseră recuperate decât 23 de nord-coreeni ucişi.

— Nu putem accepta acest raport, generale Park. Ce dracu', nu putem lăsa ca vreun politician mărunt să se joace de-a soldaţii în cursul unei lupte adevărate. Nu vorbesc despre ofiţerii care au luat parte cu adevărat la complotul lui Chang. Îi dau dracu'. Dar ştim amândoi că Comandamentul siguranţei a făcut un năvod un pic cam prea larg, după tentativa de puci. Dumneata cunoşti

personal pe mulţi dintre ofiţerii încarceraţi. O reexaminare atentă a probelor care au dus la arestarea lor ar arăta că au fost întotdeauna fideli guvernului.

Park se încruntă. Ştia şi el că McLaren avea dreptate. Luptase în Vietnam, şi cunoştea importanţa ofiţerilor cu experienţă de luptă. Ramase tăcut un timp, gândindu-se ce răspuns să dea. McLaren aşteptă, sigur că-l prinsese la înghesuială.

Trecu un minut, într-o linişte plină e tensiune, şi în fine Park zise:

— Foarte bine, generale McLaren. Voi vorbi cu preşedintele pentru a-i comunicaaceste propuneri. Cred că voi reuşi să-l determin să-i elibereze... Dar trebuie să vă avertizez, generale, că guvernul meu vă va considera responsabil de acţiunile lor, dacă vor trăda din nou.

McLaren acceptă, calm.

— Nici nu mă aştept la altceva.

Se ridică pe neaşteptate.

— Acum că am rezolvat problema asta, să vă fac un tablou al situaţiei.

Şi se îndreptă către centrul operativ.

Centrul logistic, Baza din Yongsan, Seul

Anne Larson era în centrul haosului. Uneori, Divizia programe şi sisteme putea s-o ia razna, în special dacă computerul se strica, dar acum se depăşea orice limită.

Pentru început, telefoanele. Printre ţintele lor, nord-coreenii induseseră şi centrele de comunicaţii şi centralele automate, şi acum serviciul telefonic era o chestie ne neînchipuit. Funcţionarii biroului său pierdeau şi cinci minute pentru a se pune în contact cu careva în oraş. Iar multe numere telefonice ale unităţilor de luptă şi ale celor logistice erau inutilizabile deoarece soldaţii erau pe teren şi nu exista posibilitatea de a-i contacta.

Pe de altă parte, în ciuda greutăţilor din comunicaţii, se părea că fiecare însărcinat cu serviciile logistice din Coreea de Sud dorea o listă completă cu ceea ce ea avea în arhivă. Se încruntă. Dacă ar fî fost în stare să-şi facă treaba, nu i s-ar fi adresat ei. Ba chiar un tâmpit le ceruse lista întreagă a tuturor rezervelor de materiale prezente în Coreea ! Ea îi trântise receptorul în nas. Anne apăsă un buton al terminalului, trimiţând la imprimanta deja supraîncărcată ordinea de bătaie pentru Regimentul întâi din Divizia a 72-a Blindate lista ţevilor de schimb pentru tunurile maşinilor lor. Se ridică de pe scaun şi se întinse; o durea spatele.

Fusese o noapte lungă şi o zi şi mai lungă. La Kunsan, Tony nu reuşise să-şi ia liber; astfel, ea se dusese singură la petrecerea de Crăciun organizată în bază. O oră petrecută în mijlocul ofiţeraşilor de stat major, strălucitori şi doritori de cuceriri, îi păruse o eternitate. Stătuse acolo timpul minim necesar pentru a se sustrage criticilor şi apoi plecase, supărată pe Tony că nu venise şi pe ea pentru că se simţea singură. Mai înainte cu trei luni, singurătatea i-ar fi plăcut.

Avusese nevoie de mult timp ca să adoarmă. Era nervoasă că nu putuse petrece seara cu Tony. Îi simţea lipsa. Nici măcar nu reuşise să-i dea cadoul de Crăciun. Când în sfârşit adormise, ultimul său gând fusese către el.

Sirenele de alarmă o treziseră o oră mai târziu.

La început crezuse că sunetele ascuţite care creşteau şi scădeau în intensitate asupra Seulului aveau ceva legătură cu Crăciunul; poate era o tradiţie coreeană pe care ea nu o cunoştea.

Dar sirenele continuaseră să urle neîntrerupt, pentru a fi apoi acoperite de o lungă, teribilă explozie ce îi doborâse cărţile de pe rafturi şi care îi luminase scurt camera cu o lumină ciudată, gălbuie. Apoi Anne auzise zburând reactoarele, la mică înălţime, deasupra ei. Tony îi

spusese că avioanele nu aveau permisiunea de a survola capitala.

Era încă în pat, semiadormită, când deodată se auzi, pe lângă mugetul avioanelor, un clănţănit sec. Tunurile antiaerienei trimiteau proiectile care explodau în aer într-un ritm infernal. Şi asta o trezise definitiv. Sărise din pat şi începuse să se îmbrace. Era complet îmbrăcată când înţelesese. Erau în război.

Dar acum, numai gândindu-se la cuvântul „război”, Anne simţi un nod în stomac. Se văzu lovită e bombe. Apoi pe Tony în carlinga plină de fum... Las-o baltă ! Nu folosea la nimic. Anne se aşeză în faţa tastaturii şi dădu o comandă.

Cel puţin, ea nu alergase afară ca ceilalţi, cuprinsă de panică. Luase telefonul şi încercase să contacteze biroul de informaţii al bazei. Fără nici un succes. De câte ori forma numărul, linia devenea mută sau emitea semnalul de ocupat.

După aproape o oră petrecută în încercări de a forma numărul, Ann renunţase şi se retrăsese în minuscula bucătărie a apartamentului. Staţia radio a forţelor armate americane era mută, iar ea nu înţelegea transmisiile în coreeană pe care le auzea pe posturile guvernului. Neavând informaţii sigure, o parte a ei voia să rămână în apartament. Dar o altă parte îi spunea că la Centrul logistic era nevoie de ea.

Încă se mai gândea ce-ar putea face, când sună telefonul., Ridică receptorul şi vru să vorbească, dar se opri când înţelese că era un apel făcut de un computer şi că ceea ce asculta ea era un mesaj înregistrat.

„Aici este Centrul informaţii al Armatei a opta cu un mesaj urgent pentru tot personalul civil care funcţionează la baza din Yongsan. La orele zero doi dublu zero de astăzi, forţe nord-coreene au deschis ostilităţile împotriva trupelor americane şi sud-coreene staţionate în Zona Demilitari-zată.” înseamnă că este oficial, gândi ea.

Înregistrarea continuase: „În consecinţă, comandantul bazei a decretat starea de alarmă generală şi a ordonat ca toţi funcţionarii bazei să se prezinte la locurile lor de muncă.

„Totuşi, funcţionarii civili sunt avertizaţi să nu se folosească nici de automobilele proprii, nici de mijloacele publice. Autobuze speciale au plecat deja ca să vă preia de la rezidenţele voastre. Aşteptaţi sosirea autobuzului. Toţi funcţionarii cu persoane dependente trebuie să ia cu ei aceste persoane. Asiguraţi-vă să aveţi cu voi următoarele: legitimaţia militară de recunoaştere, paşaportul, informaţii şi amănunte despre eventualele tratamente medicale obligatorii şi un minim de bagaje cu haine de schimb şi obiecte personale de valoare cu volum mic. La urcarea în autobuz, fiecărei persoane îi va fi permis să ia cu sine o, repet, o singură valiză.” Anne rămase nemişcată, în timp cemesajul o luase de la capăt.

După ce puse receptorul în furcă, se gândi dacă era mai mulţumită acum, că ştia ce se întâmplă, sau că trebuia să fie mai înspăimântată. Renunţase să-şi răspundă la această întrebare şi începuse să-şi facă bagajul, gândindu-se că ulterior avea tot timpul să analizeze ceea ce simţea atunci.

Beep. Anne se trezi din gânduri şi privi ecranul monitorului. Greşise comanda. Rescrise instrucţiunile de la început.

Înainte de a se lumina, un autobuz verde de-al armatei o luase de acasă. Era însoţit de un camion cu un plug pentru zăpadă şi de o camionetă plină cu oameni din poliţia militară care aveau în mâini puşti M16. Pentru a ajunge la Yongsan le trebuise o oră, şerpuind pe străzile Seulului. Mereu se opreau să culeagă alţi funcţionari şi familiile acestora.

Bulevardele oraşului aveau un aspect ciudat, fară vacarmul traficului de la orele de vârf. La principalele

intersecţii erau soldaţi sud-coreeni în ţinută de luptă. Pe toate străzile, obloanele magazinelor erau trase jos.

Sosind la intrarea principală din Yongsan, neliniştea sa crescuse. PM cu veste antiglonţ urcaseră în autobuz şi examinaseră cu mare atenţie documentele pasagerilor. Alţii rămăseseră de gardă lângă autobuz, cu armele îndreptate spre acesta. Alţii erau ocupaţi să aducă saci cu nisip şi să-i planteze de jur împrejurul bazei, pentru a pregăti cuiburi de mitraliere.

Baza dădea impresia că fusese lovită de o tornadă, cu zidurile înnegrite.

Nu fusese nevoie de mult timp ca să se răspândească zvonul atacului sabotorilor nord-coreeni printre personalul civil al bazei. Trecând din gură în gură, crescuse încet numărul atacatorilor şi al victimelor.

Ca şi cum aceste gânduri fuseseră premoniţii, careva strigă:

— Sabotori ! Este o grupă de sabotori comunişti în faţa porţii !

Oh, Doamne. Anne apăsă tasta SAVE pe tastatura computerului, sări de pe scaun şi alergă la fereastră, aşa cum facea majoritatea celorlalţi funcţionari. Ed Cumber, unul dintre programatori, arăta cu mâna tremurândă un camion parcate în faţa clădirii. Soldaţi coreeni în uniforme de luptă săreau pe sol şi luau poziţii de-a lungul străzii.

Anne era pe punctul de a se îndepărta de fereastră, dar se opri să privească mai atent. Împreună cu coreenii erau şi soldaţi americani: vorbeau între ei şi îşi aprindeau ţigări.

Clătină din cap şi îl privi cu dezgust pe Cumber.

Încurcat, programatorul se feri de privirea ei şi încercă să se apere.

— Păi credeam... i-am văzut sărind din camion şi...

— Ed, nu mai vreau să aud nici un cuvânt. Dacă alţii sunt cuprinşi de panică, nu e cazul s-o facem şi noi, zise Anne cu severitate.

Sună un telefon.

— Întoarceţi-vă la treabă !

Toţi se îndepărtară de fereastră. Anne se întoarse spre biroul său, dar se opri văzând-o pe secretară că îi face semn să se apropie. Gloria era la telefon, asculta cu atenţie şi lua notiţe.

— Da, am înţeles. Sigur. Voi transmite.

Anne se apropie.

— Este oficial, Anne. Trebuie să ne pregătim pentru o eventuală evacuare. Vor începe evacuarea în Japonia a tuturor funcţionarilor civili în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Anne rămase nemişcată câteva secunde. Japonia. Urma să părăsească haosul acela.

Apoi în minte îi veni o întrebare: „Dar Tony ?”.

26

Evadarea

25 decembrie
Avanpostul Malibu West

Lui Kevin Little nu-i mai fusese aşa frig niciodată. La început aerul îngheţat al iernii coreene fusese doar un mic deranj, cât rămăsese să facă pe mortul. Dar acum simţea o durere netă, acută, care din gaura făcută de baionetă i se extindea în tot corpul. La fiecare respiraţie, aerul îngheţat îi pătrundea spre spinare şi îi sustrăgea din puţina căldură pe care o mai avea.

Kevin auzise mereu că la moartea prin îngheţare nu simţi durere, dar acum descoperea că nu era deloc adevărat.

Trebuia să se ridice şi să se mişte. Mişcarea însemna căldură, iar căldura însemna viaţă. Dar mişcarea putea însemna şi moartea, dacă nord-coreenii lăsaeră vreo santinelă pe colină.

Kevin rămase imobil, ciulind urechile. Îi auzise pe nord-coreeni când îşi luaseră răniţii şi porniseră spre sud, departe de tranşeele şi bunkerele distruse de pe Malibu West. Dar nu putea răspunde la întrebarea crucială: plecaseră toţi ?

Kevin nu avea nici măcar noţiunea timpului petrecut de când începuse să facă pe mortul, sub trupul sergentului său. Timpul îşi pierduse mare parte din semnificaţia lui. Cât timp trecuse de când plutonul lui

fusese masacrat ? O oră ? Două ? Trei ? Nu putea să-şi privească ceasul fară să mişte braţul.

Începu să tremure. Strânse din dinţi. Trebuia să se ridice. Imediat. Înainte ca frigul să-i reducă forţele aşa fel încât să creadă că îi este cald. Înainte să adoarmă în încleştarea aceea rece.

Reuşi cu mare greutate să iasă de sub trupul lui Pierce, târându-se în patru labe şi apoi aşezându-se pe pământ cu spatele sprijinit de peretele tranşeei.

Clănţănea din dinţi. Se uită la resturile plutonului său. Pe toată lungimea tranşeei se vedeau grămezi de corpuri care zăceau, contorsionate, acolo unde le găsiseră proiectilele care îi omorâseră. Feţe albe, golite de sânge, ce priveau cerul fară să-l vadă.

Kevin închise ochii şi îşi şterse lacrimile ce-i îngheţau pe faţă, ca şi cum ar fi putut şterge imaginile pe care le avea în faţa sa. Îşi trădase oamenii. Îi condusese la moarte. Iar acum îl încerca o ruşine teribilă că el reuşise să supravieţuiască.

Totul se întâmplase aşa de repede... Trecuseră doar câteva secunde de la moartea lui Pierce şi căderea poziţiei Malibu West. Dar în acele puţine, haotice momente Kevin fusese invadat de un val de frică ce-l paralizase, îi furase orice capacitate de a gândi. Să se prefacă mort fusese o reacţie instinctivă, o ultimă încercare de supravieţuire.

Kevin strânse pumnii şi gemu. Acum era din nou în stare să gândească, dar ar fi preferat să nu fie. Continua să depene amintirile ultimelor momente. Pierce care cădea cu încetinitorul, acoperit de sânge, mort. Grenadele care explodau. Oamenii care urlau şi care mureau. Oameni încredinţaţi în responsabilitatea lui.

Era disperat. Se lăsase cuprins de panică şi supra-vieţuise, în timp ce oamenii lui erau morţi. Acum, singurul lucru pe care-l putea face era să se salveze pe sine. Dar

poate nici atât. Îşi muşcă buzele şi se ridică încet în picioare.

Ascultând cu atenţie, auzi bubuitul surd al artileriei nord-coreene, de cealaltă parte a ZD. Dar nu mai era un foc de baraj continuu, asurzitor. Acum, tunutile tăceau un timp îndelungat, în timp ce-şi căutau noile ţinte pentru a le distruge. Apoi reîncepeau să bubuie, trimiţând spre sud dârele de proiectile cu exploziv de înaltă putere.

Deodată, Kevin se opri. Auzise un zgomot de paşi, din tranşeea de comunicare de la stânga sa. Nord-coreenii lăsaseră santinele. Căută cumâna stângă pistolul de 9 mm pe care-l purta la centură. Nu-l găsi. Privi împrejur, înfrigurat. Îl zări în noroi, lângă trupul lui Pierce.

Auzi din nou paşi. Acum erau mai aproape. Nu avea timp să fugă. Ar fi trebuit să-l ucidă pe nord-coreean cu mâinile goale. Abia se abţinu să nu râdă. La cursul de elevi ofiţeri trecuse cu cea mai mică notă examenul de lupte fară armă. Ce posibilităţi avea ?

Se lipi mai mult de sacii cu nisip din tranşee, încercând să se facă nevăzut, dar cu convingerea că nu reuşea.

Zgomot de paşi pe gheaţa subţire de pe fundul tranşeei. Kevin văzu ieşind din tranşeea transversală un om care se îndrepta spre el. Acum !

Se aruncă înainte, cu un strigăt sufocat, sigur că nu va reuşi. Omul se întorcea deja, cu puşca ridicată. Apoi Kevin îi văzu faţa şi se opri.

Era Rhee; un Rhee acoperit de sânge şi cu hainele vraişte, dar era el. Ofiţerul lui de legătură sud-coreean.

În acelaşi moment realiză că şi coreeanul îl recunoscuse. Rhee lăsă puşca din mână.

— Eşti în viaţă ? — întrebă cu o voce gâtuită, şi Kevin zări o lungă tăietură în zig-zag pe tâmpla stângă. Salopeta albă de mascare era zdrenţuită şi mânjită de sânge închegat.

Kevin dădu din cap; în momentul acela se temea că nu va putea vorbi. Amândoi se priviră fară să-şi vorbească, răsuflând greu din cauza tensiunii de mai înainte.

— Ce s-a întâmplat ? — întrebă în fine americanul, arătând direcţia din care venise Rhee.

Coreeanul clătină din cap, cu o strâmbătură.

— Îmi pare rău, dar habar n-am. Eram în bunker. Un fulger, o explozie... Când mi-am revenit, totul era ca aici... toţi erau morţi. Dar tu, cum ai scăpat ?

Americanul râse amar.

— Eu ? Păi mie mi-a fost frică. Am făcut pe mortul în timp ce-mi omorau oamenii.

— Nu trebuie să-ţi faci vreo vină, locotenente. Am fost daţi peste cap de un atac fulger, de forţe categoric superioare. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

— Eu ar fi trebuit să fac ceva — zise Kevin. Doamne, ceva trebuia făcut.

— Nu, nu se putea face nimic — repetă Rhee. Erau mai mult de zece comunişti pentru fiecare dintre noi. Aveau superioritate absolută în artilerie. Noi terminaserăm muniţiile şi eram înconjuraţi. Rezultatul era clar. O victorie a noastră era imposibilă.

Kevin se întoarse în partea cealaltă. Era iritat de tentativele lui Rhee de a-i găsi o scuză.

— Mulţumesc pentru efort, dar eu am fost cuprins de panică. Sfârşitul poveştii. Patruzeci de oameni sunt morţi din cauza mea. Pentru că mie mi-a fost frică.

Sud-coreeanul se propti în faţa sa.

— Nu trebuie să te mai gândeşti la asta. A fost o reacţie normală. I s-ar fi întâmplat oricui. Putea să mi se întâmple şi mie. Revino-ţi, locotenent Little. Avem multe de făcut, dacă vrem să ieşim de aici. Am fost învinşi, dar mai putem lupta. Şi vom răzbuna însutit moartea oamenilor noştri.

Kevin închise ochii şi se sprijini de peretele tranşeei. Să-i răzbune pe oamenii lor ? Ar fi fost norocoşi să poată

supravieţui pentru câteva ore. În acel moment, el dorea doar să poată dormi. Ciudat, aerul parcă devenise mai cald.

Rhee îl luă de mâini şi îl scutură. Kevin deschise ochii şi văzu faţa coreeanului la doi centimetri de a lui.

— Încetează, locotenente ! Nu e momentul să-ţi plângi de milă. Eşti viu. Acum încearcă să rămâi aşa ! Va trebui să facem pe dracu'n patru să scăpăm de aici. Dacă vrei să faci pe nebunul, las-o pe altă dată, când vom fi în spatele liniilor noastre.

Kevin se înfurie; uită frigul şi tristeţea.

— Fii blestemat, Rhee, lasă-mă să plec !

Cu furie, înşfacă o puşcă M16 de pe fundul tranşeei. Nu sesiză că pe faţa lui Rhee apăruse un zâmbet.

Se întoarse către acesta.

— De acord, domnule Rhee — zise. Şi acum ce vrei să facem ca să ieşim din necazul ăsta ?

Rhee îl privi fară expresie.

— Pentru început ar trebui să părăsim colina. Comuniştii s-au îndepărtat, dar vor reveni, asta e sigur.

— De acord. Dar ziua nu putem parcurge drum mult. Ne-ar descoperi în câteva minute.

— Aşa e. Dar putem să ne ascundem într-o groapă sau în tufişuri. Departe de drum. Şi apoi ?

Coreeanul urcă pe treptele unui locaş de tragere ca să studieze terenul în jurul colinei stâncoase Malibu West.

Kevin îl imită.

Tancuri şi transportoare de trupe nord-coreene înaintau către sud pe câmpurile deschise de sub ei, cu zumzet de motoare şi scrâşnete de şenile. În spatele blindatelor veneau camioane acoperite cu prelate care săreau pe terenul accidentat.

Brusc, razele soarelui străluciră pe carlinga unui avion care venea către ei, mereu mai jos, şi care se îndrepta către vest, spre cea mai apropiată coloană nord-coreeană. Avionul acceleră brusc şi se alinie pentru lansarea

bombelor. Câteva tancuri dispărură într-o explozie portocalie.

Avionul se retrase la adăpostul colinelor şi dispăru, urmărit de dâre de trasoare şi de exploziile proiectilelor de mare calibru ale antiaerienei. Fumul dens al tancurilor în flăcări se înălţă în cer deasupra coloanei nord-coreene, dar celelate tancuri şi transportoare începuseră deja să îndepărteze vehiculele lovite... şi continuau să înainteze spre sud.

Kevin şi Rhee coborâră în fundul tranşeei. Americanul aruncă o privire întrebătoare. În ce parte s-o ia ?

Rhee arătă o direcţie: sud-est. Kevin fu de acord. În partea aceea, numărul nord-coreenilor părea categoric inferior.

Cei doi oameni luară armele şi ieşiră din tranşee, aplecaţi. Apoi coborâră încet de pe colină şi-o luară spre sud-est, în căutarea vreunui adăpost pentru ziua aceea.

Lăsară în spate Malibu West, acum abandonată de toată lumea.

26 decembrie. La sud-est de Malibu West, ZD

Kevin strânse puşca M16 şi încercă să pătrundă cu privirea prin întuneric, din fundul canalului acoperit cu zăpadă. Unde era Rhee ?

Sud-coreeanul plecase în recunoaştere în urmă cu zece minute, pentru a controla micul sat şi drumul secundar indicat pe hărţile lor, de dincolo de înălţimea în faţa căreia se opriseră. De ce întârzia atâta ?

Kevin era convins că el şi Rhee avuseseră noroc până la acel moment. Toată ziua precedentă se ascunseseră în spetele unor tufişuri uscate, la câteva sute de metri de o coloană de asalt nord-coreeană. La căderea nopţii ieşiseră din adăpost şi continuaseră către sud-est, ghidându-se

după busola lui Rhee şi după fulgerele artileriei nord-coreene care încă trăgea din spatele ZD.

În cursul nopţii, din nord ajunsese un front de nori care acoperiseră cerul şi făcuseră să se mai ridice temperatura; pe tot câmpul de bătaie începuse să ningă. Amândoi priviseră cu bucurie atât creşterea temperaturii, cât şi zăpada ce cădea, care-i acoperea de ochii inamicului.

Acum însă, zăpada îi necăjea. Nu se mai vedea nici la zece metri.

Dinspre dreapta se auzi un scrâşnet: cineva care trecea pe gheaţă. Kevin se întoarse într-acolo şi ridică siguranţa puştii automate.

— Little ?

Vocea lui Rhee era răguşită.

— Aici.

Sud-coreeanul se lăsă să cadă lângă el, în zăpadă.

— Cum e ?

— Putem să traversăm satul, fară pericol. Nu mai există nici... Vino, o să vezi singur, şi nu avem timp de pierdut.

Locotenente sud-coreean se ridică din nou în picioare şi dispăru în noapte. Kevin îl urmă.

Înţelese cuvintele lui Rhee când ajunseră la marginea satului. O coloană de tancuri îl traversase trăgând într-una cu mitralierele. Un masacru, doar pentru plăcerea de a ucide.

Bătrâni, femei şi copii zăceau pe lângă casele distruse, seceraţi fară milă. Grijulie, zăpada acoperea corpurile şi ascundea un pic din oroare.

Dar nu tot. Kevin strânse din dinţi la vederea unei mame înconjurată de cei trei copii, lângă peretele templului din sat, găurit de gloanţe. Animale. O să plătească pentru asta. Şi pentru oamenii săi.

Îl prinse de braţ pe Rhee, trăgându-l de acolo. Intenţionau să caute ceva de mâncare, dar acum nu mai

doreau decât să se îndepărteze. Se îndreptară către orezării şi plantaţiile de pomi fructiferi.

Trebuia găsită o ascunzătoare înainte de a se lumina. Dinspre nord se auzea încă bubuitul artileriei.

Lângă Tuil, Coreea de Sud

Comandantul companiei nord-coreene aştepta cu nerăbdare ca oamenii săi să tragă prelatele de pe T-55. Se pierdea prea mult timp. În câteva minute răsărea soarele, iar el dorea să fie în marş înainte de a se lumina bine.

Căpitanul nord-coreean se încruntă. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi oprit pe timpul nopţii. Tancurile sale T-55 aveau vizor cu infraroşii, alături de tunul de 100 mm. Puteau continua atacul chiar şi pe întuneric şi pe ninsoare. Şi ştia bine că o presiune continuă ar fi dat peste cap apărarea adversarilor.

Căpitanul îşi ţuguie buzele. Nu, spusese comandantul său de batalion. Unităţile de infanterie care îi însoţeau erau suprasolicitate. Era nevoie să se odihnească. Vor pleca cu toţii în zori.

Ducă-se la dracu infanteria. Blestemaţii ăia cu picioare moi dăduseră inamicului un răgaz de patru ore. Patru ore pentru întărirea poziţiilor de apărare, pentru a se realimenta şi pentru a se odihni. Acum el şi oamenii lui o să plătească un preţ ridicat — în morţi şi tancuri distruse — pentru a atinge aceleaşi obiective pe care le-ar fi cucerit mai uşor în timpul nopţii.

Şi ca şi cum nu era de ajuns, comandantul batalionului nu-i lăsase să se odihnească la căldură în satul pe care îl curăţaseră. Idiotul se temea că artileria americană va lovi

acel loc. Şi astfel rămăseseră în blindate, tremurând de frig.

De necaz, lovi cu palma în turelă.

— Hai, armată de porci nespălaţi. Mişcaţi-vă !

Oamenii lui încercară să lucreze mai repede. Furia comandantului lor, când se trezea, era faimoasă. Dar nici măcar insultele lui nu puteau reduce timpul necesar pentru pornirea puternicelor motoare diesel, răcite cu apă, ale tancurilor T-55.

Iar când soarele roşcat se înălţă pe cer, numai cinci din cele opt tancuri rămase companiei ajunseseră la caracteristicile de luptă.

Căpitanul mormăi furios, aşteptând să se pună în mişcare şi celelalte tancuri. Respiraţia sa facea norişori în aerul îngheţat. Temperatura scădea din nou.

Cu coada ochiului zări o mică pată de strălucire. Întoarse capul, Strangând din ochi. Nimic. Nimic... Ba iată-le !

Pentru un moment rămase nemişcat, hipnotizat de formele ce se apropiau.

Apoi prinse mânerele mitralierei grele DShK-38 şi strigă:

— Atac aerian... *dinspre est* !

Zborul Blue Dragon

Escadrila 25, aviaţia sud-coreeană

Maiorul Chon din aviaţia sud-coreeană zâmbi sub masca de oxigen în timp ce A- Thunderbold II de fabricaţie americană ieşea din spatele munţilor şi cobora către orezăriile acoperite de gheaţă.

Privi rapid la dreapta şi la stânga. Cele trei avioane care mai erau din zborul lui erau pe lateralele sale, pentru a mări şansele de a găsi vreo ţintă pe sol.

Chon zâmbi. Aşa era bine. Nu ca ieri.

Prima zi de război fusese un dezastru pentru singura escadrilă de A-10sud-coreeană pentru atac la sol. Pentru început, sabotori din Nord prăbuşiseră pe pistă propriul avion şi se împrăştiaseră prin toată baza, lovind cu bombe şi mitraliind cazărmile, birourile, o baterie antiaeriană Vulcan şi cea mai apropiată baterie SAM 1-Hawk. Făcuseră deja foarte multe daune înainte de a fi ucişi de trupele de gardă.

Incursiunea aeriană venise un pic mai târziu fusese şi mai şi.

Aparatele A-10 in escadrila 25 erau încă în rulaj când o escadrilă de MiG-23 apăruse din spatele munţilor şi lansase o serie de bombe perforante asupra bazei şi peste hangare, lipsite de apărare. Bombele distruseseră trei din cele douăsprezece aparate ale escadrilei şi le obligase pe celelalte să rămână la sol până când pistele aveau să fie reparate.

Ca şi când nu era de ajuns, inteligenţii de la statul major din Seul dăduseră prioritate escadrilelor apărării aeriene. Prin urmare, ca să vină echipele specializate să repare pistele, trebuise să aştepte căderea nopţii. Iar la ora aceea echipele erau atât de obosite că le fuseseră necesare şase ore bune ca să umple gropile şi să facă operative pistele.

Dar toate acestea aparţineau de acum trecutului, iar Chon se aştepta ca misiunea din ziua aceea — distrugerea de tancuri — să şteargă pata care dezonora escadrila sa.

Li se ordonase să decoleze înaintea zorilor şi să vâneze unităţile de tancuri identificate în seara precedentă şi care se îndreptau către puţinele puncte ce mai rezistau în faţa înaintării nord-coreene.

Chon examină terenul ondulat care alerga sub el. Grupuri mici de arbori, un drum acoperit de zăpadă, orezării, şi, la orizont, casele unui sătuc. Iată-le. Descoperi câţiva norişori de fum în zona satului, unde un grup de T-

55 şi de alte vehicule blindate îşi încălzeau motoarele blocate de gerul nopţii.

Întrerupse tăcerea radio.

— Zborul Blue Dragon, vă vorbeşte Leader-ul. Ţintă la ora două. Atac în secvenţă.

Chon viră la stânga şi coborî, pregătindu-se pentru un atac razant. Celelalte aparate A-10 îl imitară. Mişcă o pârghie de pe manşă, care punea pe AUTOMAT sistemul de lansare a rachetelor de iluminare. Pentru întreaga durată a atacului, aparatul A-10 urma să lanseze la fiecare două secunde o rachetă cu infraroşii. Cu un pic de noroc, fiecare SAM ghidată prin căldură şi lansată către el ar fi fost atrasă de puternicul fulger al magneziului.

Maiorul sud-coreean puse arătătorul pe butonul tunului rotativ GAU-8 de 30 mm şi văzu mărindu-se mira de ochire de pe HUD grupul de tancuri şi de transportoare APC. Încordă degetul, aşteptând momentul.

În împrejurimile localităţii Tuil, Coreea de Sud

Băgaţi într-o groapă, Kevin Little şi Rhee priveau cu stupoare şi cu satisfacţie primul A-10 verde şi cu aripi mici coborând din cer către tancurile nord-coreeni, lansând în urma lui o dâră de rachete iluminante ce coborau lent spre pământ.

Se refugiaseră în acea groapă înainte de ivirea zorilor, prea obosiţi pentru a mai vedea compania de T-55 mimetizate încartiruită la vreo sută de metri de ei. Când motoarele se puseseră în funcţiune cu un zgomot răduşit, amândoi se simţiseră în pericol. Ascunzătoarea lor improvizată era pe linia de marş a tancurilor, şi nord-coreenii i-ar fi văzut de îndată ce maşinile ar fi pornit.

Aparatul A-10 deschise focul: partea sa anterioară dispăru în mijlocul flăcărilor, când lansa o ploaie de proiectile ultra-grele, din uraniu sărăcit, împotriva ţintei.

Proiectilelele topiră zăpada, aruncând bucăţi de noroi de-a lungul unei linii drepte care ţintea către tancurile T-55 nemişcate. Apoi câteva proiectile loviră blindajul superior al primului tanc, perforă oţelul şi facu să explodeze vehiculul, împrăştiind în aer motorină aprinsă şi fragmente de blindaj. Un al doilea tanc explodă, iar al treilea nu se mai mişcă, tăiat pe din două de la un capăt la altul.

Avionul A-10 mugi peste capetele lor, accelerând cu puterea celor două motoare. Aparatele din spate înaintară, pentru a completa masacrul. Alte blindate şi APC-uri nord-coreene fuseră scoase din luptă.

Kevin urmări cu privirea primul avion, care câştiga înălţime după trecerea razantă. Când trecea pe deasupra unei livezi acoperite de zăpadă, o dâră de flacără portocalie izbucni dintre pomi şi se luă după Thunderbolt. Phii, infanteria nord-coreeană se ascunsese între arbori, şi careva lansase o SAM din tubul de carton portativ pentru a răzbuna tovarăşii din blindate.

Dându-şi seama de racheta ce se apropia, aparatul A-10 viră brusc la stânga, urcă pentru a evita o colină şi lansă alte ţinte false luminoase. SAM îşi urmă drumul, atras de una din rachetele luminoase.

Celelalte Thunderbolt din grupă văzură pornind racheta şi virară la dreapta pentru a lovi desişul de unde ieşise. Din câteva rafale de mitralieră, livada se transformă într-o masă de resturi şi oameni morţi.

Kevin auzi o nouă serie de explozii şi îşi mută privirea de la masacrul dintre pomi. Primul A-10 tocmai dispărea într-un perete de fum şi flăcări.

Bateria 45 antiaeriană, în zona Tuil

Avertizaţi de ultimul strigăt al comandantului companiei de tancuri, tunarii din Bateria 45 întoarseră în

viteză cele şase piese S-60 în direcţia aparatului A-10 al maiorului Chon. Reactorul zbura prea jos şi prea repede pentru a se putea lua ţinta cu precizie. Puteau doar să execute un foc de baraj în faţa avionului care accelera şi să spere că va intra în norul mortal de explozii şi de fragmente.

Fiecare tun avu timp să tragă doar trei lovituri spre ţintă, înainte ca tovarăşul de zbor al lui Chan să vadă luminile şi să reducă la tăcere bateria.

În mare parte, artileriştii nord-coreeni nu trăiră suficient de mult ca să afle, dar avuseseră noroc.

Unul din cele optsprezece proiectile de 57 mm explodă deasupra aparatului A-10 al lui Chon. Explozia îi smulse motorul din dreapta şi câteva schije intrară în fuselaj, tăind cabluri electrice, ţevi din sistemul hidraulic şi ţevi de carburant. Schijele nu produseră flăcări sau explozii interne capabile să distrugă imediat aparatul, dar prea multe sisteme vitale erau distruse pentru a mai putea rămâne în zbor prea mult.

Leader-ul zborului Blue Dragon

Chon blestemă, încercând să reia controlul avionului. Focul neaşteptat al antiaerienei îi smulsese manşa din mână şi făcuse să scadă plafonul de zbor al aparatului A-10. Acum, fară motorul din dreapta, avionul sărea în aer ca o focă epileptică.

Sistemele electronice de pe HUD erau scoase din uz, distruse de o schijă, iar pământul se apropia şi altimetrul indica o cotă din ce în ce mai joasă.

Gemând din cauza efortului, Chon redresă avionul la mai puţin de o sută de metri de sol şi îşi aruncă rapid ochii pe panoul de control. Pe aproape toate indicatoarele mai importante licureau lumini roşii de AVARIE. Rău. Cu

fiecare moment, aparatul pierdea înălţime şi din capacitatea de manevră. Era momentul de a o lua din loc.

Trase manşa pentru a mai câştiga un pic de înălţime şi o simţi tremurând, deoarece vibraţiile se accentuaseră.

— Black Dog Nine, aici Blue Dragon Leader. Recepţie.

Aşteptă răspunsul şi văzu altimetrul urcând la 700 metri în timp ce viteza scădea: în câteva secunde trecuse de la 300 de noduri la mai puţin de 200.

— Blue Dragon Leader, aici Black Dog Nine. Recepţie.

Vocea omului, provenind din avionul radar, era calmă şi imparţială, aproape tranchilizantă.

— Black Dog Nine, Blue Dragon Leader comunică o urgenţă. Triplu A la est de Tuil. Mă lansez. Terminat.

Chon prinse pârghia de expulzare.

— Recepţionat ultima comunicare, Blue Dragon Leader. Trimitem SAR. Noroc bun.

Vocea părea mai puţin distantă, mai umană.

În timp ce aparatul A-10, zdruncinat de vibraţii, se punea la orizontală, Chon acordă o fracţiune de secundă unei mulţumiri adresate divinităţii care îl protejase. Cu un elicopter SAR — căutare şi recuparare — îndreptat spre el, era suficient să supravieţuiască catapultării şi comitetului de primire nord-coreean care poate îl aştepta la sol.

Îşi pipăi pistolul de 9 mm pe care îl ţinea la subsuoară şi trase de pârghie.

În împrejurimile localităţii Tuil, Coreea de Sud

Văzu deschizându-se deasupra satului paraşuta pilotului, cu câteva momente înainte ca fumul negru şi dens care se înălţase dinspre compania de tancuri în flăcări să acopere scena. Clătină din cap: acel pilot nu avea nici o posibilitate de a se salva. Nord-coreenii îl vor fi ajuns înainte de a reuşi să-şi desprindă chingile hamaşamentului paraşutei. Şi Rhee îl văzu coborând pe

pilot şi ieşi în fugă din groapă. Kevin îl urmă, gata să fructifice perdeaua de fum pentru a se îndepărta de traseul tancurilor.

Dar Rhee avea o altă idee. În loc să se îndrepte spre sud, spre siguranţă, se îndreptă către nord, pe zăpada neatinsă, cu puşca automată în mâini.

Kevin alergă în pe urmele locotenentului sud-coreean.

— Ce dracu' vrei să faci ?

Rhee întoarse capul spre el şi ridică siguranţa armei M16.

— Să-l ajut pe omul care ne-a ajutat.

Of, Doamne, îşi zise Kevin, mergem să ne băgăm gâtul în laţ pentru a salva un tip din aviaţie pe care nici măcar nu-l cunoaştem. Dar îl urmă pe Rhee şi, în alergare, îşi luă puşca din spate. Era prea obosit şi îi era prea frig ca să discute... era cumplit de obosit ca să-i mai fie frică de moarte. Depăşiră o înălţime şi ieşeau din cortina de fum. Se întrebă: „Oare soldaţii care se comportă ca nişte eroi, o fac pentru că sunt prea obosiţi pentru a mai raţiona ?"

Dar nu era timp pentru a reflecta la asta mai serios. Paraşuta cobora în viteză către sătucul pe care îl traversaseră în cursul nopţii. Apoi vântul îşi schimbă uşor direcţia, împingându-l pe pilot în direcţia lor. Omul atinse pământul la vreo două sute de metri distanţă, în mijlocul unei mase de mătase umflată de vânt.

Kevin văzu că pilotul se rostogoli, apoi se ridică repede, trăgând de chingile paraşutei ca să se elibereze de ea. Acceleră ritmul, dar Rhee îl opri cu mâna. Sud-coreeanul îi indică la dreapta lor, câteva siluete care ieşeau din fum: patru soldaţi nord-coreeni ce supravieţuiseră masacrului dintre arbori. Acu-i acu' ! Rhee ajunse la nivelul lui şi-i zise rapid:

— Continuă să alergi. Putem să-i luăm din flanc. Să ne prefacem că venim din partea asta.

Arătă către înălţimea din dosul căreia tancurile continuau să ardă.

Kevin fu de acord. Alergară prin zăpada destul de înaltă, cotind uşor spre dreapta pentru a se apropia de cei patru soldaţi ce se îndreptau către pilotul de pe A-10, încurcat cu paraşuta.

Kevin îi supraveghea atent pe nord-coreeni, aşteptând ca vreunul să dea alarma recunoscându-i.

Nimeni nu strigă, iar Kevin realiză că era plin de sudoare. Acum, orice moment era bun. Lăsaseră în urmă colina şi acum erau pe un teren plat, acoperit de orezării îngheţate şi de canale pline cu zăpadă ce ajungea până la piept. Nord-coreenii alergau încă pe terenul deschis când Kevin şi Rhee intrară în primul canal pe care îl întâlniră.

Cei patru nord-coreeni erau la mai puţin de treizeci de metri. Rhee îngenunchie şi ridică arma. Kevin îl imită. Mişcarea lor atrase atenţia unuia dintre inamici. Omul îl privi pe Kevin cu mare mirare, strigă ceva către ai lui şi dădu să-şi ridice arma AK47.

Rhee trase în nord-coreean o rafală de trei cartuşe. Un proiectil îl lovi în stomac; omul strigă şi căzu la pământ, contorsionându-se. Dinspre sat şi dealurile joase se întoarse ecoul împuşcăturilor lui Rhee.

Ceilalţi nord-coreeni se întorceau, surprinşi, când Kevin trase: o rafală lungă, care îi goli încărcătorul şi facu să sară în aer zăpada din jurul celor trei oameni. Doi căzură pe spate, morţi pe loc, dar al treilea se aruncă pe burtă, pentru a se adăposti. Kevin încerca să schimbe încărcătorul la M16, dar văzu arma nord-coreeanului întorcându-se spre el şi zări un fulger.

Un proiectil cu viteză supersonică şuieră la mică distanţă de capul lui. Fir-ar ! Kevin introduse încărcătorul şi încercă să ţintească. Era sigur că nu va reuşi. Cu următoarea lovitură, nord-coreeanul nu putea să-l scape.

Atunci Rhee deschise focul, bătând cu proiectilele lui terenul din jurul nord-coreeanului. Zăpada se murdări cu sânge. Kevin şi sud-coreeanul rămaseră mult timp nemişcaţi în canal, aşteptând vreo mişcare. Nu se mişcă

nimic. Întreaga luptă nu durase mai mult de zece secunde.

Din spatele lor se auziră paşi. Era pilotul de pe A-10, cu pistolul în mână şi un zâmbet larg pe faţa lui plată. Kevin zări pe tâmpla lui stângă o urmă de lovitură care se umflase deja.

— Vă sunt dator cu mulţumiri, domnilor ! N-o să vă întreb pentru care motiv vă aflaţi aici. Înţeleptul nu adresează niciodată întrebări pentru darurile Cerului.

Rhee se ridică, îşi duse puşca la spate şi îl salută.

— Plăcerea este a noastră, domnule maior.

Kevin rămăsese fară cuvinte. Abia omorâseră patru oameni, patru fiinţe umane cu tată şi mamă şi cu lume care îi iubea, iar acum aceia doi se salutau ca şi cum s-ar fi întâlnit într-un restaurant la modă din Seul. Kevin tremura. Apoi i se păru că aude vocea puternică a sergentului său. „Nu fiţi prost, domnule locotenente” zicea vocea. „Ar fi făcut la fel şi ei. Gândiţi-vă la pluton. Ce aţi prefera să fiţi ? Cel nevinovat şi mort, sau cel viu şi în stare să simtă o umbră de vinovăţie ?”

Kevin se ridică. Încă îi tremurau mâinile, dar nu mai simţea starea de ameţeală. Dacă acel proiectil nord-coreean ar fi fost mai aproape...

Dinspre sud se auzi zgomotul unui elicoptere, ieşind parcă din incendiul de la tancurile lovite. Auzindu-l, pilotul îngenunchie şi scoase din sac un aparat de radio minuscul. Îi întinse antena şi apăsă o clapă.

— Blue Dragon Leader, aici Echo Doi Nouă. Avem semnalul tău. Identifică-te.

— Chon Sang-Du, maior. Patru, cinci, patru, nouă, doi, trei.

Linişte. Apoi radioul redeveni viu.

— Confirmat, Blue Dragon Leader. Pregăteşte-te de recuperare.

Chon privi către Kevin şi Rhee şi se aplecă spre radio.

— Recepţionat, Echo Doi Nouă. În aceeaşi localitate mai sunt doi de-ai noştri.

— Idem, Blue Dragon Leader.

Zgomotul palelor ajunse lângă ei. Chon îi privi pe Kevin şi Rhee:

— Pot să vă ofer o plimbare, domnilor ?

Rhee îi răspunse cu un zâmbet larg.

Toţi trei se îndreptară către elicopterul UH-1H Huey care depăşea în acel moment deluşorul, apoi se opri în mijlocul unui nor de zăpadă.

Alergând spre elicpter, Kevin simţi că-i dispare tensiunea. Scăpaseră cu bine. Acum se întorceau în liniile lor. Erau în siguranţă.

Dar se înşela.

27

Ţintă diffîcilă

27 decembrie
Deasupra frontului de linie avansată

Tony Christopher îşi coborî privirea spre peisajul alb care se întindea la şase mii de metri sub aparatul său Falcon. Traversau „frontul avansat de luptă” — FAAC — într-un sector relativ liniştit, iar asta se vedea. Nu existau explozii. Nici dâre de rachete. Doar carcase înnegrite de tancuri şi de transportoare dispersate pe teren. Soldaţii celor două părţi erau bine ascunşi, pentru a se încălzi sau a se proteja.

Ridică privirea spre un strat de nori albi, puţin deasupra capotei carlingii. Griul de mascare cu care era pictată partea superioară a aparatului Falcon se confunda bine cu acoperişul de nori. Aerul era nemişcat, şi avionul F-16 îl tăia ca un tigru ce alunecă în iarba înaltă.

Pentru o clipă ochiul îi alunecă spre indicatorul HUD; apoi reluă examinarea spaţiului aerian înconjurător, căutând vreo lucire care ar fi putut trăda prezenţa unui avion inamic. Pentru misiunea aceea se bazau pe detecțiavizuală, cel puţin pentru moment. El şi celelalte Falcon din formaţie ţineau stinse radarele pentru a nu-i informa pe nord-coreeni de sosirea lor. Tony putea spera numai că aparatele F-l5 Eagle ce zburau la cota superioară şi avionul Awacs E-3 ce orbita mult spre sud vor putea controla atent partea înaltă a acelor nori.

Misiunea în care se aflau, oricum ar fi privit-o, era dură.

„Rezumatul misiunii: Eliminarea protecţiei antiaeriene şi asigurarea acoperirii pentru aparatele F-4 sud-coreene destinate distrugerii artileriei divizionale, 2 km la vest de Kuwha.” Câteva ore mai înainte, pe hârtie, chestia asta părea foarte simplă. Simplă, adică până nu se gândea la adevărata semnificaţie a acelor cuvinte.

Dar Tony o cunoştea perfect. Însemna să se coordoneze mişcările a circa cincizeci de avioane provenind din unităţi diferite. Cercetaşii care făceau fotografiile înainte de atac. Aparatele F-16 ale lui Tony care aveau misiunea de a elimina bateriile antiaeriene. Bombardierele sud-coreene F-4D care efectuau atacul asupra obiectivului principal. Aparatele americanilor F-l5 Eagle care asigurau acoperirea din înalt. Un E-3 Awacs de neînlocuit pentru controlul şi supravegherea radar de distanţă mare. Şi în fine aparate de recunoaştere pentru fotografierea rezultatelor incursiunii. Fotografiile lor ar fi arătat dacă era necesar să se repete atacul.

Totul constituia un balet foarte complex, şi Tony îşi cunoştea bine rolul în cadrul acestuia. Se antrenase de multe ori să-l facă în timp de pace, şi până acum, în război, acel tip de atac dăduse rezultate foarte bune.

Actuala ţintă, însă, era foarte dificilă. „Artileria divizională” pentru nord-coreeni însemna mortiere de 152 mm plantate în cazemate din beton armat numite Harts, puncte fortificate de artilerie. Tunurile erau întotdeauna protejate de baterii multiple de arme automate şi uneori chiar de SAM. Şi de îndată ce radarele inamice i-ar fi descoperit, la apărarea normală se adăugau şi avioanele de luptă. Intr-un cuvânt, nimic distractiv.

Nu-i invidia pe cei de pe F-4 Phantom sud-coreene. Fotografiile luate de recunoaştere, care le fuseseră arătate la instruirea de dimineaţă, de către însărcinatul cu

informaţiile, George Michaels — cod de zbor „Pistol” — arătau bine ceea ce-i aştepta.

Erau trei baterii de mortiere de 152 mm, fiecare cu patru piese. Fiecare piesă era plantată pe o platformă de beton, acoperită cu o protecţie înaltă de aproape doi metri şi, în faţă, cu uşi blindate. Zonele tunurilor erau protejate şi cu valuri groase de pământ. Fiecare Harts era legată cu tunele de cele vecine şi cu depozitele subterane bine dotate. Pentru a lovi minifortăreţele se cerea precizie de fracţiune de secundă: o precizie nu tocmai uşor de obţinut când erai înconjurat de proiectile trasoare şi de SAM.

Tony clătină uşor din cap. Eliminarea acelei apărări antiaeriene era esenţială pentru succesul misiunii. Privi avioanele vecine. Fiecare avea sub aripi şase bombe săltătoare Rockeye. Acel tip de armă folosea împrăştierea altor mici bombe capabile să lovească tunurile antiaerienei şi vehiculele cu SAM, să ucidă escadrilele şi să elimine controalele radar al tirului. Şi chiar dacă cele opt F-16 destinate misiunii nu puteau spera să distrugă toate amplasamentele antiaerienei, ar fi reuşit să elimine destule dintre ele pentru a da aparatelor F-4 „liniştea” de care aveau nevoie.

Şi probabil misiunea aparatelor F-16 nu s-ar fi limitat numai la asta. În afara armelor aer-sol, avioanele lui Tony purtau şi un rezervor în plus şi două Sidewinder în vârful aripilor. După incursiune urmau să se oprească în zonă pentru a intercepta aparatele de luptă nord-coreene care ar fi încercat să întrerupă baletul dintre Phantom şi Harts. „Stingray”, avionul Awacs, putea să-i avertizeze de sosirea aparatelor inamice.

Din grupă facea parte şi un alt avion. Un aparat comercial convertit, nume de cod „Rivet”. Tony nu cunoştea bine caracteristicile acestuia, dar umbla zvonul că era acoperit de antene şi că mare parte din echipajul lui vorbea coreeana. Li se spusese să ia ca literă de lege fiecare cuvânt provenit de la Rivet.

Tony îşi aruncă ochii pe ecranul SNI. Era esenţiaesă ajungă în locul prevăzut şi să fie la înălţimea necesară într-un răstimp de treizeci de secunde de la momentul stabilit. Respectarea timpului era esenţială, într-o misiune ca aceea. Mai bine să nu comită greşeli în prima sa misiune cu noul grad.

O promovare. Tony nu reuşea să creadă încă. Comandantul escadrilei, locotenentul colonel „Shadow” Robbins, îl chemase în biroul studiu misiuni, în dimineaţa aceea, înainte de instruire. Tony credea că avea ceva special să-i comunice asupra misiunii din ziua aceea. Dar se înşela.

Robbins se ridicase pentru a-l întâmpina şi îl privise cu atenţie. „Cum te simţi, Saint ?”

Tony îşi înăbuşise un căscat. Şase ore de somn nu erau suficiente pentru a regenera energia nervoasă consumată în zbor şi în luptă la viteză înaltă, când de fiecare decizie luată depindeau atâtea vieţi umane. Dar răspunsese întrebării comandantului în singurul fel posibil. În definitiv, nici un pilot nu dormise mai mult. „Foarte bine, domnule colonel. Ce ar trebui să fac ?”

Cuvintele lui Shadow îl încurcaseră de tot. „Poţi face multe. Pentru început, ia poziţia drepţi !”

El se executase, întrebându-se ce se întâmplase şi observând că grupul studiu misiuni îşi întrerupsese activitatea. Cu coada ochiului văzuse că la uşă se iviseră câteva feţe.

Răspunsul i-l dăduse Robbins, care luase de pe birou un telex şi începuse să citească: „În acord cu instrucţiunile privitoare la forţele aeriene din data de 27 aprilie1986, personalul combatant detaşat pe câmpul de luptă poate fi promovat în gradul cerut pentru corecta îndeplinire a propriilor misiuni. În consecinţă, prin ordinul generalului G.F.Taylor, comandant al Forţei a opta aeriene, te promovez la gradul de maior, cu toate privilegiile şi responsabilităţile relative. Şi începând din acest moment eşti ofiţer operativ”.

Maior Christopher. Tony murmură aceste cuvinte, după ce se asigurase că radioul nu le putea transmite. Sunau bine. Dar el nu-şi dorise deloc promovarea... sau, cel puţin, nu în acel mod. I se părea că a face carieră pe seama săracului Kenneth Beam care era mort îi va purta nenoroc. Şi aplauzele celorlalţi membri ai escadrilei îl puseseră şi mai în încurcătură. Şi totuşi, ştia că tovarăşii săi aveau nevoie de o ocazie de a sărbători ceva, pentru a nu se mai gândi la atâtea scaune goale din sala piloţilor.

Şi Hooter... păi Hooter era acelaşi. Gata să te facă să revii cu picioarele pe pământ, nimeni nu era mai indicat ca el. Îl aşteptase în vestiar şi se prosternase în faţa lui, punându-şi palmele pe podea şi apoi la frunte. Tony nu putuse face altceva decât să râdă. „Hooter, tu eşti aici de prea mult timp.”

„Îmi arătam respectul cuvenit pentru sublimul grad obţinut de şeful meu de zbor.” Se ridicase, scuturându-şi pantalonii de praf, şi îi strânsese mâna. „Felicitări, Saint.”

„Mulţumesc, dar voi crede numai după ce văd primul stat de plată.”

„Ce ? Vrei să spui că ne şi plătesc pentru asta ?”

Privi în jur. Falconul lui Hooter era alături de al lui, în poziţie perfectă.

Apoi privi din nou SNI. Şase minute până la obiectiv. Era momentul să înceapă să se concentreze.

Tony apăsă o pârghie de pe cască pentru a insera frecvenţa misiunii ca a doua pe radio. Prima trebuia să rămână pe toată durata incursiunii pe frecvenţa bazei, dar Tony dorea să fie sigur că îl va putea auzi pe Bookmark, şeful escadrilei de F-4 Phantom care erau în spatele lor.

Cinci minute până la obiectiv. Tony oscilă aripile şi reduse alimentarea. Când înclină Falconul în jos, zări intersecţia de drumuri care anunţa începerea plonjonului său către zona ţintei. Se uită înapoi. Bine. Cei patru F-16 din zborul Notebook, comandat de căpitanul Gunther — cod de luptă „Dish” — se îndepărtau, pentru că

urmau să vină deasupra ţintei din altă direcţie. Zborul Diamond, comandat de Tony, trebuia să ajungă exact dinspre sud.

Tony îi urmări cu privirea pentru o clipă, pe când cota sa scădea, apoi privi înapoi. A doua pereche de avioane din zborul său se separase de ei şi rămăsese trei kilometri mai în spate. Viceroy şi noul său tovarăş de zbor, Saber, urmau să acopere trecerea primelor două aparate Falcon, şi la rândul lor Tony şi Hooter urmau să facă acelaşi lucru pentru ei. Fiecare avion trebuia să facă o singură trecere, să descarce bombele cu fragmentaţie şi apoi să se îndepărteze. O a doua trecere peste un inamic deja în alarmă era mijlocul cel mai bun pentru a fi doborâţi.

Ajunseseră la cota de atac. Traversau la treizeci de metri de sol o vale stâncoasă, şi Tony controlă timpul. Era mai devreme cu un minut. Tony facu să clipească luminile şi viră la stânga, ca să facă un cerc larg ce le-ar fi permis să piardă acele şaizeci de secunde. Coborând şi mai mult, ţinu sub ochi instrucţiunile sistemului de navigaţie şi ruta prevăzută pentru apropiere. Când indicatorul de timp pe SNI ajunse la zero, Tony aduse alimentarea la viteza normală militară. Ceilalţi îl imitară.

Chiar şi cu încărcătură maximă, aparatul Falcon putea accelera în puţine secunde de la trei sute de noduri la şase sute. Când atinseră viteza maximă, valea se termină, lăsând loc unei câmpii ondulate şi acoperită cu copaci.

Postaţiile Harts erau în faţa lor; tunurile antiaeriene erau în vârful bunkerelor şi pe colinele înconjurătoare. Şi de îndată ce ieşiră din valea care îi protejase până atunci, receptorul radar al lui Tony se aprinse. Cerul era plin de trasoare şi de norişori de fum negru. Antiaeriana trăgea în aparatele de recunoaştere care trecuseră mai înainte. Tony văzu petele cu formă de avion îndepărtându-se în grabă.

Fotografiile zonei arătaseră că este protejată de mitraliere cu ţevi jumelate de 23 mm, tunuri de 37 mm şi

o baterie de 57 mm. Aceasta din urmă era ţinta zborului Diamond. Tony aduse avionul în linie pentru pasaj, în timp ce bateriile, la câţiva kilometri distanţă, continuau să tragă.

Tony simţi nevoia să zboare tot la cotă mică, dar nu se putea. Bombele Rockeye aveau o cotă minimă de lansare, şi ar fi riscat să fie lovit de vreun fragment. Hooter era în flancul lui, la câteva zeci de metri.

Avionul tresări, şi Tony se felicită că nu coborâse prea mult. Erau mulţi curenţi ascensionali, la distanţă mică de sol. Cu ochii pe altimetru, controlă comanda de lansare a bombelor Rockeye. Computerul le va elibera în trepte, distanţate regulamentar între ele, ca să formeze un şir peste ţintă şi ca bombele să se împrăştie uniform peste întreaga zonă.

Tunurile de 57 mm nord-coreeene erau dispuse în cerc, cu o antenă radar în centru. Tony se plasă pe partea stângă a cercului. Îşi concentră atenţia asupra celui mai apropiat tun antiaerian, centrându-l cu mira de pe HUD. Semnalul bombei era un cerculeţ în partea de jos, care urca încet. Tony puse degetul pe butonul de comandă al armelor. Nu mai era un exerciţiu. Era un adevărat bombardament.

Trei kilometri până la obiectiv; un kilometru şi jumătate. La viteza de şase sute de noduri, terenul era o succesiune de pete confuze. Totul era în regulă, cu excepţia turbulenţelor de aer care îi îndepărtau de drum. La stânga apăru un norişor negru. Bateria sesizase atacul, dar era prea târziu. Cerculeţulbombei intră în centrul mirei şi Tony apăsă butonul de lansare. Simţi şase mici tremurături când bombele părăsiră avionul. Privi la dreapta şi văzu desprinzându-se de avionul lui Hooter ultimele două Rockeye.

Pe când cele două avioane se îndepărtau, bombele se desfăcură şi din ele ieşiră alte mici bombe de jumătate de kilogram. Rockeye era făcut să acopere o suprafaţă de

cincizeci de metri lăţime şi dublu în lungime. Cu lansarea preprogramată şi cu două avioane ce zburau la o distanţă atât de mică, zonele se suprapuneau. Fiecare pachet conţinea 250 mici bombe.

Privind în spate, Tony văzu terenul ridicându-se din cauza miilor de explozii. Bombele explodau la contactul cu solul, distrugând maşini şi ucigând oameni. Aruncau şi schije care puteau perfora blindajul unui APC şi, evident mai uşor, pe servanţii tunurilor. Ţinta era acum acoperită de fum. Eh, iată o baterie antiaeriană care nu va mai face necazuri aparatelor Phantom.

Tony se îndepărtă de obiectiv. Simţea dorinţa de a se înălţa, de a se îndepărta de terenul de sub el, de pericolele acestuia. Nu cedă tentaţiei, pentru că primul avion care ar fi urcat ar fi atras asupra sa toate tunurile din zonă. Planul de atac prevedea lovirea obiectivului din diferite direcţii şi păcălire apărătorilor rămânând la înălţime mică.

Viră la stânga şi reduse uşor viteza, urmat de Hooter care se puse pe dâra lui. În acest fel, Tony putea manevra rapid fară a trebui să controleze poziţia companionului. Se uită după Viceroy şi Saber şi îi văzu începând în acel moment pasajul lor.

Se îndreptau către un grup de ZU-23, mitraliere grele jumelate. ZU-23 nu aveau radar, şi de obicei erau atât de multe încât nu merita să prăpădeşti muniţia pentru a le neutraliza. Acele ZU-23, însă, erau pe traseul aparatelor Phantom.

Cele două reactoare trecură la mică înălţime; Tony văzu bombele cu fragmentare ieşind din aripile lor, puţine momente înainte ca întreaga zonă să dispară într-un nor de fum şi praf. Când aparatele F-16 se îndepărtară, din dreapta lui Tony se înălţă o dâră de fum îndreptată spre avionul lui Saber.

— Saber, SAM ! Virează la dreapta ! îl avertiză Tony, şi viră şi el tot în direcţia aceea.

Luptând împotriva greutăţii pe care o simţea în piept, se apropie ca să caute originea rachetei. O văzu imediat. Un vehicul cu roţi cu un fel de cutie pe platformă... era lansatorul de rachete. Apăsă un buton pe manşă şi pe HUD apăru scris TUN.

— Hooter, mă duc la lansatorul de rachete.

— Recepţionat.

Vai nouă, o unitate mobilă SAM ! În fotografiile de dinaintea misiunii nu apărea. Poate mai erau şi altele. Hooter îl va urma în atac şi se va asigura că nu vor mai fi alte surprize.

Tony locă radarul pe vehicul şi imediat apăru pe HUD un pătrăţel, centrat pe lansatorul de rachete. Apăru şi un cerc, care indica punctul unde computerul calculase că ar cădea proiectilele lui. Tony se lăsă un pic în stânga şi ridică aparatul.

Când se alinie, văzu că aspectul lansatorului din vârful vehiculului se schimba şi că îl ochea.

Cercul mirei ajunse pe lansator şi Tony deschise focul, în momentul în care pe vehicul se zări un nor de fum şi o dâră de flăcări. Aparatul F-16 fremătă când tunul începu să tragă, şi Tony văzu maşina dispărând într-un nor de praf şi fum. Viră strâns, lansând în spate un şir de ţinte false.

În spate, Hooter nu se vedea. Se mişcase la dreapta. Depistase un alt lansator şi se îndrepta către acesta. Proiectilele lui Hooter nu ridicară un nor de fum şi praf. În schimb, vehiculul explodă într-o minge de foc. Tony rămase în spatele aparatului lui Hooter.

— Către toate unităţile, aici Bookmark. Întoarcerea, terminat, — zise o voce în căşti.

Momentul crucial sosise. Grupul principal urma să bombardeze țintele Harts.

Tony chemă:

— Diamond, veniţi lângă mine.

Urmau să ia poziţii la marginea zonei şi să o apere când avioanele inamice vor sosi. Intră pe frecvenţa bombar-dierelor Phantom pentru a urmări incursiunea. Când aceste aparate vor fi terminat, avioanele sale Falcon se puteau retrage.

— Către toate unităţile, aici Stingray. Inamici multipli direcţia 300, Bull's-Eye treizeci kilometri, cota cinci-sprezece, terminat.

Avionul Awacs îi depistase pe nord-coreenii care se apropiau. Zborul Diamond nu avea timp să intre în formaţie cu ei. „Bull's-Eye” era un nume convenit, ce permitea transmiterea de informaţii prin radio fară a-şi descoperi poziţia. „Multipli” însemna mai mult de patru, iar „cota cincisprezece” însemna 1500 metri. Treizeci kilometri însemna că trebuia să se mişte repede.

Tony dădu un nou ordin:

— Diamond, în formaţie de acoperire.

Activă radarul şi alese una dintre rachete. Primul lucru era să descopere avioanele de vânătoare inamice: să le găsească, să descopere câte erau şi ce tactică urmau.

Când Tony şi Hooter se aliniară pe drumul spre avioanele inamice care se apropiau, ecranul radar se ilumină. Tony numără în grabă şi apoi transmise:

— Bookmark, aici Diamond Leader. Douăsprezece avioane care se apropie. Le voi ţine departe de voi.

— Aici Bookmark. Recepţionat.

Sud-coreeanul nu părea îngrijorat. Un dur.

HUD-ul alesese o ţintă care se apropia rapid. Tony se dădu uşor într-o parte, dar rămase în spatele lui Hooter pentru a-l proteja.

Toţi piloţii sud-coreeni vorbeau englezeşte şi foloseau această limbă şi în transmisii. Erau şaptesprezece F-4, care atacau ţinta în perechi.

— Bookmark, aici Dragon Leader. Ţinte la ora zece.

— Recepţionat. Atenţie la Triplu-A la dreapta.

Tony controlă ecranul. Spionii radar nu se aprinseseră: probabil urmau să înfrunte numai rachete cu ghidaj cu infraroşii. Mai bine aşa. Rachetele cu infraroşii ochesc automat căldura ţintei. Dar rachetele ruseşti folosite de nord-coreeni aveau nevoie să „vadă” ajutajul cald al evacuării unui reactor, pentru a lovi. În schimb, rachetele AIM-9L Sidewinder purtate de Falcon erau mai sensibile şi puteau ataca din toate unghiurile, inclusiv frontal. Avantajul era al său.

Pe ecran se aprinse sugestia FOC şi Tony lansă racheta; în acelaşi timp plecă şi o rachetă de la Hooter. Avioanele de vânătoare inamice erau destul de aproape pentru a fi văzute cu ochiul liber: corpuri turtite şi subţiri. MiG-21 Fishbed. Ţinta lui Tony văzu apropiindu-se racheta şi începu un viraj la stânga, încercând cu disperare să o evite. La început Sidewinder păru să-şi vadă de drumul său, dar după câteva momente facu o curbă strânsă, trecu peste avionul inamic şi explodă.

MiG-21 se rupse în două bucăţi.

Şi racheta lui Hooter lovi ţinta. Chiar dacă aparatul părea intact, Tony văzu că habitaclul era gol. Pilotul se catapultase.

Tony îşi dădu silinţa să-l urmeze pe Hooter. De-acum MiG-urile şi aparatele Falcon se amestecaseră, formând un ghem de avioane în manevră, largă de opt kilometri şi înaltă de trei. Aerul era plin de dâre de rachete şi de explozii fumurii; se zăreau şi câteva paraşute.

Atacul aparatelor Phantom nu se terminase încă. Dar Tony nu reuşea să înţeleagă dacă avusese succes. Auzea numai fraze de genul „Trei şi patru se apropie” şi „Virează la stânga !” dar asta nu-i clarifica dacă bombele loviseră sau nu ţinta. O chestie totuşi înţelegea. În zonă mai erau baterii SAM mobile. Cele două pe care le distruseseră ei deschiseseră focul prea devreme. Celelalte aşteptaseră sosirea aparatelor Phantom pentru a deschide focul.

Tony începu să devină nemulţumit. El trebuia să fie comandantul misiunii şi să se ocupe de situaţia complexă, nu să facă pe cowboy-ul aerului împotriva unui grup de aparate MiG. Intră pe frecvenţa de zbor:

— Zborul Notebook, cine e liber ?

Răspunsul sosi imediat.

— Notebook Unu şi Doi liberi.

Recunoscu vocea lui Dish.

— Recepţionat, Dish. Apăraţi Phantom. Atacaţi pe cei ce ies.

Două click-uri de microfon îi dădură „Recepţionat”. Tony se simţi un pic mai bine. Opt Falcon puteau să dea de lucru unei escadrile de MiG, dar câteva avioane inamice ar fi depăşit formaţia lor. Dish şi Ivan s-ar fi dus să facă rondul între ghemul de avioane şi grupul de bombardiere.

Tony îl urmă pe Hooter care ieşea din grămada de avioane.

— Saint, îi zise Hooter, merg la dreapta să plasez o 9L.

Tony clănţăni din butonul microfonului şi se îndepărtă. Dacă Hooter intenţiona să facă manevre complexe, era mai bine să nu stea prea aproape de el. Luară încet înălţime şi se întoarseră. Hooter îl apelă:

— Am unul deasupra mea. Încerc acum.

De sub aripa sa porni racheta, care se îndreptă spre o luminiţă la circa un kilometru şi jumătate distanţă, la o cotă de o jumătate de kilometru mai sus. Tony văzu dâra de gaze de ejecţie de la Sidewinder intrând în ţintă şi explodând. Contactul dispăru de pe ecranul radar.

— Către toate unităţile, Rivet. Flogger în drum spre zona voastră.

Perfect. Privi zona unde se luptau avioanele şi văzu că duelurile se cam terminaseră. Urmărise discuţiile prin radio şi se părea că americanii doborâseră şase, poate şapte inamici, dar pierduseră cel puţin un F-l6. Asta nu era prea bine, mai ales că se cam terminaseră rachetele 9L,

iar aparatele MiG-23 Flogger purtau rachete cu rază lungă, ghidate prin radar. Nu era momentul bun să le înfrunte.

— Stingray, aici Diamond Leader. Suntem ocupaţi, cerem Topaze să atace noii veniţi.

Topaze erau F-l5 Eagle care zburau la cotă înaltă.

Vocea lui Stingray nu fuse deloc înţelegătoare.

— Şi Topaze este angajat. Trebuie să vă ocupaţi voi, Diamond.

Teribil. Tony continuă să-l urmeze pe Hooter care zbura în zig-zag. Trebuia să dea ce era mai bun pentru a rămâne în spatele lui să-l acopere şi să asculte în acelaşi timp pe frecvenţa de zbor. Cerul era plin de avioane, şi bună parte din manevrele bruşte ale lui Hooter erau numai pentru a evita coliziunile.

Tony auzi un apel urgent.

— Viceroy, atenţie la stânga !

Întoarse într-o clipă capul şi zări o rachetă în zbor, o dâră roşie care lovi un F-l6. Aparatul Falcon explodă, şi din norul negru şi roşu plouară bucăţi din avion. Nu se văzu nici o paraşută. Oh, Doamne. O imagine a soţiei lui Viceroy i se ivi în minte pentru un moment, pe când el se grăbea să se îndepărteze de norul de fum. Încearcă să te concentrezi.

— Diamond Leader. Aveţi IFF închis ?

Părea vocea lui Stingray. Tony ştia că IFF-ul lui nu era în funcţiune. IFF (identificare prieten/inamic) era un instrument care transmitea impulsuri radar în cod, ce puteau fi individualizate. De obicei îl aprindeau în zona unei baze prietene, dar IFF era mereu stins în teritoriul inamic pentru a nu transmite impulsuri radar ce le-ar fi putut indica propria prezenţă.

Controlul repetă mesajul:

— Diamond Leader, aici Stingray. Asiguraţi-vă ca zborul vostru să aibă în funcţiune IFF. Autentificare Echo Sierra.

— Diamond Leader, recepţionat. Terminat.

Tony acţionă o tastă de pe cască.

— Către toţi Diamond şi Notebook, aici Diamond Leader. Activați IFF. Terminat.

Păcăni din nou întreruptorul microfonului.

— Zborul Diamond, veniţi lângă mine. Ne îndreptăm spre nord.

Ieşiră din zona duelurilor şi Hooter oscilă aripile şi trecu la stânga. Tony trecu în faţă. La dreapta era Saber în poziţia numărul trei. Tony şi Saber mai aveau câte o rachetă fiecare. Singura lor speranţă era să se ţină jos şi să se ascundă până ajungeau aproape de aparatele Flogger care veneau.

MiG-23 era altceva, faţă de fratele lui mai bătrân, MiG-21. Nu era prea manevrabil, dar avea un radar bun, iar rachetele îi asigurau un avantaj pe distanţe lungi. Era şi foarte rapid, mai ales la putere maximă.

Tony hotărî să controleze cealaltă jumătate a grupului său.

— Notebook Leader, care sunt condiţiile voastre ?

— Lupte cu câţiva inamici, un aparat avariat. Carburant aproape terminat.

Exact. Şi carburantul grupului său era pe sponci. Încearcă să gândeşti înmod constructiv.

— Roger, Notebook. Mergeţi spre nord. Luaţi-i pe cei care fug de noi. Terminat.

Tony reglă radarul la putere maximă şi văzu adversarii. Număra zece avioane, la 45 de kilometri distanţă şi la cotă superioară; 3000 de metri. Şi receptorul radar pasiv era aprins, pentru că interceptase impulsurile radar ale avioanelor de vânătoare care se apropiau.

O ultimă problemă, înainte de înfruntare.

— Stingray, aici Diamond Leader. Solicit realimentare carburant.

Şi probabil pe cineva care să ne remorcheze până acasă, adăugă în gând.

— Stingray, Roger, terminat.

Distanţa scăzuse la treizeci de kilometri şi Tony mai coborî un pic. Era destul de aproape de MiG-23 pentru ca radarul lor să-i vadă separat, dar spera că menţinându-se jos, într-o regiune accidentată...

Deasupra avioanelor lor apăru deodată o dâră albă, ieşită din norii de deasupra lor. Era foarte departe, aproape în poziţia unde erau avioanele inamice. Mai apăru una, şi apoi apărură altele, prea repede pentru a le mai putea număra.

Ce naiba se întâmpla ? Privi ecranul radar. Rămăseseră numai patru MiG-23. Alea erau dâre de rachete, dar de unde veneau ? Pe ecranul radar nu se vedea altceva. Dârele păreau să vină dinspre est.

Aparatele Flogger virară la stânga, către misteriosul loc de plecare a rachetelor. Tony înţelese că nu-i depistaseră prezenţa şi ordonă:

— Diamond, cu toată viteza !

Acceleră şi el la puterea maximă. La naiba cu carburantul. Alese o ţintă şi chemă pe frecvenţa misiunii:

— Stingray, numărul inamicilor care se apropie este patru. Diamond îi interceptează.

— Roger, Diamond, aici zborul Navy Thunder. Atenţie la rachetele noastre.

O voce necunoscută răspunsese apelului său. Marina ? Mamă, erau aparatele Tomcat de pe vreun portavion. Cu rachetele lor Phoenix, puteau lovi o ţintă la 150 de kilometri distanţă. De aceea nu văzuseră avioanele care lansaseră rachetele.

Apariţia lor neprevăzută le permitea lor să realizeze o ambuscadă frumoasă. Era sigur că piloţii nord-coreeni erau aplecaţi deasupra ecranelor, pentru a încerca să descopere avioanele care îi atacaseră.

— Saber, ia-l pe cel din stânga. Eu îl iau pe ultimul din dreapta.

Fără a aştepta răspunsul, Tony lansă ultima sa rachetă. Sidewinder se îndreptă cu precizie către ajutajul aparatului MiG-23 şi distruse coada avionului. Restul zbură în altă parte, rotindu-se necontrolat. Nu se deschise nici o paraşută.

Şi racheta lui Saber plecase; mai rămâneau doar doi inamici. Se despărţiseră şi accelerau cu toată viteza, cu postcombustia în funcţiune. Se îndreptau spre nord. Tony privi punctele strălucitoare care se îndepărtau. Rezervele lui de carburant nu-i permiteau o urmărire cu viteză ridicată.

Între timp, aparatele Phantom îşi terminaseră treaba. În acel moment tocmai treceau pe deasupra obiectivului ultimele F-4. Ordonă zborului Diamond să se întoarcă, şi, împreună cu zborul Notebook, urmară aparatele Phantom care se îndepărtau de zonă. Carburantul rămas nu era suficient pentru zboruri de recunoaştere. Băieţii de la serviciul de informaţii să se descurce altfel.

Drumul de îndepărtare trecea pe la vest de obiectiv, dar suficient de aproape de acesta pentru ca Tony să vadă norul alburiu care acoperea zona. La dreapta lui, pe o colină, era o altă coloană de fum. Când fu mai aproape, zări rămăşiţele unui Phantom căzut. Nu reuşi să vadă dacă cupola cockpit-ului era la locul lui.

Bookmark apelă:

— Diamond Leader, avem două aparate cu probleme. Cer escortă.

Părea că misiunea nu se mai sfârşea.

Avioanele F-16 făcură alimentarea în zbor la sud de ZD, şi Tony profită de asta ca să le numere. Owl lipsea; partenerul lui de zbor îl pierduse din ochi în timpul luptei cu aparatele Fishbed. Partenerul lui Dish, Ivan, fusese lovit de o schijă la aripa stângă. Era încă în stare să zboare, dar era obligat să reducă viteza pentru a nu suferi daune mai grave din cauza vibraţiilor. Şi Viceroy era mort.

Doi contra cincisprezece. Probabil era un raport de pierderi acceptabil, dar lui nu i se părea deloc aşa. În linişte F-16 se alăturară aparatelor mai lente Phantom şi se aliniară către bază.

Baza din Kunsan, Coreea de Sud

Biroul operativ era liniştit acum. Ultima misiune a zilei se sfârşise. Paisprezece ore de planificare obositoare, pregătire a zborurilor, în afară de puţinele minute de luptă disperate la înaltă acceleraţie. Acum, Tony ar fi trebuit să doarmă. Dar nu reuşea. Era prea îngrijorat pentru Anne. În timpul zborului nu se putuse gândi la ea, dar temerile reveniseră de îndată ce ajunsese pe pământ.

Ea era încă în Seul, iar nord-coreenii înaintau rapid către oraş. Cartierul general al forţelor combinate susţinea că inamicul era încă la două zile de capitală, dar încă din prima zi tunurile de mare calibru ale nord-coreenilor băteau asupra metropolei. Şi, ceea ce era cel mai rău, el nu putea face nimic pentru Anne.

Telefonul, la celălat capăt al firului, suna. Să răspundă careva, Anne sau altul. Era prima oară că reuşea să prindă linia în trei zile de încercări disperate.

Doamne, fa să răspundă careva.

— Centrul logistic.

Parcă ea era. Trebuia să fie ea.

— Anne ?

Simţi că îi tremura vocea.

— Tony ! Oh Tony.

Auzi că Anne respiră adânc.

— Eşti bine ?

Inima i se zbătu în piept. Anne era îngrijorată pentru el.

— Da, da. Ascultă, Anne, eu sunt bine. Nici o problemă.

Şi, cu agitaţie:

— Dar tu ? Vreau să spun, oraşul este bombardat...

Anne păru mai liniştită.

— Nu trag în zona noastră, Tony. Aici suntem destul de siguri.

— Doar „destul” ? Doamne, Anne, dar inamicul se îndreaptă spre Seul.

O pauză. Apoi ea zise:

— Ştiu. Dar nu-ţi fa griji, Tony. Ne iau de aici, transferă toate serviciile în Japonia. Au început deja cu documentele. Trebuie să plecăm şi noi dintr-un moment în altul. Doar cu un geamantan, cu esenţialul. Cunoşti şi tu regulile.

Tony reîncepu să respire. Evacuare. Doamne ajută, vreunul din comandamentele superioare mai avea ceva creier.

— Ai eşarfa pe care ţi-am dăruit-o ?

I se păru că o vede zâmbind.

— Da. Ascultă, Tony, eu aici sunt în regulă. Dar sunt îngrijorată pentru tine. Spune-mi sincer, ce faci ?

— Zbor, Anne. Nu pot să-ţi spun altceva. Dar totul e în regulă.

Auzi în cască voci. Anne spuse:

— Tony, trebuie să închid. O lucrare urgentă. Îţi voi transmite unde sunt, de îndată ce ajung în Japonia.

— Bine...

Îşi căută cuvintele, dar nu avu curaj să le spună.

— Îţi voi simţi lipsa, Tony. Te sun de îndată ce va fi posibil, din Japonia. Auzi un păcănit şi apoi linia rămase mută.

Tony puse receptorul în furcă cu mare grijă.

28

Evacuarea

28 decembrie
Baza logistică din Seul

Ordinul sosi după-amiaza târziu. Anne nu dormise prea mult în ultimele zile şi-i era greu să ţină ochii deschişi. Trebui să citească de două ori hârtia înainte de a înţelege.

Ridică un braţ pentru a-i chema pe ceilalţi şi zise:

— Atenţie toată lumea ! A sosit ordinul. Plecăm la şase.

Văzu feţele lor alarmate şi se uită la ceas. Era 4.10 sau, după terminologia cazonă, 16.10. Toţi se opriseră şi nu mai plecau.

— Bine. Dacă nu puteţi termina în cinci minute lucrările, suspendaţi-le. Camioanele vor sosi la şase fix pentru a ne duce la Kimpo. Ne transferăm la Misawa, în Japonia, şi ne instalăm acolo.

— Gloria, continuă să preiei mesajele. Transmite că nu putem să-i avertizăm pe toţi că ne evacuăm, şi că va fi nevoie de timp pentru a le furniza datele cerute.

În cele patru zile precedente, biroul se schimbase mult. Toţi îşi aduseseră lucrurile personale, câte un geamantan de fiecare. Inamicul se apropia progresiv, şi dinspre nord se auzea un zgomot constant de explozii.

În seara dinainte, îi spusese lui Tony că nu fuseseră bombardaţi, că nord-coreenii aveau ţinte mai importante. De atunci, baza fusese lovită de două ori. Lovituri de tun ajunseseră la câteva sute de metri de centrul său de calcul. Nu fuseseră daune, nimeni nu era lovit, dar ea

avusese impresia că războiul îi ajunsese. Din punctul de vedere al unui soldat, frontul era încă departe. Dar ea nu era un soldat, după cum nici funcţionarii săi nu erau. Se întreba cum se simţea Tony, care de la începutul războiului fusese în mijlocul focului.

La ferestre erau întinse perdelele groase de camuflaj, şi magazia devenise dormitor şi adăpost antiaerian. Munciseră din greu ca să urmeze situaţia logistică, care acum era invers decât înainte. Fluxul de materiale intra în Coreea în loc să o părăsească, trebuia ca proviziile să ajungă în zonele de război, era nevoie să se caute în toate bazele din lume materialul indispensabil.

De multe zile erau gata să plece cu un preaviz de douăsprezece ore pentru a transfera în computerele din Misawa întreaga operaţiune.

Anne planificase atent transferul. Toate datele erau transportate pe benzi magnetice, în două copii. Asta ar fî cerut mare parte din acea oră şi cincizeci de minute avute la dispoziţie. Douăsprezece ore de preaviz. Era de râs.

Într-un fel, însă, chestia asta era pozitivă. Biroul ar fi fost oprit doar pentru scurt timp. Armata pregătise deja un nou centru în baza aeriană japoneză, şi mulţumită Domnului utiliza aceleaşi fel de computere. O oră pentru a ajunge la aeroport, o alta pentru a urca la bord, apoi două ore de zbor până la Misawa. Încă o oră până la computerele bazei, şi o oră pentru a încărca datele şi programele. Cu un pic de noroc, mâine dimineaţă puteau relua lucrul. Va fi însă o noapte foarte lungă.

Camioanele ajunseră mai devreme, cu o escortă mixtă, de americani şi sud-coreeni. În afara vehiculelor pentru personal, mai erau două, pline cu soldaţi, şi un autoblindat în capul convoiului. Locotenentul care comanda coloana îi îmbarcă rapid, ca şi cum la aeroportul din Kimpo avionul îi aştepta deja, cu motoarele pornite.

Urcară în camioane în întuneric şi în frig, fără lumini şi fară organizare, după cum i se părea. Anne şi ceilalţi

supervizori încercară să ţină laolaltă funcţionarii lor, dar pentru a fi siguri de asta trebuia să aştepte până la sosirea pe aeroport. La sfârşit, un soldat o împinse în autocamion ca pe un sac. O încercă impresia că era o bucată de carne îngrămădită în congelator.

Autocamionul era neiluminat şi puţina lumină dispăru când lăsară jos prelata în spate. Anne fu surprinsă şi ar fi căzut dacă n-o prindea careva de mână. Pe pipăite găsi un loc şi se aşeză când camionul tocmai pleca.

Urmări mental cotirile vehiculului după ce ieşi pe poartă. Singurul lucru la care se putea gândi era că scaunul ei era foarte rece şi că nu reuşea să se încălzească.

Camionul se oprea din când în când, şi o dată se auziră sirene. În final, învinşi de curiozitate, traseră puţin colţul prelatei şi priviră afară.

Deschizătura era subţire, iar camionul înainta încet; aerul rece nu reuşi să intre în interior. După ce fuseseră atâta timp în întuneric, oraşul camuflat părea aproape luminos.

Anne văzu multe clădiri lovite de bombe sau de lovituri de artilerie. O dată, zări o stradă întreagă de magazine rase de la sol.

În America un astfel de peisaj ar fi ocupat prima pagină a ziarelor. Dar aici nimeni nu se îngrijise să elimine resturile. După cum arătau, cineva se limitase doar să le împingă de-o parte. Câteva grămezi mai fumegau încă.

La Seul era camuflaj de seara până dimineaţa. În interiorul bazei din Yongsan nu era în vigoare, dar la exterior se respecta cu stricteţe. În toate intersecţiile principale era un post de pază, iar străzile erau parcurse de patrule înarmate. În plus, de la ferestrele câte unei clădiri se vedeau puşti. Anne ştia că mare parte din construcţiile ridicate după 1950 fuseseră întărite astfel încât să devină mici bunkere. Oraşul se transforma într-o singură, mare, fortăreaţă.

Sub întunericul aproape total, oraşul părea mort. Era locuit de zece milioane de persoane, dar singurul semn de viaţă erau soldaţii şi din când în când câte o coloană ca a lor.

Se opriră la o intersecţie unde era amenajat un post de blocaj. Anne nu reuşea să vadă până la primul camion din coloană, dar pe laturile străzii erau cuiburi de mitraliere, protejate cu saci cu nisip, iar căile laterale erau blocate. Pe o laterală erau doi coreeni îmbrăcaţi civil. Amândoi bărbaţi. Ţineau mâinile ridicate, iar un soldat îi pipăia fară menajamente, în timp ce un altul îi ţinea sub ameninţarea armei M16. Camionul plecă, şi ultimul lucru văzut de Anne fu că cei doi oameni erau aruncaţi la pământ.

Mergând de-a lungul străzii, văzu mişcare: soldaţi care lucrau ceva lângă un bloc. După câte înţelese, se pregăteau să-l arunce în aer.

Fu necesară o oră ca să ajungă la aeroport. În acel moment, Anne nu mai era în stare să spună dacă între timp camionul se încălzise, sau ea îşi pierduse simţurile.

La aeroport erau alţi soldaţi, cu tancuri şi tunuri antiaeriene. Ajunseră la terminalul principal şi se refugiară cu bucurie în căldura lui. Anne nu ştia ce trebuia să facă, dar un funcţionar cu uniforma liniilor aeriene coreene le facu semn să se apropie.

Agentul ceru documentele de identitate ale tuturor membrilor grupului şi le studie cu mare atenţie înainte de a le înapoia. Una dintre fete nu şi-l găsea pe al său, şi Anne trebui să semneze pentru ea, asumându-şi răspunderea.

După ce toţi fuseră controlaţi, Anne întrebă:

— Cât vom aştepta până la plecarea avionului ?

Funcţionarul răspunse:

— Nu putem s-o spunem, doamnă. În orice caz, nu mai devreme de mâine.

Toţi protestară, şi câteva persoane repetară întrebarea Annei:

— Dar ordinele noastre ? Trebuia să ne dea un preaviz de douăsprezece ore pentru o plecare imediată...

— Domnişoară Larson, asta înseamnă că Aviația Militară vă doreşte aici douăsprezece ore înainte de zbor, în caz că se găseşte vreun avion în plus. Sunt aici de patru zile, şi vă asigur că dacă nu intervine vreun miracol, nu veţi urca într-un avion mai înainte de mâine în zori.

Anne ar fi putut şti asta. Ştia cum funcţiona logistica. Încărcătura de expediat trebuia să fie prezentă la punctul de îmbarcare mult înainte de plecarea zborului. Şi pe cine interesează că încărcătura trebuie să aştepte în aeroport toată noaptea ? Nu puteau face altceva decât să aştepte. Ea nici măcar nu-şi luase vreo carte să citească în timpul zborului; avea numai un manual asupra măsurilor de siguranţă pe durata călătoriilor în avion.

Rând pe rând, trecură de postul de control. Detectoarele de metale, evident, erau în funcţiune, dar în locul obişnui-telor forţe de poliţie erau soldaţi sud-coreeni, cu feţe dure, suspicioşi şi înarmaţi cu automate.

Depăşind detectorul de metale, Anne se uită de-a lungul coridorului care ducea la poarta de îmbarcare. Era plin de lume, cu bariere de frânghie pentru a ghida mutările. Membrii grupului său luară loc la coadă. Urma o noapte foarte lungă.

Era imposibil să doarmă. La fiecare jumătate de oră, toată lumea se deplasa cu un metru, sau sosea un nou grup de evacuaţi care puneau mii de întrebări sau îşi plângeau de milă. Şi chiar dacă îşi găseau un loc unde să se oprească, zgomotul reactoarelor care venea din exterior era incredibil. Pereţii coridorului erau din sticlă şi se vedea bine pista.

Mereu aterizau avioane de transport. La fiecare trei minute, un cvadrimotor C-130 sau C-141 sosea bubuind. După un timp, Anne sesiză că uneori intervalul era mai

lung, şi că atunci apărea un mostruos C-5. De îndată ce unul dintre acestea părăsea pista, altul venea să-i ia locul. Pa pista adiacentă, alte avioane de mărfuri decolau la intervale fixe.

Cam la o jumătate de oră, un avion rulă până la coridorul lor de îmbarcare. Anne, din spatele geamurilor, vedea ieşind din ele soldaţi care descărcau material uşor, în timp ce camioane cisterne alimentau cu carburant avionul. Apoi urca în el un grup de evacuaţi, supravegheat de personal din aviaţie. Rampa se ridica, autocisternele se îndepărtau şi avionul se îndrepta spre pista de decolare. Timpul cerut de operaţiune, de la un sfert de oră la douăzeci de minute, după cum se grăbeau cei care urcau la bord.

Ca expertă în logistică, Anne cunoştea problemele organizatorice impuse de un asemenea transfer. Existau contratimpi, evident. De câteva ori mecanicii fuseseră obligaţi să repare nu ştiu ce, dar veniseră repede şi lucraseră în grabă ca să elimine defecţiunea. Reuşiseră mereu s-o facă şi avioanele continuaseră aterizările şi decolările.

La un moment dat reuşise să adoarmă, dar o treziseră sirenele care sunau alarma în tot aeroportul. Luminile rămase se stinseră şi se auzi bubuitul avioanelor de vânătoare. Nu se întâmplase nimie altceva, şi după vreo zece minute luminile se reaprinseseră.

Încercă să mai aţipească, ascultând ce vorbeau cei cu care lucra. Era interesant să vadă cine se plângea mereu, cine îşi accepta soarta, cine încerca să dea o mână de ajutor. Ştia că ea nu aparţinea acestei ultime categorii. Puţin faceau parte din ea, şi se reduseră mult pe parcursul nopţii.

În fine se iviră şi zorile, şi grupul Annei ajunse încet încet în ceea ce în condiţii normale ar fi fost sala de

aşteptare. Încercară să se organizeze un pic şi grupul dinaintea lor ieşi pe uşă. Erau următorii.

Un alt avion de marfă veni până lângă ei şi plecă din nou; sosi un sergent din aviaţie care strigă:

— Personalul centrului logistic al armatei. Urmaţi-mă pentru îmbarcare.

Cu un zâmbet de uşurare, se grăbiră să-l urmeze, sperând să vadă în faţalor uşa de îmbarcare a încărcăturii unui avion. În schimb, se treziră într-o încăpere mare cu pereţi metalici, cu podeaua plină de vaselină. Din scrisul de pe pereţi, Anne înţelese că era o magazie care în mod normal conţinea piese pentru serviciul de întreţinere. Se auzea un zgomot puternic, dar când Anne văzu originea lui, renunţă să se plângă. Cineva adusese două radiatoare cu gaz în acea încăpere care nu avea prevăzut un sistem de încălzire.

Hangarul fusese golit de materiale, iar podeaua fusese împărţită cu benzi mari de vopsea în câteva zone rectangulare. Sergentul începu să strige nume, în ordine alfabetică. Persoana îi răspundea, iar sergentul îi controla documentul de identitate, apoi îi dădea un cartonaş pe care scria ceva. Arăta una din zonele trasate pe podea şi spunea:

— Mergeţi acolo şi nu ieşiţi afară.

Sosi rândul Annei. Fata privi cartonaşul ei. Era scris de mână şi zicea: „C-141, 50”. Deci ea era a cincizecea persoană care urca şi avionul lor era un C-141 Starfighter. Înaintea lor mai era un singur grup: în curând se vor îmbarca şi ei.

Pătratul lor începu să se umple, la început grupul lor, apoi alţi civili care munceau pentru aeronautică la întreţi-nere. Pătratul părea plin, dar sergentul îşi controlă listele şi mai strigă:

— Şaptesprezece !

Se deschise o uşă şi sosiră alţi civili. Erau în mod evident familiile personalului din forţele armate: mame cu copii în braţe sau ţinându-le de fuste.

Ultimii sosiţi încercau cu greu să-şi facă loc, când sirenele reîncepură să urle. Anne era lângă fereastră şi văzu lume care alerga la adăpost. Brusc apărură în câmpul său vizual două avioane de vânătoare, care se îndepărtară imediat. Erau aparate MiG, pentru că trăgeau. Unul, înainte de a face un viraj strânsă, lansă o bombă. Pe când aceasta cădea, cineva o împinse pe Anne la pământ. Unda de şoc sparse geamul şi îi acoperi cu cioburi pe toţi cei din vecinătate.

Urmă o a doua explozie, mult mai apropiată. Pereţii tremurară şi oamenii locului începură să strige „Afară ! Afară toată lumea !”. Pe ambele părţi ale hangarului era câte o uşă dublă care dădea spre teren, şi lumea fugi spre ele.

Anne se mişcă odată cu ceilalţi şi ajunse afară în câteva secunde. Când ieşi din clădire, simţi o pală de foc şi văzu un avion de marfa în flăcări. O aripă era la pământ, coada era distrusă. Dinăuntru săreau soldaţi în costume de mascare. Unii îşi ajutau tovarăşii răniţi, pe teren erau întinse câteva corpuri nemişcate.

Anne privi în jur. Antiaeriana trăgea, cu un zgomot de metal răzuit. Urmări o dâră de proiectile trasoare şi văzu că încercau să lovească un avion de vânătoare cu aripi „delta” care zbura în zig-zag. O altă dâră de trasoare se uni cu prima, dar avionul de vânătoare o evită.

Privind în direcţia în care se mişca aparatul de vânătoare, Anne văzu şi ţinta acestuia. Un cuadrimotor încerca să coboare ca să iasă din traiectoria avionului MiG, dar aparatul de vânătoare nu avea probleme în a-l urmări. În faţa aparatului atacant apăru o dâră de fum, imediat urmată de alta.

Avionul de marfa viră, încercând să facă o manevră pe care un avion de vânătoare ar fi facut-o într-o fracţiune de

secundă. Dar era prea lent, şi ambele rachete îl loviră în aripa dreaptă. Aripa se rupse, rotindu-se ca nebuna în aer, şi avionul căzu, urmat de o dâră de fum.

Anne nu reuşi să vadă dacă MiG-ul reuşise să fugă. Uitându-se spre aeroport, zări flăcări, coloane de fum şi cratere pe pistă; cel puţin două avioane fuseseră distruse, cu încărcătura lor umană.

Un locotenent din aviaţie se apropie de ei.

— Domnişoara Larson ? Grupul dumneavoastră se întoarce la terminalul principal. Închidem aeroportul.

Trebuia să găsească alt mijloc de a părăsi Seulul.

25 decembrie
Baza aeriană din Kunsan

Tony intră obosit în clădirea comenduirii: se simţea de parcă era un bătrânel de nouăzeci de ani. Ultima misiune fusese un succes complet: un zbor de sprijin pentru o incursiune care se transformase într-o bătălie aeriană, cu două lovituri bine plasate în inamic şi nici o pierdere de-a lor. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, ar fi zâmbit.

În sala situaţie, toţi păreau destul de agitaţi. Înaintarea ofensivei nord-coreene era desenată pe o hartă la scară mare, adusă la zi de ofiţerul însărcinat cu informaţii. Pistol ţinea un mesaj pe care toată lumea îl citise mai înainte cu mult interes.

— Pistol, ce s-a întâmplat ?

Tony nu era atât de obosit încât să nu-l mai încerce curiozitatea. De altfel, dacă era ceva legat de mersul războiului, era de datoria sa să se informeze.

— O incursiune masivă la Kimpo, Saint. Comuniştii au reuşit să mobilizeze atâtea avioane încât au depăşit apărarea noastră şi au atacat baza.

Tony simţi că i se accelerează pulsul. Anne trebuia să plece de la Kimpo.

— Ai idee ce pagube sunt ?

— Grave. Au bombardat pista şi terminalul, care era plin de civili de evacuat. Ba mai rău, au lovit patru trasportoare la sol şi unul care tocmai decolase. Totalul pierderilor e mai mare de cinci sute. Au închis aeroportul până la noi ordine. Cred că vor trimite aici la noi o parte din trafic...

Tony se îndepărtă. Erau destui care îl ascultau pe Pistol, şi nimeni nu realiză că el plecase, brusc.

Biroul lui era liber. Nu băgă în seamă bileţelele care conţineau tot felul de mesaje şi luă telefonul pentru a forma două numere. Primul era cel de la apartamentul Annei, al doilea de la biroul ei. Nici unul dintre numere nu răspunse.

29

Ruloul compresor

29 decembrie
Lângă Munsan, Coreea de Sud

Generalul locotenent Cho stătea pe marginea şoselei şi se uita la soldaţiii lui care mărşăluiau spre sud, de-a lungul a ceea ce americanii numeau Autostrada 1, sau Marele drum de aprovizionare, alături de resturile unui tanc M-48 sud-coreean. Tancul şi echipajul său fuseseră distruşi în prima zi a războiului, în timp ce încercau inutil să oprească ofensiva. Ţeava îndoită a tunului era încă îndreptată spre nord. Cele trei T-62 pe care le distrusese înainte de a fi terminat el însuşi, se aflau undeva în spate, într-un atelier de reparaţii. Tancurile T-62 urmau să reia lupta. M-48 nu.

Vântul adie uşor, şi Cho adulmecă mirosul de moarte care venea din interiorul tancului distrus. Din fericire, gerul întârzia începutul descompunerii. Pentru a scăpa de miros, se îndepărtă de tancul M-48 şi se opri la câţiva paşi mai încolo. Soarele care se ridica îl lumina din spate.

Cho îşi duse mâinile la spate şi zâmbi. Toate benzile autostrăzii erau pline de tancuri, de camioane care trăgeau piese de artilerie, de APC şi de alte vehicule, care se îndreptau fară contenire spre front, douăzeci de kilometri mai în faţă. Pe laterale mărşăluiau coloane de infanterie, care înaintau prin zăpadă pentru a lăsa liberă strada pentru tovarăşii lor de pe vehicule.

Planul *Phoenixul Roşu* era un succes total. Orezăriile îngheţate confereau soldaţilor o mobilitate inimaginabilă pentru lunile de primăvară şi de vară. Iar clima dură a iernii coreene împiedica atacurile aeriene asupra coloanelor: aparatele F-16 şi F-5 rămase în Coreea de Sud nu reuşeau să-şi găsească ţintele prea uşor.

Cho ştia că şi misiunile aviaţiei nord-coreene erau deranjate de aceeaşi climă, dar el nu contase niciodată pe sprijinul acesteia pentru a câştiga războiul. Situaţia de criză în bătălia aeriană îi convenea, pentru că lăsa rezultatul final în mâinile tancurilor sale şi a infanteriei pe care o conducea.

Ridică binoclul şi privi colinele joase care apăreau la intervale neregulate pe cele două laterale ale drumului. Toate înălţimile vizibile erau ocupate de câte o baterie antiaeriană camuflată ZSU-23-4 de 57 mm şi de instalaţiile radar anexe: apărarea sa retrasă pentru cazul că vreun avion inamic trecea de interceptorii MiG-29, MiG-23 şi MiG-21 de la înălţime. O protecţie ulterioară era dată de tunurile antiaeriene de calibru mare şi de bateriile SAM şi mai retrase.

Cho ştia că unele unităţi fuseseră lovite dur din aer, dar comandanţii antiaerienei îl asiguraseră că americanii plăteau un preţ ridicat, sub forma avioanelor pierdute, pentru fiecare atac. Laudele lor erau aproape sigur nişte exagerări, dar şi aşa continua pierdere de avioane urma să uzeze escadrilele americane şi sud-coreene: pierdere după pierdere, nu vor mai fi în stare apoi să mai acţioneze.

Satisfăcut pentru moment că apărarea sa antiaeriană era gata, se întoarse către sud, pentru a observa norii de fum negru care se înălţau la orizont. Un nor format de satele arse şi de sutele de vehicule distruse. Şi din partea aceea se auzea şi un zgomot surd, de lovituri grele, ale artileriei sale ce continua să lovească inamicul în retragere şi care ridica alt praf şi alt fum în aer.

Peisajul din jurul său îi amintea că războiul, pe cât de necesar şi victorios, comporta întotdeauna un preţ amar. O vedea fară greutate în casele ruinate de-a lungul străzii şi în cadavrele contorsionate, în vehiculele arse şi abandonate, răspândite pe toată câmpia. O citea în ochii obosiţi şi goi ai soldaţilor strânşi în jurul unui foc mic lângă autostradă: ce mai rămânea din cele două divizii de primă linie.

Conform rapoartelor, ambele divizii pierduseră cam şaptezeci la sută din efective în patru zile de lupte continue. Dar provocaseră aceleaşi pierderi grave şi inamicului.

Cho decise că trebuia să completeze efectivele şi să aducă diviziile la forţa lor normală de luptă. Avea nevoie de fiecare om disponibil.

— Tovarăşe general ! Un mesaj de la generalul Chyong de la cartierul general avansat !

Se întoarse şi luă mesajul pe care i-l adusese aghiotantul său. Se încruntă. Tinerelul acela trebuia să înveţe să muncească cu calm. Războiul era prea important.

Dar zâmbi când citi mesajul lui Chyong. Avangarda Corpului al doilea de armată se apropia de Pyokche, era la numai cincisprezece kilometri de periferia Seulului. În curând soldaţii săi se vor putea îndrepta spre sud-vest, pentru a traversa fluviul Han la Kimpo. Excelent. În doar cinci zile dăduseră peste cap fortificaţiile şi avansaseră mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri în ciuda unei puternice opoziţii a inamicului.

Colegul său de la Corpul cinci de armată întâmpina greutăţi în depăşirea coridorului Uijongbu. Dar coloanele lui cuceriseră Chon'gong, un sat la douăzeci de kilometri de ZD şi plasat la intrarea unei văi care ducea direct către Seul. În curând şi Corpul cinci se va îndepărta de capitală pentru a traversa la est fluviul Han.

Ofensiva decurgea bine. Cu noroc şi pricepere, Armata Poporului va reuşi în curând să încercuiască forţele imperialiste comasate în Seul pentru a-l apăra de atacul de care se temeau de multe decenii. Un atac care nu va exista. Cho nu avea intenţia să-şi consume trupele în lupta casă cu casă care ar fi fost necesară pentru a lua Seulul cu un atac direct. Planul de război studiat de el prevedea să folosească oraşul numai ca momeală, pentru a atrage în cursă forţele armate ale inamicului. Ar fi rămas închise în oraş în timp ce cele două corpuri de armată ale sale ar fi ocolit Seulul pentru a se întâlni la Suwon, 27 de kilometri la sud de capitala inamică.

Cu grosul forţelor sale izolat de liniile de aprovizionare şi înconjurat de Armata Poporului, regimul sud-coreean nu ar fi avut altă alegere decât să se predea.

Cho ieşi din gândurile sale şi pocni din degete, pentru a-şi chema aghiotanţii şi şoferul. Cam pierduse timpul admirând panorama. La cartierul general era muncă de făcut: rapoarte de transmis la Pyongyang şi planuri de conceput pentru atacul din ziua următoare.

Lucrurile se vor complica, atunci când soldaţii din linia a doua, aparţinând Corpului al treilea de armată, vor ataca în acel sector. Când bătălia va începe, Cho va trece la comanda Corpurilor al doilea şi al treilea de armată cu gradul de general colonel al noii Prima forţă de izbire. „Prima forţă de izbire” repetă în minte Cho. Într-adevăr, fiul ochelarist al lui Kim Il-Sung îşi ţinuse promisiunea.

Iar acum Cho şi-o va menţine pe a sa. Sudul urma să cadă.

La sud de Shindo, Coreea de Sud

Marea şosea de aprovizionare era plină cu camioane pentru transportul trupelor, de camioane de marfa, de jeep-uri, de autocisterne, de camioane cu muniţii şi de

vehicule militare de toate tipurile care mergeau aproape bară la bară: toate îndreptate către sud la pas de melc şi încărcate cu civili care căutau refugiu.

McLaren privi haosul care domnea pe şosea şi înţelese că ceea ce avea sub ochi era o armată pe fugă.

Unităţile sale din prima linie americane şi sud-coreene nu fuseseră încă date peste cap. Încă mai luptau, cedau terenul cu greu, metru cu metru, şi-i faceau pe nord-coreeni să plătească un tribut sensibil de sânge pentru fiecare cucerire. Dar se consumau încet, încet, depăşite de forţele superioare ale Nordului şi de puterea artileriei acestuia, iar McLaren nu putea face prea multe pentru a le ajuta.

Primele întăriri sosite din Statele Unite — batalioane din Diviziile a şasea şi a şaptea uşoare — începeau să sosească cu avioanele, dar era necesar cel puţin o zi pentru a le organiza şi a le trimite pe front. Iar McLaren nu ştia bine ce ar fi putut face când ajungeau acolo. Cele două divizii puteau să se deplaseze repede, dar erau divizii de infanterie uşoară, şi nu dispuneau de armele antitanc necesare pentru a opri asaltul infanteriei grele nord-corene.

Rezervele sud-coreene, care se ridicau la câteva milioane de oameni, se mobilizau, dar mobilizarea era încetinită de confuzia semănată de atacul prin surprindere nord-coreean şi de agitaţiile politice precedente. Iar multe unităţi de rezervă erau ocupate să vâneze sabotorii din Nord infiltraţi din aer şi de pe mare pentru a ataca liniile din spate americane şi sud-coreene.

Iar acum, asta. McLaren strânse în dinţi chiştocul ţigării de foi pe care nu-l aprinsese. Lucrurile erau deja foarte urâte, pe front, chiar fară aglomeraţia asta de pe căile din spate. Nu ştia de ce anume depindea, dar se părea că fiecare unitate de subzistenţă, ateliere de întreţinere, spital de campanie şi birou al armatei care auzise vorbindu-se despre război hotărâse să se retragă în

acelaşi moment. Luaseră tot ce găsiseră cu motor şi patru roţi şi se revărsaseră pe Marea şosea de aprovizionare, claxonând şi fugind cuprinşi de panică. Unităţile sud-coreene care ar fi trebuit să controleze traficul erau depăşite.

Şi acum blocau blestemata asta de şosea ! Fiecare centimetru din ea. Soldaţii şi materialele care mergeau spre front, unde era nevoie de ei, erau obligaţi să facă ocoluri pe străzi laterale, înghesuite sau să facă autocros pe câmpiile îngheţate şi înzăpezite. Chestia asta îi facea să piardă timp preţios... ori timpul însemna vieţi umane.

— Doug !

— Aici, domnule general.

Hansen veni alături de el, cu notesul în mână.

— Telefonează-i lui Frank Collier şi spune-i să ia imediat măsuri !

Hansen scrise rapid câteva notiţe, în timp ce McLaren explica ce dorea exact de la ofiţerul său subaltern, al patrulea în ordine la comandă.

— Vreau cel puţin o companie de PM care să pună lumea asta într-o ordine oarecare. Nu vor reuşi să-i oprească înainte de podurile peste Han, dar pot măcar să elibereze o bandă către nord. Clar ?

Hansen încuviinţă.

— Bine, şi în cealaltă parte a podurilor vreau o altă trupă de PM care să-i primească. Trebuie să-i oprească pe blestemaţii ăştia şi să-i trimită...

Cineva în spatele lor începu să sune claxonul şi continuă să-l ţină apăsat, întrerupându-l pe McLaren.

În acel moment, generalul se înfurie de-a binelea.

Cu Hansen pe urme, McLaren se îndreptă spre automobilul care îl întrerupsese: un jeep ocupat de un locotenent colonel american, gras şi asudat, şi de un soldat, slab, cu o urmă de mustaţă şi temător. Ofiţerul era în picioare, pe locul pasagerului, şi încerca frenetic să mişte din loc vehiculele din faţa sa.

Văzându-l pe McLaren apropiindu-se, şoferul, cu un sentiment de vinovăţie, luă mâna de pe claxon.

— Fir-ar să fie, Greene ! Continuă să suni ! — strigă locotenent colonelul, întors spre şoferul său. Din gură îi scăpă salivă.

— N-o să facă deloc aşa ceva, colonele.

Omul ridică privirea, cu furie, pentru a-i spune lui McLaren:

— Şi tu cine dracu te crezi...

Abia atunci văzu cele patru stele ale lui McLaren. Păli.

Văzându-i tunurile încrucişate, pe gulerul uniformei, McLaren îl lovi uşor cu palma în piept:

— De ce unitate aparţii, domnule colonel ? Şi de ce nu eşti acolo unde îţi este unitatea ?

Gura locotenentului colonel se deschise şi se închise de mai multe ori, fără a scoate vreun sunet.

— Băiete ?

Şoferul bâlbâi răspunsul:

— Suntem din Regimentul 236 Artilerie, domnule general.

McLaren se întoarse către locotenentul colonel, care căzuse moale pe scaun.

— Tunurile dumitale sunt în direcţia aceea, ca să sprijine batalioanele mele avansate.

McLaren arătă către nord.

— Acum explică-mi de ce dracu' nu eşti cu ele.

Cu buzele tremurânde, omul încercă să răspundă ceva credibil.

— Trebuie... trebuie să raportez cartierului general. Îmi trebuie, uh, mai multe muni...

— Minciuni ! Dumneata fugeai, domnule !

McLaren îl facu să tacă cu o privire crunta şi se adresă aghiotantului său.

— Căpitane Hansen !

— Ordonaţi, domnule general.

— Arestează-l pe acest om pentru dezertare din faţa inamicului. Şi ia-i comanda, cu efect imediat.

Hansen îl luă de braţ pe ofiţerul care tremura şi se smiorcăia şi îl duse spre vehicul de comandă, care îl aştepta. McLaren se apropie de şoferul jeepului. Pe un ton mult mai liniştit, îi spuse:

— Acum, băiete, vreau să scoţi din jalea asta maşina ta şi să te întorci la unitate. Ofiţerul executiv al batalionului tău se mai află încă acolo ?

— Da, domnule general. Este maiorul Benson.

— Bine. Atunci să raportezi maiorului Benson întâmplarea. Şi spune-i din partea mea că îi încredinţez comanda batalionului. Clar ?

Soldatul dădu din cap.

— Bine, băiete. Acum du-te. Mult noroc.

McLaren facu un pas în spate ca să lase jeepul să iasă.

Apoi se întoarse la aghiotanţii săi care îl aşteptau. Avea încă multe de făcut, pentru a rezolva toate problemele soldaţilor lui.

La sud de Pyokche, Coreea de Sud

Căpitanul Lee privea cum arde Pyokche.

Un batalion sud-coreean de infanterie mecanizată apărase oraşul timp de aproape două ore împotriva unui număr covârşitor de tancuri şi de pifani nord-coreeni. Ascunşi printre casele şi magazinele din Pyokche respinseseră fiecare nou val de atacanţi, dând timpul necesar geniştilor lui Lee să sape tranşeele la sud de oraş.

Acum, însă, apărarea în interiorul orăşelului începuse să cedeze. Nord-coreenii supravieţuitori se retrăseseră pe câmpurile înconjurătoare şi chemaseră în ajutor artileria ca să termine treaba. Tunurile de mare calibru răspunseseră, iar după o scurtă pauză proiectilelele începuseră să cadă peste Pyokche, distrugând case şi

tranşee şi aducând in fragmente aproape de nerecunoscut până şi ruinele.

Lee ascultase la radio strigătele frenetice ale apărătorilor şi înţelesese că rezistenţa lor nu avea să mai dureze mult. Nimeni nu putea rezista îndelung în infernul creat de focul de baraj al comuniştilor. Lăsase radioul şi mersese să-şi îndemne geniştii.

Unii dintre ei foloseau lamele de buldozer pentru a săpa amplasamente de tir pentru grupul de tancuri sud-coreene şi americane rămase pentru a opri înaintarea nord-coreeană. Alţii erau pe câmpurile din spatele oraşului şi plantau mine anticar şi antipersonal.

Văzând că lucrau cu toată graba posibilă — şi poate chiar mai mult de-atât — Lee se întorsese la M-113 ce îi servea de vehicul de comandă. Pe lângă transportorul lui, echipe de infanterie erau ocupate cu săpatul.

O voce de pe banda tactică îi confirmă că nu prea mai aveau timp. Comandantul batalionului, care se găsea în interiorul oraşului se punea în legătură cu comandantul său de brigadă. Pe fundal, Lee auzea exploziile proiectilelor ce cădeau pe Pyokche, pentru care auzea cu propriile urechi ecoul. „Alpha Foxtrot Patru Patru, aici Alpha Charlie Doi Trei. Coloanele inamice se pregătesc de atac. Forţa mea este la treizeci la sută. Cer permisiunea de a mă retrage. Terminat.”

Lee aşteptă să-i fie acordată permisiunea de către comandantul brigăzii. Nu trebui să aştepte mult. Un batalion care pierduse mai mult de jumătate din propriile forţe în atât de puţin timp nu putea desigur să reziste la un nou atac. Trecu pe frecvenţa companiei sale de genişti.

— Bravo Patru Unu către toate unităţile Bravo Patru. Retragerea pe poziţia principală. Repet. Vă retrageţi pe poziţia principală. Terminat.

Nu intenţiona să-şi lase oameni la voia întâmplării.

Ofiţerul de geniu sud-coreean aşteptă să-i sosească confirmările comandanţilor de plutoane şi apoi trecu pe banda tactică.

— Alpha Foxtrot Patru Patru, aici Charlie Doi Trei. Solicit cortină fumigenă pentru acoperirea retragereii noastre. Terminat.

Cerere normală. Ar fi fost suficient un mic ecran de fum ca să le facă mai uşoară retragerea celor ce apărau Pyokche.

— Charlie Doi Trei, aici Alpha Foxtrot Patru Patru. Negativ. Repet, cortina fumigenă nu este disponibilă.

Lee înjură amar. Nu exista nimic care să meargă ca lumea. Consumul de muniţii era mult mai ridicat decât se prevăzuse, iar aprovizionarea nu se făcea cum se gândea. Iar acum resturile batalionului mecanizat care apărase Pyokche erau obligate să se retragă un kilometru pe teren deschis, fară protecţie.

Câteva minute mai târziu, Lee îi privea din M-113 pe geniştii lui care se întorceau din micile tranşee ale noului front. Pe acel front nu erau nici oameni, nici tancuri şi nici arme grele suficiente pentru a opri pentru mai mult de o jumătate de oră un atac hotărât nord-coreean. Sacrificiile apărătorilor din Pyokche păreau inutile.

Ridică binoclul şi privi oraşul. Fum, praf şi resturi săreau în sus, ridicate de focul inamic.

Deodată tunurile tăcură. Asupra zonei se aşternu o linişte stranie, iar vântul ducea departe fumul şi praful.

Radioul transmise:

— Charlie Doi Trei către toate unităţile Charlie. Executaţi acum retragerea !

Lee continuă să privească figurile care ieşeau dintre ruine şi care se îndreptau spre trecerile din câmpul minat. Alţii se agăţaseră de vehicule M-113 purtând semnele bătăliei, care traversau cu viteză maximă terenul deschis.

Unul dintre APC-uri se opri brusc şi fu învăluit de flăcări. Lee se întoarse şi văzu turela unui T-62 răsărind

dintre ruinele unei case, la periferia Pyokche. Nord-coreenii sosiseră.

Un M-60 american care se deplasa la stânga sa văzu şi el tancul nord-coreean. Tunul lui de 105 se roti la dreapta şi reculă când lansă un proiectil perforant Sabot împotriva vehiculului inamic. Tancul T-62 explodă.

Răzbunarea avu o durată scurtă. Între ruinele din Pyokche se văzură flăcările împuşcăturilor, când mitraliorii nord-coreeni deschiseră focul. Zeci de oameni care alergau spre salvare căzură în zăpadă. Alţii scăpară de masacru. Înfuriaţti, oamenii din toată linia desciseră focul pentru a-i proteja pe supravieţuitori.

Într-un final, focurile încetară. Resturile batalionului mecanizat ajunseră în liniile aliate şi la adăpost, pe când nord-coreenii încetau focul pentru a nu-şi dezvălui propriile poziţii.

Lee aşteptă, cercetând terenul plin cu cadavre. Răniţii se agitau din cauza durerii, sau se târau către salvare. În linişteа profundă se auzeau distinct gemetele lor.

Era o chestiune de minute, îşi zise Lee. În curând, nord-coreenii vor ieşi din oraş şi oamenii lui îi vor face să plătească scump masacrul. Dar chestia asta ar fi servit puţin. Întăririle din celelalte părţi ale frontului veneau prea încet. Primul atac comunist mai hotărât ar fi deschis uşor o breşă în apărarea pregătită de oamenii lui.

Mai rău încă, geniştii lui ar fi fost obligaţi să lupte. Comandantul brigăzii ordonase clar să nu părăsească frontul pentru a începe lucrul la noi fortificaţii la sud. Soldaţii în stare de a lupta erau aşa de puţini că era nevoie şi de genişti pentru apărarea principalelor amenajări de luptă. Lee şi oamenii lui erau obligaţi să lupte şi să moară ca oricare soldat, în ciuda faptului că aveau nişte cunoştinţe foarte specializate.

Timpul trecea. Zece minute. O jumătate de oră. O oră. Lee începu să tremure. Oare ce aşteptau comuniştii ? De ce nu atacaseră ? Cunoşteau slăbiciunile lor. De ce nu mai

veneau odată ? Cu fiecare minut care trecea, întârzierea le permitea lor să se întărească.

Îşi ciuli urechile.

Cu ceva timp în urmă, se auzeau zgomote dinspre nord-est, dar nu le acordase atenţie. Acum, însă, i se părea că se intensificaseră: de la simple focuri de puşcă se trecuse la o cacofonie asurzitoare de artilerie grea, focuri de tanc, rafale continue de mitralieră. Părea că era în curs un atac masiv, dar în direcţia greşită. Departe de Seul.

Luă binoclul şi se uită pe câmp, peste orezării, peste ruinele fumegânde din Pyokche. Lumina soarelui se reflecta pe coline. Când reglă aparatul, văzu soldaţi nord-coreeni care săpau în zăpadă şi în pământ tranşee înalte până la piept. Nu era nici o îndoială. Comuniştii se băgau în tranşee. Nu aveau intenţia să atace.

Ofiţerul de geniu simţi o uşurare imensă. El şi oamenii lui nu vor muri... cel puţin pentru moment. Dar care erau oare intenţiile inamicului ? Reflectă îndelung, fără a găsi un răspuns satisfăcător.

Armata a 8-a

CG de campanie, lângă Kuri, Coreea de Sud

Se aşternuse noaptea.

De departe ajungea tunetul artileriei, înăbuşit de munţii care se ridicau între CG şi frontul bătăliei.

McLaren ridică privirea de pe planuri şi îi privi pe ofiţerii statului său major, strânşi în jurul lui. Toţi arătau extenuaţi, după cinci zile şi cinci nopţi de mare tensiune şi de somn puţin. La odihna lor desigur nu contribuise deloc faptul că mutaseră CG-ul într-o localitate nouă, din cauza înaintării inamice.

Se uită spre însărcinatul cu operaţiunile, al treilea în comandă: un general maior înalt şi slab care şi după

treizeci de ani de carieră în toată lumea păstrase încă accentul moale şi nazal din New England.

— Atunci ? Ce gândeşti, Barney ?

Barret Smith îşi scoase din gură pipa stinsă.

— Cred că previziunea ta a fost exactă, Jack.

Ofiţerul se apropie de hartă, arătând mişcările inamicului.

— Pentru cinci zile nord-coreenii au urmat autostrăzile 1 şi 3 în direcţia Seul. Brusc presiunea a încetat, iar acum sosesc informaţii despre atacuri masive aici... — indică un punct lângă Pyokche — aproape la sud-est, spre fluviul Han, şi departe de Seul.

În plus, primim rapoarte similare din coridorul Uijongbu. Acolo, însă, atacurile nord-coreenilor cotesc spre sud-vest.

Se întrerupse şi clătină din cap.

— Aş zice că vor să ne înghesuie în interiorul capitalei.

Mai mulţi ofiţeri din statul major încuviinţară.

— Chiar aşa, domnilor, — zise McLaren, făcând un pas înainte. Dar eu nu vreau să joc după regulile fixate de inamic, sau să fac ce mă constrange el să fac. De aceea, noi trebuie acum să...

Şi le expuse planul lui. În afara unei linii subţiri de rezistenţă, toate forţele americane şi sud-coreene de la nord de fluviul Han urmau să fie retrase. Corpurile capitalei sud-coreene şi diferite alte unităţi defensive vor rămâne în Seul pentru a-l apăra, dar McLaren dorea ca toţi ceilalţi să iasă din încercuire. Dorea ca acea capcană a nord-corenilor, când va fi închisă, să nu găsească nimic în ea.

— Trebuie să plece toţi, domnilor. Tancuri, artilerie, infanterie, manutanţă, spitale de campanie, tot. Înţeles ?

Ofiţerii încuviinţară. Toţi, mai puţin unul.

— Da, generale Park ? Aveţi vreo obiecţie ?

Şeful statelor majore sud-coreene părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani.

— Da, domnule general McLaren. Propunerea dumneavoastră este inacceptabilă pentru guvernul Republicii Coreea. Seul este centrul nevralgic al ţării noastre. Cuprinde un sfert din populaţia noastră. Nu putem risca să fie cucerit de comunişti.

McLaren îşi aprinse trabucul pentru a putea studia feţele celorlalţi ofiţeri sud-coreeni. Unul sau doi păreau să-i dea dreptate lui Park. Ceilalţi nu erau prea convinşi.

Trase un fum.

— Domnule general, cu tot respectul, hotărârea mea este definitivă. Nu vom dansa după muzica nord-coreenilor. Ei vor să riscăm să pierdem tot ce avem pentru a apăra un singur oraş. Noi nu vom face asta.

— Dar ţara mea...

McLaren îl întrerupse.

— Domnule general, ţara dumneavoastră există atâta timp cât există o armată care îi apără libertatea. Pierdeţi armata şi veţi pierde şi războiul.

Park nu păru convins.

Barret Smith interveni.

— Vorbind deschis, domnule general Park, nu cred că nord-coreenii vor îndrăzni să atace Seulul atâta timp cât se va afla acolo grosul forţelor noastre. Şi chiar dacă ar ataca, forţele pe care le lăsăm în oraş vor fi în stare să reziste asediului pentru mult timp. Voi aţi pregătit oraşul, aţi făcut provizii de hrană, apă şi muniţii. Vă sugerez să profitaţi de avantajul acestor preparative.

Coreeanul aşteptă să termine, pentru a spune apoi, pe un ton sec:

— Nu este o hotărâre care se poate lua aici. Înainte de a-mi da aprobarea, trebuie să mă consult cu preşedintele meu.

McLaren mai trase un fum. Apoi zise:

— Foarte bine, generale. Aveţi dreptul să procedaţi astfel. Dar între timp ordinele mele sunt acestea. Şi vor fi

astfel până nu-mi va zice altceva preşedintele meu. E clar ?

Park încuviinţă cu un semn brusc din cap.

— Perfect. Căpitanul Hansen vă va duce la Seul pentru a vorbi cu preşedintele dumneavoastră.

McLaren se întoarse către ceilalţi ofiţeri ai săi.

— Păi, domnilor, avem multe de făcut. Vreau imediat planurile pentru retragerea din Seul. Executarea !

Ofiţerii se împrăştiară. McLaren îl opri pe Smith.

— Aşteaptă un moment, Barney.

— Da, Jack ?

— Ştim amândoi că o să fie nevoie de o grămadă de timp ca să mişcăm soldaţii noştri din Seul. Drumurile sunt încă aglomerate de liniile din spate şi de fugari. Trebuie să-i oprim pe nord-coreeni pe Han până când vom ieşi toţi din capitală. E bine ?

Smith încuviinţă.

— De acord. Atunci, iată ce vreau. Pune-te de acord cu adjunctul meu şi greblează toate unităţile necombatante care-ţi pică în mână. Vreau ca fiecare om care nu este necesar undeva, dar în stare să ia o puşcă în mână, să ajungă în prima linie de îndată ce este posibil. Formează unităţi provizorii şi trimite-le pe fluviu. Şi găseşte-le vreun comandant în stare să le conducă.

Smith îl privi cu atenţie.

— Jack, ştii că acei oameni vor sfârşi rău, da ? Vreau să spun, vrei să trimiţi bucătari şi magazineri împotriva tancurilor T-62. Nu este un meci cu forţe egale.

— Da... Ştiu.

McLaren stinse trabucul pe masă. Privi săgeţile roşii care coborau dinspre nord spre Seul.

— Dar pentru moment nu îmi rămâne nimic altceva. Timpul, Barney ! Trebuie să câştigăm timp.

Portul Naha, Okinawa

Fregatele ieşiră primele, ridicând ancora într-o dimineaţă rece şi limpede, puţin înaintea zorilor. Misiunea lor era să „cureţe” canalul portului Naha, căutând submarine inamice. Submarinele diesel nord-coreene din clasa Romeo nu se îndepărtaseră niciodată atât de mult de propriile porturi, dar nu era cazul să-şi asume riscuri. Fiecare ofiţer din marina americană îşi aminteşte lecţia de la Pearl Harbor din prima până în ultima zi a carierei.

Amiralul Thomas Aldrige Brown privi cele şase fregate care erau sub comanda sa în timp ce ieşeau din port: patru din clasa Perry şi două mai vechi, din clasa Knox. Aerul respirat rămânea în aer ca un norişor îngheţat. Doamne, era frig cu adevărat. Şi va fi şi mai frig câd forţa sa navală se va îndrepta spre nord, şi în plin ocean. Deocamdată, pe portavionul nemişcat sufla un vânticel, dar Brown ştia că va fi greu de suportat, când vor pleca, un vânt de douăzeci şi nouă de noduri sau mai multe.

Tremură şi îşi strânse mai tare haina pe care soţia i-o pusese în geamantan. Cu greu găsise una care să vină bine pe corpul lui, slab şi înalt. Continuă să urmărească cu privirea micile fregate care se îndreptau către negurile oceanului, departe de port. Tot era bine că erau departe de zăpuşeala Golfului Persic, unde se desfăşurase misiunea sa precedentă. Aer îngheţat, mare îngheţată, oţel îngheţat.

Brown părăsi puntea şi coborî în întunericul şi căldura din Sala tactică a portavionului *Constellation*. Sala conţinea computerele, ecranele şi personalul necesar pentru a purta o bătălie navală modernă. O bătălie pe care Brown îşi dorea să nu fie nevoit niciodată să o poarte. Dar dacă ar fi fost obligat să poarte una, era încântat s-o facă cu *Constellation*. Zâmbi în sinea sa, pentru că era o afirmaţie pe care ar fi avut grijă să n-o facă în public.

Brown îşi făcuse experienţa la comandă pe fregate şi contratorpiloare, care după el erau adevărata marină. Ca

ofiţer subaltern şi apoi comandant, greoaiele portavioane pe care le escorta pe toate mările lumii erau pentru el doar nişte obiective, bestii îngrijorătoare pe care trebuia să le protejeze împotriva tuturor pericolelor: avioane, rachete, submarine şi nave de război. Dar acum că avea şi el nava lui amiral, modul său de gândire se diferenţiase. Acum avea o oarecare siguranţă la ideea că avea la dispoziţie un puternic grup aerian capabil să lovească inamicul la sute de kilometri distanţă.

Amiralul ajunse la Sala tactică şi deschise uşa. Brown îşi scoase haina şi se apropie de o hartă electronică ce acoperea o parte a unui perete. Harta prezenta profilul neregulat al portului Naha şi poziţia fiecărei nave. De îndată ce va fi ieşit în larg, harta urma să arate şi poziţia fiecărui avion în zbor şi a contactelor neutre sau ostile relevate de radar şi de sonarele forţei navale.

În acel moment, portul era plin de nave. Multe erau de transport, inclusiv mare parte din vasele flotei din Pacific. Multe navigaseră cu toată viteza pentru a ajunge la Okinawa la timp, apoi încărcaseră toată noapte oameni şi materiale ale Diviziei a treia marines. Fusese un efort peste puteri, dar acum erau gata de plecare.

Brown ştia că flota comandată de el era cea mai mare concentrare de nave care fusese văzută în acele ape de la Războiul Coreei. Soldaţii pe care îi transporta şi proteja reprezentau o forţă de izbire teribilă, care putea debarca pe orice coastă. Nu că s-ar fi pregătit pentru vreun atac amfibiu. Nu aveau vreun obiectiv de cucerit. Căci el avea ordin să însoţească trupele de infanterie marină până la Pohang, un port în sud-estul Coreei. Din rapoartele de război secrete care îi sosiseră, un lucru era clar: comandamentul forţelor combinate avea o nevoie disperată de orice divizie de trupe proaspete.

Şi totuşi, putea fi util să sperie un pic inamicul. Nava comandamentului amfibiu *Bine Ridge* urma să se alăture restului convoiului la sud de Japonia, pentru a da impresia

că se pregăteşte o debarcare, şi dacă *Wisconsin* ar fi ajuns la timp la întâlnire, acest cuirasat ar fi putut pune la dispoziţie o bună putere de foc. Era prima oară că *Wisconsin* se afla în acele ape.

Un telefon sună.

— Domnule, comandantul ecranului.

Brown luă receptorul pe care i-l întindea aghiotantul de campanie.

— Da, Mitch ?

— Domnule amiral, ecranul antisubmarine este întins în jurul portului. Zona internă este liberă.

Brown îşi aruncă ochii pe hartă. Toate navele erau sub presiune şi gata de plecare.

— De acord, ridicaţi ancora.

Puse telefonul în agăţătoare şi se uită pe hartă pentru a vedea plecarea navelor. Pe măsură ce celelalte nave ieşeau din port, navele ecranului interior şi exterior se mişcau şi ele, pentru a forma un inel neîntrerupt de senzori în jurul convoiului.

Constellation ieşi prima, urmată de navele vopsite în gri şi de navele comerciale. Ieşirea lor era protejată de avioane de vânătoare ale trupelor de infanterie marină şi de avioane de patrulare din bazele locale ale marinei. De îndată ce portavionul — codificat în flotă *Connie* — ajungea în mare deschisă şi prindea viteză, elicopterele şi avioanele sale vor prelua această sarcină, şi o vor desfăşură până la destinaţie.

Fiecare navă neutră prezentă în acele ape fusese individualizată, identificată şi semnalată pe hartă. Una nu era neutră, cel puţin în sensul pe care amiralul Brown îl dădea acestui cuvânt. Pescadorul spion rusesc *Kavkaz* descria cercuri largi pe mare, la treizeci de kilometri de Okinawa. Comandantul lui intenţiona fară îndoială să urmeze navele americane, de îndată ce acestea vor ieşi în larg.

În afară de rolul de spion şi de „umbră” permanentă, *Kavkaz* era plin de instrumente electronice destinate detecţiei şi analizării oricărei emisii radio, radar şi sonar efectuată de forţa navală. Asta era normal, şi prevăzut.

În mod normal, un grup ca acela condus de *Constellation* ar fi plecat noaptea, sub total Emcon, control al emisiilor. Nu ar fi transmis nici un semnal care să nu fi fost absolut necesar: radar, radio şi sonar activ. Comandantul forţei navale ar fi încercat să ascundă cât mai multe informaţii posibile relevamentului inamic. Apoi, de îndată ce ieşeau în larg, amiralul comandant ar fi folosit orice truc legal sau ilegal pentru a se descotorosi de musafiri nedoriţi precum *Kavkaz*. S-ar fi încercat să se ascundă compunerea convoiului, ruta acestuia şi intenţiile sale.

Dar nu de data asta. Înainte de a părăsi portul, Brown ordonase să se aprindă fiecare radar şi sonar. Asta pentru mai multe motive. Înainte de toate, pentru restul lumii, erau în timp de pace şi nu de război. El nu putea lovi sau scufunda pe nimeni fără o recunoaştere sigură, nu doar ca potenţial ostilă, ci ca o ameninţare efectivă. Ori asta cerea informaţii care puteau proveni numai din senzorii activi.

Apoi, Autoritatea comenzii naţionale — care în limbajul Pentagonului semnifica preşedintele — voia ca toţi să ştie unde se afla forţa sa navală şi încotro se îndrepta... În anumite limite. Era o indicaţie clară a intenţiilor americane de susţinere a aliatului sud-coreean. Iar limitele fuseseră deja fixate. Cu permisiunea preşedintelui, Brown procla-mase o zonă de excludere de o sută de mile în jurul grupului său. Chinezii şi sovieticii, şi efectiv orice altă navă sau avion, fuseseră avertizate să se ţină în afară. Orice navă sau avion care s-ar fi apropiat prea mult ar fi fost convinsă să se îndepărteze, iar dacă s-ar fi încăpăţânat să se mai apropie, ar fi fost scufundată sau doborât. Anumite rachete sovietice aveau o rază de acţiune de 450 de kilometri, dar nu era de aşteptat ca

nord-coreenii să le aibă. O sută de mile era o limită bună de siguranţă.

Dar *Kavkaz* ar fi fost o problemă.

Brown privi harta care se mişca alene, arătând multitudinea de nave de război, amfibii şi nave de transport care se aranjau în formaţie în largul Okinawei. Manevra cerea mai mult timp decât era prevăzut şi nava spion sovietică nu dădea vreun semn că s-ar retrage la marginea zonei declarate de excludere. Nu era desigur o surpriză.

Brown dorea ca sovieticii să ştie că facea rută spre Coreea, dar nu dorea ca aceştia să se ţină de coada sa pe tot traseul. Amiralul lăsă harta şi-şi chemă aghiotantul.

— Dă-mi comandantul de pe *Thach*.

La bordul navei americane *Thach*

Comandantul navei *Thach*, o fregată de clasa Perry, zâmbi.

— Da, da, domnule amiral. O să-i gonim pe blestemaţii ăia.

Privi în direcţia în care se afla odiosul pescador spion, la trei mile distanţă.

— Domnule Meadows, adu-ne la un sfert de milă la babordul[17] animalului ăluia.

Ofiţerul său executiv zâmbi bucuros şi dădu ordinele necesare. Uneori i se părea că comandantul lui îşi pierduse capul, citind de prea multe ori Moby Dick. Fregata viră pe noua sa rută, apropiindu-se cu viteza de cincisprezece noduri de *Kavkaz*, care era împodobit cu sute de antene. La mai puţin de cinci sute de metri

---
[17]Note:
?Babord – bordul din stânga al unei nave

distanţă, viră din nou şi continuă paralel cu nava sovietică. Comandantul navei *Thach* se sprijini cu indiferenţă de balustrada de metal îngheţată şi-i facu un semn marinarului care ţinea în mâini o lampă de semnalizare.

— Gata, Mahoney, dă-i drumul şi fă ce trebuie să faci.

Marinarul cu părul roşu zâmbi şi începu să transmită mesajul pe care i-l dăduse comandantul: „Aceasta *USS*[18] *Thach*. Vă aflaţi în interiorul unei zone declarate de excludere maritimă. Schimbaţi imediat ruta pentru a părăsi zona”.

Comandantul lui *Kavkaz* se lăsă aşteptat, înainte de a răspunde. Mahoney citi cu voce tare mesajul în timp ce acesta sosea. „Aceasta este o navă sovietică în ape internaţionale. Voi ne încălcaţi drepturile de pasaj inofensiv.”

— „Inofensiv” pe dracu' ! — izbucni comandantul ameri-can.

Scrise nervos un răspuns şi aşteptă ca Mahoney săi transmită. Spera ca băiatul să nu încerce „să-l ardă” pe echivalentul său din cealaltă navă, transmiţând atât de repede ca rusul să nu-l poată urmări. Era unul din jocurile favorite ai semnalizatorilor, dar acum voia ca ruşii să se gândească bine la cuvintele sale.

„*Thach* către nava sovietică. Repet, aceasta este o zonă de excludere marittimă. O neascultare eventuală a ordinului meu va fi considerată ca o violare a acestei zone. Indepărtaţi-vă imediat.”

„Nu avem cunoştinţă de existenţa unei astfel de zone.”

Comandantul american zâmbi. Tipul acesta de tâmpenii putea dura ore în şir, iar amiralul Brown dorea rezultate, nu tratative. Sovieticii fuseseră avertizaţi

[18] USS - United States Ship - prefix la numele navelor Marinei Militare americane

regulamentar. Era momentul de a trece de la notificare la ameninţare. Apăsă butonul comunicatorului.

— Tunar. Pregăteşte o lovitură în faţa provei nesimţitului ăluia.

Ofiţerul cu tirul de pe *Thach* nu aştepta decât acel ordin, şi toţi de pe punte auziră sirena şi scârţâitul metalic, când turela fregatei îndreptă către *Kavkaz* tunul său de 76 mm. De data asta, mesajul fu înţeles la perfecţie.

La bordul portavionului *Constellation*

Brown privi îndepărtându-se punctuleţul ce reprezenta pescadorul spion sovietic. Comandantul acestuia spusese foarte clar că se îndepărta în semn de protest şi din cauza unei „ameninţări yankee de a începe ostilităţile fară provocare”. Amiralul ştia că foarte curând sovieticii vor transmite imagini televizate cu un vas de război american ce „făcea pe grozavul” în faţa unei nave neînarmate, dar chestia asta nu intra în preocupările lui. Ba chiar putea fi semnalul adecvat de trimis şi altor potenţiali adversari, în toată lumea.

Kavkaz, totuşi, o cam lungea cu îndepărtarea: mergea atât de încet, că-i va trebui o zi întreagă să iasă din zona de excludere.

Brown nu stătea acum să-l grăbească. Când fu sigur că pescadorul sovietic se îndepărta, rechemă pe *Thach*. Pentru a nu-l face pe rus să cadă în păcat, din când în când câte un avion va zbura pe deasupra lui, la o cotă foarte joasă. Până când nu se găsea exact la o sută de mile distanţă, dorea ca acel distilat de spioni sovietici sub formă de navă să înţeleagă că, dacă trăia încă, asta se datora numai faptului că el îi dăduse permisiunea.

Când *task force*[19] luă ruta definitivă, Brown se întoarse la hartă. Distanţa de la Okinawa la coasta orientală a Coreei era de circa şase sute de mile, şi cu o viteză medie de douăsprezece noduri, drumul ar fi durat ceva mai puţin de două zile. Se aştepta ca adevărata ameninţare nord-coreeană să înceapă la trecerea din Marea Chinei în Marea Galbenă în apropierea coastelor Coreei. Amiralul îşi frecă ochii şi se întrebă cât somn o putea să fure înainte de sosire.

Din fotoliul său, un operator radar îşi îndreptă spinarea brusc.

— Contact aerian, distanţă 180 mile, IFF negativ.

Probabil puţin somn, începu să se teamă Brown, apropiindu-se de telefonul de comandă.

---

[19]Note:
[?]task force - unitate militară destinată unei misiuni precise

30

Podul

30 decembrie
Lângă castelul Hangjusan, Coreea de Sud

Bătrânul camion de şapte chintale intră pe podul Taengju pe unica bandă rezervată pentru traficul către nord. Celelalte trei benzi erau pline de tancuri, camioane, jeepuri şi piese de artilerie care mergeau spre sud scrâşnind pe nisipul aruncat pe drum pentru a nu se aluneca pe gheaţă. În toată Coreea temperatura scădea, iar pe fluviul Han se zăreau plutind bucăţi mari de zăpadă îngheţată, transportate spre Marea Galbenă. Se părea că iarna aceea urma să fie una dintre cele mai grele din ultimul timp.

Trecând de pod, camionul părăsi drumul pentru a se îndrepta spre un altul, secundar, care mergea spre sud-est, cu fluviul pe o parte şi în cealaltă o pădure de conifere pline cu zăpadă. Zecile de alte vehicule care trecuseră pe acelaşi drum săpaseră două şleauri pline cu noroi lunecos. Şoferul camionului schimba des vitezele pentru a ajunge la destinaţie.

— Cap de linie, domnilor. CG al plutonului unu din regimentul 39.

Sublocotenentul Kevin Little se uită la grupul de corturi dintre copaci.

Pentru o clipă îi reveniră în minte imaginile din plimbările la Washington Cascades. Amintirile îi dispărură când coborî din cabina încălzită a camionului şi fu lovit de

aerul îngheţat. Rhee se opri lângă el. Kevin îşi scoase mănuşile pentru a trage până la gât fermoarul de la uniforma de mascare albă şi încercă să şi le tragă din nou pe degetele devenite aproape insensibile. Nu folosi prea mult. Timpul se înrăutăţea şi vântul îi pătrundea prin toate hainele.

Kevin văzuse multe cazuri de degerături, în spitalul de campanie unde fuseseră trimişi după ce fuseseră recuperaţi din spatele liniilor inamice de elicopterul Serviciului de recuperare piloţi. Medicii ziceau că în mare parte nu erau cazuri grave, dar el văzuse mulţi oameni care-şi pierduseră degetele... iar medicii nu putuseră face nimic ca să li le salveze.

El şi Rhee fuseseră norocoşi. Amândoi o scoseseră la capăt cu un început de degerare şi cu câteva pete livide. Dar cu mâncăruri fierbinţi şi cu două zile de odihnă scăpaseră cu bine. Însă acum reintrau în luptă. Tremură din nou, de data asta nu numai din cauza frigului. La ideea că va vedea din nou masacre simţea un fior pe şira spinării. În prima sa bătălie văzuse suficiente pentru toată viaţa.

— Ar trebui să ne prezentăm la raport, zise Rhee.

— Da.

Kevin simţea o profundă depresie. La Malibu West dăduse greş. Ce mai puteau face acum cu el ?

Îl auzi pe locotenentul sud-coreean întrebând un soldat unde era cortul de comandă. Kevin se lăsă târât de Rhee printre corturile mascate.

Maiorul Donaldson îi aştepta într-un cort mic cu podeaua acoperită cu pânză impermeabilă, plină cu hărţi, radiotelefoane şi cu o sobiţă de campanie, cu cărbune. Îndesatul ofiţer cu fălcile tăiate ca în piatră comanda batalionul încă din prima zi de război. Fostul comandant, colonelul Harriman, era în drum spre casă cu un picior lipsă, din cauza unui proiectil nord-coreean de 152 mm.

Donaldson îi primi cu un zâmbet forţat, obosit, care nu reuşea nici măcar să-i mai lumineze ochii, şi le arătă nişte scăunele lângă sobiţă. Nu pierdu timp cu nimicuri, ci începu imediat să ceară lămuriri asupra a ceea ce se întâmplase la Malibu West. Kevin întocmise deja un raport când erau în spital, dar maiorul voia să audă cu urechile lui.

Când Kevin îi spuse despre interferenţele care nu îl lăsaseră să ceară sprijinul artileriei, Donaldson facu o strâmbătură.

— Ştiu bine ce îmi spui, locotenente. Nord-coreenii au reuşit s-o facă pe toată întinderea ZD. Te asigur că de acum acordăm mare atenţie acestor staţii de bruiaj. De obicei, o triangulaţie bună şi câteva salve de 200 mm fac miracole, pentru a rezolva problema comunicaţiilor.

Kevin îi povesti tot, până la momentul în care fuseseră recuperaţi de elicopterul SAR. Era conştient de tensiunea din vocea sa, dar se simţea ciudat de detaşat de tot. Aproape ca şi cum ar fi fost vorba de altcineva.

Când termină, Donaldson tăcu îndelung.

— Ascultă, Kevin. Ceea ce i s-a întâmplat plutonului tău s-a întâmplat şi în alte puncte. Dar vreau să te asigur de un lucru: sunt convins că ai făcut tot posibilul, date fiind circumstanţele. Ţi-ai condus oamenii până în ultimul moment, în cel mai urât coşmar care se poate închipui. Nimeni nu putea cere mai mult. Dacă n-ai fi făcut pe mortul, rezultatul ar fi fost acelaşi, dar eu aş fi acum cu un comandant de pluton mai puţin. Dar acum eşti viu şi eu pot să te folosesc.

— Dar...

Donaldson îl întrerupse.

— Nici un „dar”, Kevin. Nu a fost vina ta. Eşti convins de asta ?

Kevin încuviinţă ca şi cum ar fi fost.

— Bine. Atunci, să trecem la detaliile practice.

Maiorul se ridică. Traversă cortul şi se postă lângă o hartă acoperită de semne misterioase trasate cu creioane groase. Cei doi locotenenţi îl urmară.

Cu fraze scurte seci, Donaldson le prezentă situaţia la zi a forţelor combinate americano-sud-coreene. Într-un cuvânt, era proastă. Vârfurile de atac blindate nord-coreene înaintau în viteză, câştigând teren şi provocând mari pierderi unităţilor care încercau să le oprească fară succes. Era nevoie disperată de alţi oameni.

Puternicele rezerve ale Coreei de Sud erau în curs de mobilizare, dar transferul lor pe front era împiedicat sensibil de activitatea sabotorilor nord-coreeni şi de necesitatea protejării împotriva a noi atacuri a centrelor logistice, a cartierelor generale şi a centrelor de comunicaţii. Întăririle americane erau deja pe drum, dar pentru sosirea lor mai era necesar timp. Chiar dacă s-ar fi rechiziţionat orice avion de transport disponibil, transferul unei întregi divizii putea cere până la zece zile. Iar unităţile care soseau pe mare necesitau şi mai mult timp. Era nevoie de timp pentru a repune în stadiul de funcţionare transportoarele „de la naftalină”, alt timp pentru îmbarcarea încărcăturii şi, chiar cu viteza maximă de marş, navele ar fi avut nevoie de cel puţin zece zile pentru a traversa Pacificul. Asta însemna că retragerea forţelor combinate trebuia să mai continue pentru un timp, explică Donaldson.

Când maiorul ajunse la hotărârea înaltului comandament de a se retrage la sud de Seul, Rhee strânse din dinţi şi deveni rigid ca o statuie. Kevin îşi aminti că familia lui Rhee locuia într-o suburbie, la nord de capitală.

Donaldson indică traseul coloanei nord-coreene care trecea la vest de oraş. Se îndrepta către ei. Cifrele însemnate pe hartă arătau progresul lor constant.

— Asta este sarcina noastră. Trebuie să oprim această coloană. Drumurile în jurul oraşului sunt pline de fugari şi de unităţi militare, iar pe malul nostru al fluviului Han sunt

mulţi de-ai noştri. Iar acest pod... — şi Donaldson arătă podul pe care Kevin şi Rhee îl traversaseră puţin mai înainte — este singurul rămas, la vest de oraş. Pentru mulţi de-ai noştri este singura cale de scăpare. Bine, acesta este primul motiv care ne impune să câştigăm timp. Cel de-al doilea este tot atât de important.

Puse un deget de-a lungul liniei fluviului.

— Asta va fi următoarea noastră linie principală de apărare. Dar în acest moment este doar o fâşie de pământ goală. Unităţile de geniu lucrează în grabă şi trimitem acolo alţi soldaţi cu cea mai mare viteză posibilă, însă timpul nu va fi suficient, decât dacă vom reuşi să blocăm înaintarea unchiului Kim în acest punct — şi arătă vârful atacului inamic, la Wondang... la doar şase kilometri de ei, de-a lungul autostrăzii.

Kevin şi Rhee înţelegeau; situaţia era urâtă peste tot.

— Acum, iată partea care vă priveşte. Am nevoie de doi ofiţeri pentru a comanda o companie provizorie pe care am constituit-o din serviciile batalionului.

Kevin simţi o bătaie de inimă când Donaldson îi descrise ce forţe ar fi trebuit să conducă el în bătălie. Un total de 74 de oameni, furieri, mecanici şi din PM care urmau să devină puşcaşi, şi un mic pluton de arme grele compus din şase echipe de mitraliere M60 şi din patru echipe de rachete antitanc Dragon. Chiar şi cu plutonul de tancuri M-48 sud-coreean pe care Donaldson îl promise, compania provizorie părea un avorton malformat care nu ar fi rezistat mai mult de zece minute împotriva nord-coreenilor. Îi veni în minte imaginea cadavrelor îngrămădite pe fundul tranşeei principale, la Malibu West. O scenă destinată a se repeta.

Aruncă o privire către Rhee. Sud-coreeanul ridicase uşor o sprânceană, dar nu arăta alte semne de îngrijorare. Cum de reuşea să rămână atât de impasibil ?

— Vă vom da tot sprijinul posibil, Kevin. Nu veţi fi abandonaţi, v-o promit.

Kevin îl privi pe Donaldson şi văzu că maiorul îl fixa. Încercă să zâmbească. Mai auzise el promisiunea aia şi ştia cam cât valora. Puţin.

Donaldson continuă să-l privească fix, cu o faţă serioasă.

— Nu v-aş cere să vă întoarceţi pe front atât de repede, Kevin, dar nu am alţii. Matuchek este foarte ocupat cu ceea ce i-a rămas din Alpha, şi îmi lipseşte un comandant de companie. Îmi lipsesc şi câţiva locotenenţi. O'Farrell este mort, trei alţii sunt răniţi şi unul a dispărut în luptă.

Maiorul se îndepărtă de hartă.

— De aceea am nevoie de dumneata. Locotenentul Rhee va continua să fie ofiţerul de legătură şi al doilea la comandă. Sergenţii Bryce, Geary şi Caldwell vor fi comandanţii de plutoane. Întrebări ?

Lui Kevin nu-i veni nimic în minte, iar Rhee tăcu.

— Bine, atunci. Camioanele vor sosi într-o oră ca să vă ducă pe front, şi deci aveţi acest timp la dispoziţie pentru a trimite ceva acolo. Apoi vă veţi cunoaşte oamenii.

Donaldson le strânse mâna.

— Noroc la amândoi. Ne vom vedea pe malul celălalt al fluviului Han.

Rhee şi apoi Kevin îi strânseră mâna, salutară şi ieşiră din cort.

Șoseaua spre Kimpo
la sud de Wondang, Coreea de Sud

Kevin era alungit pe burtă, în mijlocul zăpezii, în spatele unui copac, la marginea unei pădurici de conifere ce acoperea o colină joasă de pe care se domina drumul. Montoya, noul său radist, se ghemuise lângă el şi încerca să-şi stăpânească clănţănitul dinţilor. Oamenii erau desfăşuraţi pe o linie aproximativă, printre arborii din faţă,

îngenunchiaţi în poziţie de tir în tranşeele săpate în grabă în terenul îngheţat. Avuseseră timp doar să aducă vreun trunchi de copac deasupra tranşeei pentru a-şi păzi spinarea de tirurile de artilerie. La stânga lor, oamenii unei grupe de Dragon se ascundeau în spatele unui tufăriş des, la limita câmpului său vizual. La dreapta, forma îndesată a unui tanc M-48 era parţial ascunsă de plasa albă de mascare. Rhee era ghemuit în spatele tancului, gata să transmită ordinele către tanchiştii sud-coreeni.

Kevin luă binoclul ca să studieze terenul din faţa lor. Cu o pantă moale, colina cobora până la autostrada ce ducea la podul din Haengju. Dincolo de autostradă se întindea o combinaţie de orezării, întreruptă numai de taluzul căii ferate ce avea acelaşi traseu cu autostrada. Câte un cap acoperit cu cască metalică se mai iţea din când în când din canalul cel mai apropiat de autostradă — unde plutonul al doilea trebuia să rămână ascuns şi total invizibil, în teorie — şi apoi se apleca în grabă.

Fără a lua binoclul de la ochi, Kevin pocni din degete şi întinse mâna pentru a cere telefonul. Montoya i-l întinse.

— Echo Cinci Doi, aici Echo Cinci Şase. Ţine-ţi oamenii jos. În curândsosesc clienţii noştri, şi nu vreau să le dau nimic gratis.

Răspunse sergentul Geary, şeful plutonului al doilea.

— Am înţeles, Şase. Terminat.

Kevin returnă telefonul lui Montoya. Doamne, ce adunătură de nepricepuţi. Nord-coreenii îi vor face bucăţi. Nu-şi amintea nici măcar numele lor. Dar şi ei, ce-or fi crezut despre el ? Nimic bun, ar fi pariat.

Povestea masacrului de la Malibu West se vânturase prin batalion ca focul pe un câmp cu iarbă uscată şi Kevin, pe drum, văzuse cum îl priveau oamenii din compania lui. Ştia ce vedeau în el. O relicvă aruncată pe plajă după o furtună. Înainte de a pleca de la CG al batalionului, se uitase într-o oglindă şi avusese o surpriză. Avea ochii

încercănaţi şi injectaţi cu sânge, faţa palidă ca de mort, şi îi apăruse un tic pe obrazul stâng. Muşchiul tresărea din când în când. Cine putea avea încredere într-un om cu acest aspect ?

Nimeni, îşi răspunse singur. Nimeni nu l-ar fi ascultat. Dă-o-ncolo, Kevin, îşi zise apoi. Nu poţi să faci nimic. Sau îţi vor da dreptate, sau nu. Dar tu trebuie să te comporţi ca şi când ţi-ar fi dat.

Ridică din nou binoclul, controlând restul poziţiilor de luptă în care desfaşurase oamenii. Plutonul întâi apăra acea înălţime împădurită; plutonul secund era desfăşurat dincolo de drum. Împărţise între cele două plutoane mitralierele şi lansatoarele de rachete Dragon. Cele trei M-48 încredinţate companiei sale erau postate aproximativ în arc la marginea pădurii: o dispunere care le asigura un unghi bun de tragere peste orezării. Camioanele care îi aduseseră până acolo aşteptau în spatele colinei, ascunse într-un drum îngust lateral. Kevin îi luase cu forţa şi pe şoferii acestora, ca puşcaşi extra. Nu ştia ce ar fi fost în stare să facă într-o bătălie, dar cel puţin nu ar fi abandonat compania la sosirea primelor obuze de artilerie.

Alte companii ca cea a lui Kevin erau în tranşee la est şi la vest de a lui, pentru a-i acoperi flancurile dacă avangarda nord-coreeană ar fi părăsit autostrada.

Studie aria de la nord de poziţia lor, unde un nor de fum se îndepărta alene de Wondang. Acolo, un grup din cavaleria blindată americană şi sud-coreeană lupta împotriva infanteriei şi a carelor armate nord-coreene care înaintau. Dăduseră timp oamenilor săi să ia poziţie în posturile pregătite în mare grabă, dar costurile erau foarte ridicate. Acum se pregăteau să părăsească zona bătăliei, să se întoarcă spre sud, să traverseze poziţia lui Kevin şi să traverseze podul.

Kevin se încruntă şi simţi că i se contractă muşchiul de pe obraz. Când cavaleria se va îndepărta, nord-coreenii se

vor pune în mişcare, pentru a izola pe întârziaţii rămaşi de acea parte a fluviului Han.

Montoya îi atinse cotul.

— E maiorul, domnule locotenent

Kevin luă radiotelefonul.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Şase. Ascult.

Auzi vocea maiorului Donaldson.

— Forţa de acoperire se retrage. Fiţi gata pentru respingerea inamicului. Terminat.

— Recepţionat, Doi. Închid.

Lui Kevin îi tremurau mâinile. Nord-coreenii soseau. Ridică din nou microfonul.

— Aici Echo Cinci Doi. Contactul cu inamicul iminent. Fiţi atenţi să distingeţi prietenii de inamici şi nu trageţi înainte de a se ordona. Confirmaţi.

Aşteptă confirmarea de la şefii de plutoane şi se ridică în genunchi pentru a vedea mai bine drumul. Până unde vedea el, începuseră să explodeze primele proiectile fumigene: serveau la ascunderea escadronului de cavaleria care, după lovitură, încerca să de îndepărteze de inamic.

Văzu vehiculele ieşind din cortina neagră care acoperea autostrada, îndreptându-se către poziţia sa. Rând pe rând, îi trecură prin faţă. Un tanc M-60 purtând semnele bătăliei, câteva APC M-113 pline cu soldaţi, un alt M-60 avariat, şi apoi câteva ITV: M-113 modificate pentru a purta lansatoare de rachete antitanc ghidate TOW. Apoi un ultim M-60, cu turela îndreptată înapoi, gata să tragă în primele vehicule nord-coreene care ar fi ieşit din fum.

Radioul începu să transmită.

— Kilo Doi Unu, aici Kilo Doi Patru. November Charlie în vizor. Trei Tango Şapte Doi, repet Trei Tango Şapte Doi. Atac...

Transmisia se întrerupse brusc şi Kevin văzu cu oroare că tancul M-60 se opreşte şi este cuprins de flăcări.

Chepengul superior fu aruncat în sus când explodară muniţiile.

— Oh, Doamne, exclamă Montoya. Oh, Doamne.

Kevin apăsă butonul radiotelefonului.

— Echo Cinci Şase către Cinci Doi. Nu trageţi, repet, nu trageţi. Nu atacaţi November Charlie. Terminat.

Voia să ţină ascuns plutonul al doilea, ca as din mânecă.

Lăsă radioul şi se ridică puţin.

— Sergent Bryee !

Din şir, o cască se întoarse spre el.

— Da, domnule ?

— Transmite ordinul către cei de la Dragon. Spune-le să deschidă focul doar când nord-coreenii sunt în raza de acţiune. Şi să lovească la început tancurile. Clar ?

Bryce încuviinţă şi alergă să transmită ordinele. Kevin îl privi pe Rhee.

Sud-coreeanul îi zâmbi şi ridică arătătorul. Dăduse deja ordine comandanţilor de tancuri. Kevin îi adresă un semn că a înţeles şi se întoarse în spatele trunchiul său.

Pe marginile cortinei de fum se zăreau umbre mai închise la culoare, ce deveniră repede tancuri joase cu ţevi lungi de tun de 125 mm îndreptate spre sud, către autostradă: T-72. Erau cinci. Vehicule moderne, de prima linie. Tancurile M-48 care li se opuneau aveau mai mult de douăzeci de ani şi purtau tunuri doar de 105 mm. Două cotiră la stânga, pe lângă carcasa tancului M-60, iar celelalte trei coborâră de pe drum la dreapta, pentru a urca din nou, cu scrâşnet metalic.

Din fum apărură alte vehicule. Transportoare de trupe. BMP şenilate şi BTR-60 cu roţi. Kevin se strâmbă. Înaltul comandament inamic dădea cu adevărat o mare importanţă acelui atac. Acolo se afla floarea forţei de izbire.

Tancurile T-72 se apropiară unul de altul, iar distanţa scăzu rapid, 1300 metri, 1100, 1000. Doamne, erau la

distanţa justă, de ce Dragon nu trăgeau ? Kevin dădu să se ridice în picioare.

Din amplasamentul lansatoarelor Dragon de la dreapta sa se auzi şuieratul unuia când racheta se lansă către un T-72. Tancul încercă să manevreze pentru a evita lovitura, dar ochitorul Dragon-ului văzu manevra şi corectă traiectoria armei. Racheta lovi sub turela tancului T-72 şi explodă. Pentru un moment tancul continuă să înainteze, cu fumul care îi ieşea din partea posterioară. Apoi se opri şi rămase imobil, cuprins de flăcări.

Crack ! Tancul M-48 din dreapta trase. Kevin se întoarse să vadă ţinta. Un alt T-72 se oprise, lovit în partea inferioară, neprotejată, pe care o prezentase pentru tir când urcase pe un taluz.

Whang ! Un alt Dragon trase, dar ţinta lui dispăru pe neaşteptate într-un nor de fum albicios. Probabil lansase fumigene. Racheta pătrunse în masa de fum şi rată ţinta.

Crack ! Un M-48 trase contra unui T-72 ce ajunsese la mai puţin de cinci sute de metri. *Whang !* Proiectilul de 105 mm ricoşă pe blindajul anterior al tancului şi zbură în aer. Tancul T-72 continuă înaintarea şi răspunse la foc.

Blindatul M-48 explodă, împrăştiind printre arbori schije de metal şi flăcări portocalii. Din tranşeele aflate la mică distanţă se auziră strigăte: „Sunt lovit ! Oh, Doamne ! Sunt lovit !”.

Kevin se aruncă la pământ, ducându-şi mâinile la urechi ca să nu mai audă. Se întâmplase din nou, exact ca la Malibu West.

— Domnule locotenent !

Era Montoya, care îi întindea radiotelefonul.

— Este Echo Cinci Doi.

Kevin întoarse capul. Radistul era trântit la sol, cu spatele la copac şi îl privea ca un căţeluş rătăcit. Într-un fel sau altul, scena aceea îi dădu lui Kevin un sentiment al responsabilităţii. Montoya avea nevoie de el. Poate toţi acei oameni aveau nevoie de el.

Luă radioul.

— Doi, aici Şase. Ascult.

Vocea lui Geary tremura; era impresionat de ceea ce văzuse.

— Din transportoarele din faţa voastră ies soldaţi.

Kevin luă binoclul şi studie terenul deschis, de la poalele colinei. Inutil. Fumul celor două T-72 în flăcări nu îi permitea să vadă nimic. Celelalte trei tancuri nord-corene dispăruseră. Se întorseseră oare ? Se uită în toate părţile, căutând vreo mişcare oarecare. Şi într-un târziu văzu.

Erau siluete care se mişcau în mijlocul fumului: oameni care purtau puşti AKM, mitraliere RPK şi lansatoare RPG-7. Printre zgomotele focului se auzeau şi motoare. Acum le văzu: transportoare de trupe care acopereau înaintarea infanteriei nord-coreene. Erau la numai patru sute de metri şi se apropiau în grabă.

— Sierra Echo Doi Unu, aici Juliet Echo Cinci Şase. Am un Delta Tango pentru Yankee Delta 230675. Terminat.

Kevin ceruse un DT, o acoperire defensivă de artilerie. Care va fi reacţia nord-coreenilor la o doză forte din propriul lor medicament ?

— Recepţionat, Echo Cinci Şase. Rămâneţi la aparat.

Soldaţii nord-coreeni înaintau, aplecaţi sub greutatea raniţelor. Din fum ieşeau acum şi BMP şi BTR.

Transportoarele BMP şi BTR erau vehicule blindate pentru transportul soldaţilor de infanterie. Kevin uitase ce semnificaţie aveau siglele acelea, dar erau abrevieri ale numelor lor ruseşti. Sovieticii nu dădeau vehiculelor lor nume sexy ca „Patton” sau „Bradley”.

BTR era o lădoaie blindată, cu opt roţi şi o mitralieră pe acoperiş. Era mare, pentru paisprezece oameni. BMP era o bestie şi mai periculoasă, dar purta numai nouă soldaţi. În compensaţi însă avea un tun de 73 mm, un lansator de grenade antitanc şi o mitralieră. Avea un blindaj mai gros decât al tovarăşului său şi, fiind şenilat,

putea să treacă pe unde BTR nu ajungea. Amândouă erau în stare să traverseze cursuri de ape.

Radioul anunţă:

— Foc. Terminat.

Kevin auzi venind din înalt un şuierat ascuţit; în spatele nord-coreenilor care înaintau se înălţă un gheizer de pământ.

— Echo Doi Unu, aici Şase. Coborâţi cu cincizeci.

Se adăposti în spatele trunchiului când primele proiectile cu regulator de timp fluierară pe deasupra lor şi explodară în aer, împrăştiind schije mortale peste valul de soldaţi nord-coreeni ce înainta către colină. Zeci de oameni căzură în zăpadă fară un strigăt, cosiţi ca grâul la vremea secerişului. Alţii căzură pe spate, urlând, împroşcaţi de schije.

Kevin simţi pământul tremurând. Un proiectil la două sute de metri distanţă, care ridică un nor de praf negru. Apoi un altul, mai aproape. Doamne Sfinte ! Nu erau proiectile americane. Nord-coreenii răspundeau, ţintind cu artileria asupra colinei lor.

— La adăpost !

Se aruncă într-o groapă, trăgându-l şi pe Montoya. Acele de pin îl zgâriară pe faţă. Nu avuseseră timp să cureţe ramurile de pe trunchiurile care acopereau tranşeele lor.

*Whamm ! Whamm ! Whamm ! Whamm !*Proiectilele continuau să lovească marginile pădurii care adăpostea plutonul întâi. Vârfurile arborilor explodară când nord-coreenii ajustară tirul şi colina se acoperi cu schije de metal şi de lemn. O tranşee unde se adăposteau doi soldaţi dispăru deodată într-o explozie de lumină foarte albă, iar în locul său rămase doar un crater fumegând.

Zgomotul era insuportabil, te facea să înnebuneşti. Kevin şi Montoya tuşeau din cauza prafului aruncat peste ei de un proiectil explodat la mică distanţă.

— Echo Cinci Şase, aici Doi. Recepţie.

Abia reuşi să audă apelul.

Întorcându-se, căută pe pipăite radioul din spatele lui Montoya. Pentru a se face auzit, trebui să strige.

— Doi, aici Şase ! Spuneţi.

— Infanteria nord-coreeană s-a oprit. Dar BMP-urile continuă să se apropie.

Sosise momentul să scoată asul din mânecă.

— Doi, aici Şase. Deschideţi focul ! Repet, deschideţi focul !

— Asta e !

Geary părea excitat. El şi oamenii săi puteau lovi din flanc majoritatea vehiculelor nord-coreene ce se apropiau. BMP-urile începură să ia foc, pe măsură ce ajungeau în raza de tir a echipelor Dragon, ascunse în orezărie.

Whamm ! Whamm ! Whamm ! Poiectilelele tunurilor inamice continuau să lovească colina, făcând să tremure pământul, doborând arborii, ucigând şi rănind oamenii ascunşi în spatele trunchiurilor. Rachetele şi mitralierele plutonului al doilea distrugeau vehiculele nord-coreene, dar inamicul continua să avanseze către plutonul întâi, blocat de focul artileriei. Kevin ştia că trebuie să-şi scape oamenii de acel bombardament, altfel ar fi fost distruşi. Dar cum să facă ?

Bateria căutare ţinte

Batalionul 335 artilerie, la sud de Han

— Avem o ţintă, domnule !

Strigătul caporalului îl facu pe căpitan să-şi bage capul în interiorul întunecat al rulotei radarului.

— Unde ?

Caporalul se apropie de ecranul cu fosfor verde, bătând pe tastatură în timp ce computerul analiza dârele radar ale proiectilelor nord-coreene ce loveau deluşorul companiei Echo. În mai puţin de o microsecundă continuă

traiectoria lor extrapolată, compensă cu factorii cunoscuţi de temperatură şi de viteză a vântului şi dădu poziţia estimată a bateriei nord-coreene. Era în raza de tir.

Căpitanul ridică telefonul postului de comandă.

— Misiune ! Contrabaterie !

Se ghemui pentru a privi pe monitorul caporalului.

— Ţintă Yankee Delta 658230 !

Luând cu sine telefonul, ieşi în faţa uşii deschise a rulotei şi privi în vale, unde erau poziţionate ultimele patru mortiere ale bateriei B.

— Ţintă ochită.

Vocea comandantului bateriei era neutră; orice emoţie dispăruse, după mai mult de nouăzeci şi şase de ore de luptă neîntrerupta şi de pierderi deosebit de grave.

— Foc de voie !

Tunurile de 155 mm ale bateriei B deschiseră focul, lansând patru proiectile cu exploziv de înaltă putere asupra bateriei nord-coreene, la şaisprezece kilometri distanţă. Alte patru proiectile le urmară cincisprezece secunde mai târziu.

Bateria a 3-a,Batalionul 2 artilerie
Pyokche, Coreea de Sud

Căpitanul de artilerie nord-coreenă rămase stană de piatră din cauza surprizei când primele proiectile americane explodară pe bateriile lui.

Vicecomandantul său avea reflexe mai bune. Se aruncă într-o tranşee săpată pe lateralul postului de comandă şi rămase acolo mai mult de un minut, în timp ce terenul tremura din cauza exploziilor. Când focul de baraj se termină, ridică cu grijă capul deasupra marginii tranşeei pentru a evalua daunele.

Privi spre postul de comandă şi îşi întoarse imediat ochii de pe resturile de carne însângerată care cu o clipă

mai înainte fuseseră căpitanul lui. Dar nici în restul amplasamentului lucrurile nu stăteau mai bine. Un tun D-30 primise o lovitură directă şi zăcea distrus printre bucăţile de afet; cei şapte servanţi ai săi erau la pământ, morţi. Din cele cinci tunuri rămase din baterie, patru erau de nefolosit, iar mai mult de jumătate din oameni erau morţi sau grav răniţi. Dintre resturi se ridicau gemetele lor.

Locotenentul nord-coreean mai privi un moment carnagiul şi apoi se hotărî să îi asiste pe răniţi. Forţa de asalt pe care tunurile lui ar fi trebuit să o sprijine n-avea decât să se descurce singură. Bateria a treia era scoasă din luptă.

Plutonul întâi, la sud de Wondang

La început, Kevin reuşi să constate numai liniştea. Apoi, când îi reveni auzul, recunoscu diverse sunete. Clănţănitul mitralierelor plutonului al doilea care se ridica din orezărie, exploziile seci ale proiectilelelor de artilerie americane ce explodau în aer, deasupra câmpurilor pline cu cadavrele nord-corenilor, scrâşnetul BMP-urilor ce urcau pe colina apărată de oamenii săi.

Kevin părăsi adăpostul. Montoya îl urmă. În jurul poziţiei lor, terenul era plin de arbori căzuţi, doborâţi de canonada nord-coreeană. Refugiul de alături nu mai exista. Un copac căzuse drept peste el. Dedesubt se vedea o pata de sânge care se mărea din ce în ce.

Pe teren, la poalele colinei, erau risipite multe vehicule în flăcări. Câteva BMP, câteva BTR-60 şi cinci tancuri T-72 erau nemişcate şi din ele ieşea fum. Dar trei BMP înaintau încă, trăgând cu mitralierele şi cu piesa de 73 mm. Îşi

dădu seama că din poziţiile plutonului întâi nimeni nu răspundea focului.

Privi în jur, căutând cele trei tancuri M-48 ataşate companiei sale. Unul era în flăcări, printre arbori. Mai în faţă, o coloană de fum dens şi negru indica poziţia altarului funerar al celui de-al doilea. Dar unde era al treilea ? Aveau nevoie de tancuri pentru a opri BMP-urile.

Târându-se pe sol, un om ieşi din spatele unui trunchi făcut bucăţi. Era Rhee.

Kevin îl ajută să se pună la adăpost.

— Unde naiba e tancul celălalt ?

Rhee se strâmbă.

— S-a dus.

Arătă un punct nedeterminat, undeva în spatele lui.

— A fugit şi ne-a abandonat.

— Cristoase !

BMP-urile erau acum mai aproape, iar proiectilelele lor ajungeau la marginea pădurii. Kevin reuşea acum să-şi vadă oamenii. Se retrăgeau, se ascundeau în spatele copacilor. Apărarea companiei Echo era pe punctul de a se prăbuşi pe toată linia. Simţi tremurând muşchiul pe obrazul stâng. Un alt insucces.

Trei oameni trecură prin faţa lui, în fugă. Unul era fară puşcă.

Mişeii ! Kevin se ridică în picioare şi strigă:

— Întoarceţi-vă în poziţie ! Putem încă să-i oprim ! Întoarceţi-vă !

Se îndepărtară fară să răspundă. Alţii îi urmară.

Kevin sări afară din tranşee. Simţi că Rhee îl prinsese de picior ca să-l ţină la adăpost, dar îi îndepărtă mâna. Alergă spre soldaţi care fugeau din faţa BMP-urilor ce se apropiau.

Unul, cu un LAW la spinare, alerga drept spre el. Kevin i se puse în faţă şi întinse mâna să-l oprească.

— Opreşte-te, soldat. Ne trebuie arma ta.

Omul îl împinse, fără să-l privească măcar, mormăind:

— Du-te-n mă-ta !

Pentru un moment, Kevin simţi că-i explodează creierul. Un amestec de rece şi cald, intense amândouă. O furie cum nu mai încercase vreodată. Se lăsă copleşit de acea furie şi se aruncă asupra soldatului, trântindu-l cu burta la pământ.

Kevin mai întâi se ridică şi apoi smulse din spatele omului grenada antitanc cu tubul ei de carton. Smulgând-o, îi zbură omului casca de pe cap, dar şi o bucăţică de piele.

Primul BMP intra în acel moment în pădure, la douăzeci de metri la dreapta lui Kevin, iar motorul lui îşi crescuse turaţia pentru a se căţăra pe trunchiurile de copaci căzute.

Uitându-l pe soldatul care zăcea la pământ, palid, Kevin porni către transportorul de trupe nord-coreean, ridicând tubul LAW şi îndreptându-l către ţintă. Striga ceva în gura mare, dar nici el însuşi nu pricepea ce spune.

În jurul lui se ridicară norişori de zăpadă; aşchii dintr-un copac săriră în toate părţile. Un al doilea BMP îl văzuse şi trăgea cu mitraliera coaxială. Kevin nici nu-l băgă în seamă. În minte avea numai ţinta lui şi furia teribilă pe care o încerca.

Ajunse la zece metri de primul BMP şi se opri, alunecând pe noroi şi gheaţă. Încordă muşchii şi ţinti către lateralul masiv şi blindat al transportorului.

— Asta e pentru voi ! strigă Kevin, şi apăsă trăgaciul.

Grenada antitanc de 66 mm ieşi din tubul de lansare şi lovi ţinta. Făcu o gaură prin cei şaisprezece milimetri de oţel şi explodă în interior. BMP-ul se opri cu un ultim suspin. Dintre resturile metalice începu să iasă fumul.

Kevin mai privi o clipă către vehicul, apoi simţi că cineva îl arunca la pământ. Deasupra lui, proiectilele de mitralieră secerară ramurile arborilor şi trecură mai departe în pădure. Kevin se răsturnă pe o parte şi văzu

faţa zâmbitoare a lui Rhee. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să articuleze nici o vorbă.

Rhee arătă cu un semn din cap spre zona din spate. Soldaţii americani se întorceau în tranşee, luau puştile şi le îndreptau spre inamic. Unul dintre ei ridică un alt LAW, îl îndreptă către al doilea BMP şi trase. Îl lovi, dar vehiculul nu se opri. Un alt soldat, plasat pe lateralul BMP-ului, trase la rândul său o grenadă. Aceasta explodă lângă chepengul şoferului şi umplu de schije interiorul vehiculului nord-coreean. BMP se mai mişcă pe o distanţă scurtă.

În acel moment, ultimul transportor nord-coreean aprinse brusc fumigenele şi se îndepărtă rapid de colină, mergând în zig-zag pentru a evita eventualele rachete îndreptate către el.

Kevin se ridică încet, privind vehiculele distruse şi corpurile risipite pe marginile colinei şi în pădure. Auzi urale dinspre orezăria unde era plutonul al doilea, dar oamenii din plutonul întâi tăceau, satisfăcuţi că măcar erau în viaţă. Întinse mâna spre Rhee şi îl ajută să se ridice. Încet, încet, începu să zâmbească... o chestie care nu i se mai întâmplase de mult timp.

Îşi privi mâinile şi văzu că nu-i tremurau. Câştigaseră, cel puţin repriza aceea. Îi opriseră pe nord-coreeni.

Se întoarse şi se îndreptă spre grămada de ramuri făcute aşchii, ca să-l caute pe Montoya. Ordinele primite de el erau încă în vigoare. Câştigaseră un pic de timp. Acum era momentul să se retragă pe linia succesivă de rezistenţă şi să reînceapă.

La nord de podul din Haengju
lângă castelul din Hangjusan

— Coboară cu o sută, la dreapta cincizeci.

Tirul de reglaj facu să zboare bucăţi din asfalt şi facu un crater pe autostradă. Kevin apăsă butonul radiotelefonului.

— Lovit. Pe ţintă ! Înainte !

Alte proiectile de artilerie ajunseră fluierând, pentru a lovi strada şi terenul deschis din apropiere. Soldaţii nord-coreeni se împrăştiară în toate direcţiile, căutând adăpost acolo unde nu exista nici o protecţie. Pământ şi bucăţi de came zburară în aer.

Kevin părăsi tirul de baraj şi se întoarse în tranşee ca să hotărască mişcarea următoare. Compania Echo şi unităţile care îi acopereau flancurile se luptaseră toată ziua, retrăgându-se gradual din faţa atacurilor repetate ale nord-coreenilor. De fiecare dată schema fusese aceeaşi. Loveau coloana din poziţii ascunse, o constrângeau să piardă timp pentru a pregăti un atac în forţă, iar apoi se retrăgeau în grabă de-a lungul autostrăzii, până la următoarea poziţie defensivă.

Şi tactica aceasta funcţionase. Câştigaseră timp preţios pentru alte unităţi care se retrăgeau spre podul din Haengju. Dar preţul fusese foarte ridicat. Sergentul Caldwell, şeful plutonului de arme grele, era mort. Bryce, şeful plutonului întâi, fusese dus la spital cu două ore mai înainte, cu zece răni de şrapnel. Cu totul, circa treizeci din oamenii săi erau scoşi din luptă: morţi sau răniţi.

Kevin îşi trecu obosit mâna pe faţă, şi-şi simţi barba crescută, plină de noroi uscat. Pentru cât timp mai putea să le ceară oamenilor să suporte acel gen de pierderi ? Lupta neîntreruptă îi consuma. Cât timp oare mai puteau rezista ? Colina pe care se găseau era ultima barieră între nord-coreeni şi Han.

Privi spre vest, strângând pleoapele ca să evite soarele de asfinţit. Nu mai rămânea decât vreo oră de lumină. Se întoarse pentru a se uita în spatele său. Podul era încă plin cu camioane, dar traficul părea să scadă.

— Domnule, maiorul Donaldson.

Montoya îi atinse braţul.

Kevin luă radiotelefonul şi apăsă butonul pentru transmisie.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Şase, ascult.

Şi Donaldson avea voce de om obosit.

— Pregătiţi-vă pentru retragere. Repet, pregătiţi-vă pentru retragere.

Kevin clătină din cap, fară să înţeleagă. I se părea că are capul plin de ceaţă. Cum vine aia ? Retragere ? Unde ? Când ? Apăsă din nou butonul.

— Unu Doi, aici Cinci Şase. Cer instrucţiuni.

— Bine, Kevin.

Donaldson vorbi rar:

— Foxtrot şi Bravo se mişcă acum. S-au desprins de inamic. Care este situaţia voastră ? Recepţie.

Kevin întinse gâtul. Bombardamentul de artilerie pe care-l ceruse el se terminase. Câmpul din jur era plin de cadavre nemişcate, alte corpuri care se zbăteau. Supravieţuitorii companiei de infanterie nord-coreeană asupra căreia direcţionase tirul tunurilor se retrăgeau; fugeau de-a lungul autostrăzii cu toată viteza de care erau capabili.

Ridică binoclul şi privi zona autostrăzii. Vedea câteva siluete care se mişcau printre arbori. Tancuri şi alte vehicule blindate care se aliniau pentru un nou atac.

— Doi, aici Şase. Estimez trei zero minute până la următorul atac nord-coreean. Recepţie.

— Am înţeles, Kevin. Începi retragerea oamenilor tăi în cinci minute, dar lasă o forţă suficientă pentru acoperirea accesului către pod până vor trece toţi. Clar ?

Kevin transmise „Am înţeles” şi închise comunicaţia. Îi dădu radioul lui Montoya şi privi înjur, căutându-l pe Rhee. Sud-coreeanul demonstrase că era un bun comandant în luptă, capabil de a-şi încuraja oamenii şi de a şti să-i folosească în cel mai bun mod în schimburile de focuri. Demonstrase şi că avea creier, nu numai curaj. În timpul

luptelor din acea zi, impecabilul sud-coreean îşi câştigase de zeci de ori locul de braţ drept al lui Kevin.

Rhee era aşezat lângă unul din cei trei Dragon supravieţuitori. Văzând că Kevin îi facea semn, se apropie.

Kevin îi descrise situaţia şi îi transmise ordinele, pe tonul oficial care atâta îi plăcea sud-coreeanului.

— Locotenent Rhee, vreau ca dumneata să conduci oamenii pe malul celălat. Îmi laşi o grupă de Dragon, o grupă de mitraliori şi una de puşcaşi. Vă vom urma după ce traversaţi. Clar ?

Sud-coreeanul încuviinţă.

— Bine. Mişcaţi-vă.

Rhee dădu să se ridice, dar Kevin îl opri.

— Ţine ascunşi oamenii, cât mai mult posibil. Nord-coreenii nu trebuie să-şi dea seama de plecarea noastră decât când vom fi departe.

Rhee încuviinţă şi plecă să-şi organizeze urcarea oamenilor în camioane.

Membrii companiei Echo nu aveau nevoie de îndemnuri, pentru a părăsi tranşeele şi pentru a urca în camioane. Unul câte unul, vehiculele coborâră pe drum şi se îndrep-tară spre pod.

Kevin desfăşură pe creasta colinei cei unsprezece oameni care îi rămăseseră. Montoya era împreună cu el în tranşeea ce le servise drept PC, şi la fiecare câteva secunde se ridica să controleze restul poziţiei companiei. Kevin ţinea sub supraveghere pădurile din nord.

Nu-şi făcea iluzii. Un atac de tancuri ar fi împrăştiat grupa lui ca şi când n-ar fi fost. Cel mai bun lucru pe care puteau să-l facă era să dea un semnal oamenilor de la pod pentru a-l arunca în aer.

Minutele treceau. Semnele de mişcări dinspre păduri se intensificau. Dintr-un moment în altul, nord-coreenii ar fi apărut.

— Echo Cinci Şase, aici Echo Cinci Patru.

Era Rhee. Kevin luă radiotelefonul.

— Spune, Patru.

— Suntem pe pod.

Kevin se linişti. Se ridică şi, facându-şi palmele megafon, strigă:

— Grupa a doua ! Plecăm în acest moment ! Executarea !

Continuă să supravegheze liziera din nord, în timp ce oamenii îşi luau armele şi coborau spre ultimul camion. Şoferul îi pornise motorul. Primii oameni urcară în camion şi întinseră mâinile ca să-şi ajute tovarăşii să urce mai repede.

Tancurile ieşeau dintre copaci şi se aliniau pentru atac. Zece, unsprezece, doisprezece... Kevin le numără rapid. Împotriva lui veneau cel puţin două companii de tancuri nord-coreene.

— Domnule locotenent !

Era Montoya, din camion.

— Domnule, urcaţi. Trebuie să plecăm !

Foarte just. Kevin întoarse spatele tancurilor nord-coreene şi alergă spre camionul ce-l aştepta. *Karrump. Karrump.* În spatele lui se înălţă o coloană de pământ. Mortierele inamice băteau deja colina.

Karrump. Schije şi fragmente de piatră fluierară pe deasupra lui, provenind de la o explozie din partea dreaptă. Cu sufletul la gură Kevin ajunse la camion şi se aruncă în braţele celor care îl ajutau să urce, în timp ce vehiculul se pusese deja în mişcare. În spatele lor, după câteva secunde, colina pe care o apăraseră dispăru într-o mare de fulgere şi explozii orbitoare, lovită de artileria nord-coreeană.

Whamm ! Camionul alunecă pe gura unei gropi săpate de un proiectil şi urcă pe podul pustiu. Kevin se aşeză pe vine printre oameni, care erau aruncaţi într-o parte şi alta sub prelată. Pe colina lor se înălţa o masă de fum negru. Nord-coreenii creaseră o cortină fumigenă pentru a-şi acoperi atacul.

Kevin zâmbi în sinea sa. Inamicul prăpădea muniţie împotriva unei poziţii care nu mai exista.

Camionul ajunse pe malul celălalt al fluviului şi încetini, făcând o curbă pe un drum paralel cu firul apei. Şoferul frână brusc când întâlni o mână de cabluri ce traversau drumul.

— Toată lumea jos ! Adăpostiţi-vă aici !

Un grup de soldaţi din geniu, cu feţe dure, le făceau semn să coboare din camion. Se grăbiră să asculte. Câţiva căzură cu genunchii în noroi. Se adăpostiră în spatele unui zid.

— Foc !

Kevin privi în direcţia din care venise ordinul. Văzu un ofiţer din trupele de geniu, cu grad de colonel, care privea cu atenţie podul. Îi urmări privirea.

Whummp. Whummp. Whummp. Whummp. Kevin îşi acoperi urechile, în timp ce seria de explozii devenea din ce în ce mai asurzitoare. Secţiuni întregi din pod se ridicară în aer, apoi căzură în fluviu. Altele se limitară la a se rupe şi a cădea cu un capăt în apă.

Când fumul se mai împrăştie, podul din Haengju era o grămadă de ruine. Pe dealurile de la nord de fluviu apărură câteva tancuri, care se retraseră imediat. Nord-coreenii erau obligaţi să găsească alt punct pentru a traversa fluviul.

Telejurnalul de seară, reţeaua ABC

Pe ecran se derula o hartă a Coreei del Sud, creată pe computer, cu săgeţi roşii care indicau poziţia coloanelor atacatoare nord-coreene.

„Surse din Departamentul apărării admit că înaintarea inamicului, chiar dacă a fost încetinită, continuă. Conform acestor surse, soldaţii americani şi sud-coreeni sunt

actualmente într-o „retragere planificată în bătălie”. Alte surse ne-au explicat că asta înseamnă chiar o retragere.

„Pentru celelalte ştiri de azi, trecem legătura lui Karen Fuchida, în orăşelul Benicia, California.”

Pe ecran apăru o vedere aeriană cu şiruri de nave comerciale vopsite în culori gri, încă la ancoră, pe fondul unor ape şi coline joase. Când elicopterul se dădu mai aproape şi coborî, se putură vedea echipele care munceau pe foarte multe dintre aceste nave.

„Chiar şi azi muncitorii au continuat să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, depunând eforturi pentru a pune în condiţii de navigare aceste nave ce aparţin „flotei de la naftalină” a naţiunii noastre. Când vor fi gata de plecare, aceste nave se vor alătura celor care transportă deja mult aşteptatele provizii către soldaţii care luptă în Coreea de Sud.”

Imaginea se schimbă din nou, iar de data asta prezentă strada principală a unui orăşel ce se iţea printre câmpurile de porumb din Iowa, acoperite de zăpadă. Oameni în uniforme de muncă, verzi, intrau şi ieşeau dintr-o clădire din cărămidă.

„Între timp, în toată naţiunea, unităţile Gărzii Naţionale şi din Rezervă au primit ordinul de a se pregăti pentru un posibil transfer în străinătate. Nu au fost scene de entuziasm sau defilări cu steaguri, dar s-a remarcat multă linişte şi multă hotărâre. John Peterson de la ABC a cerut părerea unui soldat din Garda Naţională.”

Pe ecran apăru un bărbat de etate medie, în echipament complet

„Desigur, sper să se descurce şi fară noi. Am în grijă o soţie şi copii. Dar ne plătesc pentru asta. Atunci, dacă ţara crede că are nevoie de noi, ei bine, cred că trebuie să mergem. Sunt convins.”

Spunând acestea, omul păru mai înalt.

31

Forţa navală

30 decembrie
La bordul lui *Konstantin Dribinov*, Marea Chinei

Comandantul Nikolai Mikhailovici Markov privi ecranul sonarului şi zâmbi. Poziţia lui era perfectă: submarinul lui din clasa Tango naviga cu trei noduri, drept pe ruta forţei navale americane. Avea bateriile încărcate şi Cartierul General al Flotei îi dăduse informaţii complete asupra componenţei şi dispoziţiei navelor inamice. În lumea lui Markov, totul mergea de minune.

Era un om slab şi de statură joasă, perfect pentru micile cabine ale unui submarin. Faţa lui lată, slavă, era palidă din cauza multelor luni petrecute în imersiune. Avea un pic peste patruzeci de ani şi era în marină de când intrase la şcoala secundară Nahimov din Leningrad. Din acel moment călătoriile sale pe mare alternaseră cu anii petrecuţi pe pământ în alte şcoli. De câţiva ani era la bordul lui *Dribinov*, la început ca ofiţer de navigaţie, apoi ca *starpom* sau prim ofiţer (secundul navei), şi în fine, comandant. Cunoştea bine nava şi ce putea ea face pentru el.

Ordinele comandamentului flotei erau clare. *Konstantin Dribinov* trebuia să se apropie de *task force* americană fară a fi descoperit, să depăşească ecranul antisubmarine şi să simuleze un atac cu torpile împotriva unei ţinte de mare valoare: de preferat un portavion sau o navă de comandă. Cuvântul cheie era „să simuleze”.

Ajuns în acel punct în care în mod normal ar fi lansat o torpilă, Markov trebuia în schimb să lanseze o rachetă luminoasă vizibilă la suprafaţă.

Era un joc periculos. Americanii ar fi făcut tot ce se putea pentru a descoperi orice submarin prezent în zona lor, pentru a-l avertiza să se îndepărteze şi, dacă s-ar fi apropiat la distanţă de atac, să-l scufunde.

Într-un anumit sens, superiorii lui de pe sol riscau să piardă submarinul, şi alte diverse nave, pentru a arăta Statelor Unite că flota lor nu era invulnerabilă. Pentru Markov asta nu era important. Era un joc pe care americanii îl jucau cu plăcere cu navele sovietice. Poate era momentul să schimbe foaia. Iar Marea Chinei, cu adânci-mile ei mici, era locul potrivit pentru a o face. Armele şi senzorii marinei americane aveau o preferinţă deosebită pentru mările adânci, unde fundul se afla la două sute de metri şi chiar la două mii. Torpila americană Mark 46, arma lor antisubmarine standard, nu reuşea să funcţioneze bine în ape mici. Adesea sonarul ei activ loca fundul mării în locul ţintei. Markov ştia că navele Statelor Unite foloseau sonaruri puternice cu frecvenţă joasă, cu bătaie de sute de kilometri în ape libere. Dar în mările puţin adânci, pe lângă coaste, acele sonaruri erau practic oarbe. Impulsurile lor sonore erau reflectate de fund şi pe ecranele operatorilor sonarelor americane nu se vedea nici o imagine.

Pe de altă parte, submarinul se simţea perfect în acele condiţii. *Konstantin Dribinov* aparţinea unei clase diesel-electrică ale cărei prime exemplare fuseseră construite în anii şaptezeci. Când mergea cu motoarele electrice, era unul dintre cele mai tăcute submarine din lume: o tăcere la care contribuia şi mantaua anecoică de cauciuc care absorbea undele sonore. Pe de altă parte, senzorii săi erau destul de moderni pentru media sovietică, şi desigur mult mai perfecţionaţi decât cei instalaţi pe submarinele din clasa Romeo pe care le aveau nord-coreenii. Şi, spre

deosebire de marile submarine nucleare, *Dribinov* putea să manevreze uşor în mări puţin adânci. Chila lui era lungă de numai 92 de metri, şi la cota periscopică îi erau suficienţi douăzeci de metri de apă pentru a rămâne în imersiune.

Acum oamenii lui Markov îl ţineau pe *Dribinov* puţin sub cota periscopică. El intenţiona să aştepte apariţia unei bune deschideri în ecranul american, apoi să se apropie. Era sigur de sine. Oricum, se antrenase de zeci de ori pentru a îndeplini tocmai acest tip de manevră împotriva navelor sovietice.

La bordul navei *Constellation*, Marea Chinei

După cum se temuse, Brown nu reuşise să prindă nici măcar o jumătate de oră de somn. Probabil că lipsa somnului nu-i îmbunătăţea raţiunea, şi mai mult ca sigur nu-i tempera iritarea, dar simţul comenzii era bine înrădăcinat în el. Nu şi-ar fi asumat riscul neglijării oricărui pericol pentru navele ce-i fuseseră încredinţate. Primul lor contact radar fusese un Yun-8 Cub chinez. Cub era un aparat cu patru motoare de recunoaştere: un simplu avion de transport convertit, care avea un radar vechi pentru căutarea la suprafaţă. Acţionase cu o mai mare circumspecţie decât *Kavkaz* şi nu părea să intenţioneze să spargă zona de excludere de o sută de mile.

Echivalentul lui sovietic nu fusese la fel de educat. Avionul sovietic, un Bear D care venea din golful Cam Ranh din Vietnam, apăruse la limita zonei radar şi se îndreptase direct către centrul forţei navale. Brown nu fusese surprins şi aparatul Bear fusese interceptat de două F-18 Hornet la 150 de mile distanţă. Unul se plasase în coada aparatului de recunoaştere sovietic, iar celălalt începuse să zboare alături. Cele trei avioane continuaseră să zboare în această formaţie până la distanţa de 110

mile. Brown tocmai se pregătea să dea un avertisment mai dur, când rusul schimbase brusc ruta, făcând cercuri la limita celor 100 de mile.

De atunci, aparatele Bear şi Cub nu mai fuseseră părăsite de însoţitorii lor. Era mereu câte un Hornet de pază pe lângă lentele aparate de recunoaştere.

Cu ochii înroşiţi, amiralul privi pentru a mia oară harta electronică. Totul părea liniştit în acel moment. Poate acum ar fi putut să doarmă acea jumătate de oră.

Whisky Trei, Marea Chinei

Avionul de patrulare S-3 Viking numit în cod „Whisky Trei" zbura la înălţime mică în faţa grupului naval. Nu părea deloc ameninţător. S-3 era un bimotor masiv care nu ar fi supravieţuit nici măcar o clipă într-un eventual duel cu avioanele de vânătoare. Era lent, avea putere redusă şi era puţin manevrabil. Dar pentru submarine însemna moartea. Fiecare Viking transporta geamanduri sonar, torpile şi diverse alte tipuri de senzori, special concepuţi pentru a găsi submarinele ostile şi pentru a le aranja înainte de a provoca daune.

Subofiţerul ataşat radarului de suprafaţă de pe Whisky Trei încremeni deodată şi se apropie de ecran. Văzuse apărând un punct minuscul, în faţa formaţiei. Acum reapăru. Poate o antenă radio. Sau un periscop sau o antenă radar. Orice ar fi fost, era ostil.

Activă microfonul.

— Raportez un contact ! Posibil submarin în direcţia 015. Douăzeci de mile.

În faţa lui, în cabina de pilotaj, pilotul de pe S-3 scăpă un fluierat şi viră, îndreptându-se cu 250 de noduri către poziţia contactului.

Jocul începuse.

La bordul navei *Constellation*

Brown privi cu nemulţumire ecranul de căutare a submarinelor. Raportul de pe Whisky Trei îi parvenise când tocmai aţipise. Submarinul identificat de radarul de pe S-3 era la circa şaizeci de mile de prima navă a convoiului, şi se găsea drept pe ruta lor. Până acum nu determinaseră tipul şi naţionalitatea, dar sigur nu era un submarin al Statelor Unite sau al unei ţări prietene.

Whisky Trei se plantase acum pe ultima poziţie relevată a submarinului şi descria la cotă joasă o schemă de căutare în formă de trifoi cu patru foi.

Brown se adresă ofiţerului său antisubmarine.

— Daţi-i un sprijin lui Whisky Trei. Când vor descoperi submarinul, vor folosi bombe de profunzime pentru a-l face să iasă la suprafaţă. Spune-le să înceapă cu o bombă la o mie de metri distanţă şi să reducă intervalul la jumătate, la fiecare atac succesiv. Indiferent cine or fi, acolo jos vor pricepe repede mesajul.

Căpitanul de fregată cu părul cărunt facu un semn că a înţeles şi se îndepărtă pentru a transmite ordinele, dar, după un moment, se întoarse pentru a întreba:

— Şi dacă submarinul nu iese, domnule amiral ?

— Dacă se apropie la mai puţin de douăzeci de mile, îl vom scufunda pe blestematul acela !

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Markov îşi blestemă propria nerăbdare. Ridicase antena radar pentru a controla direcţia forţei navale

americane care se apropia. Ei bine, era chiar acolo, emiţând pe toate benzile, ca un spectacol pirotehnic electromagnetic. Dar mai era şi altceva. O chestie pentru care ar fi trebuit să aibă mai multă grijă. Relevatorul radar al lui *Dribinov* se aprinsese imediat din cauza unui semnal puternic provenind de la un avion american antisubmarine: un semnal atât de puternic încât era sigur că îi fusese descoperită antena în puţinele secunde cât stătuse afară din apă.

Acum era constrâns să consume încărcătura preţioaselor sale baterii pentru a se îndepărta de poziţia în care fusese descoperit. Şi să spere că *Konstantin Dribinov* va reuşi să se sustragă iminentei căutări înainte ca americanii s-o facă serios.

Dar speranţele lui Markov fură ruinate repede.

— Tovarăşe comandant, sonarul raportează contacte active la proră şi pe laterale. Distanţa între două şi trei mii de metri.

Tonul primului ofiţer era aproape de scuză.

Markov privi harta nautică, în timp ce ofiţerii însemnau poziţia contactelor raportate de operatorul sonar. Configuraţia care apărea era foarte clară. Avionul american probabil pusese în mare un cerc de balize sonar active, în jurul punctului unde el ridicase antena.

Markov acţionă în cel mai clasic dintre modurile învăţate din manualul de tactică a submarinelor al marinei sovietice. Trebuia să caute o deschidere între balizele americane, şi să stea cât mai mult posibil mai aproape de fund, sperând că învelişul anecoic al lui Dribinov va absorbi o parte a impulsurilor sonar inamice. Cu un pic de noroc, echipajul şi submarinul ar fi ieşit cu bine din această plasă.

Cu voce seacă şi sigură, dădu o serie de ordine.

— Timonier, la babord. Ceilalţi, calculaţi poziţia balizelor rămase. Să vedem dacă au plantat şi în spatele

nostru. Găsiţi distanţa maximă dintre noi şi acele balize, şi faceţi-o mai repede !

Se adresă locotenentului care controla adâncimea:

— Vladimir, la cât e fundul mării ?

— Optzeci şi doi de metri, tovarăşe comandant.

— Bine. Coborâm la optzeci de metri.

Dribinov viră, atent, ca un tigru care măsoară rezistenţa cuştii în care e închis. Markov ştia că trebuie să acţioneze în grabă. În câteva minute, avionul american urma să arunce balize în centrul cercului. Chiar deasupra capetelor lor.

Studie cu mare atenţie harta. Depistaseră balizele din două poziţii pentru a le determina exact distribuţia. Iată. Indică un punct, de-a lungul inelului de balize americane.

— Bara tribord. Drum 193.

Dar nici nu se puseră bine pe noua rută, că operatorul sonar strigă:

— Tovarăşe comandant ! Noi semnale sonar la babord, foarte aproape ! Probabil ne-au descoperit.

Fir-ar al naibii ! Reflexele sale erau mai rapide decât credea.

— Bara tribord. Viteza zece noduri.

Trebuia să evadeze în modul cel mai periculos.

Pe neaşteptate, un zgomot nou provenind din sus lovi învelişul metalic al submarinului. În toată cabina de comandă, feţe palide şi încordate priviră carena. Recunoscuseră zgomotul: explozia unei bombe de adâncime. O auziseră de multe ori în timpul exerciţiilor. De data aceasta era doar un murmur înfundat, un zgomot neînsoţit de o zgâlţâitură.

Markov nu reuşea să înţeleagă. Dacă îi cunoşteau poziţia, de ce să fi explodat bomba atât de departe ? Apoi înţelese. Era numai o atenţionare. Bine, atunci el ar fi folosit timpul astfel câştigat pentru a se elibera de senzorii lor şi pentru a reîncepe apropierea. *Dribinov* şi comandantul lui mai aveau şi alte trucuri în pălărie.

La bordul navei *Constellation*

În spatele controlorului spaţiului aerian, Brown observa dezvoltarea situaţiei. Două S-3 Viking lucrau deja asupra contactului, iar alte două erau pe punte, gata să le înlocuiască dacă ar fi terminat balizele sonar sau bombele de adâncime. În depozitele portavionului erau zece S-3, iar Brown ar fi folosit câte ar fi fost nevoie ca să descopere acel submarin. Controlorul arătă spre ecran.

— Domnule amiral, virează spre sud şi accelerează. Balizele 34 şi 35 sunt în afara zonei de acţiune.

— Nu cred că prima bombă de adâncime l-a convins că o facem în mod serios, Tim. Lansează o altă serie de balize active.

— Whisky Patru este deja pe drum, domnule amiral. Întindem un şir de balize lung de zece mile, de la est la vest, iar apoi le punem în funcţiune pe toate împreună, ca ultima dată.

Brown încuviinţă. Războiul antisubmarine fusese preferatul său dintotdeauna.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Markov hotărâse să-şi asume riscul. Să meargă cu cincisprezece noduri, consuma o grămadă din energia bateriilor, dar, virând către est şi mişcându-se în grabă, poate ar fi evitat cea mai apropiată serie de balize. Ştia că americanii vor arunca în mare mai multe balize. Era cel mai bun sistem pentru a căuta un submarin în acele ape puţin adânci, şi mai înainte funcţionase foarte bine. Planul lui era să se găsească în locul în care nu existau geamanduri.

Îşi cunoştea inamicul. Avioanele pazei antisubmarine aruncau în apă geamandurile sonar folosind paraşute. Iar balizele erau atât de mici — doisprezece centimetri diametru şi mai puţin de un metru înălţime — că nu faceau nici un zgomot când loveau suprafaţa mării. După ce intra în apă, baliza scotea în sus o antenă radio, şi în jos lăsa un hidrofon. În general hidrofonul putea fi reglat pentru a rămâne la suprafaţă sau pentru a coborî spre fund, dar în acea mare existau numai ape puţin adânci. Chestia asta uşura sensibil sarcina americanilor care îl căutau pe *Dribinov*.

În plus, Markov ştia că balizele nu începeau să emită impulsuri sonar până când nu erau activate de avionul care le planta. De data aceasta, după cum părea, avionul aştepta să termine poziţionarea noii configuraţii, indiferent care ar fi fost aceasta.

Dar el, din păcate, nu cunoştea nici poziţia avionului, nici pe cea a balizelor. Ar fi putut folosi periscopul pentru a depista avionul, dar pentru a face asta ar fi trebuit să-l oprească pe *Dribinov* şi să rişte să fie descoperit de controlorii radar şi vizuali. În acel moment, asta echivala cu o sinucidere.

Se întrerupse. Nu, nu o sinucidere. Nu intenţionau să-l scufunde: voiau numai să-l sperie şi să-l gonească. Bine, dar şi el era gata să-i sperie.

— Tovarăşe căpitan ! Noi semnale active. În spate şi la tribord.

Markov privi ecranul sonarului şi luă o hotărâre.

— Lansaţi o ţintă falsă ! Bara babord. Drum 045.

Se întoarse către operatorul sonar. Omul îşi ţinea cu o mână casca şi cu cealaltă apăsa tastele consolei sale.

— Cât de tare e semnalul ? Am fost descoperiţi ?

Tehnicianul sonar ridică din umeri.

— Mi-e imposibil să spun, tovarăşe. Suntem aproape aliniaţi cu una dintre balize. Ar trebui să ieşim curând din raza ei, totuşi.

La bordul navei *Constellation*

— L-am găsit, domnule amiral. Bufonul ăla a schimbat drumul.

Brown îşi frecă bărbia.

— Putem să-i aruncăm o bombă ?

Controlorul aparatelor S-3 răspunse imediat:

— Da, domnule. Cinci sute de metri ?

— Da. Cu ce precizie îi cunoaştem poziţia ?

Brown dorea să-l îndepărteze pe blestematul acela, nu să-l scufunde. Cel puţin pentru moment.

— Foarte bună, domnule. Ecoul este puternic. Ruta actuală 080, viteza... un nod.

Îi tremură vocea.

Ah ! Brown cunoştea deja trucul acela.

— Nu este submarinul. Este o ţintă falsă !

Comandantul acelui submarin era şmecher. Lansase o ţintă falsă, zgomotoasă, în direcţia uneia dintre balizele sonar, şi probabil se îndreptase în cealaltă parte, sperând că americanii vor urmări ecoul greşit. Ei bine, şi americanii chiar asta făcuseră.

Controlorul reîncepu să dea ordine avioanelor sale.

— Whisky Patru, aici Alpha. Schema Charlie Trei, centrare.

Îl privi pe Brown.

— Domnule amiral, continuând să folosim scheme circulare, în curând aparatele S-3 vor termina balizele.

Brown se gândi un pic.

— Continuă astfel. Avem zece avioane, şi putem să le folosim pe toate. Transmite să ni se trimită o provizie de balize din Japonia sau din Filipine. Dacă va fi necesar, o să las fară balize întreg Pacificul, dar nici un submarin nu trebuie să se apropie de această *task force*.

— Am înţeles, domnule amiral.

Controlorul se întoarse la ecranul lui. Răspunsul amiralului era singurul care avea sens, dar anumiţi şefi de depozite or să facă ore suplimentare pentru a trimite proviziile cerute, din Aleutine până în Filipine.

La bordul lui Whisky Patru

Aparatul S-3 Viking se apropia de poziţia pentru lansarea unei noi serii de geamanduri. Văzută din exterior, manevra putea să pară foarte lentă. Dar toată activitatea se desfăşura în interiorul avionului.

Coordonatorul tactic din Whisky Patru şedea la un computer care îi arăta toate informaţiile disponibile asupra contactului şi unitatea pe care o vânau. Primise de la Connie ordinul să lanseze o nouă serie de balize şi bătuse la tastatură. Computerul tactic citise poziţia avionului, cele mai recente date disponibile asupra vitezei şi direcţiei contactului şi configuraţia de balize dorită. Microproce-soarele lui începuseră calcularea poziţiei în care să planteze balizele, ţinând cont de factorii prezenţi, precum condiţiile sonarului şi distanţa avionului faţă de poziţia prezumată a submarinului.

Mai în faţă, în cabina lui, pilotul cedase comenzile computerului, care virase S-3 pentru a-l duce în poziţia prevăzută pentru prima geamandură. Omul era oarecum contrariat, ca de fiecare dată când jucărioara coordonatorului tactic îl transforma într-un pasager pasiv, dar ştia că vânătoarea de submarine cerea o precizie absolută, iar cinci ani de experienţă îl învăţaseră că numai o lansare contro-lată de computer era în măsură să asigure acel gen de exactitate.

În cala avionului, un marinar robust introducea balizele în tuburile de lansare. Când o baliză era în poziţie, computerul tactic din S-3 dădea o serie rapidă de instrucţiuni: adâncimea la care să fie lăsat hidrofonul, canalul radio de folosit pentru a transmite datele, precum şi celelalte comenzi care erau necesare.

Când Whisky Patru ajunse în poziţia hotărâtă de computer, lansă prima baliză. Cilindrul alunecă de-a lungul tubului de lansare şi ajunse în spatele avionului. O mică paraşuta se deschise şi baliza sonar coborî spre apă, dusă de vânt. Celelalte o urmară la intervale regulate. Pe monitorul coordonatorului tactic apărură mici simboluri care încet încet formară un cerc în jurul poziţiei presupuse a submarinului inamic.

Coordonatorul aşteptă ca configuraţia de balize să fie completă şi ca aparatul Viking să se redreseze. Cu un zâmbet, apăsă un buton şi se gândi la impulsurile sonore care începeau să se răspândească în apele îngheţate de dedesubt. *Cioc, cioc*, cine bate ?

La bordul navei *Constellation*

— Patru primeşte un ecou, domnule amiral. Drum 170, viteză patru noduri.

Brown zâmbi.

Caută încă să fugă spre sud. Nemernicul ăla este tare încăpăţânat.

— Bine, Tim. Lansează-i o bombă, la cinci sute de metri, în faţă.

Amiralul se apleca să privească monitorul cercetării submarine.

Comandantul acelui submarin era priceput; prea priceput, ca să-l lase să se învârtă prin părţile acelea.

— La ce distanţă este ?

— Patruzeci şi două de mile de *Constellation*. Treizeci şi cinci faţă de ecranul nostru.

Controlorul aparatelor S-3 părea că nu e în largul său şi Brown ştia că ar fi trebuit să plece de acolo şi să-şi lase subordonaţii să-şi facă treaba. Era clar că nu reuşeau să se concentreze, cu el în spate.

Bătu cu degetele în ecranul care indica poziţia avioanelor, apoi se întoarse spre controlorul aparatelor S-3.

— De acord. Trimiteţi un pic de asistenţă aparatelor Viking.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

De data asta bubuitul exploziei fusese mai puternic, şi Markov înţelesese perfect mesajul. Consumase zece la sută din puterea bateriilor pentru a se elibera de ultimul câmp de balize, şi era cât pe ce să reuşească. Aproape.

Dar acum explozia bombei de adâncime îi răsuna în ureche ca un ţânţar.

Bine. Va folosi şi el împotriva americanilor aceleaşi glume.

— Cu toată viteza. Mergeţi în punctul în care a explodat bomba.

Marinarii lui se grăbiră să îndeplinească ordinul.

Markov juca din nou la risc. Ştia că explozia bombei de adâncime se va resimţi în apă încă câteva minute bune, şi că apa tulburată va trimite un ecou confuz către sonarele active americane. Zgomotul elicei lui Dribinov care mergea la viteza maximă va fi ascuns de acel ecou, iar Markov ar fi profitat de zgomotul de fond, va aştepta ca ecoul să se stingă şi apoi şi-ar fi reluat drumul fară a face zgomot. Ascultă atent sunetele venite din mare şi, când acestea se stinseră, încetini. Două minute mai târziu, *Dribinov* intră în „nodul” de apă format la explozia

bombei. Mai rămânea o uşoară turbulenţă, care mişca uşor submarinul.

— Maşinile oprite — ordonă Markov, încet.

Nodurile nu se mişcă.

Privi indicatorul care arăta sarcina bateriilor. Acel minut şi jumătate de putere maximă îi consumase rezervele. Energia necesară pentru a călători multe zile cu trei noduri se putea consuma într-o singură oră de drum la douăzeci de noduri.

Primul ofiţer îi urmări privirea şi ridică o sprânceană, ca pentru a-i adresa o întrebare. Şi acum ? Markov deschise braţele, fiind atent să nu lovească ceva care să facă zgomot. Rămaseră nemişcaţi zece minute, în cea mai absolută linişte, sperând că aparatele de vânătoare se depărtaseră de ei. Într- un târziu Markov ordonă:

— Viteza trei noduri, drum 180.

Exact spre sud, din nou către americani.

— Tovarăşe comandant, noi transmisii sonar active, la babord.

Tehnicianul sonar zâmbea.

— Slabe, cinci sau mai mulţi kilometri distanţă.

— Excelent.

Markov se întoarse către ofiţerul întâi.

— Vezi, Dimitri, americanii nu sunt imbatabili. Acum ne vom îndrepta spre sud până când nu vom mai auzi zgomotele forţei navale, o să găsim o portiţă în ecranul lor sonar şi...

Piingg ! Impulsul foarte ascuţit, la limitele auzului, era atât de puternic încât Markov nu avu nevoie de confirmarea tehnicianului sonar pentru a înţelege că fuseseră descope-riţi.

— De unde vine ? — întrebă.

— Direcţia 217.

Fir-ar să fie. *Piingg !*

— Viteză maximă, bara babord.

Markov ajunsese la capătul sacului cu figuri. Nu putea face altceva decât să se îndepărteze de acel ultim sonar activ, cu viteza maximă posibilă.

Piingg ! Joaca începea să devină monotonă. Câte balize sonar mai aveau şi americanii ?

— Analizează impulsul acela — ordonă Markov.

Tehnicianul sonar studie ecranul, controlând frecvența şi tipul de impuls sonor care lovise coca lui *Dribinov*.

— Nu este o geamandură, tovarăşe comandant. Este un sonar de imersiune, de tipul celor plasate de elicotptere americane.

La bordul navei *Constellation*

— Hotel Doi îl urmăreşte încă, domnule amiral. Trei este aproape în poziţie.

Controlorul încercă să-şi stăpânească emoţiile şi să se concentreze asupra vânătorii dificile.

— Bine. Când Trei va avea un contact sigur, trece-l în faţă şi să lanseze o bombă la 250 de metri.

Simbolurile de pe ecran arătau un elicopter care se apropia de poziţie, pentru a încetini apoi până rămase nemişcat. Elicopterul coborî în apă un cablu la capătul căruia era atârnat un sonar de frecvenţă înaltă: îl puse în poziţia prevăzută a submarinului. Spre deosebire de aparatura de înaltă frecvenţă a navelor, cea a elicopterului nu suferea interferenţe din partea fundului mării.

De îndată ce TSH-3H Sea King — în cod, Hotel Trei — activă sonarul, găsi imediat submarinul, care se îndepărta cu viteză de poziţia lui Doi. Închis între cele două aparate, submarinul schimbă drumul spre tribord, navigând cu douăzeci de noduri.

Brown era uimit peste măsură. Acel submarin încă mai încerca să meargă spre sud.

— Bine. Eliberează-l pe Doi şi du-i pe Whisky Patru şi Cinci spre sud, ca să-l blocheze.

Pe ecran, simbolul lui Hotel Doi se schimbă: elicopterul trăsese cablul şi se mişcase cu optzeci de noduri viteză urmărind instrucţiunile lui Hotel Trei. Douăzeci de noduri era o viteză elevată pentru un submarin diesel, dar nu exista submarin care să navigheze mai repede decât un elicopter, iar să scape de două era şi mai greu.

Brown şi controlorul ascultară comunicaţiile radio dintre elicoptere.

„Hotel Trei, drum 073 grade magnetice. Pe obiectiv în treizeci de secunde.”

„Recepţionat.”

„Hotel Trei, corecţie 069. Eşti deasupra, acum, acum !”

„Foc !”

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Explozia fu mult mai apropiată şi atât de puternică de data asta, că pentru un moment Markov se gândi că aruncaseră bomba chiar pe submarinul lui. Când îşi reveni, ceru tuturor secţiunilor să raporteze daunele, mai mult pentru exerciţiu decât că s-ar fi aşteptat să şi fie.

Aşteptând rapoartele ofiţerilor săi, Markov reflectă. Misiunea care cu puţin timp înainte i se părea atât de posibilă, acum era clar că depăşea puterile navei lui. Acum că-i găsiseră atât de precis poziţia, americanii nu-l vor mai lăsa să scape: acum zburau deasupra lui nu numai avioanele, ci şi elicopterele. Şi chiar dacă ar ti reuşit să-şi piardă urma, nu i-ar fi servit prea mult. În bateriile lui *Dribinov*, energia scăzuse sub 65 la sută. O altă oră de manevre, şi submarinul lui s-ar fi oprit, sau ar

fi fost obligat să iasă la suprafaţă, să treacă pe motoarele diesel şi să ridice priza de aer. Iar în acel moment orice sonar l-ar fi prins. Călătoria cu dieselul şi cu snorkel[20]-ul de aer facea zgomot.

— Nici o secţiune nu raportează daune, tovarăşe comandant.

Îngândurat, Markov luă o hotărâre. La Moscova, vreun comisar politic ar fi putut să o considere laşitate, dar era vorba numai de bunul simţ militar. „Avertismentele” americanilor deveneau mereu mai tari, iar el nu avea de unde să ştie dacă următorul ar fi încercat să-l lovească sau numai să-i vină „alături”. La urma urmei, americanii aveau dreptul să-l scufunde fară preaviz. *Dribinov* se găsea în interiorul unei zone de excludere declarată, şi ca „submarin neidentificat” putea fi scufundat pe loc.

Markov inspiră profund, apoi ridică din umeri.

— Emersiune. Ridică-ne la suprafaţă, Dimitri, porneşte motoarele diesel. Am pierdut.

La bordul navei *Constellation*

Amiralul respiră uşurat auzind vocile entuziasmate ale echipajelor de pe elicoptere. Intrusul era un rus, desigur. Brown nu se aştepta să găsească nord-coreeni atât de departe de bazele lor, dar era foarte mulţumit că de data asta nu fusese obligat să ucidă pe nimeni.

După ultimul atac, Hotel Doi raportase că submarinul ieşea la suprafaţă. Harta se schimbase, arătând că submarinul sovietic se mişca înspre est cu cincisprezece noduri, îndepărtându-se de ruta forţei navale.

Zâmbi. Oamenii lui se comportaseră bine. Submarinul sovietic fusese constrâns să iasă la mai mult de treizeci de

---

[20]Note:
?snorkel (snort) – dispozitiv ce permite admisia de aer în interior chiar și când submarinul este în imersiune periscopică.

mile distanţă de forţa navală. Nimeni nu murise. Iar cu viteza actuală, formaţia sa îl lăsa pe submarinul Tango în spate în câteva ore. Până în acel moment, un avion din paza antisubmarine va escorta nava sovietică, pentru a fi sigur că rămâne la suprafaţă şi nu schimbă direcţia.

Apoi clătină din cap, perplex. Sovieticii păreau hotărâţi să-i sfideze flota. Mai întâi la suprafaţă, cu *Kavkaz*, iar acum cu acel aventuros submarin diesel-electric. Ce naiba intenţionează să mai încerce ? Nu credea că se vor preda atât de uşor.

Nu se înşela deloc, iar contralovitura sovietică ajunse înainte ca el să părăsească sala tactică.

— Domnule amiral, avem nouă avioane la 11 mii de metri, la 330 de mile. Viteza 460 noduri. Se îndreaptă spre noi. IFF negativ.

Desigur, Brown nici nu se aştepta ca IFF să fie pozitiv. Mai bine să nu-şi asume riscuri.

— Alarmează Cartierul General. Trimite alte patru Hornet să întărească apărarea aeriană şi trimite un avion cisternă. În curând avioanele noastre vor avea nevoie de carburant.

Dacă erau aparate inamice, comitetul de primire era pregătit. Dacă voiau doar să-i încerce reflexele, le-ar fi arătat că erau rapizi. Se uită pe ecran. Coordonatorul manevrelor navei *Constellation* trimisese deja la interceptare două din patrulele de luptă care erau în zbor.

— Domnule amiral, am prins emisiile lor radar. Sunt probabil bombardiere Backfire.

Ofiţerul radar al portavionului era un pic palid, dar antrenamentul îl ajuta să se controleze.

Brown era atent, dar nu îngrijorat. Sovieticii foloseau adesea grupurile navale americane ca ţinte vii pentru exerciţiile lor. O văzuse în Mediterana şi în Atlantic. Se comportau astfel pentru a fi băgaţi în seamă, sau pentru a încurca problemele formaţiei navale. În cazul acesta, pentru ambele motive. Bine, să vină să se joace. Dacă

sovieticii ar fi vrut să atace cu adevărat, ar fi trimis un număr de bombardiere supersonice cel puţin de trei ori mai mare. Nu, era numai un alt joc.

Ascultă sirena de alarmă care răsuna în interiorul portavionului şi văzu scris GATA DE LUPTĂ ce apărea progresiv alături de alegerea armelor şi a sistemelor de depistare ale forţei navale. Sovieticii voiau să se antreneze ? Bine. Se vor antrena şi Brown şi navele sale. Se apropie de harta electronică a spaţiului aerian şi începu să dea ordinele.

32

Drumurile din sud

30 decembrie
Aeroportul din Kimpo

— Domnişoara Larson ?

Anne ridică privirea, surprinsă de chemarea ofiţerului de armată. Era încă aşezată pe podeaua terminalului, în acelaşi punct unde toată noaptea încercase să doarmă. După închiderea aeroportului, nu reuşise să dea de nimeni care să cunoască noile ordine privitoare la ea şi la ai săi, şi nu exista o modalitate de a pleca de acolo. Se certase ore întregi cu ofiţeri încăpăţânaţi înainte de a renunţa şi de a se întoarce la grupul ei, care între timp se plasaseră de-a dreptul pe jos, care cum putea mai bine. Fusese o noapte lungă pentru toţi. Greu de dormit cu bubuiturile artileriei care ajungeau din nord, din ce în ce mai aproape. Dar acum poate îşi amintea careva de ei.

Ofiţerul din faţa ei purta pe gulerul costumului de mascare insemne de căpitan. Numele cusut pe buzunar era HUTCHINS. Era mai scund decât Tony, dar părea de încredere.

— Domnişoara Larson ? intrebă el din nou.

— Aici, zise ea, înălţându-se în picioare. O dureau muşchii. — Sunteţi de la bază ? Eu şi grupul meu trebuie să...

Hutchins ridică mâna pentru a o întrerupe.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu vă putem duce înapoi la bază. Ordinele precizau să vă îmbarcăm şi exact

asta voi face. Am un pluton şi suficiente camioane ca să vă luăm de aici. Noua destinaţie este Kunsan.

Anne clătină din cap. Nu putea fi adevărat. Kunsan era la mai mult de o sută de kilometri la sud de Seul. Trebuie să existe alte aeroporturi mai aproape. Încercă să-şi amintească.

— Nu ne puteţi duce la Ch'unch'on sau la Su'won ? Pierdem ore întregi până la Kunsan.

— Ordinele mele spun Kunsan — zise căpitanul, pe un ton de scuză, dar hotărât. Celelalte piste vor fi prea aproape de linia frontului. În plus, se pare că la Kunsan apărarea este foarte bună. În acest moment este locul cel mai sigur din toată Coreea.

Anne renunţă să mai discute. Căpitanul avea dreptate. Nu înţelegea de ce înaltele minţi din aviaţie aleseseră ca prim punct logistic tocmai aeroportul din Kunsan, dar măcar avuseseră bunul simţ să-i ofere o apărare pe cinste. Nu ca la Kimpo. Pe piste încă se mai vedeau coloanele de fum, dacă era dispusă să le privească. Dar ea nu era deloc dispusă să se uite într-acolo.

Se uită întâi la ceas, apoi la oamenii care stăteau în jurul ei, pe jos, alături de bagaje.

— Bine. Când plecăm ?

Hutchins îi adresă un zâmbet trist.

— Imediat. Nord-coreenii avansează către sud, iar armata vrea ca grupul dumneavoastră şi alte grupuri să părăsească imediat Seulul.

Toţi ascultaseră conversaţia; mormăind, se ridicară de pe jos, gata de plecare. Ţinând bine benzile lor preţioase de computer, acum deja învechite, îl urmară pe Hutchins de-a lungul terminalului aglomerat, unde rutina normală a aeroportului lăsase locul amenajărilor prestabilite pentru timp de război. Pe coridoare erau postate birouri şi de-a lungul pereţilor erau dulapuri cu documente şi obiecte militare. Civilii evacuaţi precum grupul Annei ocupau tot locul liber disponibil. Hutchins îi coborî pe o scară, îi

conduse printr-un coridor întunecos şi apoi pe o platformă goală: acolo se treziră brusc în aer liber şi tremurară toţi din cauza vântului care-i pătrundea până la oase. Pe pistă erau şase camioane cu motoarele pornite, mult mai vechi decât cele care îi aduseseră. Soldaţii care constituiau grupul de escortă nu arătau mai bine. Doi dintre ei erau bandajaţi, iar bandajele erau mânjite de sânge; sergentul înalt negru care striga ordinele era îmbrăcat în civil. Singura dovadă că era militar era o bandă legată de braţ cu trei dungi lipite cu scoci. Armele pe care le aveau soldaţii erau de toate soiurile: M16, bătrâne M14 şi chiar şi puşti de vânătoare.

Deziluzia pe care o încercă Anne probabil se citi pe faţa ei, pentru că Hutchins zise:

— Nu, domnişoară, nu sunt trupe regulate. Dacă ar fi fost, s-ar fi găsit acum pe front. Jumătate dintre ei provin dintr-o baterie de artilerie care a fost distrusă ieri. Ceilalţi vin din administraţie sau din aprovizionare, iar doi dintre ei vin dintr-o celulă unde ajunseseră după o beţie crâncenă înainte de Crăciun.

— Dar dumneata ce făceai înainte de război, căpitan Hutchins ?

— Eram asistent administrativ la biroul pentru raporturile cu civilii din Divizia a doua.

Văzând cum îşi ţuguie Anne buzele, clătină din cap.

— Ascultaţi-mă, domnişoară, ştiu ce gândiţi, dar nu judecaţi cartea după copertă. Vin din şcoala de ofiţeri de infanterie şi vorbesc destul de bine coreeana. Este singurul motiv pentru care mi-au dat această sarcină, credeţi-mă.

Se întoarse către celelalte persoane din grup. Înălţă vocea ca să fie auzit de toţi.

— Ascultaţi-mă, nu credem că va fi nevoie să ne batem. Trebuie doar să vă urcăm în camioane şi să vă ducem întregi la Kunsan. Eu şi oamenii mei vom căuta să vă facem drumul pe cât posibil mai uşor.

Unii începură să mormăie. Hutchins zâmbi.

— Consideraţi-vă norocoşi. Eu şi oamenii mei nu dormim de douăzeci şi patru de ore.

Intocându-se spre soldaţi, strigă:

— Sergent Evans ! Urcă-i în maşini !

Bombănelile nu încetară, dar civilii se mişcară. Erau obosiţi din cauza apropierii frontului. Evans îi împărţi în şase grupuri şi destină câte unul fiecărui camion. Nemulţumirile se intensificară când se găsiră în benele reci, sub prelate. Palidul soare de dimineaţă nu era în stare să-i încălzească. Şi, la fel ca cele care îi aduseseră la aeroport, acele camioane se încălzeau cu căldură umană. Deveniţi experţi, funcţionarii biroului Annei se asigurară că prelata era închisă bine.

De data aceasta, Anne nu trebui să călătorească în fundul vehiculului; Hutchins îi propuse să stea alături de el în cabina primului camion de cinci tone. Ea fu foarte încântată să se strecoare între căpitan şi şofer, un recrut cu o faţă veselă pe nume Bell. Locul era strâmt şi nu şedeau prea bine, dar cel puţin cabina era încălzită.

Hutchins intră ultimul şi imediat camionul o luă din loc pe o străduţă plină de ruine. Părăsind aeroportul, căpitanul îi arătă ce drum aveau să urmeze, pe o hartă rutieră pictată cu tot felul de culori. Nu puteau folosi autostrada 1, principala arteră nord-sud de la Seul la Taejon. În schimb, urmau un traseu secundar, ajungând mai întâi la Anyang, apoi în oraşul fortificat Suwon, şi în fine spre sud.

— Cu un pic de noroc, după amiază depăşim Anyang, iar diseară suntem la Suwon.

Anne privi ceasul, apoi harta pe care Hutchins o ţinea deschisă pe genunchi. Anyang era la numai douăzeci de kilometri, şi abia trecuse de ora nouă.

— De ce e nevoie de atâta timp pentru a ajunge la Anyang ?

Hutchins o corectă.

— Ei, ajungem la Anyang în mai puţin de o oră, dar este unul din principalele puncte de control. Odată ajunşi acolo, vom avea nevoie de câteva ore bune pentru a ajunge la postul de control şi a trece de el. Dincolo de el, principala noastră problemă ar trebui să fie doar traficul. Dar în realitate nu ştiu cum or fi drumurile, departe de oraş.

Anne avea impresia că ştia mai mult decât îi spunea, dar nu insistă. Hutchins avea comanda, iar ea trebuia să aibă încredere în el, cel puţin pentru moment. Se lipi de spătar şi privi peisajul prin geamurile îngheţate. Bell acţionase dezaburirea, dar nu prea servea la ceva.

Primii kilometri circulară relativ repede. Vehiculele civile neesenţiale aveau interdicţie de a călători, iar drumurile erau străbătute numai de convoaie militare ca al lor. Ieşind din oraş, însă, lucrurile se schimbară. Se îndreptară spre sud pe un drum cu două benzi care trecea pe lângă mici ferme, orezării şi sătucuri. Războiul nu se făcuse simţit în acea zonă. Femei şi copii ieşeau încă din magazine cu sacoşe şi pachete. Apoi realiză că se înşelase, căci ferestrele erau acoperite şi la fiecare intersecţie erau poliţişti înarmaţi. De altfel, nu se zărea nici un tânăr sau bărbat de vârstă medie în haine civile. Toţi fuseseră mobilizaţi.

Mai încolo, Bell începu să blesteme înfundat. Traficul se intensifica: automobile şi camionete în care se aflau incredibil de multe persoane, femei, bătrâni şi copii, şi care se dădeau un pic în lături numai după ce îi claxona de nenumărate ori. Toţi se îndreptau spre sud. Din când în când Hutchins ieşea pe fereastră şi striga ceva pe coreeană, dar fară nici un rezultat notabil. Nimeni nu dorea să rămână blocat în zăpada de pe marginea drumului.

Într-un târziu fură obligaţi să oprească şi Hutchins îi ordonă sec lui Bell să nu mai claxoneze. Aşteptară câteva minute, fară a sesiza vreun semn de mişcare în masa de

vehicule ce bloca drumul înaintea lor. Căpitanul coborî din cabină şi o invită pe Anne să-l însoţească.

Fata ar fi preferat să rămână înăuntru, la căldură, dar era curioasă să vadă cauza blocajului. Îşi trase fermuarul hainei şi-l urmă pe Hutchins către spatele camionului. În benă se aflau mai mulţi soldaţi din escortă, inclusiv sergentul.

— Evans, suntem blocaţi. Trimite doi oameni să vadă ce s-a întâmplat.

Subofiţerul numi doi oameni care, calmi şi în linişte, îşi luară armele şi plecară. După două sute de paşi Anne nu-i mai desluşi.

Dacă tot trebuia să stea în frig, măcar să vadă ceva, îşi zise Anne şi urcă pe bara din faţă a camionului, apoi pe capota motorului.

Hutchins înţelese ce voia să facă şi o imită. El rămase pe motor, dar o ajută pe fată să urce pe cabină. Acei doi metri în plus îi dădeau posibilitatea să vadă până departe.

În faţă, drumul cotea la stânga, pe marginea unei văi. Pe cel puţin un kilometru era plin de vehicule, camionete şi oameni opriţi. Mai departe dispărea după piciorul unui munte, unde se vedea un indicator scris în caractere hangul.

Hulchins, care privea prin binoclu, traduse:

— Post de control militar. Nici un civil nu-l va depăşi fără autorizaţie.

Coborî binoclul.

— Nu-i lasă pe civili să treacă, dar civilii nu vor să renunţe. Doamne, ce mod absurd de a se ocupa de trafic. Trebuie să ne grăbim. În acest moment nord-coreenii care se îndreaptă spre sud sunt mai rapizi decât noi.

Dar văzând faţa îngrijorată a Armei, se grăbi să adauge:

— Nu vă faceţi probleme, domnişoara Larson. Vom pleca curând. Şi amintiţi-vă că frontul este încă la nord de Han.

Anne era convinsă că omul dorea doar s-o liniştească, dar nu reuşise. Tremură. Vântul era mai puternic şi mai rece, iar ei îi era frig chiar dacă era îmbrăcată cu haina aceea care, dacă ar fi fost să-l creadă pe cel ce i-o vânduse, era bună chiar şi pentru iernile din Chicago. Cu o strâmbătură, îşi propuse să ceară explicaţii asupra diferenţei dintre Chicago şi Coreea.

Hutchins o ajută să coboare. Amintindu-şi că şi colaboratorii ei probabil îngheţau bine, Anne trecu de la un camion la altul pentru a le explica ce era cu oprirea lor. Încercă să ridice numai câte un colţ al prelatei, ca să nu le bage aer rece înăuntru, dar toţi ziseră că nu le era frig.

După vreao douăzeci de minute care părură o eternitate, cei doi soldaţi se întoarseră, însoţiţi de un caporal sud-coreean. Omul îl salută pe Hutchins, raportând în coreană. Căpitanul se convorbi cu el în aceeaşi limbă şi caporalul se întoarse şi dispăru în fugă. Hutchins o privi pe Anne.

— În faţa noastră mai sunt două convoaie. Se folosesc de poliţia militară pentru a deschide o trecere în trafic. Într-o oră vor fi aici.

Aşteptară, urcând pe rând pe capota motorului pentru a controla progresele celor din PM. După trei sferturi de oră fară nici un semn de activitate, Anne renunţă şi se întoarse în cabină pentru a se încălzi. Bell, soldat cu experienţă, dormea deja.

Anne începea să fie neliniştită, chiar dacă asta nu ajuta la nimic. Ştia că orice oră departe de computere urma să complice lucrurile ulterior, când vor fi în Japonia.

Pe submarinul nord-coreean *Eliberatorul*
Marea Galbenă

— Raport sonar, elice cu mare viteză la 265 grade, tovarăşe comandant.

Comandantul Min Sang-Du ridică privirea de pe hărţile nautice pe care lestudia.

— Opriţi motoarele ! Transmiteţi în sectoare: linişte absolută !

Se strădui să asculte cum se stingeau progresiv zgomotele motoarelor *Eliberatorulului*. Apoi încetă zgomotul sistemului de ventilaţie. Echipajul submarinului său din clasa Romeo va trebui să respire pentru mult timp aer viciat, dar dat că aparatura nu funcţionase niciodată bine, Min era sigur că nimeni nu va face caz din asta.

În fine, sigur că ordinul de a face linişte era pus în practică, ieşi din cabina strâmtă de navigaţie şi se îndreptă către cabina sonarului. Pentru motive niciodată ghicite, inginerii navali care proiectaseră împărţirea serviciilor amplasaseră operatorii sonar într-o cabină minusculă, inaccesibilă şi fară comunicare. În consecinţă informaţiile sonarului erau transmise prin voce până la cabina de comandă. Iar Min nu voia să fie constrâns să urle înainte şi înapoi întrebări şi răspunsuri în timp ce careva, la suprafaţă, îi vâna nava.

— Contact 270 grade.

Locotenentul ataşat la sonarul pasiv, model Feniks, închise ochii pentru a regla mai bine butoanele amplificării şi frecvenţei.

— Identificare ?

Min nu pierdu timp să ceară distanţa. Pentru a furniza acel tip de informaţie, un sonar pasiv avea nevoie de multe relevmente, din puncte diverse. De altfel, în apele acelea puţin adânci, aparatele Feniks ale submarinului său aveau o rază de acţiune sub cinci kilometri. Orice navă ar fi fost deasupra lor, era deja prea aproape.

— Contact identificat: contratorpilor, de tip încă necunoscut. Rotaţia elicelor pentru viteza estimată de zece noduri. Nici un sonar activ în funcţiune.

Min se scărpină în cap, gânditor. Contratorpilorul inamic nu-i căuta activ, cel puţin acum. Poate dăduse la timp ordinul de tăcere absolută.

Închise ochii, încercând să-şi amintească datele de pe hărţile nautice. Mai aveau şaizeci de kilometri până la obiectiv, iar el avea un pic mai mult de douăsprezece ore pentru a ajunge. Tabelul timpilor nu-i lăsa o marjă prea mare, iar el nu putea pierde orele făcând pe mortul. Ar fi fost de ajuns o jumătate de oră de întârziere pentru a rata misiunea. Iar asta nu i-ar fi iertat-o amiralii de la Pyongyang.

— Contact 305 grade şi se îndepărtează. Nu ne-a simţit, tovarăşe comandant !

Vocea tehnicului sonar era triumfătoare.

Min deschise ochii şi zâmbi. O altă barieră depăşită.

Îl bătu paternal cu palma pe umăr pe ofiţer.

— Bine lucrat, tovarăşe. Continuă astfel şi vom evita pentru o perioadă de timp să devenim eroi ai revoluţiei !

Comandantul se întoarse în cabina de comandă şi îl chemă pe primul său locotenent.

— Sung, spune-le pasagerilor noştri să înceapă pregătirile. Cred că vom ajunge exact la timp la obiectivul nostru.

Min îl privi pe omul care alerga către prova ca să transmită ştirea şi îşi dori tare ca încrederea lui să fie justificată. Drumul pe care îl mai aveau de făcut era destul de lung.

Punctul de control din Anyang, Coreea de Sud

Anne se trezi brusc, fară să-şi dea seama ce o trezise. Un tunet ameninţător, încă departe, dar care se apropia. Îşi îndreptă spinarea şi rămase cu gura căscată văzând cauza. Departe, pe o parte a drumului, proiectile de

artilerie loveau câmpurile, ridicând în aer nori mari de praf şi de flăcări.

Civilii coreeni părăseau vehiculele imobilizate şi se refugiau în ferme sau în gropi. Hutchins coborî din cabină şi bătu în cabină ca şi cum era o tobă.

— Coborâţi ! La pământ. Adăpostiţi-vă !

Alergă de-a lungul convoiului, urmat de soldatul Bell. Anne se luă după ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Doamne ! Fugiţi de-aici !

Soldaţii coborau din camion. Unul alunecă, luxându-şi glezna. Sergentul Evans şi un alt soldat îl ajutară să se ridiceşi îl târâră de acolo în timp ce exploziile se apropiau.

Anne îi urmă în fugă, sărind dincolo de un maldăr de pământ de pe marginea unei orezării îngheţate.

Abia ajunsă în cealaltă parte auzi un şuierat. Nu era nevoie să fii expert ca să înţelegi ce sosea, şi se aruncă la pământ.

Whaaamm ! Proiectilul explodă. Fata simţi pământul zguduindu-se sub ea.

O pală de căldură trecu peste grămada de pământ. Unda de izbire a aerului, adunându-se cu cea a terenului, o ridică o clipă de la sol. Forţa exploziei fu pentru ea o surpriză. Ca şi cum fusese răsturnată de un val puternic, pe plajă, şi împinsă cu faţa în jos în nisip. Deschise ochii şi gura şi mai descoperi o analogie. Era acoperită de pământ. Mulţi soldaţi se ridicau deja şi priveau către punctul exploziei. Proiectilul lovise orezăria, la cincizeci de metri de drum, şi săpase un crater de vreo zece metri diametru, care încă fumega. De pe o arie mult mai mare dispăruse toată zăpada.

Sergentul Evans îi văzu expresia de uimire şi zâmbi.

— Ce e frumos în faptul că te găseşti atât de departe de linia frontului este că aici nu ajung toate proiectilele de tun. Ce e urât este că aici ajung numai alea mari...

Whooosh !

— La pământ !

Whaaamm ! Whaaamm ! Whaaamm ! Alte explozii zguduiră pământul. Anne încercă să se facă mică, mică şi începu să se roage. Nu era foarte religioasă, dar în acel moment i se păru cel mai logic.

Zgomotul încetă, lăsând în urma lui un amestec straniu de lucruri care ardeau, gemete şi şuieratul vântului.

Evans ridică capul şi trase cu urechea. După câteva minute fară alte explozii, se ridică şi zise:

— Gata, oameni buni. Încetarea alarmei. În picioare. Controlaţi-vă pe voi şi pe prietenii voştri. Să mergem !

Anne se ridică şi ea în picioare şi privi în jur. Coloana lor părea intactă, dar mai în faţă, pe drum, artileria găsise o ţintă. Pe un câmp era o relicvă învăluită de flăcări, şi Anne avu nevoie de câteva secunde bune ca să înţeleagă că era un Hyundai aruncat acolo de un proiectil nord-coreean. În jurul unui crater zăceau mai multe corpuri nemişcate, iar zăpada se înroşea repede. De undeva din faţă, nişte copii plângeau.

Anne înghiţi greu şi dădu s-o ia într-acolo, dar Hutchins întinse mâna pentru a o opri.

— Nu puterţi face nimic acolo, domnişoară Larson. Controlaţi grupul dvs.

Fata vru să protesteze, dar apoi tăcu. Hutchins avea dreptate.

Căpitanul continuă:

— Mergeţi şi număraţi-i. Asiguraţi-vă că sunt toţi. Dacă vreunul a fugit de unul singur şi a fost lovit, se poate ca nimeni să nu-l fi văzut.

Se îndreptă şi el spre oamenii săi, pentru a-i controla.

Când funcţionarii ei ieşiră din ascunzişuri, Anne trecu de la un camion la altul, bifând fiecare nume de pe tabelul de transport.

Fuseseră norocoşi. Doar o persoană din grupul lor fusese rănită. Ed Cumber fusese ajuns de o schijă care-l

lovise în torace. Şedea pe şanţul de lângă drum, se ţinea de piept şi înjura de zor. Gloria era lângă el, cu o faţă îngrijorată. Anne îngenunche alături de ea şi, cu degete tremurânde, descheie haina lui Cumber pentru a vedea cât de grav era. Din fericire, schija fusese mult încetinită de haina groasă şi de restul veşmintelor, astfel încât rana era destul de superficială. Gloria nu păru uşurată când constată asta şi brusc Anne avu bănuiala că atâta îngrijorare avea alte motive.

Îndepărtă acest gând din minte. Istorioarele de dragoste între colegii ei nu i se păreau atât de importante, în mijlocul morţilor şi răniţilor. Îl ajutară împreună pe Cumber să urce în camion, unde sanitarul lui Hutchins putea să-l examineze mai bine. Soldatul îi puse un pansament pe rană şi strigă tare:

— Păi eu m-am tăiat mai rău când mi-am ras barba !

Anne se îndepărtă încet. Până atunci nu se gândise la cum se schimbaseră responsabilităţile ei odată cu trecerea de la pace la război. De obicei ea controla ce lucrau cei din biroul ei şi asta era tot. Dar acum era responsabilă pentru siguranţa grupului său, trebuia să se asigure că toţi aveau ce să mănânce şi unde să doarmă. Nu era ca la munca lor. Era bine să studieze cum se comportau Hutchins şi Evans. Avea multe de învăţat. În afară de soldatul care îşi luxase glezna, oamenii lui Hutchins nu suferiseră alte pierderi, dar unul din camioanele coloanei fusese lovit de schije. Avea două cauciucuri sparte şi nu voia să mai pornească. Anne îl întrebă pe căpitan dacă defecţiunea era gravă.

— Nu cred. Putem să-l reparăm. Lovitura a tăiat probabil vreo...

Un ofiţer coreean, un locotenent, ieşi în acel moment din mulţime şi îl salută pe Hutchins. Americanul îi înapoie salutul ca la academia militară.

Coreeanul vorbea o engleză perfectă.

— Domnule căpitan, grupul dumneavoastră poate să se îmbarce imediat ? În câteva minute oamenii mei vor deschide un pasaj pentru vehiculele voastre.

Chiar atunci se apropie un grup de soldaţi în uniforme de luptă. Începură să-i dea la o parte pe civili. Şoferilor li se ceru să dea maşinile mai pe marginea drumului, ţăranii mutară căruţele din drum pe câmpul alăturat. Soldaţii erau extrem de eficienţi, iar civilii care încercau să protesteze se trezeau cu o puşcă cu baioneta pusă în faţa lor. Pe Anne o încercă un sentiment de vină, văzând cum sunt ameninţaţi atâţia oameni pentru a face să treacă grupul său.

Hutchins începu să împartă ordinele.

— Domnişoară Larson, urcaţi-vă oamenii. Sergent, trebuie să remorcăm blestematul ăsta de camion. Legaţi-l cu un cablu de cel din faţă.

Toţi se grăbiră să asculte, dornici să plece şi să scape de frig. Şi de carnagiul din spatele lor.

Anne privi prin geam masa de oameni tăcuţi sau care plângeau din jurul lor. Bell mormăi tot drumul în surdină, încercând să-şi facă drum printre diversele obstacole, cratere şi ieşind uşor pe marginea drumului adesea. Veselia sa părea că dispăruse într-un punct neprecizat al traseului.

Ajunseră la postul de control: o fortificaţie masivă de blocuri de ciment şi de saci cu nisip. Dincolo de două mitraliere aţintite către nord era un mic spaţiu unde încăpeau vreo zece oameni. Pe o laterală era cartierul general, cu un steag sud-coreean care flutura în vânt.

Când ajunseră, veni un ofiţer coreean. Îl salută pe Hutchins şi-i strânse mâna.

— Sunt căpitanul Sik. Pot să văd ordinele dumneavoastră de drum ?

Coreeanul examină toate hârtiile cu meticulozitatea celui care vrea să cumpere o maşină la mâna a doua. Fiecare persoană din coloană îşi prezentă documentele de

identitate, şi Sik se uită bine să vadă dacă persoanele semănau cu cele din poze. Aşa se scurseră aproape douăzeci de minute.

— Domnule căpitan — întrebă Hutchins — cum e drumul mai încolo ?

— Relativ liber, dar vă sfătuiesc să staţi grupaţi şi să nu vă opriţi. Sunt multe persoane care încearcă să meargă spre sud pe vehicule militare. Au încercat să blocheze camioa-nele cu trunchiuri de arbori şi alte obstacole. Din păcate nu am suficienţi oameni pentru a ţine punctele de control şi pentru supravegherea drumului.

Returnă documentele lui Hutchins şi adăugă o foaie completată de el.

— Documentele voastre sunt în ordine, şi cunosc ordinul de a evacua civilii din Seul: de asta nu am fost foarte riguros cu voi. Dar vă rog să vă ştampilaţi permisul de trecere la fiecare punct de control. Avem ordin să-i arestăm pe toţi cei ce călătoresc spre sud fară autorizare.

Când porniră din nou, Anne îi şopti lui Hutchins:

— Asta înseamnă că nu a fost prea riguros cu noi. Bah !

— Desigur. Nu a fost — răspunse căpitanul, cu faţa impasibilă. Nu şi-a trimis oamenii să controleze camioanele. Nu ne-a percheziţionat. Nu a controlat dacă siglele de pe camioanele noastre corespund cu cele ale unităţii care a eliberat foaia de drum. Ba mai mult, ar fi putut să telefoneze pentru a verifica. Aţi văzut gradul al treilea la care îi supun pe toţi civilii coreeni ? De multe ori nici măcar un bilet de trecere semnat şi un document de identitate valid nu sunt suficiente pentru a trece de punctul de control. Pot fi contrabandişti, sau să meargă în sud pentru cine ştie ce motiv suspect.

Fata îl privi cu un aer incredul, dar Hutchins continuă:

— Ştiţi, pentru moment ţara asta e pe cale de a pierde războiul. Am auzit vorbindu-se despre unităţi americane şi

coreene care au fugit, sau care au fost depăşite de forţe superioare. De aceea, guvernul nu permite tuturor să hotărască dintr-o clipă în alta să meargă la Pusan ca să-l găsească pe unchiul Kyung. Drumurile trebuie să fie libere pentru traficul militar.

Realizând că adoptase un ton de predicator, Hutchins tăcu, încurcat.

Drumul continuă în linişte, printre şiruri lungi de civili care mergeau spre sud prin frig: mame cu copii în braţe, copii mai mari care cărau în spinare bunuri ale familiei, bătrâni care mergeau cu greutate pe lângă ei. Anne încercă să nu-i privească. Ştia că nu puteau lua pe nici unul la bord, dar asta n-o împiedică să-şi facă probleme de conştiinţă.

După trecerea de postul de control, traficul era mai liber. Reuşiră să ajungă repede la intersecţia cu drumul 47. Când cotiră la stânga, părăsind autostrada pentru a intra pe un drum pietruit, Anne privi cu îngrijorare harta. Spre vest soarele stătea să apună peste un peisaj ce părea liniştit.

— Nu trebuia să mergem până la Suwon ?

Hutchins arătă pe hartă.

— La Suwon este o bază mare a aviaţiei, şi nu vreau să fiu pe aproape în caz că nord-coreenii hotărăsc să facă vreo incursiune. O coloană ca a noastră ar fi o bună ţintă pentru un MiG. Nu avem nici o protecţie împotriva atacurilor aeriene.

Anne oftă. Hutchins avea din nou dreptate. Dar chestia asta era neplăcută. Fata se retrase în gândurile ei, pe când traversau o serie de sătucuri, toate la fel: Yamok, Chan, Paran. De ce se îndepărtau de război, cu atâta peisajul îi părea mai liniştit. Căută semne care să-i clarifice de ce i se părea peisajul mai liniştit, dar în final îşi zise că probabil era ea, care era mai puţin încordată.

Şi se linişti atât de tare încât se gândi la Tony. Probabil tânărul se întreba de ce nu-i telefonase încă din Japonia.

Poate ar fi posibil să-l vadă, înainte de a-i duce din Kunsan. Anne se încruntă. Trebuia să găsească o posibilitate să-l sune, să-i spună ce e cu ea...

La vest de Taech'ang, Coreea de Sud

Barca alunecă fără zgomot pe plajă, urcând pe mal cât să n-o tragă valurile înapoi în Marea Galbenă. Opt oameni în costume de scafandru coborâră pe nisipul alb şi umed. Se ghemuiră la pământ în semicerc, scoţând în grabă armele din sacii de plastic care le protejau şi privind în jur ca să vadă dacă mişcă ceva.

Nimic. Numai foşnetul valurilor. Luna nu ieşise încă, iar norii joşi acopereau mare parte dintre stele. Cu un gest, şeful grupei de sabotori nord-coreeni ordonă oamenilor săi să intre în acţiune. Unul avansă către ţărm şi îngenunche pe nisip, ridicând puşca automată. Ceilalţi scoaseră din barcă sacii impermeabili şi-şi schimbară costumele de scafandru cu uniformele.

Toţi aveau uniforme ale armatei Coreei de Sud. Şeful grupei, care acum purta grade de căpitan, se uită la ceasul fosforescent. Două minute. Ora de plecare. Semnală santinelei să se întoarcă la barcă.

Îndreptară barca spre largul mării. Un motor extrem de silenţios pomi cu un sforăit şi barca plecă pe mare. La circa treizeci de metri de mal se scufundă, lăsând doar nişte bolboroci la suprafaţa apei.

Căpitanul zâmbi. Până în acel moment, totul se desfaşurase conform planurilor. *Eliberatorul* îi lăsase exact în poziţia de unde puteau ajunge cu barca pe plajă, iar informaţiile de la Pyongyang asupra rondurilor gărzilor care supravegheau malul erau perfecte. Puse un genunchi pe nisip, deschise o hartă şi o studie la lumina unei lanterne cât un creion. Ajunseseră pe pământ în punctul stabilit. Sud-coreenii minaseră toate plajele care nu erau

atent supravegheate noaptea, dar în câmpurile de mine existau întotdeauna treceri rezervate santinelelor şi patrulelor. Unul din aceste pasaje era la o aruncătură de băţ de ei, spre sud.

Stinse lanterna, închise harta şi se ridică. Oamenii se ridicară şi ei, îşi puseră la spate puştile M16 şi luară raniţele impermeabile. Nu mai era necesar să acţioneze pe furiş. Acum, grupa lui era una dintre atâtea unităţi sud-corene care supravegheau coasta.

Conduşi de căpitan, se aranjară în şir indian în întuneric. El observa atent terenul pe care punea piciorul. Nisip. Nisip cu ceva fire de iarbă. O înălţime, la dreapta, traversată de un baraj de sârmă ghimpată. Asta e. Două beţe scurte, roşii, care ieşeau din pământ, semnalizau începutul cărării prin câmpul minat: cărarea care îl ducea în aşa-zisa Republica Coreea.

Cei opt oameni se îndreptară spre est, depărtându-se de coastă pentru a intra în câmpiile din acea regiune. Acum mergeau mai repede, având grijă să se ţină între paletele roşii care se iţeau din când în când. Căpitanul controlă ceasul. Cinci minute de la debarcare. Erau în orar.

— Stai !

O voce ascuţită, nervoasă, se ridică din întuneric înaintea lor. Căpitanul şi oamenii lui încremeniră. Pe acea potecă n-ar fi trebuit să fie paznici. Alţi infiltraţi aveau datoria să-i înlăture din acel punct de debarcare.

— Înaintaţi şi prezentaţi-vă.

De data aceasta vocea fu însoţită de suneţul metalic al siguranţei de la o Ml 6.

Căpitanul ţinu mâinile departe de pistolul pe care-l purta la centură şi înaintă încet.

— Garda de coastă. Căpitan Yi.

O lanternă se aprinse şi îl lumină în faţă... o lumină orbitoare. Clipi des.

— Dar luaţi-mi lumina asta din ochi ! Şi nu vă mai prefaceţi surprinşi că ne vedeţi.

Lanterna se stinse. Mai bine aşa. Căpitanul reuşea cu greu să distingă o tranşee protejată cu saci cu nisip, la câţiva metri distanţă. Se mai apropie. În postul de supraveghere erau doi soldaţi din armata sud-coreeană, dar numai unul dintre ei avea puşca în mâini şi o îndrepta în direcţia corectă. Celălalt muta nervos lanterna dintr-o mână în alta. Căpitanul zâmbi. Probabil erau oameni din rezervă, aduşi în grabă, fără minimul de antrenament.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu aşteptam o patrulă până la ora următoare.

Puşca îndreptată înspre ei începea să coboare.

Căpitanul mai facu un pas înainte.

— Au schimbat ordinele. Nu v-au transmis ?

Îşi băgă încet mâna în buzunarul hainei şi scoase un cuţit scurt şi lat de sabotor.

Soldatul sud-coreean cu lanterna nu văzu nimic. Se obişnuise cu lumina lanternei, pe întuneric era aproape orb.

— Nu, domnule. Mă iertaţi pentru lumină. Sosirea dvs ne-a cam surprins.

Căpitanul văzu că se apleca să ia un obiect. Un telefon de campanie ? Se pregăti să sară.

— O să raportez la CG, domnule căpitan. În acest fel celelalte posturi de supraveghere nu se vor alarma.

Soldat ridică receptorul.

În clipa aceea căpitanul se lansă către tranşee, înfigând cuţitul în gâtul omului, până la plăsele. Sângele îi ţâşni pe mână şi pe mânecă; sud-coreeanul scoase un sunet strangulat, încercând să-şi ducă mâinile la gât înainte de a aluneca fară putere pe maldărul de saci cu nisip. Cu o mişcare hotărâtă, căpitanul trase cuţitul şi se întoarse spre celălalt. Dar omul murea, cu laringele zdrobit de o lovitură cu bombeul metalic al unei cizme.

Sabotorul care îl lovise pe sud-coreean zâmbi; dinţii îi sticliră în întuneric. Căpitanul îi zâmbi la rândul lui.

Deschise din nou harta, căutând obiectivul lor. Trasă o linie în acea direcţie şi evaluă posibilele obstacole. Un drum, un deluşor, satul Taech'ang. Nimic altceva. Podul peste râul Chosan era la opt kilometri de ei, şi se putea ajunge acolo într-o singură etapă. Zâmbi. În câteva ore, el şi oamenii lui se vor găsi în poziţie.

Căpitanul puse harta în buzunar şi îşi recuperă puşca de la unul din oameni. Îşi aruncă ochii pe corpurile celor două santinele. Întâlnirea neprevăzută fusese neplăcută, dar nu ceva periculos. Oamenii lui controlaseră atent zona pentru a înlătura orice urmă de luptă şi luaseră cu ei cadavrele pentru a le duce departe. Cu un pic de noroc, sud-coreenii ar fi gândit că santinele lor pur şi simplu dezertaseră.

Căpitanul şi oamenii lui nu aveau nevoie de mult timp. De altfel, era greu pentru inamic să-i găsească. Căci grupa lui avea de gând să se ascundă sub ochii tuturor ! Începu să împartă ordinele necesare. Sabotorii lui urmau să ajungă la un pod, înainte de a se termina noaptea.

33

Întâlnirea

31 decembrie
La sud de Parran

Zgomotul camionului era plăcut. Erau în drum spre sud şi Anne simţea cum creşte distanţa între ea şi război. Simţea parcă atracţia magnetică a Kunsanului. Pentru toţi camarazii ei era o simplă etapă intermediară a călătoriei spre Japonia, tovarăşii ei nu aveau prieteni aici.

Pe drum, Anne încercă să mănânce spaghete şi chiftele. Hutchins îi dăduse un MRE, şi îi spusese că era mâncarea ei.

„MRE” era sigla pentru „mâncare gata de consumat” şi era echivalentul modem al legendarelor „raţii C”. Era o cutie din plastic groasă cât o carte legată. Prima problemă a Annei fu să deschidă plasticul dur. Până la urmă împrumută de la soldatul Bell baioneta, ascuţită precum un brici.

Înăuntru se găseau alte cutii, mai mici. Într-una era mâncarea, cu eticheta

„Spaghete şi chifteluţe”. În alta erau fructe uscate. În celelalte, brânză, şuncă tăiată feliuţe, tacâmuri.

Hutchins îi spusese că era norocoasă. În general, acele raţii se puneau în apă caldă, pe care natural că n-o puteau avea în camionul în mers. Pentru spaghete nu era nevoie de apă. În schimb existau alte inconveniente.

Cine alesese lingura nu se gândise la faptul că trebuia să strângi mâncarea dintr-o pungă moale. În câteva clipe, Anne se mânjise pe mână cu sos. Era bun la gust, dar murdărea teribil. Mâncă cu încetineală voită, pentru a face timpul să treacă mai uşor.

Când trecuseră de Paran controlase harta. De acolo până la Kunsan mai erau 160 de kilometri. Mergeau cu viteza melcului, dar chiar şi cu cincispreze kilometri la oră tot ar fi ajuns la Kunsan înainte de ivirea zorilor. Privi din nou harta, sperând să găsească un drum neted. La lumina rece a lunii zărea orezării care se pierdeau în depărtare, pe ambele laturi ale drumului. Era o scenă liniştită, dar ei nu i se părea deloc astfel.

Lângă drumul de coastă, la sud de Taech’ang

Terenul de lângă coastă era plat, spre necazul lui Yi. Nu existau nici văi, nici dealuri în dosul cărora să se

ascundă; cel mai bun adăpost pe care reuşiră să-l găsească era un şanţ ce mergea în direcţia bună. Mare parte din înaintare se facea pe două grupe, una care o acoperea pe cealaltă. Era ceva lent şi enervant.

Toţi îmbrăcaseră uniforma de iarnă a armatei sud-coreene, însă în loc de salopeta de mascare standard, de culoare albă, purtau una de culoare neagră. Vor îmbrăca pe cea albă mai târziu, după ce ajungeau în poziţie. Pentru moment era mai important să se ascundă.

Aveau şi puşti M16 cu muniţiile aferente, şi raniţe de luptă sud-coreene. În plus, fiecare om, inclusiv Yi, avea alte treizeci de kilograme de „echipament special”.

Zona prin care treceau părea foarte frecventată. Văzuse multe bannere de stabilimente balneare, hoteluri, cafenele. Chiar şi acoperită de zăpadă era pitorească.

Sergentul anunţă că drumul era liber. Yi şi cei trei oameni ai săi alergară înainte, cu spinarea aplecată, prin zăpada care le acoperea zgomotul paşilor.

Yi se aruncă la pământ alături de Yong, sergentul. Omul îi arătă ceva în faţă, fară să vorbească: un drum pietruit care le tăia drumul. De ambele laturi erau zone îngheţate. Aşteptară mai mult de zece minute, observând cu atenţie drumul, dar nu văzură nici o mişcare. Yi facu semn. Patru sabotori traversară în fugă drumul, acoperiţi de ceilalţi. Nici o mişcare. Căpitanul dădu semnalul şi traversară cu toţii drumul, siguri că Yong şi ai lui îi acopereau.

Acel drum de coastă era punctul lor de referinţă. După ce-l traversaseră, mergeau către sud, spre râul Chosan. Apoi urmau firul apei, spre interiorul ţinutului, până la obiectivul lor.

La nord de Onyang, Autostrada 39

Pe Anne o trezi Bell, care începuse să blesteme din nou când începuseră să coboare.

— Domnule căpitan, transmisia asta merge din ce în ce mai prost. Nu ştiu dacă pot să bag în altă viteză.

Şi Hutchins adormise. Se îndreptă şi se întinse atât cât îi permitea cabina camionului. Privi harta rutieră pe care i-o lumina Anne cu lanterna. Merseseră bine, parcurgând în circa trei ore 65 de kilometri de la Anyang.

Căpitanul se uită la ceas şi luă o hotărâre.

— Să intrăm în Onyang şi ne oprim pentru reparaţii. Trebuie să luăm şi benzină, şi putem repara şi radiatorul celuilalt camion.

Bell zâmbi. Onyang era un orăşel, dar acolo se găsea desigur ceva mâncare decentă, vreo bere, un loc de dormit...

— Revino pe pământ, soldat. Reparăm camioanele şi pornim imediat.

Hutchins o zise pe un ton sever. Bell era unul din cei doi oameni care ajunseseră în închisoare. Era un bun soldat, dar căuta întotdeauna să profite de ocazii pentru a păcăli munca. De aceea îl luase căpitanul ca şofer. Ca să nu aibă ocazii.

Anne întrebă:

— Căpitane, cine ne va repara camioanele la Onyang ?

— O să căutăm vreun garaj, cu speranţa că vor avea piese de schimb necesare. Camioanele astea folosesc o grămadă de componente de la vehiculele civile, şi deci...

— Cunosc ce piese ne trebuie, domnule căpitan. Dar aş vrea să ştiu dacă în garaj vom găsi şi un telefon.

Hutchins ridică din umeri.

— Să sperăm că da.

Anne zâmbi.

Podul peste râul Chosan

Căpitanul Yi examina situaţia. Urmaseră râul în direcţia est până ajunseseră la autostrada 21. Drumul asfaltat cu două benzi era principala arteră nord-sud de pe coasta occidentală şi sarcina căpitanului era să facă periculoasă trecerea de-a lungul acelui dram.

Podul traversa râul într-un punct în care cursul apei era larg de douăzeci de metri şi adânc de vreo trei. Apa curgea destul de repede pentru a nu îngheţa.

Yi se urcase pe o mică înălţime din care putea vedea bine podul şi drumurile. Grupa lui Yi aştepta la vreo sută de metri de pod, într-o văioagă, tremurând din greu. Podul era păzit, normal, dar nu era nici un pod important, nici un râu important.

Locul era luminat, şi binoclul lui Yi era mai util decât aparatul cu infraroşii. Alături de pod se vedea o construcţie nu prea mare, care putea să găzduiască un număr limitat de oameni. Într-o parte era o gheretă cu două santinele. După uniformă, faceau parte din poliţia provincială, responsabilă cu siguranţa în interiorul Coreei. Armata avea rol de supraveghere numai pe coastă. Poliţiştii aceia erau ceva mai mult decât agenţi de circulaţie. De exemplu, aveau puşti M16,

Mai era un om, în faţa clădirii. Avea o uniformă de mascare, probabil din unităţile teritoriale. Chestia asta avea sens, întăriri ale poliţiei cu unităţi din rezervă.

Omul, probabil un subofiţer, trecu pe sub barieră şi merse pe pod. Yi privi în direcţia în care se mişca şi văzu ce-l aştepta: două santinele la extremitatea opusă.

Sabotorul coborî de pe înălţime mergând cu spatele, încet, cu atenţia mărită, pe primii douăzeci de metri. Apoi se întoarse şi alergă spre punctul în care îl aşteptau ai lui.

— Este aşa cum ne aşteptam. Doi la fiecare capăt, şi încă unul care îi comandă. În postul de gardă sunt probabil doi oameni, dar nu mai mult de patru. Poliţia provincială; în cazul acesta, trebuie să ne schimbăm uniformele. Daţi-i drumul !

Se antrenaseră deja de zeci de ori să-şi desfăşoare misiunea. Fără să fie nevoie de ordine, grupul coborî spre apă, departe de pod. Scoaseră din raniţe uniformele poliţiei şi se schimbară. Un soldat luă un pachet din sacul propriu. Un altul luă o coardă şi o legă strâns de un copac.

Se auzi un fluierat uşor, care păru ca o sirenă în liniştea nopţii. Pe când barca pneumatică se umfla, doi oameni montară o pereche de pagaie[21] şi legară coarda de barcă. Puseră barca pe apă şi se urcară în ea. Fără a vorbi, împinseră cu forţă şi se lăsară purtaţi de curent. Tovarăşii lor le dădeau coardă încet, pe măsură ce barca se îndepărta tot mai mult.

În cinci minute barca ajunse pe malul opus. Yi şi ceilalţi traseră coarda înapoi, fără să mai controleze dacă barca fusese bine ascunsă. Cei doi îşi cunoşteau misiunea.

Căpitanul îşi conduse oamenii pe înălţimea de unde studiase podul şi le arătă ţintele, apoi căile de urmat ca să ajungă la ele. Tufişurile fuseseră tăiate în jurul drumului, dar din celelalte părţi ajungeau până aproape de postul de gardă. Şi nimeni nu supraveghea spatele edificiului.

Să se apropie de construcţie era o sarcină uşoară, dar obositoare, întunericul îi obliga să meargă de-a buşilea, pentru a reduce pericolul de a fi zăriţi, iar gerul era insuportabil dacă stăteau pe loc. Yi era în faţa tuturor, nu dintr-o dorinţă specială de a-şi conduce oamenii prin propriul exemplu, ci pentru a fixa ritmul de înaintare şi a fi gata să reacţioneze la orice schimbare.

Era o activitate dură, chiar şi cu antrenamentul lor. Să controleze atent fiecare punct, să nu pună picioarele pe lucruri care ar fi făcut zgomot sau care să-i facă să alunece, să-şi amintească toţi cei cinci oameni care îl urmau să pună bocancii exact pe urmele lui, atenţi...

Dacă nu ar fi mers atât de încet, n-ar fi reuşit să se oprească. Mişcându-se aplecat mult, era tocmai pe

[21]Note: ?Pagaie – vâslă scurtă

punctul de a duce piciorul stâng în faţă când văzuse o linie pe zăpadă. Încremeni.

Se aplecă atent înainte. Ceilalţi încremeniră în spatele lui. Când Yi se mişcă, văzu strălucind pe linie lumina stelelor. Era un fir metalic.

Urmărind cablul spre ambele capete, descoperi că unul era ancorat de o piatră, iar celălalt de o rachetă luminoasă. Nu era o mină, dar era tot atât de periculoasă pentru misiunea lor. Dacă ar fi atins firul, o rachetă cu magneziu ar fi ţâşnit până la cincizeci de metri înălţime. Şi, fară elementul surpriză, misiunea lor s-ar fi terminat înainte de a începe.

Era un dispozitiv foarte simplu, şi nu-i fu greu să-l dezarmeze. Îl arătă omului care era în spatele lui şi apoi continuă deplasarea. Ajunseră uşuraţi la peretele din spate al corpului de gardă, îşi îndreptară în fine spinările şi îşi scoaseră combinezoanele negre. Se îmbrăcară cu cele albe, identice cu cele purtate de sud-coreeni.

Începând din acel moment, acţiunea lor se baza pe surpriză şi pe viteză. Yi se uită la subofiţerul sud-coreean care se întorcea spre postul de gardă după ce mai controlase o dată postul de dincolo de podo.

Oamenii lui erau la posturile lor, alături de colţurile construcţiei. După ce-i mai controlă o dată cu privirea, se întoarse spre subofiţerul sud-coreean. Omul dispăru în spatele colţului clădirii şi Yi ridică o lanternă mică. O îndreptă spre celălalt mal şi trimise un semnal în cod, sperând că oamenii lui îl vor vedea. Apoi începu să numere.

Unu. Puse de-o parte lanterna şi luă pistolul.

Doi. Controlă amortizorul şi se îndreptă spre barieră.

Trei. Yi şi doi dintre oamenii lui deschiseră foc împotriva celor două santinele; fiecare trase mai multe focuri, până le văzură căzând. La mică distanţă de el auzi zgomote înfundate: erau ceilalţi oameni din grupă, care îl loveau pe subofiţer. Încercă să vadă ce se întâmpla

dincolo de pod, dar nu reuşi să vadă nimic. Santinelele erau doborâte sau doar se ascunseseră ? Nimeni nu mai trase, nici de o parte, nici de cealaltă a podului. Până la acel moment, probabil, misiunea reuşise. Fără să se dezlipească de perete, se apropiară de intrarea în construcţie. Yi zări trei forme alungite la pământ. Ridică mâna şi indică intrarea.

Sergentul Yong dădu un semnal şi oamenii deschiseră uşor uşa şi alunecară înăuntru. Yi nu îi urmă, era interesat să primească semnal de dincolo de pod.

În sfârşit. O lumină alături de pod. Două puncte şi o linie. Gata, reuşiseră !

Yong veni în fugă, la timp pentru a vedea zâmbetul lui Yi. Se opri pentru a da raportul.

— Trei oameni. Nici o problemă.

Yi nu pierdu timp ca să-l felicite.

— Îndepărtaţi cadavrele. Căutaţi hărţi şi documente. Curăţaţi petele de sânge. Mă duc să controlez postul de gardă. Şi, sergent, pune oameni de pază în gherete. Avem un pod de supravegheat

Dar pentru ei, nu pentru alţii.

În orăşelul Onyang

Hutchins blestema cu voce tare. Bell blestema camionul; Anne blestema în sinea ei. Onyang era un orăşel de două mii de oameni. Avea un singur garaj, proprietatea unui anumit domn Moon, care era absolut împotriva ideii de a se scula în miezul unei nopţi îngheţate ca să deschidă atelierul. Până la urmă Hutchins doar sub ameninţarea armelor îl făcuse să se hotărască să colaboreze.

Supărat tare, proprietarul descuiase lacătul, dar refuzase să pună mâna pe vehicule. Atunci intervenise Evans. „Bine, acesta este acum un parc de maşini al armatei americane.”

În timp ce sergentul organiza reparaţiile, grupul Annei se refugiase într-un mic hotel, umplându-l complet. Anne îl găsise pe portarul de noapte, care vorbea bine engleza, mult mai dispus să colaboreze decât domnul Moon. Omul îi arătase telefonul, şi fata începuse să-l caute pe Tony. La început cu emoţie, apoi cu frustrare, sunase la BOQ, apoi la birourile escadrilei pentru a-i da de urmă.

De la BOQ nu primise nici un răspuns. Şi „nu este disponibil, somnişoară”, când sunase la escadrilă. Asta, după cum ştia şi ea, însemna că era în misiune. Anne nu putuse face altceva decât să-i lase un mesaj, în care îi spunea unde se afla în acel moment şi îl informa că va ajunge la Kunsan în primele ore ale dimineţii, pentru a pleca apoi în seara aceea spre Japonia. Omul care îi răspunsese îi promisese că-i va înmâna mesajul maiorului Christopher de îndată ce se va întoarce.

Cele două vehicule de reparat abia intrau în garaj. Anne se întorsese acolo şi se plimba înainte şi înapoi. Ştia că ar fi fost mai bine să fie mai fatalistă, dar uite, pierduseră o jumătate de oră numai pentru a intra în garaj. Apoi munciseră o oră întreagă.

Camionul cu radiatorul spart fusese reparat repede, dar celălalt... ! Bell nu se prefăcuse când spusese că erau probleme la cutia de viteze. Bucăţi de metal rupte din dinţi roseseră întregul angrenaj aşa de tare că era de mirare cum de funcţionase până atunci. Bell, băgat sub camion, cerea o cutie de viteze nouă.

Nu exista aşa ceva. Domnul Moon le dădu vesel informaţia că nu avea piese de schimb pentru acel tip de camion, şi acum domniile lor puteau să plece, mulţumesc.

Două ore mai târziu, convoiul reluă marşul. Parte din nemulţumirea Annei dispăru când părăsiră Onyang şi intrară în câmpie.

În cabina întunecată, cu Hutchins care dormea într-o parte, avu timp să se gândească. Telefonistul spusese „maiorul” Christopher. Era mulţumită şi mândră de noutate, pentru Tony şi chiar şi pentru ea. După cum părea, îşi alesese unul cu reale capacităţi...

Un moment. Ce simţea pentru Tony, mai exact ? De ce o nemulţumea atâta ideea că nu va ajunge la timp la Kunsan, dacă nu pentru că dorea să-l vadă ? Ce i-ar spune lui Tony, întâlnindu-l la Kunsan ? Şi ce i-ar spune el ?

Prea multe întrebări. Continuă să analizeze şi să răsanalizeze răspunsurile eventuale, până când adormi.

Fuse trezită de o zguduitură puternică, care o aruncă cu capul în geam, aşa de tare că văzu stele verzi. Frecându-şi locul lovit, deschise ochii şi-l auzi pe Hutchins strigând la şofer că habar n-are să conducă. Se uită la ceas. Trecuseră aproape două ore.

— Unde suntem ?

Hutchins întrerupse imprecaţiile lui suficient pentru a-l lăsa pe Bell să-i răspundă:

— În curând vom ajunge la Kwangch'on, domnişoară.

Fata găsi orăşelul pe hartă şi-i arătă poziţia lui Hutchins. Parcurseseră deja o bună bucată de coastă, iar asta îi făcea plăcere. Poate reuşea să-l vadă pe Tony, chiar dacă nu ştia încă ce avea să-i spună.

Hutchins luă harta şi încercă să determine exact poziţia în care se găseau, iar Anne privi în jur pentru a găsi un punct de referinţă. Mai mult pentru a face ceva.

Primul lucru pe care-l zări fu un indicator, care în lumina farurilor îi permise să citească „29”.

— Domnule căpitan, unde suntem ? repetă ea.

Hutchins privi indicatorul, apoi harta. Expresia lui concentrată se schimbă brusc în furie.

— Suntem pe un drum greşit, aia e ! Trebuia să mergem pe autostrada 21, nu pe 29 !

Şi Bell încercă să arunce o privire pe hartă, dar Hutchins i-o trase de sub ochi.

— Tu veziti de condus, soldat.

Căpitanul examină situaţia încă un timp.

— În ce parte ai luat-o la Hongsong, la intersecţie ?

Cu aerul unui elev care este surprins nepregătit la o lucrare de control neanunţată, Bell răspunse:

— La dreapta ?

Fu nevoie de zece minute pentru a opri coloana, pentru a întoarce pe drumul îngust, ca să se îndrepte în direcţia opusă. Hutchins ţinea volanul în timp ce Anne îi schimba vitezele, iar Bell se lovea mereu de portieră, într-un fel de exil. Hutchins era supărat, dar nu-şi pierduse speranţa.

— Ajungem totuşi la Kunsan înainte de prânz, garantă el.

Anne nu fu mai liniştită după aceste cuvinte. Jumătate din ziua ei cu Tony se dusese deja.

Baza din Kunsan, Escadrila 35

Tony preluă mesajul pe care i-l înmânase Rice şi îl citea deja a treia oară. Telefonistul era lângă uşă, gata să iasă.

— Luther, cum ţi s-a părut vocea ei ? Era sigură că va reuşi să ajungă ?

— Domnule, am scris tot ce mi-a spus. „Sunt în drum de la Onyang spre Kunsan cu o coloană. La noapte ne transferăm în Japonia. Cred că ajungem înaintea zorilor. Când ajung, te sun. Sper să te văd. Anne.”

Nu-i fusese greu să înveţe pe dinafară. Rice îl citise deja pentru maior de patru ori.

Anne era vie. Era bine. La Kimpo nu fusese lovită. Cu mintea, Tony ştiuse mereu că probabil era bine, dar mai

exista o altă mică probabilitate la care nici nu voia să se gândească. Şi venea la Kunsan, ca să plece în seara aceea.

— Înaintea zorilor.

Bine. El trebuia să doarmă, dar trebuia să şi muncească. Sarcinile lui de ofiţer operativ îi reduseseră sensibil zborurile. Acum efectua numai misiuni pe timp de zi, iar dimineaţa trebuia să programeze zborurile. Avea timp s-o vadă pe Anne, dar numai după ce termina cu hârţogăraia. Iar el avea multe să-i spună.

Începu să lucreze. Zborul era mai important decât hârtiile, dar şi treaba aceea de birou trebuia făcută. Exaltarea zborului şi a mesajului Annei începu să se piardă încet, şi tânărul începu să-şi ţină cu greu ochii deschişi. Continuă totuşi să scrie.

–– Domnule maior ! Domnule maior !

Careva îl zguduia. Ridică ochii şi îl văzu pe Rice deasupra lui. Îl privea ca şi cum se scuza.

–– Mă iertaţi, domnule, dar în curând închid popota.

Cu vocea cleioasă de somn, Tony răspunse:

— Mulţumesc, dar nu mi-e foame.

Dădu să pună iar capul pe birou, dar îl ridică imediat. Micul dejun se servea până la ora opt.

Rice era deja la uşă, când Tony îl strigă:

— A mai fost vreun mesaj ?

— Nu, domnule maior, nimic.

Trecuse o oră de când se luminase, şi avea prima şedinţă de instruire la 14,30. Trebuia să aştepte; nu putea face altceva.

–– Hei, Saint, de ce eşti îngrijorat ? E vreo misiune grasă ?

Când Hooter intra într-o încăpere, imediat îţi dădeai seama că venise.

–– Anne vine la Kunsan.

–– E bine ? Grozav ! Şi când soseşte ?

–– Trebuia să sosească de o oră. O transferă în Japonia de la Kunsan, şi coloana ei trebuia să fi ajuns înaintea zorilor.

–– Când pleacă ?

–– În seara asta.

Îi arătă measjul lui John. Nemulţumirea lui era evidentă.

–– Înţeleg. Ia să vedem. Mai avem şase ore până la şedinţa de instruire ?

Deodată John zâmbi.

— Am găsit ! Victoria aparţine forţelor aeriene !

Tony nu înţelese nimic.

— Despre ce naiba vorbeşti ?

–– Stai şi ascultă, Saint, ştiu cum să facem. Cunosc un pilot de la armată, „Chips” Nicholson. Are un elicopter, şi pentru două sticle de băutură poate face ceva pentru noi.

Tony era încă nedumerit.

— Şi ?

–– Dacă ea nu poate sosi la timp, mergem noi s-o căutăm. Chips merge spre nord, găseşte convoiul şi ne ia şi pe noi.

Hooter luă o hartă rutieră de pe masa lui Tony.

–– Priveşte aici. Ca să ajungă de la Onyang la noi există un singur drum. Iar Onyang este la numai o sută de kilometri. O oră cu elicopterul, şi probabil coloana a făcut destul drum, de când a lăsat mesajul. Putem să mergem şi să ne întoarcem înainte de amiază.

Tony reflectă. De obicei lua deciziile în grabă, dar aceasta nu era una cu care să fie obişnuit. Oricum, nu erau pericole. Riscul de activitate inamică era minim.

Îl privi pe Hooter care mergea înainte şi înapoi.

— Ce o să zică Shadow ?

Hooter dădu capul înainte.

— Eşti nebun ? Shadow nici n-o să ştie.

Tony se gândi la riscuri, dar şi la riscul de a nu o vedea pe Anne.

— Bine, mergem. Dar de ce îl cheamă „Chips” (aşchii) ?

— O dată a ajuns cu elicopterul într-un pom. Din fericire era aproape de pământ. Tu caută sticlele, eu îi dau telefon.

Tony îndrăgea zborul, dar elicopterele nu-i păreau prea sigure. Majoritatea aviatorilor considerau aripile rotitoare o aberaţie momentană a aerodinamicii. Se aştepta din zi în zi anunţul definitiv că nu mai erau în stare să zboare.

Locotenentul Nicholson era un tânăr cu faţa de şmecher care îl primi pe Hooter cu mare prietenie. Când îi fu prezen-tat Tony, îl salută băţos. Apoi Hooter îi spuse că avea la activ paisprezece avioane doborâte şi Chips fu gata să facă orice pentru el pe gratis.

–– Dar dacă tot v-aţi deranjat, n-aş vrea să vă pun în încurcătură. Sus !

Luă sticlele şi le puse în siguranţă.

John se aşeză pe locul pilotului secund, iar Tony se aşeză în spatele lor. Locotenentul porni turbina şi o aduse la turaţia maximă rapid. UH-1 „Huey” de obicei transporta o grupă de doisprezece soldaţi cu echipamentul lor, iar acum, cu doar trei persoane la bord, se ridică uşor în aer.

Văzând că Hooter îi indica pilotului direcţia, Tony îşi puse căştile.

— Hooter, până la Onyang trebuie să fie multe convoaie. Cum îl recunoaştem pe al nostru ?

— Câte crezi că vor fi pline cu civili americani ? Stai liniştit, Saint.

Cerul era limpede, şi cu uşile închise temperatura în interiorul elicopterului era destul de confortabilă. În schimb zgomotul era asurzitor, şi Tony îşi lăsă căştile pe urechi pentru a-l mai reduce un pic. Lăsară repede în spate baza, apoi oraşul şi trecură peste râu, care curgea la nord de oraş.

Traficul care se îndrepta către oraş era intens, dar printre automobile şi camioanele civile nu ar fi fost greu să vadă o coloană de transport militar. Continuară zborul spre nord.

Autostrada 21, la sud de Kwangch'on

Anne ura soarele. Erau în întârziere, şi acum înaintau aşa de încet, că avea impresia că nu vor mai ajunge niciodată la Kunsan. Conducea din nou Bell, şi la fiecare schimbare de viteză murmura ceva înfundat.

Parcurgeau o vale strâmtă, în care lărgimea străzii se redusese la o singură bandă. Drumul era în coborâre, şi Bell se chinuia să ţină schimbătorul de viteze într-un loc.

În timp ce ascultau imprecaţiile monotone ale şoferului, din spatele convoiului începu să se audă un zgomot puternic de claxon. Hutchins ordonă coloanei să se oprească, sigur că se întâmplase ceva grav.

Ieşiră din cabină şi alergară spre coada coloanei. Claxonul se mai auzi un timp, încetând abia când depăşiră ultimul camion.

Văzură un jeep, înconjurat de o mulţime de soldaţi şi de pasageri, şi cu o singură persoană la bord. Un locotenent colonel care se grăbi să coboare cu o faţă profund iritată.

— Cine este responsabilul babiloniei de aici ?

Hutchins îl salută.

— Căpitan J.F. Hutchins, domnule colonel, Detaşamentul special de transporturi.

Uniforma de luptă a colonelului şi mantaua lui de iarnă erau total contrast cu uniforma cutată a lui Hutchins. Cizmele lui erau de tip vechi, din piele şi erau lustruite la perfecţie. Pe haina impermeabilă era scis numele AYERS. Şi în timp ce gradele de căpitan erau cusute simplu în fir negru pe petliţele de pe guler, gradele lui Ayers erau din metal, mai mari decât normal şi străluceau.

–– Căpitane, inteligenţa dumitale redusă este compara-bilă doar cu aspectul militar neglijent şi cu evidenta dumitale incapacitate de a menţine disciplina. Trebuie să particip la o importantă reuniune şi circul dumitale de viteză redusă s-a oprit acum, după ce aţi mers cu viteza melcului.

Hutchins vru să răspundă, dar colonelul se întrerupsese doar pentru a-şi regăsi suflul.

— Deoarece v-aţi oprit şi v-aţi hotărât să mă faceţi să pierd alt timp, voi face raport superiorilor dumitale, sperând că vor fi mai puţin incompetenţi decât dumneata.

Îi luă numele lui Hutchins, gradul, numărul matricol şi unitatea de apartenenţă, apoi urcă din nou în jeep.

— Căpitane, îţi cer să mişti cu maximă viteză grămezile astea de fiare. Dacă va trebui să lipsesc la reuniune, cursul războiului ar putea suferi consecinţe negative, şi va fi vina dumitale. Liber !

Convoiul porni din nou şi ieşi din vale cu toată viteza posibilă. Din când în când, un sunet de claxon din spatele lor îi îndemna să se grăbească. Ajunseră la finalul strâmtorii cinci minute mai târziu şi auziră zgomotul motorului jeepului care îi depăşea.

Colonelul Ayers şedea cu spatele drept, în poziţia drepţi chiar când conducea. Fără să le arunce măcar o privire, zbură către sud.

Hutchins se întorsese la camion fără un cuvânt, iar Anne şi Bell rămăseseră tăcuţi, fără să ştie ce să spună. Într-un târziu, când colonelul dispăru în depărtare, Hutchins comentă:

–– Ştiţi, e greu de crezut că omul ăsta este rezultatul final al milioanelor de ani de evoluţie.

Colonelul Ayers zbura către destinaţia sa, memorând acuzaţiile pe care i le va aduce acelui ofiţer idiot. Lipsa evidentă de disciplină. De când începuse războiul, toţi deveniseră neglijenţi. Nimeni nu mai băga în seamă

uniforma, regulamentele, şi mai ales să se comporte cu respectul necesar faţă de ofiţeri superiori ca el.

Nu voia deloc să lase să se înrăutăţească lucrurile. Chiar dacă va fi obligat să reamintească regulile educaţiei oricărui militar de aici până la Chonju...

Tot gândindu-se aşa, pe un asfalt bun, traversă curând Taech'on şi sătucul Taech'ang. Îşi repeta în gând ideile principale ale discursului pe care urma să-l ţină asupra moralului trupelor, când ajunse la un post de control înainte de un pod.

Apăsă claxonul şi făcu semn să ridice bariera, dar aceasta rămase orizontală şi se apropie un soldat sud-coreean, care îl salută.

Ayers nu binevoi să-l salute şi el.

— Lasă-mă să trec, tinere. Am o reuniune importantă la Chonju !

Soldatul nu fu impresionat deloc.

— Desigur, domnule colonel, dar trebuie să văd ordinele şi legitimaţia dumneavoastră, vă rog.

— Legitimaţia mea ?

Căută foile de drum şi documentul de identitate.

— Nu se vede că sunt un ofiţer superior american ?

Omul îi luă hârtiile.

— Domnule colonel, aţi putea fi un sabotor nord-coreean. Sunt şmecheri şi adesea se travestesc în militari.

Examină documentele.

— Sunteţi colonelul Ayers ? Avem un mesaj pentru dumneavoastră, domnule. Vreţi să veniţi cu mine ? Este în postul de gardă.

— Desigur, soldat. Condu-mă.

Îl urmă pe coreean până la o mică construcţie ridicată pe lateralul drumului.

Înăuntru era un ofiţer, aşezat la un birou. Numele scris pe uniformă era YI.

Soldatul îl privi pe Yi şi îi spuse în engleză:

— Domnule căpitan, a sosit domnul colonel Ayers. Avem un mesaj pentru domnia sa, nu-i aşa ?

Yi se ridică şi îl salută ca la carte. Ayers, încântat să vadă că mai erau respectate formalităţile, salută la rândul său, dar, cu mare surpriză, simţi o împunsătură ascuţită în partea dreaptă. Coborî privirea într-acolo, la timp ca să mai vadă cuţitul care i se împlântase între coaste până la plăsele.

Ultimul lui gând fu de stupoare şi de protest: „Dar erau atât de educaţi !”

Yi privi corpul şi zâmbi. Un locotenent-colonel.

— Sergent, ia-l de-aci.

Sergentul Yong ştia ce să facă. Îi chemă pe sabotorii „în afara serviciului” care se aflau în clădire şi dădu ordinele necesare. Corpul fu purtat afară pe o uşă din dos şi petele de sânge curăţate. Yi luă jeepul şi îl ascunse în spatele unor copaci.

Acolo se aduna încet încet un adevărat parc auto. Parcă maşina lângă un şir de automobile. Unele erau goale, dar altele aveau provizii alimentare, piese de schimb şi muniţii. Într-un vehicul murdar de sânge se aflau oameni, pe care sabotorii lui Yi îi uciseseră când se aflau în partea din spate a camionului.

Nord-coreeanul era satisfăcut de munca lor. Avuseseră o noapte şi o dimineaţă destul de pline. Iar ei vor continua să atragă în ambuscadă vehicule militare, cât mai mult timp posibil.

Nu deranjaseră traficul civil. Mai întâi, că nu aveau sarcina de a răspândi teroarea, şi apoi ar fi riscat să fie descoperiţi. Lăsaseră să treacă chiar şi câteva convoaie militare, deoarece în spatele lor erau maşini civile care aşteptau. Mai devreme sau mai târziu, o coloană mai mare sau o trupă mai bine pregătită ar fi supravieţuit atacului lor, dar până atunci, drumul acela nu ar fi fost de nici un ajutor pentru Sud, sau pentru stăpânii lui americani. Yi îi ura în mod special pe americani, pentru că

dacă n-ar fi fost ei, Nordul ar fi eliberat de decenii partea meridională a peninsulei.

Asta îi aminti că trebuia să controleze corpul colonelului. Luă o mapă ce aparţinuse ofiţerului. Ajunse sub nişte copaci. Duseseră acolo toate cadavrele, acoperind cu zăpadă straturile succesive. Apropiindu-se de rezultatul sângerând al lucrării lor, Yi se bucură că războiul acela nu fusese o ofensivă de vară.

Yong abia terminase de percheziţionat mortul.

— Nimic, domnule. Era un ofiţer de mică importanţă din Divizia a doua americană de infanterie. Avea numai aceste ordine de drum şi notiţele pentru conferinţa asupra „Moralului trupelor”, pe care trebuia s-o prezinte mâine la Chonju.

Yi îi dădu mapa.

— Vezi şi aici.

Dar nu se aştepta să găsească ceva deosebit. Şi din tonul vocii se simţea că era deziluzionat. Era primul lor locotenent-colonel, şi era o nulitate.

Pe autostrada 21

Erau în zbor de douăzeci de minute, îndreptându-se spre nord cu nouăzeci de kilometri la oră, la şaizeci de metri de pământ. Tony era derutat între curiozitatea de pilot şi nemulţumirea personală. În mod normal nu zbura aşa jos şi atât de încet, decât la aterizare. Era uşor să caute la viteza aceea.

Cu toate astea, nu reuşise să dea de Anne. Văzuseră puţine vehicule militare, iar acelea nu erau desigur coloana pe care o căutau.

Hooter şi Tony studiau terenul, în timp ce Chips pilota, urmărind drumul cu două benzi. În faţa lor, drumul se îngusta la trecerea pe un pod. Tony aproape că se aştepta să vadă convoiul oprit pe malul opus, aşteptându-şi

rândul. Dar nu era aşa. Privea înainte, când deodată John strigă:

–– Hei, Saint, la dreapta sunt multe camioane, în afara drumului. Cred că i-am găsit.

Chips auzi comentariul lui Hooter şi imediat o luă la dreapta, pentru a arunca o privire asupra vehiculelor. Tony ridicase imediat binoclul ca să o caute pe Anne, dar nu văzu nici o mişcare pe lângă vehicule. Văzu două camioane acoperite, dar şi unul cu platforma goală, un fel de cisternă, un jeep...

–– Hooter, nu e coloana Annei. Nu sunt vehiculele căutate, şi nu văd nici o persoană.

–– Ciudat. Nu ştiu, Saint, dar până acum este singurul lucru întâlnit care seamănă cu un convoi. Coborâm să controlăm ?

Tony dorea să fie sigur că nu era convoiul căutat.

— Chips, ne poţi duce mai aproape ?

Elicopterul încetini şi descrise un cerc, apropiindu-se încet de vehiculele staţionate. Tony le examină. Poate era convoiul Annei, amestecat cu alte camioane. Să se fi oprit pentru odihnă ?

Unul dintre vehicule îi atrase atenţia. Cabina era distrusă şi părea că cineva încercase s-o ascundă.

Hooter examina restul terenului, dar era sigur că pierdeau timpul. Tocmai voia să i-o spună lui Tony când văzu o pată întunecată, care devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce dispărea zăpada de care era acoperită.

— Saint, priveşte la dreapta.

Era nedumerit şi îngrijorat. Tony traversă cabina şi privi în zona indicată. Pata se transformă curând într-o grămadă de forme, dar el continuă să se uite, sperând că ceea ce vedea nu era real.

Yi şi oamenii văzură din drum elicopterul descriind un cerc amplu, pentru a coborî apoi şi a dispărea din vedere. Era sigur inamicul. Alergă spre copaci şi le făcu semn

oamenilor să-l urmeze. Auziră zgomotul elicopterului, mai jos, aproape staţionar deasupra vehiculelor goale.

Aleargă de la un copac la altul, căutând să menţină trunchiurile între el şi maşina zburătoare. Oamnii lui îl urmară, ţinând sub ochi elicopterul ca şi când era un animal. Zăpada ridicată de palele elicopterului îl ajută să se ascundă, dar fu şi dezastrul lor.

Văzură elicopterul rămânând staţionar, apoi rotindu-se în jurul axei pentru a înainta către punctul unde îngrămădiseră morţii. Nu mai era nici o scăpare.

Strigă „Foc !” şi ridică puşca, ochind cabina.

Chips, Tony şi Hooter văzură corpurile. Erau îngrămădite unul peste altul, într-o manieră oarecum regulată. De ce se ridica zăpada, de aceea se vedeau mai multe corpuri.

Hooter număra cu voce tare:

— ...treisprezece, paisprezece, cincisprezece, şaisprezece...

Se auzi un *zing !* şi Tony, automat, se întoarse în acea direcţie. Zgomotul fu urmat de altele, şi de un *crack* când gemuleţul portierei din stânga se sparse.

Chips nu aşteptă rezultatele analizei. Trase grăbit manşa ridicând partea anterioară a elicopterului, fără să aştepte să câştige înălţime. De îndată ce Huey începu să se mişte înainte, făcu manevre cu coada, spre stânga şi spre dreapta, alternativ, pentru a se deplasa în zig-zag în limitele permise de înălţime şi viteză.

Tony, care nu-şi legase centura, fu cât pe-aci să cadă. Întinse mâna spre o centură, dar o mişcare bruscă îl făcu să eşueze. Elicopterul tremură şi se auzi zgomot de metal lovit. Sub el, podeaua cabinei se înclină spre stânga: abia reuşi să se prindă de scaun, trăgându-se în mâini.

Pierduse căştile când căzuse. Când îşi puse centura, îl văzu pe John că-i face semn să şi le pună.

Auzi imediat vocea lui Chips:

— Motorul din stânga s-a oprit !

Hooter îl întrerupse:

— Pericolul a trecut. Nu mai trag.

Chips era foarte ocupat. Elicopterul avea o încărcătură uşoară şi motorul rămas putea să-l ţină în zbor. Abia, abia. Problema era: ce altceva mai fusese lovit ?

Tony se găsea într-o situaţie neobişnuită: la bordul unui aparat de zbor cu defecţiuni, dar nu era el la comenzi. Putea doar să se încreadă în Chips şi să se ţină bine. Pilotul de armată studie ecranele aparatului şi trase cu urechea la motorul rămas.

— Putem să rămânem în zbor, dar e mai bine să aterizăm repede. Temperatura motorului e cam mare.

Tony era foarte îngrijorat de ceea ce văzuse.

— Acolo la pod sunt nord-coreeni. Cheamă pe frecvenţa gărzii şi dă alarma.

Hooter se ocupă de radio; drumul spre nord îşi urmă cursul.

Taech'ang

Era doar un sătuc de pe drum. Deoarece principala sa activitate era cea agricolă, pe timpul iernii părea adormit, chiar şi în timpul zilei. În câteva minute îl depăşiră şi lăsară în spate orezăriile îngheţate.

Anne era încântată să-l vadă, pentru că era un alt punct de referinţă depăşit. De fiecare dată când treceau de unul, Kunsan era mai aproape

Era ora 10,30. Dacă nu mai erau alte întreruperi, vor ajunge la bază pe la prânz.

Podul peste râul Chosan

Yi încercă s-o ia mai uşor, dar nu reuşi. Al naibii nenoroc care le arătaseră inamicilor de pe elicopter

cadavrele. El şi oamenii lui descărcaseră puştile spre aparatul de zbor, dar M16 nu au nici calibrul nici puterea de a-l doborî. Îl avariaseră, dar asta nu-l împiedicase să dea alarma.

Elicopterul transmisese prin radio situaţia, şi curând vor sosi soldaţii inamici. Vor ataca poziţia lor; grupul lui vor ucide cât se poate de mulţi inamici, apoi el şi oamenii lui vor fi morţi. Nu avusese niciodată îndoieli asupra finalului misiunii; numai asupra duratei. Iar unitatea lor nu era singura din forţele speciale ale armatei nord-coreene

Misiunea lor avusese deja succes. Deoarece interziseseră accesul pe pod pentru o vreme, acum Sudul era obligat să întărească paza la toate podurile, şi la fel la tuneluri, la intersecţii şi oriunde se afla câte un post de control. Orice soldat sud-coreean ar fi fost suspectat că e vreun sabotor nord-coreean, şi nici un şofer de camion n-ar mai fi fost sigur că va ajunge la propria destinaţie.

–– Sergent !

Yong sosi în fugă.

— Încărcăturile de la pod sunt legate ?

–– Da, tovarăşe comandant. Şi am minat şi corpurile şi vehiculele.

–– Şi restul explozibilelor ?

–– Le legăm acum. Cinci minute cel mult.

Yi avea un aer hotărât.

— Suntem gata. Spune-i caporalului Soo să supravegheze podul şi să-l arunce în aer dacă vine cineva dinspre sud. Pe cine pui în avanpost ?

–– Soldatul Suh, tovarăşe. În el se poate avea încredere.

–– Ştiu. Pune-l. Cine nu e de pază la bariere, să facă de pază pentru a semnala sosirea inamicilor. În rest, toate rămân ca mai înainte. Să ucidem cât mai mulţi posibil.

Doi kilometri la sud de Taech'ang

Chips bătea des din picioare pe terenul îngheţat.

— Cât naiba le trebuie soldaţilor să vină ?

Răspunse Hooter:

— O juma' de oră, căposule. Trebuie să vină de la Taech'on. Dacă te gândeşti că trebuie să se şi pregătească, vin totuşi repede.

–– Da, dar e al naibii de frig, în zonă sunt sabotori şi eu trebuie să justific o defecţiune la elicopter.

Hooter nu părea îngrijorat.

— Când o să audă că ai descoperit un avanpost nord-coreean în timp ce zburai într-o misiune medicală de urgenţă, îţi vor da probabil o medalie.

Tony nu înţelegea:

— Misiune medicală ?

–– Sigur, Saint. Dacă tu nu-ţi vedeai iubita, ţi s-ar fi rupt inima.

Se adresă lui Chips.

— Pot să creadă ce-or crede. Nu te îngrijora.

Nu puteau face altceva decât să aştepte. Petrecură timpul controlând defecţiunile elicopterului, încercând să se încălzească şi întrebându-se cine o să vină mai întâi, pe drum. Tony fu cel care auzi.

— Ascultaţi, motoare.

Veneau dinspre nord.

Anne încerca să deschidă punga de MRE. Ar fi vrut să sară peste micul dejun, dar foamea şi predica lui Hutchins asupra importanţei de „a mânca atunci când se poate” o făcuseră să-şi schimbe ideile. Încercase cu dinţii, însă în final fusese obligată să-i ceară din nou baioneta lui Bell.

Coloana, cu camionul lor tot în frunte, făcu o curbă.

Anne văzu deschizându-se pe dreapta lor o poiană, cu un elicopter. Hutchins îi ordonă lui Bell să încetinească,

dar fata zări trei oameni stând alături de cabina aparatului, făcând gesturi largi către ei.

Căpitanul ordonă lui Bell să tragă pe dreapta şi să oprească, şi toată lumea coborî. Anne coborî şi ea şi îl văzu... pe Tony ?... şi alţi doi oameni care se apropiau.

Hutchins nu reuşea să înţeleagă. Domnişoara Larson îi păruse o femeie mai degrabă rezervată, şi sigur nu genul care se aruncă cu braţele de gâtul unui necunoscut.

Hooter şi Chips îi raportară căpitanului Hutchins situaţia, Tony şi Anne se îndepărtară pentru a vorbi. După o explicaţie iniţială, Anne simţea că i se învârte capul. Nu mai ştia de unde să înceapă. Drumul lui Tony pentru a o vedea, atacul sabotorilor, sau drumul ei de la Seul. Până la urmă nu spuse nimic. Îl ascultă doar pe Tony, privindu-l. Mergând, ajunseseră în spatele elicopterului, de unde nu se vedea convoiul. El îi arăta daunele de la motor, dar deodată schimbă vorba.

–– Anne, am fost foarte îngrijorat când am aflat de atacul asupra aeroportului din Seul. Eu... e greu să-ţi explic.

Ea zâmbi.

— Nu explica. Cred că am înţeles.

— Nu, Anne, trebuie să-ţi spun că mi-a fost cu adevărat teamă, când am aflat că Kimpo fusese atacat.

Se întrerupse pentru a o privi în ochi.

— Mă gândeam că te-am pierdut.

Ea îşi lăsă ochii în jos, evitându-i privirea, iar el continuă:

— Şi nu vreau să te pierd, Anne. Te iubesc.

Ea zâmbi.

— Mi-ai demonstrat-o. Chiar cu un elicopter ?

–– Anne, trebuia să te văd.

Îi explică programul lui.

–– Tony, sunt încântată să te văd, dar nu sunt încă sigură pe mine. Mai trebuie timp ca să-mi înţeleg sentimentele.

–– Eu, în schimb, sunt foarte sigur, dar pot să te înţeleg. Numai că voiam să-ţi spun ce simt.

–– Într-un fel, ceea ce simţi îmi face plăcere. Dar un elicopter ?

Privi motorul.

— Pare lovit rău.

–– Mă gândeam că poate merg cu voi. Nu am alte mijloa-ce ca să mă întorc la Kunsan.

–– Bine. Vom putea vorbi pe drum.

–– Hei, băieţi !

Lumea lor fu invadată de strigătul lui Hooter.

–– A sosit armata.

Se întoarseră pe drum. Lângă convoiul Annei staţiona un alt grup: patru vehicule pline cu soldaţi coreeni şi de arme. Hooter şi Chips vorbeau cu căpitanul acestora, care şchiopăta uşor de un picior. Hutchins şi Evans desfăşu-raseră oamenii lor în zonă, de teamă să nu fie inamici prin apropiere.

–– Tony, ţi-l prezint pe căpitanul Cha.

Cha îl salută de o manieră perfectă.

— I-am raportat despre ce am văzut.

–– Da, domnule maior, zise Cha. E cu siguranţă un grup de inamici infiltraţi. Eu şi soldaţii mei îi vom distruge. Nu pot fi decât puţini oameni, iar eu am un pluton întărit.

Îi privi pe cei trei piloţi.

— Ne însoţiţi şi dumneavoastră ?

Americanii schimbară o privire între ei şi răspunseră în acelaşi timp:

— Nu, mulţumim.

Tony explică:

— Prefer să-i las pe profesionişti pentru lupta la sol.

Cha păru nemulţumit. Pentru o clipă simţi tentaţia de a insista, dar renunţă. Urcă în jeep.

— Ne ducem spre pod şi ne desfăşurăm. Operaţiunea nu va dura prea mult. Când drumul va fi liber, vom trimite pe cineva să vă înştiinţeze.

Salutând, căpitanul şi oamenii săi se îndepărtară.

Podul peste râul Chosan

Căpitan Yi ştia că sud-coreenii vor încerca să elibereze podul şi intenţiona să-i facă să plătească scump pentru poziţia aceea. Dacă podul oricum nu-l vor avea, chiar şi ruinele lui îi vor costa foarte mult

Soldatul Suh aştepta într-o tranşee camuflată, la trei sute de metri de pod. Între el şi pod era un pâlc de arbuşti şi tranşeea lui era camuflată destul de bine cu ramuri de pin. În afara faptului că spaţiul era destul de limitat, şedea acolo cum nu se poate mai bine.

Suh aştepta de mai mult de o oră: de când elicopterul reuşise să se îndepărteze.

Primul apăru un jeep, urmat la mică distanţă de trei camioane. La bordul maşinii din faţă era un ofiţer, iar pe platforma din spate era montată o mitralieră. Pe când nord-coreeaul îi observa, jeepul se apropie de marginea drumului, iar ofiţerul făcu un semn cu braţul autocamioanelor care veneau din urmă. Apoi încetini şi se opri exact în punctul prevăzut de căpitanul Yi.

Acum, aşteptarea era terifiantă. Dacă ar fi sărit pe pământ şi ar fi început să alerge, nord-coreeanul nu ar fi avut posibilitatea să-i lovească. Dar evident, soldaţii nu se grăbeau să coboare. Imediat ce se opriră toate trei camioanele, Suh apăsă pe buton.

Minele Claymore cântăresc mai puţin de patru kilograme. Au forma şi dimensiunea unui aparat de telefonie, şi nu trebuie îngropate în pământ. În partea inferioară au două bare metalice care se înfig în pământ.

Se plantează înclinate şi au un cablu electric care ajunge la un detonator. Pe o parte scrie: A SE ÎNDREPTA CĂTRE INAMIC.

Sunt mine direcţionale. Când explodează, împrăştie pe zeci de metri distanţă un „trandafir” compus din sute de

bile de oţel. Conform evaluărilor lui Yi, sabotorii puseseră mai multe mine, dispunându-le aproximativ într-un arc, îndreptându-le către drum. Aerul se umplu de un amestec de zăpadă, de pământ şi schije; se auzi un *splang !* când bilele loviră metalul şi izbucniră imediat urletele răniţilor.

Suh continuă să aştepte. Când fumul se împrăştie, se văzu o scenă teribilă. Oameni întinşi pe zăpada murdară de sânge. Zări mai mult de zece trupuri, şi înţelese că nimeni nu-l descoperise până în acel moment. Liniştea de după explozie se umplu de gemete, şi Suh aşteptă câteva minute ca să apară ofiţerul inamic, să dea ordine şi să organizeze oamenii. Atunci deschise focul.

Toţi auziră explozia şi focurile de armă. Tony, Anne şi ceilalţi ciuliră urechile să prindă cel mai slab sunet, încercând să înţeleagă ce se întâmpla departe de ei. După prima explozie şi împuşcături nu se mai auziră alte zgomote.

Hooter nu putu să stea liniştit.

— O luptă scurtă, zise. Evident, băieţii răi nu puteau fi prea mulţi.

Zâmbi.

Ceilalţi nu îi răspunseră. Tony îl privi pe Hutchins.

— N-au fost zgomotele la care mă aşteptam.

Căpitanul îi dădu dreptate.

— Am o impresie urâtă.

— Credeţi că ar trebui să vedem ce e ?

Hutchins, mai mult din politeţe decât din necesitate, se gândi un pic.

— Nu, domnule maior. Nu ştim ce s-a întâmplat acolo şi am putea ajunge într-un moment nepotrivit. Chiar dacă e totul în ordine, cred că nu le-ar plăcea să ne băgăm nasul.

Îl privi pe Hooter.

— Dacă lupta s-a terminat, o să trimită pe cineva să ne informeze. Evans !

Sergente sosi în fugă.

— Întăreşte paza perimetrului. Asigură-te că nici unul din ai noştri nu va fi surprins singur, şi ca nimeni să nu se poată infiltra printre ei.

Un soldat apăru douăzeci de minute mai târziu. Toţi auziră semnalul santinelei, dar nu mai era nevoie să se dea alarma. Soldatul înainta cât putea el de repede pe drum, dar era rănit, sub şoc şi îngheţat bine.

Sergentul împărţi ordinele:

— Duceţi-l în camion ! Hughes, adu trusa medicală ! Murphy şi Rodriguez, mergeţi în cercetare până la pod. Dacă vedeţi ceva care mişcă, trageţi !

Hutchins, Evans şi infirmierul urcară în camion; ceilalţi rămaseră afară. Anne continuă să privească de-a lungul drumului, tremurând.

După cinci minute, Hutchins şi Evans coborâră din camion. Anne le adresă o privire interogativă, şi Hutchins răspunse:

— O să se descurce.

–– Ce s-a întâmplat ? întrebă fata.

–– O ambuscadă. Au fost ucişi mulţi, alţii sunt răniţi. Coreenii spun că au ucis doar un singur om.

Sergentul Evans apăru cu un walkie-talkie.

— Domnule căpitan. Murphy este în locul ambuscadei.

Hutchins luă radioul.

— Aici Şase, ascult... Câţi ?... Bine. Stai acolo liniştit şi ţine ochii pe partea din sud. Sosim.

Se întoarse către sergent şi îi făcu semn.

Evans ordonă rapid.

— Urcaţi, toată lumea în camioane !

Anne ascultă apoi ce-i povestea Hutchins despre întâmplarea de la pod, în timp ce se îndreptau spre acesta.

— A fost un masacru. Murphy zice că zona este sigură, dar că au nevoie de întăriri. Noi vom lupta acum împotriva sabotorilor. Grupul dumneavoastră nu poate să lupte, dar

ne-ar prinde bine orice om care are idei despre primul ajutor. Puteţi rămâne în spate şi să vedeţi de răniţi.

Anne protestă:

— De ce nu aşteptăm sosirea altor soldaţi ?

–– Radiourile noastre sunt prea slabe pentru a cere întăriri. Dat fiind că detaşamentul vecin a trimis deja soldaţii de care dispunea, ar trebui să aşteptăm mai mult, înainte ca cineva să răspundă. Asta le-ar da prea mult timp blestemaţilor de sabotori. Pe de altă parte, nu-mi place să stau cu mâinile în sân; am oamenii necesari, vom lupta.

Văzându-i pe cei loviţi, aşezaţi pe marginea drumului Anne simţi un nod în stomac. Privi rănile printre ochii întredeschişi, imaginându-şi că le avea ea pe trupul propriu.

Hutchins o bătu pe umăr.

— Nu vă mai gândiţi la asta. Încercaţi să faceţi ceva. Vă veţi simţi mai bine dacă îi ajutaţi.

Lucrurile, chiar în acea confuzie, începeau să se organi-zeze. Răniţii fură transportaţi la adăpost, în camioane. Morţii, încremeniţi în cele mai groteşti poziţii, fură plantaţi pe o parte a drumului. Evans îşi desfăşură oamenii pe un perimetru defensiv. Alţii recuperau armele.

Erau în număr impresionant, inclusiv rachete antitanc, mitraliere grele şi două uşoare, muniţii. Lui Evans îi străluceau ochii. De mult nu mai avusese atâta armament la dispoziţie. Începu să distribuie armele oamenilor lui. Tony şi Hooter nu vrură să ia vreo puşcă. Fiecare avea un pistol, pe care nu doreau să-l folosească.

Un voluntar din grupul Annei şi un soldat care avea câteva răni uşoare fuseră trimişi la Taech'on, pentru a informa despre întâmplare.

Sergentul Evans îşi prezentă raportul.

— Domnule căpitan, erau treizeci şi opt de coreeni. Douăzeci şi unu dintre ei sunt morţi. Zece sunt grav răniţi,

ceilalţi au răni uşoare şi se pot deplasa. Cha este mort şi sergentul lui este imobilizat.

Hutchins era impresionat de pierderi, dar părea hotărât.

— Sunt dispuşi să mai lupte ?

–– Fără nici o îndoială, domnule. Aş sugera să le acordaţi câteva minute ca să se încălzească şi să mănânce ceva, dar sunt foarte hotărâţi. Dacă nu veneam noi, ar fi mers singuri.

Dinspre sud se auzi o explozie, apoi focuri de arme uşoare şi de mitralieră. Evans strigă:

— Ţineţi poziţia ! şi alergă în direcţia aceea.

Hutchins privi către piloţi.

— Cred că nu mai avem timp. Să mergem.

Căpitanul nu încercă tactici complicate. Oamenii lui se desfăşurară pe o linie perpendiculară pe drum şi înaintară, trecând de la un copac la altul. Ştiau că se vor lupta cu cei mai buni soldaţi ai inamicului. Se bazau pe forţa numărului. Hutchins îi avertizase să fie atenţi la alte mine Claymore, şi oamenii mergeau încet, căutând firele care le făceau să explodeze.

Dar nu fu suficient. Strigătul de teamă al unui om fu întrerupt de explozia unei mine. Izbucni o salvă de focuri de puşti. Toţi se aruncară la pământ, în timp ce proiectilele zburau pe deasupra lor. Era imposibil să determine numărul sabotorilor, dar nu se puteau înşela asupra prezenţei lor în zonă.

Tony îşi curăţă faţa de zăpadă şi-l căută pe Hooter. Ca bun tovarăş de zbor, era în spatele lui, uşor într-o parte.

Mergând de-a buşilea spre înapoi, Tony se alipi de John şi îl atinse pe umăr. Hooter îl privi fără să înţeleagă, şi Tony îi arătă punctul unde explodase mina.

Apoi, fără să aştepte răspunsul, Tony înaintă. La stânga sa erau câţiva soldaţi, întinşi în zăpadă, care trăgeau în ţinte pe care nu putea să le vadă. Înaintarea târâş era obositoare, dar măcar aşa se încălzea.

În faţa lui Tony, zăpada era murdară de dâre de pământ. Urmărind dârele, zări o gropiţă care era singura urmă vizibilă a exploziei minei. Când se împinse în faţă, avu confirmarea.

Rănitul zăcea pe spate şi era acoperit de zăpadă şi pământ. Pe piept avea o pată roşie, iar faţa îi era plină de sânge.

Când piloţii ajunseră lângă el, omul scoase un geamăt. Măcar nu veniseră degeaba până acolo. Proiectilele continuau să şuiere pe deasupra lor: era clar că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să transporte rănitul de acolo.

Îl luară de braţe şi se îndepărtară de locul luptei. Din când în când focuri de armă le amintea direcţia în care se mişcau.

Ajunseră în spatele unei moviliţe şi Tony îl chemă pe Hughes. Infirmierul veni repede şi începu să se ocupe de rănit.

După câteva momente, omul gemu şi închise ochii. Hughes părea sigur de el.

— Are două răni nu prea grave. Cea de la piept e operabilă, dar o să fie bine. Mulţumesc, domnilor.

Auziseră căzând alţi oameni. Tony se întoarse spre linia de luptă.

— Vino, Hooter. Nu este timp de odihnă pentru cine-i obosit.

Podul de pe râul Chosan

Yi îşi privi tovarăşii care îi mai rămâneau. Cu doar şapte oameni la începutul luptei, nu putea desigur să reziste. Acum, grupul lui era redus la doar doi oameni: el şi soldatul care trebuia să arunce în aer podul. Nu mai era cazul să aştepte.

Tony şi Hooter se odihneau între două curse, mulţumiţi că nu fuseseră loviţi, când o explozie enormă - *kaboom !* - făcu să tremure pământul. La sud se ridică un nor de fum şi praf.

Hutchins se ridică în picioare şi strigă:

— Au aruncat podul în aer ! Au înţeles că au pierdut !

Pe măsură ce oamenii lui Hutchins înaintau, cursele lui Tony şi Hooter pentru trasportul răniţilor deveniseră mereu mai lungi. Tony se târa înaintea tovarăşului său prin zăpadă, când zări în fine o construcţie mică în jurul căreia se ducea ultima bătălie.

Se lipi de pământ. Cu capul întors, văzu soldaţi care trăgeau în uşi şi ferestre. Slavele continuară un timp, până când se auzi un fâşâit de rachetă şi o dâră de fum se îndreptă spre clădire. O a doua o urmă imediat şi dubla explozie împrăştie pereţii, ferestrele şi în fine, acoperişul căzu.

Nu mai fuseră alte împuşcături.

34

Vadul

30 decembrie
Pe malul de sud al fluviului Han

McLaren reglă binoclul uitându-se pe malul opus al fluviului şi cu urechile la cadenţa loviturilor de tun. Se schimba: dinspre partea din spate se îndrepta spre fluviu, şi creştea în intensitate pe măsură ce artileria grea îşi făcea apariţia. Avusese dreptate. Nord-coreenii încercau să traverseze în viteză fluviul Han, fără un baraj de artilerie pregătitor.

Privi spre Hansen, care era întins în zăpadă alături de el.

— Doug, asigură-te că toţi comandanţii sunt pregătiţi. Dintr-o clipă în alta va începe atacul.

Cu un semn de încuviinţare, Hansen se îndreptă spre TM577 de comandă, ascuns în spatele unui pâlc de arbori. După câteva minute se întoarse în zăpadă alături de el.

— Toată lumea este pregătită, domnule general.

Se întrerupse şi se aplecă; un proiectil fluieră pe deasupra lor şi explodă la două sute de metri distanţă. Când ridică din nou capul, McLaren îl văzu încruntându-se.

— Ascultaţi-mă, domnule general. Dacă rămâneţi aici, este o nebunie. Aici nu puteţi face nimic, decât eventual să fiţi ucis, desigur.

McLaren ştia că aghiotantul său de campanie avea dreptate. El trebuia să comande o armată, şi nu putea s-o facă în mijlocul obuzelor de artilerie nord-coreene. Dar

ceva îi cerea să rămână. Era sătul să vadă mişcându-se săgeţi şi puncte pe hărţi. Devenise o chestiunea prea clinică, îl îndepărta excesiv de realitate.

Venise să vadă bătălia pentru a împărtăşi senzaţiile oamenilor săi. Şi McLaren era convins că are nevoie de acele senzaţii. Altfel, cum ar fi putut evalua în mod realist dacă diversele sale unităţi erau în stare să asculte de ordinele sale ? Una erau evaluările date de la statul major, înainte de începerea conflictului, asupra efectului focului artileriei grele asupra moralului şi coeziunii unităţilor; dar să audă venind proiectilele, să vadă exploziile şi să asiste la oribilul măcel era o chestiune total diferită. Cei trei ani pretrecuţi în Vietnam nu-l pregătiseră deloc pentru teribila realitate a unui război de tranşee. În Vietnam luptele fuseseră de un gen complet diferit.

Karrump. Karrump. Karrump. Proiectilele loveau gheaţa de pe malul fluviului, ridicau nori de fum întunecat care erau împrăştiaţi repede de vântul îngheţat. Nord-coreenii căutau să creeze o cortină fumigenă în spatele căreia să ascundă forţa lor de asalt.

Dar avuseseră nenoroc cu vântul. Era destul de tare ca să împrăştie orice cortină. McLaren continuă să ţină binoclul în direcţia malului din faţa sa, aşteptând ca vântul să deschidă o porţiune în mijlocul fumului cu miros acru.

Iată-le. Vehicule îndesate, cu formă de vaporaşe, începură să coboare malul pentru a intra în Han. Se mişcară grăbite în fluviu, împinse de cele două jeturi de apă acţionate de motor. Erau BTR-60: trasportoare de trupe amfibii, cu roţi, cu o capacitate de transport de până la şaptesprezece soldaţi. Apoi dispărură în spatele unui nou baraj de proiectile fumigene.

McLaren nu reuşise să le numere exact, dar dacă nord-coreenii urmau doctrina sovietică aşa cum făcuseră până la acel moment, în fluviu se afla cel puţin un batalion de transportoare blindate, care se îndreptau spre poziţia lui.

Alte batalioane nord-coreene atacau desigur alte zone de-a lungul fluviului; toate în căutarea punctului slab.

McLaren zâmbi în sinea sa, fără bucurie. Dacă nord-coreenii ar fi traversat fluviul, şi-ar fi dat seama repede că linia defensivă americană era slabă pe toată lungimea. În unele sectoare, doar câte un batalion apărau fronturi pe care teoreticienii de la statul major le-ar fi considerat prea vaste până şi pentru o brigadă. Iar asta însemna că forţele lui nu-şi puteau permite să piardă bătălia de pe Han. Fiecare atac inamic trebuia aruncat în fluviu înainte ca nord-coreenii să întindă poduri mobile pe care să-şi treacă tancurile.

Dacă oamenii lui ar fi reuşit să oprească acel atac nord-coreean, el ar fi avut o zi în plus la dispoziţie pentru a-şi întări apărarea şi pentru a desfăşura întăririle care soseau din oră în oră din Statele Unite şi din rezervele sud-coreene.

Zgomotul motoarelor venind dinspre fluviu se auzea bine acum, în mijlocul bombardamentului de artilerie. McLaren se ridică în genunchi, pentru a examina tranşeele primei linii defensive, unde erau ascunse grupele de Dragon şi soldaţii care le protejau. Rachetiştii Dragon aveau vizoare cu infraroşii, şi puteau vedea clar prin ecranul de fum nord-coreean. Planul era ca lansatoarele de rachete să respingă forţa de asalt nord-coreeană, în timp ce tancurile sale M-48 şi M-60 ar fi rămas ascunse.

Trecură câteva secunde. Hai, trageţi. Nu-i lăsaţi să se apropie prea tare. Distanţa utilă a lansatoarelor Dragon începea după trei sute de metri. McLaren îşi impuse să aibă răbdare. Trebuia să aibă încredere în comandanţii de infanterie ascunşi mai jos de el: îşi cunoşteau meseria. Iată ! La dreapta sa, o grupă trase deodată într-o ţintă invizibilă, ascunsă în mijlocul fumului. McLaren urmări dâra proiectilului, apoi peretele negricios se albi de o lumină strălucitoare. Lovit ! Apoi trase alt Dragon. Şi un al

treilea. După aceea, rachetele se urmară prea repede pentru a le mai putea privi pe toate.

În cortina fumigenă se deschise o limpezime şi McLaren văzu resturile forţei de asalt nord-coreene. Trei BTR-60 mai pluteau încă pe apă, cu morţi în jurul lor, iar curentul îndepărta rapid totul. Altul se răsturnă şi ajunse sub apă; flăcările care-l cuprinseseră se stinseră cu un sfârâit. Un vârtej pe apă semnala mormântul altor APC. Supravieţu-itorii încercară în van să înoate în apa îngheţată, dar după câteva momente fură înghiţiţi de fluviu, copleşiţi de frig şi de greutatea echipamentului lor. Doar câteva BTR continuară să înainteze, apropiindu-se mereu de mal.

Primul vehicul nord-coreean ieşi cu zgomot din apă şi explodă, atins de un proiectil de M-60. Altele fură lovite şi distruse pe când mai erau încă în apă. Fu un masacru. Blindajul unui BTR era făcut să reziste la focul mitralierelor, nu pentru tunurile de pe tancuri... şi într-adevăr nu rezistă.

McLaren se aşeză mai bine, ca să urmărească ultimul BTR-60, care ardea la mal, ascultându-l pe Hansen care îi comunica rezultatul celorlalte atacuri. De la fiecare poziţie se raporta un final asemănător. Atacul în viteză al nord-coreenilor eşuase. Acum erau obligaţi să piardă timp preţios pentru a strânge artileria grea şi blindatele, înainte de a fi în stare să facă o nouă tentativă.

McLaren obţinuse ziua de care avea nevoie.

Pe malul nordic al fluviului Han

Generalul colonel Cho coborî încet binoclul. Batalionul 27 Infanterie mecanizată fusese unul dintre cele mai bune ale sale. Se întoarse spre adjunctul său, care acum comanda Corpul al doilea de armată.

— Cred că perdeaua de fum a fost o eroare.

Generalul locotenent Chyong îşi impuse impasibilitatea şi încuviinţă.

— Sunt de acord. Fumul nu a împiedicat ochirea de către rachetele inamice. În schimb, a împiedicat tancurilor noastre şi artileriei să acorde un sprijin suficient.

Cei doi bărbaţi se întoarseră şi coborâră de pe colină, îndreptându-se spre vehiculele de comandă care îi aşteptau. Nu priviră către ambulanţele ce treceau prin faţa lor, pline cu oameni masacraţi în atacul eşuat. Moartea şi rănile erau moneda de plătit în război, şi nici Cho, nici Chyong nu ştiau cum să le evite.

–– Ştii că americanii vor profita din plin de pauză pentru a-şi întări poziţiile de apărare.

–– Sigur.

–– Pyongyang va dori un raport complet asupra acestei înteruperi a ofensivei. Pot să asigur statul major şi pe Iubitul Conducător că următorul tău atac va avea succes ?

Chyong nu ezită.

— Da.

Apoi, sesizând că Cho ridicase o sprânceană, urmă:

–– Cu douăzeci şi patru de ore pentru desfăşurare şi lovirea ţintei, artileria mea grea ar trebui să facă bucăţi apărarea avansată a inamicului. Oricum nu vom mai repeta greşeala de azi. Data viitoare nu va exista un nor de fum care să ne orbească. Grupele de asalt vor înainta sub acoperirea tancurilor şi echipelor de rachetişti.

Cho încuviinţă, satisfăcut.

— Excelent. Voi informa la Pyongyang despre hotărârea ta.

Chyong ridică mâna.

— Ar mai fi totuşi ceva.

–– Da ?

–– Americanii vor trimite avioanele lor să atace unităţile mele de pontonieri. Am concentrat toate rachetele SAM şi bateriiile antiaeriene mobile pentru a le

proteja, dar s-ar putea să nu fie suficiente. Ar fi util ca aviaţia noastră să ne dea o mână de ajutor în bătălia asta.

Cho încuviinţă, de data aceasta mai lent. Chyong avea dreptate. În acel moment crucial al campaniei militare, o acoperire aeriană era mai importantă ca oricând. Şi până în acel moment, aparatele MiG nord-coreene erau foarte departe de succesul sperat. Doborau multe avioane de-ale americanilor şi ale aliaţilor lor din Sud, dar pierderile lor erau enorme.

Din fericire, începea să se remedieze insuficienţele din aviaţie. Cel puţin aşa promisese Pyongyang, în ultimele comunicate la CG de campanie. Ajungând la vehiculul lui de comandă, îl privi pe Chyong.

— Voi face tot ceea ce pot, tovarăşe. Mai mult nu-ţi pot promite.

Chyong zâmbi şi răspunse pe un ton grav:

— Mai mult nici nu-ţi pot cere.

Întoarse pentru un moment privirea către ultimele firicele de fum purtate de vânt şi apoi salută.

— Foarte bine. Dă-mi douăzeci şi patru de ore pentru a mă pregăti şi o să-ţi dau un cap de pod solid pe malul celălalt al fluviului.

Cho observă o rază de soare care se reflecta în gradele subordonatului său. Pentru binele lui, spera ca încrederea lui Chyong să aibă un final fericit. Din zi în zi, era mai probabil ca americanii să ghicească capcana în care voia să-i facă să cadă. Ştia şi că orice zi care trecea fără cuceriri teritoriale semnificative era considerată o zi negativă de către Kim Jong-Il. Era cu adevărat o nenorocire că concepţia de succes militar a Iubitului Conducător era aşa de restrânsă. O nenorocire, dar era prea târziu pentru a mai remedia ceva.

Cho îl salută pe Chyong şi apoi urcă în maşina lui de comandă pentru a se întoarce la cartierul general. Avea altă treabă, înainte de şedinţa de seară a statului major.

Baza din Kunsan

Colonelul Serghei Ivanovici Borodin urcă cu un pas sigur pe podium. Pentru câteva clipe studie starea piloţilor escadrilei. Ceea ce citi pe feţele lor îi plăcu: aşteptare, nerăbdare, hotărâre. Nord-coreenii nu erau desigur cei mai buni piloţi comandaţi de el, dar erau de neîntrecut în capacitatea de a accepta pierderile fără să-şi piardă minţile. Iar acum el putea să le dea ceva pe măsura curajului lor.

Se aşeză în centrul podiumului şi rămase tăcut câteva clipe, ştiind că este privit de toată lumea. În fine ridică o mână şi făcu semn celor cinci tehnicieni de armament, care veniră în faţă, împingând un cărucior pe care se afla o simplă cutie de lemn, lungă şi îngustă.

Borodin aşteptă să se termine murmurele. Apoi luă cuvântul:

— Tovarăşi ! Vă aduc arma are ne va ajuta să câştigăm bătălia pentru dominarea aerului. Ne faci onoarea, căpitan Kutusov ?

Tehnicianul cu gradul cel mai mare îi adresă un semn de mulţumire şi se aplecă pentru a desface baza cutiei; apoi ceilalţi patru armurieri ridicară capacul şi toţi putură să vadă obiectul dinăuntru.

Racheta aer-aer era lungă de doi metri şi cântărea circa şaizeci de kilograme. Cele patru aripioare posterioare în formă de delta îi asigurau manevrabilitatea maximă, la care contribuiau şi cele patru aripioare rectangulare poziţionate în jurul capului cu infraroşii.

Borodin fu cuprins de entuziasm pentru armă.

— Tovarăşi, aceasta este AA-11, una dintre cele mai perfecţionate rachete cu ghidaj termic ! Are un câmp de căutare frontal de opt kilometri, şi un câmp de căutare posterior de cinci. Nu mai trebuie să vă limitaţi la atacul

din spate. Cu această rachetă montată pe avionul vostru, veţi avea o armă egală cu Sidewinder americană !

Borodin se întrerupse, şi văzu cum pe feţele piloţilor înfloreau zâmbete de rechin. Până acum erau nevoiţi să asiste fără a putea face nimic, în timp ce rachetele americanilor - capabile să lovească din orice direcţie - îi doborau pe tovarăşii lor. Acum, toate astea se vor schimba. Vor avea şi ei o armă cu cap de ghidare atât de sensibil ca să se poată îndrepta spre căldura emanată de partea anterioară a avionului inamic. În duelurile faţă în faţă nu vor mai avea numai rolul de ţintă.

Borodin le întoarse zâmbetul.

— Prima încărcătură cu aceste rachete a sosit din Uniunea Sovietică, tovarăşi. Le vom purta în următoarea noastră misiune !

Părăsi podiumul, lăsându-l pe asistentul lui nord-coreean să le prezinte escadrilelor noile tactici studiate de ei pentru a fructifica pe deplin capacitatea noilor rachete. În timp ce nord-coreeanul vorbea, Borodin scoase din uniformă un carneţel pe care îşi notă raportul asupra ultimei sale acţiuni. Cu avionul doborât în dimineaţa aceea, punctajul lui ajunsese la patru: două F-5, un F-16 american şi un F-4 Phantom. Încă unul şi ar fi devenit un as: unul dintre puţinii intraţi în istorie după Marele război pentru apărarea patriei.

Gândul acesta îi aduse un zâmbet pe buze.

Red Dog Leader, pe Marea Galbenă

Căpitanul Kerwin Bouchard - „Corky” - din marina americană studie cerul din jurul aparatului său F-14A Tomcat, numărând avioanele care decolau de pe *Nimitz* şi de pe *Constellation* şi care orbitau la opt kilometri de portavioane. Clătină din cap, mirat, văzând câte avioane umpleau spaţiul aerian. Douăsprezece F-14 Tomcat şi

zece F-18A Hornet ca escortă. Douăsprezece F-18 cu rachete antiradar Harm de folosit împotriva SAM şi împotriva sistemelor de control al ochirii de la antiaeriana nord-coreeană. Alte opt Hornet pentru eliminarea bateriilor antiaeriene fixe, înarmate cu rachete şi bombe de împrăştiere. În fine, forţa de atac propriu-zisă, compusă din douăzecişi două A-7E Corsair şi optsprezece A-6E Intruder. Toate însoţite de patru EA-6B Prowler pentru apărarea electronică. Deasupra formaţiei zburau şi patru avioane cisternă bondoace KA-6D, care asigurau carburantul avioanelor ce plecaseră primele. În fine, pentru controlul bătăliei, se ridicase în zbor şi un SI-2C Hawkeye.

Nouăzeci de avioane grupate pentru un simplu atac împotriva pontonierilor nord-coreeni ce se îndreptau către fluviul Han. Ar fi fost prea mult pentru acel unic, uriaş asalt. Sateliţii meteorologici americani în orbită geostaţionară depistaseră un front de perturbaţie care cobora dinspre Siberia, aducând vânt puternic şi zăpadă care ar fi blocat operaţiile până când cerul nu se va fi limpezit.

— Red Dog Leader şi Duster Leader, aici Roundup. Acţionaţi.

Din căşti, Bouchard auzi vocea controlorului atacului. Apăsă de două ori butonul microfonului pentru a transmite „am înţeles” şi clătină din aripile Tomcat-ului pentru a semnaliza restului escortei. Apoi viră la dreapta, îndreptându-se cu 450 de noduri spre coasta Coreei, aflată la circa 40 de kilometri de ei. Aparatele F-18 coborâră uşor cota şi intrară în formaţie în faţă, iar F-14 rămaseră la aceeaşi înălţime. Două Prowler le urmară, data să bruieze radarele rachetelor inamice dacă ar fi apărut MiG-uri în zona lor.

–– Corky, îl am mereu pe radar pe idiotul ăla de Mainstay. Chiar şi cu interferenţe, mai mult ca sigur ne-a depistat.

Locotenentul Esteban, interceptorul său radar, părea iritat.

Frustrarea lui Esteban era de înţeles. De ore bune avionul Awacs sovietic continua să zboare cu aroganţă la limita exterioară a zonei declarate de excluziune, escortat de o pereche de aparate de vânătoare Su-27 Flanker venite de la baza din Vladivostok. Cele două portavioane ştiau că informaţiile culese de Il-76 erau transmise imediat către nord-coreeni, dar nu puteau să facă nimic, în afară de a trimite câteva Tomcat ca escortă pentru aparatul Prowler care încerca să conturbe puternicul radar de pe Mainstay. Chestia asta era deja foarte neplăcută, dar, ca şi când nu ar fi fost de ajuns, sovieticii aveau în zbor şi un Tu-16 Badger F. Acesta era un avion pentru spionajul electronic, capabil să prindă orice semnal emis de *task force*.

Bouchard deschise microfonul intercomului.

— Da. E scârbos. Fii cu ochii în patru. De-acum, cineva va începe să bată la uşă.

La bordul lui Mainstay, pe Marea Galbenă

Aparatul cu patru motoare Ilyushin-76TD descrise un alt arc larg, zburând la douăsprezece mii de metri, pentru a se alinia pe ruta ce-i permitea să ţină fixă distanţa până la forţa navală. Când Awacs se înclină, marele disc radar montat orizontal pe fuselaj reflectă lumina soarelui, iar unul dintre piloţii de pe Su-27 care îl escortau fu obligat să întoarcă ochii, ca să nu fie orbit.

În schimb, în cabina principală pentru controlul aerian de pe Mainstay, nimic nu deranja întunericul.

— Interferenţele americane diminuează notabil eficienţa sistemelor noastre, tovarăşe colonel, dar avem contact cu mai mult de nouăzeci de avioane. Toate se

îndreaptă spre coastă. Este vorba exact de manevra la care ne aşteptam.

Colonelul Lushev se încruntă, auzind tonul impertinent al lui Kornilov, dar se grăbi să stopeze răspunsul sec pe care tocmai voia să i-l dea. Locotenentul era fără îndoială cel mai bun operator radar de la bord, şi pentru asta era nevoit să-i tolereze comportamentul mai puţin ortodox. Colonelul se aplecă spre ecranul radar din faţa sa şi încercă să interpreteze petele verzi şi barele luminoase rotative. Nu reuşi să vadă mai nimic. Într-adevăr, Kornilov avea o calitate notabilă.

Lushev întoarse fotoliul spre operatorul radio.

–– Transmite imediat informaţia la Pyongyang.

Spera ca prietenii lui nord-coreeni să profite de asta. Americanii aveau nevoie să li se dea o lecţie de mai mult timp.

Se uită din nou la ecranul radar şi simţi nevoia să tragă câteva fumuri de ţigară. Dar instrumentele electronice de pe Mainstay erau prea delicate pentru a suporta o atmosferă plină de fum şi îşi amână satisfacerea nevoii până la întoarcerea la Vladivostok.

Red Dog Leader

Buchard simţea cum creşte tensiunea, aproape palpabil. Erau la o sută de kilometri de coastă şi se apropiau repede. Obiectivul era la numai douăzeci şi cinci de kilometri în interiorul teritoriului. Privi în jur. Celelalte unsprezece Tomcat erau în formaţie perfectă. Soarele străluci o clipă pe cabinele de sub el. Şi aparatele F-18 erau la locul lor.

— Red Dog, aici Roundup.

Bouchard deveni atent auzind vocea controlorului.

— Inamici multipli la 310, o sută de kilometri, nivel patruzeci. Terminat.

Radarul de pe SI-2C descoperise o escadrilă aeriană ieşită dintre munţii Coreei.

Bouchard deschise microfonul. Evident, nord-coreenii cunoşteau cu exactitate poziţia lor. Inutil să rămână ascunşi.

–– Zborul Red Dog, aici Red Dog Leader. Activați şi să-i lovim.

Aparatele lui F-14 deschideau radarul pentru a lovi inamicul la distanţă maximă cu rachetele AIM-54C Phoenix. Avioanele F-18, în schimb, vor continua să ţină stinse radarele, şi Bouchard spera să se apropie fără să fie depistaţi de nord-coreeni.

În spatele lui, Esteban acţionă întreruptoarele care activau radarul AWG-9 de pe Tomcat şi se aplecă spre ecran.

— Corky, văd două grupuri de inamici. Douăzeci şi două în primul şi douăzeci în cel din spate, la cincisprezece kilometri.

— Recepţionat. Locați două din primul grup.

Bouchard puse degetul pe butonul de comandă al rachetelor. Fiecare aparat Tomcat din grupul lui avea două Phoenix pentru o asemenea eventualitate.

— Lansaţi.

La bordul aparatului Badger, deasupra Mării Galbene

Turboreactoarele aparatului Badger continuau să zumzăie de câteva ore bune. Unii oameni, în cabina de pilotaj, căzuseră într-o stare de somnolenţă din pricina fie a plictiselii, fie a oboselii. Nu era nimic de văzut. Pe cer, doar câţiva nori. Doar F-14 care nu îi părăseau deloc. Echipajul de pe Badger cunoştea deja aparatele acelea. Tomcat nu se dezlipeau de ei, când bombardierul convertit se găsea în preajma unui portavion american în misiune.

În schimb, nici unul dintre cei care interpretau semnalele de pe ecrane nu se plictisise câtuşi de puţin. O ocazie ca aceea apărea o singură dată, în cariera unui om. Erau ocupaţi până peste cap să intercepteze şi să înregistreze fiecare emisie electromagnetică de la americani. Fascicule radar. Trasmisii radio. Totul. Să privească două portavioane americane de pe care pleca o adevărată misiune de război fusese extrem de instructiv.

Deodată, şeful tehnicului încetă să mai butoneze şi se îndreptă.

— Tovarăşe maior ! Am prins semnale de rachete americane ! Rachete Phoenix îndreptate către avioanele noastre de vânătoare !

Maiorul era un om inteligent: nu pierdu timp să urmeze ierarhia. Sări el însuşi la radio.

Şeful Fulcrum, deasupra Coreei de Nord

Borodin auzi sunetul caracteristic al radarului rachetei americane care trecea pe deasupra aparatului său MiG-29 şi zâmbi. Planul lui începea să dea roade. Desfăşurase două escadrile de MiG-21 în faţa aparatelor sale MiG-29, sperând că americanii vor trimite rachetele cu rază lungă asupra avioanelor mai vechi şi mai puţin eficiente. Era o misiune grea pentru piloţii de pe MiG-21, dar cine le ducea grija ! Nici măcar nu erau ruşi.

— Şeful Fulcrum, aici Badger Patru ! Rachete care se apropie !

Borodin apăsă întrerupătorul microfonului şi schimbă frecvenţa.

— Fishbed Leader, aici Fulcrum Leader. Sector Roşu !

Comunică fraza în cod care le avertiza pe MiG-21 despre pericol. În acelaşi timp mări alimentarea aparatului MiG-29, pentru a se apropia de primul grup. Ceialţi

Fulcrum îl urmară, cu o viteză de aproape şase sute de noduri.

Intenţionau să se amestece cu supravieţuitorii primului grup, odată ajunşi în zona de acţiune a radarului rachetelor escortei americane.

Fishbed Leader, deasupra coastei nord-coreene

Colonelul nord-coreean care conducea escadrilele de MiG-21 privea cu atenţie cerul fără nori, căutând cu disperare vreun semn al aparatelor Phoenix ce se apropiau. Cu o viteză maximă de 3800 kilometri pe oră, racheta l-ar fi ajuns în mai puţin de nouăzeci de secunde de la pornire. Iată-le. Văzu dârele pe fondul albastru, şi în acelaşi moment receptorul său radar emise un *beep-beep-beep* ascuţit. Cel puţin o rachetă se fixase pe avionul lui.

–– Către toate avioanele ! Acţiune evazivă, imediat !

Colonelul ridică aparatul MiG-21 la stânga, cu o manevră la 7G, punând în practică teoria sovieticilor. Aceştia afirmau că cu o rapidă manevră ascensională se putea păcăli racheta Phoenix. Cele douăzeci şi una de aparate comandate de el deviară la dreapta sau la stânga pentru a scăpa de rachetele inamice.

Mare parte dintre avioane reuşiră manevra. AIM-54C Phoenix era făcută pentru a doborî bombardiere lente, nu avioane de vânătoare agile. Un motor cu o putere incredibilă îi conferea o rază de acţiune şi o viteză de necrezut, dar în scurt timp se pierdea. În consecinţă, adesea îi lipsea tocmai un ultim impuls ca să urmărească un avion de vânătoare care urca.

Teoria era bună până la un punct, şi şase piloţi nu fură destul de rapizi sau destul de norocoşi. Muriră când rachetele loviră ţintele.

Red Dog Leader

–– Red Dog Leader, aici Roundup. Eliminaţi şase inamici.

Bouchard era nervos. Sperase că rachetele Phoenix vor reuşi să doboare mai multe aparate. În faţa lor mai erau încă treizeci şi şase MiG-uri inamice, care acum erau şi mai aproape. Trebuia să arunce în acţiune aparatele F-18 mai înainte decât era prevăzut.

Din spatele lui, Esteban îl chemă:

— Corky, grupul din spate se uneşte cu cel din prima linie. Acum distanţa este de şaptezeci de kilometri. Viteza de apropiere o mie de noduri.

Cele două grupuri de avioane se apropiau cu o viteză incredibilă. În fiecare minut distanţa dintre ele scădea cu aproape şaptesprezece mile.

Clănţăni din nou microfonul, de data aceasta pentru a chema pe comandantul aparatelor Hornet.

— Black Dog Leader, aici Red Dog Leader. Atacaţi inamicul de la distanţa maximă.

Auzi două clicuri: aparatele F-18 semnalizau că primiseră mesajul. În spatele lui, Esteban alegea bombănind noi ţinte pentru cele patru rachete AIM-7M Sparrow de pe Tomcat. Atacul va fi mai dificil decât cu Phoenix. Racheta Sparrow avea o ghidare semiactivă.

Cu alte cuvinte, racheta se mişca pe raza radar trimisă de cel care o lansase. Iar asta însemna că avionul care lansase o Sparrow era obligat „să lumineze” ţinta cu fasciculul radar până când racheta o lovea. Asta însemna că trebuia să zboare drept, fără a devia, în gura lupului. Esteban zicea mereu că era cel mai rău mod de a-şi câştiga prima de bătălie.

Fulcrum Leader

Borodin aduse aparatul lui Fulcrum alături de MiG-21 al colonelului nord-coreean şi îi făcu semnul convenit, arătându-i degetul mare ridicat. Apoi se mută în spatele lui, spre stânga, în timp ce formaţia se lărgea pentru a putea efectua complexele manevre evazive de care vor avea nevoie în curând. Ultima transmisie de pe Mainstay spunea că urmau să intre într-un nor de lansări de rachete Sparrow americane.

Îşi aruncă ochii pe ecranul radar propriu. Nimic. Doar o mulţime de pete mici ce se apropiau rapid. Avioanele americane care le bruiau radarele erau foarte bune. Cu toate acestea, în curând va ajunge în punctul în care radarul aparatului său Fulcrum va fi în stare să depăşească interferenţele inamice din faţa lui. Iar atunci el le va face americanilor un cadou: cele două rachete AA-7 Apex cu ghidare radar purtate de fiecare aparat MiG-29.

Beep-beep-beep. Hait ! Americanii îl locaseră. Borodin ridică privirea, privind cerul în direcţia din care, după receptorul său, ar fi trebuit să vină atacul.

Red Dog Leader

— Red Dog Leader, aici Black Dog Leader. Amestecate cu MiG-21, vedem şi aparate MiG-29.

Era vocea liniştită a comandantului escadrilei de F-18.

MiG-29 ! Corky, băiatule, azi trebuie să lupţi cu cei mai buni !

Esteban îl chemă.

— Luaţi. Locaţi. Distanţa cincizeci de kilometri.

Da. Bouchard apăsă de două ori butonul şi simţi vibrând aparatul când rachetele Sparrow se desprinseră de aripi şi se aprinseră. Urmări cele două dâre de fum şi de flăcări care zburau MiG-urile încă invizibile. Alte dâre se desprinseră din aparatele Tomcat şi Hornet. Un An nou fericit, unchiule Kim.

Fulcrum Leader

Borodin o văzu venind din cer spre el. Un punctuleţ care devenea din ce în ce mai mare. Contractă muşchii abdomenului şi ţinu drumul, privind racheta care îi era destinată. Pe cer se vedeau alte dâre, dar pentru el nu aveau importanţă. Cu acel tip de atac, fiecare pilot trebuia să se gândească la sine.

Acum ! Borodin trase puternic de manşă, în spate şi la stânga, iar aparatul Fulcrum urcă cu o curbă strânsă şi cu mulți G. Rusul icni când fu izbit de acceleraţie, cu capul plecat ca să poată vedea racheta americană. În acelaşi timp apăsa frenetic pe butonul care elibera ţintele false. În spatele avionului său se descărcau ghemotoace de „staniol”: pelicule subţiri de kevlar metalizat pe care radarele inamice le puteau lua drept avioane.

Iată ! Borodin văzu că dâra rachetei se îndepărta, atrasă de un nor de staniol. Sucindu-şi bine gâtul, văzu explozia rachetei Sparrow, departe de avionul lui. Apoi căută alte rachete îndreptate eventual spre el. Nu mai erau.

Din căştile radio îi ajungeau voci disperate. „Zece, virează la dreapta. Virează, ai una în spate !”.

„Nu reuşesc să scap de ea !”.

„Virează mai mult, idiotule !”

Borodin privi spre dreapta şi văzu un MiG-29 care se îndepărta cu viteză maximă, cu postcombustia activată. O dâră de fum alb trecu deodată prin faţa lui şi ajunse MiG-ul care fugea. Sparrow explodă într-o sferă de flăcări portocalie şi vocea se întrerupse.

Căpitanul rus redresă aripile şi privi în jur. Cerul era plin de dâre de fum şi de avioane care manevrau. Privi în jos şi văzu căzând în mare un alt MiG incendiat. Blestemaţii.

Când escadrila se puse din nou în formaţie, îndreptată tot către avioanele de vânătoare americane, Borodin făcu rapid numărătoarea celor prezenţi. Pierduseră trei MiG-29 şi alte două MiG-21. Unsprezece avioane pierdute fără a fi doborât măcar un american.

Se simţi atins de o furie rece, dar încercă să se stăpânească. Stai cuminte, Serghei. Vine şi rândul tău. Şi, ca şi cum ar fi auzit gândul acesta, pe ecranul HUD apăru un pătrăţel, la dreapta sus. Radarul său locase în sfârşit o ţintă. Distanţa era acum de douăzeci şi opt de kilometri: în cadrul razei de acţiune a rachetelor sale AA-7. Borodin apăsă de două ori butonul şi zâmbi când văzu rachetele pornind spre inamic. Acum vor da şi ei lovitura, încă mai puternică. Şi celelalte Fulcrum lansau.

Red Dog Leader

–– Oh, Doamne !

Bouchard înălţă Tomcat-ul pentru a evita o Apex. Racheta trecu pe dedesubt şi apoi începu să vireze, ca să se întoarcă.

— Fă ceva, Mike !

–– Fac !

Esteban descărcase deja o grămadă de staniol pentru a păcăli racheta rusească.

Bouchard restrânse virajul şi înţelese că pierdea viteză. Fir-ar să fie, ar fi putut evita racheta, dar ar fi fost prea înceţi pentru a fugi de alta. Activă postcombustia.

Şi celelalte aparate Tomcat şi Hornet manevrau pentru a se îndepărta de rachetele lansate de MiG-29. Esteban îşi întorsese gâtul practic la 180 de grade, pentru a privi Apex-ul care pornise din nou să-i vâneze.

— Racheta ne urmăreşte încă, Corky !

Bouchard mai urcă un pic şi viră în direcţia opusă. Racheta pierdu urma aparatului F-14 şi dispăru.

Două Tomcat şi un F-18 nu fură la fel de norocoase şi căzură în ocean, cuprinse de flăcări. Nord-coreenii aduceau scorul la egalitate. Acum erau nouăsprezece avioane americane să se bată cu treizeci şi unu de inamici.

Aparatele Hornet reduseră viteza pentru a da timp Tomcat-urilor să le ajungă. Se vor prezenta în bătălie unite.

Fulcrum Leader

Doisprezece kilometri. Borodin începu să reducă viteza. Curând vor ajunge la limita de acţiune a rachetelor cu infraroşii, iar el nu dorea să emită prea multă căldură, când rachetele vor începe să plece. Privi în spate ca să se asigure că Moskvin, tovarăşul lui de zbor, era încă în poziţie. Satisfăcut, studie ecranul HUD de pe MiG-29, căutând pătrăţelul pe care radarul lui îl fixase pe avionul american cel mai apropiat. Zece kilometri.

Asta e. Borodin strânse buzele când apăru avionul inamic, care se năpustea spre el cu mai mult de cinci sute de noduri. Coadă dublă, aripi mult trase spre spate. Un F-14 ! A cincea victorie a lui confirmată. Îşi mută arătătorul pe butonul care avea să trimită în botul Tomcat-ului o AA-11 Archer.

Cinci kilometri. Racheta făcu un zumzăit în căştile lui. Senzorul individualizase inamicul şi îl locase. Apăsă butonul. În acelaşi moment văzu o dâră de flăcări identică ieşind de sub aripa dreaptă a aparatului F-14.

Red Dog Leader

— Doamne !

Bouchard nu-şi putea crede ochilor. Aparatul MiG-29 îi trimisese o rachetă termică din faţă, iar acum acea rachetă se îndrepta drept spre el. De unde-şi procuraseră chestiile astea ?

Viră la stânga, cu un geamăt simţind că greutatea lui se mărise de patru ori în câteva secunde, încercând să urmărească MiG-ul şi să se alinieze pentru a-l lovi, în timp ce Esteban lansa rachete luminoase pentru a atrage racheta inamică. Racheta se îndepărtă şi explodă la vreo sută de metri de Tomcat. Bouchard simţi unda de șoc care scutură F-14, dar n-o băgă în seamă, încercând să ţină avionul pe dâra MiG-ului.

–– Hai, băiete, da-i bătaie ! îl incită Bouchard.

Era aproape gata. Arătătorul se fixă pe butonul de tir.

–– La stânga !

Strigătul frenetic al lui Esteban îl făcu să întoarcă capul, în timp ce în faţa traiectoriei sale apăreau pe cer dârele alb-portocalii ale trasoarelor. Trase manşa la stânga, pentru a înfrunta noul inamic. Un MiG pictat în culori de mascare gri deschis îi trecu prin faţă. Iar primul MiG se pierduse în reverberaţia soarelui, şi cine ştie pe unde era acum. Doamne, ce balamuc.

Ghemul de foc, deasupra Mării Galbene

Cerul era acoperit de avioane care virau, urcau, se răsturnau, cădeau în flăcări. Bătălia aeriană între MiG-uri şi avioanele de vânătoare americane se transformase într-o succesiune de dueluri individuale, mortale şi apropiate, care se schimbau de la un moment la altul. Lovitură şi contralovitură. Foc şi ripostă la foc.

La o aşa mică distanţă, avantajul numeric nord-coreean şi sovietic compensa uşoara inferioritate a avioanelor lor şi a armamentului pe care îl aveau în dotare. Un F-14 ajunse pe traseul unei AA-11 şi explodă,

aruncând bucăţi pe un arc de câteva sute de metri. Puţin mai târziu, un F-18 îşi răzbună tovarăşul cu o rafală de tun împotriva unui MiG-21. Un alt MiG căzu pradă unei Sidewinder lansate de un Tomcat, şi o altă 9L făcu să zboare aiurea aripile unui Fulcrum.

Avantajul dispăru repede, însă, pentru că un MiG-29 pilotat de un rus reuşi să se alinieze cu un F-18 şi îi făcu bucăţi carlinga; rotindu-se în jurul său, avionul căzu în mare.

Continuând bătălia aeriană, alte aparate din ambele tabere fuseră incendiate sau explodară. Pierderi, consum de carburant, rachete şi muniţii ajunseră la nivele de neconceput. Dar aparatele F-14 şi F-18 americane îşi îndeplineau misiunea. Ţineau ocupate aparatele MiG, protejând avioanele de atac încărcate la maxim în apropierea lor de coasta coreeană.

Duster Leader, deasupra coastei Coreei de Sud

Căpitanul John Piper - „Smokey” - din marina Statelor Unite privi în jos, din habitaclul aparatului său A-6E Intruder care trecea în acel moment la două mii de metri înălţime, peste linia de demarcaţie între suprafaţa întunecată a mării şi pământul acoperit de zăpadă.

Acţionă microfonul şi anunţă:

— Duster are *picioarele uscate*.

Acest mesaj confirma portavioanelor şi aparatului E-2C care îi urmărea că grupa de atac era deasupra solului şi la douăzeci şi cinci de kilometri de obiectiv.

Privind în faţă, Piper zări un amestec de explozii albe, gri şi negre, care începură să puncteze cerul de îndată ce antiaeriana nord-coreeană depistă atacul în curs. Zări sute de fulgere minuscule pe sol şi văzu un F-18 ce se îndepărta de punctul în care lansase bombele sale cu

fragmentaţie. Un alt F-18, mai la dreapta, lansă o rachetă Harm împotriva unei locaţii radar invizibile, dar activă. Racheta se aprinse, apoi păru că dispare, înălţându-se. Urma să se arunce asupra victimei de la o cotă înaltă. Grupul de atac lovise dur antiaeriana.

Vocile care îi ajungeau prin radio indicau un alt aspect al bătăliei.

„Strawman, aici Comanche. SAM la ora şase, virează la stânga ! Eu lovesc punctul de plecare.”

„Virez ! Mai sunt altele ?”

„Negat... SAM ! SAM ! Ora cinci, jos. Continuă să virezi !”

Vocea pilotului tremura din cauza puternicei acceleraţii. „Nu reuşesc să scap de ea ! Nu...”

Sfârşit. Un fulger jos la orizont, urmat de o minge de foc portocaliu când avionul american lovi solul cu o viteză mai mare de cinci sute de noduri.

„Piratul, aici Comanche. Strawman a fost doborât. Nici o paraşută.”

„Afirmativ, Comanche. Atenţie la Triplu A pe colina din stânga. Acum merg eu acolo.”

Pe HUD-ul lui Piper apăru o nouă indicaţie a SNI. Nu-şi mai făcu griji cu radioul. În câteva secunde începeau atacul. Privi în jur, în cabina aglomerată a Intruder-ului, şi îşi încrucişă privirea cu cea a bombardierului său, căpitanul Mitch Parrish, nume de cod „Priest”. Parrish îşi ridică masca pentru un moment şi îi zâmbi. Apoi se înclină din nou pe ecranul radar, cu o mână bătând instrucţiunile pe tastatura computerului.

Piper controlă dacă tovarăşul său de zbor era încă în poziţie, în spate şi la dreapta. „Orca” Jones va rămâne acolo pe tot parcursul atacului, pentru a-l proteja de rachetele SAM şi de vreo baterie antiaeriană scăpată celor din recunoaştere.

Intruder-ul viră uşor la stânga, şi în spatele lui alte nouăsprezece perechi de A-6 şi A-7 virară la rândul lor

pentru a se îndrepta către ţintă din toate direcţiile. Atacul „în roată de căruţă” dăduse rezultate bune în Vietnam. Acum vor vedea cum funcţionează în Coreea.

Piper începu să caute printre colinele joase şi printre orezării autocamioanele ce transportau pontoanele şi transportoarele amfibii GSP pe care escadrila lui avea misiunea să le distrugă.

CG avansat al Corpului 2 de armată,
pe malul fluviului Han

Generalul locotenent Chyong se aplecă şi mai mult în tranşee, când un avion de atac american trecu la joasă înălţime pe deasupra, aruncând un şir de rachete luminoase. Câteva secunde mai apoi un alt avion îl urmă. Chyong blestemă când îl văzu că se îndrepta ţintă spre o pădurice unde se aflau câteva din preţioasele sale unităţi pontoniere.

Primul avion american se înălţă şi apoi viră, lansând câteva bombe care ajunseră în zăvoi şi explodară. Celălalt aparat începu un viraj pentru a se îndepărta, dar tremură când o baterie ZSU-23-4 îşi găsi în sfârşit ţinta: un pic prea târziu, totuşi, pentru a-i salva pe tovarăşii ascunşi în pădurice.

Aparatul american lovit continuă să mai zboare câteva secunde, cu un imens nor de fum negru ieşind din partea inferioară; apoi se roti aiurea şi se lovi de un deal. Tovarăşul său acceleră pentru a se îndepărta, urmărit inutil de câteva SAM lansate din tuburi de umăr.

Chyong se puse în genunchi şi privii copacii loviţi de bombe. Patru dintre preţioasele lui secţiuni de pod PMP fuseseră distruse. Câte altele mai fuseseră oare distruse de aparatele de vânătoare pictate în culori de mascare care zburau pe deasupra zonei sale de opereţii ?

Vru să iasă din tranşee ca să se lămurească, dar unul din aghiotanţii lui îl doborî la pământ, în timp ce un alt avion american se năpustea dintr-o vale din stânga şi venea drept spre ei. Chyong şi tânărul căpitan rămaseră pe fundul tranşeii, în timp ce tunul de pe avion deschidea focul, distrugând un furgon radio mascat la mai puţin de cinci-zeci de metri de ei.

Apoi, tot atât de repede cum apăruse, avionul dispăru. Iar Chyong, când reîncepu să audă normal, auzi mai întâi zgomotul avioanelor care se îndepărtau spre vest, iar apoi troznetele flăcărilor care îi consumau podurile. Americanii îşi terminaseră incursiunea.

Duster Leader, deasupra Mării Galbene

Piper activă microfonul:

— Duster are *picioarele ude*.

Cercetă apoi spaţiul aerian înconjurător, numărând aparatele pe măsură ce bombardierele şi aparatele de atac intrau în formaţie pentru zborul de întoarcere spre portavioane.

Cinci fuseseră doborâte, inclusiv Orca Jones, iar alte şapte lăsau în urmă dâre de fum, lovite de tunuri sau de SAM nord-coreene.

Piper era revoltat de acele pierderi. Şapte avioane din escorta lui Corky Bouchard ajunseseră în mare, alte câteva se întorseseră pe *Nimitz* sau pe *Constellation* în condiţii dezastruoase. Rachetele sale A-6 şi A-7 loviseră ţintele încredinţate, şi respectaseră pe deplin planul. Dar rezultatul era o victorie a la Pyrrus. Cu douăsprezece avioane doborâte şi un număr nedeterminat de altele scoase din luptă, cele două grupe care operau de pe portavioane vor fi făcute bucăţi, până vor sosi întăririle.

Privi în jur şi văzu că Parrish se desprinsese în sfârşit de radar. Închisese ochii şi în mâna stângă strângea

crucifixul de aur pe care îl purta mereu la gât. Piper îşi întoarse imediat privirea spre ecranul lui. Va avea destul timp să se roage mai târziu. Pentru moment trebuia să ducă păsăroiul acela pe puntea portavionului.

CG avansat al Corpului 2 de armată

Chyong se îndepărtă de spitalul de campanie unde medicii îi îngrijeau pe răniţii grav.

— Raportul tău, colonele ?

Ofiţerul de geniu era derutat. Mulţi dintre oamenii care gemeau sub bisturie erau ai lui.

— Americanii au distrus mai mult de jumătate din pontoanele mele şi aproape jumătate din transportoarele amfibii. Cu materialul care îmi rămâne, nu pot să sprijin ambele operaţii studiate de tine.

— Dar materialul din linia a doua ?

Ofiţerul clătină din capul ras.

— Îmi pare rău, tovarăşe general. Dacă ai putea amâna atacul cu încă o zi, poate am reuşi să-l aducem; altfel, nu.

Chyong reflectă, dar numai pentru un moment. Din ceea ce îi spusese Cho, era clar că Pyongyang nu ar fi suportat alte întârzieri. Prin urmare, el trebuia să-şi asume riscul. În planul original, ar fi vrut să desfăşoare două atacuri peste Han pentru a diviza în două frontul inamicului. Era un plan bun, dar împrejurările, ca întotdeauna în război, îl constrângeau să-l schimbe.

Îl privi pe ofiţer.

— Materialul este suficient pentru a traversa într-un singur punct ?

Omul îi răspunse afirmativ cu un semn din cap.

— Bine. Vom ataca în noaptea asta. Aşa cum era prevăzut. Asigură-te că materialele şi oamenii tăi sunt gata. Vreau ca în zori tancurile să fie dincolo de fluviu.

–– Şi furtuna, tovarăşe general ?

Chong privi cerul. Dinspre nord se apropia un front de nori plini cu zăpadă, iar vântul se ridicase din nou. Începeau să cadă primii fulgi din ninsorile puternice prevăzute. Generalul se întoarse spre ofiţerul din geniu.

— Timpul va fi acelaşi pe ambele maluri, colonele. Vom ataca după planuri.

CG al Diviziei a 7-a, lângă Ch'ungju, Coreea de Sud

Generalul maior Frank Connor se întoarse iritat către ofiţerul său operativ.

— Ce dracu', Art ! Este absurd !

Subordonatul desfăcu larg braţele.

— Domnule, sunt de acord cu dumneavoastră, dar generalul McLaren a confirmat personal aceste ordine.

— Dumnezeule mare !

Cineva hotăra peste capetele lor, se gândi Connor. Văzuse hărţile aduse la zi ale situaţiei. Forţele aliate aveau nevoie de fiecare om pentru a apăra malul fluviului Han, şi asta cât mai repede. În schimb, ce făceau el şi două treimi dintre ai lui ? Rămâneau inactivi pe câmpurile mascate din spate, unde fuseseră trimişi încă de la sosirea lor din Statele Unite. Iar asta, după cum spusese ofiţerul său operativ, din ordinul generalului.

Connor se îndreptă spre ieşirea din cort, dar se opri pe prag pentru a admira ultimele raze de soare care ajungeau dintre munţii de lângă Ch'ungju. Se încruntă. Ce mai aştepta, „Jack Nebunul” McLaren ?

CG al companiei Echo, la sud de fluviul Han

–– Domnule ?

Kevin Little se ridică imediat şi puse mâna pe puşca M16.

— Ce e ?

Montoya îşi băgă capul în cort.

— Este maiorul Donaldson, domnule locotenent. La radio.

Kevin reuşi să iasă cu greu din sacul de dormit şi începu să clănţăne din dinţi de îndată ce dădu de aerul îngheţat. Îi era greu să ţină ochii deschişi şi în gură parcă avea numai nisip. Şase ore de odihnă nu fuseseră de ajuns ca să recupereze tot somnul pe care îl pierduse de la începutul războiului.

Se sprijini pe un genunchi, îşi trase hanoracul şi ieşi din cort, după Montoya.

Compania Echo se încartiruise într-o mică depresiune între două deluşoare, la câţiva kilometri la sud de fluviu. Dealurile nu erau cine ştie ce, dar erau înalte atât cât trebuia ca să ţină baraj împotriva vântului, şi Kevin aprecia acum şi cele mai mici favoruri. Când fuseseră scoşi din prima linie, oamenii lui erau terminaţi. Câteva ore fără odihnă în plus şi n-ar mai fi fost în stare să ia puştile în mâini.

Începea să ningă. Kevin simţea pe faţă fulgii umezi, dar nu reuşea să-i vadă. Luna apusese: sub plafonul de nori care acopereu tot cerul, negura era absolută.

Singura lumină vizibilă venea dinspre nord. Un fulger aproape supranatural: un reflex pe nori. Cândva Kevin ar fi zis că era chiar un fulger. Dar acum ştia că era artileria grea nord-coreeană, ocupată să-i bombardeze pe bieţii rătăciţi de pe malul apei.

Zgomotul bătăliei părea că se intensificase, de când el mersese să se culce. Iar acum clănţănitul puştilor şi mitralierelor se amesteca cu tunetele loviturilor de tun.

— Aici, domnul locotenent.

Montoya îi arătă un camion cu motorul pornit. După cum se părea, ataşatul radio hotărâse să-şi pună echipamentul într-un loc încălzit. Nu era deloc prost băiatul.

Kevin urcă în cabină şi luă receptorul.

— India Unu Doi, aici Echo Cinci Şase. Recepţie.

— Echo Cinci Şase, aşteptaţi, îi răspunse o voce necunoscută.

Apoi îl auzi pe Donaldson.

— Kevin ? Îmi pare rău că te-am trezit, dar avem o urgenţă. O situaţie Romeo, înţelegi ?

Pentru o clipă, Kevin nu înţelese nimic. Creierul îi funcţiona mai încet decât de obicei. Apoi înţelese. Romeo: litera „R”. Retragere.

Apăsă butonul de transmisie.

— Doi, aici Şase. Mesaj recepţionat.

Ar fi vrut să ceară explicaţii, dar nu i se părea momentul potrivit pentru ghicitori.

Donaldson îi dădu răspunsul pe care nu i-l ceruse.

— Nord-coreenii au traversat fluviul, Kevin. Comandamentul zicea că nu vor reuşi s-o facă fără a transfera pontoane din liniile din spate, dar au facut-o într-un fel. Au debarcat într-un singur punct, dar acolo şi-au adus toate forţele, iar noi nu suntem în măsură să-i oprim. Compania a doua din batalionul 36 coreean a fost distrusă în tentativă. În dimineaţa aceasta nord-coreenii vor aduce pe malul nostru blindatele grele.

— Înţeleg.

— Bine, Kevin. Pregăteşte-ţi oamenii. De la brigadă ni se ordonă să plecăm în douăzeci de minute. Noua linie de rezistenţă este în punctul Little Rock. Terminat. Închid.

Kevin întrerupse contactul şi începu să se caute în buzunare, pentru a găsi lista de nume de cod geografice, care îi fusese încredinţată în dimineaţa din ajun. Căută cu degetul până găsi punctul Little Rock. Cristoase. Se

retrăgeau tocmai la Suwon, un oraş antic fortificat la sud de Seul.

Se lipi de scaunul camionului, simţind un fior, chiar dacă de la motor venea aer cald. Era dezastrul. Pierdeau Seulul. Ba mai rău, piedeau războiul.

1 ianuarie Situation Room de la Casa Albă

Cu accentul său dulce din Georgia, vocea generalului Carpenter mângâia urechile celor prezenţi. Ştirile pe care le aducea, însă, nu erau tot atât de plăcute.

— Inutil s-o ascundem. După estimările noastre, rezultă că numărul de piloţi pierduţi a ajuns într-un punct critic. Atacurile împotriva obiectivelor fortificate din Coreea de Nord ne însângerează.

Şeful statului major al aeronauticii trecu la un alt diapozitiv.

— Pentru a menţine în condiţiile actuale escadrilele noastre din Coreea de Sud vom fi nevoiţi să transferăm piloţii de luptă pe care îi ţinem în rezervă pentru o eventuală criză în Europa.

Carpenter se întrerupse pentru a-l privi pe egalul său din marină.

— Mi se pare că şi voi aveţi aceeaşi problemă.

Amiralul Fox adeveri.

— Încă o incursiune ca cea din urmă şi vom fi nevoiţi să aducem piloţi din flota atlantică.

Şeful operaţiunilor navale era un om de statură medie, cu părul alb tuns periuţă. Pe uniformă purta şi aripile de pilot.

Carpenter îşi trecu privirea încet peste membrii Consiliului de Securitate Naţională, şi-şi măsură cu atenţie propriile vorbe.

–– Pe scurt, domnilor, nu mai avem resursele umane necesare peste tot în acelaşi timp.

În sala situaţie se ridică un murmur. Concluziile care se puteau trage din raportul lui Carpenter erau clare şi îngrijorătoare. Cu cât dura mai mult războiul în Coreea, cu atât mai mulţi piloţi vor pierde. Şi mai slăbite vor fi aviaţia şi portavioanele americane, în cazul în care conflictul s-ar fi extins. Şi ar s-ar fi extins mai mult ca sigur, dacă războiul s-ar fi prelungit prea mult.

Asistentul secretarului de stat pentru afacerile Extremului Orient şi Pacificului uită să-şi mai umple pipa.

— De ce nu mobilizaţi rezervele, domnule general ? Am ştiut mereu că mare parte dintre piloţii noştri provin din aviaţia civilă. Cred că sunteţi în stare să-i mai găsiţi pe oamenii aceia.

Carpenter răspunse calm:

— Desigur, ştim să le dăm de urmă. Mulţi dintre ei fac parte din escadrilele Gărzii naţionale pe care am chemat-o deja. Dar ceilalţi au nevoie de un curs de reciclare foarte intens. Iar asta cere timp... timp care ne lipseşte.

Blake Fowler se apropie de masă. Preşedintele îi ceruse să prezideze grupul de criză în locul lui Putnam. Acesta, între timp, era blocat pe la Capitoliu, cu sarcina de a linişti Congresul, iar preşedintele îl făcuse să înţeleagă că trebuia să rămână acolo până la noi ordine. Şeful Executivului nu voia ca consilierul său cel încrezut pentru siguranţa naţională să aibă o influenţă dăunătoare ulterior asupra intereselor naţiunii. În acelaşi timp dorea să evite o criză neplăcută între cei mai direcţi colaboratori ai săi în timp ce se desfăşura un război. De aceea Putnam păstra încă în mod oficial postul său de consilier, chiar dacă Blake îl substituise în funcţie cu toate efectele.

Lui Fowler i se părea o poziţie puţin plăcută. Îi amintea micile intrigi pe care le urâse întotdeauna. Şi se întreba dacă acum că manevrele de culise erau în favoarea sa, ar fi fost destinat să-l schimbe şi pe el. Spera că nu. Mai bine să fie un necunoscut profesor universitar decât o altă copie a lui George Putnam.

Îi adresă un semn generalului de aviaţie.

— Mai este ceva, domnule general ?

Carpenter clătină din cap.

— Nu. Pentru moment nu. Voiam doar să-i fac cunoscut preşedintelui că situaţia este tensionată. În scurt timp, războiul acesta nu va mai fi o simplă criză locală.

Blake încuviinţă. Afirmaţia lui Carpenter în privinţa sectorului său concorda pe deplin cu părerea pe care Fowler însuşi şi-o formase asupra situaţiei în ansamblu. Sovieticii ajutau din ce în ce mai deschis Coreea de Nord. Fotografiile luate de sateliţi arătau trenurile pline cu piese de artilerie, de tancuri şi de avioane care treceau graniţa la Hongui. Iar navele comerciale ale Pactului de la Varşovia, pline cu furnituri militare, aglomerau porturile nord-coreene.

Sprijinul chinez pentru invazia lui Kim Il-Sung era un pic mai puţin convingător. Dar exista. Liniile ferate din Sinuiju erau pline de trenuri chineze încărcate cu muniţii. Blake citise raportul asupra întâlnirii dintre premierul chinez şi ambasadorul american la Beijing. Limbajul în care se exprimase premierul era neclar şi intenzionat obscur, dar mesajul era clar. Atâta timp cât nord-coreenii învingeau, chinezii îi vor ajuta.

Iar acum nord-coreenii traversaseră frontul de pe Han şi înaintau spre sud. Din ultimul telex al lui McLaren, era clar că general se aştepta ca Seulul să fie complet înconjurat în câteva ore. Pentru viitor, Blake nu ştia la ce să se aştepte. Până în acel moment, succesele forţelor aliate fuseseră doar provizorii: fiecare mică victorie fusese urmată la câteva ore mai târziu de o nouă retragere.

Blake clătină din cap şi trecu la următorul punct de pe ordinea de zi. Statele Unite şi Coreea de Sud erau obligate să pună de-o victorie, altfel războiul acela ar fi scăpat de sub orice control.

35

Punctul de fierbere

2 ianuarie. Casa Albă

„Idti napravo !”
„Smotri. Pozadi !”

Fowler văzu cum preşedintele se încrunta din ce în ce, pe măsură ce asculta vocile înregistrate şi pârâitul descărcărilor atmosferice. Şeful executivului parcă îmbătrânise cu zece ani în cele nouă zile de când sosiseră din Coreea primele rapoarte asupra pierderilor umane; oboseala şi tensiunea îi săpaseră noi riduri, părul parcă i se mai rărise, iar ochii ce arătau întotdeauna deschidere în faţa camerelor de televiziune, acum erau încercănaţi. Observându-l, Blake se gândi că singurul lucru neplăcut în guvernarea Statelor Unite în război era acela de a le guverna în timpul unui război pierdut.

Când banda ajunse la final, preşedintele rămase nemişcat câteva momente, cu privira aţintită departe. Apoi ridică un deget şi bătu în foaia pe care o avea dinainte.

— Şi asta este traducerea a ceea ce am ascultat ?

–– Da, domnule preşedinte. Unul dintre avioanele noas-tre care vânează semnalele inamicului a interceptat aceste transmisii din aparatele MiG-29 care au luptat împotriva avioanelor marinei noastre pe Marea Galbenă, acum două zile.

–– Şi de ce mi-au parvenit abia acum ?

Blake nu reacţionă la supărarea preşedintelui. Era de înţeles, chiar dacă nu era drept.

— Rivet interceptează mii de ore de comunicaţii inamice, domnule preşedinte. E nevoie de timp şi multă experienţă pentru a separa grâul de neghină. Au găsit această comunicare azi dimineaţă la ora două.

Preşedintele îl privi pe Fowler cu furie încă un moment, apoi încuviinţă obosit. Se întoarse către fereastra Biroului Oval. Zăpada acoperea trandafirii. Când preşedintele reîncepu să vorbească, spătarul înalt al fotoliului său îi atenuă uşor cuvintele.

— Consiliul de securitate al Naţiunilor Unite se reuneşte din nou în seara asta pentru a discuta situaţia coreeană, nu-i aşa ?

— Da, domnule preşedinte. La ora şapte. Sovieticii au încercat să întârzie dezbaterea cu o serie de moţiuni procedurale, dar acum nu mai ştiu ce să mai găsească.

Preşedintele se întoarse din nou spre Blake. Ciocăni în casetofonul pe care îl avea în faţa lui, pe masă.

— Ce-ai zice să-l folosim în cursul dezbaterii ?

Blake se gândi bine înainte de a răspunde.

— Serviciile de informaţii vor protesta, domnule preşedinte...

–– Nu i-am întrebat pe ei, ci pe tine.

–– Da, domnule preşedinte, aveţi dreptate.

Îşi scoase ochelarii, le şterse lentilele, apoi şi-i puse la loc pe nas.

— Cred că ar trebui să prezentăm toată interceptarea, moment cu moment. De obicei, este esenţial să-ţi protejezi sursele şi metodele serviciilor de informaţii, dar nord-coreenii oricum ştiu că avem sisteme precum Rivet. Dacă negăm, nu mai înşelăm pe nimeni. În trecut am mai folosit deja asemenea materiale pentru susţinerea afirmaţiilor noastre. Forţa politică a acestor benzi este mult mai mare decât precauţiile normale de secretizare.

Se întrerupse un moment, un pic deranjat că vorbea despre politică cu atâta indiferenţă. Parcă îl auzea pe Putnam.

— Într-adevăr, domnule preşedinte, acest război se poartă pe multe niveluri, şi nu numai pe planul armelor. Trebuie să câştigăm şi bătăliile din relaţiile publice, relaţiile internaţionale şi din politica globală.

Preşedintele fu de acord.

— Sigur. Fir-ar să fie, mi-ar plăcea şi mie să câştig ceva, măcar o dată...

Blake nu comentă. Înţelegea nemulţumirea preşedintelui, temerile sale. Dar începea să înţeleagă şi strategia probabilă a lui McLaren şi o aproba. Spera ca situaţia din afara Coreei să rămână liniştită atâta timp cât îi trebuia generalului pentru a-şi realiza planurile.

— Bine. Trimitem înregistrările la New York cu un curier special.

Preşedintele strânse ochii.

— Şi nu trimitem numai asta. Vreau să le transmit ruşilor că o consider o chestiune foarte gravă.

Ridică telefonul.

— June, dă-mi-l pe secretarul de stat, te rog.

Acoperi cu mâna cealaltă microfonul şi-l privi pe Blake.

— Paul Bannerman a contribuit la punerea noastră în încurcătura asta. Acum poate ne ajută să ieşim din ea.

Înainte de a putea răspunde, Blake auzi o voce din receptor. Stătu liniştit să-l asculte pe preşedinte.

–– Alo, Paul... Da, le-am ascultat... Uite, ar trebui să le folosim... Cum când ? Astă seară, evident. Ascultă, Paul, vreau să mergi la dezbaterea Consiliului de securitate... Da, tu îl vei conduce pentru noi... Instrucţiuni ? Pune-i sub presiune... Nu, nu, fă cum îţi spun eu. Acestea sunt instrucţiunile mele. Ştii tu cum să faci. Baftă, Paul. Te voi privi.

Preşedintele puse receptorul uşor şi se întoarse spre Blake.

–– Şi acum până unde ajunge în mod real „sincera dorinţă de pace” a prietenilor mei sovietici.

Misiunea permanentă a Chinei pe lângă ONU

De data aceasta, linia telefonică de maximă securitate cu Beijing era liberă de interferenţele atmosferice.

–– Ai întrebări ?

Din tonul premierului era clar că nu aştepta aşa ceva. Părea obosit, după şedinţa care durase toată noaptea şi care condusese la acea convorbire telefonică.

–– Nu, tovarăşe. Instrucţiunile dumneavoastră sunt clare şi le voi urma întocmai.

Un adevărat noroc că apelul acela de ultim moment al premierului Republicii Populare Chineze îl găsise pregătindu-se pentru reuniunea de la Consiliul de Securitate. Peste câteva minute el ar fi fost deja în drum spre Consiliu şi careva ar fi putut intercepta comunicarea.

–– Perfect. Să-mi raportezi după şedinţă. În orice moment.

Comunicaţia se întrerupse.

Ambasadorul puse telefonul în furcă şi deschise intercomul de pe birou.

— Trimite-mi-l imediat pe tovarăşul Chin. Trebuie să mai stabilim nişte lucruri înainte de şedinţă.

Consilul de Securitate al ONU, New York

Sala cu tavanul atât de înalt era plină de lume: diplomaţi din toate ţările, ziarişti şi agenţi de siguranţă. Sute de conversaţii pe ton jos se auzeau din mulţime şi se amestecau făcând să se audă ceva similar resacului

marin. Era prima reuniune a Consiliului de securitate care promitea să fie ceva mai mult decât o serie de obiecţiuni procedurale.

Bannerman, secretarul de stat al Statelor Unite, se aşeză în fotoliul care în mod normal era rezervat şefului delegaţiei SUA acreditată la ONU şi începu să se şteargă alene cu batista de mătase pe care erau cusute iniţialele sale. Casa Albă comunicase în secret tuturor reţelelor de televiziune că la acea şedinţă era de aşteptat o bombă diplomatică, şi toate reţelele veniseră acolo. Discursul urma să fie transmis în direct pentru o sută de milioane de locuinţe americane şi pentru alte sute de milioane din lume. Iar sudoarea lui Bannerrnan era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a atât de vastă audienţă.

Camerele de luat vederi aveau nevoie de o lumină puternică şi multele lămpi aduse de televiziuni transforma-seră sala într-o baie turcească. În ciuda acestei situaţii, toate persoanele aşezate la masa rotundă a celor cinci membri permanenţi ai Consiliului şi a celor zece membri aleşi purtau costume de lână cu croială severă şi de înaltă calitate. Ca întotdeauna în diplomaţie, comoditatea trebuia să cedeze în faţa formei.

Bannerrnan îşi ţinu ochii pe secretarul general al ONU în timp ce câţiva membri din staff-ul său aduceau aparatura cerută de el. Secretarul general fusese informat despre intenţiile lui şi nu putuse face nimic altceva decât să-şi dea acordul. Bannerrnan ştia că şefului ONU nu-i plăceau loviturile de teatru, dar şi el fusese obligat să admită că era o situaţie cât se poate de anormală. Bannerman îşi îndreptă spinarea când irlandezul îşi drese vocea şi se apropie de microfon.

— Domnule secretar, Consiliul de securitate este reunit. Puteţi începe.

Americanul încuviinţă şi puse alene pe masă foile cu notiţe, pentru a avea aţintiţi ochii tuturor asupra sa, înainte de a lua cuvântul. Vorbi fără să se ridice în

picioare, aşa cum prevedeau regulile. Se credea că faptul de a rămâne aşezat îi făcea mai calmi pe delegaţi şi se evita încingerea spiritelor. După părerea lui Bannerman, acea precauţie nu folosise niciodată la nimic.

Începu simplu:

— Domnule secretar general, membri ai Consiliului de securitate, oameni din toată lumea. Această reuniune are loc într-un moment de mare criză. Nu doar o criză pentru ţara mea şi pentru chinuita Republică a Coreei. Nu, nu numai pentru noi. Evenimentele din săptămâna ce tocmai a trecut îi privesc pe toţi membrii Națiunilor Unite care iubesc libertatea şi dreptatea.

Bannerman se întrerupse pentru a observa mulţimea din jur. Ambasadorul sovietic şedea liniştit, afişând ostentativ o mină de dezinteres absolut. Secretarul îşi făcu vocea mai dură şi îl fixă cu severitate pe rus.

— Ne-am adunat aici pentru a răspunde neruşinatei agresiuni desfăşurate de Coreea de Nord cu violarea unui armistiţiu tutelat de chiar acest organism. Dar mai înainte, trebuie să vorbesc despre un subiect legat de acesta, şi de o extremă gravitate. Mă refer la acţiunile susţinute de chiar un alt membru al Consiliului de securitate în sprijinul agresiunii nord-coreene... acţiuni care violează spiritul, şi probabil chiar şi litera, rezoluţiilor adoptate de Naţiunile Unite în iunie şi iulie 1950.

Bannerman se întrerupse din nou, trăgând cu urechea la murmurele care se ridicaseră în aulă la cuvintele sale. Apoi continuă:

–– Pentru a preciza, mă refer la decizia Uniunii Sovietice de a interveni militar împotriva forţelor Naţiunilor Unite care apără Republica Coreea.

La aceste cuvinte, în aulă se auziră comentarii puternice de ofensă, de şoc şi neîncredere.

–– Domnule secretar general !

Reprezentantul sovietic se ridicase în picioare, renunţând să se mai prefacă neinteresat.

— Aceasta este o insultă ! Ţara mea nu va tolera asemenea absurdităţi, indiferent de la cine provin !

–– Domnule Vlasov, îl întrerupse secretarul general, cu voce fermă, nu este rândul dumneavoastră. Acum cuvântul este dat delegatului american. Veţi avea timp să răspundeţi când vă va fi încredinţat microfonul.

Îl privi pe Bannerman.

— Vă rog, continuaţi, domnule secretar de stat.

Bannerman îi adresă un semn de muţumire. Secretarul general nu era întotdeauna de acord cu politica externă americană, dar era întotdeauna scrupulos de onest.

Bannerman privi cu atenţie sala, apoi îşi puse ochii pe ambasadorul sovietic.

–– În ciuda reproşurilor delegatului rus, afirmaţia guvernului meu are baze solide. Avem proba. Categorică şi indubitabilă. Proba că piloţi sovietici au luptat împotriva piloţilor americani în spaţiul aerian internaţional şi în cel sud-coreean. Acum vom asculta această probă.

Îi făcu un semn tehnicianului care era lângă aparatura audio. Omul apăsă o pârghie şi banda se puse în mişcare, tradusă în acelaşi timp în cele cinci limbi oficiale ale Naţiunilor Unite. La început o voce americană fără inflexiuni descrise originea înregistrării. „Transmisiile radio din această înregistrare provin de la avioanele implicate în luptă cu avioane din marina Statelor Unite deasupra Mării Galbene la ora 13,15 din 1 ianuarie.”

Apoi se auziră vocile: fraze în ruseşte, pronunţate pe un ton alert, ce avertizau despre apropierea unor rachete sau unor avioane americane, sau care anunţau pe un ton triumfător doborârea vreunui avion. Nimeni nu mai respira în sala Consiliului de Securitate: toţi ascultau atent mesajele înregistrate. Numai ambasadorul sovietic nu băga de seamă şi scria un bileţel pe care apoi, după cum văzu Bannerman, îl transmise delegatului chinez. Ambasadorul Beijingului îl citi cu o faţă impasibilă şi îl pasă apoi unui asistent, fără comentarii.

Când înregistrarea Rivet se termină cu o serie de descărcări electrice, Bannerman lăsă ca liniştea să se prelungească. Realiză cu o oarecare surpriză că chestia aia începea să-i placă. Parcă se întorsese la timpul când era procuror, înainte de a intra în tenebroasa lume a politicii. Se apropie de microfon.

— Domnilor membri ai Consiliului de securitate. Ceea ce aţi ascultat nu este un fals sau un montaj. Este un subiect de maximă îngrijorare pentru noi toţi. Cu propriile acţiuni, guvernul Uniunii Sovietice a intrat deschis în conflict cu forţele americane de sub comanda ONU.

Bannerman luă o foaie din dosarul pe care-l avea dinainte şi îşi potrivi ochelarii.

— Pentru aceste motive, Statele Unite cer Consiliului de securitate să adopte următoarea rezoluţie...

Limbajul rezoluţiei era sec şi formal ca toate documentele oficiale ale ONU, dar semnificaţia era fără echivoc. Aprobând rezoluţia, Consiliul de securitate ar fi declarat că Uniunea Sovietică viola Carta ONU şi precedentele rezoluţii ale Consiliului însuşi. Aceasta ar fi autorizat pe fiecare membru ONU să întreprindă acţiunile necesare pentru a-i constrânge pe sovietici să suspende ajutorul pentru invazia nord-coreeană, inclusiv sancţiuni economice şi militare. Bannerman se îndoia că rezoluţia o putea face, chiar dacă ar fi fost aprobată.

De obicei rezoluţiile ONU nu valorau nici cât hârtia pe care erau tipărite. Dar ar fi reprezentat sigur o palmă pentru Moscova, iar membrii nemilitarişti din Politbiuro ar fi fost avertizaţi despre riscurile care decurgeau din aventura lor coreeană.

Termină de vorbit şi aşteptă răspunsul ambasadorului sovietic. Nu trebui dă aştepte prea mult.

— Americanii au vorbit de probe şi ne-au făcut să ascultăm câteva minute de casetă înregistrată, ca şi cum chestia asta ar fi fost de ajuns. Dar este de ajuns ? Vă întreb, ce am ascultat ? Nişte voci care vorbeau în

ruseşte. Şi câteva întreruperi. Şi afirmaţia că toate acestea provin de la avioane de luptă.

Rusul se întrerupse, şi chiar şi Bannerman fu obligat să-i admire stăpânirea de sine. Izbucnirea de furie de mai înainte a lui Vlasov dispăruse de tot, ca o furtună de vară, iar acum pe faţa sa se vedea doar o expresie amuzată.

— Americanii au o vorbă, prieteni: „S-a întâmplat cu adevărat sau e Memorex ?”

Apoi, după ce modificase voit sloganul publicitar, urmă:

— Ei bine, pentru mine ceea ce am auzit este Memorex... o falsă înregistrare creată de specialiştii în electronică de la CIA şi NSA.

Bannerman dădu să obiecteze, dar rusul ridică mâna făcându-l să tacă.

— Nu, nu, domnule secretar. Dumneavoastră aţi vorbit deja. Acum lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Bannerman ridică din umeri şi se sprijini din nou de spătarul fotoliului. Avea pregătit răspunsul la acuzaţiile sovietice. Părţi din aceeaşi transmisie fuseseră captate de staţiile japoneze; guvernul Japoniei asigurase Washingtonul că este dispus să sprijine acuzaţia americană asupra unei intervenţii sovietice în război.

–– Dar şi dacă aceste false acuzaţii ar fi adevărate, nu ar avea nici o importanţă, şi acest Consiliu de securitate nu ar avea nici un motiv să voteze această rezoluţie absurdă propusă de reprezentantul Statelor Unite.

Bannerman, cu o tresărire, constată că Vlasov terminase de vorbit cu gesturi şi că acum citea o declaraţie pregătită dinainte. Se încruntă. Subînţelesurile acestei noi acţiuni erau clare, şi deloc plăcute. Moscova avea deja pregătit răspunsul, în caz că participarea sa la război ar fi devenit notorie. Iar asta însemna că „durii” din Politbiuro erau pregătiţi să-şi asume riscul de a sprijini Pyongyangul.

— Chiar dacă persoane cetăţeni sovietici ar fi implicaţi în apărarea activă a unui stat socialist frăţesc în faţa unui

atac agresiv al Coreei de Sud, activitatea lor pe baza strictă a voluntariatului nu are nici o legătură cu Uniunea Sovietică. Precedentele sunt clare şi nu trebuie să vin eu să le amintesc Statelor Unite cazurile cele mai evidente, ca, de exemplu, participarea brigăzii americane Abraham Lincoln la curajoasa luptă împotriva fascismului în Spania.

Vlasov îi adresă lui Bannerman un zâmbet odios.

— În orice caz, poziţia guvernului sovietic este clară. Noi nu suntem deloc implicaţi în conflictul coreean, dar cetăţenii noştri sunt liberi să facă ceea ce vor.

Ridică privirea şi deschise larg braţele.

— În fond, nu asta este esenţa unei societăţi libere ?

Apoi termină.

— Uniunea Sovietică cere să fie eliminată imediat această propunere ridicolă şi ofensatoare. Suntem gata în schimb să lucrăm pentru o reală şi de durată încetare a agresiunii împotriva Republicii Democrate Populare Coreene.

Bannerman rămăsese fără suflu. Sovieticii nu numai că admiseseră amestecul lor, dar practic sfidau Consiliul de securitate să ia vreo măsură. Se aşteptase la un discurs mult mai lung, cu scopul de a amesteca bine cărţile pe masă.

Asistentul său şef, aşezat în spatele lui, îi atinse braţul:

–– Cred că au deja în mânecă votul chinezilor.

Secretarul încuviinţă. Nici o rezoluţie a Consiliului de securitate nu putea fi aprobată fără consensul tacit al membrilor săi permanenţi: Statele Unite, Uniunea Sovietică, Franţa, Regatul Unit şi China. Statele Unite şi Russia erau direct interesate şi de aceea nu votau, iar Franţa şi Anglia erau clar de partea Statelor Unite.

De aceea, totul depindea de votul chinezilor.

Era de ajuns un veto al chinezilor pentru blocarea rezoluţiei. Iar ruşii erau siguri, cel puţin în cazul de faţă, că-i au pe chinezi în propria tabără. Atât de siguri încât nu mai prelungeau dezbaterile.

Pentru Bannerman nu era o noutate. China nu sprijinea în mod deschis războiul lui Kim Il-Sung, dar nu făcuse nimic pentru a ascunde propriile furnizări de muniţii. Specialiştii Departamentului de stat evaluau la nouăzeci la sută probabilitatea unui veto chinez. Numai tipul acela din Consiliul de securitate naţională, Fowler, avusese o oarecare îndoială. Conform sugestiei lui Fowler, hotărâseră să nu pună în dificultate China, iar Bannerman evitase în rezoluţie şi în discursul său orice referire la ajutoarele chineze către Corea de Nord. Ehei, gândi Bannerman, acum noul protejat al preşedintelui făcuse probabil prima sa gafă.

Îşi întoarse atenţia către dezbatere. Nu dură prea mult. Doi sateliţi sovietici, Cuba şi Polonia, protestară cu putere, dar de formă, împotriva rezoluţiei. Alte ţări făcură obişnuitele lor consideraţii pentru a invita superputerile la răbdare şi moderaţie. Şi asta nu fu tot. Nici unul din cei doi inamici nu încercă să tulbure apele şi să ajungă la una din acele complexe negocieri care adesea duceau la rezoluţii de compromis, lipsite de orice semnificaţie şi fără recurgere la forţă. Statele Unite doreau un vot decis, pentru da sau nu, iar Uniunea Sovietică nu avea nici un motiv să se teamă de aşa ceva.

Secretarul general părea amuzat (în limitele posibilului). Să prezideze şedinţele de urgenţă ale Consiliului de securitate era adesea ca şi cum ar fi alergat la maraton, în loc să supervizeze dezbateri serioase. Dar nu în seara aceea.

–– Vreun alt membru are ceva de adăugat ? Nu ? Bine. Atunci să supunem la vot rezoluţia propusă de Statele Unite.

Secretarul general îşi ridică o sprânceană, aşteptând vreo eventuală obiecţie în faţa grabei sale. Nimeni nu vorbi. Liniştea dură până la începerea apelului.

— Brazilia ?

–– Republica Federală a Braziliei votează da.

–– Polonia ?

–– Polonia se opune la această rezoluţie inutilă şi iresponsabilă.

Asistentul lui Bannerman luă o foaie pentru a nota voturile.

–– Regatul Unit ?

–– Guvernul Maiestăţii Sale votează da.

Cu acesta aveau majoritatea: nouă voturi. Acum, numai veto-ul Chinei putea bloca rezoluţia. Încrucişă braţele şi aşteptă. Dacă altceva nu reuşise, măcar îi asigurase preşedintelui o victorie propagandistică. Şi Bannerman ştia că ONU, azi mai mult ca oricând, nu putea face mai mult. Internaţinalistul de la Harvard prezent în el regreta starea aceasta de lucruri. Realistul din el, care învăţase politica pe coridoarele puterii din Washington, ştia că acele regrete erau prosteşti.

–– Republica Populară Chineză ?

Bannerman îl privi pe ambasadorul chinez, aşezat drept în faţa lui: un om înalt şi slab, îmbrăcat într-un costum elegant gri cu cravată roşie. Omul îl privi drept în ochi şi zise:

— China se abţine. Nu ne vom opune la această rezoluţie, nici nu ne asociem la ea.

Secretarul de stat american îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată din cauza surprizei şi se grăbi să o închidă. Peste câteva clipe, în sală se dezlănţui un vacarm, de îndată ce observatorii înţeleseră ce se întâmplase. Rezoluţia ONU fusese aprobată. Unul dintre adjuncţii săi îl bătu cordial pe spinare pe Bannerman, alţii îi zâmbiră. Văzu şi expresia consternată a lui Vlasov, care îl luă de braţ pe unul dintre proprii săi asistenţi şi se pierdu în mulţime, încercând să ajungă la delegaţia chineză.

Vocea cu inflexiuni irlandeze a secretarului general reuşi să se facă auzită, în mijlocul vacarmului.

— Cu un vot la patru, moţiunea a fost aprobată şi rezoluţia este adoptată. Consiliul este convocat mâine la aceeaşi oră. La ordinea de zi sunt măsurile de adoptat pentru realizarea practică a rezoluţiei.

Ambasadorul chinez se ridică liniştit în picioare şi se îndreptă către ieşire, de-a lungul coridorului aglomerat, ignorând vociferările de pe lângă el: o masă de reporteri care urlau, de minitelecamere, de diplomaţi surprinşi. Bannerman îl privi îndepărtându-se şi văzu cum un om din garda chineză, îndesat şi bine făcut, îl îndepărta pe mesagerul lui Vlasov care încerca să-i vorbească.

Bannerman rămase nemişcat, încercând frenetic să reflecteze asupra situaţiei, în ciuda manifestărilor de bucurie din delegaţia americană. Simţea că diferitele prevederi de diplomaţie internaţională, în acel moment, i se amestecau sub mâini. Nu din cauza rezoluţiei. Aia era o simplă bucată de hârtie, lipsită de puteri reale. Dar abţinerea Chinei... asta era un lucru concret.

Birourile executive de la Casa Albă

Fowler era de acord cu convingerea secretarului de stat: o chestiune care i-ar fi surprinse şi i-ar fi încurcat pe amândoi dacă ar fi ştiut-o. Poziţia Chinei părea că se schimbase, chiar dacă numai imperceptibil, iar chestia asta trebuia analizată.

Se întinse peste masă şi stinse televizorul portativ de pe bibliotecă. Apoi se aşeză bine pe scaunul cu rotile şi se împinse pe el până la uşă.

— Katie, zise, poţi să-i chemi pe Bob Gillespie, Harry Helps şi pe cel nou, Kruger ? Să zicem, peste zece minute ?

Secretara îşi înăbuşi un căscat, aprobă din cap şi ridică telefonul. Apoi se opri, pentru că Blake reapăruse în cadul uşii.

— Da ?

–– Spune-le să aducă tot ce au asupra Chinei: date politice, condiţii economice, forţă militară etcetera.

–– Bine.

Fowler se întoarse la lucru, pentru pregătirea şedinţei. Îi era greu să se concentreze. Gândurile îi săreau de la o problemă la alta. Avusese o intuiţie asupra Chinei, iar faptele îi dăduseră dreptate. Începu să răsfoiască o serie de recente analize de politică internă chineză, provenind de la Departamentul de stat, de la CIA şi de la universitate, dar avea senzaţia că uitase ceva.

Avu nevoie de câteva minute bune pentru a-şi aduce aminte.

Se ridică şi merse din nou la uşă.

— Ah, Katie ? Mulţumesc.

Femeia zâmbi, terminând de arhivat o altă serie de interceptări de la NSA. Blake încercă să reţină o masă de informaţii asupra Chinei: cele pe care în lunile precedente nu le băgase în seamă pentru a se concentra asupra celor două Coree.

În secretul palatelor guvernative chineze se derula ceva foarte important, iar el intenţiona să facă orice pentru a înţelege ce anume.

3 ianuarie

Cartierul general al Partidului, Pyongyang

Kim Jong-Il simţea mirosul fricii omului de dinaintea lui, şi asta îi dădea o satisfaţie enormă. Mirosul bolnav şi dulceag îi aducea aminte de puterea pe care o avea încă în mâini. Îl ajutase să învingă furia care-l cuprinsese la aflarea veştii de la New York. Anunţul celei mai negre trădări. Kim îşi strânse tare buzele, amintindu-şi acel moment. Trebuia să fie atent, îşi zise. Trebuia să-şi controleze furia care fierbea încă în sufletul lui.

Cel puţin până găsea o ţintă pe care să se descarce. Inutil să dea dreptate tâmpiţilor aceia de doctori care îl ameninţau cu un atac cardiac... cel puţin nu în acel moment crucial. Inamicii săi politici ar fi profitat de orice slăbiciune pe care ar fi arătat-o.

Kim se strâmbă. Nu avea timp pentru astfel de gânduri.

Îl privi pe omul care aştepta vorbele sale, încremenit în poziţia drepţi.

–– Ce e ? Vorbeşte ?

Aghiotantului îi tremura glasul.

— Iertare, Iubite Conducător, ambasadorul a sosit.

Kim încuviinţă.

— Adu-l înăuntru. Şi spune-i căpitanului Lew să fie foarte atent. Nimic nu e sigur cu creaturi de acest gen.

Cu un gest de nerăbdare îl goni pe aghiotant şi se concentră asupra problemelor urgente: ultimul raport al generalului colonel Cho.

–– Ambasadorul Republicii Populare Chineze.

Kim îl auzi intrând pe diplomatul chinez, dar continuă să citească dosarul ca şi când nu se întâmplase nimic. Să aştepte. Să stea în picioare, cuprins de ruşine, asta era tot ce merita naţiunea lui de trădători.

Noutăţile de pe front erau bune. Capcana se închidea, forţele lui Cho urmăreau armata inamică învinsă, care se retrăgea spre sud. Pierderile erau mari, normal, dar asta fusese prevăzut. Oricum, viaţa persoanelor avea puţină importanţă în cadrul acestei mari scheme de lucruri. Da, noutăţile erau bune, şi Kim aproape zâmbi, în timp ce examina raportul.

Apoi auzi o tuse uşoară în faţa sa şi starea lui de mulţumire dispăru. Totul mergea bine, în afara segmentului internaţional. Un act de trădare din partea blestemaţilor de chinezi pusese inutil într-o lumină proastă pe aliaţii sovietici şi asta făcea mai delicată trimiterea de ajutoare în continuare. Continuă să citească.

Într-un târziu închise dosarul, cu un pocnet sec. Zgomotul se prelugi în ecou în liniştea biroului său. Încet, Kim îşi ridică privirea asupra diplomatului care aştepta în faţa biroului.

Avu o surpriză. Chinezul nu dădea semne de teamă sau de ruşine. Nici furie pentru faptul că fusese tratat cu lipsă de respect. În loc de asta, rămânea liniştit în picioare, un pic crăcănat ca un ţăran care se odihneşte. Kim simţi că se enervează. Cum îndrăznea ăla, să se prezinte fără cea mai mică remuşcare pentru trădarea ţării sale ?

–– Ce vreţi ? Am de lucru, după cum vedeţi.

Ambasadorul înclină capul, mai mult pentru a-i face un semn decât o plecăciune.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, tovarăşe Kim. Premierul meu şi Biroul Politic mi-au dat instrucţiuni să vă înmânez aceasta.

Ambasadorul făcu pe neaşteptate un pas în faţă şi ajunse aproape la birou, cu ceva în mână.

Kim era cât pe-aci să apese pe butonul de alarmă, dar se opri. Era o simplă bucată de hârtie. O luă şi trecu repede în revistă cuvintele principale: muniţii, vehicule de luptă blindate, artilerie. Pufni. În fine, era o propunere chineză de mărire a sprijinului logistic pentru efortul belicos nord-coreean.

— Şi ce înseamnă asta ? întrebă Kim. Foaia asta este în totală contradicţie cu refuzul de a ne sprijini la ONU.

Ambasadorul chinez ridică imperceptibil din umeri.

–– Vă asigur că acţiunile ţării mele la ONU nu erau îndreptate împotriva ţării dumneavoastră, tovarăşe Kim. Pur şi simplu nu doream să fim legaţi prea strâns de o indiscreţie sovietică. Sprijinul nostru pentru războiul vostru de eliberare este puternic ca întotdeauna.

— Slab ca întotdeauna, poate vrei să spui !

Kim simţea că îl cuprinde furia. Se lăsă cuprins de ea.

— Pentru ştiinţa ta, domnule ambasador, indiscreţia sovietică la care te referi este disponibilitatea ruşilor de a se alinia deschis cu noi... în loc să se ascundă în umbră aşa cum a făcut ţara ta.

Ambasadorul nu păru impresionat.

— Au fost alte consideraţii care...

–– Nici nu mă îndoiesc, îl întrerupse Kim, renunţând definitiv să se controleze. Consideraţii ca omnipotentul dolar şi genoflexiunile voastre în faţa bancherilor occidentali !

Şi, după un moment:

–– Voi, chinezii, v-aţi întors în sfârşit la vechiul vostru rol de servitori !

–– Ceea ce spuneţi, tovarăşe, este nedrept. V-am trimis mii de tone de provizii preţioase fără ca niciodată să facem cea mai mică aluzie la necesitatea unei plăţi. Iar acum...

Ambasadorul arătă către foaia de pe biroul lui Kim.

–– ...suntem gata să mărim acel ajutor, care este deja foarte generos.

Asta era prea mult. Beijingul credea că poate să-l cumpere ca pe o târfă ? Kim luă oferta de armament a Republicii Populare Chineze şi o făcu ghemotoc.

— Uite ce cred eu despre tentativa patetică de a vă cumpăra prietenia mea !

Omul îl privi fără nici o expresie.

— Trebuie să-mi informez ţara că oferta noastră de ajutoare ulterioare a fost refuzată, tovarăşe ?

În faţa ochilor lui Kim, camera deveni roşie. Înfuriat la culme, îi aruncă în faţă ambasadorului ghemotocul de hârtie cu noile cifre.

— Da ! Şi să o informezi în persoană. Prezenţa ta în Republica Populară Coreea nu mai este de dorit. Eşti expulzat !

Ambasadorul încuviinţă.

— Cum spuneţi dumneavoastră, tovarăşe. Guvernul meu vă va supune atenţiei, fără îndoială, numele altui ambasador pentru a-l acredita pe lângă guvernul dumneavoastră cât mai repede posibil.

Kim cu greu nu explodă. Blestematul acela de chinez nici măcar nu tresărise, când el îi trăsese cu hârtia în faţă. Inspiră profund, ţinu aerul în plămâni şi îl elimină lent. Apoi zise cu răceală:

— Guvernul tău poate să facă ce vrea. Poate o să examinez cererea… chiar dacă pentru moment agenda mea este plină de sarcini.

Apăsă un buton de sub birou.

— Trimite-l pe căpitanul Lew.

Lew nu purta grade, aşa cum era regula agenţilor Departamentului de siguranţă politică a statului.

— Da, Iubite Conducător ?

Kim nu se pierdu în cuvinte.

— Escortează-l pe ambasador la delegaţia sa şi de acolo la aeroport. Nu va putea vorbi cu nimeni, în afara membrilor corpului său diplomatic. Clar ?

Lew adeveri. Ambasadorul chinez rămase nemişcat, fără a da importanţă acelei grave încălcări a manierelor şi protocoalelor diplomatice.

Kim îşi strânse buzele.

–– Acum ia-l din faţa mea.

Nu se mai gândea la întâmplare. Nu avea nevoie de chinezi. Ruşii aveau arme mult mai bune şi erau dispuşi să i le furnizeze cu generozitate. Meritaseră încrederea sa. Se va sprijini pe sovietici… fie şi măcar pentru moment.

Beijing

Premierul citi cu un zâmbet pe buze telexul de la ambasada din Phyongyang. Kim Jong-Il era atât de previzibil… nu ca tatăl său. Sau nu ca Kim Il-Sung în

momentul maximului de putere personală. Clătină încet din cap. Tânărul Kim era atât de neruşinat, atât de arogant.

Îi veni în minte o îndoială. Oare nord-coreenii credeau cu adevărat că puteau câştiga războiul fără ajutorul chinez ? Posibil. Nevinovăţia lor şi încrederea în ei înşişi fuseseră exaltate de victoriile obţinute până atunci. Căci armata nord-coreeană înainta mereu mai departe în Sud, cu fiecare zi care trecea.

Doar la suprafaţă, însă...

Zâmbetul premierului se lărgi. Cunoscuse mulţi ingineri care priveau doar exteriorul unui baraj de beton, în aparenţă solid, fără să-şi imagineze periculoasele fisuri care se lărgeau în interior. Iar fiul artificial umflat al lui Kim Il-Sung era foarte nepriceput.

Deh, tânărul comisese prima sa eroare. Premierul îndoi cu grijă telexul şi îl băgă în buzunar. Conţinutul acestuia va fi foarte interesant pentru diferiţi colegi de-ai săi din Politbiuro: era sigur de asta.

Se ridică agil şi se îndreptă spre sala în care se ţinea şedinţa Consiliului de apărare. Dansul se schimba, căpăta un aspect diferit, şi premierul se întrebă dacă toţi participanţii lui vor reuşi să înveţe la timp paşii cei noi.

Nu ştia de ce, dar gândea că nu va fi aşa

36

Liniile din spate

3 ianuarie
Compania Echo, la vest de Suwon

Kevin Little văzu o mare de flăcări acoperind Suwon când oraşul fu lovit de proiectilele nord-coreene, care distruseră căsuţele acestuia acoperite cu ţiglă şi care deschiseră găuri mari în zidurile sale antice de piatră. Alte explozii făcură să tremure Dealul Paltal, din centrul oraşului vechi. Temple, pavilioane şi fortăreţe, pentru care se pierduseră ani întregi ca să fie construite, fură distruse în câteva clipe. Trupele aliate care apărau Suwon erau la mai mult de un kilometru distanţă de focul de baraj al Nordului. Abandonaseră centrul istoric al oraşului într-o tentativă de a-l salva de la distrugere. Dar nord-coreenii nu erau la fel de grijulii.

— Hei, domnule locotenent ? Nu putem s-o facem mai repede ? Nu sunt aici pentru turism, ştiţi. Nu pot să mă întorc la comandantul meu fără semnătura dumneavoastră pe această hârtie pentru a-i demonstra că am dus marfa la unitatea indicată.

Kevin îşi luă privirea de la canonadă pentru a-l privi pe sergentul gras şi cu bărbie dublă care aştepta plin de nervi, cu mapa pentru semnat în mână. Era ceva ciudat în aspectul acelui om, şi la început Kevin nu pricepu ce era. Acum înţelese. Uniforma omului era nouă şi nu avea nici o cută. Lucru şi mai ciudat, omul era curat. Pentru unul ca el, care de zile întregi nu mai văzuse un duş care

funcţiona, să vadă faţa bine rasă şi strălucitoare a sergentului magaziner era ca şi cum întâlnise un om de pe altă planetă.

Clătină din cap.

— Nu. Nu e bine deloc, sergent. Nu semnez nimic până nu sunt sigur că încărcătura îmi satisface nevoile militare.

Celălalt se încruntă şi Kevin încercă să se explice mai bine. Avea tendinţa de a folosi fraze aiurea. Din cauza oboselii.

–– Ascultă, nu pot să lupt cum trebuie dacă nu am muniţii suficiente, iar dumneata mi-ai adus doar jumătate din ceea ce am cerut.

Peste oraş explodară alte proiectile, şi sergentul avu un frison. Părea că stă pe spini.

— Îmi pare rău, domnule locotenent. Dar nu am muniţii să vă dau. Nimeni nu mai are.

Blestemată armată. Kevin începu să se înfurie. Nu existau oameni destui. Nu era destul timp. Iar acum nu existau nici măcar muniţii pentru a lupta decent. Încercă să nu-şi exteriorizeze furia. Sergentul nu avea nici o vină, el era doar simptomul. Strânse din dinţi şi privi cu un aer pierdut lăzile pe care oamenii le descărcau în grabă din nişte camionete pline de noroi.

Văzându-i faţa, sergentul ridică din umeri ca să se scuze.

–– De la brigadă ne-au promis altele, înainte de seara aceasta, dar drumurile sunt un dezastru. Nu cred că ne putem încrede în promisiuni.

Sergentul privi în lungul pantei, unde soldaţii săpau tranşee şi încercau să-şi deschidă o arie de tragere printre tufişuri. Kevin aşteptă în linişte, până ce omul luă un fel de hotărâre dureroasă.

— Ascultaţi, am două lăzi de Claymore. Nu trebuie să le predau nimănui. Dacă pot să vi le dau…

–– Le iau, zise Kevin, fără ezitare.

Desfăşurarea companiei Echo era destul de firavă, şi câteva mine Claymore plasate în punctele strategice puteau s-o îmbunătăţească. Dacă era folosită bine, o mină Claymore putea cauza pierderi grave unei unităţi de infanterie inamice. Şi nu era greu de înţeles de ce. Când exploda jumătatea de kilogram de C4 conţinut în mină, împrăştia şase sute de bile de oţel pe un unghi de şaizeci de grade: secera ca o coasă tot ce era înaintea ei. Pentru Echo putea deveni utilă acea putere de foc.

Sergentul îşi mângâie bărbia, gânditor.

— Sunt ale dumneavoastră. Mă duc să le spun băieţilor să se grăbească un pic. Mai am de mers şi la alţii şi nu vreau să vă încurc prea mult.

În realitate, îşi zise Kevin, nu voia să se găsească în mijlocul următorului atac nord-coreean, şi el nu-l putea judeca. Nimeni, întreg la minte, n-ar fi rămas într-un loc unde în curând se vor lupta cu puştile.

Îl salută pe sergent şi îl văzu coborând spre camionetele sale aproape goale. Apoi se întoarse spre cealaltă parte, pentru a-i căuta pe comandanții de plutoane. Trebuia să-şi distribuie bine oamenii şi avea puţin timp la dispoziţie pentru a o face.

Batalionul 2, Regimentul 91,
Uiwang, la nord de Suwon

Căpitanul Chae Ku-Ho din armata populară nord-coreeană aştepta răbdător ca comandantul batalionului său să termine de observat orizontul cu un binoclu fabricat în Germania democrată. Maiorul era foarte mândru de acel binoclu, şi Chae îl înţelegea foarte bine. Era un instrument excelent.

–– Magnific, magnific ! Tu îl vezi, căpitane ?

–– Da, tovarăşe maior.

Fumul a sute de incendii învăluia Suwonul şi urca în atmosferă, amestecându-se cu norii albi şi grei care acopereau încă oraşul. În curând va începe să ningă iară, îşi zise Chae.

–– Şi priveşte norul acela mai negru care se înalţă dincolo de oraş. Aia este benzina care arde. Probabil au dat foc la baza lor aeriană ca să ne împiedice s-o capturăm. I-am pus pe fugă, căpitane. În sinea lor, ei ştiu că sunt deja învinşi.

Chae era de acord cu comandantul lui, dar nu vedea motivul pentru care trebuia să facă acele comentarii. Inamicul putea fi deja învins în minte, dar trebuia să fie învins şi fizic, pentru ca problema să aibă cu adevărat importanţă. Aşteptă cu răbdare ca maiorul să termine observaţia prin binoclu.

— Bine, Chae. Să nu mai pierdem timp. Ordinele tale sunt simple.

Maiorul îi arătă colinele joase, acoperite de arbori, ce se înălţau la vest de Suwon.

— Axa de înaintare a diviziei trece pe acolo. Iar noi am fost aleşi ca vârf de atac.

Tăcu.

— O mare onoare, tovarăşe maior.

Omul încuviinţă.

— Desigur. Chae, vreau ca compania ta să fie în faţa batalionului. Serviciul de informaţii mă asigură că trebuie să ne aşteptăm doar la o slabă opoziţie de forţe inamice izolate din liniile de spate. Restul este în fugă pe autostradă cu maxima viteză posibilă.

Chae avea multe îndoieli asupra rapoartelor serviciului de informaţii, dar nu zise nimic. Agenţii din administraţia politică aveau sisteme neplăcute de a se ocupa de ofiţerii suspectaţi de defetism sau de puţină ardoare militară.

— Dar sprijinul de tancuri, tovarăşe ?

Maiorul nu acordă importanţă întrebării.

— Tancurile vor trece la est, unde terenul este mai bun pentru misiunea lor. Noi nu vom avea nevoie de ele. Aceasta este o operaţie de infanterie, Chae. Vom da peste cap inamicul cu un atac la baionetă !

— Da, tovarăşe maior.

Chae nu-şi exterioriză nici o emoţie.

— Mă întorc atunci la oamenii mei.

–– Sigur, căpitane, zise maiorul, pe un ton mai rece. Probabil înţelesese că Chae nu avea prea multă stimă pentru el.

— Mă aştept ca coloana ta să fie în marş în douăzeci de minute.

Chae salută şi se întoarse la bivuacul companiei sale, în mijlocul ruinelor din Uiwang, ce fumegau încă. Îl trecu un fior din cauza gerului şi se strâmbă. Cel puţin, el şi oamenii lui se vor încălzi într-un marş rapid de şase kilometri, înainte de a ataca. Camioanele armatei populare erau prea preţioase pentru a risca să le expună focului inamic.

Compania Echo

Ei erau pregătiţi atât cât se putea. Cel puţin aşa spera Kevin. Oricum, nu avuseseră timp să-şi pregătească poziţia mai bine. Îşi controlă încărcătorul puştii M16. Era plin, dar mai avea numai alte şase în buzunarul prins de plasa mimetică. Atinse cu mâna rezerva de muniţii pentru a controla că e la locul ei şi blestemă pentru a mia oară confuzia care exista la serviciul de aprovizionare. Unde Dumnezeu erau toate acele avioane pline de muniţii şi de alte lucruri care ar fi trebuit să vină din Statele Unite la fiecare câteva minute ?

Şapte încărcătoare nu puteau să dureze prea mult, în tipul de confruntare în care se vor găsi în câteva minute.

Un PO de doi oameni, poziţionat de-a lungul tranşeii de nord, raportase că numeroase coloane de nfanterie mărşăluiau spre ei. Iar comanda batalionului comunicase rapoarte analoage provenind de la alte companii care apărau acea parte de front. Nu exista nici o îndoială. Curând vor fi loviţi de nord-coreeni.

Kevin înaintă cu greutate prin zăpada înaltă până la şold, pentru a controla compania pentru ultima oară. Îşi desfăşurase oamenii în spatele crestei micii coline împădurite pe care o aveau de apărat. Colina nu le-ar fi permis nord-coreenilor să-i vadă; comandantul lor ar fi fost constrâns să-şi trimită propriile forţe la luptă, fără a avea o idee precisă asupra poziţiilor sale.

Nu că ar fi fost prea mulţi oameni. Maiorul Donaldson îi trimisese ceva întăriri, dar el dispunea acum de mai puţin de şaizeci de oameni pentru a apăra o poziţie care ar fi fost încredinţată în mod normal unei companii întregi, cu toate efectivele şi cu rezerve. Neavând soldaţii necesari, fusese constrâns să-i desfăşoare pe toţi în prima linie, pentru a nu lăsa locuri de trecere. Ideea de a lupta fără o echipă de rezervă îl înfiora. Îi amintea de Malibu West. Şi acolo făcuse această greşeală.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. Poate mai târziu. Poate după război, dacă ar fi trăit până atunci.

Comandanţii celor două plutoane, caporalul McIntyre şi sergentul Geary se limitară doar la a-i face un semn când se opri lângă tranşeea lor. Erau obosiţi şi aveau ochii adânciţi în orbite. Dar acela era aspectul tuturor oamenilor din companie. Cinci zile şi cinci nopţi în câmp deschis, sub tensiune constantă şi la temperatura aceea glacială, îi aduseseră pe oameni la limitele rezistenţei. Mulţi aveau bronşită, pneumonie sau astm bronşic. Kevin ştia că mai mult de o treime din oamenii lui ar fi trebuit să fie în spital. Necazul era că nu putea renunţa la ei, aşa cum nu putea renunţa la el însuşi.

Continuă să înainteze prin zăpadă, spre punctul cel mai slab al poziţiei: o râpă acoperită de tufişuri, între oamenii lui şi compania Alpha a lui Matuchek. În fundul râpei curgea un firicel de apă, acoperit acum de gheaţă, care se îndrepta aproximativ spre sud, iar copacii, tufişurile şi iarba nu lăsau să se vadă totul. Era punctul cel mai potrivit pentru o infiltrare a inamicului în poziţia lor.

Între teoria şi practica măsurilor de luat era o mare imensă, dar Kevin încercase să facă ce era mai bine. Luase din plutonul al doilea o mitralieră şi patru puşcaşi şi îi adusese aci. Îi plantase pe cele două maluri ale râpei, tocmai bine pentru a lovi cu foc încrucişat pe inamici dacă încercau să se infiltreze pe acolo.

Le mai dăduse acelor oameni şi şase mine Claymore pentru a le planta în râpă: 3600 de bile de oţel împinse de teribila forţă a explozibilului plastic. Exact cât trebuia pentru a face o bună primire primului atac nord-coreean. Dar inutil dacă atacurile urmau să fie mai mult de unul.

În fine, la asta se va gândi ulterior. Kevin se urcă din nou pe dâmb şi se întoarse în tranşeea care îi servea drept PC. Montoya era deja acolo şi-şi acoperise urechile cu un fular gros înainte de a-şi pune casca. Tânărul clătină din cap când îl întrebă dacă sosiseră ordine noi de la batalion.

–– Dar Rhee ? Nu se ştie nimic de el ?

–– Nimic, domnule locotenent. Poate i-au dat o misiune de ambuscadă.

Kevin îi zâmbi lui Montoya, dar chestia asta nu i se părea deloc distractivă. În dimineaţa aceea, Rhee fusese chemat la CG provizoriu al brigăzii, la Yongju-san - „Templul Bijuteriilor Dragonului” - complex de sanctuare budiste, la câţiva kilometri sud de Suwon. În ordine nu se preciza pentru ce trebuia să se deplaseze acolo, iar Kevin nu avea idee când s-ar fi întors. Blestemaţii ăia din spate, mai mult ca sigur îl opriseră pentru vreun birou inutil. Iar acum Kevin se găsea fără vicecomandantul lui obişnuit,

puţin înainte de începerea bătăliei, şi asta îl îngrijora oarecum. Se obişnuise deja să-l ştie pe Rhee alături de el, să se încreadă pe deplin în calmul, în siguranţa şi în curajul sud-coreeanului.

–– Domnule locotenent.

Montoya îl atinse pe umeri. Nu-l auzise mai înainte. Se întorceau oamenii din postul de observaţie.

Kevin luă radiotelefonul.

— Echo Cinci Şapte către Echo Opt, raportaţi. Terminat.

–– Echo Cinci Şapte, aici Opt.

Omul respira greu. El şi tovarăşul său se întorceau în fugă.

— Ne întoarcem la voi. Primii November Charlie erau la patru sute de metri de poziţia noastră. Forţa estimată un, repet unu, batalion. Nici un tanc, nici transportoare.

–– Recepţionat. Închid.

Kevin îi returnă radiotelefonul lui Montoya.

— Transmite către toată lumea că inamici sosesc, precedaţi de ai noştri. Spune-le tuturor să nu tragă până la ordinul meu.

Wosh. Whamm. Whamm. La primul şuierat de artilerie, Montoya şi Kevin se aruncară în fundul tranşeii... acţiune care fu imediat copiată de restul companiei Echo. Fu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că proiectilele nu ţinteau poziţiile lor.

Kevin ieşi din tranşee şi, târându-se, ajunse pe creasta colinei. Mare parte din câmpul vizual era acoperit de pini de patruzeci de ani, stejari şi sălcii, dar vedea atât cât avea nevoie ca să înţeleagă că proiectilele nord-coreene se abăteau pe partea nordică a înălţimii. Aproape îi veni să zâmbească. Maiorul Donaldson avusese dreptate. Dacă ar fi încercat apărarea dinspre partea aceea, acum ar fi fost distruşi. Era o ţintă prea uşoară pentru artileria inamică.

Se întoarse la PC şi transmise câteva ordine şefilor de plutoane. După bombardarea pădurii, infanteria nord-coreeană urma să iasă dintre arbori şi să vină către ei, precedată de cercetaşi. Kevin voia să-i primească aşa cum se cuvenea. McIntyre şi Geary îşi desfăşurau o grupă de lungul crestei, care urma să tragă în primii nord-coreeni ce se vor arăta la poalele dealului.

După asta, se întoarse în tranşeea lui. Nu mai putea face altceva decât să aştepte.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Cho se căţără pe un trunchi gros doborât de artilerie şi aşteptă să fie ajuns de grupul său de comandă. Cele trei plutoane din compania lui erau deja la o sută de metri de el şi intrau în pădure. Peste tot era linişte, cu excepţia zgomotelor de la incendiile declanşate de bombe, iar asta nu-i plăcea deloc.

Îl chemă pe adjunctul lui, ca să se sfătuiască, în spatele unui arbore retezat de un proiectil. Situaţia nu-i plăcea nici locotenentului Koh. Şi el avea impresia că vor cădea într-o cursă.

–– Bine. Atunci ia o grupă şi mergi în cercetare. Nu încerca să te lupţi cu ei de la distanţă mică. Descoperă unde sunt: o să aibă grijă de ei artileria.

Koh încuviinţă şi alergă printre arbori ca să ajungă la plutonul întâi. Chae îl urmă cu un pas mai liniştit, împreună cu sergentul şi cu un furier. Nu vedea nici un motiv să se arunce în fălcile leului.

Compania Echo

Kevin trecu de la un om la altul, de-a lungul crestei colinei, pentru a le transmite ultimele ordine.

— Trageţi rafale de trei cartuşe. Economisiţi muniţiile. Nici o rafală lungă. Încărcătoarele pe care le aveţi în sac sunt tot ce aveţi. Dacă le terminaţi, va trebui să luptaţi cu bulgări de zăpadă împotriva animalelor din faţă. Aţi înţeles ?

Aştepta semnul că înţeleseseră şi repeta fraza de la început.

Ajunse la sfârşitul şirului, îşi ţinu micul discurs în faţa unui om care îl privi cu ochi mijiţi; apoi se întoarse pentru a se îndepărta. Pe neaşteptate soldatul îi împinse cizma, făcându-i semn spre un tufiş, la poalele colinei, care se mişcase. Kevin se aruncă pe burtă şi-şi îndreptă arma spre locul cu pricina.

O cască de provenienţă rusească ieşi dintre tufişuri, urmată de restul soldatului căruia îi aparţinea, şi care era înarmat cu un AK. Privind cu atenţie, Kevin zări câţiva nord-coreeni desfăşuraţi în linie de atac la baza dealului. Numără cel puţin zece: o grupă care, probabil, era urmată de altele.

Încercă să nu respire, aşteptând ca nord-coreenii să urce rampa. Doamne, fă ca să nu tragă nimeni prea repede, înainte de a fi la vedere, se rugă în tăcere. Îl auzi pe soldatul de lângă el înghiţind cu zgomot şi îi veni să-i dea o palmă. Sub arbori, zgomotul se putea auzi la distanţă mare. Hai, băieţi, veniţi mai aproape.

Acum. Kevin strigă:

— Foc ! Foc !

Cei opt oameni de pe creastă începură să tragă, şi chiar şi Kevin lansă trei cartuşe. Ţinta lui - primul nord-coreean pe care îl văzuse - se rostogoli în vale. Casca îi scăpă de pe cap şi se izbi de trunchiul unei sălcii.

Căzură alţi soldaţi, loviţi de prima salvă a americanilor. Supravieţuitorii se aruncară în zăpadă şi începură să tragă la nimereală spre vârful înălţimii.

Kevin fu lovit în faţă de zăpadă: un proiectil care îşi greşise ţinta. Ţinti cu atenţie spre un inamic întins la

pământ. Apăsă trăgaciul şi simţi cum saltă M16. Lovit ! Pe spatele nord-coreeanului apăru o pată de sânge; omul se ridică involuntar în genunchi, ducându-şi mâna spre rană. Careva, din înălţime, trase şi îl ucise.

Kevin privi într-o parte, apoi în cealaltă, căutând alte ţinte. Nu mai erau. Numai corpuri însângerate, întinse pe zăpadă. Nord-coreenii supravieţuitori se retrăseseră sau se puseseră la adăpost.

La stânga sa, o rafală scurtă de M16. Apoi o alta. Împuşcături fără ţintă. Kevin şuieră:

— Încetaţi focul ! Fir-ar să fie, nu prăpădiţi muniţiile !

Împuşcăturile se terminară şi fură înlocuite de o linişte nenaturală, întreruptă doar de gemetele care veneau din pădure. Kevin aşteptă să i se liniştească inima.

Ciuli urechile. Murmure. Zgomot de tălpi care alunecă pe gheaţă. Clănţănit de arme. Printre arbori mai erau mulţi alţi nord-coreeni care se pregăteau de atac.

Kevin nu putea rezista unui atac puternic.

— Înapoi ! Întoarceţi-vă în tranşee.

Cele două grupe americane se întoarseră la restul companiei Echo. Îi vor înfrunta pe nord-coreeni pe creasta colinei.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Locotenentul Koh era întins pe pământ, palid ca o fantomă. Un infirmier încerca să-i tamponeze rănile.

— Aşa cum bănuiai, ne aşteptau. Cel puţin un pluton, poate mai mult de unul.

Scoase un geamăt când infirmierul strânse bandajul.

–– Încearcă să stai nemişcat, tovarăşe, zise Chae, punându-i mâna pe umăr. Te-ai comportat foarte bine. Acum o să-l pisăm pe inamic cu ceva artilerie.

Koh îi adresă un semn de încuviinţare şi închise ochii. Chae îl privi pe infirmier, care se mulţumi să ridice din

umeri. Nu putea să îngrijească rănile locotenentului, iar spitalul cel mai apropiat era la o oră de marş. Totul era în mâna destinului: Koh va supravieţui sau va muri, după cum îi era scris.

Chae se ridică şi privi poiana în care se afla grupul de comandă şi resturile forţei de explorare.

Primele două plutoane ale sale erau deja desfăşurate la poalele colinei apărate de americani. Oamenii din plutonul al treilea, rezervele, aşteptau pe lângă poiana de comandă, odihnindu-se.

Dădu un ordin sergentului şi se întoarse. Înaintea atacului îi trebuia sprijinul artileriei, şi numai comandantul de batalion putea da ordinul.

CG al Batalionului al 2-lea

— Nu ! Ar însemna să prăpădim timp şi muniţii preţioase. Dă-l afară pe inamic de pe deal cu un atac fulger.

Chae era stupefiat. Ştia că comandantul era prea plin de el, dar până atunci nu înţelesese că era un idiot desăvârşit.

— Tovarăşe maior, inamicul are o poziţie foarte puternică. Un simplu atac de infanterie nu este suficient. E nevoie de sprijinul artileriei.

Maiorul se încruntă.

— Tovarăşe căpitan, ordinele mele sunt explicite, nu ? Intenţionezi să nu le îndeplineşti întocmai ?

Chae ştia că ar risca arestarea şi execuţia. O moarte în schimbul alteia; nu avea alternative. Clătină din cap.

— Nu, tovarăşe maior. Ordinele tale vor fi îndeplinite.

Maiorul zâmbi.

— Excelent, căpitane.

Îi puse mâna pe umăr.

— Acolo sus e doar un mic grup. Un atac al companiei tale îl va desfiinţa şi ne va permite să avansăm.

Chae putea doar să încuviinţeze.

–– Foarte bine, Chae.

Maiorul îşi privi ceasul.

— Să porneşti asaltul în douăzeci de minute, mă bazez pe asta... Azi avem mult drum de parcurs. La comanda diviziei se aşteaptă să ajungem la Staţiunea agricolă experimentală înaintea de căderea nopţii. Şi nu intenţionez să le înşel încrederea. Clar ?

–– Foarte clar, tovarăşe maior.

Chae salută şi se grăbi să plece. În sinea lui, simţea că fierbe. El şi ai lui nu puteau face altceva decât să spere. O să trimită la atac primele două plutoane. Era posibil să ajungă aproape de americanii care apărau colina fără prea multe pierderi. Iar dacă atacul ar fi dat greş, i-ar fi rămas al treilea pluton ca să încerce altceva.

Compania Echo

Sunetul ascuţit al trompetei se reflecta pe trunchiurile din jur.

— Apare inamicul ! Fiţi gata !

Kevin scoase piedica la armă şi controlă să fie reglată pe foc semiautomat. Lăsă jos capul.

Whuump ! Pământ şi zăpadă ridicată de o grenadă nord-coreeană se împrăştiară pe creasta colinei. Alte grenade explodară în succesiune rapidă, luminând copacii din jurul lor. Kevin auzi şuieratul schijelor. Iar trompeta continua să sune.

Iată-i. Kevin zări primele siluete pe fondul cerului: asalt la baionetă. Din tranşeele americane se auzi răpăitul puştilor M16 şi al mitralierelor M60, iar nord-coreenii fură respinşi. Alţii se aruncară la pământ şi încercară să riposteze.

Împuşcăturile automatelor AK, mai zgomotoase, se amestecară cu răpăitul sec al puştilor M16.

Cu un gâlgâit, un soldat american îşi duse mâinile la gâtul rănit. Un altul strigă şi căzu, strângându-şi un braţ sfărâmat. Dar nord-coreenii fuseseră surprinşi fără adăpost şi erau eliminaţi în viteză.

Kevin lovi un om care încerca să-şi schimbe în dosul unui copac încărcătorul gol. Apoi îşi căută şi el un alt încărcător. Mai avea cinci. Văzu venind în zbor un obiect rotund, care lovi un copac din spatele lui. Nu-i dădu atenţie şi luă în cătare pe omul care îl aruncase, ce stătea încă în picioare, cu mâna ridicată după ce aruncase grenada.

–– Grenadă ! strigă Montoya, trăgându-l pe Kevin spre fundul tranşeii.

Whuump ! Terenul tremură, iar explozia le tăie respiraţia, făcând să le zumzăie urechile. Câteva fragmente şuierară peste capetele lor.

–– Idiotule !

Kevin ridică puşca şi îl lovi cu o rafală de trei cartuşe pe nord-coreeanul care se pregătea să mai arunce o grenadă. Omul muri, cu o expresie de extremă surpriză. Altă grenadă explodă în tranşee, şi Kevin auzi urletele celor loviţi. Îşi înăbuşi o înjurătură şi reîncepu să tragă. Schimbă încărcătorul. Îi mai rămâneau numai patru încărcătoare.

Împuşcăturile nord-coreenilor se răriseră. Vizibilitatea era redusă, numai la câţiva metri, dar printre copaci se vedeau puţine fulgere. Coasta era acoperită cu trupuri.

Văzu un nord-coreean care încerca să se îndepărteze de creastă şi trase spre el, ridicând o furtună miniaturală în jurul lui. Nu ştia dacă îl lovise. Un alt nord-coreean încercă să o ia la fugă. Patru lovituri îl centrară în acelaşi timp şi îl aruncară într-un stejar deja însemnat de gloanţe.

Schimbă un alt încărcător gol. În buzunar îi mai rămâneau doar trei.

Apoi privi în jur, pentru a căuta alte ţinte.

Nu mai erau. Goarna încetase să mai sune. Nord-coreenii dispăruseră.

— Încetaţi focul !

Auzul îi revenea, cu greu. Abia reuşea să-i mai audă pe McIntyre şi Geary care strigau la oamenii lor să nu mai tragă. I se părea că îi aude din depărtare.

Kevin îşi scutură tare capul, încercand să-şi elibereze urechile de zumzăitul neplăcut. Îşi luă degetul de pe trăgaciul puştii şi se lipi de peretele tranşeii pentru a-şi trage sufletul. Compania Echo şi comandantul ei nepriceput câştigaseră o altă bătălie. Simţi o mare satisfacţie, un sentiment de triumf, şi aproape îi veni să râdă de bucurie. Dar se grăbi să-şi înăbuşe acele emoţii.

Nord-coreenii vor veni din nou, iar oamenii săi consumaseră deja jumătate din muniţiile disponibile. Un alt atac, şi le vor termina de tot. Şi apoi ? Kevin nu ştia cum să răspundă la întrebarea aceasta, dar trebuia să găsească răspunsul, şi încă foarte repede. În pădure se afla un comandant inamic care îşi studia deja următoarea mişcare.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Chae se uită cu furie la resturile celor două plutoane ale sale. Aproape şaptezeci de oameni trimişi inutil în misiune, masacraţi pentru că comandantul batalionului era un tâmpit de prima clasă. Americanii se plasaseră prea bine, şi un atac frontal nu putea să-i scoată din tranşee. Trebuia să-i ia prin altă parte.

Se încruntă. Gemetele răniţilor nu-l lăsau să se concentreze. Se întoarse către sergent şi îi ordonă:

— Du răniţii la punctul de prim ajutor şi apoi întoarce-te la mine.

Apoi, către caporalul care comanda resturile plutonului unu:

— Tu, du-ţi oamenii la poalele colinei şi ţine-i ocupaţi pe americani. Nu vă expuneţi şi nu lăsaţi să se vadă că sunteţi atât de puţini. Clar ?

Caporalul salută şi plecă să-şi organizeze oamenii pentru noul atac. Chae simţi din nou cum îl cuprinde furia. Oamenii aceia erau prea buni pentru a fi comandaţi de un incompetent ca maiorul, un idiot încrezut cu un binoclu bun. Cu un bombănit, îi întinse unui soldat puşca sa AK. Avea la centură pistolul Makarov ce indica gradul lui de ofiţer, dar nu era arma cea mai bună pentru acel tip de înfruntare.

Aşteptă până ce grupa sa avansată deschise focul care trebuia să-i ţină blocaţi pe inamici. Apoi se întoarse spre locotenentul care comanda plutonul al treilea.

— Urmaţi-mă în linişte. Primul care va strănuta o să ajungă în lagăr să spargă pietroaie.

Fără a aştepta răspunsul, Chae o luă printre copaci, spre râpa pe care o văzuse mai înainte şi care-i putea oferi o şansă împotriva americanilor. Dacă reuşea să-şi ducă oamenii pe acolo, i-ar fi pus să plătească scump masacrul dinainte.

Plutonul al treilea îl urmă în şir indian.

Compania Echo

Împuşcăturile îl împiedicau să audă bine.

–– Repetaţi ultimul mesaj, India Unu Doi. Recepţie.

După un moment, împuşcăturile încetară, şi Kevin reuşi să audă vocea lui Donaldson, printre atâtea interferenţe.

— Îmi trebuie un raport asupra situaţiei, Cinci Şase. Ascult.

–– Recepţionat, Doi. Atacaţi de o companie. Suntem încă sub focul câtorva puşti, dar nu de arme grele. Am doi morţi şi patru răniţi de evacuat. Terminat.

–– Bine, Kevin. Vă trimitem un jeep. Elicopterul nu poate ateriza printre copaci; peste câteva minute.

Kevin blestemă în gând. Unul dintre răniţi putea să moară până când un jeep reuşea să străbată potecile alea strâmte care aici, în partea asta a Coreei de Sud, se numeau drumuri.

Apăsă butonul de transmisie.

— Recepţionat, Doi. Încercaţi mai repede. Dar pentru cererea de muniţie ?

–– Cunosc situaţia voastră, dar în acest moment nu am ce să vă dau. Căutăm ceva, Kevin, dar nu pot să vă promit nimic.

Donaldson părea îngrijorat. Probabil primise aceeaşi cerere de la toate celelalte unităţi din prima linie.

Kevin strânse pumnii. Pentru a-şi apăra poziţia avea nevoie de încărcătoare. Posibil că la cartierul general nu înţelegeau ?

–– Doi, pot rezista încă la un singur atac, dar apoi voi rămâne fără muniţii.

–– Am înţeles. Faceţi tot ce puteţi. Terminat şi închid.

Kevin îi dădu lui Montoya radiotelefonul şi îşi puse puşca pe spate. Pierduse prea mult timp în discuţii inutile cu înaltul comandament. Mai bine să inspecteze desfăşurarea ca să vadă dacă erau puncte slabe, înainte ca nord-coreenii să facă o nouă mişcare. Şi râpa aceea era cel mai bun punct de unde să se pornească un nou atac. Porni grăbit, furios, trăgându-l pe Montoya pe urmele sale.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Chae se târa cu multă atenţie în râpa îngustă, încercând să nu lovească tufele acoperite cu zăpadă care

o flancau pe ambele părţi. Se opri ca să se şteargă de transpiraţie pe frunte, şi doar atunci realiză câte zgomote făceau soldaţii săi în timp ce traversau râpa pentru a ajunge în spatele liniilor inamice. Din partea unde celălalt pluton îi ţinea ocupaţi pe yankei ajungea zgomot de împuşcături rare şi Chae se rugă în gând ca figura să-i reuşească. Apoi puse mâna în zăpadă şi reîncepu să înainteze. Peste puţin vor reşi să-i surprindă pe americani din spate şi-i vor goni de pe colină.

Compania Echo

Kevin auzi primul: un freamăt slab, apoi văzu zăpada căzând de pe o ramură. Privi în jur; nu era vânt, chiar dacă, după aspectul cerului, urma să se işte în curând. Şi orice animal, pe o rază de mulţi kilometri, fugise din cauza împuşcăturilor. Rămânea doar o singură posibilitate.

Se ghemui la pământ şi-i facu semn lui Montoya să facă la fel. Cu o mână îl atinse pe spinare pe caporalul care comanda grupul de oameni care apărau trecerea, cu cealaltă strânse puşca M16.

Caporalul - un negru înalt, numit Reese - îi făcu semn că văzuse şi agită uşor mâna pentru a atrage atenţia santinelelor staţionate pe partea cealaltă. Oamenii răspunseră semnului său şi se ascunseră în tranşee.

Kevin continuă să aştepte.

Zece metri mai jos de ei, era ceva ce se mişca. Îşi schimbă forma şi deveni un soldat nord-coreean care se târa cu mare atenţie printre boscheţi. Reese puse degetul pe comanda minelor Claymore, dar Kevin clătină din cap. Era doar un om trimis în recunoaştere. În spatele lui mai erau alţii, şi Kevin dorea să prindă întregul grup.

Nord-coreeanul se apropie, şi Kevin începu să vadă multe alte semne de mişcare: un tufiş care se apleca, un clănţanit metalic, o umbră care se mişca, între altele imobile. Îşi ţinu respiraţia. Omul se apropia. Acum erau vizibili numeroşi nord-coreeni, care intrau în zona de tir.

Unul dintre mitraliorii ascunşi în spatele unui copac căzut tuşi sec: zgomotul se auzi distinct. Kevin văzu că primul nord-coreean făcu ochii mari de surpriză şi era pe punctul de a lansa un strigăt.

— Reese !

Caporalul apăsă butonul minelor Claymore: întregul şir explodă cu un zgomot de tunet. O cortină de şrapnele lovi întreaga râpă, cosind cu aceeaşi uşurinţă vegetaţia şi carnea umană, puţin deasupra nivelului solului, într-o oribilă construcţie caleidoscopică de verde, alb şi roşcat. Minele îi uciseră aproape pe toţi atacanţii ajunşi în arcul lor de tir; supravieţuitorii căzură acolo unde se aflau.

Ceilalţi soldaţi ai lui Kevin deschiseră focul în acelaşi moment, trimiţând în râpă rafală după rafală. Alţi nord-coreeni căzură. În mijlocul focurilor de M16 şi de mitraliere M60 se auzeau urletele răniţilor.

–– I-am terminat !

Kevin schimbă încărcătorul.

Îl auzea pe Reese repetând cu voce joasă, în timp ce trăgea:

— Ia-o şi pe-asta ! Ia-o şi pe-asta !

Mitraliera M60 încetă să mai tragă. Se blocase când banda nu mai avu cartuşe.

Compania 1, Batalionul al 2-lea

Auzind că mitraliera americană încetase să mai tragă, Chae trase siguranţa unei grenade. O mai ţinu în mână o secundă, apoi o aruncă spre tranşeea inamică. Trei. Zbură perfect în aer şi căzu între cei doi americani care încercau

frenetic să repună în funcţiune arma. Doi. Un american o văzu şi încercă s-o lovească, dar greşi ţinta. Unu.

Grenada explodă, iar suflul îi aruncă afară din tranşee pe cei doi, loviţi în zeci de locuri.

Lui Chae i se păru că focul americanilor, fără mitralieră, scăzuse subit ca intensitate. Căpitanul nord-coreean privi în jur. Terenul era acoperit de morţi; în anumite puncte zăceau de-a dreptul unul peste altul. Dar existau şi supravieţuitori, care deja răspundeau focului americanilor ascunşi în vârful râpei. Chae îi numără în grabă. Îi rămânea aproape jumătate din pluton. Dacă ar fi reuşit să urce, ar fi putut câştiga bătălia aceea.

Compania Echo

O lovitură de AK ridică un pumn de pământ în faţa lui Kevin, care se grăbi să se mute de acolo. Ai naibii, ajunseseră prea aproape.

Găsind o nouă poziţie, luă ţinta. Puşca trase un foc, apoi percutorul lovi în gol. Kevin desfăcu încărcătorul şi vru să-l înlocuiască cu altul. Nu-l găsi. Doamne, şi acum ?

–– Hei, domnule locotenent ! Luaţi-l pe ăsta ! - strigă Montoya, aruncându-i un încărcător.

–– Spune-i lui McIntyre că ne trebuie o altă grupă !

Kevin zări un nord-coreean care se târa prin zăpadă şi îl lovi în cap.

— Infirmier !

Unul din oamenii lui Reese fusese rănit şi îi curgea sânge din gură şi din piept. Kevin începu să vadă totul în negru. Îi rămâneau doar patru soldaţi, iar focul nord-coreenilor devenea mai intens. Careva trebuia să cedeze.

Şi aşa şi fu.

Pe neaşteptate, pe marginea râpei apărură nişte oameni în uniformă verde de mascare, cu căşti americane de model vechi, care începură să tragă împotriva nord-

coreenilor. Toţi erau orientali. Kevin luă degetul de pe trăgaci şi îi privi cu ochi mari. Sud-coreeni ? Şi dacă da, de unde veneau ?

Rhee se aruncă alături de el şi îi adresă un zâmbet larg.

— Plutonul trei la raport, locotenente Little.

— Doamne, de unde vine lumea asta ?

Rhee se aplecă în timp ce o rafală de AK îi trecea pe deasupra. Continuă să zâmbească.

— Patruzeci de Katusa alocaţi companiei noastre, domnule locotenent. Pentru asta m-au chemat la CG. Pentru a lua oamenii şi a-i aduce pe front.

— Fantastic.

„Katusa" erau soldaţi sud-coreeni detaşaţi pe lângă armata americană, şi erau exact ceea ce trebuia companiei Echo. Kevin îşi trase sufletul văzând că oamenii lui Rhee respingeau atacul inamic. Împuşcăturile se răriră din ce în ce: nord-coreenii se retrăgeau, ducându-şi cu ei răniţii.

Kevin se aşeză pe zăpadă.

— Câte muniţii aveţi ?

–– Nu multe.

Rhee redevenise serios.

— Liniile de aprovizionare sunt un balamuc. Nimeni nu mai reuşeşte să găsească nimic.

–– Aha. Asta e. Cheamă-ţi oamenii şi pune câteva grupe să apere râpa. Lasă liberă o parte din oameni. O să fie rezerva noastră.

Rhee plecă să îndeplinească ordinele.

–– Montoya ?

Kevin îl căută pe ataşatul radio şi îl văzu încercând să repună în funcţiune puşca M16 blocată.

— Montoya ! Cheamă batalionul. Trebuie să am o discuţie cu maiorul.

CG al Batalionului al 2-lea

Chae intră şchiopătând în mica poiană, urmat de un grup de cincisprezece oameni, toţi bandajaţi şi murdari de sânge. Cu umărul îndepărtă o santinelă şi se îndreptă către maior, aflat în faţa unei hărţi aşezate pe o măsuţă, pe care o studia.

Maiorul ridică privirea, surprins. Strânse buzele.

— Chae, de ce eşti aici ? De ce nu eşti la atac cu compania ta ?

–– Esta compania mea, sau ce a mai rămas din ea, zise Chae cu voce rece şi fără emoţie. Atacul a dat greş.

Maiorul privi către micul grup de soldaţi. Ceva din privirile lor păru că-l sperie.

— Eu...

Se întrerupse şi-şi umezi buzele.

— Înţeleg. Bine. Atunci vom fi nevoiţi să găsim altă cale, căpitane.

Adresă un zâmbet oamenilor.

— Sunt sigur că oamenii tăi s-au luptat vitejeşte. Merită o citare pe unitate.

Chae simţi că mâna i se duce către pistol, dar se opri la timp. Nu merita.

— Da, au luptat cu curaj, tovarăşe maior. Acum i-am adus înapoi pentru că au nevoie de odihnă. Voi avea nevoie de completări de efective cât mai repede posibil.

Maiorul aşteptă să continue, dar Chae terminase. Se întoarse fără să-l salute şi se îndepărtă către soldaţii care îl aşteptau.

–– Căpitane...

Chae se întoarse.

— Da, tovarăşe maior ?

Omul era încă palid.

— Şi colina ? Ce...

Chae îi răspunse brutal, fără a ţine cont că depăsea limita insubordonării.

— Nu am nici cea mai mică idee, tovarăşe maior. Dar sunt sigur că aici la cartierul general veţi şti să găsiţi vreun sistem ceva...

Se întoarse brusc şi se îndepărtă, aproape aşteptând un proiectil în spinare. Dar glonţul nu sosi...

Compania Echo

–– Sunteţi în stare să rezistaţi, Echo Cinci Şase ? întrebă Donaldson printre pârâituri.

–– Negativ, Doi. Avem mai puţin de două încărcătoare pentru fiecare om şi o bandă pentru mitralieră. Nu este suficient.

Kevin se întoarse să-şi privească oamenii care mergeau să controleze cadavrele nord-coreenilor căzuţi pe colină. Le luau armele şi muniţiile. Dacă ar fi sosit alt atac, compania lui ar fi folosit împotriva inamicului propriile arme ale acestuia. Era o situaţie inacceptabilă.

Trecură aproape zece minute, înainte ca Donaldson să sune din nou.

— Asta e, Şase. Foxtrot, Alpha şi Bravo sunt în aceeaşi situaţie. Am sunat la comanda brigăzii, ne retragem pentru completări şi aprovizionare. Ai înţeles ?

–– Afirmativ, Doi.

–– Bine. Compania Charlie va acoperi retragerea; fiţi gata să vă îndepărtaţi când sosesc ei. Ne desfăşurăm lângă templele din Yangiu-sa şi vom încerca să organizăm o nouă linie defensivă acolo. Ai înţeles ?

–– Foarte clar, Doi.

Kevin era încântat s-o şteargă, dar îl îngrijora ideea că vor ceda iarăşi vreo zece kilometri inamicului. Clătină din cap. Păcat. Ar fi putut opri ofensiva dacă ar fi avut toate cele trebuincioase. Întrerupse comunicarea şi se ridică pentru a organiza retragerea companiei Echo.

Baza aeriană de la Kunsan

Aparatele C-5 şi C-141 care rulau pe pistă acpereau cu umbre gigantice becurile care luminau aeroportul din Kunsan. Zgomotul reactoarelor făceau comunicarea foarte dificilă şi te împiedicau şi să gândeşti.

McLaren îl privea furios pe ofiţerul din faţa lui.

— Nu vreau să mai aud alte scuze blestemate, Frank. Vreau ca acest coşmar să fie rezolvat. Şi trebuie rezolvat ieri. M-ai înţeles ?

Omul vru să spună ceva, dar fu întrerupt de un C-5 care trecea de-a lungul pistei, la decolare. Când zgomotul se mai diminuă, zise:

— Domnule general, noi ne facem treaba. Dar soseşte un avion la fiecare trei minute, şi de fiecare dată sunt de la treizeci la o sută de tone de mărfuri pe care trebuie să le descărcăm şi să le depozităm înainte de a întoarce capul să trecem la următorul.

McLaren se strâmbă.

— Ascultă, am batalioane care termină încărcătoarele în cel mai prost moment posibil. Tancuri care nu au carburant ca să se mişte. Şi baterii de artilerie care nu au nici măcar proiectile pentru a opri o grupă de tineri cercetaşi nord-coreeni.

Se lipi de ofiţerul de subzistenţă şi îl lovi cu degetul în piept.

— De aceea, chiar dacă oamenii tăi o să facă hernie, vreau ca soldaţii de pe front să primească proviziile care le trebuie; dacă nu, pe Dumnezeul meu, te trimit în infern imediat, cu mâna mea.

Omul făcu un pas înapoi.

— Dar, domnule general, problema nu e aşa de simplă. Noi reuşim să descărcăm avioanele fără probleme. Asta este numai o problemă de braţe. Necazul este în împărţirea încărcăturii. La plecare, în Statele Unite, în

boxe se pun de toate, de la medicamente la proiectile şi uniforme de schimb.

— Şi urmarea ?

Un Starlifter atinse solul şi frână, oprindu-se cu un scârţâit puternic. Încă înainte de a se opri, câteva camioane se apropiau deja de avion.

–– Reuşim să debarcăm toată încărcătura, dar abia avem timp să o punem de-o parte, înainte de a sosi un nou zbor.

Ofiţerul ridică din umeri.

— Nu am nici personalul, nici computerele necesare pentru a urmări fiecare cutie după ce a fost descărcată. Asta este ceea ce ne blochează, domnule general.

McLaren îl privi fix.

— Atunci, cine este cel care nu-şi face datoria ?

— În mod normal, instrucţiunile pentru transport provin de la biroul logistic din Seul. Acolo ştiu ce se află în fiecare cutie şi cine are nevoie de ele. Băieţii mei iau lăzile din avioane, le pun în camionul necesar şi treaba este rezolvată.

–– Cu alte cuvinte, sugeră McLaren, voi vă limitaţi la a descărca şi a încărca.

–– Exact, domnule general.

Omul zâmbi.

— Nu am oameni şi organizarea necesară pentru a descoperi ce se află în fiecare avion şi pentru a şti cine a cerut încărcătura respectivă. Personalul din Seul a fost evacuat. Se află undeva prin baza aceasta, mi se pare. Mâine dimineaţă pleacă în Japonia şi acolo...

Realiză că McLaren îl fixa cu atenţie.

–– Da, domnule general. Voi anula acel ordin.

–– O idee excelentă. Nu mai vreau alte acumulări de materiale. Dacă ai persoanele care pot rezolva această încurcătură, pune-le imediat la lucru.

McLaren arătă spre pistă, unde motostivuitoarele descărcau stivele de mărfuri din cala unui C-141 care în acelaşi timp era alimentat cu carburant.

— Şi te rog să transmiţi băieţilor tăi complimentele mele pentru munca pe care o fac.

–– Vă mulţumesc, domnule general.

Cu un semn din cap, McLaren dădu să se îndepărteze. Apoi se opri şi zise:

— Oh, Frank ?

–– Ordonaţi, domnule ?

–– Nu vreau să fiu obligat să revin aici. Clar ?

Ofiţerul luă poziţia drepţi.

— Desigur, domnule general.

McLaren îl salută şi se îndreptă spre elicopterul care îl aştepta. Se uită la expresia de pe faţa lui Hansen.

— Crezi că am fost prea dur cu omul acela, Doug ?

–– Deh, domnule general...

Hansen nu continuă, dar era clar că aşa gândea.

McLaren îi zâmbi.

— Prerogative de grad. Când un general face o scenă pentru că e furios pentru cine ştie ce problemă, chestia asta se numeşte „exerciţiu de autoritate de comandă”.

Urcă pe locul copilotului şi-şi puse centura.

— Să ne întoarcem la CG. Aici am pierdut deja prea mult timp.

Elicopterul de luptă se ridică şi dispăru în cerul nopţii. Pentru miezul nopţii se aştepta o furtună de zăpadă.

Terminalul militar, Kunsan

Anne privea dezordinea din jurul ei. Colegii ei nu făceau parte din asta, din fericire. Se adaptaseră bine la situaţia aceea absurdă şi terminalul părea că devenise casa lor. Mai toţi dormeau, cu genunchii strânşi la gură, cum puteau mai bine. Erau acolo de patru zile, prinşi în

dezordinea logistică pe care ai înşişi, în teorie, ar fi putut-o rezolva.

Mai întâi fuseseră probleme să ajungă la Kunsan documente de la birou. Apoi fuseseră probleme de priorităţi, şi în final fuseseră ajunşi de răniţii ce erau evacuaţi. Timpul rău făcuse lucrurile şi mai complicate. Dacă ea n-ar fi cunoscut bine funcţionarea sistemului de aprovizionare, l-ar fi judecat imposibil.

Aeroportul era în cea mai mare încurcătură posibilă. Cutii, lăzi, materiale, piese de schimb, erau înşirate peste tot. Fiecare oră de întârziere înrăutăţea haosul pe care urmau să-l înfrunte ei la sosirea în Japonia.

Şi în vremea asta, ei stăteau aci, fără să facă nimic. Chestia asta îi aduse în memorie aeroportul din Kimpo, aşteptatea unui alt avion. În teorie, ştia că aici, la Kunsan, sunt mai în siguranţă, dar în imaginaţia sa i se părea că vede coloane de fum oriunde îşi arunca privirea.

Continuau să aştepte un avion, sperând că Kunsan e bine apărat.

Tony îi spusese că aşa era, cu patru zile înainte, la prânz. Sosiseră puţin după miezul zilei şi, după ce se despărţiseră de căpitanul Hutchins şi de oamenii lui, fuseseră invitaţi la prânz la popota ofiţerilor. Tony şi Anne luaseră o masă mai retrasă, la ceva distanţă de grupul principal. Anne era sigură că colaboratorii ei bârfeau pe seama lor, dar de acolo nu îi auzea şi deci nu-i păsa.

–– Ascultă, Anne, nu trebuie să te temi de incursiuni aeriene. Aeroportul de la Kunsan nu a mai fost lovit, după a treia zi de război. Avem şi o baterie SAM de Patriot pentru protecţie.

–– Nu trebuia să fie un secret ?

–– Nu mai importă. Nord-coreenii au descoperit-o deja... pe propria lor piele.

–– Oh.

Şedeau la o masă cu faţă de masă pe ea şi cu tacâmuri, mâncau salată şi sandvişuri speciale de la bar,

şi Anne avea impresia că trăieşte o experienţă cu totul nouă. Se gândea cu erau acum oamenii din prima linie, care de mai mult de o săptămână erau în frig şi în noroi.

Vorbiseră mai ales despre ceea ce urma să facă Anne în Japonia, şi despre experienţele lui Tony în acea ţară. El încercase să-i sugereze ce locuri poate vizita pe acolo.

— La Misawa există o grămadă de restaurante bune. E suficient să ieşi din bază şi s-o iei la stânga...

— Tony, când vom ajunge acolo, trebuie să lucrăm douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu ştiu dacă vom avea timp să mâncăm, dar cu atâta lucru pe capul nostru nici nu vom avea poftă.

–– Atunci nu vei avea timp nici să te gândeşti la noi.

El zâmbise, dar tonul era serios.

–– Ascultă, Tony, s-au întâmplat prea multe lucruri. Să aşteptăm ca situaţia să se normalizeze.

El se încruntase.

— E posibil să dureze mult timp.

–– Nu te îngrijora, o să te sun şi o să-ţi scriu în fiecare zi.

În momentul acela, fusese rândul ei să se încrunte.

–– Mi-e teamă pentru tine...

El ridicase din umeri.

— Nu te îngrijora. Nu am nici o intenţie să mă las doborât. Se zice că dacă supravieţuieşti primele zece zile, nu mai eşti în pericol să fii doborât. Eu mi-am făcut norma acum trei zile. De altfel, nord-coreenii au început să nu mai aibă avioane.

Privise ceasul şi suspinase.

— Am o şedinţă de instructaj peste douăzeci de minute. Trebuie să plec.

–– Cine ştie când vom reuşi să ne mai vedem, zisese ea.

–– Foarte curând, Anne.

Se ridicase să plece şi se ridicase şi ea. Apoi fata ocolise masa şi îi pusese braţele pe după gât.

Surprins, el o îmbrăţişase, dar îi spusese:

— Hei, dar nu e prea multă lume ?

–– Nu-mi pasă.

–– Ba mie îmi pasă. Să mergem afară.

Când ieşiseră, Anne se simţise tristă - mai mult decât ar fi fost dispusă să admită - pentru că trebuia să plece în Japonia şi să-l părăsească pe Tony.

În faţa popotei era o grădiniţă cu câţiva copaci goliţi de frunze. Trecea multă lume, dar erau străini, prea preocupaţi de propriile lor probleme pentru a lua aminte la doi tineri care se sărutau de despărţire.

Anne se întrebă pe unde mai era căpitanul Hutchins, apoi îşi întoarse gândurile la Tony. Venise după ea de două ori, dar se văzuseră pe fugă, iar ea era mereu îngrijorată. El nu-şi ascundea îngrijorarea. Să pilotezi un avion de vânătoare...

Sesiză că un ofiţer de aviaţie se apropia de ea, urmat de un grup de ofiţeri subalterni şi de soldaţi. Era obosit, dar părea şeful suprem aici. Se îndreptă spre Anne, care aproape fuse tentată să-l salute milităreşte.

–– Domnişoara Larson ? Sunt Frank Sheffield, responsabilul logistic al bazei.

Văzu că Anne îl recunoscuse.

— Da, eu sunt vinovat pentru dezastrul care e afară. Ordinele voastre s-au schimbat. Începeţi munca aici, la Kunsan.

Ridicând uşor tonul vocii, adăugă:

— Îmi pare rău, prieteni, dar de data asta nu călătoriţi în Japonia. Locotenente !

Un ofiţer mic şi îndesat făcu un pas înainte. Sheffield îl prezentă:

— Locotenentul Pettigrew. Va fi ofiţerul de legătură între mine şi grupul vostru... Domnişoară Larson, situaţia aprovizionării este critică. Unităţile din prima linie nu mai au nimic, în timp ce materialele se acumulează în porturi şi aeroporturi, iar vehiculele de transport nu sunt folosite.

Arătă pe fereastră.

— Scena asta se repetă în toată Coreea, şi am nevoie de dumneavoastră şi de oamenii dumneavoastră pentru a o rezolva. Nu ne mai putem permite nici măcar un minut de întârziere.

Apoi îşi îndulci tonul.

— Puteţi cere tot ce vă trebuie, iar locotenentul este aici pentru a vă furniza tot. V-am repartizat fostele birouri ale registrului întreţinere aeriană. Oricum, nimeni nu mai foloseşte acele birouri. Locotenente, e rândul tău.

Fără să aştepte răspunsul Annei, Sheffield şi suita sa se îndepărtară, lăsând în urmă doar pe locotenent şi doi soldaţi. Tânărul ofiţer făcu un pas înainte şi-i strânse mâna Annei.

— Tom Pettygrew, domnişoară. Dacă vreţi să veniţi cu mine, afară am câteva autobuze...

Locotenentul nu reuşi să înţeleagă de ce toţi lansară un strigăt, la aceste cuvinte. Din fericire nu fu decât o cursă scurtă în interiorul bazei, dar suficientă ca tânărul ofiţer să fie informat despre peripeţiile grupului. Iar autobuzele erau încălzite.

Anne încercă să-şi potolească emoţiile. O altă schimbare: acum era nevoie să remedieze încurcătura din Kunsan. Dacă chestia asta era aşa de importantă, puteau să-i pună la lucru din prima zi. Anne avea sentimentul că trebuia să se aştepte şi la alte schimbări.

Spera totuşi că era un aranjament definitiv. În aceeaşi bază cu Tony ! Era prea frumos ca să fie adevărat.

Jumătate din grupul ei era cu ea în primul autobuz. Începu să împartă sarcinile.

— Claire, tu vezi în ce condiţii este computerul central. Bill, faci o schiţă a clădirii şi repartizezi posturile pe încăperi. Ţine de dormitor o încăpere mai mare.

Se opriră în faţa unei clădiri de beton armat şi intrară înăuntru, nerăbdători să scape de frig şi să-şi vadă locul de muncă. Cei care ocupaseră mai înainte birourile încă

mai scoteau mobilier din încăperi, semn că fuseseră evacuaţi în grabă.

Anne începu să studieze birourile. Posibilitatea de a-şi face treaba, de a rezolva problemele de aprovizionare, o excita. Se anunţa o noapte lungă, a treia la rând. Avea o listă de probleme de rezolvat mare cât palma. Dar mai înainte trebuia să-l sune pe Tony.

37

Dificultăţi tehnice

5 ianuarie
Deasupra Sibyon, Coreea de Nord

Tony avea impresia că lucrurile mergeau prea bine. Să o vadă pe Anne aproape în fiecare zi, întăriri care urmau să sosească, puţine avioane inamice. Ceva trebuia să meargă prost, mai devreme sau mai târziu.

Misiunea din ziua aceea nu era o prostie; aeroporturile nu sunt niciodată un lucru de nimic. Nu era o misiune de rutină. Pentru a păstra efectul surprizei nu fuseseră precedaţi de avioane de recunoaştere pentru interferenţele radar. Menţinându-se alături de flancurile văilor, aparatele Falcon ale lui Tony nu aveau de făcut decât o singură trecere, să arunce bombele, apoi să fugă înainte ca apărarea să intre în alarmă. Părea un plan bun. Îl studiase, îl prezentase pamenilor săi, iar acum conducea atacul.

Când pereţii unei văi sunt la câţiva metri de aripi, nu ai timp să te răzgândeşti, dar Tony ştia bine ce riscuri îşi asumase. Singura măsură de siguranţă adoptată de el era că plasase două aparate F-16 de-a lungul căii de ieşire. Armate pentru lupta aer-aer, urmau să acopere fuga grupului său şi poate reuşeau să lovească eventualele aparate nord-coreene decolate cu intenţia de a răspunde la atac.

Sistemul de navigare inerţial arăta că ultimul punct de referinţă tocmai trecea pe sub el. Luaseră cap compas

spre nord, evitând locurile unde erau apărători şi folosind văile pentru a trece nevăzuţi de radarele inamice. După ce privi ecranul, se uită pe harta pe care o ţinea pe genunchi şi privi dealurile care îl înconjurau. La dreapta era o deschidere; Tony viră către aceasta.

În spatele lui erau alte zece Falcon: cinci perechi, distanţate la trei kilometri între ele. Poziţia lui era cea mai bună: în faţă. În mod normal s-ar fi aşezat în coadă, dar acum avea responsabilitatea de a naviga până la ţintă, şi o putea face numai din poziţia de conducător.

Războiul în aer mergea destul de bine. Aparatele de vânătoare americane îşi făceau treaba, iar avioanele furnizate de sovietici nu puteau înlocui piloţii pierduţi de nord-coreeni. Tony avea actualmente nouăsprezece ţinte doborâte, dar în ultimele două zile nu mai doborâse nici un inamic. Nu se aştepta să doboare ceva nici în acea zi. Era o misiune aer-pământ, de la început până la sfârşit.

Ţinta lor era un aeroport din preajma graniţei. Serviciul de informaţii spunea că acolo, printre altele, era şi baza unei escadrile de avioane de atac.

Acum că numărul avioanelor inamice scăzuse, forţele aeriene ale ONU puteau acţiona pentru a lovi şi obiective de dincolo de liniile inamice, instalaţii care sprijineau ofensiva nord-coreeană. Aceasta cuprindea intersecții de șosele, poduri, arsenale şi aeroporturi. Mai ales aeroporturi.

Aeroportul care reprezenta obiectivul lor actual era aşezat pe fundul unei văi unde se terminau trei lanţuri muntoase. Avioanele erau ţinute în hangare întărite săpate în coasta unuia dintre munţi. Erau puternic apărate, cu o baterie de tunuri şi de rachete situate lângă piste şi pe munţii înconjurători. După cum era de bine apărat, era mai bine să atace aeroportul decât să aştepte ca avioanele să vină deasupra Coreei de Sud. Inamicul se folosea de acele aparate pentru a sprijini atacurile şi pentru a fructifica avantajele luptelor. În ciuda apărării

antiaeriene sud-coreene, avioanele Nordului puteau produce daune foarte mari dacă apucau să decoleze.

Fusese un zbor lung. Erau multe turbulenţe, atât din cauza vântului care sufla printre munţi, cât şi din cauza soarelui, care nu încălzea terenul în mod omogen. Tony intenţiona să atace în ultimele ore ale după amiezii, când lumina era suficientă pentru ca piloţii să vadă obiectivul, dar nu şi pentru antiaeriană, care trebuia să distingă avioanele pe fondul cerului cenuşiu.

Îşi controlă mai întâi ora, apoi indicatorul armelor. Ecranul HUD era reglat pentru lupta aer-sol, cele două bombe de 425 kg erau deja armate. Trebuia să le lanseze împreună într-o trecere rapidă, şi în afară de tun şi de Sidewinder, erau unicele arme la bord.

Deschiderea se lărgise până la a deveni o vale, şi Tony avu senzaţia că se afla pe un montaigne-russe, urmând suişurile şi coborâşurile terenului. Clătină aripile şi începu să coboare. Harta spunea că valea, din acel punct până la obiectivul lor, era plată. Vor reduce la treizeci de metri cota lor actuală de şaizeci. Tony ar fi făcut tot posibilul ca să se ţină cât mai jos.

Ajunseră la punctul de început: pentru a semnaliza, Tony aprinse luminile de manevră la sol şi le stinse imediat. Viră uşor ca să se alinieze cu ţinta care îi revenea lui. Privi pentru o clipă în spate şi văzu cu satisfacţie că Hooter era exact la locul lui, apoi împinse comanda alimentării la putere maximă. Reactorul sări în faţă, zburând deasupra văii ca un proiectil de tun. În spatele lui, la fiecare zece secunde, alte perechi de avioane ieşeau dintre munţi.

Semnalul receptorului radar se aprinse imediat, iar Tony reglă pe AUTOMAT contramăsurile: din acel moment, până la încetarea misiunii, avionul va arunca, la intervale bine stabilite, rachete luminoase şi grămezi de staniol. Bateriile antiaeriene puteau avea radarele aprinse. Dar

operatorii radar erau atenţi ? Şi dacă erau, dincotro aşteptau un eventual atac ?

Tony îşi căuta ţinta: o serie de uşi camuflate, pe partea de est a unui munte. Umbrele lungi de la soarele care apunea îl ajutară să le găsească, dar era greu să se vadă bine când avionul său zbura cu şase sute de noduri. Mai ales la câţiva metri de sol.

–– Hooter, am văzut-o. E un pic spre stânga.

Auzi două păcănituri şi speră ca şi tovarăşul său să fi centrat ţinta.

Pe lateralul muntelui se zărea un semicerc negru. Uşile metalice erau mai înauntru cu un metru, iar bordura galeriei proiecta asupra ei înseşi propria umbră. Perfect. Ridică cursorul şi fixă radarul pe deschiderea cea mai apropiată.

Erau deasupra aeroportului de zece secunde şi la spionul receptorului era şi mai luminos. Auzi un *beep-beep*, urmat imediat de vocea lui Hooter:

— SAM la stânga ! Contra perechii Doi !

Hooter văzuse o dâră de fum îndreptată spre unul din avioanele care îi urmau. Dish şi Ivan.

Tony nu putea face nimic pentru ei. El şi Hooter se aflau deja deasupra obiectivului. Pe HUD alergau o mulţime de simboluri luminoase care indicau ţinta, ruta şi tot ceea ce era necesar pentru a plasa la fix două bombe într-o suprafaţă cu raza de cel mult un metru şi jumătate faţă de punctul ales. Încă cinci secunde şi vor lansa.

–– Saint, văd bateria. Este un Gecko la ora şapte.

SA-8 Gecko era o rachetă modernă pe amplasament mobil. Era un inamic periculos, cu un sistem de ţintire optic pentru cazul în care radarul ar fi fost deranjat.

Hooter strigă:

— Ivan este lovit !

Tony păcăni de două ori microfonul. Era prea ocupat ca să vorbească. Mai puţin de cinci secunde. Începeau să se vadă trasoarele antiaerienei, şi erau mai aproape decât

de obicei. După mai multe zile de război, artileriştii deveniseră experţi.

Bateriile erau amplasate inteligent. Careva bănuise totuşi direcţia din care trebuia aşteptat un eventual atac. Bateria SAM era plasată astfel încât să intercepteze avioanele în atac, iar tunurile acopereau partea din vale unde atacanţii erau nevoiţi să ţină linia dreaptă.

Acum. Semnul coborâse până la încadrarea ţintei. Pe HUD apăru scris FOC; Tony apăsă butonul de pe manşă. În acelaşi moment aduse alimentarea la maxim. Acceleraţia bruscă îl împinse în scaun în timp ce bombele erau lansate.

Două bombe BLU-109 se îndreptară spre ţintă. Puteau penetra în betonul armat, având un înveliş foarte dens şi dur. Dacă una ar fi lovit uşa largă de şase metri, ar fi pătruns prin ea şi ar fi explodat înăuntru.

Urcă şi viră la dreapta, rapid, şi văzu indicatorul sărind la 7G. Încordase muşchii pentru a rezista, când văzu o dâră de fum care trecea prin faţa avionului său. Banditul ăla aproape că-l lovise. Primul lui gând fu la bateria văzută de Hooter, dar racheta venise din altă direcţie. Probabil vreo altă unitate. Lansaseră cu ochire optică pentru a nu alarma ţinta. Aşteptaseră ca avionul să-şi termine trecerea; apoi lansaseră SAM în timp ce el urca, ştiind că era prea ocupat cu manevrele pentru a mai fi atent.

Numai norocul îl salvase. Hooter încă mai era în viraj şi nu văzuse nimic. În loc să redreseze aparatul şi să se întoarcă pentru a lovi bateria, Tony continuă să urce.

— Hooter, baterie SAM la dreapta. Mă duc eu.

Auzi două păcănituri în timp ce introducea comanda pentru tun. Alungindu-şi gâtul, Tony urmări până la origine dâra rachetei. Bateria era pe un promontoriu stâncos, „deasupra” lui şi la dreapta. Viră spre dreapta, punând cerul şi pământul în poziţiile lor obişnuite. Era o lovitură grea, dar trase şi văzu că lovise ţinta. Vehiculele SAM nu erau blindate: era suficient să lovească delicatele

circuite electrice şi hidraulice ca să scoată amplasamentul din luptă, fără să-l distrugă.

Se redresă, urcă la o cotă superioară celei prevăzute şi se îndreptă către ieşirea din vale. Privind înapoi, notă că din hangare ieşeau nori de fum. Pe când îl căuta pe Hooter, văzu explodând o serie de norişori negri. Avionul vibră, ca şi când s-ar fi lovit de ceva, şi se înclină la stânga. Pe partea dreaptă a cupolei apărură trei găuri.

— Sunt lovit ! Tuba, preia comanda.

Tuba era vicecomandantul misiunii. Primi semnalul „Recepţionat" cu două păcănituri de microfon.

Tony corectă automat poziţia şi aduse aripile pe orizontală, dar pentru un moment nu avu curajul să privească bordul. Era paralizat. Fusese lovit, dar ce avarii avea ?

Încercă să mişte comenzile: la început flapsurile, apoi deriva. Ambele răspundeau normal. Coborî un pic cota de zbor şi se îndreptă către ieşirea din vale. Regula numărul unu pentru un avion avariat era să iasă din teritoriul inamic. La şase sute de noduri nu-i trebui mult timp ca să se îndepărteze de aeroportul nord-coreean. Antiaeriana se concentra asupra avioanelor care atacau; singura grijă a lui Tony era aceea de a se întoarce acasă. O privire rapidă asupra panoului de aparate îi arătă imediat avaria. Presiunea uleiului cobora.

Revenind la fluxul de croazieră, îl apelă pe tovarăşul său de zbor.

–– Hooter, am fost lovit, pierd presiunea uleiului. Uită-te tu la partea dreaptă.

–– Recepţionat, Saint.

Aparatul lui Hooter înaintă rapid, până când zbură alături de cel al lui Tony, la vreo cincisprezece metri distanţă şi la şaizeci de metri mai jos.

–– Ai două găuri mari în fuselaj, raportă Hooter. Şi ai o dâră care iese dintr-o gaură. Ai fost lovit de un calibru mare, poate un 57.

–– Recepţionat, Hooter. Probabil este pompa de ulei.

Fără presiune, motorul nu mai era lubrifiat suficient şi atunci cuzineţii se vor supraîncălzi şi curând se vor topi. Nu s-ar fi întâmplat imediat, dar probabilitatea de a ajunge la bază era aproape nulă.

În acest timp, auzeau prin radio cum însoţitorii lor continuau să atace ţintele şi apoi se îndepărtau. Tuba, noul comandant, îi conducea pe ruta prevăzută, în timp ce Tony şi Hooter luaseră alt compas, pentru a evita eventualele aparate inamice care ar fi decolat în urmărirea grupului.

Într-un caz ca acela, se numea recuperarea piloţilor, dar el, pentru moment, era încă prea spre nord. Trebuia să mai zboare încă vreo oră, înainte de a fi în raza de acţiune a elicopterelor.

Tony nu putea face altceva decât să ducă cât mai mult posibil spre sud aparatul său avariat. F-16 era o maşină de mare valoare, şi dacă el ar fi ajuns la vreu aeroport, puteau să-l repare. Oricum, o aterizare - chiar pe o şosea sau pe o păşune de vite - era mai bine decât să cadă în bot într-o orezărie sau să se paraşuteze.

Cu cât rămânea mai mult în aer, cu atât mai mult s-ar fi apropiat de teritoriul sud-coreean. Un minut în aer valora o zi de mers pe pământ. Pe un teren deschis, se înţelege. Coreea era compusă mai ales din văi şi munţi şi pentru a traversa acel gen de teritoriu ar fi avut nevoie de săptămâni.

Chiar dacă absolvise cursurile de supravieţuire, Tony prefera să rămână în avion până în ultima clipă. Începu să urce încet fără a mări turaţia motorului şi fără a micşora viteza, rămânând la cea de croazieră.

Consultând harta, văzu că cel mai apropiat aerodrom era cel din Taejon. Pentru a ajunge acolo, natural, trebuia să depăşească Seulul şi linia frontului.

În puţine minute ar fi trecut de vechea ZD.

Controlă temperatura motorului şi îşi zise că probabil dispunea exact de acele câteva minute. Calculă în minte ridicarea temperaturii şi înţelese că nu putea ajunge în nici un caz la bază. Sub avion, terenul urca şi cobora ca o mare în timpul furtunii. Nu exista nici un loc în care să încerce o aterizare forţată.

— Hooter, motorul mă lasă.

Tovarăşul lui încercă să-l încurajeze, dar în vocea lui exista deja un substrat de disperare.

— Rezistă, Saint. Cât mai ţine motorul, rămâi acolo.

— Sigur, dar mă pregătesc de lansare, cât mai am posibilitatea.

Auzi două păcănituri ca răspuns.

Privi avionul lui Hooter. Zbura uşor deasupra lui. Din habitaclu, tânărul îi făcu semn cu degetul mare în sus.

Prin urmare, astăzi termina munca mai repede decât fusese prevăzut. Pentru început apăsă întrerupătorul care ştergea codurile IFF. Dacă cutia neagră ar fi supravieţuit la impactul cu solul, inamicul ar fi învăţat prea multe lucruri. Singurele documente care erau în habitaclu erau un cartonaş cu numele în cod şi harta. Şi le băgă în buzunar. O să facă bucăţele cartonaşul şi îl va îngropa îndată ce va atinge pământul.

Îndată ce va atinge pământul. Tony îşi impuse să gândească optimist. Aces II era un fotoliu multifuncţional şi de la începutul războiului lucrase deja mult. Dacă pilotul supravieţuia loviturilor şi era în stare să tragă inelul, scaunul îl făcea să iasă în siguranţă din avion.

Problema era că pentru a se îndepărta de un reactor care zbura cu viteză, scaunul trebuia să se mişte şi mai repede. Altfel, pilotul ar ajuns în coada propriului avion şi ar fi murit mai mult ca sigur.

Circa jumătate dintre piloţii care se catapultaseră până în acel moment se răniseră în cursul expulzării: fractură de vertebre, umeri dislocaţi, comoţie cerebrală.

La şase sute de noduri, aerul este tare ca betonul. Un obiect atât de puţin aerodinamic, ca un om pe un scaun, ar fi fost lovit brusc de un vânt care ar fi făcut să pălească cel mai puternic uragan. Luând în consideraţie şi lipsa de oxigen şi temperatura glacială, se înţelege de ce piloţii sunt atât de reţinuţi în părăsirea liniştii avionului lor avariat.

Tony, totuşi, avea multe elemente în favoarea lui. Nu era rănit, putea aduce aparatul său la viteza şi cota optime, şi avea şi timp pentru a-şi pregăti expulzarea.

Privi indicatorul şi văzu că temperatura mai urcase un pic. Mai încet decât la început, dar în curând motorul se va cala. Coborî viziera şi strânse la maxim centurile, apoi strânse şi cureaua măştii. Succesiv făcu controlul baionetei, căştii şi măştii de oxigen, ca să vadă dacă sunt bine prinse. Multor piloţi le zburau măştile, dar el avea neapărat nevoie de mască pentru a-şi proteja faţa.

Fluxul de carburant era încă pe palierul de viteză de croazieră, cinci sute de noduri. Trase înapoi manşa, până la minim aproape. Va parcurge mai puţini kilometri, dar o ieşire la o sută de kilometri la oră era mai puţin brutală decât la cinci sute.

Odată cu diminuarea vitezei începu să piardă din înălțime. Pentru a compensa, ridică partea anterioară până când cota rămase fixă. Acum avionul era înclinat cu treizeci de grade faţă de orizontală.

Tony se simţea foarte vulnerabil. Lent, cu putere mică, pe teritoriul inamic... spera ca nimeni să nu sesizeze prezenţa lor. Şi Hooter era în mare primejdie. Dacă ar fi fost atacaţi de mai mult de două avioane, John cu greu l-ar fi apărat pe Tony şi s-ar fi apărat şi pe sine.

Se aşeză cu spinarea dreaptă, se sprijini cu foţă pe spătar şi se asigură că picioarele erau bine fixate pe pedalele de cauciuc.

Îşi lăsă ceafa pe tetieră, controlându-se să nu aibă capul înclinat într-o parte.

În acest moment era la doi paşi de lansare. Fără să-şi mişte capul, cu coada ochiului, privi indicatorul temperaturii. Creştea mereu, dar nu era la maxim. I se păru că aude un sunet nou în zgomotul motorului, în spatele lui.

La naiba cu poziţia capului. Căută cu ochii avionul lui Hooter şi îl văzu zburând încă în faţa lui. Probabil tovarăşul lui regreta că nu are o coardă, ceva, ca să-i remorcheze aparatul. Tony privi terenul de sub el, îngrijorat. Numai dealuri, văi, lacuri şi ceva copaci pe terenul liber pe care îl putea zări.

Într-un fel, asta era în favoarea lui. Instructorii din aviaţie susţineau că dacă te afli dincolo de liniile inamice, e mai bine să te paraşutezi în zone accidentate. Asta îi va întârzia pe cei care te căutau şi ofereau multe ascunzători, dar nu constituiau o problemă pentru elicoptere.

Şi dacă nu existau elicoptere ? Trebuia să se descurce pe picioare. Controlă din nou indicatorul temperaturii şi îşi lipi imediat ceafa de tetieră.

–– Hooter, e momentul.

–– Recepţionat, Saint. Pot să fac ceva pentru tine ?

–– Stabileşte-mi poziţia şi apoi fugi cât poţi de repede. Un reactor care se învârteşte în cercuri va atrage atenţia cuiva.

–– Înţeles. Altceva ?

–– Spune-i Annei.

Tony auzi două păcănituri. Motorul emitea acum un bombănit aparte de cel obişnuit, dar mai rămase la bord. Fiecare secundă pe care o petrecea în zbor îl apropia de salvare. Indicatorul temperaturii trecuse de linia roşie, dar asta nu însemna nimic. Spunea doar că dintr-un moment în altul vreo bucată din motor o va lua la picior de capul ei.

Simţi o vibraţie şi corectă asieta avionului. Mai bine să nu rişte o expulzare imperfectă. Zise:

— Mă lansez, şi trase coatele înapoi. Mâinile îi ajunseră pe maneta cu benzi galbene şi negre, postată între gambele sale. O prinse, respiră profund şi trase puternic.

Nu se întâmplă nimic. Drace ! Proiectilele probabil avariaseră circuitul. Trebuia să treacă la planul B.

Ţinu cu mâna dreaptă maneta. Cu stânga căută întrerupătorul de sub bordul cupolei.

Era o simplă manetă. Se folosea la sol, ca să ridice cupola.

Se auzi un bâzâit de motoraş electric şi se grăbi să pună din nou mâna pe manetă. Acoperişul carlingii începu să se mişte.

Vântul rupse calota de plastic. Mecanismul era făcut să o ridice, dar când avionul era la sol, câteva kilograme, nu acum când trebuia să reziste la tone forţă ! Acoperişul de plastic dispăru brusc spre spate.

Pentru câteva miimi de secundă, Tony rămase expus unui vânt de o sută de noduri.

Două cable scurte legau cupola de încărcăturile plasate sub scaun. Dacă circuitul primar era avariat, aceasta funcţiona. Cablurile se întinseră.

Tony simţi scaunul mişcându-se sub el. Obişnuit să reziste la de şapte ori forţa de gravitate, scaunul îl aruncă cu o acceleraţie de treizeci.

Forţa exploziei îl făcu să-şi piardă cunoştinţa pentru câteva momente. Apoi realiză că după prima explozie urmă o alta, dată de motorul rachetei de la baza scaunului. Curelele se strânseră pe pieptul lui Tony. Racheta îl împingea în sus şi în spate. Într-o clipă, Tony văzu habitaclul îndepărtându-se de el şi se trezi în cerul deschis.

Se uită neîncrezător la aparatul care se îndepărta. Cabina goală i se păru ciudată, fără acoperiş.

Nu vedea avariile de la avion. Ar fi vrut să le vadă, ca să fie sigur că erau ireparabile, că nu exista nici o posibilitate să ajungă la bază. Avionul acela era

indispensabil, la fel cum era şi omul care îl pilota, iar pierderea sa ar fi făcut lucrurile mai dificile pentru toată lumea.

Vântul îl lovea încă, dar era mult mai slab. Tony simţi mişcând ceva sub el: era scaunul, care se desprindea de el după ce-şi făcuse datoria. Auzi un fâşâit şi văzu paraşuta deschizându-se, ca într-o filmare cu încetinitorul.

Aproape că nu-i venea să creadă. Bazaconia aia de scaun chiar funcţiona. Paraşuta era pe jumătate verde, un sfert portocalie şi un sfert alb.

Noaptea ! Pe pământ ! Tony se uită dedesubt. Lateralul muntelui venea spre el. Privi în jur, studiind terenul.

Era o pantă înzăpezită, cu multe pete de culoare închisă. Dar acolo erau pini.

Trase de cele două cable roşii şi în paraşută se deschise o fereastră. Astfel se putea manevra direcţia. Poate reuşea să se îndepărteze de copaci. Privi în direcţia în care apunea soarele, ca să-şi amintească încotro era vestul.

Terenul de sub el cobora spre un fir de apă. În afară de stânci, acolo părea paradisul agricultorilor. Pârâul curgea de la nord la sud, aproximativ.

De sus, auzi mugetul motorului; era aparatul Falcon al lui Hooter, care îl mai privea pentru ultima oară. Îi făcu semn cu braţele până fu sigur că îl vede. La întoarcerea la bază, tovarăşul său va raporta că el era bine şi că se mişca sub paraşută. Apoi avionul se îndepărtă.

Tony rămase singur. Îi lipsea libertatea zborului, setimentul de a avea deplinul control al destinului său.

Coborî privirea spre solul care se apropia cu repeziciune. Pentru moment, controlul său era destul de limitat.

Baza din Kunsan

După raportul asupra misiunii, se spălase şi se schimbase. Să intre în biroul Annei cu costumul de zbor pe el i se părea un pic cam melodramatic. Hooter ştia unde s-o găsească pe fată. El şi Tony merseseră acolo împreună de vreo două ori, în dimineţile în care nu zburau.

Chiar dacă era o oră înaintată, clădirea era luminată şi plină de lume care se mişca în toate părţile. Din exterior părea un bloc oarecare de birouri ale bazei, dar acum exista o placă pe care era scris de mână, LOGISTICA, desupra vechiului REGISTRUL DE ÎNTREŢINERE AVIOANE. Sub placa cu un singur cuvânt, cineva adăugase un bileţel: „Se caută personal. Adresaţi-vă înăuntru”.

Secretara Annei, Gloria, îi spuse că domnişoara era în şedinţă, dar după ce-i văzuse expresia feţei, mersese imediat să o cheme. Nu era prima oară că Hooter era constrâns să ducă veşti neplăcute, chiar mai rele decât aceea, şi nu-i era deloc uşor. Ca întotdeauna, încercă să afişeze expresia impasibilă pe care o rezerva pentru astfel de ocazii, şi aşteptă.

Anne veni pe o uşă din fundul coridorului; era îmbrăcată în blue-jeans şi tricou. Avea o faţă obosită şi îngrijorată. Văzându-l pe Hooter se opri o clipă, dar apoi îşi luă curaj şi i se alătură.

— Unde e Tony ? îl întrebă înainte de de a fi lângă el.

Văzând că el nu-i răspunde imediat, înţelese răspunsul. Cu greu îşi controlă propriile emoţii.

Hooter îi zise:

— Să mergem în biroul tău.

–– Ce s-a întâmplat ? Unde e Tony ?

–– Anne, te rog, să mergem în biroul tău.

Imediat fata îşi schimbă expresia feţei; deveni mai rigidă decât a lui John.

O luară pe un coridor lateral. John îi făcu loc şi Anne intră într-un birou micuţ.

Ea îl privi atent şi după o clipă zise:

— Avionul lui a fost lovit.

Era o constatare, nu o întrebare.

— Da, dar l-am văzut catapultându-se. După câte am văzut, n-a păţit nimic.

Anne respiră profund.

— Mulţumesc cerului. La început am crezut că e ceva rău.

Nici acum nu putea să spună că Tony putea fi mort.

Hooter îi descrise misiunea, în linii mari. Cum Tony fusese lovit, expulzarea cu scaunul de urgenţă. Uşurarea ei fu înlocuită din nou cu îngrijorarea când Hooter îi spuse că locul în care se paraşutase Tony era în munţi, dincolo de linia frontului. Şi dincolo de limita de acţiune a echipelor de salvare.

John încercă să vorbească despre lucruri mărunte, despre munca lui Tony cu escadrila, despre procedurile de recuperare a piloţilor, despre mersul războiului în general.

Anne acceptă să vorbească cu el despre chestiile astea, apoi, deodată, amândoi îşi dădură seama că era inutil să mai piardă vremea. Ea se scuză că trebuia să meargă la şedinţă şi el o lăsă.

Fata nu se întoarse la şedinţă. După ce Hooter plecă, se aşeză la birou şi încercă să înţeleagă ce simţea cu adevărat. Ştia că este extrem de obosită. Responsabilitatea, impor-tanţa muncii sale, o făceau să-şi dedice lucrului douăzeci de ore pe zi. Puţinele momente plăcute din zilele precedente fuseseră vizitele lui Tony.

Tânărul venea pe la ea dimineaţa devreme, adesea imediat după micul dejun. Discutau câteva minute, apoi el se întorcea la escadrila sa. Dar, acum că munceau în aceeaşi bază, nu erau despărţiţi prea mult timp. Şi oricum, toată lumea ştia unde să-l găsească.

Vorbiseră despre o grămadă de lucruri care îi interesau, despre experienţele avute, despre speranţele pe care le aveau.

Şi acum, era singură. Şi câte ar mai fi avut ea să-i spună...

6 ianuarie
La vest de P'ochon, Coreea de Sud

În timp ce mergea, Tony se întreba dacă ar fi trebuit să se considere norocos sau nu. Pentru latura negativă, distrusese un avion de şaptesprezece milioane de dolari, fusese obligat să se lanseze într-o zonă ocupată de inamic, iar acum era obligat să traverseze câteva lanţuri muntoase, înainte de a ajunge la liniile proprii.

Dacă în schimb alegea lucrurile bune, el era nevătămat, cu excepţia braţului care îl durea de când se lovise de un copac, la aterizare. Era la sud de ZD, cel puţin cu treizeci de kilometri. Asta însemna că era în teritoriu prieten, chiar dacă era ocupat vremelnic, şi era de sperat că locuitorii nu-l vor lua în colţii furcilor dacă îl vedeau.

Dar cam astea erau lucrurile pozitive. Căci negative mai erau destule. Era noapte şi habar n-avea unde se afla. Aproximativ cunoştea locul. Mergea de vreo trei ore de-a lungul unui munte uitat de Dumnezeu şi era sigur că se îndreptase spre sud.

Mai precis nu ştia unde ajunsese. Avea harta, dar nu se putea uita pe ea fără lumină.

Probabil era mai bine să se oprească. Supravieţuise fără urmări catapultării cu scaunul, dar ştia că acea experienţă îi luase mare parte din forţe. Îl durea capul şi simţea nevoia să se odihnească foarte des. Continuase să meargă numai ca să se îndepărteze cât mai mult de epava avionului.

Mai continuă drumul spre sud pentru încă vreo oră, înainte de a găsi un loc unde să se ascundă. O mică

văgăună, săpată în malul unui torent, mare cât să se poată băga cu totul în ea.

Tony luă cuţitul din sacul de supravieţuire şi tăie câteva crengi de pin. Cu toată oboseala, îşi aminti să le ia din diverşi copaci, şi să nu lase urme prea multe prin zăpadă.

Tăind ramurile, se simţi satisfăcut. Unul din acei copaci îi prinsese paraşuta şi-l lovise în braţul drept. Braţul nu se rupsese, dar îl durea destul de tare.

Pinul era mai înalt decât paraşuta lui şi rămăsese atârnat în chingi, la şase metri de pământ. O situaţie destul de ridicolă: barca pneumatică se umflase şi atârna sub el; sacul de salvare îi alunecase şi căzuse la sol.

Din fericire, aviația americană prevăzuse o astfel de situaţie şi în sacul paraşutei erau cinci metri de cablu de nailon, cu noduri şi inele care îi permiteau pilotului să se lase la sol. Evident, proiectanţii nu ştiau că asta se putea întâmpla pe întuneric şi cu un braţ rănit. Dar în vreo zece minute reuşise să ajungă în zăpadă.

În alte douăzeci de minute dezumflase barca şi o ascunsese, tăiase în bucăţi şi îngropase carnetul cu coduri, apoi recuperase şi sacul de salvare. La fiecare mişcare, braţul îi provoca dureri mari şi avusese nevoie de multe minute ca să taie destule ramuri ca să acopere terenul şi să ascundă vizuina în care urma să se ascundă.

Reuşise însă, şi se învelise în paraşută, lăsând spre partea exterioară sfertul colorat în verde. În fine, era destul de cald în paraşută şi se putea întinde la orizontală, să doarmă.

Îl deşteptă lumina soarelui care se filtra printre ramurile de pin. Era dezorientat. Privi ceasul şi descoperi că dormise nouă ore.

Ridicându-se cu grijă pe ramuri, ciuli urechile pentru a asculta eventuale mişcări, voci, orice fel de zgomot. În vizuina lui, ramurile îl ascundeau bine, dar îl împiedicau să vadă zona înconjurătoare.

Mai aşteptă ascultând cu atenţie, şi după câteva minute fu sigur că era singur. Durerea din braţ îi reapăruse. Şi simţea şi o foame de zile mari.

Fiind convins că nu era nici un risc, rezolvă ultima problemă pescuind prin sacul de salvare ceva de mâncare. Mestecând tableta de ciocolată cu fructe, deschise harta geografică.

Dat fiind că nu urmase niciodată cursuri de orientare în teren necunoscut, că folosea o hartă pentru navigaţia aeriană şi că habar nu avea care îi era poziţia, putea fi mulţumit că reuşi să înţeleagă ceva. Era aproape sigur că recunoscuse valea pe care se lansase şi reconstrui traseul pe care îl parcursese în timpul nopţii. La scara hărţii, era o lungime microscopică.

Între el şi liniile aliate erau cel puţin optzeci de kilometri. Dacă ar fi reuşit să parcurgă măcar treizeci dintre aceştia şi să avertizeze Serviciul pentru piloţi, ar fi putut folosi de transmiţătorul său ca de un radiofar pe care se putea pe care se putea ţinti. Acum nu îl putea folosi. În afara aliaţilor, putea fi foarte uşor depistat prin triangulaţie de către nord-coreeni.

Deci îl aşteptau cel puţin două zile de drum, maxim vreo şapte. Era mai bine să plece. Ar fi avut la dispoziţie timp mai mult mai târziu pentru a găsi un mod de a-şi semnala prezenţa.

Cu un oarecare regret că era obligat să părăsească siguranţa şi căldura ascunzătorii, se ridică şi se întinse, trăgând cu ochiul în jur, în căutarea vreunei mişcări. Trecerea de la prădător la pradă fusese un şoc, dar hotărî să ia lucrurile mai fatalist. Ba chiar se simţea optimist în privinţa situaţiei sale.

Intenţiona să se îndrepte spre sud până va întâlni autostrada est-vest ce tăia lanţul de munţi la dreapta lui. Trebuia să se lase un pic spre est, ca să nu ajungă pe lângă Seul, care în acel moment nu era un loc prea plăcut.

Merse în grabă, pentru că mişcarea îl ajuta să-şi menţină căldura. După circa două ore zări şoseaua, la orizont şi se aruncă la pământ pentru a observa mişcarea vehiculelor.

Trecu vreun sfert de oră şi Tony nu văzu nici o maşină. Judecând după mărimea aşezărilor de la poalele munţilor, probabil nu era mult trafic între P'ochon şi Sinpai. Totuşi, o şosea rămâne o şosea. Pot trece patrule pe acolo.

Se apropie cu circumspecţie, mergând încet. Într-un târziu văzu că nu era nevoie să ajungă la drum. În apropiere era o mică înălţime, care constituia un bun punct de observaţie. Putea urca acolo sus fără să părăsească adăpostul arborilor. Curând ajunse în vârful înălţimii şi putu observa cu atenţie teritoriul înconjurător.

În afara munţilor acoperiţi de copaci, văzu un grup de clădiri. Reuşi să distingă doar că erau mici şi că se aflau acolo de multă vreme. Cei care le locuiau erau deci sud-coreeni şi, de presupus, prieteni.

Avu nevoie aproape de toată partea a doua a zilei pentru a ajunge la acele case, trecând cu grijă dintr-o ascunzătoare la alta. Mai bine aşa, îşi zise, pentru că prefera să ajungă acolo la asfinţit.

Se ascunse la vreo douăzeci de metri de una dintre locuinţe, în afara satului. În zonă erau trei case mici, un hambar lung şi scund, plasat în marginea muntelui, şi câteva coteţe. În spetele ferestrelor se zărea lumină; din coş ieşea fum.

Zărise câteva persoane: femei şi bătrâni. Se ocupau de agricultură, intrau şi ieşeau mereu din hambarul cel lung.

Sosi momentul în care Tony trebuia să ia o hotărâre. Putea intra în una dintre construcţii şi să se ascundă acolo pentru noapte, sau să se adreseze direct acelor persoane.

În primul caz risca să fie descoperit, şi poate localnicii puteau să-i dea informaţii. De exemplu, dacă în zonă erau nord-coreeni.

Văzu venind o bătrână. Era îmbrăcată în multe haine groase pentru a se proteja de frig, şi căra două coşuri. Se îndrepta alene către hambar.

Tony aşteptă ca femeia să intre, apoi alergă la uşă. O deschise încet. Înăuntru era întuneric. Construcţia era numai din lemn şi adăpostea câteva staule pentru animale. Bătrâna era lângă unul din acestea şi se pregătea să deşerte un coş. Auzise uşa deschizându-se şi se întoarse spre acea parte.

–– *Nu gu sayo*... începu să spună, adresându-se persoanei care intrase în urma ei în grajd.

Când îl zări pe american, mult mai înalt decât ea, încremeni şi avu nevoie să se prijine ca să nu cadă. Tony zâmbi şi îi adresă o plecăciune. Femeia, pierdută, începu să facă şi ea plecăciuni, fără a se gândi, dar se întrerupse.

Începu să vorbească repede în coreeană, şi Tony, evident, nu înţelese nici măcar un cuvânt. Încercă s-o calmeze, întrebând-o cu voce joasă dacă vorbea englezeşte. Femeia se potoli, apoi îi făcu semn către snopii de paie din spate şi-i făcu un gest poruncitor să se aşeze acolo. O ascultă. De îndată ce el se aşeză, femeia puse jos coşul şi ieşi în grabă.

Tony nu avea decât să aştepte. Femeia plecase să ceară ajutoare sau să se pună de acord cu nord-coreenii. Pentru orice caz, Tony se ridică şi se lipi de câţiva snopi de lângă uşă. Armă pistolul şi aşteptă derularea evenimentelor.

După câteva minute, femeia reapăru, însoţită de un om în vârstă. Uimită, privi locul în care-l lăsase pe american, apoi sesiză o mişcare la dreapta ei şi-l văzu pe Tony, care îşi punea pistolul la centură şi înainta. Femeia se încruntă, dar apoi ridică din umeri şi se dădu de-o parte.

Tony îi adresă o plecăciune bătrânului, care zâmbi şi spuse:

— Sunteţi între prieteni. Sunt Sook Yon-Gil. Femeia este cumnata mea.

Femeia se înclină şi ieşi.

Tony era uimit. În Seul întâlnise mulţi coreeni care vorbeau engleza, dar aici erau într-un sat din munţi, nu într-o metropolă.

— Vorbiţi bine limba mea.

Domnul Sook zâmbi şi se înclină.

— În ultimul război am lucrat cu armata americană. Ce pot să fac pentru dumneavoastră ?

Tony îi explică cine era. Ce avea nevoie, era evident.

Domnul Sook nu pierdu timpul.

— Domnule maior, puteţi înnopta aici. Cumnata mea vă va aduce cina; veţi putea dormi aici, în grajd. Noi doi suntem singurii care ştim că vă aflaţi aici.

Tony înţelegea la ce pericole îi expunea pe cei doi bătrâni.

–– Trupe nord-coreene se află pe aici ?

–– Nimeni, după ultima lor trecere. Nu avem nimic care să-i intereseze. Au rămas nişte barbari. Din cauza lor, acum fratele meu are un braţ rupt.

Femeia se întoarse cu un coşuleţ acoperit cu un şervet, din care îi scoase cina lui Tony. Domnul Sook urmă:

— Mâncaţi şi vă odihniţi. Trebuie să vorbesc cu fratele meu şi cu cumnata mea. Ne întoarcem mai târziu. Pe aici nu sosesc prea multe ştiri de pe front.

Tony respiră uşurat şi începu să mănânce cu poftă. Raţiile de război erau hrănitoare, dar nu aveau gust şi nu săturau. În schimb, ce-i adusese femeia era cald şi delicios.

Domnul Sook se întoarse când Tony aproape terminase de mâncat; de data asta era însoţit de doi bărbaţi. Când intrară, Tony se ridică să-i salute.

Cei trei oameni intrară, se aşezară în linie şi-i adresară o plecăciune.

Domnul Sook era evident cel mai bătrân şi şeful familiei. Avea o faţa serioasă şi era încurcat.

–– Domnule maior Christopher, mi-e ruşine. Fraţii mei mi-au amintit că nu v-am mulţumit pentru ceea ce faceţi pentru noi. Toţi trei am luptat în ultimul război. Doi dintre fraţii mei sunt morţi. Copiii noştri au fost chemaţi sub arme când comuniştii ne-au invadat.

Putem să vă ajutăm să ajungeţi unde trebuie, — urmă el — mult mai repede decât cu un drum pe picioare. Noi am... trimis un mesaj. Cu un pic de noroc, mâine va sosi răspunsul.

Nu-i dădu alte explicaţii, dar îi cerură ştiri despre mersul războiului. Tony le făcu o prezentare generală, iar Sook traduse, apoi coreenii începură să-i pună întrebări particulare.

Doreau să ştie despre cutare sau cutare oraş şi despre anumite unităţi militare. Lui Tony îi părea rău că trebuia să le dea numai veşti proaste. Ştirile despre acele oraşe erau din cele neplăcute.

Apoi începură să vorbească despre câte-n lună şi-n stele, până când pricepură că lui Tony îi era un somn de moarte şi atunci hotărâră că era bine să se retragă.

Patul lui Tony era în mijlocul snopilor de paie, astfel încât din exterior nu se vedea nimic. Adormi în câteva clipe.

Fuse trezit de o lumină puternică ce-i cădea drept în ochi şi de voci guturale care vorbeau în coreeană. Snopii care îl ascundeau fuseseră înlăturaţi, şi un om în uniformă neagră, cu un pistol în mână, îl examina atent la lumina unei lanterne.

Tony se ridică în şezut şi omul se dădu îndărăt. Necunoscutul era însoţit de alţi doi bărbaţi îmbrăcaţi ca el. Ceva mai departe, toată familia Sook era prezentă.

Oamenii îmbrăcaţi în negru probabil erau soldaţi, şi probabil erau coreeni. Nu numai că erau îmbrăcaţi cu uniforme de iarnă, dar aveau feţele acoperite de glugi.

Unul, probabil şeful, vorbea scurt cu domnul Sook, altul era alături de Tony şi al treilea făcea de pază. Erau înarmaţi cu puşti AK-47 de fabricaţie sovietică. Simţi că-l ia cu leşin şi se întrebă ce-ar fi trebuit să facă. Avea pistolul la îndemână, dar posibilitatea de a-i ucide pe toţi trei era ca şi inexistentă, iar mulţi din familia Sook ar fi fost răniţi, dar poate fuseseră deja arestaţi pentru colaborarea cu inamicul, şi totuşi gândul că ar fi fost capturat fără a opune rezistenţă...

Văzând că Tony se mişcase, şeful grupului se apropie. Luă poziţia reglementară şi salută, vorbind într-o engleza aproximativă:

–– Bună ziua, domnule maior. Sunt locotenentul Kim din forţele speciale sud-coreene. Putem să vă ducem la unitatea dumneavoastră. Puteţi să vă deplasaţi singur ?

–– Da, sigur, răspunse Tony, automat, încercând încă să se trezească.

Coreenii îi strânseră lucrurile, Tony salută cu drag familia Sook şi plecă în noapte împreună cu noii săi tovarăşi.

Avea o grămadă de întrebări de pus.

— Nu înţeleg. Linia frontului este la zeci de kilometri distanţă. Cum aţi sosit aici ?

–– Nu am sosit aici, domnule. Am rămas în spatele comuniştilor când ei au avansat.

–– Fermierul zicea că trebuie să aşteptăm până mâine ca să sosească ajutoare.

–– Avem o înţelegere cu locuitorii din jur. Ei ştiu că dacă pun un semn în anumite locuri, pot primi „ajutor”. Le-am spus că avem nevoie de douăzeci şi patru de ore pentru a ajunge. În realitate suntem mult mai aproape, dar ţăranii nu au nevoie să ştie asta.

–– Şi acum, ce facem ?

Oamenii îi spuseră.

Merseră tot restul nopţii, circa trei ore, iar în zori îi puseră lui Tony un fular peste ochi. Peste vreo jumătate

de oră, timp în care Tony fu ajutat să meargă de doi oameni, ajunseră.

Îi scoaseră fularul de pe ochi, şi Tony văzu că se află într-un bunker subteran, mare cât toate zilele. Aveau acolo un dormitor, o sală de mese, o bucătărie şi alte încăperi care nu-i fuseră prezentate. Nu văzu pe unde intraseră.

Aşteptară acolo să treacă ziua, iar la căderea nopţii porniră într-o altă plimbare. De data asta merseră mai multe ore.

Locotenentul Kim se folosise de comunicarea cu un satelit pentru a stabili o întâlnire. Cu cine, nu-i spuseră. Continuară să meargă, făcând din când în când punctul pe hartă. Într-un târziu, Kim luă un mic obiect şi începu să meargă înainte şi înapoi. Tony înţelese că era o busolă inerţială. Prin urmare, întâlnirea trebuia să se întâmple într-un punct bine precizat, cu o eroare admisă de câteva zeci de metri.

Într-un târziu, Kim le ceru să se oprească şi îşi desfăşură oamenii în jurul zonei pentru a păzi perimetrul. Apoi aşteptară.

Tony nu văzu elicopterul - şi nici măcar nu-l auzi - până când fu în faţa lor. Sosi din dosul unei înălţimi, zburând la şase metri de sol, şi se îndreptă drept spre ei.

Kim îndreptă înspre elicopter un obiect care semăna cu o lanternă; nu ieşi nici o lumină. Cu toate acestea, obţinu rezultatul dorit. Elicopterul încetini şi schimbă direcţia pentru a se îndrepta către sud-coreean.

Tony ştia că era un elicopter, dar la lumina stelelor îi păru mai degrabă un monstru. Pe toată partea anterioară avea protuberanţe, o antenă lungă ieşea în faţă, şi chiar şi pe laterale ieşeau umflături ciudate.

Kim îi făcu semn să se apropie.

— Iată cine vă va duce acasă, domnule maior.

Îi strânse mâna şi îi încredinţă un pachet.

— Sunt mesaje şi scrisori personale. Puteţi să le trimiteţi dumneavoastră ?

–– Desigur, domnule locotenent. Mai pot să fac ceva pentru voi ?

–– Nu, domnule, mulţumesc. Ucideţi-i pe comunişti. Adio.

Se salutară.

Chiar şi acum, când ateriza, elicopterul era foarte silenţios. Tony reuşi în fine să-l recunoască: era un Pawe Low pentru operaţiuni speciale. Văzu rezervoarele uriaşe de rezervă alături de patine şi mitralierele montate la uşi; era chiar și un Sidewinder !

Auzise vorbindu-se despre el, şi din când în când văzuse câte unul pe piste. Aveau TV în infraroşii, radar pentru menţinerea invariabilă a înălţimii faţă de sol, blindaj, sisteme electronice pentru bruiajul radarelor inamice, şi arme suficiente pentru a ieşi din orice încurcătură. Erau folosite pentru operaţiunile speciale, pentru plasarea sau recuperarea oamenilor în şi din spatele liniilor inamice...

Ca el.

Elicopterul atinse solul şi în acelaşi moment se deschise o uşă. Interiorul era luminat în roşu, slab de tot. După întunericul nopţii, i se păru că era prea multă lumină. Un om din echipaj îi făcu un gest şi Tony alergă spre el. Curentul făcut de rotor îl izbi cu violenţă, dar nu-l băgă în seamă.

Omul aruncă pentru sud-coreeni câteva cutii şi săculeţi, apoi îi întinse mâna lui Tony şi îl ajută să urce. Uşa se închise şi elicopterul începu să se înalţe imediat. După câteva clipe porni spre înainte şi nu se mai ridică.

Tony privi în jurul său. Originalul CH-53 era în în stare să transporte o camionetă, dar interiorul acelui aparat era plin cu console elctronice şi lăzi cu muniţii. Cineva îi dădu o cască şi Tony şi-o puse pe cap. Auizi imediat în urechi:

— Bun venit la bord, domnule maior. Sunt căpitanul Wells. Încântat că v-am recuperat cu bine.

Pe când auzea acele vorbe, Tony încerca să se sprijine de vreun obiect, pentru că elicopterul se ridicase brusc şi-o luase într-o parte. Când reuşi să răspundă, Tony spuse:

–– Plăcerea e de partea mea, domnule căpitan. Aveţi probleme, domnule ?

–– Nu, domnule maior. Nu am fost reperaţi de nimeni şi suntem în orar. Vreţi să veniţi aici, în faţă ?

Elicopterul începu să urce şi să coboare ca în montagne russe.

Mai mult decât curios, Tony lăsă casca la locul ei, apoi dădu de-o parte pânza care împiedica lumina roşie să ajungă în cabina de pilotaj şi se aşeză pe o strapontină.

Când i se obişnuiră ochii cu întunericul, zări doi piloţi, la lumina slabă a aparatelor de bord. La început nu reuşi să le vadă feţele, apoi înţelese că purtau măşti sau vizoare. Erau vizoare cu infraroşii, pentru a vedea pe întuneric.

Când îşi aruncă ochii pe fereastră, rămase cu gura căscată: munţii treceau pe lângă ei, la câţiva metri distanţă şi la aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Panoul instrumentelor era mult mai complicat decât cele cu care era el obişnuit. Recunoscu ecranul radar radar pentru a se menţine la distanţă fixă de sol, un televizor cu imagine termică, o hartă computerizată a terenului de sub ei. Parcă era în astronava din Star Trek.

Dar era nevoie cu adevărat de acel gen de instrumente. Un munte apăru în faţa dintr-o dată, şi elicopterul îl evită fără a încetini sau a schimba cota. În timp ce elicopterul înainta, pilotul îi întinse mâna.

–– Încântat să vă cunosc, domnule maior.

Arătă spre parbriz şi spre munţi.

–– Îmi pare rău că spectacolul nu este emoţionant ca pe avioanele voastre.

Tony făcu un efort ca să nu-şi dezvăluie nervozitatea.

–– Nu vă faceţi probleme. Cât mai stăm la înălţimea asta înainte de a atinge plafonul de croazieră ?

–– Rămânem la cota asta tot drumul. Pilotul automat poate face asta pentru noi, şi nu vrem să se prindă cineva de operaţiunea asta, nici măcar printre aliaţi. Într-o oră şi jumătate veţi putea să vă îmbrăţişaţi escadrila.

Zborul de întoarcere fu partea cea mai dură din întreaga misiune.

38

Strâmtori periculoase

7 ianuarie
La bordul navei *O'Brien*, strâmtoarea Tsushima

Când ajunse pe punte, comandantul Richard Levi aruncă o privire pe barometru. Acul nu se mişcase şi indicaţia era confirmată de lipsa norilor de pe cer şi de ruliul uşor al navei O'Brien care se îndrepta spre Pusan cu douăsprezece noduri. Comandantul urmărea ruliul punţii cu uşurinţă.

Ofiţerii deveniră mai rigizi, dar nu reacţionară în alt mod la prezenţa lui. Încă din timpurile normale, lui Levi nu-i plăceau mişcările inutile, şi-i plăceau şi mai puţin în condiţii de război. Persoanele prea preocupate să salute şi sa bată din călcâie ajungeau să nu-şi dea seama la timp de apropierea unei rachete sau a unei torpile.

Adresă un semn ofiţerului executiv şi se apropie de planşă pentru a observa cele trei vase comerciale care urmau în tăcere contratorpilorul lui din clasa Spruance. Unul era pictat în cenuşiu ca toate navele de marfă ale marinei militare, dar celelalte aveau culori vii care foloseau la a atrage ochii şi clienţii.

Cu totul, cele trei nave de marfă purtau o încărcătură preţioasă: mare parte din armele grele ale Diviziei 25 de infanterie. Oamenii diviziei fuseseră transportaţi în Coreea de Sud cu avioanele în cursul săptămânii precedente, dar prezenţa loc acolo nu servea la nimic, fără artilerie, tancuri şi APC-urile stivuite la bordul navelor *Andrew T.*

Thomas, liberiana *Polar Sea* şi daneza *Thorvaldsen*. Ordinele Flotei a şaptea erau clare. Toate trei navele vor ajunge la destinaţie.

Forţele ONU luptau din greu în peninsula coreeană, dar erau constrânse să se retragă, îndepărtându-se de oraşul Seul, care acum era asediat. Zvonurile erau că infanteria avea nevoie de tot ajutorul posibil pentru a nu fi aruncată în mare. Iar armele grele ale Diviziei 25 făceau parte din acel ajutor.

Levi întoarse spatele vântului de cinci noduri ce sufla peste contratorpilor şi privi spre est, căutând cealaltă navă pe care o comanda: mica fregată *Duncan*, din clasa Perry. Iat-o. Abia o distingea: era o pată mai închisă pe fondul mării cenuşii. Levi plasase fregata *Duncan* la patru mile distanţă pentru a proteja flancul convoiului. Acolo, sonarul SQS-56, montat pe chila fregatei, putea descoperi mai uşor un submarin diesel nord-coreean care ar fi încercat să lovească prin surprindere pe siajul lui *O'Brien*: aria din pupă a unui contratorpilor, unde zgomotul elicelor şi al motoarelor face nefolositor sonarul.

Vântul se înteţi şi schimbă direcţia, făcând să vibreze antenele radar de deasupra punţii. Levi nu băgă în seamă zgomotul. Privi în direcţia soarelui dimineţii care se ridica din spatele lor. O rază se reflectă într-o carlingă de plexiglas. Unul dintre aparatele SH-60B Seahawk de pe *Duncan* era în zbor, şi planta un şir de geamanduri sonar pasive, la nord şi la est de ruta convoiului: direcţia din care putea ajunge un submarin în căutarea unei prăzi uşoare.

Dar nu era singura direcţie periculoasă. La limita câmpului său vizual apăru o aripă argintie care dispăru imediat. Flota a şaptea îi alocase un P-3C Orion, şi Levi îl plantase la douăzeci de mile de micul grup de nave ce se îndrepta spre Pusan. Aparatul P-3 urma să planteze şiruri de balize pasive pentru a deschide drum convoiului.

Nordul şi estul erau acoperite în cel mai bun mod posibil. Iar Levi, trecând pe lângă Tsushima, se ţinuse aproape de insulă. În zona aceea apa era atât de mică încât un blestemat de submarin nord-coreean, pentru a nu ieşi la suprafaţă, ar fi trebuit să se îngroape în noroi. Putea de aceea să excludă acea direcţie, dacă putea să nu se îndepărteze de insulă. Din acel punct trebuia să asigure o altă desfăşurare navelor lui şi escortei. Zona de mare pe care o lăsa în spate îl preocupa mai puţin. Dacă un submarin diesel venea dinspre sud, în urmărirea convoiului, ar fi consumat bateriile şi ar fi fost obligat să facă mult zgomot cu snorkelul, că ar fi fost descoperit rapid şi distrus.

Levi îşi închise pleoapele de mai multe ori ca să şteargă imaginea pe care o lăsase soarele pe retină. Se întoarse pe puntea de comandă. Intrau în zona periculoasă şi sosise momentul să se întoarcă în CIC al navei. Era şi momentul să acţioneze cu maximă prudenţă, pentru că nu intenţiona să cadă în vreo ambuscadă. Sonarul nu era eficient sută la sută.

–– Domnule Keegan ?

–– Domnule ?

–– Reduceţi viteza la opt noduri şi semnalizaţi restului convoiului să facă la fel.

–– Am înţeles, domnule.

Ofiţerul executiv îi făcu un semn marinarului care aştepta lângă semnalizatorul optic. *O'Brien* intenţiona să păstreze tăcerea radio. Nu era cazul să-i informeze gratuit pe nord-coreeni despre poziţia convoiului. Să muncească dacă voiau să afle.

La bordul *Marelui Conducător*, la vest de Tsushima

Căpitanul de rangul trei Chun Chae-Yun studie cu atenţie harta, ştiind bine că trebuia să pară liniştit şi

relaxat. Războiul era deja prea lung, pentru *Marele Conducător* şi pentru echipajul său. Mulţi marinari începeau să resimtă sarcina de a menţine o disciplină constantă a tăcerii şi un înalt nivel al alertei. De aceea era bine ca el să dea un bun exemplu, arătându-se senin şi imperturbabil, indiferent ce se întâmpla.

Dar şi lui Chun îi era greu să-şi înfrâneze teama şi adrenalina în aşteptarea momentului acţiunii. După câteva victorii în primele zile ale războiului, *Marele Conducător* trebuise să-şi dedice majoritatea acţiunilor sale doar sarcinii de a supravieţui... şi multe submarine din flota lui nu fuseseră tot atât de norocoase. Unul după altul fuseseră scufundate de avioane americane şi sud-coreene sau de grupuri de corvete şi fregate americane. Desigur, submarinele îşi luaseră obolul în numeroase vase comerciale şi nave de război scufundate, dar proporţia era puţin satisfăcătoare şi o lua în direcţia greşită.

Acum, ultima semnalare de la înaltul comandament oferea posibilitatea de a răzbuna acele pierderi. Agenţii de spionaj instalaţi în portul japonez Yokosuka semnalaseră plecarea unui convoi mic, dar important. Navele nu puteau avea decât o singură destinaţie: baza imperialistă de la Pusan. Astfel, *Marele Conducător* şi două submarine mai vechi, din clasa Romeo, se ascunseseră pe ruta cea mai probabilă a navelor inamice, gata să scufunde convoiul american în Strâmtoarea Tsushima. O mică grupă constituită din trei vedete de asalt - ambarcaţii din clasa Osa, înarmate cu rachete sovietice sol-sol SS-N-2C Styx - aşteptau la nord de insulă, gata să dea năvală peste resturile scăpate din atacul submarinelor.

Chun plasase submarinul său de clasă Kilo, mai modern şi mai periculos, într-o poziţie din care acoperea ruta spre vest pentru Pusan. Cele două Romeo aşteptau în schimb la est de Tsushima, obligaţi de sonarele lor puţin eficiente să acceadă la poziţia periscopică pentru a descoperi inamicul care se apropia. Era imposibil ca

americanii să treacă fără a fi depistaţi, sau, cel puţin, aşa spera Chun.

Privi din nou pe harta nautică, scărpinându-şi gânditor bărbia. Poate ar fi fost mai bine să concentreze întregul grup la nord de insulă, mai aproape de celelalte trasee spre Pusan. Ar fi riscat să fie descoperit, dar ar fi avut posibilităţi mai mari să descopere convoiul înainte ca acesta să ajungă în siguranţa portului. Cine ştie... Chun clătină imperceptibil din cap. Era prea târziu acum pentru regrete. Primul plan era cel mai bun, fără tăgadă. Regretele erau doar o pierdere de timp şi de energie. Trebuia să se pregătească de o bătălie...

Vocea ofiţerului cu ruta îi întrerupse gândurile:

–– Am ajuns în punctul vest al circuitului nostru de căutare, tovarăşe comandant.

Chun îşi ridică privirea de pe hartă.

— Foarte bine. Drum 090. Viteza cinci noduri.

Îşi încrucişă privirea cu ofiţerul secund.

— Fă un nou control al navei. Asigură-te că toate compartimentele sunt pregătite pentru disciplina zgomotului şi raportează eventualele avarii.

Dintr-un moment în altul puteau intra în contact cu inamicul. Iar el voia ca *Marele Conducător* să fie gata.

La bordul *Eliberatorului*, la est de Tsushima

Comandantul Min Sang-Du privi cronometrul atârnat pe peretele minusculei săli nautice de pe *Eliberatorul*. Unde naiba erau americanii ? Făcuse nenumărate calcule, mental şi pe hartă. Cunoscând ruta precedentă şi viteza convoiului american, acum ar fi trebuit să-l depisteze. Ce or fi aranjat ?

Să fi trecut pe la vest de Tsushima ? Posibilitatea asta nu-l îngrijora deloc. O asemenea rută i-ar fi dus drept în braţele *Marelui Conducător*. Desigur, asta i-ar fi privat pe

Min şi echipajul său de o parte din glorie, dar gloria personală nu avea importanţă, când era în joc destinul unei naţiuni. Nu, posibilitatea care-l preocupa pe Min era complet diferită. Era posibilitatea ca americanii să nu fi fost mai la est decât era prevăzut, şi să nu fie mai în spatele său, în drum spre Pusan, fără ca nimeni să le stea în cale. Comandantul care ar fi lăsat să-i scape prada într-o acţiune atât de prostească trebuia să se aştepte la ce era mai rău din partea serviciului de siguranţă al marinei, şi acel rău i-ar fi revenit chiar lui.

Min simţi un fior, în aerul rece şi viciat al navei. În interiorul *Eliberatorului*, aerul devenea din ce în ce mai irespirabil şi mai încărcat cu umiditate. Pereţii erau acoperiţi cu condens, picăturile începeau să se formeze şi pe aparate. Se aplecă din nou asupra hărţii, pentru a însemna o nouă rută ipotetică a navelor americane - o rută care le îndepărta de a sa - şi apoi îşi îndreptă spinarea pentru a-şi admira propria operă. Părea corect. La douăsprezece noduri, americanii puteau fi... aici. Însemnă punctul şi luă o hotărâre. Nu erau în punctul prevăzut; atunci erau în celălalt.

Comandantul nord-coreean se întoarse în sala de comandă plină de lume.

Ofiţerul întâi îl privi cu atenţie, interogativ.

— Tovarăşe Sung, rută 035.

Submarinul se înclină uşor pentru a vira spre nord-est.

Sierra Cinci, deasupra strâmtorii Tsushima

Aparatul P-3C Orion vibră uşor intrând într-o zonă de turbulenţă. Sierra Cinci zbura jos, într-un spaţiu unde aerul cald provenind din insula Tsushima întâlnea aerul rece de deasupra oceanului. Avionul vâna submarine şi se menţinea pe un şir de geamanduri sonar lung de treizeci de mile, ascultându-le una după cealaltă pentru a

descoperi vreun eventual sunet care ar fi meritat lansarea unei torpile Mark 46.

Orion vibră din nou, iar de data asta câteva picături de cafea fierbinte se vărsară pe costumul de zbor al secundului, ataşat la sonar, care tocmai se întorcea la postul său. Omului îi scăpă o înjurătură şi încercă să se cureţe cu colţul hărţii de navigaţie.

Primul ofiţer habar n-avea ce se întâmpla. Era prea preocupat să apese pe butonul intercomului.

— Căpitane ! Am ceva pe numărul zece, un semnal foarte slab. Ar putea fi o navă diesel care se mişcă cu viteză mică.

Sierra Cinci efectuă un viraj foarte strâns pentru a se întoarce. Secundul îşi vărsă altă cafea pe uniformă.

În cabină, pilotul se alinie şi coborî. Se îndreptau cu trei sute de noduri spre poziţia balizei 10.

–– MAD activat ?

–– MAD activat, confirmă coordonatorul tactic de pe Sierra Cinci.

În acele ape zgomotoase, micile balize Lofar aveau o rază de acţiune atât de restrânsă încât submarinele pe care le descopereau trebuia să se afle foarte aproape de ele. Atât de aproape încât relevatorul de anomalie magnetică - MAD - al lui Orion avea şanse mari să găsească mica distorsiune a câmpului magnetic terestru produsă de învelişul metalic al submarinului.

–– Suntem pe numărul 10... acum !

Aparatul P-3 coborâse şi mai mult spre suprafaţa mării. Deodată, acul unui aparat sări la valoarea maximă.

–– Contact pozitiv ! Semnal fumigen !

O baliză fumigenă ieşi din cala Orionului şi se aprinse în timp ce era în zbor, pentru a se pune apoi pe apă, marcând poziţia ţintei.

–– Lansează o Dicas.

Coordonatorul tactic voia poziţia exactă, şi o voia imediat. O baliză Dicas emitea un semnal activ şi putea da direcţia şi distanţa ţintei.

Orion viră din nou, pierzând din înălţime şi viteză, pentru a se putea întoarce în punctul alertei. Baliza ieşi din cală şi plonjă în apă.

–– Noua baliză numărul 15 activată. Contact ! Direcţia 135, distanţa 400 metri !

Operatorul sonar abia îşi reţinea emoţia. Pilotul reglă din nou ruta. De data asta avionul se îndreptă spre submarinul descoperit de baliza sa sonar activă.

–– Lansaţi arma !

Nimeni de la bordul Orionului nu văzu spuma ridicată de torpila Mark 46 care lovea apa. Toţi erau prea ocupaţi să pregătească o nouă trecere.

La bordul *Eliberatorului*

–– Torpilă în mare ! Direcţia 330 !

Strigătul operatorului sonar îl împietri pe Min pentru o crucială fracţiune de secundă. Apoi comandantul se întoarse şi strigă la timonier:

–– Cârma tribord ! Cu toată viteza !

Submarinul se înclină virând şi accelerând către mizerabila lui viteză maximă de paisprezece noduri. Min părăsi sala de comandă şi intră în sala de navigaţie. Inspiră adânc. Era exact cum gândea el. Apa prea puţin adâncă nu permitea manevre serioase în plan vertical. Trebuia să încerce să bată torpila americană prin viteză şi să spere că va scăpa. Chiar dacă posibilitatea asta părea foarte improbabilă.

–– Torpila se apropie, tovarăşe comandant !

Min simţi nota de teamă din vocea primului ofiţer. Şi pe el îl încerca aceeaşi disperare. Şi totuşi, era bine să încerce.

–– Cârma tribord, atunci !

Eliberatorul se înclină în direcţia opusă: timonierul executase imediat ordinul.

Între toate acele necazuri, iată că era cel puţin un om care nu cădea uşor pradă panicii. Era deja ceva. Aşteptă, încordându-se în aşteptarea loviturii.

–– Torpila se îndepărtează, tovarăşe comandant ! Ne-a pierdut !

Un cor de „trăiască !” urmă vorbelor tehnicianului sonar.

Min zâmbi.

Sărmanii neajutoraţi, puteau ei să sărbătorească mult şi bine. Dar în curând aveau să descopere realitatea.

Sierra Cinci

–– Căpitane, prima torpilă a pierdut ţinta. Înaintează încă, dar se îndepărtează de contact.

Pilotul aparatului P-3, un căpitan grăsun din rezerva marinei, cu numele LAMBROS cusut pe uniforma de zbor, privi spre pilotul secund şi zâmbi.

–– Ştii care era cea mai mare greşeală pe care o făceau japonezii când vânau submarinele în timpul celui de-al doilea război mondial ? O lăsau moale cu vânătoarea prea repede. Iar eu nu vreau să fac aceeaşi greşeală.

Împinse manşa pentru a face un nou viraj.

–– Contact ! Contact !

–– Lansaţi arma !

La bordul *Eliberatorului*

Bucuria lăsă loc unui geamăt colectiv.

–– Cârma tribord !

Min se întoarse către primul său ofiţer.

— Ridică antena radio.

–– Dar...

Sung părea încurcat.

— Tovarăşe căpitan, inamicul ne poate descoperi... mai ales la această viteză !

–– Idiotule ! Crezi că mai are importanţă ? Ascultă !

Ping !-urile mai multor balize soanr active se auzeau perfect, chiar şi în zgomotul elicelor *Eliberatorului*.

— Transmite tuturor unităţilor că suntem atacaţi. Şi fă-o cât mai ai timp.

Min îl privi pe ofiţerul său intrând în sala radio şi se sprijini de un perete pentru a-şi aştepta destinul. Fuseseră norocoşi o dată. A doua oară nu vor mai fi.

Sierra Cinci

— Lovit !

Apa se ridică spre cer, sub forma unei coloane de spumă albă, peşti morţi, ulei negru precum catranul. La acel spectacol, pilotul de pe P-3 avu un frison. Avea destulă imaginaţie, ca să vadă cu ochii minţii capul cu exploziv de înaltă putere a torpilei Mark 46 ucigând submarinul inamic: decojindu-l şi desfăcându-l ca pe un peşte care este pregătit pentru iarnă.

Privi valurile murdare de ulei negru care se depărtau de zona exploziei. Nu existau supravieţuitori. Imposibil, după o asemenea explozie.

Cu un efort îşi luă ochii de la acea imagine a submarinului trimis pe fundul apei.

— Transmite către *O'Brien*. Spune-i că am eliminat subiectul cel rău.

— Da, da, domnule comandant.

Coordonatorul tactic era euforic.

— L-am scos din luptă pe primul, acum e rândul altora.

La bordul submarinului *Revoluţia*

Comandantul Sohn Chae-Hwan studie bileţelul mesajului.

— Eşti sigur că nu a mai transmis şi altceva ?

Tehnicianul radio răspunse.

— Nu, tovarăşe comandant. Numai codul de apel al *Eliberatorului* şi aceste cuvinte: „Suntem atacaţi”.

Avu un frison când marea îi aruncă în faţă spumă, pe puntea goală a navei sale purtătoare de rachete din clasa Osa. Se obişnuise cu căldura micii sale cabine şi nu-i plăcea să stea în exterior, expus frigului mării.

Sohn îi dădu liber cu un semn şi se întoarse să studieze harta cu ultima poziţie ştiută a *Eliberatorului*. Probabil submarinul fusese scufundat de inamicul care îl atacase. Deci mai avea doar un vechi Romeo pe ruta cea mai probabilă a convoiului american. Era imposibil ca un submarin diesel învechit să reuşească să facă prea mult.

Îşi ridică privirea de pe hărţile nautice şi se uită la celelalte două purtătoare de rachete care compuneau grupul său. Planul original prevedea să atace numai după ce prima lovitură dată de submarine, dar planul original abia se făcuse scrum. *Eliberatorul* fusese scufundat fără să-l facă pe inamic să plătească. Ce ruşine.

Dar poate un atac neaşteptat din partea celor douăsprezece rachete SS-N2C-Styx purtate de navele lui ar fi creat suficientă confuzie ca să-i dea ultimului Romeo posibilitatea de a lovi. Măcar merita să încerce.

Strigă un ordin.

— Transmite grupului. Noua rută 335. Înainte cu toată viteza !

Sohn simţi *Revoluţia* făcând un salt sub picioarele lui, când motorul diesel cu trei arbori intră în funcţiune. Cele trei nave purtătoare de rachete virară spre sud-est, către

vârful nordic al insulei Tsushima, lansându-se apoi pe apă cu viteza de treizeci şi şase de noduri.

La bordul lui *O'Brien*

Levi îl privi pe marinarul însărcinat cu actualizarea hărţii CIC, care acum însemna noua poziţie a aparatului P-3, ce se îndreptase spre nord pentru a întinde o altă linie de-a lungul capătului septentrional al insulei Tsushima. Un alt marinar însemnă poziţia convoiului.

Comandantul se întoarse spre ofiţerul antisubmarin.

— Ce zici, Bill ?

–– Cred că vânătoarea începe acum, domnule comandant. Nu cred că acel submarin nord-coreean a fost singur. Pe undeva trebuie să aibă tovarăşi.

–– Şi eu cred la fel. Atunci să aducem elicopterul de pe *Duncan*, ca să-l alimentăm. Dar spune-i lui Vandermeier ca înainte de asta să trimită schimbul în aer. Vreau o acoperire completă în zona est. Clar ?

Ofiţerul încuviinţă.

Levi privi situaţia spaţiului aerian. Nu fusese încă actualizată. Se încruntă.

— Care sunt ultimele informaţii despre elicoptere ?

–– Hotel Trei este la cinci. Gata de plecare la ordinele noastre.

–– Şi Doi ?

–– Nemişcat. Încearcă să repare flanşa aceea ruptă, dar probabil o să dureze toată ziua.

Levi se încruntă şi mai mult. Al doilea elicopter SH-2F Sea Sprite fusese aproape mereu nefuncţional, de când plecaseră din Pearl Harbor cu două săptămâni în urmă. La ce foloseşte un elicopter care nu zboară ?

— Bine. Încearcă să-i zoreşti un pic, Bill. Ştii cum se zice: „pentru că le lipsea un elicopter...”

Ofiţerul zâmbi.

— Da, domnule comandant. O să-i pun pe jar.

Încetă să zâmbească.

— Dar cred că asta n-o să prea folosească.

— Se poate. Dar m-aş simţi mai liniştit. De aceea, fă-o.

Levi se întoarse să privească harta, încercând să înţeleagă din ce parte ar fi putut veni noul atac nord-coreean.

La borul *Marelui Conducător*

Căpitanul Chun reflectă câteva momente asupra mesajului ce-i fusese transmis de la comandamentul flotei orientale din Wonsan.

— Şi nu au mai existat contacte ulterioare cu *Eliberatorul* ?

— Nu, tovarăşe căpitan.

Cu un gest, Chun dădu liber omului. Min şi submarinul lui fuseseră mai mult ca sigur scufundaţi. Dacă ar fi existat supravieţuitori, Eliberatorul ar fi trimis un raport mai special, în răstimpul trecut de atunci. Min era - de fapt, fusese - un comandant expert, unul dintre cei mai buni. Între timp, *Marele Conducător*, în patrularea lui de-a lungul coastei occidentale a insulei Tsushima, nu depistase inamicul.

Posibilitatea la care se gândea de la un timp se pare că se realizase. Americanii trecuseră pe la est de insulă. Iar el cu submarinul lui se aflau în locul greşit. Chun se aplecă peste harta nautică.

Trasă o rută care i-ar fi permis să-i intercepteze pe americani la nord de Tsushima şi apoi se încruntă, calculând iar şi iar timpi şi distanţe. Avea nevoie de cel puţin şase ore de drum la zece noduri: o cursă care ar fi afectat periculos capacitatea bateriilor de pe *Marele Conducător*.

Submarinele diesel-electrice erau cele mai silenţioase din lume când mergeau cu motoarele electrice, dar

traseele lungi la viteză maximă nu erau punctul lor forte. Bateriile submarinelor din clasa Kilo ca al lui aveau două sute de ore de autonomie, dar cu creşterea vitezei, consumul creştea în progresie geometrică. La zece noduri, motoarele electrice ale *Marelui Conducător* consumau zece ore de încărcătură pentru fiecare oră de operaţiune. Şi consumul creştea. O oră la cincisprezece noduri consuma cincizeci de ore din energie, şi la viteza maximă a submarinului, şaisprezece noduri, bateriile se descărcau în doar două ore. Bateriile puteau fi reîncărcate mergând pe motoarele diesel şi cu priză de aer, dar motoarele diesel erau zgomotoase. Iar submarinele zgomotoase aveau viaţă scurtă. Prin urmare, el avea puţine alegeri. Ordinele înaltului comandament erau clare. Trebuia să oprească convoiul: cu orice preţ.

Îşi privi ofiţerii.

— Cârma babord. Noua rută 003. Viteză zece noduri.

Pentru un moment, ofiţerii rămaseră nemişcaţi, surprinşi de schimbarea bruscă a ariei de cercetat încredin-ţată *Marelui Conducător*. Apoi se grăbiră să execute ordinul. Submarinul viră către nord.

Sierra Cinci, la nord de Tsushima

–– Baliza 22 lansată şi înregistrată. Punct de lansare baliza 23 în apropiere... Lansaţi !

–– Baliza lansată !

O paraşută mică se deschise sub aparatul P-3 şi porni către ocean. În avion, coordonatorul tactic privea ecranul computerului pe care apăruse un mic simbol, însoţit de numărul 23. În acel moment, Sierra Cinci trecea prin faţa satului Toyo, în punctul de nord al insulei Tsushima, şi lăsa în mare un nou şir de balize sonar, de la sud-vest spre nord-est. Pentru a completa şirul mai era nevoie de patru balize: după ce le-ar fi plasat şi pe acelea, aparatul

P-3 ar fi început să zboare înainte şi înapoi pe deasupra lor pentru a culege micile semnale - o elice zgomotoasă, un chepeng închis în grabă, un instrument metalic căzut pe podea - care puteau să trădeze un inamic în apropiere.

–– Domnule căpitan ?

Era unul din oamenii care supravegheau zona cu privirea prin ferestrele laterale.

Pilotul activă intercomul.

— Da, Charlie, ce este ?

–– Mi s-a părut că am văzut ceva spre nord. Departe. Dar era numai o reflectare de lumină.

Omul părea că vrea să se scuze pentru că-l deranjase.

Ceva la nord ? La suprafaţă ? Poate că fusese o eroare să stingă radarul de pe P-3. Căpitan nu credea că era necesar, şi apoi nu dorea să-i înştiinţeze pe toţi despre prezenţa sa în acea zonă.

Acţionă din nou intercomul.

— Activează radarul, Mike.

— Se încălzeşte.

La prora, în compartimentul electronic al lui Orion, subofiţerul de la radarul de suprafaţă APS-115 mişcă o serie de pârghii şi ascultă zumzetul înfundat al aparaturii care intra în funcţiune. În câteva secunde, radarul trecu de la starea de aşteptare la cea activă. Pe ecran apărură imediat câteva puncte.

— Contact ! Am unul, ba nu, trei contacte radar: direcţie 016, distanţă circa 37 kilometri. Mici contacte de suprafaţă, nu periscoape.

În cabină, pilotul privi către ajutorul său.

— Să fie pescadoare coreene sau japoneze ?

Copilotul controlă câteva hărţi, aflate într-o mapă groasă, apoi ridică privirea şi zise:

— Nu în acest sector. Cel puţin, nu legal. Rutele marine spre Pusan au fost interzise pentru navigaţie încă din prima zi de război.

— Căpitane !

Era ataşatul radar.

— Noua poziţie a contactelor 0220. Rută contacte 235, viteza 36 noduri !

Acelea nu erau pescadoare. Mergeau prea grăbite. Aparatul P-3 făcu un viraj strâns pentru a se plasa pe direcţia de interceptare.

— Sparks, transmite către *O'Brien* noutatea încântătoare. Frank, pregăteşte rachetele Harpoon. Se pare că am găsit nişte ţinte.

–– Da, şefu'.

Coordonatorul tactic studia pe un ecran repetor radar natura contactelor pe care se pregăteau să le lovească. Trei ambarcaţiuni, distanţate cu o milă una de alta.

Trei ţinte... şi numai două Harpoon sub aripile aparatului Sierra Cinci. În fine, mai bine decât nimic.

–– Distanţă treizeci kilometri şi contactele se apropie.

Copilotul ridicase binoclul şi studia cu atenţie suprafaţa mării.

— Le-am văzut. În faţa noastră. Trei vaporaşe. Probabil Osa, după aspectul lor. Şi sigur nu sunt prieteni.

— Bine, mi-e suficient, zise pilotul aparatului P-3, cu hotărâre.

–– Frank, loveşte-i cât mai bine.

La bordul *Revoluţiei*

— Avion la sud !

La strigătul santinelei, comandantul Sohn se întoarse la timp pentru a zări cele două mici fulgere sub aripile avionului P-3.

— Rachetă care vine. Cârma tribord ! Noua rută 270. Avertizaţi *Răzbunarea* şi *Vendeta* !

Sohn se ţinu cu ambele mâini de parapet pe când *Revoluţia* se alinia pe noul drum. Văzu că celelalte două nave îi imitau, ridicând mustăţi de spumă.

Cu un ronrăit, turelele de pe *Revoluţia* se rotiră spre sud. Comandantul nord-coreean se strâmbă. Chiar dacă ordonase virajul pentru a putea trage cu cele două tunuri de 30 mm, ştia că ar fi fost foarte greu să ţintească racheta. În instrucţiuni ce-i fuseseră date se spunea că Harpoon mergea cu mai mult de cinci sute de noduri. Deoarece tunurile sale aveau o distanţa utilă de tir de 2500 m, ar fi avut mai puţin de zece secunde ca să distrugă racheta ce sosea. Nu erau prea multe.

Se repezi spre un chepeng ca să-i strige transmisionistului:

— Rupe tăcerea radio. Informează comanda flotei şi toate unităţile că suntem sub atac aerian şi că suntem convinşi că convoiul inamic trece pe la est de Tsushima.

Fără a aştepta răspunsul, Sohn se întoarse şi încercă să vadă rachetele Harpoon care veneau spre ei. Iată-le. Două umbre care zburau pe apă, cu o viteză atât de mare că aproape nu le putea urmări cu ochiul. Una tocmai urca, pentru a se pregăti să plonjeze drept peste *Revoluţia*.

De la pupa la prora, tunurile de 30 mm începură să tragă serii interminabile de trasoare împotriva rachetei care se înălţa. Sohn se prinse de balustradă pentru a rămâne perfect nemişcat. Asta e ! Un proiectil de 30 mm lovi racheta americană, şi o transformă într-un glob de foc care lovi apa la două sute de metri distanţă.

Pentru o fracţiune de secundă, Sohn văzu forma lungă şi albă a celeilalte Harpoon trecând pe deasupra lui şi dispărând. Întorcându-se după un moment, alunecă din cauza undei de izbire care făcu să tremure *Revoluţia*.

La aproape o milă distanţă, fragmente mai cădeau în mijocul exploziei care umflase apele. Când fumul se mai rări, Sohn văzu că nava lui centrală, *Răzbunarea*, dispăruse, făcută bucăţi de capul de 227 kilograme al rachetei.

Îşi mută privirea de la locul exploziei. Căuta avionul inamic. La mică înălţime, acesta studia rezultatele atacului.

— Cârma babord ! Rută 180.

Privi în jur.

— Tovarăşe Lee !

Masivul ofiţer cu armamentul se ridică.

— Ordonaţi, tovarăşe comandant !

–– Pregăteşte rachetele SAM ! Trebuie să dobori avionul !

Revoluţia şi tovarăşul său supravieţuitor, *Vendeta*, continuară drumul către sud, pentru a se apropia de aparatul P-3 şi de plajele stâncoase ale insulei Tsushima.

La bordul lui *O'Brìen*

— Îmi pare rău, domnule comandant. Este insula în mijloc. De aici nu putem lovi acele Osa.

Levi făcu da din cap. Ofiţerul tactic avea dreptate. Navele inamice erau la adăpost. Pentru o clipă se întrebă dacă cumva căpitanul nord-coreean o făcuse dinadins, dar mai apoi renunţă la întrebare. Nici nu avea vreo importanţă. Ceea ce era cu adevărat important, era să găsească modalitatea de a lovi navele de atac înainte ca acestea să lanseze rachetele.

Levi examină harta, în timp ce de la P-3, la douăzeci de mile distanţă, continua să sosească o serie neîntreruptă de rapoarte. Exista o singură manevră posibilă. Se apropie de intercom.

— Domnule Keegan, rută 030 şi viteză douăzeci de noduri. Transmite către *Duncan* să vină în spatele nostru şi ordonă convoiului să facă o întoarcere de 90 de grade.

— Am înţeles, domnule comandant.

Levi se apropie de ofiţerul tactic.

— Vom ajunge la limita de tir mai repede. Şi vom ţine departe de inamic navele comerciale, pentru cazul în care vor începe să zboare rachetele.

Omul zâmbi, dar ofiţerul antisubmarine nu păru tot atât de satisfăcut

–– Da, Bill ?

–– Dacă acolo jos e vreun submarin, comandante, suntem în găleată. La viteza asta, sonarele noastre sunt inutile.

Levi adeveri.

— Ştiu. Dar trebuie să ne asumăm riscul. Elicopterele noastre ne vor acoperi până vom fi eliminat acele purtătoare de rachete.

Se întrerupse, sperând să nu se trezească în faţa unei curţi marţiale în cazul unei înfrângeri.

Sierra Cinci

— Continuă să se apropie, căpitane.

Pilotul de pe P-3 zâmbi.

— Poate cred că vor putea ajunge atât de aproape încât să ne lovească cu mitralierele. Ţineţi ochii pe ei, totuşi. *O'Brien* şi *Duncan* pot utiliza bine aceste informaţii.

Sierra Cinci continuă să zboare leneş, pentru a observa navele care se apropiau. Conform rapoartelor serviciului de informaţii al marinei, navele Osa nord-coreene nu purtau artilerie antiaeriană.

La bordul *Revoluţiei*

Sohn privea când avionul american, când grupa de SAM SA-7 ghemuită în spatele turelei prora. Erau aproape de limita de tir... chestie de câteva sute de metri. Se apropiau încet... încet...

Ridică braţul, gata să dea semnalul de atac.

Sierra Cinci

–– Distanţa opt kilometri, căpitane.

Pilotul de pe P-3 desluşi tonul interogativ al tehnicianului radar şi hotărî că era bine să ţină cont de dubiile pe care le avea de la un timp. Acum navele nord-coreene erau vizibile cu ochiul liber.

— Bine. Nu e necesar să ne apropiem mai mult. Să ne îndepărtăm şi să ne întoarcem la plasarea balizelor.

În timp ce vorbea, împingea deja manşa pentru un viraj strâns care i-ar fi dus departe de lansatoarele alea de rachete.

La bordul *Revoluţiei*

–– Se îndepărtează !

Sohn văzu că uriaşul cuadrimotor îşi schimba forma: schimbase direcţia, renunţând să descrie leneşul „opt” în jurul convoiului.

— În picioare ! strigă. Foc ! Foc !

–– Tovarăşe comandant...

Ofiţerul cu armamentul încercă să-l oprească, bolborosind despre unghiuri de atac şi despre distanţe. Dar era prea târziu.

Marinarul care ţinea în mâini tubul lansatorului de rachete SAM SA-7 Grail se ridicase deja şi îl pusese pe umăr. Capul de căutare al rachetei captase căldura motoarelor aparatului P-3 şi îl locase. Marinarul apăsă trăgaciul, fixându-se bine cu picioarele pe punte, în timp ce racheta se aprindea şi pornea cu mare viteză spre cer.

Sierra Cinci

–– Dumnezeule mare !

Pilotul de pe P-3 văzu dâra de fum ce venea spre ei şi împinse manşa înainte. „O rachetă blestemată” se gândi el. „Aveau SAM pe acele bărci mizerabile. Cine-ar mai fi crezut ?” O altă voce, din subconştient, îi răspunse: „Tu, tu ar fi trebuit să te gângeşti la asta”. Pentru multe secunde nu-şi mai desprinse ochii de pe indicatorul de viteză, care creştea cu o lentoare exasperantă, iar racheta SAM era din ce în ce mai aproape, cu viteza sa de aproape o mie de noduri.

Cinci fu norocos.

Racheta SA-7 se apropie repede de P-3, ţintind către căldura emanată de cele două motoare din stânga. Apoi, la două sute de metri de ţintă, racheta nord-coreeană se înclină şi căzu în mare: carburantul ei se terminase şi viteza nu era suficientă ca să o mai ţină în aer. Virând şi accelerând, aparatul P-3 ieşise în afara razei de acţiune.

Pilotul respiră uşurat. Tremura. Era cât pe-aci ! Privi în oglinda retrovizoare. Departe, în spatele lui, cele două vapoare nord-coreene supravieţuitoare se îndepărtau în direcţia sud-est.

— Transmite către *O'Brien* că în câteva minute va avea companie. Nord-coreenii se îndreaptă spre ei.

Apoi acţionă intercomul pentru a se adresa întregului echipaj.

— Băieţi, ne-am distrat suficient. Acum să ne întoarcem la treaba noastră: să scufundăm submarine.

La auzul cuvintelor lui, se auzi ecoul unui oftat de liniştire. Submarinele nu răspund la foc.

Pe *O'Brien*

Levi se întoarse spre ofiţerul tactic.

— Acţionează radarul. Semnalizează către *Duncan* să pregătească armele.

Răspunsul veni imediat.

— Două mici contacte de suprafaţă ! Direcţie 351. Distanţă 18,4 mile.

În acelaşi timp, Levi îl auzi strigând pe unul din operatorii radar:

— Raport ESM ! Puternice emisii radar, direcţia 351 !

— Lansaţi patru Harpoon ! Două către fiecare contact !

La bordul *Revoluţiei*

— Cinci contacte radar, tovarăşe căpitan. Două de dimensiune medie, direcţie 170, distanţă 29,5 kilometri. Două mari şi unul mediu, direcţie 169, distanţă 35 de kilometri.

Sohn zâmbi. Avea dreptate. Găsise convoiul american.

— Transmite tuturor unităţilor poziţia, ruta şi viteza inamicului.

— Rachete ! Patru rachete lansate de primul grup de nave inamice !

Sohn lovi cu putere în parapet, făcându-i să tresară pe toţi ofiţerii.

— Perfect ! Trebuie să fie escortele inamicului. Dacă le scufundăm, tovarăşii noştri de pe submarine vor reuşi uşor să elimine tinichelele comerciale rămase pe mare.

Îl privi pe ofiţerul cel gras cu armele grele. Faţa omului era plină de apă... poate de la valuri, poate de sudoare.

— Trage cu rachetele împotriva primei nave inamice. *Vendetta* o va lovi pe cealaltă.

Omul se întoarse să execute ordinul, iar Sohn şi ceilalţi se îndepărtară, în timp ce cele patru rachete SS-N-2C Styx ieşeau bubuind din lansatoare şi se îndreptau către navele americane încă invizibile, lăsând în urmă limbi de foc şi nori albi deşi de fum.

La bordul lui *O'Brien*

Vocea operatorului radar căpătă un ton ascuţit care în alte condiţii ar fi sunat ridicol.

— Rachete în atac ! Număr şapte, opt mici contacte cu viteză înaltă !

Levi rămase calm. Asta intrase deja în calculele lui.

— Avertizează pe *Duncan*. Deschidem focul când rachetele vor fi în zona de tir.

Situaţia care apăruse cerea un joc de escadră. Ca toate fregatele din clasa Perry, *Duncan* nu avea tunurile mari de 125 mm şi lansatorul de rachete Asroc al contratorpi-loarelor. Dar rachetele sale SAM Standard erau mai mari ca cele Sea Sparrow de pe *O'Brien*. În esenţă, Levi o ştia, contratorpilorul era spada escortei. Iar *Duncan* era scutul.

Continuă să privească ecranele CIC în timp ce rachetele celor două părţi îşi căutau ţintele. Pentru moment el era un simplu spectator, ca şi cum nu ar fi făcut parte din luptă. Bătălia era în mâinile computerelor şi a oamenilor care le foloseau.

Văzu cele şase Standard de pe *Duncan* îndreptându-se către primul grup de patru rachete nord-coreene. Cele două grupuri rivale se ajunseră în mai puţin de treizeci de secunde şi trei rachete Styx dispărură ca şi cum n-ar fi existat. A patra îşi urmă cursa. Alte două Standard o interceptară când era la mai mult de zece mile de *O'Brien*. Alte patru SAM se îndreptară spre al doilea val de Styx şi distruseră două din ele. Supravieţuitoarele reuşiră să

ajungă la şapte mile de contratorpilor înainte de a fi doborâte de rachetele sale Sea Sparow.

În acelaşi timp, cele patru Harpoon de pe O'Brien continuau să zboare deasupra apei, îndreptate spre vasele Osa nord-coreene. Conştiente de pericol, cele două nave virară şi se îndreptară spre nord, zigzagând rapid pe valuri în speranţa deşartă că vor scăpa de perechea de rachete americane care le urmărea pe fiecare în parte. Orice apărare fu inutilă, şi Levi văzu pe ecranul radar rachetele Harpoon lovind ţintele lor şi eliminându-le într-o serie de explozii. Pe ecran, de la o clipă la alta, orice contact dispăru. Dar şaizeci de marinari nord-coreeni erau morţi.

Levi simţi răsuflarea uşurată a ofiţerilor săi din CIC. Bine, dar orice relaxare putea fi un pericol. Îi aduse la realitate cu câteva ordine.

— Transmiteţi convoiului noua poziţionare, ruta şi viteza precedentă. Domnule Keegan ?

–– Da, domnule comandant ?

–– Încetineşte la douăsprezece noduri şi pune-ne din nou în faţa convoiului.

–– Am înţeles, domnule.

Satisfăcut că oamenii lui se întorceau la misiunile lor, Levi îşi permise un zâmbet.

Întreaga acţiune nu durase decât două minute.

La bordul submarinului *Amiral Yi*, la est de Tsushima

— Raport sonar. Explozii multiple, direcţia 343, tovarăşe comandant.

Comandantul îşi ridică privirea un pic pierdută, cu o expresie de nemulţumire că fusese întrerupt. Tocmai îşi nota câteva idei pentru următorul său discurs politic. Comandantul nu fusese niciodată un bun orator şi îi era greu să ţină firul unui discurs, mai ales când era obligat să folosească limbajul politic al Partidului. De aceea încerca

să se pregătească în toate momentele libere, chiar şi când submarinul lui era la vânătoarea convoiului inamic.

–– Explozii ? Au fost şi alte zgomote, elice, sonar, chestii de-astea ?

–– Nu, tovarăşe comandant. Numai exploziile.

Comandantul mormăi. Nu era deloc surprins că tehnicianul sonar nu auzise altceva. În apele acelea mici, sonarul pasiv Feniks din clasa Romeo putea să se declare norocos dacă reuşea să culeagă vreun sunet pe o rază de cinci kilometri.

— Bine. Vin pe punte.

Cu un geamăt se ridică de la minusculul birou şi trecu în cabina de comandă. Acolo se aflau deja toţi, aşteptându-l. Se adresă primului ofiţer:

— Altceva ?

–– Nu, tovarăşe comandant. Nu au existat alte explozii ulterioare sau contacte sonar.

–– Înţeleg. Bine. Să aruncăm o privire la ceea ce s-a întâmplat. Ridicaţi periscopul.

Comandantul aşteptă ca periscopul să se oprească, înainte de a se apleca să privească prin lentile. Ceva, din meniul servit pe *Amiralul Yi*, îi producea arsuri la stomac, şi îi era greu să se mişte prea repede.

— În partea asta, nimic.

Începu să rotească periscopul pentru a descrie un cerc complet. Dacă tot era în faza asta, măcar să controleze întregul orizont.

Hotel Trei

— ...şi atunci i-am zis: „Băi, fraiere, de-abia am ieşit acum”. De-ai fi văzut ce faţă a făcut tâmpitul ăla...

Pilotul de pe Hotel Trei se întrerupse văzând ceva ciudat, la stânga elicopterului.

— Doamne sfinte ! Un periscop !

Aparatul SH-2F Sea Sprite se lăsă mai jos şi făcu o piruetă pentru a observa mai bine obiectul cilindric subţire care se înălţa doar cu o palmă deasupra apei. O rază de soare se reflectă pe lentilă. Nu se puteau înşela: era cu adevărat un periscop !

–– Vrei o baliză activă ? întrebă copilotul, încă pierdut din cauza surprizei.

Nici una dintre balizele lor pasive nu relevase prezenţa submarinului. Nici una.

–– Nu, dă-o dracu ! Trage-i o torpilă ! Căutare la stânga, răspunse pilotul, aducând elicopterul deasupra submari-nului.

–– Torpilă lansată !

Elicopterul sări în sus când torpila Mark 46 se desprinse şi căzu în mare. În câteva secunde locă submarinul şi se îndreptă spre el.

Comandantul şi echipajul de pe submarinul *Amiralul Yi* din marina nord-coreeană muriră fără să ştie că sunt atacaţi şi că găsiseră, în sfârşit, convoiul american.

La bordul *Marelui Conducător*,
la nord-vest de Tsushima

Chun şedea ţeapăn, strângând în mână ultimul raport sosit de la *Revoluţia*. Planul lui dăduse greş. Forţele lui atacaseră toate împreună şi fuseseră înfrânte toate împreună. Şi lucru şi mai rău, americanii erau înaintea lui şi asta făcea greu, dacă nu imposibil, să-i intercepteze.

–– Este vreo schimbare în ordine ?

Secundul lui părea îngrijorat. Chun îşi strânse buzele. Omul avea dreptate să fie îngrijorat. Un insucces ar fi şters toate amintirile vechilor lor succese şi probabil i-ar fi luat comanda lui Chun, gradul şi toate privilegiile conexe.

Clătină din cap.

— Nu. Urmează ca până acum, tovarăşe.

Încercă să zâmbească şi în parte reuşi s-o facă.
— Vom reuşi să-i prindem.
Secundul zâmbi la rândul său.
–– Un pic de ceai, tovarăşe comandant ?
De data asta, zâmbetul lui Chun fu mai adevărat. O ceaşcă de ceai l-ar fi calmat şi î-ar fi ţinut mintea limpede.
— Mulţumesc. Spune-i bucătarului să facă ceai pentru toată lumea.

Sierra Cinci

–– Ai auzit ceva ?
Tehnicianul sonar îşi destinse muşchii. Îl durea spinarea.
–– Nimic, domnule căpitan. Nici măcar o respiraţie, de nicăieri. Probabil i-am lovit pe toţi.
— Poate.
Pilotul de pe P-3 nu părea prea convins.
–– Totuşi, pentru asta ne trimite unchiul Sam un stat de plată în fiecare lună. Fiţi atenţi, băieţi. Mai avem doar patru ore până ne întoarcem să alimentăm.
Aşa cum era de prevăzut, anunţul aduse un cor de gemete. Erau în zbor de la ora opt.

La bordul *Marelui Conducător*

Bucătarul blestema în sinea lui, trebăluind în cambuza înghesuită de pe *Marele Conducător*. Ofiţerii ! Întâi trebuie să faci aia, apoi trebuie să faci ailaltă. Şi nimeni nu înţelegea greutăţile cu care se confrunta el la treabă. Acum voiau ceai. Pentru toţi. Păi el era gata să parieze că nimeni nu ştia că fierbătoarele lui nu puteau face să fiarbă decât două ibrice în acelaşi timp. Da, era gata să parieze pe o lună de cartele pentru alimente.

Fără a înceta să blesteme în sinea lui, deschise un dulăpior ca să caute ceaiul pe care îl cereau de obicei ofiţerii. În spatele lui, unul dintre ibrice începu să fiarbă. Prea repede, ce naiba. Se întoarse să-l stingă.

Şi atunci se întâmplă dezastrul. În întoarcere, lovi cu cotul o grămadă de crătiţi metalice puse pe o poliţă. În loc să cadă pe cauciucul ce acoperea puntea *Marelui Conducător*, se loviră cu zgomot între ele. Bucătarul, speriat de moarte din cauza zgomotului neaşteptat, îşi pierdu echilibrul. Mâna îi ajunse la ibricul care fierbea. Urletul omului se auzi în tot submarinul.

Chun reacţionă imediat.

— Reduceţi la cinci noduri ! Motoare insonorizate !

Sierra Cinci

— Un tranzitoriu ! Am recepţionat un tranzitoriu metalic şi alte zgomote de la numărul 40 !

La strigătul tehnicianului sonar, Orion viră strâns, orbitând în jurul poziţiei balizei 40.

— Altceva ?

Omul clătină din cap.

— Negativ, domnule. Oricine ar fi acolo, jos, s-a hotărât să rămână tăcut. Şi vreau să spun cu totul tăcut. Vrea să ne facă să credem că este o bătrână moleculă de apă !

În cabină, pilotul de pe P-3 reflecta asupra întâmplării. Un submarin care reuşea să menţină o tăcere atât de perfectă constituia o ameninţare teribilă; era greu de localizat cu balizele pasive. Pe de altă parte, dacă era atât de tăcut, nu se putea mişca cu mare viteză. Şi deci era încă acolo. Apăsă butonul interfonului.

— Frank ?

–– Da, căpitane ? — îi răspunse coordonatorul tactic de pe Orion.

–– Pune în mare o Dicas. Cred că îl vom găsi pe prietenul nostru.

–– Desigur.

Baliza activă coborî în linişte pe suprafaţa mării şi lansă hidrofonul.

–– Activaţi !

Undele sonore se împrăştiară în apă, în căutarea a ceva de care să se reflecte. Îl găsiră repede.

–– Am găsit ! Contact radar direcţie 145. Distanţă 1500 metri !

La bordul *Marelui Conducător*

Piing !

–– Ne-au localizat, tovarăşe comandant.

Chun fu de acord. Semnalul era prea puternic ca să se poată trage altă concluzie.

— Cotă periscopică, tovarăşe. Să ne scăpăm de puricele ăsta din spinare.

Speraca vocea să-i rămână fermă.

Chiar dacă fuseseră descoperiţi de un avion antisubmarine, mai aveau o posibilitate să se salveze. Când îl construiseră, sovieticii îl dotaseră pe *Marele Conducător* cu mijloace care să răspundă unei astfel de urgenţe. Antena periscopică a submarinului purta un sistem SAM SA-N-8. Acum Chun şi echipajul său urmau să descopere dacă inovaţia era validă.

–– Ridicaţi periscopul !

Sierra Cinci

–– Contact în apropiere. Distanţă o mie de metri.

Pilotul de pe P-3 trase înapoi manşa pentru a pregăti atacul.

–– Înainte !

Privi în direcţia indicată de copilot. Obiectivul lor ridicase periscopul mult deasupra apei. Era o ţintă perfectă. Dar ce naiba era cutia aia care atârna lângă periscop ?

–– Doamne !

Strigătului său de surpriză îi urmă cel al copilotului, când din cutie ieşi o flacără portocalie.

Racheta se îndreptă spre motorul exterior de pe aripa dreaptă şi explodă, trimiţând resturi de fiare printre conductele de alimentare şi prin elice. Motorul explodă într-o pală de foc. P-3 începu să piardă înălţime, cu aripa dreaptă în flăcări.

–– Blochează numărul patru şi activează extinctoarele !

Pilotul continuă să ţină aparatul Orion pe rută, în timp ce ajutorul lui încerca să ţină incendiul sub control.

–– Distanţă cinci sute de metri.

Oamenii de la radar erau încă la posturile lor.

–– Lansaţi torpila aia !

Pilotul simţi când aparatul se ridică, în momentul în care Mark 46 ieşi din cală. Trase manşa pentru a câştiga înălţime.

–– Căpitane, focul nu poate fi controlat. O să ajungă la rezer...

Sierra Cinci explodă în zbor.

La bordul *Marelui Conducător*

Chun privi bucăţile din avionul american ce cădeau în mare şi zâmbi.

— L-am prins ! I-am ucis pe blestemaţii ăia de americani !

— Comandante ! Elice cu viteză mare, direcţia 325 ! Se apropie !

Chun îşi luă ochii de la periscop şi murmură:

— Iar ei ne-au ucis pe noi...

Se adună şi strigă:

— Cârma babord ! Viteză maximă !

Trebuia să încerce să-şi salveze nava... nu numai pentru el şi pentru echipajul său, dar chiar şi pentru ţara sa. *Marele Conducător* era cel mai modern şi mai eficace submarin al Coreei de Nord. Fără el, nord-coreenii ar fi trebuit să renunţe la bătălia, deja în mare parte pierdută, pentru blocarea rutelor de aprovizionare marine. Materialele şi oamenii americanilor ar fi afluit necontenit spre porturile din Sud.

Chun simţi cum se înclină puntea *Marelui Conducător* pe când submarinul vira şi prindea viteză progresiv.

Dar era prea lent. Când torpila americană ajunse în zona ţintei, *Marele Conducător* mergea cu nouă noduri. Nu suficient pentru a crea, la ordinul brusc al lui Chun de a vira în direcţia opusă, „nodul” de apă tulburată care să păcălească sonarul torpilei.

Arma intră în aria de medie turbulenţă, îşi corectă uşor drumul şi apoi se îndreptă fără ezitări către *Marele Conducător*, care fu lovit în spatele turelei de comandă.

Mark 46 explodă şi produse o ruptură în învelişul Marelui Conducător. Submarinul se scufundă în câteva secunde şi se puse pe o rână pe fundul apei, lăsând o dâră de bule de aer, resturi şi petrol.

Cu asta se ducea la fund toată strategia navală prebelică a Nordului.

La bordul lui *O'Brien*, în portul Pusan

Comandantul Richard Levi privi rândurile de vase comerciale ancorate în portul Pusan şi apoi le privi şi pe cele trei mai apropiate de *O'Brien*: *Thomas*, *Polar Sea* şi *Thorvaldsen*. Reuşise. El şi oamenii lui conduseseră la

destinaţie periculoasa încărcătură ce le fusese încredinţată. Acum echipele de docheri sud-coreeni lucrau din greu ca să aducă la sol materialul, care trebuia să ajungă imediat pe front.

Levi putu să-şi relaxeze un pic coloana. Acum se putea odihni.

–– Domnule comandant !

Se întoarse şi văzu un marinar semnalizator.

— Da ?

–– Mesaj de la Flota a şaptea, domnule. Urgent.

Luă measjul să-l citească şi deveni mai rigid. Până când avea să se odihnească va mai trece mult timp.

–– Ordine noi, domnule comandant ? întrebă ofiţerul executiv.

–– Da, domnule Keegan. Suntem detaşaţi la grupul amfibiu care se constituie Kusan. Ne vom uni cu ei când vor pleca spre Nord.

Pentru o clipă se uită la transportoarele amfibii şi purtătoarele de elicoptere ancorate. Era timpul să dea contralovitura. Timpul să taie picioarele nord-coreenilor. Apoi Levi se întoarse în partea cealaltă. Aveau o grămadă de treburi de rezolvat, înainte de a fi gata să pornească din nou. Nu aveau timp de pierdut.

39

Maree înaltă

7 ianuarie
CG al forţelor ONU, la sud de Ch'onan

McLaren se opri un moment să asculte şuieratul vântului care se auzea prin pânza cortului de comandă. Răsuflarea lui forma un norişor alb care rezista câteva momente înainte de a dispărea. Era atât de frig, încât nici măcar sobiţele cu kerosen nu puteau încălzi cât de cât interiorul cortului. Oftă la gândul că condiţiile erau şi mai rele pentru soldaţii care luptau în prima linie. Oamenii aceia se aflau într-un infern îngheţat şi le era imposibil să se încălzească cumva dacă nu se mişcau, dar dacă se mişcau deveneau ţinte ale focului inamic. Clătină din cap. Doamne, dacă războiul acela s-ar fi dus între popoare civilizate, s-ar fi încheiat un armistiţiu, ca să nu se piardă mai mulţi oameni din cauza condiţiilor atmosferice decât în lupte.

Se apropie de el omul al treilea la comanda forţelor combinate, generalul maior Barret Smith. Din mers, îşi umplea pipa cu tutun.

— Cât o să mai dureze, Barney ? îl întrebă generalul.

Smith aprinse un chibrit şi îl apropie de tutun, aspirând de două ori.

— Meteorologii spun că valul ăsta de frig ar trebui să dispară spre dimineaţă. Sateliţii au depistat un front cald: ar trebui să ajungă în zori şi atunci se va ridica şi temperatura cu câteva grade.

–– Nu va fi suficient ca să topească gheaţa, nu-i aşa ?

Severul ofiţer din New England clătină din cap.

–– Se aşteaptă din nou ninsoare ?

–– Da.

McLaren se încruntă. Acum că forţele ONU câştigaseră superioritatea aeriană aproape absolută, ninsoarea îl deranja. Timpul rău limita sprijinul aerian la puţinele escadrile care puteau zbura în orice condiţii atmosferice, care însă, datorită numeroaselor pierderi suferite, deveniseră aproape inutile. Dorea ca cerul să se însenineze, pentru ca avioanele de vânătoare-bombardament să poată lovi din aer coloanele nord-coreene şi să vadă rachetele SAM lansate împotriva lor de pe sol. Fiecare oră de vizibilitate proastă permitea nord-coreenilor să-şi revină după precedentele bombardamente aeriene, iar McLaren nu voia să le dea nici măcar un minut de răgaz.

Fu întrerupt de Smith:

— Jack, ofiţerii sunt pregătiţi pentru instrucţiuni.

— Vin acum.

Se întoarse la masa principală acoperită cu hărţi topografice care prezentau munţii din jurul oraşului Ch'onan. Se încruntă văzând poziţiile defensive plasate de statul său major, dar nu făcu comentarii. În schimb, privi feţele ofiţerilor săi superiori. Erau obosiţi, dar nu terminaţi ca după primele zile după atacul prin surprindere lansat de nord-coreeni. Ca toate ocupaţiile omeneşti, şi războiul avea propriile ritmuri, iar ofiţerii săi începeau să se adapteze acestora.

— Bine, domnilor, să ne punem la treabă.

Smith se apropie de lumină.

— Desigur, domnule general.

Se lipi de hărţi.

— Acum, după cum puteţi vedea, avem câteva propuneri...

–– Aşteaptă, Barney, zise McLaren. Să începem cu începutul. Vreau să cunosc întreaga situaţie, înainte de a ajunge la detalii.

Ofiţerul, surprins, îşi scoase pipa din gură. Dar îşi reveni imediat:

–– Sigur, Jack, cum vrei tu. Colonel Logan ?

Logan îi luă locul lui Smith sub bec şi se lansă într-o descriere detaliată a situaţiei militare de-a lungul întregii peninsule. Ofiţerul vorbi cu multă simplitate, recurgând la notele pregătite când McLaren îi adresa vreo întrebare neaşteptată. Dintre toţi ofiţerii de la cartierul general era omul căruia războiul îi asigurase schimbări majore. Nu mai era simplul funcţionar dinainte; acum rezolva sarcinile în mare viteză, fără milă pentru oameni şi timp, ca şi cum îl arsese un foc pe care numai invazia nord-coreeană îl înteţise.

În situaţia pe care o descria erau bune şi rele. În primul rând, Seul nu fusese atacat serios, chiar dacă era înconjurat din toate părţile. Cele cinci divizii de infanterie provenind din rezervele nord-coreene care asediau capitala se limitaseră la masive bombardamente de artilerie, care aveau ca ţintă posibilele poziţii ale forţelor ONU şi la atacuri nu tocmai convinse împotriva aprovizionării cu apă şi electricitate a oraşului. Toate fuseseră respinse. Totuşi, pierderile de civili în Seul erau în creştere continuă, iar încercările de aprovizionare prin poduri aeriene dăduseră greş. Comandantul garnizoanei din Seul credea că mai poate rezista câteva săptămâni, în condiţiile prezente. Iar incursiunile forţelor speciale ţineau angajate un număr notabil de trupe sud-coreene care ar fi fost bune pe front.

Condiţiile erau aproape aceleaşi de-a lungul părţii orientale a ZD, foarte accidentată. Acolo, unităţile Coreei de Sud respinseseră toate atacurile nord-coreene îndreptate împotriva lor şi erau în măsură să reziste pe durată lungă asediului. În acelaşi timp, comandanţii lor nu

vedeau nici o posibilitate de a trece la ofensivă. Nimeni nu vedea cum ar fi putut câştiga într-o zonă atât de bogată în poziţii defensive, fie naturale, fie artificiale.

Ştirile provenind de pe frontul aerian erau mai satisfăcătoare. După paisprezece zile de surprize neplăcute şi de pierderi grele, superioritatea ONU în aparate şi antrenamentul pentru duelurile aeriene începea să-şi arate fructele. Cele mai moderne escadrile nord-coreene de vânătoare şi de atac la sol fuseseră decimate, iar mica forţă de piloţi şi aparate supravieţuitoare ale Coreei de Nord fusese retrasă aproape complet din lupte, pentru a apăra Pyongyang şi celelalte oraşe. Era clar că Kim Jong-Il şi statul său major se aşteptau ca americanii să repete campaniile de bombardamente strategice care avuseseră atâta succes în timpul primului Război din Coreea. La aceste cuvinte, ofiţerul de legătură între McLaren şi aviația americană avu un zâmbet trist. Tocmai primise un telefon de la şeful său de stat major. Tensiunea crescândă cu Uniunea Sovietică îl obligase pe preşedinte să interzică transferul din Europa al unei divizii de bombardiere F-111. De aceea, nu va exista nici un bombardament al oraşelor din Coreea de Nord, cel puţin pentru viitorul apropiat. Războiul aerian va fi purtat numai la nivel tactic.

Şi războiul pe mare era deja câştigat. Escadrele portavioanelor *Constellation* şi *Nimitz* reveniseră la efective depline şi escortele navelor de război ale marinei asigurau un flux continuu de furnituri pe liniile spre Pusan şi Pohang. În faţa tehnologiei, antrenamentului şi a numărului superior, marina nord-coreeană încetase aproape să mai existe ca armă importantă de luptă.

Toate acestea îl aduseră pe Logan la teatrul principal al războiului: bătălie forţelor terestre, de-a lungul coastei occidentale sud-coreene. Fiecare lucru depindea de rezultatul acelei bătălii. Victoria împotriva vârfurilor avansate ale Coreei de Nord ar fi decis victoriile comanda-

mentelor ONU de pe apă şi din aer, obţinute cu atâta greutate. Înfrângerea le-ar fi făcut inutile.

Concluzia lui Logan fu scurtă şi dureros de clară.

— Şi tocmai aici o luăm pe coajă, domnule general. Forţele pe care le avem în această arie sunt în retragere. Se luptă deja de paisprezece zile şi au nevoie de întăriri. Desigur, în sfârşit întăririle sosesc cum trebuie, dar asta nu schimbă faptul că băieţii noştri sunt inferiori în număr, au o putere de foc minoră şi au avut nenoroc.

Mulţi ofiţeri sud-coreeni mormăiră pentru lipsa de tact a lui Logan, dar McLaren zâmbi. Colonelul avea perfectă dreptate.

McLaren îl privi pe Smith.

— Ai vreo sugestie, Barney ?

Ofiţerul din New England se întoarse la hartă.

— Numai un lucru simplu, domnule general. Să continuăm să cedăm de la opt la zece kilometri de teren pe zi, numai pentru a evita să fim înconjuraţi şi distruşi. Situaţia asta trebuie să se termine şi noi – îi indică pe ceilalţi ofiţeri – ...credem că acesta este locul cel mai bun – şi arătă cu pipa pe hartă înălţimile de la Ch'onan.

–– Zău ?

–– Da, domnule. Am făcut toate calculele, şi credem că, folosind diviziile de rezervă, se pot apăra aceste poziţii pe o perioadă foarte lungă.

Urmări cu degetul lanţul muntos. Apoi făcu un pas înapoi şi aşteptă răspunsul.

McLaren clătină cu hotărâre din cap.

— Nu.

Câţiva ofiţeri protestară.

— Dar, domnule general, dacă ne ascultaţi...

–– Am putea să-i blocăm...

–– Trebuie să facem ceva...

McLaren ridică mâna.

— Domnilor !

Toţi deveniră atenţi.

— Pe mine nu mă interesează să păstrăm poziţiile noastre. Exact această decizie, luată în '52 şi '53, ne-a adus în încurcăturile de azi. Vreau victoria.

Se întoarse spre un om care aştepta liniştit de-o parte.

— Doug, vino în faţă şi ajută-mă să-mi prezint spectacolul de varietăţi.

În timp ce adjunctul său de campanie se apropia, McLaren continuă:

— Domnilor, ceea ce vă voi spune eu aici nu trebuie să iasă din acest cort. Hărţile pe care vi le va arăta căpitanul Hansen conţin traseul general al unei operaţiuni căreia i-am dat numele de cod „Thunderbolt”. Iar dacă îl voi auzi pronunţând acest nume pe vreunul dintre voi, în afara acestei încăperi, voi veni personal să-l iau la şuturi. Clar ?

Cei prezenţi încuviinţară.

Hansen termină de întins hărţile şi făcu un pas înapoi, pentru ca ceilalţi să-i poată studia lucrarea. McLaren simţi că anumite persoane, în jurul mesei, rămâneau fără să mai respire. Zâmbi.

— Voi începe prin a vă spune că necazul nu este că ai noştri cedează prea mult teren. Necazul este că au cedat prea puţin. Acum, iată ce înţeleg eu când spun că...

McLaren vorbi aproape o oră, fără notiţe, pe deplin convins de propriile cuvinte, şi din când în când îndreptă trabucul spre hărţi, ca să sublinieze anumite amănunte. În timp ce vorbea, privea feţele celor prezenţi, gata să răspundă împotriva celui mai mic semn de neîncredere. Ştia că trebuia să-şi convingă oamenii. Pentru motive de siguranţă ţinuse ascuns planul Thunderbolt oamenilor săi din marele stat major, dar acum avea nevoie de ajutorul lor pentru a-l pune în practică. Îi va fi destul de greu să primească aprobarea acelui plan de la şefii de stat major şi de la cei doi preşedinţi, şi nu dorea să aibă opozanţi printre subordonaţii săi.

Termină cu o subliniere.

— Taejon este cheia, domnilor. Acolo vor înţelege blestemaţii unchiului Kim că se vor lovi de un zid.

Puse mâna pe hartă, acoperind zona oraşului Taejon.

— Exact aici. Îi vom lua pe nord-coreeni de urechi şi în acelaşi timp o să le tragem şuturi în fund.

Zâmbi când auzi murmure de aprobare. Erau cu toţii de partea lui, exact cum îşi dorise. Toţi aveau dorinţa de a lupta, de a întoarce lovitura şi deveniseră mai puternici odată cu cedarea atâtor şi atâtor kilometri pe care fuseseră nevoiţi să-i abandoneze. Dar acum şi ofiţerii săi sud-coreeni păreau dispuşi să mai cedeze teritoriu în schimbul câştigului promis de Thunderbolt.

— De acord. Pentru moment, ne oprim aici. Fiecare dintre voi ştie ce trebuie să facă. Următoarea reuniune va fi mâine la cinci, şi vreau să văd un program logistic oarecare, preliminar, un plan de acoperire, propunerea vreunui punct de convergenţă. Există întrebări ?

Hansen îşi încrucişă privirea cu a lui şi îi arătă telefonul prin satelit, plasat într-un colţ al cortului. McLaren încuviinţă şi se întoarse să-şi privească statul major.

— Nici una ? Bine. Sunteţi liberi, domnilor. Şi vreau să vă văd la ora aceea dinaintea zorilor.

Unii râseră, alţii salutară şi plecară spre birourile lor din cortul principal sau din rulotele de comandă.

McLaren se întoarse către Hansen.

— Ce este ?

— Washingtonul este pe linie, domnule. Amiralul doreşte să vă vorbească. Consiliul pentru siguranţă naţională vrea de la statele majore un raport aspra Coreei, înaintea reuniunii de seară. Şi Simpson vrea să vă includă consideraţiunile.

Pentru un moment, McLaren fu gata să explodeze pentru întreruperea aceea neaşteptată. Apoi se răzgândi. Phil îi fusese de mare ajutor ţinându-l departe de birocraţii de la Washington. Şi acelaşi lucru era valabil şi pentru preşedinte. Amândoi făcuseră tot posibilul să nu se

conducă acel mizerabil război de la zece mii de mile. Dar sosise momentul să le comunice planurile sale bunului amiral şi şefului suprem.

Luă telefonul.

8 ianuarie

CG al primei forţe de izbire, Songt'an

Generalul colonel Cho Hyun-Jae coborî din maşina lui de comandă şi zâmbi văzând cerul alb, plin de fulgi de zăpadă. Comandantul Corpului al doilea al armatei îl aştepta lângă uşa unui cort nu prea mare.

— Ah, Chyong, văd că ai adus cu tine timpul frumos.

Generalul locotenent Chyong zâmbi. De obicei el era cel care spunea glumele, şi asta pentru motive bune.

Zâmbetul lui Cho dispăru brusc.

— Hai să facem câţiva paşi, Chong. Ce noutăţi ai de pe front ?

–– Noutăţi bune, tovarăşe. Unităţile mele au înaintat mai mult de unsprezece kilometri, iar în dimineaţa aceasta au raportat că au întâlnit o rezistenţă foarte redusă. Forţa inamicului pare că se prăbuşeşte.

Cho încetă să se mai plimbe şi îl privi atent pe subordonatul său:

–– Se retrag în ordine sau au căzut pradă panicii ?

–– Nu se retrag în panică - fu constrâns să admită Chyong. Dar au abandonat fără lupte poziţii defensive naturale puternice.

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Comportamentul lor este greu de definit. Nu este o retragere adevărată în timpul luptei, dar nici nu dau semne că ar fi pierdut dorinţa de a se lupta.

Înălţă din umeri.

— Din fericire nu trebuie să analizăm comportamentul inamicului. Iubitul Conducător este satisfăcut când armata înaintează.

Se încruntă.

— Dar admit că aş fi mult mai liniştit dacă aş şti ce naiba are în minte McLaren ăsta. De la serviciile de spionaj au sosit nişte zvonuri despre unităţi de rezervă.

–– Ce spune recunoaşterea noastră aeriană ?

Cho zâmbi, apoi urmă cu amărăciune:

— Tovarăşii noştri din aviație nu au putut să-mi satisfacă cererile. După câte am aflat, ultimul lor MiG-21R dotat cu aparate de fotografiat a fost doborât lângă Pusan acum trei zile. Desigur, m-au asigurat că în câteva zile ruşii le vor da câteva noi aparate moderne de recunoaştere şi atunci vor lua în consideraţie cererile armatei.

Clătină din cap, gânditor.

— De aceea, Chyong, pentru a şti cam ce se întâmplă la Pusan suntem constrânşi să depindem de Departamentul cercetare şi de spionii lui. Să sperăm că vreunul dintre spioni o fi reuşit să scape de contraspionajul celor din Sud.

Cei doi oameni continuară să meargă în linişte pentru câteva momente bune pe lângă vehiculelele de CG mascate cu mare grijă, sub ninsoarea măruntă. Din când în când, de departe, se auzea tunetul artileriei. În fine, Cho se întoarse la maşina lui de comandă. Se opri lângă scara plină de zăpadă şi îşi îndreptă şira spinării.

–– Pot face ceva pentru tine, Chyong ? Sau pentru oamenii tăi ?

Chyong îl privi atent pe comandantul său.

— Statul meu major a formulat deja o listă de cereri pe care să o studiezi, tovarăşe.

–– Lasă hârţogăraia, Chyong. Spune-mi punctele esenţiale. După aia, birocraţii se vor putea ocupa de amănunte.

Generalul înclină capul, satisfăcut. Apreciase întotdeauna preferinţa lui Cho pentru acţiune. Erau pe aceeaşi undă amândoi.

— Bine. Mai ales îmi trebuie provizii multe şi o mai mare regularitate în predarea lor. În momentul acesta, infanteriştii şi tanchiştii mei sunt obligaţi să folosească toate capturile făcute de la inamic, iar unităţile mele de artilerie mai au muniţie doar pentru o zi.

Cho se întristă. Nu-şi imagina că situaţia era chiar aşa de grea. Când studiaseră planul *Phoenixul Roşu*, prevăzuseră ceva probleme de aprovizionare. Ba chiar ştiau că acestea erau inevitabile, pentru că inamicul ar fi distrus desigur poduri, drumuri şi căile ferate. Dar în evaluările dinainte de război gândiseră întotdeauna că vor depăşi greutăţile graţie avansării rapide şi unei atente gestiuni a resurselor.

Şeful Primei forţe de izbire aproape că zâmbi. De la început ştia că previziunile erau una, şi alta era realitatea. Experţii lui de logistică îi ascunseseră probabil o parte a realităţii ca să nu admită propriul dezastru. Dacă cifrele lui Chyong erau reale, incursiunile aeriene inamice strangulau încet capacitatea armatei populare de a-şi desfăşura ofensiva. Dar în acel moment era de neconceput să treacă în defensivă pentru a duce pe front hrană, muniţii şi schimburi. Pierzând iniţiativa, ar fi pierdut întregul război.

Totuşi, exista o soluţie. Un sistem care dăduse bune rezultate în primul război de eliberare dus de Nord. Era lent, desigur, şi cerea o cantitate extraordinară de oameni. Dar avea un rezultat sigur.

Îl privi pe Chyong, care aştepta nemişcat, sub ninsoarea care îi acoperise deja umerii.

— Ai făcut bine că mi-ai vorbit despre situaţia asta, tovarăşe. Voi lua imediat măsurile ce se impun pentru aprovizionarea voastră.

Văzând că subordonatul său înălţa o sprânceană, Cho explică:

— Din acest moment, proviziile vor călători numai noaptea sau în zile ca aceasta. Iar convoaiele vor evita traseele deja lovite de inamic. Vom construi poduri noi şi la nevoie ne vom folosi de cărători. În fine, voi face totul ca să ne întărim apărarea.

Chyong încuviinţă. Cu acele sisteme, chinezii putuseră sprijini marile armate care invadaseră Sudul, din 1951 până în 1953, în ciuda unei superiorităţi zdrobitoare a aviaţiei americane. Când era un tânăr ofiţer, însuşi Chyong studiase aprofundat sistemul şi fusese impresionat atât de eficacitatea lui, cât şi de folosirea excesivă a braţelor umane. Acest ultim amănunt îi inducea un sentiment de neplăcere.

Cho părea că-i citeşte în minte.

— Vrei să ştii de unde vor veni toţi aceşti oameni necesari pentru a o face ? Nu-i voi lua de la tine, stai liniştit. Înaltul comandament mi-a încredinţat alte două divizii de puşcaşi, a 12-a şi a 13-a. Îi vom folosi ca animale de povară umane, în loc de soldaţi de prima linie. Servind cu spinările lor efortul nostru de război, vor fi pentru noi o îngrijorare mai puţin.

Chyong zâmbi, amuzat.

Cho nu-şi îngădui nici un dubiu asupra propriei hotărâri până ce subalternul său nu se depărtă. La origine, gândise să folosească cele două noi divizii pentru a întări flancurile. Era bine oare să renunţe la siguranţa ulterioară pe care i-ar fi oferit-o ?

Nu, nu avea rost să ducă în prima linie alte unităţi, dacă tot nu putea să le aprovizioneze la timp şi cu ceea ce aveau nevoi. Era nevoie de putere de foc, nu de guri inutile. Generalul urcă în maşină. Ora primei şedinţe din dimineaţa aceea era aproape.

9 ianuarie
Compania Echo, la nord de Choch'iwon

Sunetul surd, scurt, al dublei explozii se împrăştie pe câmpie şi făcu ecou pe peretele stâncos care urmărea firul drumului.

–– Excelent ai tras, soldat Park !

Kevin îl bătu pe spate pe sud-coreeanul care purta lansatorul de rachete Dragon din Plutonul al treilea. Soldatul zâmbi timid şi înclină capul drept mulţumire.

La vreo mie de metri de ei, două tancuri T-62 nord-coreene cuprinse de flăcări demonstrau abilitatea lui Park. Racheta lui lovise unul din tancuri şi explodase, iar al doilea luase foc. În jurul tancurilor lovite, celelalte vehicule inamice se grăbeau să se împrăştie. Câteva aveau fumigene pe laterale şi se îngropau în nori de fum. Oamenii se grăbeau să sară la sol şi să se ascundă în vreo groapă.

Kevin studie cu plăcere toată această confuzie. Ambuscada, cum era de prevăzut, îi obligase pe nord-coreeni să se desfăşoare pentru luptă... o manevră care îi făcea să piardă timp şi carburanţi, amândouă preţioase. Mai privi terenul câteva minute, apoi lăsă jos binoclul. Era timpul s-o şteargă.

–– Locotenent Rhee !

Din spatele unei grămezi de pietre se ridică ofiţerul sud-coreean.

— Ia-ţi oamenii şi mergeţi pe poziţia succesivă. Aici am făcut suficient.

Rhee făcu semn că a înţeles şi începu să împartă ordinele. Kevin se dădu de-o parte ca să facă loc şirului de soldaţi în uniformă de mascare albă, ce se îndreptau spre vale, în spatele ultimului munte. Se întoarse apoi spre nord. Oare inamicul se va mişca mai repede de data aceasta ?

Nu. Coloana nord-coreeană încerca încă să depăşească surpriza şi se dispunea în formaţie de atac. După cum se părea, vor mai trece zece minute înainte de înainta spre colina pe care o ştiau bine apărată. Şi chiar şi Kevin ar fi preferat s-o apere, în loc să se retragă. Terenul era perfect, prea abrupt pentru tancuri şi cu puţine ascunzişuri pentru asaltul infanteriei. Câţiva apărători ar fi putut ţine în şah o forţă de asalt mult superioară.

Oftă. Ordinele erau ordine.

Chiar şi când nu aveau sens.

În ultimele şapte zile se retrăseseră practic fără încetare: se opreau numai atât cât să-i oblige pe nord-coreeni să-şi întrerupă înaintarea, le produceau câteva pierderi şi fugeau. În genul acela de lupte în fugă, pierderile lor erau minime. Dar continuând aşa cu retragerea, cei mai mulţi începeau să se întrebe dacă înaltul comandament nu-şi pierduse raţiunea. Forţele ONU continuau să abandoneze poziţii defensive excelente. De ce ? Şi unde erau întăririle care ar fi trebuit să sosească din Statele Unite şi din enormele rezerve de militari antrenaţi ai Coreei de Sud ?

Ultima retragere era cea mai absurdă dintre toate. După depăşirea acelui lanţ muntos, unităţile din faţă nord-coreene s-ar fi găsit din nou pe o câmpie deschisă, terenul ideal pentru blindate şi pentru alte vehicule. Iar poziţia succesivă de apărat era de-a lungul fluviului Paekma, treizeci de kilometri la sud de poziţia lor actuală, puţin înainte de oraşul Taejon. Dumnezeule, până unde credeau că-i pot lăsa să înainteze pe nord-coreeni, comandanţii, înainte de a face ceva ?

Obosit, Kevin îşi trecu palma peste faţă, încântat că temperatura mai urcase un pic. Îşi putea da jos fularul pe care îl purtase peste gură şi nas când venise ultimul front de ger siberian, care îngheţase totul. Unul din oamenii lui murise îngheţat, în noaptea aceea infernală, pe când era de gardă. Cum se numea ? Costello. Cu toate eforturile,

Kevin nu reuşea să-şi amintească chipul omului. Dar nu va uita niciodată cadavrul acela patetic, ghemuit în fundul tranşeei, rigid şi albăstriu. Nici peste o mie de ani.

Porni pe urmele oamenilor de-a lungul pantei care îi îndepărta de colină.

10 ianuarie

Autostrada 1, lângă Taegu

Lungile coloane de camioane vopsite în verde umpleau toate benzile, obligându-i pe refugiaţi să iasă în afara drumului. Toate prelatele erau bine închise, pentru a proteja încărcătura de privirile curioase, dar multe camioane purtau proviziile pentru Divizia a treia a infanteriei marine.

Unul dintre refugiaţi, un ţăran bătrân cu faţa acoperită de zbârcituri, puse raniţa jos şi îşi îndreptă spinarea. Când era tânăr, luptase şi el cu infanteria marină în perimetrul Pusan. Amintindu-şi cu greu engleza pe care o vorbea pe atunci, strigă:

— Hei, şefu' ! Unde mergeţi ?

Un tânăr caporal din unităţile de marines scoase capul pe geam şi-i strigă, drept răspuns:

— Să-i luăm la şuturi pe comunişti !

Un cor de „Bine ! Bravo !” urmă camioanele ce se îndreptau spre Pusan.

11 ianuarie

În zona de îmbarcare, Pusan

Shin Dal-Kon era un realist. Şi, astfel fiind, îşi dădea seama că-i va fi greu să supravieţuiască până a doua zi.

Dar Shin era devotat misiunii sale, şi avea o treabă de făcut. O treabă care îl ducea sigur la moarte.

Îşi linse buzele şi privi din nou pe fereastră, numărând navele şi vehiculele. Micul magazin de mărunţişuri al lui Shin era bine poziţionat, la mică distanţă de gara din Pusan şi la mai puţin de cinci sute de metri de intrarea principală a portului. În lunile de vară, magazinul era mereu plin de turişti străini care cumpărau vederi şi obiecte de artizanat: situaţie care uşura enorm celelalte schimburi ale sale, mai puţin transparente.

Într-adevăr, superiorii din Pyongyang îl considerau astăzi pe Shin Dal-Kon principalul lor agent din Pusan. Sau cel puţin aşa i se spusese mereu. Era mai mult ca sigur unul care avusese o viaţă lungă. Shin - un om de statură joasă, chel şi cu o faţă foarte obişnuită - era în serviciul Nordului încă din 1963.

Dar acum activitatea sa părea că se va sfârşi brusc. Totul din cauza necesităţii disperate a Pyongyangului de a fi informat asupra activităţii americanilor. Ultimul semnal de la controlorul său radio îi ceruse să raporteze prin radio, şi fără a pierde timp, fiecare descoperire importantă.

Cine ştie dacă birocraţii din Nord îşi dădeau seama că prin acel semnal, îi semnaseră condamnarea la moarte ? Shin supravieţuise mai mult de treizeci de ani numai pentru că fusese foarte atent. Nici un mesaj nu urmase acelaşi traseu, fiecare trecea prin cel puţin trei mâini, înainte de a porni spre Nord. Şi Shin nu folosise niciodată radioul ce-i fusese încredinţat. Unităţile sud-coreene specializate în triangulaţie erau foarte pricepute. Cu ele nu se putea glumi. Reuşeau să găsească în câteva minute un radio emiţător ilegal. Era o lecţie pe care Shin o învăţase de pe urma nefericirii altora. Dar acum trebuia să ignore tot.

Cu toate măsurile de acoperire, activitatea americanilor era prea evidentă. Interminabile coloane de

camioane care aglomerau cheiurile; nave de război ancorate în larg, nave de transport care acostau lângă marile macarale portuare; siguranţa militară la fiecare colţ; şi aspectul cel mai semnificativ: totala dispariţie a gălăgioşilor marinari americani care altădată aglomerau barurile din Pusan. Pentru agentul nord-coreean, toate acestea însemnau un singur lucru: o invazie cu nave de debarcare. În curând flota americană va porni şi Pyongyang o va vedea apărând de-a lungul coastei.

Iar Shin trebuia să lanseze semnalul de alarmă. Şi apoi să moară, la sosirea forţelor de securitate sud-coreene în magazinul său.

Lăsă carneţelul pe care scrisese mesajul codat şi coborî în mica lui grădină. Săpă într-un colţ anume, în pământul îngheţat, de unde scoase un vas greu din teracotă, ca cele folosite la fermentarea de kimchee. Îl luă în spinare şi îl duse în casă, ca să scoată din el un transmiţător radio ultramodern care era ascuns acolo.

Apoi, lucrând în viteză, fie de frică, fie din dorinţa de a termina mai repede, înălţă antena subţire şi începu să transmită.

Unitatea mobilă 67, în zona de îmbarcare

Dubiţa verzuie nu avea nimic deosebit faţă de miile de vehicule similare ce se găsesc pe toate drumurile din Coreea de Sud. Dar în loc de peşte uscat, ulei de seminţe sau orez, conţinea o mare cantitate de instrumente foarte sofisticate de recepţie.

Agentul staţiei din Pusan al Agenţiei pentru securitatea naţională se aplecă peste operatorul radio:

— Tot nimic ?

Omul îi făcu un semn afirmativ; din aparat se auzeau semnale slabe.

— Acum începe să transmită.

Agentul zâmbi şi deschise interfonul.

— Către toate unităţile. Raportaţi şi fiţi gata pentru semnal.

Din cască îi ajunseră mai multe „Recepţionat”. Satisfăcut, agentul se întoarse spre operator.

–– Încă mai transmite, domnule. Sau e foarte lent, sau nu prea are practică.

–– Puţină practică, cred, zise agentul. Ăsta nu este un spion obişnuit. Este un peşte mare, şi ca toţi peştii mari a stat mulţi ani la fund. Cred că nu e deloc mulţumit că a fost obligat să iasă la suprafaţă.

Se întrerupse, realizând că vorbise prea mult. Dar operatorul nu-l ascultase.

— A încetat !

–– Eşti sigur ?

–– Da.

Agentul deschise din nou interfonul:

–– Săltaţi-l !

În magazinul de mărunţişuri

Căpitanul din forţele speciale lipi explozivul plastic de uşă şi se feri pe jumătate când uşa se făcu ţăndări. Doi oameni cu măşti antigaz şi cu armele în mâini intrară imediat. Ceilalţi aşteptară afară, atenţi să nu fugă careva.

Trecură câteva momente. Apoi căpitanul auzi explozia unei grenade folosită pentru efect luminos şi intră la rândul său. Doi oameni îl urmară.

Urcând pe scara interioară, văzu fum, tapiţerie arsă şi, într-o cameră mică unde se aflau deja soldaţi, un aparat de radio şi un corp uman.

–– Este mort, domnule. A luat cianură înainte de a intra noi.

Era de prevăzut. Spionii ăştia erau experţi. Şi de încredere.

–– Nu mai contează. Am obţinut ceea ce am dorit.

Ministerul Apărării, Pyongyang

Încălzirea bunkerului subteran de comandă funcţiona bine, spre deosebire de atâtea alte produse ale statului nord-coreean al muncitorilor. Din această cauză, Kim Jong-Il şi ceilalţi membri ai Commisiei militare asudau din greu, într-o atmosferă aproape estivală, în timp ce străzile din Pyongyang, deasupra lor, erau îngropate sub o jumătate de metru de zăpadă şi de gheaţă. Transpiraţia care-i curgea pe frunte nu-l făcea deloc mai fericit pe Kim Jong-Il.

–– Deci, generalul colonel Cho raportează că trupele sale au traversat fluviul Paekma în nu mai puţin de trei puncte. Asta ar trebui să fie o ştire bună pentru tine.

–– Desigur, Iubite Conducător, dar...

Kim se încruntă. De la un timp avea bănuiala că omul acela, secretar la Ministerul comunicaţiilor, se alătura în secret facţiunii chineze a patidului. Dar nu reuşise s-o demonstreze niciodată suficient pentru a-l convinge pe tatăl său. Dar bătrânul era pe ducă. În curând, toate frâiele puterii vor fi în mâinile sale.

— „Dar” ce ? Hai, tovarăşe secretar, nu face pe misteriosul cu noi. Ce te mai îngrijorează acum ?

–– Cho raportează şi că a suferit pierderi grave din cauza atacurilor aviaţiei americane şi că liniile sale de aprovizionare sunt întinse la limită. Eu mă îndoiesc de capacitatea lui de a urma înaintarea până ce nu vom fi recâştigat supremaţia aeriană...

–– Ar fi o nebunie ! exclamă Kim, cu furie. Evident, pentru că eşti un civil, nu poţi să-ţi aminteşti rolul vital al forţei de izbire în construirea victoriei, dar eu nu am uitat.

Văzu că secretarul se înroşise în faţa acelei acuzaţii nejustificate. De copil luptase în Primul război de

eliberare... câştigând mai multe medalii pentru dedicarea sa eroică pentru datorie.

— Oricum - continuă el - am dat instrucţiuni ambasadorului nostru la Moscova să le ceară ruşilor avioane noi şi piloţi. Cu asta vom scoate din văzduh aviaţia americană.

Mulţi dintre bătrânii care stăteau la masă păreau sceptici, şi Kim îşi propuse să-i pună sub supraveghere cu mai mare atenţie.

Intră un aghiotant care se înclină să şoptească ceva la urechea directorului de la Informaţii. Acesta îi făcu un semn lui Kim ca să-i atragă atenţia.

–– Iubite Conducător, am informaţii urgente de la agentul nostru din Pusan. Raportul său confirmă concluziile la care ajunseseră analiştii noştri pe baza fotografiilor din sateliţii sovietici. Americanii pregătesc o debarcare de-a lungul coastelor. Au strâns suficiente nave pentru a transporta cel puţin 35 de mii de oameni.

Un cor de murmure se ridică în jurul mesei. Mulţi dintre cei prezenţi îşi aminteau catastrofa de la Inchon şi pătrunderea care a urmat în Coreea de Nord a forţelor ONU. Nu doreau să mai trăiască o dată acel coşmar.

Kim Jong-Il îi privi cu ură. Bătrâni tâmpiţi şi decrepiţi ! Tremurau şi se agitau la primul semn de dificultate. Se întoarse către amiralul care comanda flota.

— N-ar trebui să existe greutăţi. Reuneşte submarinele şi loveşte-i pe americani pe drumul spre nord. Îi vom îngropa în mare !

Fraza fu primită în linişte totală, care fu întreruptă într-un târziu de cuvintele pronunţate încet de amiral:

–– Nu pot trimite nici un submarin, Iubite Conducător. Toate cele care se aflau în Marea Galbenă au fost scufundate ?

Scufundate ? Toate ? Kim rămase fără cuvinte.

— De ce nu mi-ai comunicat ? De ce n-ai făcut raport ?

–– Am raportat, Iubite Conducător.

Faţa bătrânului era imperturbabilă.

— Rapoartele mele asupra situaţiei marinei noastre au fost înaintate zilnic la cartierul tău general.

Şi probabil ţinute ascunse pe acolo de vreun subaltern care se temea de furia lui, îşi zise Kim. Pentru prima oară de mai multe luni începea să aibă îndoieli. Lucrurile îi puteau fugi din mâini şi asta i-ar fi fost fatal. Mulţi dintre oamenii aceia îl urau.

Cu o sforţare, redeveni stăpân pe sine.

— Înţeleg. Calea noastră este clară. Trebuie să luăm de la ruşi forţele navale necesare. Sovieticii au toate submari-nele care ne trebuie.

Cel mai bătrân om aşezat la masă, un superavieţuitor al luptei de partizani împotriva japonezilor, ridică mâna uscăţivă pe care se vedeau bine vinele albăstrui, şi tuşi delicat.

— Mai înainte avioanele, acum şi navele. Ce ne vor pretinde ruşii în schimb ? Poate să renunţăm la revoluţia noastră şi la suveranitatea noastră în schimbul unor jucărioare ?

–– „Jucărioarele” acestea, tovarăşe Choi, ne trebuie pentru a câştiga războiul.

Kim încercă să se controleze, cu mare greutate. Choi era unul din cei mai buni prieteni ai tatălui său.

— Iar odată câştigat acest conflict, vom domina întreaga Coree. Noi. Nu ruşii. Nu chinezii. Partidul şi Marele său Conducător !

Nimeni nu obiectă, dar Kim simţi că erau încă înfricoşaţi şi nehotărâţi. Închise brusc dosarul pe care îl avea în faţă. Bun. Pentru azi nu se ajunsese la nici un rezultat.

— Reuniunea s-a terminat, tovarăşi. Ne revedem mâine pentru a examina măsurile ce trebuie adoptate pentru acest atac naval.

Părăsi încăperea fără a le aştepta comentariile. Trebuia să comunice urgent cu Moscova.

Ministerul Apărării, Moscova

Cei doi oameni şedeau la mică distanţă unul de celălalt în imensul birou cu tavan foarte înalt. Tablouri în ulei ce arătau triumfurile armatei ruse - Borodino, Stalingrad, Kursk şi altele - acopereu cu splendoarea lor marţială pereţii. Perdele groase ascundeau străzile Moscovei, goale la acea oră nocturnă.

Pe o tavă de argint, alături de cei doi oameni, se aflau o sticlă de vodkă, deschisă, şi o bucată de pâine neagră, ruptă în bucăţi pe jumătate. Amândoi bărbaţii aminteau în orice ocazie cu plăcere că se trăgeau din umile familii de ţărani. În realitate, amândoi ajunseseră în posturile lor mulţumită favoritismelor şi vechimii lor în servicii, care îi ajutaseră să urce mereu în rangurile Partidului, moderna versiune sovietică a vechii aristocraţii ţariste.

— De acord atunci, tovarăşe ? întrebă Ministrul apărării.

Şeful KGB îl privi în ochi.

— Desigur, prietene. Este nevoie să satisfacem cererile lui Kim Jong-Il. Războiul acesta este prea echilibrat ca să se poată lua o altă hotărâre.

— Dar Politbiuroul va încetini. Va fi nevoie de câteva zile, pentru ca „colegii” noştri să vadă clar situaţia. Iar întârzierea ne-ar putea fi fatală.

Cuvintele ministrului apărării rămaseră suspendate în aer mult timp, fără a întâmpina obiecţii. Iar la sfârşit, directorul KGB îi adresă un semn de încuviinţare.

Ministrul zâmbi şi-i arătă colegului foaia de hârtie pusă pe măsuţă.

— Sunt încântat că tu înţelegi necesitatea de a acţiona în grabă, Viktor Ivanovici. Am pregătit un ordin care ar trebui să satisfacă necesităţile imediate ale prietenului nostru Kim. Aruncă-ţi o privire asupra lui.

Celălalt bărbat făcu cum i se spusese, apoi îşi lipi spinarea de spătarul fotoliului. Pe faţa lui apăru o expresie îngrijorată.

— Eşti sigur, tovarăşe, că ordinul acesta poate rămâne secret ?

Ministrul apărării îşi puse mâinile pe stomac şi aprobă grav.

— Fără îndoială.

Întinse mâna, fluturând o clipă foaia de hârtie.

— Dacă lucrurile vor merge prost, acest ordin poate fi răstălmăcit. Totul poate fi explicat ca o tragică eroare de poziţie.

–– Şi pentru avioane ?

–– Asta nu putem gândi că va fi tratată în acelaşi mod discret. Mutarea unor întregi escadrile cu avioanele noastre de luptă cele mai bune va fi o chestiune mult mai... publică. Nu, cred că e mai bine ca decizia să fie lăsată întregului Politbiuro.

–– Şi asta ?

Directorul KGB arătă hârtia.

–– Va fi transmis la cartierul general al flotei din Vladivostok într-o oră.

Fiecare îşi ridică păhărelul spre tovarăşul său şi apoi băură conţinutul dintr-o sorbitură.

Situation Room, Casa Albă

Liniştea era întreruptă numai de zumzetul proiectorului. Cele două fotografii prezentate una alături de cealaltă erau extraordinar de clare şi de pline de amănunte, dacă se ţinea cont de faptul că erau preluate de un satelit aflat la două sute de kilometri înălţime şi care se mişca cu aproape trei mii de kilometri pe oră.

–– Bine, Blake. Care este interpretarea ta a acestor fotografii ?

Vocea preşedintelui întrerupse liniştea.

— La naiba, mie mi se par că sunt doar nişte trenuri.

Blake Fowler clătină din cap, înainte de a realiza că pe întuneric nu se vedea.

— Nu două trenuri, domnule preşedinte. Este unul singur.

–– Explică !

–– Prima fotografie, cea din stânga, arată un tren chinezesc încărcat cu muniţii, staţionat pe o şină din Pyongyang. Iar a doua fotografie arată acelaşi tren, încă plin, care traversează graniţa cu Manciuria.

–– Şi, care-i chiţibuşul ?

Putnam nu încercă să-şi ascundă propriul dispreţ. Toată acea intimitate între Blake şi preşedinte era pentru el o rană deschisă.

— Un blestemat de tren care se întoarce în China. De ce ne pierzi timpul ca să ni-l arăţi ?

–– Pentru că acel tren a traversat graniţa acum şapte zile. Şi de atunci nu am mai văzut expedieri de arme şi muniţii din China către Coreea de Nord. Eu şi analiştii mei credem că asta înseamnă o renunţare efectivă a Chinei de a susţine ulterior invazia nord-coreeană.

Blake respiră profund.

–– Şi credem că deschide posibilitatea unei schimbări majore de forţe împotriva Coreei de Nord.

Se întrerupse. Preşedintele începea să fie interesat.

— Continuă, Blake.

–– Dacă chinezii au suspendat ajutoarele lor, trebuie să fi fost vreo ruptură între ei şi nord-coreeni, poate momentană, poate lentă. Dacă chinezii nu mai sunt prietenii lui Kim, am putea interveni noi.

–– Ce ai în minte ?

–– O deschidere către chinezi, domnule. Să le cerem o acţiune din partea lor pentru a pune capăt acestui război, repede şi în termeni acceptabili pentru toţi.

Putnam pufni în semn de luare în derâdere.

— Doamne, Fowler ! Te aştepţi să mergem la chinezi să ne căciulim ? Sau crezi că vor vedea imediat lumina şi se vor pune alături de îngeraşi ?

Blake roşi de iritare.

— Nu, nu cred deloc. Dar cred că guvernul chinez este în stare să acţioneze în propriul interes. Şi cred că-i pot convinge că au tot interesul să fie alături de noi.

–– Cum ?

–– Oferind acorduri comerciale, împrumuturi, credite şi genul de tehnologie militară defensivă pe care nu o au: rachete moderne sol-aer şi rachete antitanc.

Mulţi dintre cei prezenţi încercară să vorbească toţi în acelaşi timp, dar vocea preşedintelui o acoperi pe a celorlalţi:

— Ai vorbit deja despre propunerea asta cu sud-coreenii ?

–– Numai la nivel de funcţionari, domnule preşedinte. Nu la nivel mai înalt.

–– Înţeleg.

În penumbră, Blake desluşea doar silueta preşedintelui. Nu reuşea să-i citească expresia.

— Şi care ar fi timpii acestei propuneri ? Nu putem să mergem la Beijing când încă suntem în pierdere. George are dreptate. Ar părea că ne ducem să cerem pomană.

–– Desigur, domnule. Pentru aceasta sugerăm ca Departamentul de Stat, Finanţele, Comerţul şi Apărarea să studieze problema cât noi aşteptăm rezultatele planului Thunderbolt. Dacă planul generalului McLaren dă rezultatele sperate, vom avea baza necesară pentru a ne adresa chinezilor.

Preşedintele făcu semn că a înţeles şi se întoarse să-l privească pe secretarul său de stat.

— Auzi, Paul. Ce crezi despre ideea lui Blake ? Da sau nu ?

Bannerman îşi plimbă atent privirea de la unul la celălalt, ignorându-l pe Putnam care îl trăgea insistent de

mânecă. Înţelesese deja de la un timp schimbarea de putere intervenită la Casa Albă. Secretarul de stat îşi drese glasul şi zise:

— Sunt pe deplin de acord cu planul lui Fowler, domnule preşedinte. Cred că este cea mai bună posibilitate care ne rămâne pentru a împiedica acest război să se extindă în mod incontrolabil.

Preşedintele aprobă.

— De acord. Blake, scrie-ţi propunerea şi lasă-mi-o pe birou pentru mâine dimineaţă. Apoi vom putea s-o facem să circule un pic, în timp ce vedem dacă Thunderbolt funcţionează.

Îşi privi ceasul.

— Acum, trebuie să mă scuzaţi, domnilor, dar trebuie să fug. Am ocazia de a mă fotografia cu boy-scout-ul anului şi nu vreau să o pierd.

Se întrerupse cu un zâmbet cinic.

— După cum ştiţi, treaba celui care guvernează nu se termină niciodată.

Grupul de criză al Consiliului pentru Siguranţa Naţională se ridică odată cu el şi rămase în picioare până când preşedintele ieşi din sală.

12 ianuarie

Compania Echo, în centrul oraşului Taejon

Kevin tuşi şi simţi că fumul înţepător îi intra în plămâni. Îşi şterse lacrimile şi înjură încet. Era imposibil să evite fumul când tot oraşul ardea. Ajunse în locul în care era ghemuit Montoya, ţinându-se jos pentru a nu fi zărit din afara ferestruicii protejate cu saci cu nisip.

–– India Unu Doi, aici Echo Cinci Şase, ascult.

Radistul luă degetul de pe butonul de transmisie şi ridică din umeri.

— Nimic, nu aud nimic. Sunt prea multe case în jur.

Kevin îi dădu dreptate. Când se dădeau lupte într-un oraş, de regulă nu se foloseau de comunicaţii. Cel puţin aşa spunea manualul. Radiotelefoanele MF din dotarea batalioanelor aveau nevoie de spaţiu deschis, ori era imposibil să găseşti aşa ceva în jungla de apartamente, mari magazine şi zgârie nori din Taejon.

Desfăşură harta turistică a oraşului pe care o luase de puţine ore de la CG al batalionului şi trecu în revistă poziţiile defensive ale companiei sale. Avea puţine minute pentru a se convinge că nu neglijase nimic, vreo slăbiciune fatală pe care s-o fructifice cumva nord-coreenii. În ultimele sale cuvinte, maiorul Donaldson precizase că unităţile din Rezerva sud-coreeană de la periferia Taejonului fuseseră înfrânte. Nord-coreenii se îndreptau spre oraş şi puteau sosi dintr-o clipă în alta. Kevin privi simbolurile desenate pe hartă.

Compania Echo apăra un grup de edificii plasate pe partea sudică a căii Chungang: principala şosea est-vest a oraşului. Caporalul McIntyre şi Plutonul întâi apărau flancul drept al companiei, şi se plasaseră într-o clădire cu trei etaje, cu faţa către nord, pe strada Inhyo. Kevin îşi plasase acolo PC-ul pentru că oferea cel mai bun punct de observaţie. Cele trei grupe cu efective reduse ale sergentului Geary erau distribuite în câteva magazine în centrul poziţiei. Iar Plutonul al treilea al lui Rhee - Katusa - ocupa câteva clădiri cu faţa către nord-vest, spre un spaţiu deschis vecin cu râul Taejonchon, acoperit de gheaţă. Kevin ar fi dorit să ocupe depozitele Chungang, din faţa poziţiei lui Rhee, dar nu avea destui oameni. Acum edificiul era gol, deschis pentru nord-coreenii care ar fi venit. În puţinul timp disponibil avuseseră timp doar să împrăştie un număr însemnat de mine antipersonal la mai toate etajele depozitului. Asta i-ar fi încetinit pe nord-coreeni, dar nu i-ar fi oprit.

Pe acea linie defensivă se mai aflau alte două companii din batalion - compania Alpha a lui Matuchek îi

acoperea flancul stâng spre râu într-un loc numit Dabinchi Night Club. Compania Bravo îi acoperea în dreapta, într-o poziţie centrată pe gara din Taejon. Cealaltă unitate provizorie, compania Foxtrot, era în spatele lor, ca rezervă a batalionului, forţă de intervenţie rapidă.

Alte batalioane de infanterie erau desfăşurate în oraş: un conglomerat de unităţi americane şi sud-coreene, consumate de săptămâni de luptă continuă. Kevin clătină din cap. În instrucţiunile primite în grabă înainte de a pleca cu compania Echo, i se spusese că aproape trei divizii nord-coreene se mişcau către Taejon: două de infanterie şi una de tancuri. Aşa că inamicul îi depăşea în proporţie de patru la unu, poate chiar cinci la unu. Nu era nici o şansă să poată rezista, chiar dacă şmecherii cu grade înalte din spate susţineau că Taejon nu va fi cedat niciodată inamicului. Sloganurile de genul „Pe aici nu se trece” puteau să placă civililor, dar soldaţii din prima linie ştiau bine cine va plăti preţul pentru acele fraze frumoase.

— Domnule locotenent, murmură Montoya. PO şapte raportează că blindate şi soldaţi nord-coreeni sunt în fundul străzii. Forţă estimată, o companie.

Se întrerupse pentru a asculta o comunicare şi continuă:

— Şi de la şase sunt raportări despre mişcări. O altă companie nord-coreeană, dacă nu mai mult. Întreabă ce trebuie să facă acum.

Kevin se apropie de fereastră.

— Spune-le să stea la locurile lor şi să nu se facă văzuţi.

Ridică încet capul, până ajunse la înălţimea geamului.

— Ia contact cu plutoanele şi spune-le să nu tragă până la ordinul meu ?

— Am înţeles.

Montoya începu să vorbească încet la microfon, pentru a transmite instrucţiunile.

Kevin continuă să privească pe fereastră, în aşteptarea coloanelor nord-coreene. Dar, înainte de a le vedea, le auzi zgomotul. Un zumzăit de joasă frecvenţă, care deodată îl ajutară să recunoască componetele sale variate: scrâşnetul şenilelor, urletele motoarelor diesel şi tropăitul cizmelor în marş. La marginea câmpului său vizual apărură nişte forme.

Grupul de asalt al doilea, Batalionul 1, Regimentul 270

Căpitanul Kang Chae-Jin scăpă o imprecaţie, când alunecă pe o bucată de gheaţă rămasă în mijlocul străzii. Îşi recăpătă echilibrul şi continuă să înainteze, mişcându-se neîncetat pentru a rămâne acoperit, în spatele ultimului dintre cele trei tancuri T-55 alocate companiei sale.

Privi edificiile care se înălţau pe ambele laturi ale străzii şi se încruntă. Teoria luptei urbane spunea că tancurile trebuie să înainteze în formaţie triunghiulară, cu un vehicul pe mijlocul străzii şi celelalte două pe flancuri şi mai în spate. Dar teoria nu spunea ce trebuie să facă atunci când strada e prea strâmtă pentru acel gen de formaţie, şi Kang era constrâns să adopte un compromis care nu fusese niciodată încercat. Unul din cele trei plutoane ale sale erau în faţă, în cercetare, cu puştile pregătite de tragere. Apoi veneau cele trei T-55, în coloană, şi în fine celelalte două plutoane ale grupului de asalt.

–– Tovarăşe căpitan ?

Locotenentul Sohn, comandantul plutonului întâi, se apropia.

–– Care-i problema ?

Sohn îşi dădu pe spate casca metalică şi arătă în faţa lor.

— Am ajuns la o intersecţie importantă. Care sunt ordi...

Întrebarea locotenentului fu întreruptă brusc de împuşcături, de explozii de grenade şi de lovituri de tun ce veneau dintr-un punct nedeterminat de la stânga lor.

Kang se aruncă la pământ şi strigă:

— Adăpostiţi-vă !

Compania Echo

–– Ce păcat !

Kevin bătu cu pumnul în perete văzând că nord-coreenii părăseau strada pentru a se refugia în case. Încă treizeci de secunde şi oamenii lui i-ar fi surprins descoperiţi şi i-ar fi masacrat. Dar probabil vreo altă unitate inamică dăduse peste compania Bravo, ruinând ceea ce ar fi fost o ambuscadă perfectă.

–– Domnule locotenent, Rhee zice că intră în depozitele din faţa lui. Cere permisiunea să deschidă focul.

–– Bine, dar numai plutonul trei.

Montoya repetă ordinul la radio şi din dreapta se auziră rafalele de mitralieră de la poziţia lui Rhee. Din partea cealaltă a râului, dinspre poziţia companiei Alpha, se auziră împuşcături. Sau proveneau din altă zonă ? Kevin începea să piardă simţul direcţiei, fie pentru că sunetele se auzeau de-a lungul străzilor, fie pentru că focul avea o intensitate asurzitoare.

Mai aruncă o privire pe fereastră şi se grăbi să se retragă. Soldaţii nord-coreeni pe care îi văzuse se retrăseseră în edificii, dar cele trei tancuri erau încă staţionate cu aroganţă într-o intersecţie a străzii Chungang, iar turelele lor se roteau în toate părţile în căutarea unei ţinte. Acele tancuri trebuiau să dispară.

Oamenii lui se puteau ocupa de soldaţii nord-coreeni. Tancurile T-55 erau un pericol pentru poziţiile sale defensive. Trebuia să le distrugă. Dar cum ?

Calculă mental distanţele. Tancurile nord-coreene se aflau la şaizeci până la o sută de metri de el. Prea aproape pentru Dragon: rachetele aveau nevoie să parcurgă măcar dublul acelei distanţe pentru a putea fi ghidate. Dar pentru rachetele LAW pe care le aveau ei lucrurile stăteau diferit. De obicei erau inutile împotriva blindajelor tancurilor. Totuşi, lansate de sus, puteau perfora partea superioară, care era mai subţire.

Se ridică în picioare şi urcă pe scara blocului, până la etajul al treilea.

Câţiva oameni din plutonul întâi aveau LAW, şi fiecare dorea să fie primul care să lovească un tanc. Kevin alese trei oameni şi îi duse în trei camere diferite; îi plantă la ferestre.

— Gata ? Acum ! Trageţi !

Mitralierele şi puştile primului pluton deschiseră focul împotriva ferestrelor şi uşilor de la construcţia din faţa lor, încercând să-i elimine pe nord-coreenii care se puseseră deja în poziţie de tir. În acelaşi moment cei trei soldaţi cu LAW se ridicară, ochiră şi traseră.

Două rachete din trei loviră ţinta. Una lovi un T-55 pe turelă, intră şi explodă în habitaclu. A doua lovi în rezervor şi îl incendie. A treia greşi ţinta, trecu prea sus, tăie antena radio şi lovi o uşă din cealaltă parte a străzii, ucigându-i pe cei doi soldaţi nord-coreeni care erau ascunşi în spatele ei.

Tunul ultimului T-55 răspunse focului: din spatele flăcărilor care cuprinseseră cel de-al doilea tanc incendiat, Kevin zări un fel de pată solară portocalie.

Crack. Karummp ! Edificiul tremură, când fu lovit de proiectilul exploziv. O ploaie de cărămizi şi ciment căzu în stradă, aerul se umplu de praf, de jos se auziră strigăte de durere.

Kevin îl prinse de braţ pe soldatul cel mai apropiat care avea un LAW şi îl trase către fereastră.

— Băiete, încearcă să-l scoţi din luptă pe nemernicul acela înainte să tragă din nou !

Omul ridică arma, ochi, dar nu trase.

— A dispărut, domnule locotenent. A şters-o !

Kevin merse să vadă cu ochii lui. Tancul T-55 nu mai era la locul lui. Fumul negru şi des care se ridica de la tancurile distruse nu permitea să se vadă bine, dar se auzea zgomot de şenile. Apoi şi acesta se stinse în depărtare.

Al doilea grup de asalt

Ascuns în spatele unei uşi ciuruite de proiectile, locotenentul Sohn privi în pragul şocului pata subţire de carne însângerată şi de oase măcinate care puţin mai înainte fusese comandantul companiei sale. Tancul T-55 care se retrăsese trecuse peste Kang fără a se opri nici pentru o clipă. Sohn avea încă în urechi ultimul oftat scos de căpitanul lui când şenila trecuse peste el.

Vomită din nou, apoi tresări când o altă rafală de proiectile americane lovi tocul uşii, aruncându-i în faţă schije de ciment. Durerea acută şi bruscă îl ajută să-şi limpezească mintea şi îi aminti una din învăţăturile războiului: pentru început, încearcă să supravieţuieşti; morţii îi vei plânge mai târziu.

Locotenentul se ascunse mai bine şi-şi desprinse privirea de la resturile lui Kang. Acum el era la comandă şi avea sarcina să readucă ordinea printre oamenii lui.

Unii dintre ei se adăpostiseră în clădiri din faţa frontului americanilor şi încercau să răspundă focului acestora. Dar alţii, ca şi el, erau aproape inutili, băgaţi în cel mai apropiat adăpost pe care-l găsiseră. Era nevoie să schimbe această stare de lucruri, şi foarte repede.

Sohn se curăţă de vomă şi nu băgă în seamă sângele care-i curgea din obraz. Apoi se ridică şi alergă înainte, prin fum, spre oamenii lui.

13 ianuarie
Compania Echo, Taejon

Vocea calmă a lui Rhee se auzea clar printre deranjamentele radio.

— Suntem sub un volum de foc intens care vine dinspre supermagazin şi din case.

Kevin închise automat ochii când o rachetă trecu pe deasupra lor. La lumina ei albă şi intensă se zăreau umbre care alergau printre casele distruse şi pe străzi pline de resturi. Dintr-un punct aflat aproape de ei se auzeau focuri de armă şi rafale de mitraliere.

–– Pierderi ?

–– Grele.

Se auzi o lovitură puternică şi Rhee se întrerupse pentru un moment. Când coreeanul reîncepu să vorbească, Kevin auzi gemete în fundal.

— Au lansat RPG contra punctelor de ambulanţă. Comuniştii ăştia nu sunt deloc sportivi.

–– Reuşiţi să rezistaţi ?

Rhee părea sigur pe el.

— Cât mai avem proiectile. Ar fi utilă, totuşi, o salvă de artilerie peste supermagazin.

Kevin, cu un oftat, apăsă pe butonul de transmisie:

–– Am încercat să cer ajutorul artileriei, Rhee, dar batalionul a răspuns negativ. În oraş există încă prea mulţi civili.

Regulile de bătălie erau clare. Americanii n-ar fi folosit artileria în punctele în care exista riscul de a lovi civili sud-coreeni.

–– Conaţionalii mei ar înţelege. Acesta este un război total. Trebuie să folosim toate armele.

–– Las-o baltă, Rhee ! exclamă Kevin. Nu suntem noi cei care hotărâm şi nu putem face nimic. Clar ?

Îi păru rău imediat că se înfuriase. Locotenentul sud-coreean încerca numai să-şi protejeze oamenii.

— Mesaj recepţionat, zise Rhee, şi închise, fără a băga în seamă ieşirea lui Kevin. Americanul îi fu recunoscător. Avea deja multe lucruri de care să se îngrijoreze pentru a-şi supăra involuntar cel mai bun comandant de pluton.

Vântul îşi schimbă direcţia uşor spre vest şi lui Kevin mai că îi veni să vomite simţind mirosul: un amestec neaşteptat de lemn carbonizat, carne arsă şi benzină. În cursul ultimului atac al zilei împotriva poziţiilor plutonului al doilea, nord-coreenii folosiseră şi un lansator de flăcări. Atacul fusese oprit, dar combustibilul scurs aprinsese întregul grup de clădiri. Plutonul al doilea fusese obligat să fugă pentru a se adăposti în casele din spatele străzii Chungang. Mai mulţi oameni lipseau, şi Kevin spera din inimă să fi fost loviţi de vreun proiectil decât să fi rămas prinşi în cursa flăcărilor.

O rachetă se stinse şi imediat se aprinse alta. Mişcându-se cu atenţie sub acea lumină periculoasă, Kevin îi întinse aparatul lui Montoya şi coborî cu el la PC pe care îl amenajaseră într-o încăpere fără ferestre. Delicata tapiţerie în mătase a celui ce locuise acolo fusese smulsă de pe pereţi şi acum era înlocuită de planşe aproximative, trasate cu mâna, ale terenului înconjurător, cu ţinte evidenţiate şi cu puncte oarbe. Podeaua lucioasă din lemn de nuc era plină de pungi goale de mâncare şi

lădiţe de muniţii. Pete închise la culoare arătau unde răniţii muriseră înainte ca infirmierul să ajungă la ei.

Kevin trecu peste gunoaie şi-şi luă de pe umăr puşca M16. O puse lângă perete şi îşi masă muşchii amorţiţi. Avu o senzaţie atât de plăcută, încât închise ochii şi rămase astfel mai mult timp.

— Vă simţiţi bine, domnule locotenent ?

Deschise ochii şi-l văzu pe Montoya care îl privea cu un aer îngrijorat. Doamne, auzise el de oameni care adormeau în picioare, dar nu se aşteptase nicicând să i se întâmple tocmai lui.

— Da, sunt bine. Doar un pic de oboseală.

Operatorul radio îl împinse spre o saltea şi îl invită să se aşeze.

— Domnule locotenent, încercaţi să dormiţi un pic. Nu se va întâmpla nimic important pentru un timp. .

Kevin încercă să reziste tentaţiei.

— Nu pot acum. Oamenii lui Rhee sunt sub foc de azi dimineaţă şi...

— Toată lumea e sub foc de azi dimineaţă. Trebuie să recuperaţi ceva din somn.

Kevin ştia că radistul lui avea dreptate. Se sprijini de perete. Oboseala îl transforma încet într-un robot, cu mişcări lente. Exact tipul de comandant care putea face greşeli ce ar fi dus la moartea oamenilor săi. Îşi mai ţinu ochii deschişi cât să-i spună lui Montoya:

— Bine, o să trag un pui de somn. Dar stai atent la radio şi să mă scoli dacă intervine ceva important.

Montoya dădu din cap şi se îndepărtă.

Kevin închise ochii şi încercă să nu se gândească la masacrele dinainte. Compania Echo fusese în luptă toată ziua şi o bună parte din noapte. Respinseseră deja cinci atacuri în forţă ale nord-coreenilor şi cine ştie câte altele de cercetare. Iar pe stradă se vedeau rezultatele. Era acoperită de cadavre de-ale inamicilor şi de resturi. Dar şi pierderile companiei erau foarte grele. Din cei nouăzeci de

oameni care intraseră în luptă nu-i mai rămăseseră decât vreo şaizeci.

Restul batalionului nu era în condiţii mai bune. Compania Bravo era ancorată încă de ceea ce rămăsese din gară, în ciuda focului de baraj al nord-coreenilor, care îi omorâseră comandantul şi doi din cei trei comandanţi de plutoane. Pe celălalt mal al fluviului Taejonchon, Alpha era obligată să se retragă cu vreo sută de metri din cauza unor atacuri fanatice, dar apăra încă resturile carbonizate rămase din Dabinchi Night Club. Pierderile acolo şi la gară fuseseră atât de mari încât maiorul Donaldson fusese obligat să trimită ca întăriri două plutoane din compania Foxtrot, iar acum regimentul mai avea ca rezerve doar un singur pluton cu efective incomplete.

Nu era deloc o situaţie frumoasă, de oriunde ai fi privit-o. Dar poate reuşiseră să oprească asaltul. Oricum, în ultimele ore inamicul nu mai încercase să-i scoată din poziţii. Poate erau şi ei la fel de obosiţi cum era el.

Cu acel gând în minte, Kevin adormi.

Grupul al doilea de asalt

Sohn atinse cu mâna un lemn încă încins şi fu obligat să-şi muşte buzele ca să nu urle de durere. Îşi retrase braţul şi rămase apoi nemişcat, de teamă ca mişcarea lui să nu fi fost văzută de vreo santinelă din clădirea întunecată din faţa lui. Aşteptă strigătul şi rafala de mitralieră care ar fi anunţat un asemenea dezastru, dar nu se întâmplă nimic.

Nord-coreeanul expiră încet şi studie terenul împrejur. Din punctul în care se afla, ceilalţi oameni din grupul lui păreau doar nişte umbre. Îşi mânjiseră feţele şi mâinile cu unsoare neagră. La fel şi orice parte lucitoare a armelor, iar puştile le bandajaseră cu bucăţi de pânză, ca să nu

facă nici un zgomot când treceau pe lângă avanposturile şi punctele medicale ale inamicului.

Sohn şi oamenii lui începuseră să se mişte după apus, distrăgând atenţia adversarului cu un ultim atac de diversiune şi cu o cortină fumigenă. Mai întâi traversaseră în viteză şi în linişte strada Chungang, după care merseseră foarte încet printre ruinele fumegânde rămase de pe urma aruncătorului de flăcări. Trecuseră, chiar dacă unii se mai arseseră, iar acum erau aproape de obiectivul lor. Pe traseul lor mai rămânea o construcţie ocupată de americani. Dacă ar fi reuşit să o depăşească fără a fi văzuţi, ar fi fost apoi simplu să-şi atingă obiectivul: un bloc masiv de unde se dominau liniile americanilor de comunicaţii şi aprovizio-nare.

Sohn reîncepu târâtul, mişcându-se atât de încet că nimeni nu şi-ar fi dat seama că se mişcă. Oamenii lui veneau din spate, îngreunaţi de lădiţele cu muniţii.

Numai cinci metri mai aveau.

Auzi zgomot în casă, voci care murmurau. Rămase nemişcat minute întregi. Vocile dispărură.

Încă doi metri.

Cu burta la sol, Sohn coti după colţ, se sprijini de zid şi se ridică, simţind că-l dureau toţi muşchii. Unul după altul, oamenii lui trecură pe lângă el şi se opriră pe trotuar. Zâmbi. Partea grea se terminase. Acum trebuia să ocupe blocul şi să pregătească apărarea lui din toate părţile.

Mâine dimineaţă vor face cunoscut inamicilor unde se aflau: o vor face răzbunându-se. Americanii vor fi obligaţi să aleagă atunci între două alternative: sau să se retragă sub focul puştilor lor, sau să încerce să-l scoată pe el din poziţie. În ambele cazuri ar fi pierdut o grămadă de oameni. În privinţa supravieţuirii sale, Sohn îşi făcea puţine iluzii. În săptămânile precedente văzuse murind prea mulţi oameni pentru ca perspectiva morţii să-l îndepărteze de la datorie. Trebuia să rezolve situaţia de

pe strada Chungang, şi el cu oamenii lui erau nicovala pe care americanii şi cei din Sud vor fi făcuţi bucăţi.

Locotenentul nord-coreean folosi semnalele manuale pentru a-şi strânge oamenii. În câteva clipe se aşezară în şir în spatele lui; apoi întreaga coloană se puse în marş de-a lungul străzii.

Compania Echo

–– Domnule locotenent ?

Kevin ridică ochii de pe mâncarea cu care se îndeletnicea.

— Ce e ?

–– India Unu Doi la telefon, domnule. Vrea să vă vorbească direct.

–– Vin acum.

Kevin puse jos mâncarea şi alergă pe scări, sărind câte două trepte. Montoya legase în fine o antenă la etajul al şaptelea şi acum nu mai riscau să fie împuşcaţi dacă vorbeau la radio. Luă aparatul pe care flăcăul i-l întindea.

— Aici Echo Cinci Şase.

–– Care e situaţia, Kevin ?

După voce, Donaldson părea obosit şi îmbătrânit.

Înainte de a răspunde, Kevin ascultă atent zgomotele dimprejur. Pocnituri răzleţe la stânga, din poziţia lui Rhee. Linişte totală în centru. Câteva împuşcături din clădirea lui, de la primul etaj, urmate imediat de o rafală care provenea din cealaltă parte a străzii.

— E destul de linişte, domnule maior. Focuri izolate. Cred că i-am lovit bine, ieri şi azi noapte.

–– Bine. Ascultă, Kevin, ţi-am trimis câţiva oameni cu provizii şi nu vreau să fie loviţi din eroare. Din poziţia ta poţi vedea strada Inhyo ?

Kevin se trase la o fereastră care dădea spre cealaltă stradă. Careva spărsese geamul.

— Afirmativ, domnule maior.

–– Bine. Vor veni din partea aceea. Pune o santinelă. Şi vezi să nu-mi reţii oamenii ca rezerve de schimb. Sunt singurii pe care îi mai am pentru acest gen de comisioane. Clar ?

–– Înţeles, domnule. Drace, dacă îmi aduc muniţii, îi trimit înapoi în Rolls-Royce.

–– Pe picioare e de ajuns. Închid.

Kevin hotărî să se ocupe personal de problemă. Oamenii lui erau de gardă în celelalte direcţii, sau erau prea obosiţi şi dormeau. Se sprijini de zid şi privi strada de sub el.

Inhyo era emblema distrugerii. Automobilele şi lumea care furnica de obicei pe acolo dispăruseră. În locul lor erau cratere cu margini neregulate, care se zăreau din când în când, când se mai ridica fumul incendiilor din Taejon. Strada părea goală, moartă.

Kevin tresări.

În fundul străzii apărură câţiva oameni, care se îndreptau drept spre el. Luă binoclul pentru a-i vedea mai bine. Erau câteva perechi de soldaţi, fiecare cu câte o ladă de muniţii preţioase. Feţe asudate, tinere şi palide. Speriate că se aflau atât de aproape de prima linie.

— Dumnezeule !

Kevin auzi rafalele de mitralieră şi văzu cu oroare cum cei care aduceau muniţiile sunt seceraţi în masă. Ridică binoclul şi văzu flăcăruile care veneau de la un edificiu de pe stradă. Puştile mai traseră câteva momente, ca să se asigure că-i omorâseră pe toţi, apoi tăcură.

Kevin se întoarse şi-l văzu în spatele lui pe Montoya, cu gura căscată.

–– Cheamă-l pe Donaldson ! Imediat ! Şi zi-le comandan-ţilor de plutoane să vină aici !

Se întoarse la fereastră şi privi corpurile căzute pe stradă. Pe neaşteptate, situaţia se complicase.

Al doilea Grup de asalt

Când îl văzu mişcând pe tânărul american rănit, Sohn ochi cu atenţie, sprijinind puşca de tocul ferestrei. Apoi apăsă uşor trăgaciul automatului AK şi zâmbi văzând că omul mai tresărea o ultimă oară şi apoi rămânea imobil, într-o baltă de sânge.

— Bine ţintit, tovarăşe locotenent.

Sohn se întoarse să vadă cine vorbise. Sergentul Yi era un lingău, dar la tir se pricepea.

— E totul gata ?

— Da, tovarăşe locotenent. Am baricadat intrările şi ferestrele de la parter. Orice cale de acces posibilă este acoperită cu foc încrucişat. Ar fi nevoie de un batalion ca să ne scoată de aici.

— Bine, Yi. Treci la locul tău. Acum americanii ştiu unde suntem şi curând vor veni să vadă cum te-ai aranjat.

Cu un salut sec, Yi părăsi încăperea.

Sohn îngenunchie, gata de tragere. Era sigur că reacţia inamicului nu va întârzia.

Compania Echo

Kevin lovi cu creionul pe harta topografică.

–– Acesta este obiectivul, băieţi. Dacă nu-i scoatem pe nord-coreeni din clădire, întregul batalion o ia pe cocoaşă.

Îi privi pe comandanţii de plutoane, ca să fie sigur că-l înţeleseră.

Rhee încuviinţă, dar Geary şi McIntyre nu păreau prea convinşi. Primul vorbi comandantul plutonului al doilea.

— Pe naiba, domnule locotenent, de ce trebuie să-i luăm la fugă ? Nord-coreenii pot să stea acolo cât vor. O să aducem proviziile pe alte străzi.

Cu un deget bondoc trasă o linie imaginară în partea de vest a poziţiei inamice.

Kevin negă din cap, iritat.

— Nu e aşa de simplu, sergent. Mai mult ca sigur au vreo mitralieră care acoperă străzile acelea. Când cărătorii noştri vor ieşi de la adăpostul caselor, nord-coreenii îi vor vedea şi îi vor lovi.

Se întrerupse.

— De altfel, chiar dacă noi ne-am aproviziona pe acolo, compania Bravo n-ar putea s-o facă. Inhyo este singura lor legătură cu zona din spate. Oricare altă ieşire din gară este sub tirul inamic. De aceea ne revine nouă să eliberăm edificiul, sau compania Bravo va fi blocată. Iar maiorul nu vrea ca acest lucru să se întâmple.

McIntyre era nervos.

— Dumnezeule, maiorul poate să se ducă la dracu, domnule locotenent. De ce nu-i trimite pe Foxtrot ? De ce toate misiunile grele ne revin întotdeauna nouă ?

–– Pentru că suntem singurii, Mac. Azi dimineaţă brigada ne-a luat ultimul pluton din Foxtrot. Avea nevoie de el pentru a astupa o breşă la vest de aici.

Toţi se întristară. Situaţia era cu adevărat urâtă, când nu mai existau rezerve în linia a doua. Pe de altă parte, toţi ştiau că cucerirea edificiului ocupat de nord-coreeni va fi o chestie foarte grea. Cumplit de grea. Fără a mai vorbi, se întoarseră asupra hărţii.

Rhee deschise din nou vorba.

— Când vreţi să atacăm, domnule locotenent ?

Kevin oftă. Ştia deja că ajungeau şi aici, şi ar fi preferat să evite. Rhee era un prieten, o ultimă legătură cu trecutul, cu zilele de dinainte de război. Era chiar mai

mult decât atât. Elegantul, veselul sud-coreean îi salvase viaţa. Şi asta era mulţumirea lui ? Să-l trimită să fie masacrat într-o poziţie nord-coreeană care îl aştepta să-l ucidă ?

Rhee era cel mai bun comandant de pluton al său. Avea simţ tactic şi curajul necesar. Poate era o alegere obligată: misiunea înainte de toate, înainte de a lua în calcul riscurile.

–– Veţi ataca în cincisprezece minute, domnule locotenent, zise Kevin. Luaţi o grupă şi încă una de la McIntyre. Batalionul ne-a promis o acoperire fumigenă. Dacă veţi putea să vă protejaţi cu ea...

Sud-coreeanul zâmbi.

— Bine, domnule. Mă duc să-mi pregătesc oamenii. Este inutil să le mai dăm timp comuniştilor.

Cu un efort, Kevin îi zâmbi şi el.

— Adevărat. Noroc, domnule locotenent. Vă acoperim spatele.

Rhee mulţumi şi îl privi în ochi pe Kevin. Îi întinse mâna şi-i vorbi pe o voce joasă.

— Voiam să-ţi spun, locotenent Little, că a fost o onoare pentru mine să lupt împreună cu dumneata.

Încurcat, Kevin îi strânse mâna şi apoi îl privi pe Rhee coborând în fugă scările pentru a-şi strânge oamenii.

Compania Echo, la vest de strada Inhyo

Kevin apăsă butonul de transmisie.

— Kilo November Şapte Doi, aici Echo Cinci Şase. Am o prioritate pentru un ecran fumigen. Coordonate Yankee Delta 387190. Terminat.

Ofiţerul de artilerie răspunse:

— Recepţionat, Echo Cinci Şase.

O pauză de câteva secunde, apoi radioul vorbi din nou:

— Salvă de probă.

Kevin îşi lungi gâtul ca să vadă mai bine clădirea pustie, la treizeci de metri de el. Se simţea complet expus pentru orice lunetist inamic care-şi căuta ţinta. Secundele trecură greu. Hai, hai, unde este artileria ?

Un proiectil coborî fluierând din cer şi explodă în stradă, împrăştiind fum în toate direcţiile. Kevin se grăbi să-şi tragă capul la adăpost.

— November Şapte Doi ! Ţintă centrată ! Continuaţi tirul !

Alte proiectile începură să cadă în jurul edificiului ocupat de nord-coreeni. Şi în curând fumul urcă până la acoperişuri.

— Înainte ! Înainte !

Ordinul lui Rhee îi împinse pe oameni să irumpă în atac. Cu sud-coreeanul în frunte, se lansară în ceaţa densă.

Deodată, ceaţa se lumină de fulgere roşcate: nord-coreenii deschiseseră focul. Sute de proiectile loviră strada, sfărâmând cărămizi, împrăştiind schije de beton, lovind în carne. Strigăte acute se ridicară printre rafalele de mitralieră şi de puşti automate.

Kevin încremeni: înţelese imediat că atacul eşuase. Cortina fumigenă nu servise la nimic. Nord-coreenii erau amplasaţi prea bine. Distribuiseră armele în aşa fel încât să acopere orice cale de acces posibilă. Blestemaţii ăia nici nu aveau nevoie să vadă ţintele. Era suficient să apese pe trăgaci, siguri că gloanţele lor vor ajunge într-o zonă obligatorie de trecere bine calculată. Zona în care intraseră Rhee şi oamenii lui.

Kevin nu putea să stea doar să asculte. Trebuia să şi vadă. Alergă în stradă şi se aruncă la pământ ca să evite o rafală ce îi trecu peste cap. Acum, urletele lăsaseră loc gemetelor. Şi focul nord-coreenilor era pe punctul de a înceta: se mai auzeau rafale scurte şi împuşcături rare.

Kevin auzi un zgomot în faţa şi ridică privirea pentru a vedea. Doi oameni ieşeau din fum, târându-se, trăgând

după ei un alt soldat. Un al patrulea soldat îi urma clătinându-se, fără armă şi cu mâna pe stomacul însângerat. Primii doi trecură de Kevin, care simţi că-i vine rău. Rănitul era Rhee. Aşteptă să mai vină şi alţi răniţi, dar nimeni nu mai apăru.

Retrăgându-se încet, ajunse la adăpost, încercând să nu privească spre punctul în care infirmierii din compania Echo îl îngrijeau pe rănit. Rhee. Închise ochii, încercând să nu se mai gândească. Nu era vina lui.

Şi totuşi, a lui era, şi el o ştia. Doisprezece oameni intraseră în cortina de fum. Într-o clipită, opt fuseseră ucişi sau răniţi grav. Trebuia să-şi închipuie că aşa va fi. Trebuia să evite dezastrul. În schimb, sperase într-un miracol care nu se întâmplase. Şi Rhee plătise pentru eroarea lui.

–– Domnule locotenent ?

Era Montoya.

— Kilo November întreabă dacă mai trebuie să continue salvele. Ce le spun ?

–– Spune-le să înceteze. S-a terminat.

–– Nu ! protestă o voce plină de suferinţă.

Kevin deschise ochii larg. Rhee se ridicase într-un cot, cu toate eforturile infirmierului de a-l ţine nemişcat. Sud-coreeanul avea două răni, din care una mai sângera.

–– Nu trebuie să... încetaţi... atacul.

Rhee nu mai avea suflu. Respira doar cu un plămân. Căzu din nou, extenuat.

Kevin se apropie şi-l întrebă pe infirmier:

–– O să scape ?

–– Doamne, nu ştiu. Trebuie să-l evacuăm imediat. Eu pot doar să-l fac să mai respire un pic.

Nu puteau evacua răniţii, pentru că nord-coreenii blocau strada către liniile din spate. Dacă nu luau clădirea aceea, Rhee ar fi murit, şi cu el întreaga companie Bravo şi mulţi din oamenii lui Kevin. Dar blocul acela era apărat straşnic. Nu putea fi luat, cu puterea de foc de care

dispunea compania Echo. Pentru a deschide o breşă, ar fi fost necesar un tanc.

Un tanc. Kevin începu să-şi facă un plan. Ar fi trebuit să se gândească la asta încă de la început. Nu putea avea un tanc, dar avea la dispoziţie un bun înlocuitor. Se ridică cu arma în mână. Lupta era de-abia la început.

— Montoya !

–– Da, domnule locotenent ?

–– Transmite-i lui McIntyre să trimită o grupă în una din casele din spatele obiectivului. La ordinul meu, să deschidă foc de baraj. Cheamă-l pe Geary şi spune-i să-mi trimită imediat pe Reese şi grupa lui. Şi toţi să aibă un LAW. Clar ?

Cu un semn de aprobare, Montoya începu să transmită. Kevin se întoarse alături de Rhee.

Al doilea Grup de asalt

Sohn îşi şterse lacrimile, încântat că fumul se dispersase. Zâmbi contemplând carnagiul de sub locul în care se afla. Fumul fusese un inconvenient, dar nu-i împiedicase pe soldaţii lui să-i facă bucăţi pe americani. Numără corpurile şi se bucură. Cel puţin opt inamici morţi ! Şi nici unul dintre ai lui nu fusese rănit. Ăia puteau fi puternici când se apărau, dar când treceau la atac erau ridicoli.

Auzind o explozie, zâmbetul îi dispăru imediat de pe buze. Un nou atac, aşa de repede ?

Auzi explodând alte proiectile de artilerie.

— Tovarăşe locotenent !

Sergentul Yi intră în fugă în încăpere.

— Un nou ecran fumigen. De data asta spre nord !

Se auzi o rafală de mitralieră, urmată de clănţănitul sec al puştilor M16. Americanii schimbaseră axa atacului.

Sohn alergă spre uşă, trecând prin faţa sergentului.

— Mută jumătate din oameni la nord, şi vino şi tu acolo !

Dispăru pe coridor, trăgându-şi de pe umăr automatul AK.

Compania Echo

Kevin auzi împuşcăturile atacului de diversiune al lui McIntyre şi strigă:

— Acum ! Loviţi-i !

Şase LAW percutară din poziţii diferite, pe ambele părţii ale străzii, şi se îndreptară spre ferestrele baricadate ale nord-coreenilor. La contactul cu ţintele, explodară cu multe flăcări de culoare portocalie.

Acum ! Kevin alergă spre edificiu. Îşi auzi oamenii urmându-l. Strigând. Un strigăt sălbatic, reflectat de zidurile de beton care îi înconjurau. Îşi duse puşca M16 la şold şi simţi cum tresare; văzu o serie de norişori de praf în jurul unei ferestrele distruse şi fumegânde.

Se trezi că striga şi el ca şi ceilalţi.

Înăuntru ! Sări prin fereastră şi se aruncă la pământ într-un maldăr de resturi. Într-un colţ, un nord-coreean se ghemuise, acoperit de zeci de răni de la schije. În mână avea o puşcă. Kevin trase în el; apoi îşi puse un nou încărcător.

Reese intră pe aceeaşi fereastră şi se aruncă la podea, ochind către intrare.

–– Ia-ţi grupa şi eliberează partea asta !

Caporalul negru făcu semn din cap şi se ridică în picioare. Ajunse la uşă şi ieşi imediat.

Kevin îl urmă în coridor şi se îndreptă în partea cealaltă, spre colţ. Simţi că înaintea lui era careva care alerga şi se mişcă şi mai în grabă. Trebuia să ajungă în colţ primul.

Reuşi să ajungă înaintea nord-coreenilor. Zări patru dintre aceştia la câţiva metri de el. Feţe înnegrite de fum, puşti în poziţie de tragere, priviri surprinse de apariţia lui.

–– Ia luaţi voi de-aci !

Cu puşca M16 pe tir automat, ţinu apăsat trăgaciul până la sfârşit, golind toate cele douăzeci de cartuşe. Cei patru fuseră aruncaţi în zid, printre pete de sânge. Un AK trase un foc, şi Kevin simţi o lovitură în cot. Un proiectil. Avea puşca descărcată şi fu obligat să se retragă. Victimele sale începeau să geamă. Trase, siguranţa unei grenade şi o aruncă.

Wummp ! Coridorul dispăru într-un nor de praf. Linişte, întreruptă doar de vreo explozie, pe măsură ce oamenii curăţau camerele în spatele lui.

Se uită după colţ. Nu mai erau alţi nord-coreeni care să atace. Era nevoie să-i elimine unul câte unul. Kevin se lipi de perete, aşteptând întăriri, şi puse un nou încărcător.

Al 2-lea Grup de asalt

Sohn nu reuşea să înţeleagă. Roata norocului se învârtise aşa de brusc... Cum intraseră americani ? Cum de le permisese să facă asta ?

Clătină din cap, disperat, şi-l privi pe Yi. Sergentul era o grămadă de carne. Avea vreo zece tăieturi pe uniformă, pe frunte şi pe antebraţ. Era încă sub şoc după explozia rachetei care aproape îl omorâse. Sohn se încruntă. În acele condiţii, omul nu-i mai servea la nimic.

Din coridor se auziră alte voci, de data aceasta mai aproape. Fuseră urmate de o nouă explozie. Americanii continuau să vină, eliminându-i oamenii blocaţi de focul care venea din exterior.

Sohn se întoarse brusc către Yi.

— Du-te la etajul întâi cu oamenii care mai pot să meargă. Îi masacrăm pe scări.

Încercă să vorbească pe un ton liniştit şi sigur pe el, şi văzu că sergentul îşi regăsea curajul.

Bătălia aceea nu era încă pierdută.

Compania Echo

— Grenadă ! strigă Reese, şi se aruncă la pământ.

Kevin se lipi de perete şi auzi şuierând schijele când grenada explodă. Se alătură de Reese, care se pipăia să vadă dacă nu are vreo rană.

— Eşti rănit ?

Masivul caporal zâmbi.

— Nu, domnule locotenent. Doar au prăpădit o altă grenadă.

— Aşa e, zise Kevin, tuşind din cauza prafului. Avem pierderi ?

Negrul încetă să mai zâmbească.

— Doi morţi. Watkins şi Lonnie Smith. Şi doi răniţi. Dar uşor.

Kevin se încruntă. Patru oameni mai puţin. Îi mai rămâneau doar cinci, în afara lui. Nu erau suficienţi. Se trase înapoi, când o nouă rafală de AK lovi fundul scării. Se uită la Reese.

— E vreo posibilitate să urcăm în fugă la etajul superior, caporale ?

Omul se gândi câteva clipe, apoi scuipă pe podeaua de lemn, plină de praf.

— Nici o şansă, domnule locotenent. Au acoperit totul bine.

— Grenade ?

Reese clătină încet din cap.

— Ni le trimit înapoi. Lonnie aşa a fost scos din luptă.

Kevin scoase o grenadă din sacul lui de luptă şi se ridică, lipindu-se de perete.

— Adună-ţi oamenii, Reese. Te voi învăţa o figură veche pe care am aflat-o şi eu de la un sergent pe care l-am cunoscut.

Vorbind, începu să transpire.

Cu spatele acoperit de grupa lui, Kevin se apropie de scară. Se opri la câţiva centimetri de trecere şi trase cu urechea. De sus ajungeau şoapte, paşi. Ridică grenada, trase cuiul de siguranţă şi începu să numere. „O mie unu. O mie doi. O mie trei...”

— Doamne, aruncaţi-o !

Reese era speriat.

Kevin clătină din cap şi continuă să numere. „...O mie cinci. Acum.” Făcu un pas înspre golul scării şi aruncă grenada în sus.

Al 2-lea Grup de asalt

Sohn văzu grenada venind din scară şi rostogolindu-se spre el. Se întinse s-o prindă. O altă grenadă pe care le-o va arunca în nas americanilor. Zâmbi la ideea aceasta, în timp ce degetele sale se strângeau în jurul metalului.

Grenada explodă.

Compania Echo

Kevin împinse corpul ofiţerului norcoreean cu bocancul. Probabil grenada îi explodase în faţă.

–– Domnule locotenent ?

Ridică privirea. Era Reese, abia mai respira.

–– I-am terminat pe toţi, domnule. Casa e liberă.

Kevin făcus semn că a înţeles şi deodată se simţi foarte obosit.

— Alte pierderi ?

Caporalul clătină din cap.

— Nu, domnule locotenent. Mulţumesc lui Dumnezeu.

–– Da, şi unui sergent numit Pierce.

Kevin se aşeză.

–– Sunteţi bine, domnule locotenent ?

Reese era îngrijorat.

— Nu sunteţi lovit deloc ?

Kevin trebui să facă un efort ca să-i răspundă.

— Nu. Sunt doar obosit.

Îşi îndreptă spinarea.

— Ascultă. Caută-l pe Montoya şi spune-i să transmită la batalion că ne-am terminat treaba.

Reese mai aşteptă un moment, apoi salută. Kevin îi făcu un semn şi închise ochii, ascultând zgomotul paşilor caporalului care cobora scările. Învinseseră.

14 ianuarie

Cota 435, la sud de Taejon

McLaren îşi privi ceasul. Trecuse un pic de miezul nopţii. Luă binoclul şi privi spre nord.

Taejon ardea, luminat straniu de rachete. În centrul oraşului, proiectilele de artilerie explodau cu un fulger. Chiar şi de la distanţa aceea se auzeau împuşcăture armelor automate. Trasoarele zburau leneş prin aer, îndreptate spre ţinte invizibile.

McLaren se întoarse către generalul maior sud-coreean, care stătea lângă el pe zăpada înaltă de treizeci de centimetri.

— Deci, domnule general, puteţi rezista ?

Celălalt nu se mişcă, continuă să privească oraşul semidistrus.

–– Da, putem rezista. Oamenii mei au eliminat deja trei divizii comuniste. Morţii lor acoperă străzile din Taejon.

Un elicopter trecu pe deasupra lor, transportând răniţi la spitalul de campanie de la poalele dealului.

— Dar pierderile voastre ?

Generalul maior ridică din umeri.

— Şi ale noastre sunt foarte grele. Aproape cincizeci la sută.

Se întrerupse.

— Ne trebuie întăriri, domnule general. Oamenii aceia au luptat dur. Au nevoie de odihnă.

McLaren fu de acord.

— O să aveţi şi oameni. Dar numai o brigadă. Am nevoie de toţi ceilalţi oameni.

–– O brigadă va fi suficientă. Îi blocăm pe nenorociţii ăia acolo.

–– Excelent, domnule general.

McLaren se întoarse spre incendiile care devorau progresiv Taejon. Alte explozii se aprinseră în oraş, iar zgomotul tirurilor deveni mai intens. „Un alt atac nord-coreean” se gândi el. „Alţi morţi.”

— Doug !

Hansen ieşi din umbră.

— Da, domnule ?

— Către toate comandamentele. Pregătiţi planul Thunderbolt.

Sacrificiile apărătorilor Taejonului nu vor fi fost în van.

Autostrada 38, în munţii de lângă Ch'ungju

Coloana înainta încet pe autostrada sinuoasă, mişcându-se în întuneric la pas de om. PM, staţionată de-a lungul drumului cu lanterne chioare, ghida convoiul: mulţi

kilometri de tancuri, camioane şi autotunuri. Când un vehicul rămânea în pană, echipe de mecanici şi de soldaţi se grăbeau să-l scoată în câmp şi să-l mascheze. Coloana nu putea suferi întârzieri. Trebuia să fie ascunsă înainte de următoarea trecere a satelitului spion sovietic.

Şi nu era singurul convoi care se mişca în noapte. Toate se îndreptau către est, spre câmpiile din vecinătatea mării.

Preparativele pentru Thunderbolt începuseră.

40

Incidentul submarinului

14 ianuarie
La bordul navei *Constellation*, Marea Galbenă

Amiralul Thomas Aldrige Brown privi ecranul plin de simboluri. Ochiul său antrenat vedea un portavion, un cuirasat, vreo cincisprezece nave amfibii ale marinei, zece transportoare comerciale, vase de escortă. De exemplu, un cerculeţ albăstriu cu literele ANCH reprezenta vasul de debarcare *Anchorage*. Ruta şi viteza erau date de linia ce pleca din chiar centrul cerculeţului.

Brown zâmbi văzând cum ecranul luminos se schimba încet, afişând informaţiile cele mai recente. Îşi aminti de deputatul care le vizitase nava, care comentase că electronica de pe *Constellation* era „cel mai costisitor joc video din lume".

Amiralul era de acord cu el. Era costisitor. Dar era şi foarte util. Cu o singură privire îţi furniza poziţia navelor şi a tuturor duşmanilor individual. Adică datele necesare pentru a lua o decizie rapidă în caz de luptă.

Pentru moment, totuşi, ecranul arăta numai un grup de nave care se îndreptau liniştite spre nord, de-a lungul coastei de est a Coreei de Sud. Constellation, cuirasatul Wisconsin, navele amfibii şi navele comerciale erau la centru, înconjurate de un inel de crucişătoare purtătoare de rachete. Acestea, la rândul lor, erau înconjurate de contratorpiloare şi fregate care se ocupau de vânătoarea submarinelor.

Brown privi atent navele din ecranul lor antisubmarine, căutând slăbiciunile în amplasarea lor, chiar dacă acele vase, probabil, nu ar fi avut prea mult de muncă. Serviciul de informaţii referea că - judecând după numărul de submarine scfundate în precedentele săptămâni - riscul de a întâlni submarine nord-coreene era destul de redus. Anumiţi ofiţeri de sub comanda lui gândeau chiar că întreaga flotă submarină a Coreei de Nord fusese eliminată, dar Brown nu era tot atât de optimist. Şi să fie în alarmă era întotdeauna util.

Harta electronică arăta că formaţia se îndrepta spre nord cu zece noduri. Doar fregatele şi contratorpiloarele din ecranul de protecţie navigau cu viteze diferite: unele mergeau cu douăzeci şi cinci de noduri, examinând marea cu sonarele lor active, în timp ce altele navigau mai lent, cu doar cinci noduri, pentru a asculta cu sistemele lor pasive. Ecranul, cu cerculeţele şi liniuţele lui în evoluţie lentă, avea un efect aproape hipnotic.

Brown privi alt ecran, ce prezenta mările şi pământurile din zona forţei sale navale, pe o distanţă de două sute de mile nautice. Unele puncte luminoase intermitente arătau avioanele chineze şi sovietice care se menţineau la marginea zonei de excludere. Şi un alt punctuleţ intermitent alături de un unghi arăta direcţia din care ar fi trebuit să apară în câteva minute satelitul sovietic de supraveghere oceanică Rorsat.

Amiralul zâmbi, văzând feţele surprinse ale subordonaţilor lui; în loc să se înfurie, el continua să observe liniştit ecranul. Toţi ştiau că sovieticii le transmiteau nord-coreenilor toate informaţiile pe care reuşeau să pună mâna. Iar ofiţerii din sala tactică se pregătiseră să asculte una din tiradele lui împotriva blestemaţilor de băgăreţi ruşi.

În rest, forţa navală comandată de el nu putea spera să debarce cu succes, dacă era constant observată. Dacă nord-coreenii şi sponsorii lor sovietici continuau să-i ţină

sub observaţie navele, trupele de infanterie marină ar fi găsit pe plajă un puternic contingent de inamici. Iar asta ar fi însemnat eşecul, cu toate atacurile aeriene pornite de pe *Constellation* şi canonadele de 400 mm de pe *Wisconsin*. Statul major al lui Brown nu vedea modul de ocolire a obstacolului în alt fel decât prin doborârea avionului spion care se declara neutru.

— Domnule amiral ?

Brown se întoarse. Căpitanul Sam Ross, din Secţia informaţii, avea o foaie în mână şi părea mai agitat ca niciodată.

— Domnule amiral, am ultimul raport de la sateliţi şi de la avioanele de recunoaştere. Nord-coreenii au fost informaţi fără îndoială despre sosirea noastră. După estimări, cel puţin două divizii nord-coreene se mişcă pentru a bloca orice posibil punct de debarcare.

Brown zâmbi şi mai mult.

— Excelent, Sam. Unchiul Kim este îngrijorat de prezenţa noastră.

Apoi zâmbetul îi dispăru.

— Bun, fă-mi un raport într-o oră. Ne aflăm aici pentru a-i evita, nu pentru a ieşi din situaţia asta cu şmecherii.

Se întoarse la studiul hărţii.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*, Marea Galbenă

Tolănit în cuşeta lui, fără pantofi, comandantul Nikolai Mihailovici Markov citea un manual de tactică. Privi fără surpiză spre ofiţerul cu comunicaţiile care, după ce bătuse la uşă, intră în mica lui cabină.

De câteva minute se aştepta la vizita micimanului[22]. Submarinul *Dribinov* tocmai terminase perioada sa de comunicare şi primise mesajele zilei, în timp ce mergea la

[22]Note: [?] Miciman - grad de subofițer în marină (ieșit din uz)

cota periscopică cu antena deasupra apei. În fiecare zi Petrov îi aducea mesajele, de îndată ce erau descifrate.

Azi, însă, ofiţerul nu era impasibil ca întotdeauna. Îi tremurau mâinile când îi întinse lui Markov o hârtie subţire.

— Tovarăşe comandant, unul din mesaje este în cod special !

Markov lăsă de-o parte manualul cu calm.

— Bine, Petrov. Spune-i căpitanului Koloşkov să vină imediat aici.

Petrov se îndepărtă în grabă: fără a alerga, natural, dar cu cea mai mare rapiditate posibilă.

Markov se aşeză pe pat şi îşi încălţă pantofii. Lenea de mai înainte dispăruse fără urmă. Începea să creadă că el şi Dribinov fuseseră condamnaţi să se afunde în apele nămoloase ale Mării Galbene, ca pedeapsă pentru insuccesul lor de acum câteva săptămâni. Mesajul acela poate îi va elibera de monotonia numărării vaporaşelor chinezeşti de cabotaj. Codul special era folosit numai pentru mesajele cele mai secrete, pentru comunicări de război urgente.

Totuşi va mai trece un timp până când va şti ce ar fi dorit amiralii de la Vladivostok. Conform regulamentului, comandantul şi vicele său, *zampolit* - ofiţerul politic - erau obligaţi să fie prezenţi la descifrarea mesajului scris în cod special. Regula celor două persoane folosea nu numai la evitarea erorilor de interpretare, dar şi la confirmarea comunicărilor primite, dat fiind că era vorba întotdeauna de comunicări importante. Abia terminase de încălţat pantofii şi se ridică, aplecându-şi capul ca să nu se lovească de tavanul jos. Auzi pe cineva că bătea în uşă şi zise:

— Intră.

Era Koloşkov.

— Aţi trimis după mine, tovarăşe comandant ?

–– Da, Andrei Nikolaiev, avem un mesaj de descifrat.

–– Am înţeles, tovarăşe comandant.

Fără a clipi, se alătură lui Markov şi luă foaia albă pe care acesta i-o întindea.

Folosindu-se de un tabel din codurile sigilate, cei doi bărbaţi lucrară în linişte, traducând semnele în cuvinte normale.

Comunicarea era scurtă:

FLPAC 4457-1096QR. Începutul mesajului: Forță navală de debarcare în rută pe Marea Galbenă. Poziţie 261-651 1400 ora Moscovei. Drum 025, viteza 10 nod. Se ordonă submarinului *Konstantin Dribinov* să atace, repetăm, să atace. Ţinte primare: portavioane, nave amfibii. Arme nucleare neautorizate. În nici un caz identitatea submarinului *Konstantin Dribinov* nu va fi compromisă. Sfârşitul mesajului. FLPAC 5423-0998XV.

Markov respiră profund şi mai verifică o dată codurile de autentificare ale mesajului. Erau absolut corecte. Confruntă mesajul său cu copia zampolitului. Erau identice.

Conţinutul era excitant. Mai văzuse asemenea mesaje de zeci de ori, dar numai în timpul manevrelor. Niciodată în timp de pace. Îl citi din nou şi controlă originalul pentru a vedea dacă nu sărise vreo frază importantă. Nu, era bine. Mesajul flotei nu spunea „să simuleze atacul”. Spunea să atace.

Koloskov părea şi mai surprins decât el.

— Tovarăşe comandante, este război ?

Markov reflectă, înainte de a răspunde.

— Nu cred, Andrei Nikolaiev.

Se scărpină în barbă şi începu să numere motivele.

— Pentru început, nu a existat un mesaj general de război. Pe de altă parte, flota nu ne ordonă să atacăm toate navele americane fără alegere. Numai amfibiile forţei navale. De aceea, aş zice că tocmai am fost înrolaţi ca voluntari pentru o perioadă scurtă în marina nordcoreană.

Se întrerupse din nou, şi apoi reluă:

— Totuşi, faptul că mama patria nu este în război nu are importanţă, nu ? Trebuie să ne comportăm ca şi cum ar fi. Dacă americanii ne găsesc căutând pe lângă portavioanele lor, or să facă tot posibilul să ne scufunde. De aceea trebuie să lovim noi primii, adevărat ?

Koloskov dădu din cap că e de acord. Sau voia doar să spună că înţelesese ? Markov nu era sigur.

Pentru moment, tăcu. Citi din nou mesajul. O adevărată misiune de război: incredibil. Fusese pregătit ani de zile pentru acest moment, de când era un cadet cu puf sub nas, dar nu crezuse niciodată că se va ajunge aici cu adevărat. În schimb, *Konstantin Dribinov* ar fi fost primul submarin care lansa un atac din zilele Marelui război patriotic, primul submarin sovietic ce ar lovi nave americane. O chestie îmbătătoare.

Şi foarte periculoasă. Careva de la Moscova era dispus să rişte ca acest conflict să se extindă până la implicarea superputerilor. Markov spera că superiorii lui evaluaseră cu atenţie riscurile, dar nu putea să nu dea ascultare comenzii. Primise un ordin şi trebuia să-l execute.

Atât el cât şi Koloskov ştiau de ce fusese aleasă nava lor. Experienţa lui, fişa lui de lucru fuseseră întotdeauna date ca exemple. Apoi, când îl aleseseră pentru a executa acel blestemat atac simulat, dăduse chix. Acum avea o nouă ocazie, o posibilitate adevărată.

Iar el spera că nu va da greş din nou.

La bordul navei *Constellation*

Înainte de a urma, Brown studie încă un moment feţele oamenilor adunaţ în faţa lui. Erau cu atenţia la maxim, chiar dacă îl ascultau deja de o oră, iar acum desluşeau progresiv consecinţele celor pe care le prezentase el. Îşi drese glasul şi se sprijini pe pupitru.

–– Domnilor, v-am prezentat amănuntele a ceea ce va fi probabil cea mai importantă acţiune a acestui război. Şi chiar dacă nu desfăşurăm un rol principal, nu vom permite altuia să ne fure Oscarul pentru cel mai bun actor.

Careva râse la glumă, şi Brown îşi permise un zâmbet.

— Acum, dacă ne facem bine treaba, vom avea parte de multă atenţie. Multă atenţie vreau să spun din partea cui vrea să ne atace. Vom avea o singură ocazie, domnilor. Una singură. Dacă dăm greş, vom fi terminaţi. Mulţi marinari şi infanterişti vor muri. Şi alţi soldaţi americani şi sud-coreeni.

Se întoarse spre ofiţerii săi.

— De aceea, fiţi cu ochii-n patru. Fiţi mereu gata să acţionaţi fără preaviz. Amintiţi-vă că suntem în război şi că în acest război nu există nici un premiu pentru cel care ajunge pe locul al doilea.

Făcu un pas înapoi.

— Asta e tot, domnilor. Noroc bun şi baftă la vânătoare.

15 ianuarie

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

După părerea ofiţerilor săi, Markov se comporta în mod absurd. Nu înţelegeau de ce pusese la lucru de aproape douăzeci şi patru de ore Grupa de căutare obiective: mai mult decât dublu ca de obicei. În plus, sistemul adoptat de Markov nu era cel înscris în regulamente. Dar, dacă i-ar fi spus asta, comandantul le-ar fi spus că sistemul normal i-ar fi trimis la fund, aşa cum aproape se întâmplase ultima oară când se apropiaseră de o forţă navală americană. De data aceasta, lucrurile aveau să fie diferite.

Pe hartă, ruta urmată de submarin părea o broderie: se apropia de formaţie dintr-o parte, încetinea şi o lăsa să

treacă. Apoi, de îndată ce navele americane dispăreau spre orizont, Markov se îndepărta şi mărea viteza pentru a se apropia din nou dintr-o parte.

Cel mai îngrijorat era Koloskov, comisarul politic. Ca zampolit al navei, era de datoria sa să controleze conştiinţa politică şi încrederea fiecărui membru al echipajului, inclusiv comandantul. Koloskov ştia că prevederea sa putea să treacă drept laşitate în ochii neexperimentaţi ai comisarului politic. Şi că în ochii unuora care se pricepeau putea trece drept nebunie.

Şi toţi ofiţerii lui credeau că comandantul lor îşi asuma un risc prea mare. Vedeau că scurtele sale curse la viteză mare consumau excesiv bateriile submarinului. Iar acele curse nu se regăseau în manualele teoretice ale marinei sovietice.

Trei săptămâni mai înainte, Markov nici n-ar fi visat să se opună teoriei. Mai ales că apropierea sa de ţintă, în timpul exerciţiilor, fusese întotdeauna un model de tehnică clasică. Ideea era simplă: să-l ducă pe *Dribinov* înaintea prăzii şi să meargă cu câteva noduri, doar atât cât să aibă controlul asupra adâncimii şi al direcţiei. Să fructifice stratificarea apei, diferenţa de temperaturi, pentru a încurca sonarul inamic. Iar când ţintele erau în zona de tir, să lanseze o rafală de torpile cu căutare automată şi să profite de confuzie pentru a se îndepărta. Sistemul clasic avea un singur avantaj, faţă de altele: nu consuma bateriile; cu el rămânea destulă încărcătură pentru manevrele evazive la viteză mare.

De data aceasta, însă, Markov consuma bateriile în accelerări de zece la douăzeci de noduri. Privi indicatorul. Arăta 58 la sută, iar nava se îndepărta din nou de forţa navală americană.

Cu coada ochiului, comandantul îşi dădu seama că comisarul politic urmărea direcţia privirii sale.

— Nu te îngrijora, tovarăşe, energia noastră nu se consumă inutil. Acesta a fost ultimul test de relevment. Data viitoare vom ataca. Priveşte aici.

Îi arătă harta nautică şi omul, curios, se apropie.

În afara spiralelor care arătau ruta submarinului, harta era acoperită de sute de alte linii care plecau de la forţa navală. Markov privi foaia cu admiraţie, aproape cu dragoste. În afara unei nopţi de muncă, în foaia aceea era cheia victoriei.

— Am urmat formaţia americană aproape o zi şi am efectuat sute de observaţii sonar ale navelor sale, ale elicopterelor, ale balizelor. Sarcina a fost simplificată pentru că ei folosesc sonare active, pentru a ne găsi, în timp ce noi putem rămâne pasivi şi să găsim direcţiile din care vin sunetele lor. Vezi deci, Koloskov, că eu cunosc acum formaţia inamică, mişcările navelor sale de escortă, până şi punctele unde au plantat balizele sonar.

Apoi îi arătă ofiţerului său o altă foaie cu o serie de linii de lungimi diferite.

— Iată aspectul probabil al formaţiei. Unităţile importante sunt în centru, unităţile de escortă le înconjoară. Acesta este un contratorpilor din clasa Spruance, aceasta este o fregată din clasa Knox, şi aşa mai departe. Tactica noastră este acum să facem o listă a emisiunilor sonar a fiecărei clase, în diverse condiţii de apă. Şi mai important, am găsit o breşă în ecran. Vezi fregata asta din clasa Knox ? Nu se mişcă la întâmplare. Parcurge mereu aceeaşi rută, în interiorul propriei zone. Nu trebuie să te repeţi niciodată, tovarăşe Koloskov. În punctul ăsta vom pătrunde prin ecranul lor. Când vom fi înauntru, nu ne vor găsi... decât când va fi prea târziu.

La bordul navei *Constellation*

Amiralul controlă harta cu coordonatorul antisubmarine.

–– Vreun zgomot, ceva, Tim ?

–– Nu, domnule. În acest moment, nimic. Nici măcar o urmă.

Brown spera că asta era suficient.

— Asta nu înseamnă că nu e nimeni pe aici.

Ridică tonul vocii, pentru a se face auzit de toată lumea.

— Fiţi atenţi, băieţi. Nu cred că nord-coreenii au intenţia să ne dăruiască ceva.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Toţi erau la posturile de luptă de mai mult de trei ore. Circulaţia aerului, întotdeauna insuficientă, se înrăutăţise de când închiseseră ventilatoarele. Aburul se condensa pe chila rece a navei şi picături de apă se scurgeau peste tot. Impuseseră cea mai atroce rutină de linişte. Toate maşinile de care nu era nevoie fuseseră oprite, atât pentru a reduce zgomotul, cât şi pentru a nu mai consuma curent. Toţi membrii echipajului care nu erau în posturile de luptă se aflau în cuşetele lor.

Mai tăcut decât un banc de peşti, şi mai tăcut decât apa dimprejurul lui, *Dribinov* se îndrepta spre un punct anume din ocean. Aluneca la mică distanţă de fundul mării şi ţinea direcţia spre navele inamice, pentru a reduce suprafaţa pe care se puteau reflecta undele sonarelor.

Deasupra lui, forţa navală americană ţinea ruta spre nord, către obiectivul său, cu o viteză de opt noduri. La distanţa aceea, elicele celor şaizeci de nave se auzeau clar prin chila submarinului: un murmur jos şi surd.

Markov nu avea grija zgomotului. Se uita numai pe harta lui.

Pe ea se vedea doar un dreptunghi de mare, un dreptunghi care se mişca odată cu flota, în cuprinsul căruia se mişca fiecare navă de escortă. Markov cronometrase trecerile fregatei din clasa Knox şi se îndrepta spre un puct precis: acolo nava americană va vira spre centrul desfăşurării. Cu deplasarea la dreapta a navei s-ar fi creat acel „punct orb” pentru sonarul ei: un punct orb care ar fi durat câteva minute. Iar *Dribinov* conta să fie în acel punct şi să se mişte odată cu el pentru a se infiltra în interiorul formaţiei.

Numai pregătirea îndelungată îi permitea ofiţerului de rută să rămână calm.

— Contactul este la două minute de poziţie, tovarăşe comandant. Propun să nu modificăm viteza.

Markov îşi făcea griji numai pentru cele trei nave de escortă cele mai apropiate. Celelalte erau prea departe pentru a constitui un pericol pentru el. Înaintea lui *Dribinov*, la stânga sa, se afla un contratorpilor din clasa Spruance: de obicei un inamic periculos. Dar sonarul lui puternic de joasă frecvenţă şi relevatorul pe care îl trăgea la remorcă erau aproape inutile, în acele ape puţin adânci.

Şi fregata din clasa Knox din faţa lui avea un sonar de joasă frecvenţă şi o remorcă, dar mai puţin perfecţionate ca sistemul de pe Spruance. Iar predictibilitatea mişcărilor sale îi permisese lui Markov să se apropie.

În spatele lui Knox, la dreapta acesteia, se afla o fregată din noua clasă Perry. Era nava americană care îl îngrijora cel mai mult pe Markov. Avea un sonar de medie frecvenţă care era mult mai eficace în ape mici, iar comandantul său o punea să navigheze în mod agresiv şi imprevizibil. Dacă nava Perry s-ar fi mişcat mai în faţă în interiorul zonei sale, sonarul ei ar fi putut depista prezenţa lui *Dribinov*, care pentru a intra în formaţie îi prezenta flancul şi era uşor de descoperit.

Imprevizibilitatea fregatei îl făcuse deja pe Markov să piardă două ore şi un bun procent din sarcina bateriilor.

Submarinul făcuse un ultim tur în jurul forţei navale pentru a căuta o regularitate, în spatele mişcărilor fregatei, dar nu reuşise să o găsească. Comandantul sovietic zâmbi amar în sinea lui. Acel comandant american, care schimba aşa de des ruta navei, probabil că-şi adusese echipajul la limita suportabilităţii umane. Studie traseul neregulat al fregatei şi îşi regăsi zâmbetul. Nava americană, cu dimensi-unile sale şi cu comportamentul său, îi aducea în minte un căţeluş care alerga prin toată curtea pentru a-i alunga pe străini.

„Bine, căţeluşule” îşi zise Markov „şi străinul ăsta are dinţi să muşte.” Dacă *Dribinov* ar fi fost descoperit, Markov ar fi lansat câteva torpile împotriva escortelor cele mai apropiate, iar în confuzia creată ar fi încercat să ajungă la navele cele mai importante, în interiorul ecranului antisubmarin. Ar fi preferat să păstreze toate armele pentru ţintele primare, dar în bătălie preferinţele nu au importanţă. Pe de altă parte, toate acele nave erau sub acelaşi drapel.

Ofiţerul de rută măsură avansarea lor.

— Ne apropiem de limita de bătaie a sonarului activ al Contactului Doi.

Contactul Doi era fregata din clasa Knox din faţa lor.

Unul dintre ofiţeri ascultă pentru o clipă în cască şi desenă o poziţie pe hartă.

— Contactul Trei schimbă probabil ruta.

Markov simţi cum îi creşte nervozitatea. Contactul Trei era fregata Perry.

–– Cât mai e până la virajul Contactului Doi ?

–– Patru minute.

Knox se îndrepta spre nord. Conform schemei pe care o descoperise, urma să vireze spre est. *Dribinov* se mişca acum spre limita sonarului. De îndată ce Knox ar fi virat spre est, s-ar fi format deschiderea pe care Markov o aştepta.

–– Tovarăşe comandant, Contactul Doi încetineşte.

Markov era deja pregătit.

— Au început să vireze ! Viteză cincisprezece noduri.

Vor menţine acea viteză tot timpul necesar pentru a depăşi ecranul, apoi vor încetini.

Ofiţerul făcu un alt raport:

— Tovarăşe comandant ! Intensitatea sonarului Contac-tului Trei se măreşte !

–– A ajuns la distanţa de descoperire ?

Omul spuse ceva în microfon repede, apoi zise:

— Nu, dar sonarul îi atribuie o viteză de douăsprezece noduri.

Tăcu din nou, ascultând un alt raport.

— Trei este acum la distanţa limită, dar nu pare că ne-a descoperit.

–– Contactul Doi urmează aceeaşi rută ?

–– Da. Ar trebui să ne găsim în poziţie, la nord de Contactul Doi, în şapte minute.

Era destul timp, îşi zise Markov. Dacă s-ar fi putut plasa în spatele lui Knox, ecoul submarinului s-ar fi confundat cu cel al navei. Dar chiar şi în caz contrar, *Dribinov* ar fi putut să dispară în interiorul ecranului înainte ca americanii să înţeleagă ce se întâmplase.

Dar blestemata aia de fregată Perry se apropia prea repede şi îi închidea deschiderea sonar de care avea nevoie pentru a trece. Markov luă într-o clipă o hotărâre. Partida care se desfăşurase un timp cu o viteză mică se accelera acum şi putea fi câştigată sau pierdută în decurs de puţine secunde.

–– Deschideţi chepengurile exterioare. Grupa de lansare. Tuburile unu şi şase împotriva Contactului Trei, doi şi cinci împotriva Contactului Unu, trei şi patru pe Contactul Doi.

Markov simţi un fior. Era pe punctul de a îndeplini primul atac adevărat împotriva inamicilor Uniunii Sovietice. Primul său atac în douăzeci de ani de carieră. Toţi oamenii din sala de comandă aveau ochii mari,

urmărind datele inserate pentru ţinte. Distanţa era atât de mică, încât navele inamice nici n-ar fi avut timp să dea alarma. Cu un pic de noroc, Markov ar fi reuşit să lovească sau să scufunde câteva nave şi Dribinov ar fi avut apoi o ocazie de a se îndepărta.

–– Asiguraţi-vă ca chepengurile să fie închise după lansare.

Orice chepeng deschis încetinea uşor nava, iar ei ar fi avut nevoie de toată viteza.

–– Trei minute pentru a ajunge la nord de Contactul Doi, raportă ofiţerul. Intensitatea sonarului Contactului Trei se apropie la 25 la sută din probabilitatea de a ne descoperi.

Markov se mai uită o dată la poziţia lor. Perry era prea aproape. Iar el era gata să tragă prima lovitură din ceea ce ar fi putut deveni al treilea război mondial. Ideea îl înspăimântă, dar trecu peste sentiment. El trebuia să execute un ordin.

— Fiţi gata de lansare.

–– Comandante, Contactul Trei a schimbat din nou viteza. Probabil virează !

Vocea ofiţerului urcase cu aproape o octavă, înainte de a reveni la timbrul normal.

–– Grupa de lansare, suspendaţi ! Mencikov, întreabă dacă fregata aia se îndreaptă către noi.

Ofiţerul îl întrebă pe cel de la sonar, ascultă cu atenţie şi răspunse:

— Nu, tovarăşe. Trei se îndepărtează de noi.

Markov inspiră profund.

— Închideţi tuburile de lansare. Continuaţi pe ruta dinainte.

Reuşiseră. Erau în interiorul ecranului de protecţie.

La bordul navei *Constellation*

— Domnule, unul dintre elicopterele noastre a raportat un contact.

Brown ridică ochii de pe grămada de mesaje pe care le parcurgea.

— Unde se află contactul lor ?

–– În zona internă, domnule.

–– Ce ?

Brown lăsă să-i cadă mesajele şi sări în picioare.

Alergă la harta electronică. Ofiţerul antisubmarine îi arătă un semicerc cu codul de nume Bravo Patru.

–– Tocmai se întorcea pe portavion după ce-şi terminase tura, domnule. Era aproape fără carburant.

Brown simţi un fior de-a lungul spinării. Cum putea ajunge atât de aproape acel submarin, fără ca nimeni să-l depisteze ?

— Transmite elicopterului să rămână în contact cât este posibil. Ce siguranţă avem ?

–– Bravo Patru a făcut două treceri pozitive înainte de a raporta, domnule amiral. Am trimis alte două elicoptere de pe Connie şi zboară cu viteza maximă pentru a-l localiza.

Pentru ofiţer, faptul că un submarin pătrunsese prin ecranaj era aproape o ofensă personală.

–– Nu avem timp. Spune-i lui Bravo Patru să planteze o baliză Dicass şi să se întoarcă la bază. Cine este în raza Asroc ?

–– *O'Brien*, domnule.

–– Transmite-i să facă pereche cu *Duncan* şi să atace imediat. Ţine elicopterele pregătite pentru a-i da un sprijin puternic.

Se întoarse spre şeful statului său major.

— Jim, alarmă generală pentru întreaga formaţie. Măriţi viteza la maxim şi depărtaţi de contactul MAD navele de tonaj mare. Şi schimbă ecranajul pentru ca *O'Brien* şi *Duncan* să poată ataca. Clar ?

–– Am înţeles, domnule.

Brown nu fu impresionat de alarma care începu să răsune pe *Constellation*. Era prea îngrijorat de posibilitatea ca acel nemernic să reuşească plasarea vreunei lovituri. Oricine ar fi fost, era încă prea aproape.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

–– Comandante, grupa de lansare urmăreşte corpul principal al formaţiei.

Markov clătină din cap.

— Alegeţi ruta cea mai simplă. Alegeţi cele mai puternice trei semnale şi concentraţi-vă pe acestea. Sau sunt cele mai apropiate, sau sunt cele mai mari. În orice caz, cad bine.

Ofiţerii se puseră la treabă.

Markov se uită la indicatorul bateriei. Rămânea 44 la sută din sarcină. Douăzeci de ani de carieră îi strigau că era o eroare, că submarinul era în necaz.

Dar el era în interorul ecranului. Iar *Dribinov* nu putea da înapoi, nici dacă ar fi vrut. Markov îşi impuse să fie calm. Energia era mai mult decât suficientă pentru restul atacului.

Puse palma pe spinarea primului său ofiţer.

— Dimitri, transmite sălii de lansare că vreau să fie pregătiţi să reîncarce. Probabil vom fi obligaţi să ne deschidem drum cu lovituri de torpilă.

Ofiţerul îi adresă un semn că a înţeles şi transmise ordinul. Markov se adresă celorlalţi:

— Ofiţer de rută, cât mai e până la...

–– Tovarăşe, sonarul arată zgomote puternice de elice. Formaţia accelerează.

Menchikov se întrerupse pentru a asculta un alt mesaj, apoi continuă:

— Viteza cu care se apropie se schimbă.

Se întrerupse din nou.

— Viteza de apropiere a celor două nave, Contact Unu şi Trei, este constantă. Intensitatea semnalelor este în creştere.

— Govno[23] !

Dacă un contact nu se mişca nici la dreapta, nici la stânga şi zgomotul său devenea mai puternic, nu putea fi altceva decât că se îndrepta drept spre el. Dacă o făcea doar o singură navă, putea fi o coincidenţă, dar acum o făceau două nave. *Dribinov* fusese descoperit.

Markov se prinse de masa hărţii şi strigă o serie de ordine.

— Lansaţi o ţintă falsă. Grupa de lansare, fiţi gata de tragere. Lansăm un buchet de torpile în masa formaţiei americane. Fiţi gata de viteză maximă.

La bordul navei *Constellation*

Ofiţerul antisubmarine era palid.

— Domnule amiral, *O'Brian* şi *Duncan* nu pot face nimic. Sunt încă prea departe pentru a-l descoperi cu sonarul.

Brown abia se abţinu să nu înjure.

— Spune-le să lanseze la întâmplare. Trebuie să presăm acel submarin.

Ofiţerul transmise ordinul, apoi ascultă pentru un moment noul mesaj.

— Bravo Şase a cules semnale de la Dicass plantată în mare de Bravo Patru.

Brown oftă, satisfăcut. În fine, un prim rezultat.

— Când ajunge Şase la punct ?

[23]Note: [?] Govno – echivalentul rusesc pentru "Shit"

— Trei minute, domnule amiral.

Toată uşurarea lui Brown dispăru.

— În trei minute, nemernicul va reuşi să lanseze.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

— Torpilă ! La pupa şi babord !

Markov se întoarse către primul său ofiţer.

— Lansaţi o altă ţintă falsă. Şi lansaţi: tuburile de la unu la şase. Fiţi gata pentru o acţiune evazivă.

Fu nevoie de o veşnicie - zece secunde - pentru a lansa cele şase torpile. Cu toţii auziră *clunk* de la valvele de aer comprimat care se deschideau şi se închideau. De fiecare dată suflau aer cu înaltă presiune într-un tub de lansare, pentru a împinge torpila în apă. Aerul folosit pentru lansare ajungea apoi în interiorul submarinului şi oamenii deschideau automat gurile şi înghiţeau, ca să compenseze mărirea de presiune.

— Sonarul raportează că arma este în mişcare, dar că deviază spre stânga.

Markov îşi regăsi suflul. Schimbarea rutei torpilei arăta că nu locase submarinul lui. Şi că probabil îl pierde. Sigur că predicţia aceasta va fi confirmată în câteva clipe, încercă să-şi pună ordine în gânduri, ca să-şi facă un nou plan.

Primul ofiţer îl întrerupse cu veşti proaste:

— Sonarul raportează că se află în mare o altă torpilă. E departe, dar se îndreaptă spre înaintea noastră.

Markov îl observă cu atenţie pe tânărul locotenent care însemna pe hartă, cu mâini tremurânde, noua ameninţare. El nu putea face nimic. Cel puţin pentru moment.

Clunk. Ultima torpilă părăsi tubul de lansare şi se îndepărtă spre formaţia inamică. Acum ! Markov se întoarse spre timonier.

–– Cârma tribord. Viteza zece noduri.

Automat aruncă o ocheadă la indicatorul bateriei. Arăta 32 la sută.

–– Comandante, sonarul raportează că senzorul celei de-a doua torpile a locat ceva, probabil pe fundul marin.

De departe ajunse până la ei explozia torpilei Mark 46 americane pe fundul mâlos al Mării Galbene. Markov zâmbi şi se relaxă, dar nu prea mult.

Înainte de a le arunca în cap grenade de adâncime, era mai bine s-o ia din loc. Dar nu intenţiona să fugă fără a lovi. Markov hotărâse deja să-şi deschidă drum cu armele. Americanii descoperiseră prea devreme prezenţa lui *Dribinov*, dar curând vor vedea că prinseseră un tigru de coadă.

Se aplecă peste harta nautică şi calculă în minte unghiuri şi distanţe.

–– Rută 230. Grupa de lansare, căutaţi o soluţie de tir pentru navele care se apropie de noi.

La bordul navei *Constellation*

–– Domnule, a lansat ! Torpile în drum spre navele noastre cele mai mari.

Brown văzu apărând pe ecran noile linii, îndreptate spre centrul flotei sale. Torpilele lansate cu Asroc de pe *O'Brien* îl obligaseră pe comandantul inamic să tragă înainte de timpul necesar. Dar amiralul ştia că navele sale erau în pericol. Amfibiile şi cele de marfă nu reuşeau să depăşească douăzeci de noduri, o viteză prea mică pentru a fugi de torpilele ce mergeau cu mai mult de treizeci. Se întoarse spre şeful statului major.

— Jim, ordonă o altă schimbare de drum. Pune formaţia pe 030. Ordonă navelor să manevreze singure pentru a evita torpilele.

La bordul navei *San Bernardino*, LST-1189

Transportorul din clasa Newsport News *San Bernardino* era la ananghie.

La început staţionase către centrul formaţiei, dar rămăsese din ce în ce mai în urmă, pe măsură ce navele mai rapide se depărtaseră pentru a se salva. Ca toate transportoarele amfibii, era proiectat pentru o viteză de croazieră de douăzeci de noduri. Dar viteza adevărată şi cea a proiectanţilor sunt două lucruri diferite. Încă de la plecarea din Pusan fusese obligat să renunţe la patru noduri din viteză din cauza unor defecţiuni la motor.

–– Doamne !

Comandantul Frank Talbot din marina Statelor Unite încremeni, când un elicopter vopsit în culori gri trecu la mică distanţă de pupa navei şi aproape atinse obloanele punţii la viteză maximă. Apoi îşi reveni şi luă intercomul.

–– Ai reuşit să faci ceva, Mike ?

–– Negativ, domnule căpitan. Încă mai avem vibraţia aceea în ax. Cuzinetul se poate topi în orice moment.

La difuzoare, vocea inginerului şef avea un timbru metalic.

Talbot se întreba dacă nu era cazul să oprească maşina, când o puternică explozie îl aruncă în parapet.

Pe când zăcea pe punte, asurzit şi plin de sânge, simţi că nava se înclina şi văzu prova urcând spre cer. „Ciudat” se gândi, cu mintea dusă. Apoi înţelese. Probabil torpila explodase sub chila lui *San Bernardino*, rupând-o în două bucăţi.

Simţi cum îi curgeau lacrimile pe obraji şi încercă să se ridice. Abia atunci simţi durerea. Îşi pierdu cunoştinţa mai înainte ca secţiunea dinspre prova să alunece sub suprafaţa apei îngheţate a mării.

La bordul navei *Constellation*

Ştirea scufundării navei *San Bernardino* se împrăştie imediat în sala tactică şi în urma ei se lăsă o linişte profundă plină de stupoare.

Brown strânse din dinţi. Prima lovitură fusese punctată de inamic. Se întoarse către şeful său de stat major.

— Vreau să căutaţi la scară mare supravieţuitorii. Nu trebuie să rămână în apă nici un om. Clar ?

Nu aşteptă răspunsul. Se întoarse către ofiţerul antisubmarine şi întrebă:

— Celelalte torpile ?

— Nici o pagubă, domnule. Sonarul arată că au consumat autonomia.

Era deja ceva. Blestematul acela fusese constrâns să lanseze prea devreme. Dacă nu i-ar fi ruinat planurile, probabil ar fi lovit mai multe decât vasul lent *San Bernardino*.

–– Bravo Şase la raport, domnule amiral. Submarinul merge cu toată viteza, dar semnalul slăbeşte.

Brown se întoarse spre urmărire. Ce era făcut, era făcut. Acum trebuia să se asigure că nici o torpilă inamică nu va mai lovi navele.

— Bine. *O'Brien* şi *Duncan* au avut ocazia lor. Acum este rândul elicopterelor.

Ofiţerul încuviinţă şi ordonă să se planteze un cerc de geamanduri sonar în jurul ultimei poziţii cunoscute a submarinului, ţinând cont de viteza şi de timpul trecut de atunci. Una dintre balize interceptă imediat.

–– Încă se mişcă, domnule amiral. Viteza...

Ofiţerul se întrerupse, apoi păli la faţă.

— Bravo Şase l-a identificat, domnule. Este un submarin din clasa Tango.

Amiralul se simţi un idiot să ceară, dar tot ceru să i se confirme.

Ofiţerul puse întrebarea şi ascultă răspunsul.

— Nu e nici o îndoială, domnule amiral. Şase are un semnal foarte puternic.

Brown simţi că i se ridică părul în cap. Nu existau submarine Tango în marina nord-coreeană şi nici măcar în cea chineză. Toate submarinele Tango aparţineau Uniunii Sovietice.

— Jim, da-mi CINCPAC pe linia de maximă siguranţă. Spune-le că am un mesaj fulger pentru amiralul Simons.

Îl privi pe ofiţerul antisubmarine.

–– Pune toate elicopterele deasupra rusului şi pregăteşte altele. Vreau ca toate mijloacele disponibile să fie în aer. Luptăm împotriva campionilor, aici.

–– CINCPAC în linie, domnule.

Şeful de stat major îi întinse telefonul roşu de maximă urgenţă şi continuă:

— Am primit o cifră a supravieţuitorilor de pe *San Bernardino*. Până acum au cules 52 de oameni, şi Bagley caută în continuare.

Brown făcu semn că a înţeles. Nava scufundată avea un echipaj de 290 de oameni. Mulţi dintre ei erau acum morţi. Dacă l-ar fi lăsat, i-ar fi răzbunat înzecit. Singurul lucru bun era că *San Bernardino* nu avea la bord soldaţi. Dar era o consolare mizeră.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Markov nu era deloc satisfăcut.

— O singură explozie, doar atât ?

–– Da, tovarăşe comandant. Dar ţinta a fost scufundată.

Raportul nu îl consola deloc. O centrare din şase. Un rezultat mizerabil. La următorul atac, *Dribinov* trebuia să iasă ceva mai bine. Următoarea ţintă erau navele de escortă lansate în urmărirea lui. Nu trebuia să le scape.

Ridică ochii de pe hartă şi întrebă:

— Dimitri, cum stăm ?

Primul ofiţer răspunse:

— Trei tuburi încărcate; al patrulea peste o jumătate de minut. Şi pentru ambele contacte avem o bună soluţie de foc.

— Trei ar trebui să ajungă. Nu avem o jumătate de minut. Lansaţi !

Dribinov tremură din nou când cele trei torpile ieşiră din tuburi. Markov se apropie de timonier.

— Cârma zece grade la stânga. Rută 310. Încetiniţi la cinci noduri.

Sarcina bateriilor era de 28 la sută. Trebuia s-o conserve pentru a se îndepărta.

La bordul lui *O'Brien*

— Torpilă care se apropie ! Rută 043.

Raportul tehnicianului sonar făcu imediat să intre în acţiune planşa şi CIC. Primul ordin al lui Levi fu să dea viteză maximă, şi contratorpilorul împins de un motor cu turbină răspunse ca o maşină sportivă, atingând repede o viteză de peste treizeci de noduri.

Ofiţerii CIC înjurară în gând: manevrele evazive ale navei lor complicau sarcina urmăririi mişcărilor submari-nului rusesc.

În timp ce nava se înclina, Levi îşi dori să fi luat decizia potrivită. În loc de a se îndepărta de torpilă, ordonase să

se întoarcă spre submarinul inamic. Ideea era de a evita punctul prevăzut şi de a se sustrage senzorului torpilei.

— Planşa, aici sonarul. Torpila continuă să se îndrepte către noi. Semnalul indică prezenţa probabilă a două torpile.

„Planul nu a funcţionat” îşi zise Levi. Ordonă o altă schimbare rapidă de drum. Îl dădea naibii de submarin. Cu un viraj la dreapta, se aducea pe o rută perpendiculară pe a torpilei. Poate o manevră rapidă ar fi păcălit-o.

Din sala sonar ajunse un alt raport.

— Torpilele sunt trei. Direcţia primeia s-a schimbat. Poate se îndreaptă spre *Duncan*. Pentru celelalte două este încă fixă.

Levi strânse din pumni. Nu putea face nimic.

— Transmiteţi să fie pregătiţi de impact.

Privi spre dreapta şi văzu că cealaltă navă vira. Şi *Duncan* era în manevră.

În Marea Galbenă

Torpilele sovietice SET-65 folosesc un sonar pasiv pentru a se îndrepta către zgomotul de motoare şi de elice ale ţinte. De aceea, când cele două lansate de *Dribinov* spre *O'Brien* se apropiară de obiectiv, creierele lor electronice le aduseră în spatele contratorpilorului american.

Cele două computere minuscule calculară că cea mai apropiată sursă de zgomote era elicea unui vas american din clasa Spruance. Ambele se înşelară.

Obiectivul lor era un Nixie: o ţintă falsă remorcată de nava americană. Nixie era mare cât un coş de gunoi şi avea scopul de a emite sunete de aceeaşi frecvenţă ca cele emise de nave, dar atât de puternice încât să atragă torpilele asupra ei.

Înşelăciunea funcţionă.

Prima torpilă se aţinti spre Nixie şi explodă când senzorul de proximitate simţi că ţinta îşi schimba rapid poziţia.

Explozia capului de trei sute de kilograme ridică un val de apă îngheţată înalt de peste treizeci de metri, care căzu peste marinarii care priveau de pe puntea lui *O'Brien*. În acelaşi moment, unda de şoc ridică pupa navei, până aproape deasupra apei, şi pentru o clipă elicele lui O'Brien se învârtiră nervos în aer.

A doua torpilă, care se îndrepta către aceeaşi ţintă, traversă zona de apă mişcată de explozie şi deodată se găsi fără o sursă sonoră asupra căreia să se arunce. Senzorul anterior de pe Set-65 nu era suficient de inteligent pentru a înţelege că ţinta originală se găsea acum în spatele lui, la stânga. Iar logica de control, programată în micul creier al torpilei, era simplă, directă şi greşită: „Dacă pierzi ţinta, întoarce la dreapta şi caută alta”.

Între timp, comandantul de pe *O'Brien* nu rămăsese inactiv. De îndată ce prima armă explodase pe Nixie, ordonase viraj la stânga. Acum, nu numai că se apropia de poziţia cea mai probabilă a submarinului, dar nava şi cea de-a doua torpilă navigau în direcţii opuse, iar viteza cu care se îndepărtau una de alta era de optzeci de noduri: mai mult de o sută de kilometri pe oră.

Torpila rusească avu nevoie de vreo treizeci de secunde pentru a face o rotaţie completă şi a se găsi din nou în direcţia lui *O'Brien*. Contratorpilorul parcursese deja 1300 de metri. Date fiind dimensiunile sale reduse, torpila poseda doar un sistem de detectare cu rază scurtă, cu o bătaie de maxim o mie de metri. De aceea nu-l mai simţi pe O'Brien, şi continuă doar să se învârtă în cerc. Abandonat de prada sa, torpila se mai roti încă cinci minute, apoi îşi consumă autonomia şi se puse liniştită pe fundul mării.

La bordul lui *O'Brien*

Levi îşi regăsea respiraţia normală când auzi pe partea dreaptă o explozie puternică şi simţi că *O'Brien* tremură un moment. Întoarse capul, la timp pentru a vedea o altă coloană înaltă de apă, similară cu cea care apăruse în spatele navei sale. Aceasta, însă, nu era numai de spumă albă. Era pătată cu negru şi cenuşiu, şi era chiar sub pupa lui *Duncan*.

Coloana recăzu în mare, dar fregata rămase ascunsă pentru vreo treizeci de secunde în spatele unei cortine dese de fum şi de ceaţă. Când redeveni vizibilă, *Duncan* era înclinată la stânga şi către pupa.

Levi simţi cum îl cuprinde furia. Ruşii loviseră din nou. Se întoarse către ofiţerii săi şi strigă câteva ordine:

— Viteză douăzeci de noduri. Cârma la tribord. Nostrom, cheamă echipele de reparaţii şi asistenţă.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Tunetul primei explozii lovi chila în momentul în care, după părerea grupei de lansare, prima torpilă de pe *Dribinov* trebuia să lovească ţinta. În sala de comandă, careva scăpă o exclamaţie de triumf, care fu imediat urmată de mormăieli de insatisfacţie când momentul exploziei celei de a doua torpile trecu fără să sosească vreun semn că lovise. Dar explozia celei de a treia torpile se auzi în momentul prevăzut, şi din nou ofiţerii murmurară satisfăcuţi.

Markov îşi ascunse cu greu propriul entuziasm. Trei nave americane scufundate sau avariate într-o serie rapidă de atacuri. Era uşor să-şi menţină calmul, când lucrurile mergeau conform planurilor. Acum trebuia să

fructifice situaţia, fugind prin deschiderea făcută de el în ecranul antisubmarine american.

— Trebuie să ne îndreptăm spre cele două ţinte. Rută 265.

Submarinul viră lent, cu viteză mică. În mod normal, ar fi accelerat, pentru a vira mai repede, dar energia bateriilor lui *Dribinov* era prea mică pentru a efectua acele manevre.

Markov zâmbi. Scufundase numai unul din obiectivele sale primare, probabil o navă amfibie, dar după ce ar fi ieşit din ecran ar fi putut să se îndepărteze şi să-şi încarce bateriile. Mai avea destule torpile, şi cu bateriile încărcate ar fi putut efectua un nou atac.

Se aplecă peste harta nautică şi începu să studieze următoarele manevre. După circa şase ore la trei noduri pentru a se îndepărta de zonă, forţa navală se îndrepta spre Nord...

Bravo Şase

SH-3H Sea King staţiona la mică distanţă de suprafaţa apei, şi curentul produs de rotorul său transforma valurile într-un cazan în fierbere. Din elicopter atârna un cablu care intra în apă.

În cabina lui Sea King, pilotul activă microfonul.

— Bine. Tommy, începe cu impulsurile. Să vedem ce avem aici.

Subofiţerul de la sonar de pe Bravo Şase comută o pârghie şi sonarul activ din imersiune începu să funcţioneze, la treizeci de metri sub suprafaţa apei.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

–– Tovarăşe comandant ! Sonar activ la prora-babord. Foarte puternic.

Vocea ofiţerului de rută avea tonul ridicat.

— Fir-ar să fie ! Lansaţi o ţintă falsă. Cârma tribord !

Markov privi indicatorul de energie a bateriilor şi încercă să facă un calcul rapid. Câtă energie putea folosi în manevră ? Puţină. Cu un oftat, dădu un ordin:

— Măriţi viteza la zece noduri.

Whanng ! O explozie violentă zdruncină chila submarinului. Markov simţi izbitura şi automat se balansă din genunchi. Luminile tremurară şi din tavan căzură pe hartă fragmente de izolaţie. Asta era ceva nou, neaşteptat.

Era o încărcătură de adâncime, explodată la mică distanţă de ei. Aceasta nu fusese o lovitură de preaviz.

— Toate compartimentele să raporteze daunele.

Începea să primească rapoartele, când sosi a doua salvă, urmată la scurt timp de a treia. Acum luminile din sala de comandă se stinseră definitiv. În întuneric, careva continua să strige ordine; Markov încercă să-i liniştească pe oamenii de lângă el.

În mijlocul confuziei auzi vocea primului său ofiţer:

–– Din sala de manevră se raportează că una din axe este blocată. În plus, există o gaură în cartierul echipajului.

Teribil ! Pe întuneric, Markov nu putea vedea harta nautică, dar avea în minte toate elementele situaţiei.

–– Cârma tribord. Eliberaţi o altă ţintă falsă. Toată forţa elicii rămase ! Stingeţi toate aparatele, cu excepţia celor de deasupra.

Aerul plin de praf îl făcu să tuşească.

— Şi aduceţi naiba o lanternă aici...

La bordul navei *Constellation*

— Am lovit bine, domnule, în atacurile noastre. În apele acestea puţin adânci, este greu să eviţi bombele.

Ofiţerul antisubmarine era calm chiar şi în momentul crucial al urmăririi. Criza lui precedentă de nervi nu-l împiedicase să trimită câteva elicoptere să atace în succesiune rapidă submarinul sovietic, şi Brown îşi notă mintal să-l propună pentru o medalie.

— Ce face acum ?

Brown ştia că numai cu bombele de adâncime nu reuşise să scufunde submarinul. Cu acele arme, era aproape imposibilă o lovitură directă. De aceea, în loc de o lovitură mortală de la o torpilă, Tango era ciocănit de o serie de unde de şoc, provenind de la explozii de la distanţă apropiată. Sau măcar aşa spera. Era greu să evalueze exact efectele încărcăturilor, în apa turbulentă din cauza exploziilor.

Ofiţerul antisubmarine ascultă ceva ce-i era comunicat în căşti şi făcu unele regularizări pe hartă.

— Bravo Trei şi Bravo Cinci au contacte bune cu submarinul sovietic. A virat la dreapta şi înaintează cu circa zece noduri.

Ofiţerul se întrerupse.

— Şi un pic cam încet pentru un Tango care încearcă să fugă de un atac, domnule amiral. Cred că l-am lovit grav.

— Bine, continuaţi să-l loviţi. Nu-i daţi nici o secundă nemernicului.

Sigur că atacul împotriva submarinului era în mâini bune, Brown îşi îndreptă atenţia către *Duncan*, care fusese avariată rău de tot. Nu intenţiona să mai piardă o navă. Sau, se corectă, dacă putea s-o evite.

La bordul lui *Konstantin Dribinov*

Săgeata indicatorului energiei nu se mai vedea, în lumina roşie a lanternei, dar Markov îşi imagina ce ar fi putut arăta. Cu mai puţin de zece la sută din energie şi o

elice oprită, avea puţine alegeri. Spera să se poată confunda cu zgomotul navei americane lovite şi să se poată retrage spre vest. Gaura se limita la cartierele echipajului şi dacă ofiţerii de la maşină ar fi reuşit să repare axul de transmisie...

Whanng ! Whanng ! Alte două explozii, ambele în stânga. Markov simţi efectul, şi din nou nava oscilă. Dar şi mai rău, se înclină în faţă. *Dribinov* se îndrepta spre fundul mâlos al Mării Galbene.

–– Comandante, sala lansare nu răspunde !

Markov închise ochii. Ultimul atac probabil înfundase chila deasupra sălii torpilelor. Încercă să nu se gândească la oamenii care în acel moment se înecau în mijlocul armelor lor.

— Goleşte rezervoarele de la prova. Trebuie să compensăm asieta.

Cu un şuierat de aer supercomprimat, prova lui *Dribinov* se ridică, dar numai pe jumătate.

Tffhanng ! O altă explozie. Mai puţin violentă decât precedenta, dar puternică. Markov ştia că bătălia era terminată. Americanii aveau câte bombe de adâncime doreau, iar el terminase tot: energia, timpul, şi mai ales norocul. Cu greu se apropie de primul său ofiţer, care se ţinea de parapet ca să nu alunece pe podeaua înclinată.

— Goleşte toate rezervoarele. Ieşim la suprafață..

Ridicase tonul vocii, ca să se facă auzit de toţi.

–– Pregătiţi-vă de planul de distrugere. Nu vreau să dăruiesc nimic americanilor.

Koloskov îl prinse de braţ. Era terorizat.

— Comandante ! Aminteşte-ţi ordinele Moscovei. Nu trebuie să permitem americanilor să ne recunoască. Trebuie să fugim.

Markov îl îndepărtă, fără a se îngrijora de eventualele rapoarte pe care omul ar fi putut să le facă. Probabil, nici unul dintre ei nu va trăi destul de mult.

–– Ascultă aici, idiotule !

Îi indică chila. Se auzea clar zgomotul elicilor unui contratorpilor.

— Singurul mod de a fugi de capturare este să ne sinucidem. Asta doreşti cu adevărat ? Vrei să te sufoci într-o cuşcă de oţel pe fundul mării ?

Koloskov îl privi fix pe comandantul său; frica nu-l mai lăsa să vorbească. Apoi se întoarse într-o parte şi vomită, murdărind puntea lui *Dribinov* deja plină de resturi.

Markov îl ignoră şi se adresă celorlalţi oameni din sala de comandă:

— Aţi auzit ordinul. La suprafaţă !

La bordul lui *O'Brien*

–– Domnule, observatorul din prova raportează că un submarin iese la suprafaţă !

Strigătul lui Keegan răsună de-a lungul punţii. Levi doar ce ordonase transmiterea primului transport şi se întreba ce trebuia să trimită pe *Duncan* cu al doilea transport. Acum abandonă seria aceea de idei.

Alergă spre parapetul din stânga al lui O'Brien şi zâmbi văzând cum ieşea din apă chioşcul turtit al submarinului sovietic. Blestematul se preda.

Un alt contratorpilor era deja în drum spre nava inamică, cu turela îndreptată spre el. Tunul trase, lansând un proiectil la pupa navei Tango pentru a-i face să înţeleagă că la primul pas fals l-ar fi distrus. Pe puntea submarinului începură să apară oameni, care lansară în mare bărci pneumatice. Levi înţelese brusc ce se întâmplase şi zâmbetul său se lărgi. Cu supravieţuitorii şi cu fotografiile, ruşii erau obligaţi să găsească explicaţii bune.

La bordul navei *Constellation*

Amiralul Brown vorbea din nou la telefonul de siguranţă.

— Nu, George, l-au scufundat de îndată ce au ieşit toţi. Încărcături explozive. Am punctat locul, dar va trebui să mai treacă un timp ca să-l aducem la linia de plutire. Suntem în plină iarnă şi în plină zonă de război.

— Înţeleg, Tom, răspunse amiralul George Simons, CINPAC. Şi pierderile tale ? Mai eşti în stare să execuţi misiunea ?

Brown nu ezită.

— Desigur, domnule. *Duncan* este afară din luptă, dar l-am trimis acasă cu o fregată. Am pierdut mulţi oameni de pe *San Bernardino*, dar echipajele mele, după ceea ce s-a întâmplat tovarăşilor lor, sunt şi mai doritori să aducă acasă vreun scalp.

Simons păru uşurat.

— Este o ştire minunată, Tom. Voi transmite mesajul tău şefului statelor majore. Între timp, te autorizez să iei toate măsurile pe care le consideri necesare pentru a-ţi proteja flota... cu excepţia folosirii armelor nucleare. Clar ?

–– Foarte clar, domnule.

–– Bine, amirale. Las totul în mâinile tale.

–– Mulţumesc, domnule.

Legătura cu CG al flotei din Hawaii se termină cu câteva păcănituri.

Brown lăsă telefonul şi îl chemă pe şeful lui de stat major.

— Jim. Cu efect din acest moment, extinde cercetarea aeriană la trei sute de mile.

Apoi, adresându-se comandantului aviaţiei de pe Constellation, îl întrebă:

— Căpitane, Tomcat-urile tale continuă să supravegheze aparatul Awacs rusesc ?

Ofiţerul arătă o faţă surprinsă.

— Desigur, domnule amiral.

–– Aruncă-l în mare.

–– Da, domnule.

Luă un telefon şi împărţi câteva ordine aparatelor de vânătoare care zburau alene pe lângă avionul radar sovietic.

Brown se întrerupse câteva clipe, ascultând murmurele ce se înălţau în sala tactică.

— Amiralul Simons a pus în alarmă de război flota din Pacific. Să clarificăm un lucru, domnilor. Încă un incident ca acesta, şi vom da semnalul de începere pentru acţiuni ofensive fără limite în ceea ce priveşte marina şi aviaţia ruseşti. Vom începe să-i lovim pe ruşi la ei acasă.

Al doilea război din Coreea se extinsese la superputeri.

41

Thunderbolt

15 ianuarie
Coasta sovietică, Pacificul septentrional

Portul Petropavlovsk este situat pe coasta orientală a Kamciatkăi. La o distanţă de aproape şase mii de kilometri de Moscova, este atât de izolat încât toate comunicaţiile cu acel loc se pot face numai cu avionul sau pe mare. Regiunea este pustie şi este situată la aceeaşi latitudine arctică a Aleutinelor. Pe coasta Siberiei este greu să găseşti un port.

Petropavlovsk este şi principala bază de submarine a marinei sovietice din Pacific. Aproape toate submarinele sale purtătoare de rachete balistice, multe din submarinele cu arme nucleare, navele de sprijin şi multe alte unităţi navale au baza acolo.

Este unul dintre puţinele porturi sovietice care se deschid direct într-un ocean: permite navelor să iasă fără a traversa canale închise între coaste sau strâmtori ostile. Şi asta, în ochii sovieticilor, este un bun motiv pentru a suporta distanţa la care se află, costurile şi clima îngrozitoare.

La bordul lui *Drum*, în largul Petropavlovskului

Comandantul Donald Manriquez încerca mereu să se gândească la importanţa bazei, când lupta împotriva

condiţiilor climaterice duşmănoase pentru a-şi duce submarinul nuclear din clasa Sturgeon - *Drum* – într-o nouă poziţie de observaţie. Ordinele sale erau simple şi explicite. El şi *Drum* aveau misiunea de a controla traficul care intra şi care ieşea din marea bază navală sovietică. Dacă depăşea nivelul normal, trebuia să informeze imediat Comandamentul submarinelor din Pacific, ComSubPac.

Se aflau în preajma Petropavlovskului de vreo săptămână şi avuseseră un oarecare succes. În acel gen de misiuni, succes însemna să nu fie văzut, să se găsească în locul bun pentru a număra navele care treceau şi - se spera - să nu asiste la ieşirea în masă a navelor şi submarinelor sovietice ce ar fi însemnat începutul unui al treilea război mondial.

–– Suntem în poziţie, domnule comandant.

Ofiţerul său executiv „Boomer” Adams, se ocupa de rută, în timp ce căutau un punct în care curenţii să fi fost mai regulaţi.

–– Bine, încetiniţi la trei noduri.

Drum se menţinea la minimul vitezei, care-i permitea să-i controleze poziţia. În acest fel reducea propria emisie de zgomote şi scădea deci riscul de a fi descoperit.

Furtuna care se dezlănţuise deasupra lor era în acelaşi timp un ajutor şi un obstacol. Valurile de trei-patru metri şi vântul cu o viteză de douăzeci la patruzeci de kilometri pe oră creau zgomote: acestea înşelau sonarele pasive care ascultau prezenţa vreunui submarin. Să-l caute pe *Drum* în mijlocul acelei furtuni era ca şi cum ar fi ascultat paşii unei pisici în mijlocul unei fabrici de tobe.

Problema era că şi radarele pasive de pe *Drum* se regăseau în aceleaşi zgomote. Din fericire, majoritatea navelor sovietice erau mai zgomotoase decât ei. Dar şi aşa, condiţiile acustice rele îl constrânseseră să se apropie prea mult, dacă dorea să asculte ceva. Erau în exteriorul zonei de douăsprezece mile, dar cu puţin.

Manriquez era cuprins de o sudoare rece, la gândul că erau atât de apropiaţi de coasta sovietică.

Era clar, după cele mai recente mesaje provenind de la flota din Pacific, că în Corea lucrurile mergeau prost. Iar aceasta era o veste foarte proastă pentru *Drum*. Rolul său de santinelă era clar, şi Manriquez era sigur că mai devreme sau mai târziu Statele Unite şi Uniunea Sovietică se vor lua de păr. Şi atunci, el ar fi trebuit să dea alarma şi să tragă prima lovitură împotriva unităţilor care ieşeau. Căpitanul lui *Drum* era realist. Dacă ar fi izbucnit un război, probabilitatea lui de a supravieţui era minimă, dar cel puţin ar fi făcut un mic prăpăd.

CG sovietic pentru Extremul Orient,
Habarovsk, RSFSR

Comandantul şef Anatoli Sergheev auzi sunând alarma. Privi ceasul. Trecuse puţin de ora două post meridian. Nu era prevăzut nici un exerciţiu.

Intercomul de pe birou se aprinse.

— Tovarăşe comandant, aici maiorul Groznîi de la Comunicaţii. Submarinul *Konstantin Dribinov* raportează că a fost atacat în Marea Galbenă de marina Statelor Unite. Oameni abandonează nava.

–– Cheamă-i pe comandanţii de departamente şi adu-i pe toţi în biroul de comandă !

Sergheev deja îşi luase cascheta şi se îndrepta către uşă.

Harta poziţiilor nu rezerva surprize. Ultima poziţiie a lui *Dribinov* era mult la vest de unităţile americane. Ce-or avea în minte americanii ?

De pe coridor şi uşi alergau ofiţerii statului său major. Sergheev îl zări pe amiralul Yakubovici, ofiţerul său de legătură cu marina, şi îi făcu semn să se apropie, în timp ce Groznîi sosea cu diverse copii ale mesajului. După ce

maiorul îi întinse una lui Sergheev, celelalte fuseră rupte cu mâna.

Sergheev citi întregul mesaj, dar văzu că nu conţinea mult mai mult decât ceea ce Groznîi îi spusese deja. În particular nu spunea de de *Dribinov* fusese atacat. Explicaţia logică era că fusese o eroare de identificare: americanii probabil crezuseră că era o navă nord-coreeană. Dar *Dribinov*, la fel ca toate navele ce se aflau în Pacific, primise ordin să se ţină departe de americani. Asta însemna că marina Statelor Unite avea timp şi făcea efort pentru a-l vâna. Ce naiba se întâmpla ?

–– Are cineva idee despre motivele atacului ?

Îşi privi ofiţerii, dar toţi negară din cap. Erau la fel de surprinşi ca şi el.

Sergheev se încruntă.

— Înţeleg. Păi, vreau răspunsuri, şi le vreau repede. Întrebaţi la Serviciul de informaţii al Apărării, la coreeni, la oricine ar fi în stare să ne clarifice chestia asta. Mai întâi ne trebuie alte informaţii.

Groznîi. Au mai fost alte comunicări de la *Dribinov* ?

–– Nu, tovarăşe, şi nu au mai răspuns...

Alarma sună din nou. Difuzorul din Centrul de comandă anunţă: „Avionul radar Il-76 pe Marea Galbenă transmite că se apropie câteva avioane cu viteză mare”. O pauză. Apoi: „Am pierdut contactul cu avionul şi cu escorta lui”.

–– Iată ce e ! Americanii au înnebunit ! Ne-au atacat dinadins, proclamă Sergheev.

Îl privi pe generalul Yazov, ofiţerul său operativ.

— Generale, ordonă tuturor forţelor din Extremul Orient să intre în stare de alarmă, apoi comunică la Moscova. Ordonă submarinelor purtătoare de rachete balistice să iasă în larg; toate forţele apărării aeriene trebuie să intre în stare de alarmă de război.

Yazov părea încă neîncrezător.

— Tovarăşe comandant, putem lua măsuri atât de puternice ? Nu ar trebui să aşteptăm mai multe informaţii, înainte de a acţiona ?

Sergheev deschise gura ca să-l înjure, dar în ultimul moment se abţinu. Mai bine să fie calm. Inspiră profund şi-l privi pe Yazov.

— Nikolai, nu ne putem permite să aşteptăm. Un atac poate fi o eroare. Dar două, nu. Şi ar putea fi numai începutul. Toate măsurile adoptate de noi sunt de tip defensiv. Şi prefer să greşesc din prea multă precauţie.

Ridicând uşor tonul, adăugă:

— Să trecem la treabă. Avem multe lucruri de făcut, căci în câteva minute ne putem trezi în plin război.

La bordul lui *Drum*

— Comandante, sonarul raportează impulsuri active, direcţia 290.

Manriquez îşi aruncă privirea pe hartă, dar deja ştia că era direcţia portului. Grupa de la recunoaşterea rutelor navelor inamice se pregăti să adauge pe hartă noul contact, în coada listei.

Sala de comandă era în comunicare directă cu sala sonar. Şeful grupei de recunoaştere era locotenentul Ed Baum.

— Sonar, aveţi deja identificarea ?

Din difuzor, o voce nesigură spuse:

— Contactul este o navă de suprafaţă, probabil de construcţie nouă. Sonarul este de tipul de joasă frecvenţă, direcţia actuală 293.

În acele condiţii acustice execrabile, posibilitatea de recunoaştere a navei adevărate era foarte limitată. În cazul acesta, pentru a restrânge aria de posibilităţi, era necesar să se folosească amănunte indirecte, precum tipul de sonar care funcţiona. Între timp, direcţia

contactului se schimbase. Măsurând viteza cu care se schimba, grupa de recunoaştere putea formula ipoteze asupra rutei sale, vitezei şi pozi ipoteze asupra rutei sale, vitezei şi poziţiei. Evident, nu erau suficiente două relevmente.

Trecură câteva minute.

— Direcţia contactului 295. Un contact nou. Primul este Alpha, al doilea este Bravo. Şi al doilea contact emite semnale active. Probabil este o navă de suprafaţă. Direcţia 287.

Manriquez îşi îndreptă uşor spinarea. Până în acel moment, în observaţiile lor, nu văzuseră niciodată două contratorpiloare ieşind în pereche ca acelea. Precedau oare o navă mare ? Grupa de recunoaştere începu să calculeze două posibile rute, în loc de una.

— Direcţia contactului Alpha 296, Bravo 288...

O pauză, apoi, în grabă:

— Noi contacte Charlie şi Delta, poziţii 291 şi 299. Nou contact Echo, direcţia 285... Comandantul în sala sonar, vă rog.

Când Manriquez intră în cabina strâmtă, şeful sonar privea ecranul din spatele operatorului. Căpitanul privi la rândul lui şi i se ridică părul în cap. De obicei, pe ecran, un sonar activ era vizibil sub forma unei linii de la centru către margini: când era depistat impulsul, linia se ilumina uşor şi apoi pălea. Dar pe ecranul de pe Drum se vedea o situaţie total anormală. Un sector de zece grade era plin de linii luminoase pulsatorii, iar partea audio orăcăia ca un cor de broaşte. Şeful sonar Kelsey se ridică şi îl privi pe Manriquez.

— Comandante, acolo am contact cu cel puţin zece sonare, şi în fiecare minut apar altele. Primim semnale de joasă şi înaltă frecvenţă şi e imposibil să recunoaştem clasele cărora aparţin. Nu pot spune nici măcar dacă sunt numai semnale de suprafaţă.

Căpitanul nu pierdu timpul. Se întoarse către microfonul de pe perete şi chemă sala de comandă.

— Comandantul. Alarmă generală. Eu rămân aici.

Sirena răsună îndelung în micul spaţiu al navei, şi Manriquez se aşeză într-un colţ, în timp ce soseau ceilalţi operatori sonar. Pe măsură ce noii veniţi priveau ecranul şi erau informaţi de ceea ce se întâmpla, se auzeau exclamaţii de surpriză.

Manriquez îl privi pe şeful sonar.

— Concentraţi-vă pe frecvenţele joase. Sunt navele cele mai periculoase.

Privi ecranul, ca şi când ar fi căutat acolo motivul acelor linii. Un exerciţiu de anvergură ? Dorea cu disperare un răspuns care să nu fie mobilizarea completă a marinei sovietice.

Mai erau şi alte întrebări, mai imediate. Câte submarine se ascundeau în confuzia aceea ?

Din difuzor se auzi vocea lui Adams.

— Domnule comandant, toţi oamenii sunt la posturile de luptă; rutina de linişte în toată nava. Patru torpile încărcate şi gata de lansare.

–– Bine. Boomer, ţine-te departe de aglomeraţia aia, dar încearcă să rămâi aici cât mai mult posibil. Trebuie să controlăm dacă au plecat şi submarinele purtătoare de rachete balistice.

–– Am înţeles, domnule.

Adams trebuia să ţină nava departe de flota sovietică ce ieşea din Petropavlovsk, dar mişcarea acelor vase era imprevizibilă. Soluţia cea mai simplă ar fi fost să se întoarcă încet în largul mării şi să raporteze, dar în acest caz raportul ar fi fost incomplet. Manriquez trebuia să ştie cu exactitate câte unităţi au părăsit portul.

Operatorul sonar se întoarse spre căpitan.

— Domnule, elice de mari dimensiuni, direcţia 301.

Kelsey privi ecranul.

— Asta ne mai lipsea. Dacă le ascultăm de aici, sunt elice foarte serioase.

Îl privi pe Manriquez.

— Clasa Kiev, comandante ?

— Este posibil. Să rămânem la locul nostru şi să ne bucurăm de spectacol.

În decursul orei următoare asistară la trecerea navelor sovietice, care mergeau cu viteză mică şi virau des pentru a păcăli pe cei care eventual le-ar fi urmărit.

Când formaţia fu pe drum, Manriquez se întoarse în sala de comandă. Cu voce şoptindă, aproape de neauzit, spuse:

— Să ne apropiem, Boomer. De aici nu putem auzi submarinele.

Începură să se apropie. Trebuia s-o facă repede, înainte ca submarinele ascunse sub forţa navală să reuşească să se îndepărteze, dar mişcarea producea zgomot. Şi Manriquez ştia că dacă ar fi făcut prea mult zgomot, toată flota sovietică din Pacific i-ar fi sărit în spinare.

Se îndreptară către ceea ce semăna o oglindă de mare pustie, dar pe care harta nautică o indica a fi un canal submarin pe care submarinele ar fi trebuit să-l parcurgă ca să iasă în larg.

Cu rutina de linişte, difuzoarele erau închise. În locul lor se foloseau căştile cu microfon. Din auricular îi ajunse o voce:

— Domnule, contact sonar pasiv la tribord şi la pupa. Zgomote de maşină, de elici; identificat ca submarin purtător de rachete balistice Delta II.

Manriquez avu un sentiment de triumf amestecat cu nerăbdare. Avea răspunsul căutat. Sovieticii scoseseră piesele tari.

— Bine. Să ne îndepărtăm.

Virară lent.

— Comandante, numeroase sonare active. Credem că este un şir de balize, direcţia sud-est. Nu prea aproape, totuşi.

Manriquez privi harta. Şirul de geamanduri era destul de departe de ruta lor, dar asta însemna că existau avioane antisubmarine pentru protecţia submarinelor sovietice.

— Sonarul raportează alte două şiruri de balize, la nord şi la nord-est. Nici una nu este aproape.

Manriquez nu-şi făcea griji. Sovieticii nu îl căutau activ, iar *Drum* avea încă mult spaţiu. Adams îndrepta submarinul către una dintre deschiderile dintre şirurile de balize. Întrebarea era: mai existau şi altele ? Şi ce naiba se afla în spatele lor. În confuzia aceea, sonarul activ le-ar fi permis să vadă ce anume îl înconjura, dar *Drum* nu putea să-l folosească fără a anunţa tuturor prezenţa lui de oaspete nedorit.

Brusc, ofiţerul său anunţă:

— Sonar activ la stânga, aproape !

În comparaţie cu şoaptele rutinei de linişte, tonul era aproape ca de strigăt.

Adams schimbă adâncimea şi manevră pentru a se îndepărta de originea semnalelor.

Manriquez ascultă ordinele ofiţerului său executiv şi se arcui peste hartă.

— Este un alt câmp de balize ?

Omul spuse ceva în microfon cu o voce neinteligibilă, apoi ascultă răspunseul.

— Nu, domnule, nu este o sursă multiplă. Consideră că este un sonar pe cablu, de putere moderată.

Sonarele cu cablu erau folosite de elicopterele antisubmarine, care rămân nemişcate deasupra apei şi lansează în apă transductorii folosind un cablu lung. Operează întotdeauna în pereche, şi, atât de aproape de un port important, perechile puteau fi numeroase.

Manriquez înţelese că era nevoie să se îndepărteze înainte ca sovieticii, cu un pic de noroc, să pozeze un transductor chiar deasupra lui.

–– Boomer, măreşte viteza. Dacă ne-au descoperit activ, să stăm tăcuţi nu mai foloseşte la nimic.

La bordul lui *Aleksandr Ogarkov*

–– Tovarăşe comandant, avem un contact sonar pasiv. Elice cu turaţie mică, direcţia 351.

Şi comandantul Kulakov observa un ecran. Poziţia noului contact nu corespundea cu cele ale submarinelor de atac sovietice ieşite din Petropavlovsk. Trebuia să fie vreun intrus, un american.

Şi cu condiţiile sonar atât de rele, submarinul yankeu trebuia să fie foarte aproape. Poate ţintea deja asupra unuia din preţioasele purtătoare de rachete din flota sovietică.

— Grupa control tir, pregătiţi-vă să lansaţi o serie de torpile la ordinul meu.

Kulakov nu voia să aştepte o soluţie deplină de control al tirului; prefera în schimb să lanseze o serie de torpile către poziţia probabilă a submarinului american de îndată ce grup de control i-ar fi dat o idee aproximativă asupra poziţiei.

Zâmbi fără bucurie. Submarinele americane erau excelente. De aceea numai cele mai bune şi mai moderne submarine sovietice - ca al său, din clasa Akula - erau însărcinate cu treaba aceea. Ogarkov şi tovarăşii săi ieşiseră împreună cu navele de suprafaţă, şi apoi luaseră

poziţie pentru protecţia submarinelor purtătoare de rachete care părăseau portul.

Ordinele primite de la comanda flotei i se păreau complet aiurea. Trebuia să protejeze purtătoarele de rachete de atacurile perfide, ca cel efectuat de americani împotriva lui *Dribinov*. În ordine se preciza clar că nu aveau voie să mai aibă alte surprize. Intrusul trebuia eliminat.

–– Tovarăşe, direcţia actuală a elicei 353.

–– Foarte bine.

Kulakov se bucură. Aveau poziţia americanului.

–– Gata de lansare.

La bordul lui *Drum*

Ofiţerul avea un nou raport.

— Comandante, contact pasiv, direcţia 172. Elice.

Manriquez îi spuse încet lui Ed Baum:

— Lasă ce faci acum şi găseşte-mi ruta acestui contact.

— Sala sonar spune că contactul este un submarin cu viteză mică, cu variaţia unghiului de apropiere rapidă.

Ultimul amănunt îi făcu pe toţi să pălească în sala de comandă. O variaţie rapidă a unghiului de apropiere, cu viteză mică, însemna că noul contact era foarte aproape.

Manriquez expiră încet aerul.

— Boomer, la dreapta. Mergi în faţa contactului. Când îi vom determina ruta, vom merge pe dâra lui şi vom fugi...

— Raport sonar: transitorii. Torpile care se apropie !

Cristoase !

— Lansaţi o ţintă falsă ! Cârma tribord, viteză maximă ! Imersiune rapidă !

Manriquez reflectă o clipă, apoi adăugă:

— Lansaţi din tuburile unu şi doi, la distanţă de patru grade, capete cu căutare activă.

Nava se înclină virând şi prinzând viteză. Manriquez regreta că fusese obligat să lanseze, dar misiunea lui îi cerea să supravieţuiască şi să raporteze.

Să tragă în partea adversă era cel mai bun mod de a începe un conflict, dar avea impresia că războiul fusese deja început.

La bodrul lui *Aleksandr Ogarkov*

— Căpitane, americanul răspunde la foc ! Două torpile se apropie !

Kulakov simţi că i se opreşte inima.

— Viteză maximă ! Porniți sonarul activ şi găsiţi poziţia americanului ! Lansaţi o ţintă falsă !

La bordul lui *Drum*

— Comandante, rusul a pornit sonarul activ ! Două dintre torpile au un unghi prea larg, dar celelalte două se apropie.

Manriquez înjură în sine şi începu să împartă ordine pentru o serie de manevre evazive. Nu era un lucru uşor. Reuşiseră să evite două torpile, dar pentru celelalte două era mai greu.

În largul coastei sovietice, Pacificul septentrional

Cele două submarine rivale continuară manevrele, afundându-se şi virând cu viteză mare pentru a încerca să evite loviturile. Torpilele Mark 48 erau mai rapide decât echivalentele lor sovietice şi, chiar dacă fuseseră lansate

mai târziu, ajunseră primele ţinta lor. Lansate fără o corecţie care să ţină seama de viteza şi direcţia navei inamice, torpilele de pe *Drum* se bazau pe micul senzor activ pe care îl purtau în partea anterioară.

Torpilele Mark 48 fuseseră lansate la stânga şi la dreapta de poziţia ştiută a ţintei, astfel încât cel puţin una dintre ele să-l poată vedea pe *Ogarkov*, independent de direcţia de virajul submarinului rusesc.

Într-un târziu, amândouă îl văzură şi îl atacară. Distanţa de acţiune, în apele învolburate din largul Petropavlovskului, era atât de mică încât puternicele sonare active îl găsiră abia când torpilele erau foarte aproape.

Una îl lovi în mijloc, cealaltă la pupa, în sala maşinilor. Dublul înveliş al lui *Ogarkov* nu era în stare să reziste la două lovituri directe. În afară de apa intrată prin spărturi, cele două explozii rupseră bucăţi şi amenajări din mai multe părţi ale navei şi proiectară violent oamenii pe parapeţi. Inundată în două secţiuni mari, nava era condamnată. Fără control, *Ogarkov* începu un lung drum către fundul oceanului.

La bordul lui *Drum*

Operatorul sonar de pe *Drum* auzi exploziile, dar era prea ocupat să urmărească ruta torpilelor îndreptate către nava sa pentru a mai raporta.

— Comandante, cele două torpile ne-au locat !

În spatele omului, Manriquez aruncă o privire pe ecran; liniile deveneau mai groase şi mai luminoase.

Trecură zece seconde. Aşteptă. Cincisprezece. Acum.

— Lansaţi două ţinte false !

Ţintele false se opriră la mică distanţă de submarin şi începură să emită semnale destinate să păcălească sistemul de căutare al torpilelor sovietice. Una dintre

acestea fu atrasă de o ţintă falsă, viră către aceasta şi explodă. Cealaltă era prea aproape şi lovi submarinul la prora, sub turelă. Manriquez, Adams, Baum şi ţoţi cei din cabina de comandă fură aruncaţi pe jos. Luminile se stinseră. În partea inferioară, apa intra printr-o deschidere de o jumătate de metru diametru.

–– Goliţi toate rezervoarele ! strigă Manriquez, în tenta-tiva disperată de a contrabalansa tonele de apă care intrau în navă. Dar nu fu suficient.

De-acum prea grea pentru a mai putea pluti, cu aerul ieşind peste tot, submarinul american îl urmă în abis pe rivalul său sovietic.

King's Bay, Georgia

Contraamiralul John Fogarty îndreptă binoclul cu infraroşii spre lungile forme întunecate care alunecau neauzite prin faţa lui, îndreptându-se spre larg. Cele două submarine purtătoare de rachete balistice din clasa Ohio plecaseră: fiecare era lung cât două terenuri de fotbal şi mai late decât un crucişător din al doilea război mondial. O pată de spumă albă aruncată de elicele lor mari străluci pentru o clipă în lumina lunii şi apoi dispăru.

Fogarty urmări submarinele până dispărură din vedere şi abia atunci îşi permise un oftat de uşurare. Perioada cea mai periculoasă pentru un submarin purtător de rachete este în port. Ancorate alături de o navă de spijin, submarinele Ohio erau ţinte perfecte. Dar odată ajunse în mare, navele acelea mari erau atât de silenţioase că sovieticii nu puteau spera în mod serios să le găsească. Un însemnat procent din puterea nucleară americană era acum virtual invulnerabil.

Fogarty se întoarse spre locotenentul care stătea în apropiere.

— Dave, trimite imediat un semnal către Comsublant. Purtătoarele de rachete sunt pe drum.

Apoi se întoarse în biroul lui.

Situation Room de la Casa Albă

Harta strălucea de puncte luminoase de culori în cod şi de simboluri care precizau poziţia şi starea de alarmă ale principalelor unităţi sovietice din toată lumea. Simbolurile de-a lungul coastei sovietice de la Pacific erau roşii.

Preşedintele avea o figură profund îngrijorată, şi ca el o aveau toţi cei prezenţi.

— Suntem siguri că *Drum* a fost atacat, amirale ?

— Foarte siguri, domnule. Senzorii noştri acustici cu bătaie lungă au relevat ieşirea multor nave din Petropavlovsk şi din alte porturi sovietice de pe coasta Pacificului. Când flota ieşea, au depistat două explozii provenind din zona patrulată de *Drum*.

Amiralul Simpson se încruntă şi urmă:

— De atunci au trecut două ture de comunicări şi nu a mai răspuns la apeluri. A fost atacat mai mult ca sigur de sovietici şi, în afara unui miracol, a fost scufundat.

–– Asta ne ajută cu ceva ca să putem înţelege intenţiile sovieticilor ?

Simpson clătină din cap.

— Nu, domnule.

Se apropie de hartă.

–– Toţi interceptorii lor şi bateriile lor SAM din Extremul Orient sunt în plină alarmă. Şi toate navele au ieşit din porturi...

–– Şi se îndreaptă către forţele noastre ?

–– Nu, domnule preşedinte. Cel puţin nu pentru moment. Se desfăşoară în ceea ce ar fi poziţii defensive.

Pe hartă apărură multe linii albe.

–– Păi, măcar asta tot e o ştire bună.

Simpson se încruntă iar.

— Aş vrea să spun şi eu la fel, domnule. Dar sunt aceleaşi măsuri pe care sovieticii le-ar lua dacă ar intenţiona să atace. Intenţiile lor adevărate rămân încă nebănuite.

Preşedintele închise ochii şi începu să-şi maseze tâmplele, încercând să îndepărteze durerea de cap care-l apucase din cauza tensiunii.

— Şi din partea voastră, Fran ?

Şeful Agenţiei pentru Siguranţa Naţională ridică din umeri.

–– Nici acum nu avem ceva hotărâtor, domnule preşedinte. Interceptăm o grămadă de comunicări între Vladivostok şi Moscova, dus şi întors. Toate mesaje fulger cu înaltă prioritate, natural. A crescut şi numărul semnalelor trimise către alte comandamente militare: forţele sovietice din Germania de Est, flota din Marea Nordului, cea din Marea Neagră şi altele.

–– Dar nu au fost schimbări ale stării lor de alarmă ?

–– Nu încă, domnule.

Şeful NSA începu să se joace cu creionul.

— Cel puţin aşa ştim noi. Azi şi mâine mai mişcăm sateliţii pentru a afla mai multe.

— Doamne !

Iritarea preşedintelui era clară şi uşor de văzut. Şi într-un anume sens injustă. America investise zeci de miliarde de dolari în sistemele electronice pentru culegerea de informaţii, dar nici o fotografie aeriană şi nici un satelit Sigint nu erau în stare să citească în mintea şefilor inamici sau să le descopere intenţiile.

–– Aţi vorbit cu secretarul general, domnule preşedinte ?

Oftatul şefului executivului se auzi în toată încăperea.

— Nu. Am încercat să-l sun când începuse toată tărăşenia asta. De la Moscova au răspuns că secretarul general „nu este disponibil, pentru moment”.

Simpson se încruntă din nou.

— De aceea, ori sunt încurcaţi ca şi noi, ori aleargă cât pot de repede la un adăpost antiatomic.

–– Chiar aşa.

Preşedintele îndepărtă scaunul de masă şi se ridică. Simţea brusc nevoia să meargă. Se îndreptă spre hartă şi se opri să privească Europa.

— Poate ar trebui să începem să trimitem soldaţi şi provizii pentru NATO, cât mai este timp. Dacă facem asta, măcar vom fi gata dacă ruşii hotărăsc o escaladare a conflictului.

— Mă tem că pentru moment nu se poate pune în aplicare *Reforger*, domnule preşedinte.

Generalul Carpenter, şeful statului major al aviaţiei, părea încurcat. „Reforger” era un plan pentru transferul de oameni şi materiale în Europa. Întărind NATO, se spera că ruşii vor renunţa să atace pe acel front.

— Nu avem transporturile maritime şi aeriene necesare.

Blake Fowler îi dădu dreptate. Comanda transporturilor aeriene şi Comandamentul transporturilor aeriene ale marinei erau deja folosite la maxim pentru a-l sprijini pe McLaren în Coreea. Trei săptămâni de operaţiuni aproape fără pauză îşi puseseră amprenta pe oameni şi pe mijloace. Trei C-141 şi un C-5 căzuseră deja pentru că nu mai fuseseră verificate la timp sau din cauza oboselii echipajelor: aparatele Starlifter în Pacific şi Galaxy din cauza unui incident în California. Avioanele erau suficiente pentru alimentarea Coreei sau pentru a duce întăriri în Germania. Dar nu pentru amândouă.

Preşedinte privea harta fără să vorbească. Apoi se întoarse.

— Dacă sovieticii ar decide să lărgească conflictul, NATO ar putea rezista fără forţele *Reforger* ?

— Probabil nu, domnule.

Simpson clătină din cap.

–– Cel puţin, nu numai cu armele convenţionale.

Toţi cei prezenţi în Sală tăcură. Fără arme convenţionale, NATO ar fi fost obligată să folosească armele nucleare tactice pentru a opri un atac de blindate împotriva Germaniei occidentale. Şi toţi ştiau că dacă s-ar fi folosit armele nucleare, ar fi fost imposibil să se oprească la mijlocul drumului. Bombelor de cinci kilotone lansate împotriva coloanelor de care armate s-ar fi răspuns inevitabil cu lansarea rachetelor balistice de cinci sute de kilotone împotriva oraşelor.

Fowler văzu că preşedintele îşi lăsa capul în jos. Nici una dintre alternative nu era deosebit de plăcută. Ori se continua ofensiva lui McLaren şi lăsau neapărată Europa, ori aduceau întăriri pentru NATO şi riscau o poziţie sângeroasă în Coreea.

În fine, preşedintele vorbi.

— Nu intenţionez să-i abandonez pe ai noştri acolo, în Coreea. Trebuie să riscăm, sperând că sovieticii nu vor să extindă conflictul.

Se adresă lui Simpson.

— Între timp, amirale, aş vrea să le dau ceva la care să se gândească. Am desfăşurat deja submarinele purtătoare de rachete. Ce altceva mai putem face ?

Amiralul avea deja pregătit răspunsul la acea întrebare. Cuvintele lui nu erau deloc liniştitoare. Nimeni nu dorea să se joace cu armele nucleare.

CG al forţelor ONU, la sud de Taejon

Pe cer străluceau stelele, pe fondul negru. McLaren aştepta şi observa, în linişte. Capătul aprins al ţigării lui străluci pentru o clipă şi apoi nu se mai văzu.

–– Domnule general ?

Se întoarse. Hansen ieşise din cortul de comandă şi silueta lui era luminată de luminile din interior.

–– Au sosit ultimele mesaje, domnule general. Toate unităţile sunt în poziţii şi gata la ordinul dumneavoastră.

–– Vreo comunicare de la Washington ?

–– Da, domnule.

Hansen îşi ridică notesul, ca să fie puţin luminat.

–– Este de la preşedinte. Doar atât: „Executaţi planul. Rugăciunile noastre vă însoţesc. Noroc şi Dumnezeu să fie cu voi”.

Căpitanul zâmbi.

McLaren făcu semn că a înţeles şi îşi scoase trabucul din gură.

— Bine spus.

Privi ceasul.

–– Bine, Doug. Ordonă tuturor comandamentelor să treacă la executarea planului Thunderbolt la cinci fix.

Hansen salută şi intră înapoi în cort.

McLaren mai trase un fum din trabuc şi rămase unde era. Fără ca nimeni să-l vadă în întuneric, îşi încrucişă degetele.

Kremlin

Secretarul general nu mai văzuse niciodată o atât de profundă îngrijorare pe faţa aghiotantului său militar. O faţă cu adevărat neobişnuită pentru un om declarat erou al Uniunii Sovietice pentru curajul arătat în luptele din Afghanistan.

— Probleme noi, Ivan Antonovici ?

Colonelul făcu semn afirmativ.

— Mi-e teamă că da, tovarăşe secretar general.

Îi arătă un dosar din piele gros.

–– Te rog.

Secretarul general bău încet ceaiul, în mod aproape ostentativ.

–– Am ales materialeul acesta dintre ultimele rapoarte informative de la sateliţi şi dela agenţii noştri, cu privire la incidentul submarinului şi la reacţia americană.

Colonelul depuse pe biroul şefului partidului o serie de foi şi de fotografii elaborate cu sisteme electronice.

Secretarul general puse brusc ceaşca, vărsând o parte din ceai pe farfurioara din porţelan. Se încruntă.

— Reacţia lor, colonele ? Dar reacţia noastră la acest atac perfid împotriva unui submarin în ape internaţionale ? Eu zic că asta este mai justă.

Privi cu iritare ceasul.

— De mai multe ore i-am cerut ministrului apărării să-mi sugereze posibilele măsuri de retorsiune. Şi n-am primit nimic. De aceea, nu crezi că ai putea folosi mai bine timpul încercând să oferi răspunsuri la dorinţele mele ?

Colonelul nu zise nimic, chiar dacă se roşi la faţă. Se mulţumi să-i întindă prima fotografie din satelit.

Secretarul oftă, mai mult pentru sine decât pentru alţii, şi luă fotografia. Ataşatul lui era o persoană deosebită, fidel şi inteligent, devotat partidului, dar uneori era prea încăpăţânat. Îşi aruncă privirea pe fotografie şi apoi o lăsă neglijent să cadă pe masă.

— Şi ce-i cu asta ? Văd un chei gol. Ce este atât de important ?

— Este principala bază atlantică americană pentru submarinele purtătoare de rachete, tovarăşe secretar general.

Îi mai arătă una.

— Iar aceasta este de la baza lor din Pacific, la Bangor în statul Washington. Şi aceasta este complet goală. Un raport analog ne-a sosit de la baza NATO din Holy Loch în

Scoţia. În esenţă, toate submarinele balistice americane care pot naviga sunt acum plecate: o mobilizare fără precedent.

Secretarul general începea să înţeleagă motivele îngrijorării ajutorului său.

— Continuă.

— Pe de altă parte, recunoaşterile noastre arată că principalele elemente din Comandamentul aerian strategic au fost ridicate la un nivel de alarmă ridicat şi că au fost îndepărtate de sectoarele lor normale operative. Toate permisiile acordate echipajelor bombardierelor lor au fost anulate... chiar şi cele acordate pentru motive familiale urgente.

Secretarul general începu să transpire rece. Americanii înnebuniseră oare ? La început, un atac fără provocare, acum ameninţări cu războiul nuclear. Ce intenţii puteau avea ?

— Ai făcut bine că mi-ai adus imediat la cunoştinţă aceste ştiri, Ivan Antonovici. Ar fi trebuit să mi le comunice deja nişte miniştri de-ai mei...

Luă telefonul de maximă siguranţă plantat pe birou.

— Dă-mi-l pe amiralul Marenkov.

Marenkov, comandantul marinei sovietice, răspunse după câteva clipe. După trecerea printr-o codificare şi o decodificare, vocea lui avea un ton cavernos.

— Da, tovarăşe secretar general ?

— În calitatea mea de preşedinte al Consiliului de apărare şi de comandant suprem, îţi ordon să treci imediat la aplicarea planului *Sanctuar*.

Cu planul *Sanctuar*, toate submarinele balistice sovietice urmau să fie desfăşurate în spatele câmpurilor de mine subacvatice, submarinelor de atac şi grupurilor de avioane şi elicoptere antisubmarine. Plantate în siguranţă în spatele acestui scut, submarinele purtătoare de rachete puteau fi gata să răspundă la lovitură, în caz că americanii ar fi atacat.

–– Am înţeles. Într-o oră, planul *Sanctuar* va fi pus în aplicare.

–– Excelent, Yuri. Între timp îţi voi confirma ordinul prin telex.

Secretarul general lăsă telefonul şi luă o foaie de hârtie. Aşternu pe ea câteva fraze.

— Ivan Antonovici, înmânează personal acest mesaj biroului de comunicaţii. Pentru nici un motiv nu trebuie să fie transmis cu întârziere. Clar ?

Ajutorul său îi făcu semn că a înţeles şi luă foaia de hârtie. Dar părea că mai avea ceva ce-l rodea.

–– Mai era ceva, colonele ?

–– Da, tovarăşe. Au existat zvonuri asupra atacului împotriva submarinului lor şi asupra misiunii sale în acele ape. Poate sunt numai vorbe de clacă răutăcioase, dar dacă o fi fost adevărat...

Colonelul se întrerupse.

Secretarul general deveni atent. Încă de la începutul carierei sale se învăţase să nu neglijeze zvonurile. Uneori erau o sursă de informaţii mai credibile.

— Bine. Povesteşte-mi despre aceste „vorbe”.

În timp ce colonelul vorbea, faţa secretarului general se făcea din ce în ce mai rigidă. La sfârşit părea îmbătrânit subit.

— Mulţumesc pentru sinceritate, colonele. Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus. Pentru moment, poţi să pleci.

După ce aghiotantul ieşi, secretarul general luă din nou telefonul de maximă siguranţă şi chemă centrala.

16 ianuarie

La bordul navei *Wisconsin*, în largul Coreei

Imaginea telecamerei de înaltă sensibilitate era perfectă. Atât de bună, încât ofiţerii adunaţi în jurul monitorului din sala de tir de pe *Wisconsin* reuşeau să

distingă uşor tranşeele şi armele grele camuflate. Imaginea se mişcă încet când avionul teleghidat de fabricaţie israeliană începu un viraj.

–– Uite, uite. Uită-te cine e aici.

Căpitanul de corvetă Jason Matthews, ofiţer de tir, indică un punct pe ecran.

Comandantul Edward Diaz privi imaginea indicată de ofiţerul său şi zâmbi. Pe monitor se zărea un grup de corturi decorate cu o bogăţie de antene radio.

— Mi se pare că e un foarte simpatic post de comandă, Jas. Ştie cineva să-mi spună de ce gen ?

Matthews zâmbi către comandant.

— Oh, cel puţin un CG de regiment. Poate chiar de divizie.

— Fantastic. Să-l luăm ca prima ţintă.

Cu un semn de încuviinţare, Matthews se apropie de computerul balistic al navei. Marinarul aşezat la terminal tastă repede nişte instrucţiuni, în timp ce ofiţerul îi dădea ordinele. După câteva secunde, Matthews îl privi Diaz.

— Ţinta fixată, comandante. Piesele gata de tragere la ordin.

Diaz privi ceasul. Ora 3,59. Încă un minut. Scutură din cap, nemulţumit.

— La dracu, n-am fost niciodată capabil să aştept. Trage, Jas.

Mattews apăsă butonul; cele nouă tunuri de pe Wisconsin mugiră, trimiţând spre coasta nord-coreeană proiectile ce zburau cu 800 de metri pe secundă.

Oamenii de la bordul cuirasatului priveau ecranele, aşteptând ca avionul de recunoaştere să le transmită punctul lovit. Fu nevoie de 48 de secunde ca cele nouă proiectile cu exploziv de înaltă putere să parcurgă cele douăzeci de mile nautice care despărţeau cuirasatul de ţintele sale.

— Doamne sfinte !

Matthews nu reuşi să-şi ascundă satisfacţia, când ecranele arătară fumul şi pulberea care se înălţau în jurul cartierului general nord-coreean. Când fumul se împrăştie, se putură vedea câteva cratere, unul lângă altul. Pe o rază de două sute de metri în jurul ţintei, toţi copacii fuseseră doborâţi.

— Un grup de înalţi ofiţeri nord-coreeni mai puţin !

Diaz era înspăimântat de distrugerea cauzată de nava lui. Acela era război autentic, nu un simplu tir de antrenament. Apoi se regăsi.

— Ofiţer de tir ! Loveşte celelalte ţinte pre-programate. Foc de voie.

— Am înţeles, domnule comandant.

Comandantul navei *Wisconsin* continuă să privească monitoarele în timp ce tunurile sale distrugeau sistematic apărarea de coastă nordcoreeană, depozitele militare, amplasamentele de artilerie. Zâmbi. Era un adevărat păcat că pe o rază de o sută de kilometri nu era nici un infanterist de marină să profite de deschiderile pe care le făcuse în apărarea de coastă a Coreei de Nord.

Comuniştii puteau crede că atacul venea de la vest, dar se înşelau. Lovitura decisivă a lui McLaren va sosi de la est, dinspre munţii aspri ai Coreei. Nord-coreenii urmau să cadă într-o capcană.

Regimentul 4, Divizia a 3-a marines,
Masan, Coreea de Sud

Colonelul Tad Lassky din infanteria marină era fericit. Cele trei batalioane ale sale parcurseseră deja mai mult de zece kilometri în primele şapte ore de la declanşarea atacului, şi întâlniseră o rezistenţă sporadică, adesea aproape nulă. Din ceea ce auzea în comunicările cu comandamentul, o avansare analogă era raportată de toate celelalte nouă divizii americane şi sud-coreene care

participau la contraatac. Încă o dată, serviciile de informaţii spuseseră adevărul. Mare parte din cele mai bune unităţi nord-coreene era blocată de luptele foarte dure duse în jurul Taejonului, sau se găseau de-a lungul coastei. Forţele desfăşurate în apărarea flancului oriental erau prea depărtate pentru a oferi o rezistenţă adecvată.

–– Domnule colonel, la telefon Batalionul al doilea.

Lassky luă radiotelefonul.

— Papa Fox Patru Şase către Fox Patru Cinci. Vorbeşte, Bill.

Din receptor ajunse vocea metalică a colonelului William Kruger.

— Am ajuns într-un sătuc. Cercetarea a depistat puţină mişcare, aici, în cursul dimineţii. Trebuie să ocolim sau să-i luăm la şuturi ?

Înainte de a răspunde, Lassky consultă harta.

— Curăţaţi satul, Fox Patru Cinci. Vom avea nevoie de drum pentru aprovizionare.

–– Bine, Fox Patru Şase. E ca şi cum am făcut-o.

Lassky zâmbi auzindu-l vorbind pe Kruger cu atâta siguranţă. Era şi el de acord. Divizia a treia era în Coreea de mai mult de două săptămâni, închisă în tabere izolate, şi tot timpul aşteptaseră clipa aceea. Acum că McLaren le dezlegase lanţul, generalul maior Pittman şi comandanţii lui de regimente nu voiau să piardă ocazia de a arăta ce pot unităţile lor.

Batalionul 2, Regimentul 4 infanterie marină

Cu un gest din braţ, Kruger dădu semnalul de acţiune pentru cele trei companii de puşcaşi. Infanteriştii marini în costume de mascare se desfăşurară în linie de luptă pe orezăriile îngheţate şi începură avansarea către micul grup de case ce se aflau la câteva sute de metri de ei. El şi grupul său de comandă îi urmară pe soldaţi, mergând

cu atenţie pe gheaţa acoperită de zăpadă. Pentru comandantul batalionului al doilea era normal ca şi ofiţerii să se afle în prima linie.

Totul rămase liniştit până ajunseră la vreo două sute de metri de sătuc. În acel punct apărătorii comunişti se dezlănţuiră.

Kruger se aruncă la pământ de îndată ce mitralierele şi puştile automate ale nord-coreenilor deschiseră focul din poziţii ascunse printre case, deschizând găuri în câmpuri şi doborându-i pe americanii care nu avuseseră reflexele mai rapide. Kruger ridică privirea pentru a controla situaţia. Mare parte din oamenii lui erau adăpostiţi în spatele malurilor orezăriilor, dar unii erau în teren deschis şi nu se mişcau.

Karummphh. Terenul tremură uşor când o mică explozie ridică pământ şi zăpadă în spatele infanteriştilor întinşi pe sol. *Karummphh*. O altă explozie, mai aproape. Nord-coreenii trăgeau cu mortierele uşoare împotriva soldaţilor obligaţi să stea culcaţi. Kruger înjură bogat şi se apropie de aviatorul infanteriştilor marini ataşat batalionului său drept controlor de zbor. Îl atinse pe umăr şi întrebă:

— Spune-mi, locotenente, crezi că poţi să ne aduci un pic de sprijin aerian, cu radioul ăla al tău ?

Locotenentul ridică privirea şi scuipă zăpada care-i ajunsese pe buze.

— Pot încerca, domnule colonel.

— Atunci încearcă, băiete. Altfel, nu ştiu cum ieşim de aici.

Amândoi se lipiră de sol când o lovitură de mortier explodă în spatele lor, acoperindu-i cu pământ. Alţii fuseseră mai puţin norocoşi. Un sergent zăcea pe marginea orezăriei. Explozia îi smulsese gamba dreaptă.

— Top Dog Unu, aici Papa Fox Trei Unu, recepţie.

Kruger alunecă spre ataşatul său radio.

— Fox Patru Cinci către Alpha Cinci Doi. Am o misiune de bombardament, recepţie.

Ofiţerul care comanda cele opt mortiere de 81 mm ale Batalionului al doilea răspunse imediat.

— Gata de tragere, Fox Patru Cinci.

— Bine.

Kruger se aplecă şi mai mult auzind rafalele unei mitraliere nord-coreene, care îi treceau deasupra capului.

— Am nevoie de o salvă fumigenă incendiară. Coordonate YD 845122. Trageţi peste... — privi spre controlorul de zbor şi văzu că tânărul îi arăta două degete — ...peste două minute.

Se întoarse lângă grupul ce-l înconjura pe tânărul aviator. În apropiere, infanteriştii începeau să răspundă focului inamic. Încă un minut. Inspiră profund şi strigă:

— Băieţi, peste puţin timp sosesc amicii noştri din aer. Semnalizaţi poziţia voastră ! Folosiţi fum roşu !

Peste câteva momente, din lumânările fumigene lansate de plutoane începură să se înalţe coloane de fum. Se amestecară până când formară o cortină unică ce permitea individualizarea din aer a poziţiei batalionului.

Cu un muget, patru Harrier cu aripi turtite apărură pe cer: zburau în perechi şi se îndreptau spre poziţiile nord-coreene. Virând spre dreapta, fiecare aparat lansă peste sătuc şaptesprezece mici obiecte dotate cu aripioare: bombe Mark 82 de 225 kg. Loviră cu o serie interminabilă de explozii albe ca lumina soarelui.

Dintre ruinele caselor se înălţară alte explozii. Mortierele batalionului se uniseră şi ele tirului: proiectile albe cu fosfor care aveau un dublu scop. Să-l ardă pe inamic şi să înalţe o cortină de fum orbitoare.

–– Marines !

Kruger sări în picioare, cu puşca M16 în mâini. În tot câmpul, căştile se întoarseră spre el. Urcă pe o movilă şi întinse braţul spre satul care ardea.

–– Înainte !

Infanteriştii marini scandară un „Ura !” şi începură să alerge spre poziţiile nord-coreenilor, trăgând din mers. Kruger alergă împreună cu ei, aşa cum credea el că trebuie.

Pentru a elimina inamicii din sat avură nevoie de doar cincisprezece minute de lupte dure şi sângeroase. Dar la sfârşitul acelor minute drumul era liber şi sigur.

CG al Diviziei a 17-a, la nord de Ansong

Maiorul Park Dae-Hwan privea cu satisfacţie masacrul din jurul lui. Atacul fusese neaşteptat şi feroce: într-un cuvânt, perfect. Tabăra mascată era acoperită de morţi, unii în uniformă, alţii în ţinuta de noapte, iar alţii goi. Mulţi dintre nord-coreeni fuseseră seceraţi în primul minut şi puţini avuseseră timp să-şi ia armele.

Zâmbi. Comuniştii mascaseră bine cartierul lor general, ascunzând corturile, vehiculele blindate şi aparatura radio printre pinii unei pădurici. Ar fi fost aproape imposibil să fie zărite din aer. Evident, acoperirea bogată permisese grupului său din forţele speciale sud-coreene să ajungă în perimetrul taberei fără a fi zărit.

Park introduse un nou încărcător în arma sa CAR-15 şi îşi puse arma în spate. Apoi fluieră pentru a-şi chema beretele negre la adunare. Pierduseră destul timp degeaba, inactivi acolo. Grupa lui fusese adusă cu elicopterul în spatele liniilor inamice în urmă cu două zile, în aşteptarea momentului atacului. Acum aveau treabă de făcut. De-a lungul acelui drum, comuniştii aveau o serie de depozite, automobile şi posturi de gardă. Park intenţiona să le distrugă.

–– Domnule !

Sergentul Kwon venea spre el şi ridica mâna ca să-i arate ceva. Park îşi aminti că-l văzuse tăind ceva de pe uniforma unui ofiţer nord-coreean.

Kwon se opri în faţa lui, îl salută şi îi arătă un petic de stofă.

— O amintire pentru colecţia dumneavoastră, domnule maior.

Sergentul zâmbea.

Park luă bucata de stofă rigidă şi o privi cu atenţie. Un epolet cu o stea mare. Insemnele unui general maior din armata poporului. Dădu din cap, satisfăcut. Una din cele şase divizii care ar fi trebuit să oprească atacul generalului McLaren îşi pierduse comandantul şi întregul stat major.

Puse în buzunar epoletul defunctului general şi părăsi amplasamentul. Oamenii îl urmară în şir indian. Îi aştepta un marş lung, înainte de a ajunge la următorul lor obiectiv.

Brigada 1, Divizia a 10-a,
Autostrada 4, la sud de Uch'on

— Tunar ! Sabot ! Tanc la ora zece !

Căpitanul sud-coreean văzu că turela tancului M-48 se întorcea la stânga; aşteptă.

–– Gata !

–– Foc !

Carul armat reculă când tunul lui de 105 mm trase cu zgomot mare. Turela se umplu de fum acru când tubul fu expulzat. Dar tunarul se grăbi să introducă un alt proiectil antitanc. Însă nu mai fu nevoie.

Ţinta lor, un T-55, era nemişcat pe caldarâm şi cuprins de flăcări. Alte cincisprezece erau răsfirate prin orezăriile îngheţate, distruse şi incendiate. Batalionul de blindate nord-coreean care încercase un contraatac fusese scos din luptă: fusese surprins în teren deschis de douăzeci de tancuri sud-coreene ascunse în spatele drumului. Un

singur M-48 fusese scos din luptă: un proiectil comunist îi smulsese turela.

Căpitanul deschise chepengul şi ieşi din turelă, respirând profund aerul din exterior. Chiar dacă întreaga confruntare durase doar cinci minute, era terminat din cauza combinaţiei de oboseală fizică, de teamă şi de concentrarea intensă de care se folosise în bătălie.

Din cască auzi vocea comandantului său de brigadă.

— Către toate unităţile. Continuaţi înaintarea în etape scurte. Obiectivul diviziei este acum Uch'on.

Comandantul tancului M-48 miji ochii spre soarele care apunea. Satul Uch'on se găsea la unsprezece kilometri distanţă. Poate reuşeau să ajungă acolo înainte de a se face întuneric. Dacă ar fi reuşit, unităţile de vârf ale diviziei s-ar fi regăsit la mai mult de treizeci de kilometri de ceea ce până cu o zi înainte era linia de principală rezistenţă a nordcorenilor.

Thunderbolt înflorise.

CG al Corpului al doilea de armată, la nord de Taejon

Cei doi generali se opriseră sub un copac mare. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine groase, pentru a se apăra de frig. La sud de poziţia lor, profilul ruinelor din Taejon era luminat de sute de incendii şi de fumul care se înălţa din oraş. De la distanţa aceea, zgomotele bătăliei se auzeau înăbuşite. Se auzea numai un ţăcănit de arme de calibru mic şi tunetul surd al salvelor de artilerie.

Generalul colonel Cho Hyun-Jae se strâmbă.

— Mi-e teamă, Chyong, că suntem pe marginea prăpastiei. Ai auzit rapoartele ?

Generalul locotenent Chyong făcu semn afirmativ. Începuseră să primească încă de dimineaţă fragmente ale transmisiilor. La început sosise ştirea unei posibile invazii cu mijloace amfibii, pe coasta din apropierea Seulului.

Apoi, rapoarte despre o masivă ofensivă dinspre munţii din răsărit. Toate comunicările erau fragmentare, cauzate de interferenţele radio ale americanilor. Nu era nimic sigur.

Chyong îşi privi atent superiorul.

— Mai sunt alte noutăţi ?

Cho ridică uşor din umeri.

— Nici una. Am trimis ştafete la toate diviziile, cu ordinul de a-mi aduce rapoarte, dar nu s-a mai întors nimeni. Serviciul meu de siguranţă afirmă că pe câmpiile din spatele nostru mişună asasini din Sud. Mi-e teamă că oamenii pe care i-am trimis au fost interceptaţi.

Îşi trecu un deget peste gât.

–– Probabil.

Cho îşi privi mâinile.

— În orice caz, conduita noastră este clară. Trebuie să mutăm forţele noastre spre nord pentru a face faţă acestui atac inamic. Americanii nu trebuie să ne taie liniile de aprovizionare. Trebuie să contraatacăm.

Îşi luă privirea de la spectacolul Taejonului în flăcări.

— Am nevoie de două dintre cele mai bune divizii ale tale, Chyong, şi de alte două din Corpul al patrulea de armată. Îmi mai trebuie două din cele trei regimente blindate care sprijină atacul tău.

Chyong se încruntă. După rechiziţiile lui Cho, corpul său de armată ar fi rămas ca un tigru fără dinţi, incapabil să captureze oraşul. Şi mai erau şi alte probleme care nu se puteau ignora.

— Forţele mele sunt la dispoziţia ta, tovarăşe. Dar pierderile au fost foarte mari. Până şi unităţile mele cele mai bune sunt la jumătate din efectivele normale. Pe de altă parte, proviziile noastre sunt extrem de reduse: hrană, muniţii, carburant, totul. Este posibil nici să nu ne ajungă carburantul ca să ajungem în zona atacată de americani.

Cho îşi strânse buzele, iritat.

— Cunosc problemele tale de aprovizionare, tovarăşe. Le cunosc !

Respiră, încercând să se relaxeze.

— Pyongyang m-a asigurat că în acest moment coloanele de aprovizionare se mişcă spre sud. Tancurile tale vor avea carburant. Îţi promit.

Dar chir şi Cho nu părea prea sigur că Pyongyang era în stare să-şi menţină promisiunea.

Zborul Phoenix, pe Autostrada 23, la nord de Soksong

Maiorul Chon privi peisajul întunecat şi acoperit de coline care se desfăşura 150 de metri mai jos de el. Luna ieşise de vreo oră şi ilumina terenul suficient pentru el. Se uită repede în spate şi apoi se întoarse să privească în faţă. Celelalte trei A-10 din zborul său erau în poziţie şi îl urmau.

Zâmbi sub masca de oxigen. Din punct de vedere tehnic, aparatele A-10 nu erau avioane pentru zbor de noapte, dar înaltul comandament aruncase în contra-ofensivă toate forţele de care dispunea. Ordinele erau clare: să-i ţină pe nord-coreeni sub presiune douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Iar dacă asta comporta ceva riscuri neprevăzute, Chon voia ca măcar acele riscuri să aducă şi rezultate.

Obiectivul lor era de data asta un convoi nord-coreean care fusese depistat pe la sfârşitul după amiezii de un avion de recunoaştere foto RF-5A. Chiar dacă camioanele nordcoreenilor fuseseră camuflate cu mare grijă şi ascunse printre copaci, motoarele calde încă se văzuseră perfect pe pelicula pentru infraroşii. Serviciul de informaţii raportase că comuniştii se mişcaseră numai noaptea pentru a evita să fie văzuţi.

Chon primise imediat ordinul de decolare: se încerca cu orice mijloace să se împiedice ajungerea proviziilor în zona Taejonului.

–– Zborul Phoenix, aici Voodoo, recepţie, îi spuse o voce liniştită din cască.

Era semnalul pe care îl aştepta. „Voodoo” era un avion de recunoaştere, un lent OV-10D Bronco. Avea telecamere cu luminozitate scăzută şi senzori termici care lipseau de pe avionul lui Chon şi plecase la apus, cu o oră mai înainte. Contactul radio însemna că aparatele A-10 se apropiau de aria cea mai probabilă.

–– Zborul Phoenix, poziţie Alpha Xray 4737, terminat.

Nu era nevoie ca supraveghetorul să-i spună ce era cu acea poziţie. Chon privi harta lipită cu bandă adezivă pe genunchii săi şi efectuă mintal câteva calcule. Instrumentele de zbor ale aparatului A-10 erau destul de rudimentare; mare parte din navigaţie cădea încă în sarcina pilotului.

— Recepţionat, Voodoo. Timp prevăzut de sosire, trei minute.

Aprinse de trei ori luminile de rulaj pentru a-şi avertiza tovarăşii de zbor şi viră uşor la dreapta. Când fu pe ruta dorită, se mai uită o dată în spate. Celelalte A-10 erau în poziţiile dorite.

Controlă tabloul armelor, apoi se întoarse la hartă. Terenul era încă acoperit de dealuri; printre cele două înălţimi principale se vedea un drum. Cel mai bun mod de a se apropia era acela de a sosi la drum din flanc, mişcându-se de la est la vest, dar era nevoie de multă atenţie, pentru a nu se ciocni de vreun munte cu viteză mare.

Apăsă butonul de comunicaţie.

— Zborul Phoenix, aici Phoenix Leader. Atac standard dinspre est. Voodoo, timp de sosire un minut.

Supraveghetorul răspunse imediat.

— Recepţionat, Phoenix. Gata de iluminare la ordinul vostru.

Chon răspunse cu două clicuri de microfon şi semnaliză din nou companionilor cu lămpile. Efectuă un viraj strâns la stânga, ştiind că perechea lui de zbor, căpitanul Lee, îl va urma. Privi spre dreapta şi văzu că cealaltă pereche de avioane se îndepărta spre nord.

Zări şoseaua: o linie subţire întunecată în mijlocul unui peisaj neregulat alburiu.

— Voodoo, aici Phoenix Leader. Acum !

Chon ţinu ochii pe suprafaţa drumului. Chiar şi aşa, lumina albă şi intensă a rachetelor lansate de pe OV-10 îl orbi. Nu era uşor să vadă, cu lumina aceea puternică. Clipi din ochi, căutând vreo formă regulată sub el.

Iat-o !

Un şir de umbre rectangulare, care se mişcau în coloană.

Chon puse degetul pe butonul tunului şi se aruncă în picaj spre drum.

Pe autostrada 23

Rachetele luminoase nu puteau însemna decât un singur lucru: dezastrul.

–– Părăsiţi drumul ! Împrăştiaţi-vă ! strigă prin radio maiorul Roh In-Hak; apoi ieşi pe fereastra camionului său, agitând frenetic braţele, pentru a indica şoferilor din spatele lui să părăsească carosabilul. Dar aproape toţi doar îl priviră, fără să înţeleagă.

Acum era târziu. Roh auzi un şuierat puternic şi privi în sus, în spatele lui. Două siluete întunecate, în formă de cruce, cădeau de sus, îndreptate drept spre el. Moartea înaripată.

Cuprins de panică, maiorul se aruncă din camion. Se rostogoli rapid pe taluz şi se lovi puternic de un dâmb îngheţat. Rămase nemişcat, respirând greu.

Ridică ochii să privească spre camionul lui, care se mai mişca încă atunci când primul avion deschise focul.

Partea anterioară a avionului se lumină de la un fulger mai luminos decât rachetele dinainte care continuau să strălucească pe cer, şi o dâră de foc lovi suprafaţa drumului în faţa camionului. Apoi urcă spre vehicul, de îndată ce pilotul corectă tragerea.

Maiorul nord-coreean îşi îngropă faţa în teren; camionul explodă, aruncând în jur o pală de foc imensă. Transporta muniţii de artilerie pentru tunurile de mare calibru care bombardau Taejonul. Şoferul lui, evident, trecuse în lumea celor drepţi.

Alte explozii cutremurară pământul şi iluminară versanţii văii strâmte în care se găsea Roh. Maiorul se lipi de pământ, în mijlocul schijelor ce zburau în toate părţile, şi încercă să nu ia aminte la strigătele care se amestecau cu mugetul motoarelor avioanelor şi cu tunetul tunurilor şi mitralierelor de înaltă frecvenţă ale acestora.

Zgomotul se diminuă şi apoi dispăru. Avioanele inamice terminaseră misiunea de mitraliere.

Roh îşi iţi capul, cu grijă, apoi se ridică. Alergă spre resturile coloanei sale pentru a controla daunele şi respiră uşurat. Numai primele trei camioane fuseseră lovite: toate trei fuseseră încărcate cu muniţii şi echipament de luptă. Importantele autocisterne cu carburant pentru tancuri erau încă intacte.

Dar erau blocate pe acel drum. Vehiculele lui nu se puteau îndepărta, pe terenul accidentat. Şi Roh ştia că piloţii inamici se vor întoarce, pentru a termina treaba pe care o începuseră. Trecu de la un camion la altul, bătând în portiere şi strigând:

— Ieşiţi ! Escorta să ia poziţii printre copaci ! Eliberaţi camioanele antiaerienei !

Apărarea antiaeriană a coloanei era cât se poate de mizeră. Toate unităţile mobile afluiseră spre front. Drept urmare, Roh avea numai câteva tunuri de fabricaţie nord-coreeană, arme puţin manevrabile de 37 mm, montate precar pe camioane descoperite, şi o grămăjoară de SAM SA-7 cu tub pentru umăr, în dotarea micii escorte de infanterie. Ştia că nu erau suficiente.

Auzind mugetul reactoarelor care reveneau, Roh fugi cât putu de repede de pe drum.

Zborul Phoenix

Chon făcu un viraj strâns la dreapta pentru a se întoarce deasupra convoiului şi armă bombele cu fragmentaţie. Le va lansa pe toate într-o trecere şi nu va fi timp pentru a doua trecere.

–– Zborul Phoenix, aici Phoenix Leader. Atacaţi pe sărite.

Câteva clănţănituri de microfon îi dădură „Recepţionat" şi Chon se concentră asupra propriului zbor. Alte rachete luminoase se aprinseră deasupra lui, iluminând teritoriul accidentat, şi maiorul aduse aparatul A-10 la o cotă uşor mai elevată pentru a evita vârful unui deal.

Când depăşi vârful acoperit de copaci, Chon văzu trecând pe lângă el un norişor de luminiţe, însoţit de dâre luminoase. Proiectile trasoare. Încercă să nu tremure. A-10 era blindat, dar nici un pilot dotat cu o brumă de inteligenţă nu se încredea numai în blindaj pentru a-şi proteja aparatul. El fusese deja doborât o dată de antiaeriană şi nu dorea să repete experienţa.

Chon puse pe automat lansatorul de rachete şi reglă HUD-ul pentru a lovi cu o bombă de defragmentaţie drumul care acum se apropia vizibil.

O concentrare de trasoare îi atrase atenţia. Închise ochii. Veneau dinspre un fel de vehicul antiaerian, şi îl încercă tentaţia de a-l mitralia repede, când termina pasajul. Dar nu cedă tentaţiei. Era puţin productiv să atace apărarea care era deja în alarmă. Misiunea sa consta în distrugerea a ceea ce aceasta încerca să apere. Întinse mâna spre butonul de lansare a bombelor.

Autostrada 23

Roh ordonă oamenilor de lângă el să deschidă focul şi numai pentru exemplu, îşi descărcă pistolul înspre formele întunecate ce treceau pe fundalul cerului. La lumina vehiculelor sale incendiate, le vedea clar partea inferioară.

Când percutorul bătu în gol, nord-coreeanul înjură sec. Îi recunoscuse pe atacanţi. Erau A-10 americane, şi să tragă în ei cu pistolul era ca şi cum ar fi tras într-un tanc. Fiecare, în trecere, lansa o dâră de rachete incandescente.

Coloana lui imobilizată dispăru într-o serie orbitoare de explozii. Sute de fulgere acoperiră şirul de vehicule, acum abandonate de şoferii lor, şi explodară pe orezăriile îngheţate, pe cele două laturi ale drumului. Un grup de mingi de foc îi dădu de ştire că cisternele lui nu mai existau.

Orbit pentru moment, Roh clipi des şi-şi luă ochii de pe flăcări, încercând să distingă avioanele americane care se îndepărtau de scena victoriei lor. Cu satisfacţie văzu cum câţiva oameni de-ai lui mai trăgeau încă împotriva inamicului.

Un SAM se înălţă pe cer, urmărind unul dintre reactoarele care se îndepărtau. Roh îl urmări în linişte, sperând că oamenii lui vor putea obţine măcar un mic succes cu doborârea unui avion. Dar racheta, după câteva

momente, îşi părăsi traiectoria pentru a se apropia de o rachetă de iluminare. Cu o înjurătură plină de necaz, maiorul dădu cu pistolul în zăpadă.

La două sute de metri de el, spectacolul infernal de-a lungul autostrăzii deveni pe deplin vizibil când praful şi fumul se împrăştiară. Aproape toate camioanele erau lovite de schije sau de explozii directe. Şi cel puţin jumătate din coloană era în flăcări. Roh îşi privi camioanele şi se încruntă, încercând să-şi amintească în care se aflau muniţiile.

Un moment mai târziu, i-o aminti o explozie puternică.

Prima forţă de izbire trebuia să se descurce cu mai puţine provizii.

17 ianuarie

Baza aeronavală, Vladivostok, RSFSR

Soarele zorilor arunca umbre lungi pe întreaga bază şi strălucea pe zăpada acumulată alături de piste. Una câte una, lămpile cu arc care luminaseră câmpul de zbor se stingeau: nu mai era nevoie să transforme noaptea în zi.

Ofiţerul sovietic însărcinat cu armele grele era obosit la culme. Se uită cu mirare la spectacolul care se desfășura în faţa lui. Era încă întuneric când aterizase ultimul regiment de bombardiere ce venise de la flota din Marea Nordului, şi el fusese aşa de ocupat încât nu dăduse atenţie avioanelor.

Dar acum era imposibil să nu le privească. Niciodată nu văzuse baza atât de aglomerată. Aproape şaizeci de bombardiere bimotoare Backfire erau pe piste: unele aproape îşi atingeau aripile, altele erau acoperite cu prelate protectoare. Toţi armurierii lui erau în jurul avioanelor, ocupaţi cu instalarea sub aripile lor a rachetelor antinave AS-4 Kitchen.

Privi ceasul. Excelent. Oamenii lui vor termina armarea şi umplerea rezervoarelor aparatelor Backfire înainte de termenul fixat de general. În acel moment, portavioanele care navigau cu atâta aroganţă în jurul Coreei de Sud ar fi fost obligate să facă ciocu' mic.

Marea Japoniei

Grupul Unu de acţiune de suprafaţă al marinei sovietice mergea spre sud-vest cu douăzeci de noduri, în condiţii de mare relativ liniştită şi sub un cer senin. Masivul crucişător *Frunze*, din clasa Kirov, ocupa centrul, şi era flancat de două vechi lansatoare de rachete şi de două moderne contratorpiloare din clasa Sovremennîi. Alte crucişătoare, vedete şi fregate înconjurau forţa de atac de suprafaţă şi constituiau un ecran des de apărare antisubmarine şi împotriva atacurielor aeriene. Escadrilele de luptă - două de MiG-23 şi una de MiG-29 - zburau neîntrerupt deasupra formaţiei, înlocuite regulat cu noi avioane trimise de la bazele din Vladivostok şi insula Etorofu. Toţi aşteptau cu nerăbdare ordinul de a lovi vreo forţa aeriana americană care s-ar fi apropiat. Grupul Unu era la numai douăzeci de ore de vitala strâmtoare Tsushima.

La bordul navei *Constellation*, în largul coastei coreene

Brown privi cu iritare fotografiile transmise prin satelit.

— Când au fost făcute ?

Căpitanul Ross, şeful serviciului său de informaţii, controlă ceasul.

— În urmă cu circa o oră, domnule amiral.

–– Doamne, Sam, dar asta e ceva cu adevărat grav.

Ross adeveri. Acţionând împreună, gruparea de bombardiere sovietice şi grupul de acţiune navală care era pe punctul de a ajunge puteau să le prindă pe *Constellation* şi pe *Nimitz* într-o menghină foarte urâtă.

Brown îi dădu fotografiile şefului său de stat major şi-şi încrucişă mâinile la spate.

— Vreo înformaţie politică asupra raţiunilor lor ?

–– Încă nu, domnule amiral. De la Moscova, nici o vorbă.

Brown înjură în gând şi începu să meargă înainte şi înapoi prin sala tactică. Ross şi şeful de atat major îl urmară.

— Bine, copii. Iată cum o văd eu. Poate sovieticii vor doar să ne necăjească. Poate speră să ne facă să renunţăm la misiunile noastre de sprijinire aeriană a infanteriei... Dar nu putem să ne asumăm riscuri. Trebuie să presupunem că au intenţii ostile.

–– Desigur, domnule.

Brown se opri în faţa ecranului care prezenta harta regiunii.

— Iată, domnilor, cum ne vom comporta. Cu efect imediat, vom lua şi noi drumul spre strâmtoarea Tsushima... pentru a ajunge acolo înaintea blestematei de forţe ruseşti. Între timp, suspendaţi orice misiune de sprijin la sol. Transmiteţi comandantului escadrilelor aeriene să ordone oamenilor săi o pauză de odihnă de opt ore. Între timp, pregătiţi toate avioanele pentru o misiune împotriva unei grupe navale. Trebuie să fie gata de plecare la ordinul meu.

Privi harta tactică.

— Cât timp e necesar ca blestemaţii ăia să intre în zona de excludere de treizeci de mile ?

— Douăzeci şi patru de ore, domnule amiral.

Brown se arătă nemulţumit.

–– Atunci am impresia că vor fi cele mai lungi douăzeci şi patru de ore din viaţa noastră, domnilor. Să fim vigilenţi.

Amiralul rămase în sala tactică, în timp ce ofiţerii lui ieşeau ca să împartă ordinele.

Sub picioare, Brown simţi cum *Constellation* vira pentru a lua noua rută spre sud. Către strâmtoarea Tsushima şi întâlnirea cu navele sovietice.

CG mobil al forţelor ONU, lângă Ansong

Vehiculul de comandă M-577 se înclină luând o curbă cu viteză mare. McLaren era în picioare, în turela comandantului, şi se ţinea de mânere pentru a rezista la mersul acela impropriu. Din punctul în care se afla, vedea întreaga coloană a cartierului său general care se îndrepta spre vest, pe drumul acela sinuos. Pentru siguranţă, tancurile şi transportoarele de trupe erau poziţionate în capul şi la coada coloanei, rulotele de comandă erau în centru, amestecate printre camioane, iar o grupă de elicoptere de luptă zbura deasupra întregului convoi, care era lung de mai mult de un kilometru şi jumătate.

Coloana încetini când trecu printre ruinele fumegânde ale unui orăşel. Câmpurile acoperite de zăpadă, din jurul orăşelului, erau punctate de cadavre şi de vehicule distruse. În mare parte erau nord-coreeni. Dar mulţi dintre ei nu erau.

M-577 făcu o săritură când şenilele sale întâlniră o groapă acoperită pe jumătate; apoi făcu o altă curbă şi încetini când trecură pe lângă o coloană de oameni ce se deplasau pe jos, spre est: poliţişti militari sud-coreeni zâmbitori care păzeau prizonieri cu privirile încă pline de mirare. Poliţiştii îl salutară pe McLaren când recunoscură vehiculul de comandă, iar generalul îi salută încântat, zâmbind şi el.

Prizonierii erau dovada succesului planului Thunderbolt. Până în acel moment, nord-coreenii luptaseră întotdeauna fanatic: de cele mai multe ori până la ultimul om. Acum lucrurile începeau să se schimbe. Începuseră să se predea, şi uneori se predau în masă. McLaren simţea că norocul se întorcea de partea sa.

Dar dovezile succesului nu se opreau aici. Serviciul de informaţii raportase că soldaţii lui învinseseră patru divizii de infanterie nord-coreene în cele treizeci şi şase de ore de la începerea atacului. Alte divizii fuseseră lovite atât de greu încât acum nu mai erau luate în consideraţie ca fiind capabile de luptă.

În plus, unităţile blindate ale lui McLaren parcurseseră deja cincizeci de kilometri fără ca nord-coreenii să reuşească construirea unui contraatac valid. Multe dintre cele mai bune divizii ale lor erau blocate la Taejon şi nu puteau - sau nu voiau - să se desprindă de inamic şi să se retragă spre nord. Fără acele divizii, nord-coreenii nu erau în stare să oprească forţele lui McLaren înainte ca acestea să ajungă la mare. Şi cu alte patruzeci şi opt de ore de înaintare cu viteză normală, McLaren era sigur că avea victoria în mâini.

Apoi zări un T-62 sovietic oprit pe marginea drumului şi zâmbetul îi dispăru brusc. Ruşii erau factorul imponderabil: gorila de trei sute de kilograme care putea sosi în ultimul minut ca să distrugă tot.

Citise rapoartele. Ruşii trimiseseră în larg o mare forţă. Bombardierele lor erau în plină alarmă. Şi tancuri de prima clasă şi divizii motorizate de infanterie se îngrămădeau la graniţa cu Coreea. McLaren clătină din cap. Sovieticii erau cu adevărat pregătiţi să intre în conflict cu Statele Unite pentru prietenaşii lor din Coreea de Nord ? Doamne, spera că nu. Războiul acela era deja destul de urât.

Coloana continuă înaintarea spre vest, către Marea Galbenă. McLaren studia posibilităţile de victorie, în caz că Războiul rece s-ar fi incendiat brusc.

42

Decizii

18 ianuarie Beijing

Premierul Republicii Populare Chineze îi privi atent pe colegii săi şi încercă să-şi ascundă propriul amuzament: aşa cum prevăzuse el, dezbaterea Politburoului lua calea obişnuită. Vârsta destul de înaintată îi dăduse o perspectivă nealterată de sentimente şi de optimism asupra naturii umane, dar se mira văzând că între conducătorii cei mai înţelepţi şi mai bogaţi în experienţă ai Chinei existau atâtea dezacorduri puternice - şi încă previzibile - asupra unui atât de mare număr de subiecte.

Cinstit, premierul trebuia să admită că problema examinată azi de Politburo era foarte importantă, demnă de o discuţie atentă şi aprofundată. Cu toate acestea, timpul îi presa, iar oamenii aceia continuau să repete vechile fraze obişnuite. În câteva ore, flotele americană şi sovietică se vor lua la bătaie. Un război în Marea Japoniei ar fi putut implica în câteva minute întreaga lume. Iar oamenii aceia nu făceau altceva decât să vorbească.

„Durii”, comuniştii arhiconservatori, erau cel mai previzibili şi cei care vorbeau cel mai mult. Şeful lor, Do Zhenping, secretar general al partidului, era cel mai bătrân ideolog chinez, ultimul veteran din Marşul cel Lung. Cuvintele lui aveau greutate.

— De ce să ne luăm după intrigile americanilor ? Dacă vom acţiona cum ne sugerează ei, vom contribui la

terminarea acestui război... dar la terminarea în favoarea lor ! Ce câştigăm ?

— Cum ? Răspunsul ar trebui să fie evident, tovarăşe secretar general, fu gata să răspundă Liu Gendong.

Ca ministru al comerţului şi ca unul dintre cei mai tineri membri ai Politburoului, era şeful aripii progresiste. Băiatul lui cel mare era în acel moment în America, în cadrul unui program de schimburi de studenţi, şi urma cursurile de fizică nucleară la California Institute of Technology. Încă de la sosirea lui la Beijing în acea dimineaţă, Liu apăruse ca cel mai puternic susţinător al propunerii americane.

Ridică mâinile.

— Concesiile economice şi tehnologice pe care ni le-au oferit americanii vor aduce enorme beneficii în toate sectoarele economiei noastre. Iar acordurile comerciale cu Coreea de Sud nu sunt decât o trambulină. Japonia nu va putea sta fără a face nimic, în timp ce rivalii săi cei mai mari vor face comerţ liber. Şi acelaşi discurs este valabil pentru Hong Kong şi Singapore. Se vor certa între ei pentru a ne obţine favorurile. Cei Patru Tigri se vor înclina în faţa Dragonului !

Zâmbi, gustând cu anticipare negocierile pe care le putea conduce dacă se adeverea situaţia descrisă de el.

Premierul văzu că vorbele lui Liu primiseră asentimentul unora dintre cei indecişi de care depindea întotdeauna politica Politburoului. Ministrul comerţului era un tinerel cu o dotare de persuasiune, chiar dacă era un pic prea entuziast. Cât despre el, îşi propuse să fie cât mai atent cu privire la Liu.

— Cuvintele ministrului sunt juste, tovarăşe secretar general. China este o ţară săracă. Avem nevoie de pieţe pentru materiile noastre prime, şi ne trebuie cu disperare valuta străină pentru a cumpăra noile tehnologii.

Dar Do Zhenping nu era convins deloc. Din cuvintele lui, nu se părea că ar accepta compromisuri.

— Nu avem nevoie să facem pe târfele cu Occidentul.

Limbajul liber al bătrânului revoluţionar produse câteva zâmbete. Era modul său de a se opune noii înfăţişări a Chinei, prea severă şi sofisticată. Apoi continuă, scandând cuvintele:

— Dacă trebuie să existe o schimbare, să fie lentă, nu rapidă. Să imităm ţestoasa, nu iepurele. Este alegerea cea mai bună pentru Revoluţia noastră.

–– Oare este cu adevărat, tovarăşe ? întrebă liniştit Liu. Vom avea timpul necesar ? Restul lumii merge înainte cu paşi repezi, în timp ce noi abia ne târâm.

–– Să meargă, răspunse bătrânul, liniştit. Consumismul lor nebunesc nu trebuie imitat.

Apoi începu să vorbească cu gravitate, adresându-se celor prezenţi, dar mai ales premierului.

— Noi nu trebuie să facem nici o favoare Occidentului. Ne-a supt sângele secole întregi, înainte ca poporul să simtă nedreptatea şi să se ridice.

Do Zhenping se ridică, zicând acestea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Bătrânii erau încă obiect de profund respect în Cina, şi acel supravieţuitor al Revoluţiei era vocea istoriei.

— Ascultaţi-mă. În ciuda tuturor succeselor sale, America riscă încă să piardă acest război. Ruşii sunt gata să arunce ceva în balanţă. Dacă-i ajutăm pe americani să învingă, vom fi priviţi ca naţiunea care a lovit pe la spate fraţii noştri socialişti.

Ridică mâna, ca pentru a opri obiecţiile nepronunţate încă.

— Nu am nici pic de simpatie pentru Kim şi grupul lui. „Comunismul lui dinastic” este o adevărată perversiune, un cult al personalităţii dus la absurd. Dar lumea, cum va vedea problema ? China, care aspiră a fi a treia putere în lume, salvează America capitalistă dintr-o situaţie apărută din slăbiciunea şi nehotărârea ei. Asta nu ne va ajuta să avem o imagine bună în faţa fraţilor noştri comunişti.

Bătrânul tuşi; tocmai trecuse printr-o boală de plămâni urâtă. Apoi îşi şterse buzele şi continuă:

— Şi este un lucru riscant. Singurul mod de a-l forţa pe Kim să înceteze războiul este acela de a-l ameninţa cu trupele noastre. Dar coreenii au intrat deja în sfera sovieticilor. Riscăm să-i legăm şi mai mult de Kremlin.

Premierul privi în jur. Mulţi erau de acord. Cuvintele pline de pasiune ale lui Do îi convinseseră pe câţiva dintre cei indecişi. Dar nu suficienţi pentru a avea majoritatea. Voturile conservatorilor şi ale progresiştilor erau destul de echilibrate pentru ca o facţiune să poată câştiga.

Zâmbi. Situaţia era perfectă.

China voia să intre în acţiune pe scară mondială, dar nu dorea să fie văzută ca o marionetă în mâna altei supraputeri. Voia să facă schimburi comerciale cu exteriorul, dar nu dorea să sufere influenţele străine ce păreau inevitabile. Voia prietenia Americii, dar nu dorea ostilitatea Coreei de Nord. Pe scurt, China voia tot: soarele, marea, luna şi stelele.

Iar premierul ştia cum să i le ofere.

Sosise momentul să intervină, atât în dezbatere, cât şi în război. Se aplecă în faţă şi bătu cu degetul în masă.

— Tovarăşi ! Avem puţin timp la dispoziţie. Trebuie să luăm repede o decizie, înainte ca evenimentele să ne scape din mână.

Colegii lui fuseră de acord, cu o oarecare iritare. Ceea ce le reamintise el era evident.

Îl privi întâi pe Do, apoi pe Liu.

— Tovarăşe secretar general şi tovarăşe ministru, nu cred că poziţiile voastre asupra acestui subiect trebuie să fie neapărat opuse.

Văzu expresia sceptică a amândurora şi zâmbi educat.

— Permiteţi-mi să vă explic ceea ce vreau să spun.

Premierul avu nevoie de doar cinci minute pentru a-şi expune propunerea, şi încă înainte de a termina înţelese

că-şi convinsese toţi colegii. China îşi va etala cărţile în modul ei propriu, pe masa politicii mondiale.

CG al Diviziei a 3-a aeropurtată, Beijing

Generalul îşi trecu distrat o mână peste părul scurt şi încărunţit şi miji ochii pentru a privi peisajul ce se vedea de la fereasstra biroului său. Curtea, care de obicei la ora aceea era goală şi tăcută, părea acum un furnicar. Peste tot erau soldaţi în ţinută de luptă, care alergau şi încărcau în camioane descoperite saci cu orez, mitraliere, mortiere uşoare şi lăzi du muniţii. Alţii erau încolonaţi pe unităţi şi apoi conduşi spre pistele de rulaj. Generalul ştia că o scenă asemănătoare se desfăşura în toate cazărmile capitalei.

Auzi că cineva bătea la uşă şi se întoarse.

— Intră.

Era vicecomandantul diviziei, un colonel îndesat şi cu picioare crăcănate care, după faţa plată, arăta că are ceva sânge de mongol.

— M-aţi chemat, tovarăşe general ?

— Da, colonele.

Generalul îi arătă fereastra.

— Vreau un raport.

Omul făcu un semn din cap şi se relaxă uşor. Vocea generalului era ciudat de prietenoasă.

— Desfăşurarea diviziei se face exact cum a fost prevăzut. Primul regiment de paraşutişti şi compania de cercetare a maiorului Lin sunt deja pe aeroport. Al doilea regiment tocmai iese din cazarmă, iar al treilea îl va urma în curând.

–– Excelent. Pot raporta la înaltul comandament că vom fi gata de plecare azi după amiază ?

–– Desigur, tovarăşe general.

Colonelul avu o clipă de ezitare, ca şi cum dorea să mai adauge ceva.

–– Da ? Mai e ceva, colonele ?

Omul făcu semn că da şi îşi aranjă gulerul vestonului.

— Numai o problemă, tovarăşe general. Voiam să vă întreb dacă mobilizarea aceasta este gândită ca un antrenament surpriză.

Generalul se încruntă şi rămase tăcut, gândindu-se ce să răspundă. De obicei le spunea subordonaţilor săi numai minimul indispensabil. Totuşi, acum era vorba despre o situaţie puţin neobişnuită, iar ajutorul lui nu era un tip care ducea vorba. Alese sinceritatea.

— Nu. Am vorbit chiar cu premierul, azi noapte. Alarma este reală şi priveşte o posibilă misiune în exteriorul Republicii populare.

–– Adevărat, tovarăşe general ?

–– Te îngrijorează ceva, Kua ?

Generalul era curios. Colonelul nu reuşea să-şi ascundă scepticismul.

Omul adeveri.

— Desigur. Înainte de a veni la raport, am vorbit cu generalul Chen de la aviaţie. Avioanele sale de transport nu au fost puse în alarmă. Asta mă miră, tovarăşe general. Dacă ne trimit în exterior, cum ajungem acolo ?

— Excelentă întrebare, colonele.

Generalul ridică din umeri.

–– Dar habar n-am să-ţi răspund. Fără îndoială că premierul are vreun plan, chiar dacă nu ni l-a comunicat până acum.

Se apropie de fereastră pentru a privi un alt batalion care mărşăluia spre poarta principală, cu armele la spinare şi pieptul înainte. Apoi se întoarse spre colonel.

— Deocamdată, prietene, există un ordin. Ai grijă să-l îndeplineşti repede. Premierul a subliniat că este vorba de o chestiune de maximă urgenţă.

— Am înţeles, tovarăşe general.

Colonelul salută şi porni spre soldaţii lui. Pentru a mobiliza o divizie aeropurtată de mai mult de două mii de oameni era nevoie de o supraveghere constantă.

Ministerul comunicaţiilor, Pyongyang

Choi Ki-Wan, un supravieţuitor al celor peste patruzeci de ani de intrigi mortale, era prevăzător atât în caracter, cât şi în alegerea cuvintelor.

–– Ai vreo informaţie ulterioară despre... hm... „prietenul nostru comun” ?

Tai Han-Gi, ministrul comunicaţiilor al Coreei de Nord, râse cu indulgenţă, auzind vorbele prietenului său mai în vârstă. Omul avea dreptate să se teamă că forţele de securitate ale lui Kim Jong-Il îl ascultau, dar, să fie şeful sistemelor de comunicaţii ale Republicii naţional-populare oferea anumite avantaje. Printre acestea, comandarea în Japonia a celor mai recente aparate pentru descoperirea microspionilor. În interiorul propriului birou, Tai nu de temea de oamenii lui Kim Jong-Il.

Încrucişă braţele.

— Desigur, tovarăşe Choi. Am auzit multe lucruri de la „prietenii” noştri, în ultimele ore.

— Şi oferă o soluţie la problema noastră comună ?

Cu un semn de aprobare, Tai zise:

— Da.

Apoi se aplecă spre colegul mai în vârstă.

— Se adoptă măsuri care ar putea să ne ofere deschiderea care ne face trebuinţă. Dar nu va fi loc de ezitări, când va veni momentul să se acţioneze. Jucăm un meci care are o miză foarte importantă: premii nesfârşite pentru cel care învinge, şi chinuri infinite pentru cel care pierde. Înţelegi ?

Citi pe faţa lui Choi un moment de îndoială şi se întrebă dacă nu era bine să aranjeze un accident rapid

pentru vechiul său tovarăş. Spera că nu va fi nevoie. Ar fi fost neplăcut sub aspectul personal, şi riscant sub cel politic. Agenţii lui Kim erau peste tot.

Spre marea sa uşurare, Choi depăşi nehotărârile.

— Da, înţeleg. Păi trebuie să ne asumăm aceste riscuri. Nu există alt mod de a salva Revoluţia noastră.

Sau să salvăm poziţia noastră şi privilegiile noastre, se gândi Tai, cu cinism. Dar chestia asta nu avea importanţă; Choi îi dăduse sprijinul său, şi prin urmare colaborarea susţinătorilor lui. Chestia asta va face plăcerea „prietenilor” săi, departe de Pyongyang.

Casa Albă

Cei cinci oameni care aglomerau Biroul Oval nu-şi puteau ascunde neliniştea. Preşedintele umbla fără încetare înainte şi înapoi, cu o faţă care arăta câte nopţi nu dormise ca lumea. Paul Bannerman, secretarul de stat, mergea alături de el şi avea aceeaşi mină obosită. Ambasadorul Coreei de Sud, Kang Ki-baek, stătea nemişcat, în faţa căminului, şi privea atent jocul flăcărilor. Blake Fowler şedea alături, şi se gândea la propriii lui ochi roşii şi încercănaţi, la haina mototolită şi la carnetul de note plin de mâzgăleli. Singurul care afişa calm şi indiferenţă era amiralul Simpson, care stătea lângă biroul prezidenţial şi-şi privea imaginea reflectată în fereastră.

— Phil, care sunt ultimele noutăţi de la forţa navală a lui Brown.

Blake ridică ochii. Preşedintele încetase să se mai plimbe şi ajunsese lângă amiral.

Simpson îl privi.

— Grupul sovietic se apropie, domnule. Tom crede că vor intra în zona de excludere în cinci ore. De acolo înainte, va mai fi nevoie de o oră ca să intre în zona de acţiune a rachetelor de pe portavioane.

Amiralul îşi îndreptă spinarea.

— Înainte de acel moment, va trebui să aibă permisiunea să-i lovească, domnule preşedinte.

Preşedintele dădu din cap, distrat, şi se întoarse spre Bannerman.

— Paul, ce joc se face la Beijing ? Iniţial ambasadorul cere o întrevedere urgentă, iar acum întârzie.

Bannerman îl privi Blake, ca pentru a-i cere ajutorul.

— Aveţi vreo idee, doctor Fowler ? În fond, sunteţi expertul nostru asupra Chinei.

— Sunt sigur că nu este o întârziere voită, domnule preşedinte, zise Blake, sperând să aibă dreptate.

Prea multe vieţi depindeau de acea întâlnire pentru a se gândi la altă posibilitate.

— Agenţia de Securitate Naţională spune că toată ziua comunicaţiile între ambasador şi Beijing au fost îndelungi. Mi-e teamă că personalul ambasadei a avut probleme cu descifrarea unui atât de mare număr de mesaje.

Preşedintele îl privi pentru un moment fără a spune ceva, apoi reîncepu să umble înainte şi înapoi.

Telefonul sună; preşedinte se grăbi spre birou pentru a răspunde.

— Da ? Bine, June, adu-l sus imediat.

Puse receptorul în furcă şi-i privi pe ceilalţi.

— Maşina ambasadorului tocmai a intrat. Va sosi imediat.

În realitate sosi mai repede decât se credea. Ambasadorul chinez fu anunţat două minute mai târziu. Şi, cu toată graba sa evidentă, se îmbrăcase cu mare grijă. Cu costumul său gri închis perfect călcat, cu cămaşa albă şi cravată roşie, omul îngrijit şi elegant părea mai degrabă un bogat bancher din Hong Kong decât reprezentantul celei mai populate naţiuni comuniste care exista în lume. Prin comparaţie, Blake se simţi un cerşetor.

— Domnule preşedinte, este o mare onoare pentru mine că aţi binevoit să mă primiţi, în ciuda orei înaintate.

Ambasadorul îi adresă o plecăciune.

— Sper că puteţi să-mi iertaţi întârzierea teribilă cu care am sosit.

Preşedintele arboră cel mai cordial dintre zâmbetele lui „de campanie electorală” şi făcu un pas înainte, întinzându-i mâna.

— Nu este cazul să vă scuzaţi, domnule ambasador. Ca întotdeauna, sunt încântat să vă văd.

Cei doi oameni îşi strânseră mâinile şi se aşezară pe nişte fotolii, lângă cămin. Ambasadorul Coreei se aşeză alături de ei.

Chinezul nu pierdu timpul cu obişnuitele fraze diplomatice. Deschise mapa din piele pe care o avea cu el şi scoase câteva foi care purtau stema Republicii populare.

— Am aici răspunsul guvernului meu la cererea dumneavoastră de asistenţă pentru a pune capăt acestui conflict neplăcut.

Întinse o copie preşedintelui şi una ambasadorului sud-coreean.

În timp ce cei doi oameni citeau documentul, Blake simţi cum i se accelerează bătăile inimii şi fu obligat să-şi sprijine mâna pe genunchiul drept ca să-l împiedice să mai tremure. Privi cu atenţie chipul preşedintelui şi fu cuprins de disperare când văzu că şeful executivului ridică o sprânceană. Chinezii refuzaseră propunerile lor sau fixaseră condiţii inacceptabile ?

La sfârşit preşedintele ridică privirea şi îl privi cu atenţie pe ambasador.

— Răspunsul guvernului dumneavoastră mi se pare... — căută cu atenţie cuvântul — ...un pic ipotetic, domnule ambasador. Mi se pare că prea multe lucruri depind de evenimente asupra cărora nu avem control.

Îi întinse foile lui Bannerman şi se întoarse către reprezentantul Coreei de Sud.

— Sunteţi de acord cu mine, domnule Kang ?

Sud-coreeanul dădu din cap cu gravitate.

Ambasadorul chinez se lăsă pe marginea fotoliului şi le adresă un zâmbet deschis şi sincer.

— Domnule preşedinte, domnule ambasador, vă rog. Este adevărat că există anumite aspecte încă... hm... la condiţional, în răspunsul nostru.

Îşi aruncă rapid ochii la ceas.

— Cu toate acestea, am fost asigurat personal de premierul nostru că, chiar acum când vorbim, sunt adoptate măsuri pentru a satisface astfel de condiţii.

Bannerman îi dădu răspunsul chinez lui Blake, care îl citi în grabă... uimit de măreţia desenului politic ce era descris acolo în puţine, simple cuvinte. Mai privi câteva momente foaia şi gândul îi ajunse la cealaltă emisferă a lumii, încercând să evalueze presiunile diplomatice şi militare pe care China le exercita chiar în acel moment. Vor fi oare suficiente ?

Realizând că preşedintele îl observa, îşi încrucişă privirea cu a lui şi-i făcu un semn afirmativ. Propunerile chineze erau foarte bune. Nu era timp să mai încerce o altă cale.

Preşedintele făcu şi el un semn de acceptare. Consensul tăcut al lui Blake concorda cu reacţia sa instinctivă. Trebuia să spere că chinezii ştiau ce fac.

Se lăsă pe spătarul fotoliului în stil geogian.

— Foarte bine, domnule ambasador. Vom aştepta împreună cu dumneavoastră ca aceste „condiţii” să se realizeze.

Se forţă să zâmbească.

— Între timp, pot să vă ofer ceva de băut ? Un ceai, sau poate ceva mai tare ?

Ambasadorul îi zâmbi la rândul său.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Un ceai mi-ar face mare plăcere.

— Perfect.

Preşedintele privi ceasul şi clipi des din pleoape. Băgă mâna în buzunar, scoase un boţ de creion şi scrise câteva cuvinte în grabă. Îl chemă pe amiral, care şedea încă nemişcat lângă fereastră.

— Phil, poţi să ceri să se transmită imediat acest mesaj ? Nu doresc să se întâmple vreun incident neplăcut, acum că sperăm să putem concluziona ceva.

Simpson se apropie şi luă nota. Era adresată amiralului Thomas Aldrige Brown. Făcu semn aprobativ şi ieşi în grabă din Biroul Oval. În Marea Galbenă timpul se scurgea repede.

La bordul navei *Constellation*,
în preajma strâmtorii Tsushima

Brown mai citi o dată mesajul care sosise de la Washington.

— Eşti sigur că este autentic, Jim ?

Şeful său de stat major răspunse afirmativ.

— Este autentic, domnule amiral.

— Doamne !

Pe ecran, Brown privi desfăşurarea strategică. Arăta poziţiile tuturor unităţilor navale şi aeriene sovietice în zona aceea. Toate se apropiau de forţa sa navală. În cinci sau şase ore vor fi în raza de tir. Ordinul preşedintelui era împotriva tuturor instinctelor sale, care îi spuneau să lovească înainte de a fi lovit. Încet, Brown îşi desfăcu pumnii. Un ordin era un ordin. Se întoarse spre şeful de stat major şi zise:

— Bine, Jim. Transmite la Washington că vom îndeplini ordinul. Şi spune-i şefului grupei aeriene să-şi ţină piloţii pregătiţi. Decolarea este amânată cu cel puţin trei ore.

Brown se întoarse la ecran în timp ce ofiţerul lui se îndepărta. Vechea poveste se repeta. Acelaşi tip de nehotărâre politică ce făcuse să moară atâţia piloţi în Vietnam.

Sovieticii ar fi ajuns în zona de tir a rachetelor în timp ce Washingtonul încă mai dădea din colţ în colţ. Iar el nu putea face nimic. Blestemăţia naibii !

Kremlin

Secretarul general îşi petrecu încet privirea pe pereţii sălii în care se reuniseră membrii Politburoului. Mulţi dintre ei erau creaţiile lui, oameni aduşi de el din posturi inferioare şi promovaţi ca să-i îndeplinească lui interesele. Dar dacă anii de putere îl învăţaseră ceva, era că fidelitatea, în interiorul partidului, era un fruct rar. Exista când totul mergea bine, dar dispărea de îndată ce lucrurile mergeau prost.

Iar lucrurile mergeau acum prost.

Îl privi pe ministrul apărării şi se încruntă. Omul şedea fără să vorbească şi fără să se mişte, avea ochii încercănaţi şi-şi ţinea capul aplecat. Secretarul general strânse din dinţi. Ce nemernic. Ce idiot.

Ciocăni în tăblia mesei, întrerupând şirul diverselor conversaţii.

— Tovarăşi, a apărut o criză gravă... o criză cu enorme implicaţii pentru siguranţa patriei noastre.

Mulţi dădură din cap, aprobativ. Toţi erau informaţi despre confruntarea militară dintre Uniunea Sovietică şi Statele Unite. Toţi fuseseră uimiţi de rapiditatea cu care se dezvoltase criza, şi mulţi nu-i cunoşteau bine cauzele.

Secretarul general continuă, fără întreruperi:

— Mulţi dintre noi am aflat că atacul american împotriva avionului radar şi submarinului a fost arbitrar şi neprovocat. Natural că ne-am simţit obligaţi să

răspundem agresiunii... şi încă să răspundem cu o forţă devastatoare. De aici pregătirile noastre pentru un atac masiv de pedepsire împotriva navelor americane criminale.

Un cor de murmure se ridică. Chiar dacă Consiliul de securitate pentru apărare luase decizii fără a se consulta cu întregul Politburo, toţi cei prezenţi erau convinşi că trebuia să răspundă americanilor lovitură cu lovitură. Orice altă reacţie nu ar fi făcut altceva decât să-i invite să continue agresiunea.

Secretarul general ridică mâna pentru a face linişte şi clătină trist din cap.

— Tovarăşi, cu mare durere trebuie să vă spun că am fost prost informaţi, sau poate ar trebui să spun înşelaţi, de unul dintre colegii noştri în care ne încredeam foarte tare.

Se întoarse către ministrul apărării.

— Am prezentat cumva greşit faptele, Andrei Ivanovici ?

În sală se lăsă o linişte plină de mirare. Numai ministrul externelor nu era surprins. Fusese informat de secretarul general cu mai mult de oră înainte.

Ministrul apărării, în ciuda staturii, uniformei impecabile şi şirurilor de medalii, părea mult mai mic decât în timpurile normale. Oftă.

— Nu, tovarăşe secretar general.

Luă o foaie de hârtie scrisă de mână, pe care o ţinuse până atunci în faţa lui pe masă, şi începu să citească cu voce fără inflexiuni:

— Tovarăşi, la 11 ianuarie din acest an, cu autoritatea mea, am ordonat submarinului *Konstantin Dribinov* să atace un grup de nave de război americane. Am luat această decizie în mod unilateral, fără a mă consulta cu alţi membri ai acestui consiliu.

Ridică ochii pentru o clipă: secretarul general văzu în ei ură pentru o persoană aşezată în celălalt capăt al

mesei... directorul KGB. Secretarul general nu se miră de asta. Când îi expusese bănuielile sale şefului serviciului de informaţii, omul mărturisise imediat şi îl predase fără remuşcări pe tovarăşul său de plan. Se îngrijise numai să-şi salveze propria poziţie... pentru moment.

— Continuă, tovarăşe ministru. Continuă confesiunea, îl lovi secretarul general, temându-se că pauza era bună să-i vină vreunuia ideea de a pune întrebări la care nu dorea să răspundă.

Ministrul apărării îşi lăsă din nou ochii pe hârtie.

— Am luat această hotărâre unilaterală ca răspuns la cererea urgentă din partea aliaţilor noştri de la Pyongyang. Aveau nevoie de ajutorul nostru pentru a respinge un atac cu mijloace amfibii americane, ce părea îndreptat spre coasta lor occidentală. Nu puteau opri un asemenea atac numai cu mijloacele lor...

Incapabil să-şi ascundă furia şi dispreţul, ministrul de externe îl întrerupse.

— Un atac care mai târziu s-a dovedit a fi doar un truc !

— Da, e adevărat, murmură ministrul apărării.

Tăcu câteva momente şi apoi ridică privirea de pe notiţele sale. Până în acel moment, le citise cuvânt cu cuvânt, dar acum continuă din minte. Secretarul general îl ascultă cu atenţie, gata să-l corecteze dacă s-ar fi îndepărtat de versiunea asupra căreia se înţeleseseră asupra faptelor.

— Lansarea atacului nord-coreean întârzia şi asistenţa noastră materială nu mai părea suficientă pentru a asigura victoria. Mi s-a părut că o intervenţie limitată şi ascunsă a forţelor sovietice ar fi putut redresa situaţia.

Ministrul de externe pufni.

— Aşa zisa asistenţă ascunsă a dumitale este acum în toate ziarele occidentale. Mi se pare că l-am văzut chiar pe căpitanul dumitale Markov dând interviuri reţelelor de televiziune americane.

Se auziră râsete înveselite. Ministrul apărării roşi la faţă.

— Ordinele erau clare. Nu trebuia să-şi decline identitatea.

— Atunci nu a ascultat ordinele. Iar dumneata ne-ai adus pe terenul unui război inutil şi imposibil de câştigat împotriva Occidentului.

Ministrul de externe vorbi fără perdea, enunţând un fapt.

— E adevărat, tovarăşe.

Ministrul apărării îşi lăsă capul în jos, atins de acea umilire publică, şi apoi citi încet, dar cu hotărâre, ultimul paragraf al autoacuzării sale.

— Din cauza acestor acţiuni unilaterale, cetăţeni sovietici şi-au pierdut vieţile şi ţara noastră a intrat într-un periculos conflict cu puterile occidentale. De aceea îmi dau demisia din postul de ministru al apărării, de membru al Comitetului central şi de membru activ al iubitului nostru partid. Solicit să mă retrag de îndată.

Secretarul general îşi trecu privirea de la un coleg la altul, pentru a le afla deciziile. Unul câte unul, toţi înclinară capetele. Eroarea ministrului apărării era prea mare. Existau pierderi de vieţi umane, prestigiul sovietic fusese umilit, lanţul de comandă fusese întrerupt. Nu i se va permite să stea liniştit la umbră. Un proces public ar fi diminuat şi mai mult autoritatea statului, dar curând ministrul va dispărea „din cauza unei grave maladii”.

Când avu răspunsul pe care îl dorea, secretarul general îşi drese vocea şi spuse sec:

— Bine, tovarăşe, demisiile îţi sunt acceptate. Poţi să te retragi. Avem multă treabă de făcut.

Ministrul apărării îşi înclină capul, se ridică rigid şi, în linişte, părăsi sala.

Secretarul general îl privi pe când se îndepărta şi apoi si întoarse către colegi.

— Acum, tovarăşi, avem greaua sarcină să ne eliberăm de grija acestei neînţelegeri fără a declanşa un conflict mondial. Anumite măsuri ce trebuie luate sunt evidente, dar altele nu sunt.

Arătă spre directorul KGB.

— Care sunt ultimele ştiri din zona de război, tovarăşe director ? Cum se descurcă valoroşii noştri aliaţi cu ochi migdalaţi ?

O spuse pe un ton sarcastic, pentru a da de înţeles Politburoului opinia sa asupra nord-coreenilor.

–– Dezastruos, tovarăşe secretar general.

Directorul clătină din cap.

— Contraofensiva americană a avut un succes impresionant. Cele mai noi fotografii transmise de sateliţi arată că coloanele lor sunt aproape de mare. În câteva zile, americanii şi aliaţii lor din Coreea de Sud vor înconjura complet mare parte din forţele implicate în luptă nord-coreene.

–– Pot fi opriţi ?

–– Nu.

Directorul KGB o spuse cu totală siguranţă.

— Armata Nordului nu mai este în stare să desfăşoare în mod coordonat acţiuni defensive sau ofensive la sud de precedenta zonă demilitarizată. Tancurile lor nu au carburant, artileria lor nu are muniţii, oamenii lor nu au mâncare. Au fost bătuţi.

Secretarul general văzu apărând furia şi deziluzia pe feţele colegilor săi. În rapoartele sale asupra situaţiei războiului, fostul ministru al apărării prezentase un tablou mult mai optimist. Natural.

În liniştea care urmă raportului directorului KGB, unul dintre asistenţii ministrului de externe intră în sală pentru a aduce un telex. Ceva nou, desigur.

Bine, era momentul să le arate cum să profite de recentele evenimente.

— Mi se pare evident, tovarăşi, că trebuie să-l convingem pe Kim Jong-Il să salveze ce mai poate din forţele sale ce se află actualmente în Sud. Supravieţuitorii se pot regrupa în fortificaţiile lor, în zona demilitarizată. Desigur, vor avea nevoie de arme şi provizii. Iar noi le vom da.

Văzând perplexitatea de pe feţele lor, zâmbi.

— Gândiţi-vă, tovarăşi. Fiecare armă pe care tânărul Kim o acceptă de la noi îl îndatorează şi mai mult şi-l pune sub puterea noastră. Cu americanii şi aliaţii lor la uşă, nu va avea altă alegere decât să îndeplinească orice cerere din partea noastră. Noi vom fi în fapt guvernanţii Coreei de Nord. Şi odată ajunşi acolo, se poate ajunge rapid la un armistiţiu. Nu vom cuceri Coreea de Sud, dar jumătate de cozonac e mai bună decât nimic.

–– Mă iertaţi, tovarăşe secretar general, dar poate problema nu este atât de uşoară cum v-o imaginaţi.

Ministrul de externe îi arătă un telex.

— Am primit acum acest comunicat de la Beijing. Republica Populară Chineză a anunţat că doreşte să sprijine o imediată încetare a focului în peninsula coreeană.

Lăsă primul telex şi arătă un al doilea.

— Iar aceasta este o comunicare specială pentru noi. Chinezii anunţă intenţia lor de a bloca orice asistenţă şi orice expediere de arme din partea naţiunilor nonbeligerante. Continuă cu anunţul că se vor opune oricăror interferenţe cu toate mijloacele oportune, inclusiv cu folosirea forţelor militare.

Ministrul de externe îndoi telexul şi îl împinse pe masă, în direcţia secretarului general.

–– Ameninţă degeaba !

Faţa directorului KGB deveni roşie ca focul. Îi urâse întotdeauna pe chinezi.

— Puterea lor militară nu ar speria nici măcar un şoricel !

–– A lor, poate, Viktor Mikhailovici. Dar când se vor uni cu americanii ? Comunicatul urmează spunând că au oferit o divizie aeropurtată ca forţă de pace pentru a garanta respectarea încetării focului. Şi le cer americanilor să le pună la dispoziţie avioane pentru transportul acestor soldaţi !

Cuvintelor ministrului de externe îi urmă o lungă linişte. Nici unul dintre membrii Politburoului nu se aşteptase la o ştire atât de rea.

La final, secretarul general vorbi printre dinţi. Toate planurile sale se prăbuşiseră.

— Este uşor să citim printre rândurile mesajului chinezilor. Se aliază cu americanii.

Îi era greu să creadă. Câteva luni mai înainte, asta ar fi fost absolut de neconceput. Cum să-şi închipuie că hazardul nebun al unui nord-coreean megaloman ar putea distruge ani de muncă grea diplomatică şi de manevre prevăzătoare ? Când fusese ales secretar general, îşi propusese să întărească hegemonia sovietică asupra Extremului Orient: să readucă China în orbita clasică a Moscovei, să aducă în puterea Kremlinului puterile economice care apăreau în Asia. Iar acum planul său se prăbuşise.

Îşi impuse să treacă la acţiune. Cu toate bătăliile pe care le purtase, ştia să recunoască momentul de a limita pierderile.

— Tovarăşi, această ultimă trădare a chinezilor schimbă totul. Noua concentrare de forţe este evidentă. Şi tot atât de evidentă este conduita noastră. Acum trebuie să acţionăm în grabă pentru a salva ce se poate salva.

Îşi descrise repede ideea. Nu avu parte de multe obiecţiuni. Oricum, nu existau alternative realiste.

Grupul naval Unu, la intrarea în strâmtoarea Tsushima

Amiralul Valentin Zakorov citi cu mare uşurare mesajul urgent de la Moscova. Raţiunea prevalase, în spatele zidurilor de cărămidă roşie de la Kremlin.

Îl privi pe comandantul lui *Frunze,* care aştepta cu nerăbdare noile ordine.

— Comandant Nikolaiev ?

— Ordonaţi !

Zakorov puse mesajul în buzunarul uniformei.

— Semnalează formaţiei să vireze imediat. Noua rută este 030. Ni s-a ordonat să ne întoarcem la Vladivostok.

— Imediat, domnule amiral.

Nikolaiev plecă să transmită ordinul.

Amiralul privi harta care arăta cele două portavioane americane la patru sute de mile de flota lui şi mulţumi în gând zeilor inexistenţi că scăpaseră navele sale de proba focului. Sub picioare, simţi mişcându-se puntea, în timp ce crucişătorul vira şi prindea viteză, pentru a se întoarce în refugiul sigur al portului.

Deasupra Coreei de Nord

Colonelul Serghei Ivanovici Borodin aprinse şi stinse rapid de trei ori luminile de navigaţie şi apoi efectuă un viraj strâns spre nord-est. Privi în laterale şi văzu că cele opt avioane supravieţuitoare ale escadrilei de antrenament se puneau în formaţie. Bun, toţi primiseră mesajul ofiţerului politic.

Radioul intră brusc în funcţiune.

— Zborul Fulcrum, ce faceţi ? Virajul nu era inclus în planul vostru de zbor. Cu actuala rută, peste trei minute veţi fi afară din zona voastră de patrulare. Confirmaţi, recepţie.

Borodin zâmbi. Măcar unul dintre controlorii aerieni nord-coreeni era treaz. Fără a se îngrijora de omul ce-i vorbise, împinse înainte manşa alimentării aparatului MiG-

29, şi văzu cu plăcere că avionul accelera până depăşi şase sute de noduri.

— Zborul Fulcrum, aţi ieşit din zona voastră. Ce manevre faceţi ?

Zâmbetul lui Borodin se lărgi. Recunoscuse vocea cea nouă, aparţinea nemernicului arogant care comanda apărarea aeriană a capitalei nord-coreene: o apărare pe care el şi escadrila sa o lăsau în spate din ce în ce mai repede.

Acţionă microfonul.

— Bună ziua, generale. Aici şeful Fulcrum. Nu ne jucăm. Executăm doar nişte ordine.

Privi afară. Erau deja deasupra înalţilor munţi Tae-back. Soarele se reflecta pe gheţari.

— Ordine ? Cine a putut să vă dea ordine contrare alor mele ?

Borodin râse pentru prima oară după atâtea săptămâni.

— Moscova, dragul meu general cu ochi migdalaţi. Iar ordinele Moscovei sunt foarte simple. Ne întoarcem acasă.

Stinse microfonul şi schimbă frecvenţa pentru a se pune în contact cu apărarea aeriană din Vladivostok. În mai puţin de treizeci de minute se vor întoarce în spaţiul aerian sovietic. De acum înainte, nord-coreenii vor fi obligaţi să-şi piloteze singuri avioanele.

19 ianuarie. Ministerul apărării, Pyongyang

Kim Jong-Il ascultă cu o tresărire a inimii rapoartele tot mai numeroase. Nu era nici o îndoială. Sovieticii îl abandonau: îşi retrăgeau în mare grabă toţi consilierii militari, fiecare pilot, fiecare tehnician pe care îi aveau în ţară. Şi trenurile cu muniţii care veneau de la Vladivostok se opriseră: unele la câţiva kilometri distanţă de frontieră.

— Deci, Iubite Conducător ? Ce facem ? Ce miracol ne mai oferi ? întrebă o voce insolentă.

Îl privi pe omul care vorbise, Tai Han-Gi, şi disperarea sa se transformă în furie. Cum îndrăznea un om oarecare, chiar un membru al Consiliului apărării, să-l apostrofeze în acel mod ? Era fiul Marelui Conducător, şi era un Mare Conducător şi el.

Kim lovi cu pumnul în masă.

— Laşule ! Servitor al chinezilor !

Îşi aţinti degetul grăsotei spre faţa impasibilă a ministrului comunicaţiilor.

— Îţi mai rămâne puţin timp de trăit, moşule. Încearcă să nu-ţi grăbeşti sfârşitul.

Văzând că ceilalţi oameni în vârstă aşezaţi la masă se încruntau, îşi impuse să se calmeze. Într-un moment de criză ca acela, furia era o emoţie contraproductivă, iar răzbunarea sa pentru ofensa lui Tai trebuia să mai aştepte. Coborî vocea.

— Tovarăşi, aici nu este nevoie de miracole. Desigur, situaţia pe care trebuie s-o înfruntăm este grea. Dar poate fi rezolvată. Ruşii şi armele lor ne ajutau mult, dar putem supravieţui şi lupta chiar şi fără ei.

Kim se ridică şi se apropie de harta agăţată pe un perete al bunkerului subteran. Indică zona Taejonului.

— Prima noastră forţă de izbire se bate încă bine şi nu mă îndoiesc că în curând va bloca incursiunea inamicului în zona eliberată de noi.

Zări privirea neîncrezătoare a lui Tai şi îşi impuse să-l ignore.

— Şi un lucru mai important, tovarăşi, noi mai avem încă destule resurse. În miliţia noastră din Gărzile Roşii există mai mult de două milioane de persoane gata de luptă, bărbaţi şi femei. Mobilizând-o, vom putea sări din Nord să-i zdrobim pe fascişti odată pentru totdeauna. Războiul nu este pierdut ! Avem victoria în mâini. Este suficient să întindem mâna pentru a o culege.

Cuvintele lui fură primite cu tăcere. Apoi se auzi o tuse, scurtă şi seacă.

–– Da, Choi ?

Kim nu reuşi să-şi ascundă propriul dispreţ.

–– O întrebare simplă, Iubite Conducător.

Choi tuşi din nou, punând la gură o mână plină de zbârcituri.

— Crezi că poţi învinge şi legile matematicii, în acest ultim asalt ?

–– Ce vrei să spui ?

Kim simţi cum îi creşte neliniştea. Oamenii aceia începeau să i se opună deschis. Poate chiar îl luau peste picior.

–– Numai atât, Kim Jong-Il.

Choi făcu o pauză.

— Spui că în Garda Roşie avem două milioane de persoane. Este adevărat. Dar miliţia Sudului are dublu.

Kim ridică din umeri.

— Masele oprimate din Sud nu se vor bătea cu eliberatorii lor ! Mercenarii americani vor rămâne singuri !

Tai râse.

— Poate uiţi, tovarăşe, că „masele oprimate din Sud” s-au arătat cât se poate de doritoare să lupte împotriva soldaţilor noştri. Dacă te îndoieşti de cuvântul meu, citeşte rapoartele comandanţilor tăi.

Toţi cei prezenţi adeveriră.

— Adevărul, tovarăşe, este că tu trăieşti într-o lume a ta de poveşti, în timp ce noi suntem obligaţi să înfruntăm realitatea dezastrului provocat de tine.

Kim îl privi cu ochii mijiţi; rămăsese fără cuvinte în faţa unei astfel de îndrăzneli. Tai voia să moară, se gândi el. Bun, să-l ajutăm.

Ministrul comunicaţiilor continuă, fără a se întrerupe:

–– Războiul este pierdut. China este gata să se unească cu adversarii noştri. Adevărul este că nu ne mai putem permite o conducere dezastruoasă ca a ta.

— Trădătorule ! strigă Kim.

Se întoarse la fotoliul său şi apăsă butonul de alarmă. Apoi zâmbi feroce, trecându-şi privirea peste fiecare dintre cei prezenţi.

–– Cine mai este de acord cu acest lacheu al chinezilor ? Vă asigur: există morminte fără nume pentru voi toţi !

Auzi uşa deschizându-se în spatele său. Zgomot de paşi. Vorbi fără să se întoarcă.

— Căpitane Lew, arestează-i pe aceştia doi.

Îi indică pe Tai şi pe Choi, care continuau să stea liniştiţi la locurile lor.

— Apoi fii gata la ordinele mele. Este posibil să mai fie arestări.

Tai zâmbi, imperturbabil.

— Tovarăşe Kim, nu cred că te-am văzut vreodată atât de obosit. Am impresia că ai lucrat prea mult. Chiar mi se pare că ai avea nevoie de o odihnă îndelungată, nu crezi, tovarăşe Choi ?

Choi fu de acord.

— Fără îndoială, tovarăşe Tai.

Privi spre omul care era în spatele lui Kim.

— Nu eşti de aceeaşi părere, colonele Lew ?

Kim simţi o umbră rece de teamă. O voce pe care o cunoştea spuse:

–– Desigur, tovarăşe secretar general.

Se întoarse încet şi îl văzu pe Lew, cu pistolul în mână. Arma era îndreptată spre faţa lui. Din partea cealaltă se auzi vocea lui Tai, triumfătoare.

–– Du-l de-aci, colonele. Ştii ce trebuie să faci.

Lew confirmă, fără să lase în jos arma.

— Da, tovarăşe. Ştiu.

Alţi oameni în uniforme intrară în bunker şi îl luară de braţe pe cel care un timp îşi zicea Iubitul Conducător. Fără a avea nevoie de ordine, îl împinseră către uşă. Kim se lăsă târât fără a opune rezistenţă şi fără a vorbi. În mintea

lui sub şoc nu era decât un gând. Acum ştia de ce şobolanii nu se mai pot mişca, atunci când sunt blocaţi de ochii reci şi strălucitori ai şarpelui. Era o chestie pe care nu o va mai folosi.

În spatele lui, Choi le vorbea grăbit celorlalţi.

— Haideţi, tovarăşi. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să înştiinţăm imediat Beijingul. Condiţiile lor pentru armistiţiu sunt satisfăcute, iar războiul acesta nebunesc trebuie să fie oprit cât mai e timp.

43

Rien ne va plus

19 ianuarie, Casa Albă

Nimeni dintre cei care se adunaseră în Biroul Oval pentru cafeaua de dimineaţă nu dormise, în afara câtorva minute furate din când în când. Toată noaptea fuseseră obligaţi să urmărească fluxul continuu de fapte, mereu mai urgente, făcând curse între Situation Room din subterane şi mai confortabilul Birou Oval.

La început sosiseră rapoarte fragmentare relative la sovietici, care reduceau starea de alarmă pentru forţele lor din toată lumea. Aceste rapoarte fuseseră confirmate de o conversaţie nocturnă pe „linia caldă”, între preşedinte şi secretarul general: primul lor contact după mai multe săptămâni. Rusul părea oarecum stânjenit, şi amândoi hotărâseră să considere luptele dintre forţele lor armate ca o serie de incidente neplăcute. Tensiunea era încă ridicată, dar părea să se îndrepte spre o rezolvare.

Apoi, staţiile de ascultare americane, japoneze şi sud-coreene raportaseră că Radio Pyongyang întrerupsese brusc transmisiile sale normale - un amestec de propagandă şi de marşuri militare - şi că le înlocuise cu un program neîntrerupt de marşuri funebre.

În fine, fotografiile luate din sateliţi şi interceptările radio prezentau semnele de neconfundat al unui exod complet sovietic din Coreea de Nord.

Totul indicav un singur lucru, şi chiar şi Blake Fowler se mira citind pentru a nu se ştie câta oară propunerea

guvernului chinez. China nu numai că îşi ţinea toate promisiunile, dar mai făcea ceva şi în plus. Mult mai mult. Blake se întreba cum de mai pot ruşii să se considere încă cei mai abili jucători pe tabla de şah a lumii.

Apoi ridică privirea, auzind că suna telefonul preşedintelui.

— Da ?

Chiar dacă avea un aspect neglijent, preşedintele avea vocea sigură.

— Continuă.

Sub ochii lui Blake şi ai celorlalţi, şeful executivului ascultă îndelung, fără a scoate un cuvânt. Într-un târziu puse receptorul cu un simplu:

— Mulţumesc, Mike. Acum du-te acasă să te odihneşti.

Îşi lăsă capul în jus aproape un minut întreg, în linişte. În fine, îi privi pe Bannerman, Simpson, Blake şi ceilalţi care aşteptau nerăbdători. Faţa lui nu avea nici o expresie.

— Amirale Simpson ?

— Da, domnule preşedinte ?

— Ia contact imediat cu generalul Carpenter.

Lui Blake i se păru că vede o umbră de zâmbet pe figura preşedintelui. Parcă întinerise cu câţiva ani.

— Spune-i că într-o oră pleacă avioanele de transport spre Beijing.

Blake înţelese şi zâmbi la rândul său, dar ceilalţi nu înţeleseră.

Văzându-le feţele îngrijorate, preşedintele îşi împinse pieptul în faţă.

— Domnilor, era Sala comunicaţii. Radio Pyongyang anunţă că Kim Jong-Il este mort. Kim Il-Sung trăieşte, dar este invalid. Iar Beijingul abia a anunţat că noul guvern nord-coreean acceptă fără condiţii propunerea chineză a încheierii unui armistiţiu. Toate ostilităţile terestre, navale şi aeriene vor înceta în şase ore. Chinezii ne-au transmis rugămintea nord-coreenilor de a întrerupe interferenţele

noastre radio ca să poată informa forţele lor blocate la Seul.

Zâmbi deschis.

— În alte cuvinte, domnilor, războiul s-a terminat. Masacrul s-a terminat.

Blake ştia că mai era nevoie de câteva ore bune până când vestea să fie adevărată, dar afirmaţia preşedintelui era destul de clară.

Echilibrele de putere din Pacific se schimbaseră. Coreea de Nord jucase mereu între Rusia şi China, iar acum era definitiv sub influenţa chineză. Strategia rusească pentru Pacific era în groapă împreună cu Kim Jong-Il.

Chinezii doreau să facă comerţ cu Coreea de Sud. Pentru dezvoltarea legăturilor comerciale, erau obligaţi să mai uşureze tensiunile, să deschidă graniţele Nordului, să pună capăt terorismului. Era cam devreme ca să vorbească de reunificare, dar în acel colţ al lumii va fi mai multă lumină.

Acum puteau să se odihnească.

20 ianuarie

CG mobil al forţelor ONU, lângă Songt'an

Oprit alături de vehiculul său mascat, McLaren asculta zgomotele războiului. Artileria grea mugea departe: o serie de *whump* surde care se puteau simţi nu numai cu urechile, ci şi cu stomacul sub formă de vibraţii: un amestec de focuri de artificii şi de o furtună de vară cu tunete şi fulgere.

Privi ceasul: era 13,59, ora locală. Şi, în timp ce asculta, zgomotele slăbiră în intensitate şi apoi se stinseră de tot, lăsând loc unei linişti ciudate. Cu surprindere, McLaren îşi dădu seama că era prima linişte adevărată simţită de când începuse războiul. Zilele şi nopţile sale

fuseseră pline de zgomotele războiului: foc de baraj de artilerie, scrâşnet de şenile, ambalări de motoare de camion, voci din difuzoarele radioului şi clănţănitul depărtat al armelor de mic calibru.

Iar acum se terminase.

Hansen coborî din transportorul de trupe modificat. Zâmbi.

— Toate unităţile dau raportul, domnule general. După cum reiese, încetarea focului este respectată.

McLaren înclină capul şi, pentru prima oară după mulţi ani, se rugă. Nu mai reuşise s-o facă cu convingere din ziua funeraliilor soţiei sale. Dar acum cuvintele îi veneau singure. Îi mulţumi lui Dumnezeu că le dăduse soldaţilor săi o pace victorioasă şi se rugă pentru morţi şi pentru răniţi, pentru toţi cei care suferiseră neînchipuit pentru a câştiga acea pace. Iar când termină şi ridică privirea, se surprinse că avea ochii umezi.

Şi-i şterse în grabă şi suflă nasul.

— A naibii răceală. Mă prinde mereu.

Îşi aruncă privirea pe câmpiile acoperite cu zăpadă, apoi ridică din umeri.

— Eh, Doug. Să ne întoarcem la treabă. Avem o grămadă de lucruri de făcut, înainte ca paraşutiştii chinezi să vină să controleze dacă încetarea focului este respectată.

Hansen salută şi îl urmă pe generalul său, prin aerul îngheţat al iernii.

22 ianuarie

CG al Primei forţe de izbire, la nord de Taejon

Un vânt îngheţat făcea să tremure lateralele cortului şi generalul colonel Cho Hyun-jae avu un frison, în ciuda căldurii date de soba cu cărbuni pusă într-un colţ. Dar frigul pe care îl simţea venea din interior.

Fuseseră învinşi. Învinşi într-un mod dezonorant. Aceste cuvinte neplăcute îi rămăseseră în minte. Nu mai reuşea să gândească altceva, în cele trei zile de când sosise comunicatul de la Pyongyang: primul mesaj ce-i parvenise de la înaltul comandament după contraatacul americanilor.

Measajul, cu cuvintele lui simple, era deschis pe masa unde pusese şi hărţile geografice, radiotelefoanele şi armele sale personale. Îl privi, fără să-l vadă, şi frazele sale îngheţate continuară să-i ardă creierii.

„Întrerupeţi imediat toate operaţiunile ofensive. O încetare a focului cu forţele inamice este stabilită cu începere de la orele 14.00 din 20 ianuarie. Armata poporului trebuie să depună armele, să distrugă sau să facă de nefolosit armamentul greu şi să se îndrepte spre nord. Urmează lista drumurilor de retragere autorizate. Forţele Republicii Populare Chineze vor escorta şi vor fi observatori ai retragerii".

Ordinele de la Pyongyang şi moartea protectorului său Kim Jong-Il îl loviseră pe Cho ca un fulger din senin. În toţi anii săi de carieră, nimic nu-l pregătise pentru posibilitatea înfrângerii şi cu atât mai puţin pentru o predare ruşinoasă. Era pur şi simplu de neconceput. Armata poporului nu fusese învinsă niciodată în bătălie.

Sau cel puţin aşa afirma propaganda ei, îşi zise Cho.

Realitatea era mult diferită. Contraatacul americanilor fusese irezistibil. Inamicul se mişca prea în grabă, provizii nu existau, şi - lucru şi mai grav - cei din Sud aveau deplinul control al aerului. De multe zile Cho nu vedea măcar un singur avion prieten.

Iar acum mesajul. Se întoarse să-l mai citească o dată. El greşise: faţă de oamenii săi, de ţara sa şi de Marele Conducător.

În exteriorul cortului, puţinii ofiţeri supravieţuitori munceau cu conştiinciozitate pentru a-i executa ultimele ordine. Sub ochii „corpului de pace" chinez, distrugeau

fiecare tanc, transportor de trupe şi piesele de arilerie rămase Primei forţe de izbire. Alţii preluau resturile mizerabile ale diviziilor sale, cândva pline de mândrie, şi le conduceau în lagăre provizorii, în aşteptarea ordinului de a mărşălui spre Nord, dezarmaţi.

Cho strânse pumnii. Ultima umilinţă: să fie duşi acasă ca o cireadă de vite, sub ochii chinezilor, ca prizonieri. Şi ajunşi acasă ? Nu-şi făcea iluzii asupra destinului său, dar ce se va întâmpla cu miile de oameni comandaţi de el ? Şi cu ţara sa ?

Nici acum nu reuşea să-şi imagineze naţiunea sa condusă de altcineva decât de cei doi Kim. De patruzeci de ani Coreea de Nord era guvernată de ei. Fiecare aspect al vieţii publice şi private era orientat de dorinţele lor. Acum, toate acestea dispăruseră, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Iubitul Conducător murise, i se spusese, ca eroic martir al Revoluţiei, iar Marele Conducător se retrăsese din guvernul activ, prea obosit şi amărât pentru a mai continua. Într-o clipită, toată lumea lui Cho se prăbuşise.

— Tovarăşe general ?

Vocea aghiotantului său de campanie, căpitanul Sung, îl făcu să tresară. Pierduse sensul timpului. Probabil era deja apusul.

— Intră.

Cho se ridică şi îşi aranjă uniforma. Trebuia să păstreze aparenţele cu orice preţ.

Cortul se deschise şi intră un suflu de aer rece. Apoi îşi făcură intrarea generalul locotenent Chyong şi un ofiţer pe care Cho nu-l cunoştea: un om înalt şi osos cu o uniformă perfect călcată.

Sub un strat de pulbere şi oboseală, faţa lui Chyong părea sculptată în piatră.

— Îmi pare rău că te deranjez, tovarăşe. Dar colonelul Yun... — şi îl indică pe noul venit — ...tocmai a sosit de la Pyongyang cu importante comunicări.

Cho nu reuşi să-şi ascundă surpriza.

— De la Pyongyang ? Cum este posibil ?

Yun pocni din tocuri şi îi adresă o plecăciune.

— Armata de eliberare a Republicii chineze mi-a acordat posibilitatea de a traversa liniile inamice.

–– Atunci misiunea ta trebuie să fie cu adevărat urgentă.

Cho simţi un nou fior. Chinezii aveau puţină simpatie pentru el.

–– Da, tovarăşe general.

Yun băgă mâna în manta şi scoase o foaie de hârtie împăturită.

— Am ordine speciale pentru acest cartier general, din partea Partidului muncitorilor coreeni.

În spatele cuvintelor politicoase ale omului exista ceva care te îngheţa, şi Cho realiză deodată că însemnele colonelului erau cele ale Biroului pentru siguranţa politică: organizaţia secretă care asigura puritatea ideologică a forţelor armate. Cu degete tremurânde, Cho luă hârtia din mâna lui Yun.

Era ceea ce aştepta încă de la sosirea primului mesaj de la Pyongyang.

Cho ridică ochii.

— Acest ordin de arest este valabil şi pentru generalul Chyong ?

Yun făcu semn afirmativ.

— Da, tovarăşe general. Am ordine să vă conduc pe amândoi la Pyongyang, unde veţi fi judecaţi de un tribunal al poporului.

Chyong îl întrerupse pentru prima oară pentru a întreba:

— Sub ce acuzaţie ?

Colonelul îl privi cu răceală pentru o clipă, înainte de a răspunde:

— Sub acuzaţia de înaltă trădare, de pactizare cu duşmanul şi de organizare voită a înfrângerii.

Furia lui Chyong depăşi toate consideraţiile.

— Cine sunt nebunii care au legat asemenea minciuni ?

— Noul secretar general al Partidului şi noul său ministru pentru Siguranţa publică. Şi ai face bine să le arăţi respectul cuvenit.

Mâna îi alunecă spre pistol.

Cho îşi puse o mână pe umărul subordonatului său, în timp ce Chyong blestema.

— Şi de ce ne-au rezervat tocmai nouă acest tratament special ?

Colonelul îşi alese cu atenţie cuvintele.

— La Pyongyang se consideră că „magistralul” plan strategic al defunctului nostru Iubit Conducător a fost... prost executat.

Yun îşi desfăcu larg mâinile şi îl privi pe Cho.

— Tu şi generalul locotenent Chyong aţi comandat această ofensivă. Succesul ei sau eşuarea depindeau de acţiunile voastre şi de abilitatea voastră.

— Am făcut tot posibilul pentru a-i asigura succesul, răspunse Chyong, cu vioiciune. Am fost învinşi de forţe aeriene şi navale superioare. Forţele noastre terestre s-au comportat în mod superb. Lor nu li s-ar fi putut cere mai mult. Priviţi rapiditatea avansării noastre, numărul de inamici ucişi. Dacă aveţi nevoie de vinovaţi, căutaţi-i la Pyongyang. Obiectiv, generalul Cho...

–– Tovarăşe general, te rog, zise Yun, cu voce ca gheaţa. Important nu e ceea ce s-a făcut, ci ceea ce nu s-a făcut. Eliberarea a dat greş, şi asta este suficient ca să vă condamne de mii de ori.

Se uită la Cho, care rămăsese nemişcat.

— Oricum, nu are nici o importanţă acum. Sunteţi amândoi scoşi din comandă. Vicecomandanţii voştri ar trebui să fie în stare să controleze retragerea trupelor noastre.

Pronunţă ultimele cuvinte ca şi cum ar fi fost obscene.

–– Înţeleg.
Cho se dădu în spate şi se aşeză greu pe scaunul de campanie. Îl privi pe Yun şi întrebă cu vocea fără nici o inflexiune:
— Sunt cele mai grave acuzaţii pe care statul le poate aduce unei persoane. Care va fi condamnarea, dacă vom fi găsiţi vinovaţi ?
— Moartea.
Yun nu căută în nici un fel să uşureze răspunsul.
Cho ştia ce tip de proces puteau să aştepte el şi Chyong. Public, umilitor şi absolut falsificat. Vina lor sau nevinovăţia nu ar fi avut importanţă. Ar fi fost ţapii ispăşitori, ar fi fost prezentaţi ca oamenii care trădaseră aşteptările poporului. Ba nu, se corectă, amintindu-şi cuvintele lui Yun, ca oamenii care intenţionat sabotaseră strategia defunctului Iubit Conducător.
Şi la final ? Nimic altceva decât execuţia. Da; acum că alţii hotărâseră pentru el, se simţea extrem de calm.
Chyong nu îl privea. Îl fixa pe Yun cu ochii mari.
— Acuzaţiile sunt absurde ! Singura noastră vină este că nu am învins !
— Aceasta, tovarăşe general, este singura vină care contează, răspunse Yun.
Cho se ridică în picioare. În aparenţa era liniştit.
— Colonele Yun, nu intenţionez să mă sustrag arestării. Dar îţi cer permisiunea să mă lăsaţi singur câteva minute. Am câteva probleme personale de rezolvat.
Yun îl privi cu atenţie şi, după câteva momente, încuviinţă.
— Desigur, tovarăşe general. Ai tot timpul pe care îl doreşti.
–– Mulţumesc, colonele. Apreciez bunăvoinţa dumitale.
Se întoarse spre ofiţerul său.
— Să mă scuzi, Chyong, dar trebuie să-ţi cer şi ţie să ieşi. Noroc.

–– Desigur, domnule.

După privire, Chyong arătă că înţelesese. Salută şi ieşi din cort, urmat la un pas distanţă de colonel.

Cho se lăsă să cadă în scaun. Pentru o clipă avu tentaţia de a-i scrie o scrisoare soţiei, dar apoi decise să n-o facă. Îi provocase destule necazuri.

Mâna i se întinse spre pistolul pus pe colţul mesei.

Zgomotul surd al împuşcăturii îl făcu să tresară pe Chyong, cu toate că se aşteptase la asta. Grav, privi intrarea în cort, acum închisă.

Din spatele lui se auzi vocea lui Yun.

— Prin urmare, generalul Cho a ales calea cea mai simplă. Mi se părea a fi un om înţelept.

Chyong nu se întoarse. Vocea sa era plină de dispreţ.

— Generalul Cho era un om de o anumită vârstă, consumat de neplăcerile acestui război. Eu nu am intenţia să le fac lucrurile uşoare prietenilor voştri chinezi. Faceţi cum doriţi. Judecaţi-mă. Voi lupta împotriva tuturor minciunilor voastre.

Yun deschise tocul armei şi oftă.

— Voi soldaţii... sunteţi atât de orbi uneori.

Chyong avu intenţia să se întoarcă, dar glonţul fu mai rapid.

25 ianuarie, Casa Albă

Blake Fowler citi rapid comunicatul de presă. Nu era deloc surprins de conţinutul acestuia.

— Probleme ? întrebă preşedintele, pe un ton blând.

Blake clătină din cap şi-i dădu foaia directorului comunicaţiilor de la Casa Albă, care şedea alături, în partea opusă preşedintelui.

Telefonul sună. Blake văzu că preşedintele ridică receptorul, ascultă şi zâmbeşte.

— Sigur, June, adu-l aici imediat.

Repuse telefonul şi se adresă celor doi subordonaţi.

— Domnilor, după câte se pare, foarte apreciatul meu consilier pentru siguranţa naţională vrea să-mi vorbească. Am spus întotdeauna că este un tupeist.

Uşa anticamerei se deschise pentru a-l lăsa să treacă pe Putnam, care era îmbrăcat într-un costum elegant, dar cu o măsură mai mică decât i-ar fi trebuit. Părul era mai mult înspicat decât roşu, şi avea un aer serios şi hotărât.

–– Păi, George, ce pot să fac pentru tine, în dimineaţa aceasta ?

Preşedintele vorbea pe un ton cordial, dar ochii îi erau îngheţaţi.

–– Am venit să-mi prezint demisia, domnule preşedinte.

Putnam îi întinse o foaie de hârtie, scrisă pe o singură pagină. Îi tremura mâna.

— Am aşteptat ca această criză teribilă să se termine, pentru a evita ca dumneavoastră şi naţiunea să fiţi privaţi de serviciile mele în momentele de maximă necesitate. Dar acum sunt constrâns să mă retrag din această administraţie.

— Părăseşti postul tău ? întrebă preşedintele, făcând o faţă surprinsă.

Blake zâmbi. Ziariştii care spuneau că şeful executivului nu ştia să se prefacă, probabil nu-l văzuseră în viaţa privată.

–– Da, domnule preşedinte.

Vocea lui Putnam îşi ridică tonul şi tremură.

— Nu mai suport. În aceste săptămâni, dumneavoastră m-aţi îndepărtat sistematic de orice rol politic concret. În schimb aţi preferat să vă sprijiniţi pe neofiţi în politică şi pe academicieni insipizi.

Îi aruncă o ocheadă lui Blake şi continuă:

— Ei bine, nu intenţionez să mai îndur în linişte această situaţie.

–– Înţeleg. În acest caz...

Preşedintele luă scrisoarea de demisie a lui Putnam, se prefăcu că o studiază o clipă, apoi o rupse.

Putnam privi bucăţelele, surprins peste poate.

— Nu acceptaţi demisia mea ?

Preşedintele clătină încet din cap.

— Nu, nu o accept, domnule Putnam.

Se întoarse spre directorul comunicaţiilor.

— Rick, arată-i ce ai tu acolo.

Putnam luă comunicatul de presă şi începu să-l citească. Ajuns la jumătate, păli şi întrerupse lectura.

— Mă destituiţi ?

Preşedintele făcu semn că da, cu un aer sever.

— Desigur, domnule Putnam. Şi încă în mod public. M-ai minţit, şi toate minciunile tale au contribuit la izbucnirea unui război cu zeci de mii de morţi.

Se întrerupse.

Putnam nu păru să-l audă.

— Dar cariera mea...

–– Marş de-aici.

Preşedintele nu mai căută să-şi ascundă dispreţul.

— Dacă ai lăsat în birou vreun obiect personal, îţi va fi expediat acasă. Dar acum dispari de-aici.

Blake îl privi îndepărtându-se pe fostul lui director şi se ruşină că-l încerca atâta satisfacţie pentru alungarea lui. Dar sentimentul de vină dispăru repede. Preşedintele avea dreptate. Putnam se va descurca. Căderea în dizgraţie are importanţă numai dacă ai o conştiinţă, de care ex consilierul pentru siguranţă naţională n-o avea deloc.

Realiză că preşedintele îl privea.

— Urât spectacol, nu-i aşa, Blake ?

–– Da, domnule, cu adevărat urât.

Preşedintele fu de acord.

— Dar necesar.

Luă un dosar pe care îl avea pe masă.

— Acum, asta mă conduce la următoarea mea problemă. Acum că m-am descotorosit de nemernicul ăsta, trebuie să-i găsesc înlocuitorul. Ai vreo idee ?

Blake reflectă.

— Păi, domnule preşedinte, ar fi câteva persoane pe care vi le-aş recomanda. Există...

— Da, ştiu că există, îl întrerupse preşedintele. Dar există în mod special un om despre care mi se spun numai lucruri bune. Susţin că ar putea să-mi dea cele mai bune sfaturi. Aş înclina să-l numesc pe el, dar mai înainte aş vrea să ştiu ce crezi tu.

Luă dosarul şi i-l dădu lui Blake.

— Aici ai fişa lui personală.

Blake privi numele scris în partea de sus - DR. BLAKE FOWLER - şi clipi des. Rămase nemişcat, reflectând profund. Însemna mai multă muncă, mai multe ore departe de familie. Dar era o treabă pe care el o putea face bine. Iar Mandy l-ar fi ajutat. Ba chiar l-ar fi omorât dacă n-ar fi acceptat postul.

Îl privi pe şeful executivului şi zâmbi.

— Păi, cred că ar fi foarte onorat, domnule preşedinte.

4 februarie

Restaurantul Dragonul Munţilor, Seul

Seul fusese lovit zdravăn, dar nu îngenunchiat.

Ruinele blocau încă străzile principale şi la toate colţurile erau de pază soldaţi cu puşti în mâini, dar magazinele şi restaurantele oraşului căutau să-l aducă rapid la viaţa de dinainte.

Tony Christopher alesese cu multă grijă restaurantul din acea seară. Yongsuan era unul dintre cele mai bune. Nu era ieftin, dar banii nu aveau importanţă în acele momente, şi mai ales în acea seară.

Locul era perfect pentru ceea ce-şi propusese. Acolo clienţii erau serviţi în saloane micuţe cu feluri de mâncare autentice specifice curţii regale coreene. În plus, acel local avusese norocul de a nu fi lovit de bombardamente. Căci unul din vechile localuri care i-ar fi plăcut lui Tony era acum redus la o groapă în sol şi la câteva grinzi arse.

Tony o privea pe Anne la lumina unei lumânări. Aranjamentul bogat al salonului făcea pereche bună cu ţinuta ei de seară. Fata povestea despre greutăţile ei în reconstruirea centrului logistic al armatei, distrus în război, şi Tony o asculta numai pe jumătate, aşa cum mai devreme sau mai târziu se întâmplă oricărui om. Îi plăcea s-o audă vorbind, dar se gândea la altele.

În seara aceea sărbătoreau a doua săptămână de pace după armistiţiu. Cel puţin, acesta era motivul pentru care o invitase la cină. Zâmbi. Probabil ea îl crezuse.

Anne se întrerupse pentru un moment, îi zâmbi la rândul ei şi continuă:

— Apoi, totul era aşa de distrus, că trebuia s-o luăm de la capăt. Abia am terminat de studiat un nou sistem. Computere noi, programe noi, proceduri noi.

Tony murmură ceva aprobativ şi încercă să treacă pe ale lui:

— Anne, putem schimba firul discuţiei pentru o clipă ?

— Desigur.

El zâmbi, dar o privi serios.

— Zău, Anne, am noutăţi importante.

Nu era uşor s-o spună.

— Azi am primit noile mele ordine: mă întorc în Statele Unite. Voi lucra la baza Nellis, la serviciul de informaţii, şi apoi voi lua conducerea escadrilei de asalt.

Anne simţi amestecându-se în vocea lui mândria şi tristeţea, şi nu înţelese care din cele două sentimente era mai puternic.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă cu voce spartă:

— Unde este Nellis ?

— La mică distanţă de Las Vegas.

Opt mii de kilometri de Seul.

— Şi când trebuie să pleci ?

Tony îşi lăsă privirea în jos.

— Peste nouă zile. Îi predau sarcinile lui „Opt” Sanchez. Este un tip priceput. Iar Hooter va fi şeful primei echipe.

Îi luă mâna într-a sa.

— Anne, nu credeam că totul va veni aşa repede. În teorie, trebuia să mai stau aici două luni şi jumătate. Dar aviaţia vrea ca piloţii cu experienţă de război să intre imediat ca antrenori. De altfel, cred că pierderile noastre au cam accelerat rotaţia normală...

Tăcu privind-o pe Anne. La lumina slabă a lumânării, ei nu i se vedeau lacrimile.

Ea reuşi să vorbească calm.

— Eram atât de fericită. Totul mergea aşa de bine. Asta vine acum şi schimbă totul.

— Nu, nu schimbă nimic.

Scoase din buzunar o cutiuţă acoperită cu velur şi o deschise. Mişcându-se cu atenţie, aproape delicat, o puse pe masă, în faţa Annei. Apoi oftă uşurel şi o întrebă:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine ?

Anne privi cutiuţa. Expresia ei se schimbă, de la durere la surpriză şi bucurie, la mirare şi la confuzie. În cutiuţă era un inel frumos cu trei diamante.

Anne dădu să-l ia, dar apoi îşi retrase mâna.

— Nu ştiu, Tony. Totul s-a petrecut aşa de repede. Este lucrul cel mai bun ?

— Anne, te iubesc şi mă iubeşti. Asta spune tot.

— Şi eu te iubesc, dar nu eram pregătită pentru căsătorie.

Tony îi luă şi cealaltă mână.

— Puteam să mai avem două luni ca să ne mai gândim la asta, înainte ca eu să fiu trimis la altă bază, dar noile

ordine ne forţează mâna. Cu războiul ăsta am înţeles ce reprezinţi pentru mine...

— Şi eu, zise ea, cu voce joasă.

–– Iar acum această situaţie îmi forţează din nou mâna.

–– Ne forţează mâna, îl corectă ea.

— Anne, nu ştiu cum s-o spun mai bine. Vreau să ne căsătorim, pentru că, chiar dacă ideea asta mă sperie cumplit, să stau departe de tine mă sperie şi mai mult.

Ea deschise ochii. Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

— Continuă să vorbeşti. Îmi place ce aud.

— Haide, Anne, vorbeam serios.

Fata zâmbi din nou.

— Şi eu. Te iubesc şi îmi place ce-mi spui. Doresc şi eu să ne căsătorim, dar mă întreb dacă e cu adevărat un lucru înţelept.

Anne rămase tăcută şi reflectă.

— Nu este drept. Tu ai avut toată ziua ca să te gândeşti la asta, pe când eu trebuie să-ţi răspund imediat.

Tony zâmbi.

— Nu trebuie să răspunzi chiar imediat, dar ţine minte că voi fi cel mai agitat tip până primesc răspunsul.

— Am hotărât, atunci.

Îl sărută, îşi desfăcu mâinile din ale lui şi-şi puse inelul.

— Crezi că putem face totul în mai puţin de nouă zile ?

6 februarie

Spitalul militar, Pusan

Kevin Little străbătu încet lungul şir de paturi, căutând o faţă cunoscută. O găsi aproape de final.

Rhee îşi sprijinea spinarea de un maldăr de perne şi citea un ziar. Auzind paşi, înălţă privirea şi lăsă în grabă hârtiile. Avea spinarea şi pieptul acoperite de bandaje, şi

era mai slab de cum îşi amintea Kevin. Dar ochii îi erau limpezi şi zâmbetul său cald ca întotdeauna.

— Sunt onorat, locotenent... — începu să zică Rhee, apoi se întrerupse, zărind cele două trese de argint pe epoleţii uniformei lui Kevin. — Vreau să zic, sunt onorat, căpitane Little. Îmi permiteţi să vă felicit pentru promovare, domnule.

Surprins de tonul oficial şi în acelaşi timp cordial al lui Rhee, Kevin îi adresă un zâmbet timid.

— Zău, cel mai surprins sunt eu. Dar cred că marii noştri şefi o să-mi retragă imediat gradele, de îndată ce vor avea timp să mai reflecteze la asta.

Rhee zâmbi din nou.

— Nu cred, căpitane. Este gradul pe care îl meriţi.

Îi arătă un scaun alături de pat.

— Ia loc, te rog.

După ce se aşeză, Kevin se simţi mai puţin încurcat. Acum că el şi Rhee erau la acelaşi nivel, reuşiră să discute în modul cel mai natural. Curând ajunseră la activitatea lui Kevin.

— Păi, aşa cum vă închipuiţi, acum suntem foarte ocupaţi. Să ducem acasă refugiaţii, să ne ocupăm de nord-coreenii care vor să rămână în sud, să îndepărtăm ruinele. E de lucru până peste cap. Uneori mi se pare că victoria în război a fost cea mai uşoară parte. Greutăţile de-abia de acum încep.

Rhee zâmbi.

— Of, căpitane, îmi pare rău cu adevărat că nu te pot ajuta.

Le arătă pe frumoasele infirmiere în halatele lor albe care se agitau la capătul salonului.

— Dar temnicerii mei mă vor ţine înlănţuit aici pentru cel puţin încă o săptămână.

Kevin oftă.

— Rhee, numai ţie putea să-ţi vină în minte să te răneşti pentru a scăpa de cea mai plicticoasă parte a războiului.

Zâmbetul sud-coreeanului se lărgi şi mai mult, amintindu-i lui Kevin de faimosul motan din fabulă. Apoi Rhee deveni serios:

— Ce s-a întâmplat cu compania ?

— Au desfiinţat-o, zise Kevin cu tristeţe în glas, chiar dacă ştia de la început că aşa va fi; ajunsese să-i îndrăgească pe acei oameni.

— Compania Echo era doar o companie provizorie. Numai pentru durata operaţiunilor. Când s-au terminat ostilităţile, batalionul a dorit să-i fie returnaţi dactilografii şi furierii. De-asta au desfiinţat-o.

Rhee clătină capul, trist.

— În fine...

Kevin îşi privi ceasul

— ...acum cred că chiar trebuie să plec. Maiorul a organizat o şedinţă pentru după amiază şi trebuie să prind trenul.

Se ridică şi se încheie la veston. Apoi se întoarse.

— Ascultă, mi-au dat compania Bravo în locul celei Echo. Sunt băieţi buni, dar îmi lipseşte un ofiţer executiv.

Îl privi pe sud-coreean şi zise, cu voce aproape şoptită:

— Acolo voi avea nevoie de dumneata. Până acum, mi-ai salvat viaţa şi m-ai ţinut în centrul evenimentelor.

Rhee îl privi în linişte câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu, căpitane. Nu mai aveţi nevoie de mine. Aţi devenit un adevărat soldat.

Kevin se gândi puţin şi-i dădu dreptate. Apoi, pe neaşteptate, zâmbi şi zise:

— Dar cu cine naiba o să mai joc eu poker ?

Sud-coreeanul nu ştiu ce să răspundă.

Kevin îi aruncă lui Rhee pachetul de cărţi pe care îl luase cu el.

— Aşa că încearcă să te faci bine mai repede. Şi mai antrenează-te. Nu joc cu diletanţi.

Îşi privi prietenul.

— Ne vedem în ZD peste câteva săptămâni, atunci. Locul îţi va plăcea. Este foarte liniştit în timpul ăsta.

Şi se întoarse şi se îndepărtă fluierând fals.

SFÂRȘIT